

Giới thiệu Dịu Dàng Đến Bên Anh

Tình yêu nhẹ nhàng mà lại lắng mạn từ khi cô gái kia xuất hiện và Dịu Dàng Đến Bên Anh, cô là vũ công múa với nghệ danh là Hạ Vũ, đó cũng là sự nghiệp mà cả đời cô theo đuổi đam mê của mình. Ước nguyện của cô là sẽ công hiến bản thân để có những màn trình diễn đặc sắc nhất.

Trong vô vàn kiếp người rồi Hạ Vũ yêu Nghiêm Kí, cô thổ lộ tình cảm của mình với Nghiêm Kí nhưng anh lại lạnh lùng từ chối cô. Nghiêm Kí chưa một lần nhìn thấy cô múa. Cô quyết định tham gia cuộc thi múa ba lê với ước mong trở thành một người xuất sắc và thay đổi quyết định của Nghiêm Kí.

Những lúc thời gian ban đầu anh luôn từ chối cô cho đến năm thứ ba thì mọi chuyện mới bắt đầu nảy nở, bằng những cố gắng cùng tình cảm chân thành của mình, Hạ Vũ đã làm cảm động trái tim sắt đá của Nghiêm Kí và anh phải thú nhận rằng anh không biết thế nào là tình yêu cho tới khi gặp cô gái vũ công này.

Bạn đang đọc truyện *Dịu Dàng Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

William Shakespeare* từng nói: "Tình yêu là một căn bệnh điên", bắt đầu từ Hạ Vũ, sau đó đến Nghiêm Kí, cả hai đều mắc phải căn bệnh này, thậm chí còn rất nặng.

*William Shakespeare (1564 - 1616): là một nhà văn, nhà viết kịch vĩ đại người Anh. Trong suốt cuộc đời mình, ông đã viết khoảng 40 vở kịch, 154 bản sonnet, 2 bản thơ tường thuật dài và một vài tác phẩm thơ ngắn. Cống hiến của Shakespeare in đậm dấu ấn lên kịch nghệ và văn chương các thế hệ sau.

Giờ học khiêu vũ cơ bản kết thúc, nữ sinh lục tục ra khỏi lớp, chỉ có Hạ Vũ bị cô giáo dạy ba lê gọi lại: "Hạ Vũ, cuộc thi ba lê liên trường lần trước cô nói với em, em suy nghĩ đến đâu rồi? Các bạn khác đều rất hăng hái, em chẳng có động tĩnh là sao? Có cần cô phải nhấn mạnh một lần nữa là khó khăn lắm mới có được cơ hội này không?"

Thấy thái độ nhiệt tình của cô giáo, Hạ Vũ vội lau mồ hôi trên trán, khuôn mặt trắng nõn ửng hồng, đôi mắt to tròn, rụt rè nói, "Thưa cô, từ nhỏ em đã rất sợ các cuộc thi rồi ạ!"

"Nhưng chính nhờ hàng loạt các cuộc thi ấy mà em được vào trường đại học Nghệ thuật A, không phải sao?" Cô giáo cho rằng Hạ Vũ đang tìm cơ thoái thác.

Hạ Vũ nhún vai, nhẹ nhàng một bên chân, mũi bàn chân duỗi thẳng rồi quay đầu, mỉm cười với cô giáo: "Đó là vì em luôn bị bắt buộc tham gia các cuộc thi, mà em lại vốn sợ thua nên lúc nào cũng trong tình trạng căng như dây đàn, không dám lơ là dù chỉ một giây. Nhưng thưa cô, đó không phải là cuộc sống em mong muốn, hiện tại em chỉ hy vọng được khiêu vũ vì thích khiêu vũ mà thôi."

Trước câu trả lời của Hạ Vũ, cô giáo hoàn toàn im lặng. Cô không thể tưởng tượng trong bầu không khí cạnh tranh gay gắt của khoa Khiêu vũ, trường đại học Nghệ thuật A lại có một cô bé không màng danh lợi, đối với khiêu vũ chỉ có một mục đích đơn thuần như thế. Hiện tại đang có biết bao người cạnh tranh cả trong tối lẫn ngoài sáng, miệt mài khổ luyện các kỹ thuật cơ bản vì hai suất tham dự cuộc thi múa ba lê liên trường, nhưng người có tài năng thiên bẩm trên mọi phương diện này thì ngược lại chỉ một câu "được khiêu vũ vì thích khiêu vũ mà thôi" đã làm cô không nói được lời nào.

Cô bất giác thờ dài, trong lòng thầm trách Hạ Vũ còn trẻ, và có những suy nghĩ quá đổi ngây thơ. Sau khi trải qua một chặng đường dài tranh đấu, đến được thời điểm này lại chọn dừng lại, hưởng thụ sự nhẹ nhàng của khiêu vũ. Thực chất, đây chính là biểu hiện của việc thiếu ý chí phấn đấu. Thế giới này có diễn viên ba lê đỉnh cao nào lại không nhất nhất tuân theo quy luật đào thải mà bước lên vũ đài chiến thắng? Khiêu vũ chỉ vì thích khiêu vũ sao? Thật nực cười, nó chỉ thuộc về suy nghĩ ấu trĩ của những đứa trẻ nhảy Hip-hop ngoài công viên, hoàn toàn không nên thốt ra từ miệng một diễn viên múa ba lê xuất sắc.

"Hạ Vũ, em vẫn suy nghĩ rất đơn giản, cô chỉ hy vọng em cân nhắc lại. Suất tham dự này tạm thời cô vẫn giữ cho em, em hãy suy nghĩ cho thật kỹ rồi đến tìm cô."

Hạ Vũ ngần ra, đang định lựa lời từ chối thì cô giáo lại nói tiếp: "Một người thợ thủ công có thể phải mất mười năm mới gặp được một khối ngọc thượng phẩm. Nếu điều khắc tốt, nó sẽ trở thành tác phẩm nghệ thuật thượng đẳng, còn điều khắc dở, nó chẳng qua cũng chỉ là một viên đá tầm thường mà thôi. Mong là em hiểu được nỗi khổ tâm của cô."

Hạ Vũ cúi đầu, như thể một chú nai con bị lạc giữa rừng sâu, im lặng không lên tiếng.

Cô giáo thấy vậy vẫn chưa chịu buông tha: "Em có biết Tạ Nhất Mạn không?"

Em ấy đang ở phòng tập tầng trên, luyện tập không kể ngày đêm cho cuộc thi khiêu vũ quốc tế Lausanne, mỗi động tác đều cố gắng hướng sự hoàn mỹ. Cô nghĩ em đến đó xem, hy vọng được truyền một chút ý chí phấn đấu từ em ấy."

Lúc Hạ Vũ đeo ba lô định lên tầng trên, trong lòng cô trào dâng cảm giác lưỡng lự phân vân. Cô thoáng ngẩn ra một lúc không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào lại nhắc chân đi thẳng lên đó.

Thật ra, trong lòng mỗi cô gái đều có một thần tượng của riêng mình. Hạ Vũ cũng vậy, cô tin rằng một ngày nào đó cũng có thể nhảy giỏi như Tạ Nhất Mạn. Ngay như lúc này cô cũng không cho rằng mình có được thành tựu và ánh hào quang như cô ấy. Dù sao, Tạ Nhất Mạn và Hạ Vũ là hai người hoàn toàn khác nhau.

Tạ Nhất Mạn đang học năm thứ tư, trên Hạ Vũ một khóa, là sinh viên xuất sắc nhất khoa Khiêu vũ trường đại học Nghệ thuật A. Gia thế của Tạ Nhất Mạn cũng rất hiển hách, ở cô ấy luôn toát ra khí chất tao nhã. Chỉ cần Tạ Nhất Mạn đứng trên sân khấu thì cảm giác mạnh mẽ của một "Nữ hoàng khiêu vũ" sẽ dào dạt tuôn trào, lúc hoang dã, bi thương, khi lại vui vẻ, dịu êm, tất cả đều cực kỳ mỹ lệ, say đắm lòng người. Trước thần thái nghiêm túc, đốc sức vì công việc thường khiến người ta bị cuốn hút mà không thể rời mắt.

Phòng tập tầng trên là phòng chuyên dụng của Tạ Nhất Mạn. Đây vốn là đặc quyền mà nhà trường dành cho cô ấy, cũng hiểu ngầm rằng vị trí của cô ấy không ai có thể thay thế.

Trước đó, Tạ Nhất Mạn đã từng đánh bại tất cả đối thủ đến từ các nước trong cuộc thi khiêu vũ châu Á để giành ngôi vị quán quân. Lần này, buổi biểu diễn có quy mô lớn hơn rất nhiều nên cô càng phải nỗ lực, luyện tập không kể ngày đêm, khổ cực luyện lại các động tác hết lần này đến lần khác, mong đạt đến sự hoàn mỹ.

Những khi "nữ hoàng khiêu vũ" luyện tập không ai được phép xem. Cửa phòng luôn đóng kín nhưng lúc nào ngoài cửa cũng có mấy cô gái đứng thập thò, hy vọng có thể tận mắt chứng kiến ánh hào quang tỏa ra từ "nữ hoàng".

Hạ Vũ đứng dựa vào tường, hướng mắt về phía phòng tập của Tạ Nhất Mạn.

Hiện giờ, mọi thứ trong cô khá mơ hồ. Cô không biết vì sao mình lại đứng ở đây. Hạ Vũ vốn là một cô gái kiêu ngạo, mặc dù không muốn nhưng không thể không thừa nhận có người còn nhảy giỏi hơn mình rất nhiều. Cô không muốn đến chào hỏi họ vì đứng trước họ cô cảm thấy không thoải mái chút nào.

Khi Hạ Vũ đang cúi đầu trầm ngâm, cửa phòng tập của Tạ Nhất Mạn đột ngột hé mở, cô ngẩng đầu lên đúng lúc tư thế uyển chuyển của Tạ Nhất Mạn lọt vào tầm mắt, đồng thời cũng khắc sâu vào linh hồn cô. Trong phòng tập, cả người Tạ Nhất Mạn mờ mờ ảo ảo nhưng không hề để lộ một chút mệt mỏi, động tác xoay ba trăm sáu mươi độ linh hoạt kết hợp với âm nhạc sôi động, diễn tả hoàn mỹ sự lan tỏa cảm xúc của khiêu vũ hiện đại.

Cửa đóng lại, sự đã kích kết thúc, Hạ Vũ gượng gạo quay người rời khỏi, những cô gái đi phía sau không ngừng thảo luận sôi nổi về thần tượng của họ.

"Ôi trời ơi, chị ấy đã luyện tập liên tục như vậy suốt tám tiếng đồng hồ sao?"

Đúng là liều mạng thật!"

"Thế đã là gì? Tớ nghe bạn chị ấy nói, trong suy nghĩ của chị ấy khiêu vũ xếp thứ nhất tiếp theo mới là người nhà và bạn trai, chị ấy sống vì khiêu vũ."

"Sao nghe giống như một cái máy chỉ biết khiêu vũ vậy? Cuộc sống chỉ biết đến khiêu vũ, chị ấy không thấy cô đơn sao?"

"Cậu nói linh tinh gì thế chị ấy là Tạ Nhất Mạn, gia thế hiển hách, bạn trai là công tử nhà giàu, lại có bạn bè trong giới nghệ thuật, một cô gái có tất cả mọi thứ sao lại cô đơn được? Cậu nghĩ chị ấy đứng ở nơi cao không tránh được gió lạnh ư? Chị ấy chỉ là Độc Cô Cầu Bại* mà thôi!"

*Độc Cô Cầu Bại là một nhân vật hư cấu trong các tiểu thuyết võ hiệp của Kim Dung, được xem là nhân vật có võ công cao nhất trong các tiểu thuyết võ hiệp của nhà văn. Độc cô cầu bại có nghĩa là cô độc một mình mong được bại trận, biểu thị khả năng kiếm thuật thần thông của nhân vật này.

"Ngờng mộ chết đi được!"

"Ha ha... Thôi, cứ làm một người bình thường là tốt rồi! Đi thôi, đi ăn kem nào, nghe nói trong đời chị ấy chưa bao giờ biết đến mùi vị của kem đâu."

"Vì sao?"

"Giữ dáng chứ còn gì nữa."

Lúc này, lời của cô giáo và dáng vẻ kiên cường khi nhảy của Tạ Nhất Mạn chiếm lĩnh toàn bộ suy nghĩ của Hạ Vũ. Vì không quen nên cô không thể đến hỏi Tạ Nhất Mạn, lúc nhảy chị có cảm thấy vui không? Niềm vui đó liệu có xuất phát từ nội tâm không?

Ban đầu, khiêu vũ xuất hiện từ bản năng theo đuổi niềm vui của con người.

Nhưng tranh đấu cao thấp với người khác trên sân khấu lễ nào lại cao thượng hơn, có giá trị hơn việc dạy bọn trẻ khiêu vũ? Hạ Vũ thật không hiểu nổi.

Khi cô đem suy nghĩ này nói với Đặng Hải Lạc. Cô bạn phóng khoáng, ăn to nói lớn, không tim không phổi đó còn lên tiếng chế giễu: "Cái gì mà ý nghĩa của khiêu vũ, tớ nhỏ vào. Muốn tham gia thì tham gia, không muốn thì đừng hòng ép được tớ đó mới chính là đạo lý."

Hải Lạc thậm chí còn vỗ đầu Hạ Vũ, nói tiếp: "Nào bé như cậu thì nghĩ ra được chủ ý gì? Chúng ta phải học tập các cô, các bác người châu Phi, nhảy điệu nhảy và hát bài hát nguyên thủy nhất rồi coi mỗi ngày trôi qua như thể ngày tận thế, vui vẻ đến khi tất cả cùng hủy diệt."

Hải Lạc nghịch ngợm ném ánh mắt quynh rũ sang Hạ Vũ, hai hàng lông mày cong dài khẽ chớp: "Baby, cuộc sống không phải chỉ đơn giản như thế sao?"

Đình đầu Hạ Vũ bay đầy quạ đen, thoáng cái cô đã chạy ra sau lưng Hải Lạc, tóm nhẹ lấy cổ cô bạn rồi bắt chước khẩu khí của Liêu Hà: "Cái đồ tiểu yêu tinh Đặng Hải Lạc kia, nếu hôm nay là ngày tận thế tớ muốn bóp chết cậu."

Hải Lạc then thùng quay lại nói với Hạ Vũ đang nhe nanh múa vuốt phía sau: "À, Liêu Hà nhà tớ từng nói những lời này, chỉ là động từ cuối không giống mà thôi!"

Nghĩ một hồi Hạ Vũ mới hiểu ra, liền hung dữ bóp cổ Hải Lạc: "Mất cậu mọc ở mông hả? Tự nhiên lại phải lòng cái đồ háo sắc ấy?"

Tối hôm đó, Hải Lạc đưa Hạ Vũ tới dự buổi party do Liêu Hà tổ chức. Buổi tối mùa xuân mát mẻ, trong làn gió nhẹ những chồi liễu vừa nhú đang hưởng thụ nụ hôn dịu dàng của gió, tất cả đều đẹp đến rung động lòng người.

Lúc này, cô gái hai mươi hai tuổi Hạ Vũ đang trong độ thanh xuân mon mơn, chịu ảnh hưởng sâu sắc của "kẻ theo chủ nghĩa hưởng lạc" Đặng Hải Lạc, tràn đầy mơ mộng về tương lai và một lòng cảm kích đối với những gì mùa xuân đã ban tặng cho mảnh đất này.

Xe dừng lại, Hải Lạc chưa kịp bước xuống thì Liêu Hà - người đang đứng đợi trước cửa biệt thự đã vội bước đến, khom người, mở cửa xe cho hai cô gái xinh đẹp, phong độ như một vệ sĩ.

Liêu Hà đã bước sang tuổi hai mươi sáu. Anh ta và cô gái thổi sáo Đặng Hải Lạc này yêu nhau đã được hai năm. Hai người rất gắn bó, mặc dù ngoài miệng "Liêu công tử" thường hay bắt nạt Hải Lạc, gọi cô ấy là "sự tồn tại như heroin*", khiến người ta mắc nghiện "nhưng từ trước đến nay, sự đùa bỡn đó không bao giờ đi quá giới hạn. Hạ Vũ thường trêu rằng, may mà mẹ chồng tương lai của Hải Lạc là người theo chủ nghĩa nữ quyền nên Hải Lạc sẽ có rất nhiều thuận lợi. Số phận đã định "kẻ nô lệ" Liêu Hà chỉ có thể vùng lên làm chủ trên giường mà thôi.

*Tên của Hải Lạc có cách phát âm gần giống với từ Heroin

Trên bãi cỏ cạnh biệt thự tập trung một tốp nam nữ, họ đều đã ngà ngà say.

Mới chỉ uống một ly sâm panh, Hạ Vũ thấy cả người lâng lâng, cô quyết định bỏ qua những phiền muộn trong lòng, thoải mái tận hưởng nét rực rỡ của cảnh sắc đêm. Một lát sau, âm nhạc nổi lên, ánh đèn lướt qua đôi tình nhân bên cây dương cầm.

Liêu Hà đã uống mấy ly rượu vang, khuôn mặt ửng đỏ, đi đến bên cạnh Hải Lạc rồi ôm chầm lấy cô ấy. Hải Lạc hét ầm lên vì xấu hổ nhưng ngay sau đó cô ôm lấy cổ Liêu Hà mà cười nũng nịu, ánh mắt nhìn anh có vẻ trách móc nhưng thực ra là e thẹn.

Liêu Hà ôm Hải Lạc đến bên đàn dương cầm, nhẹ nhàng đặt cô ngồi lên mặt đàn, nâng niu như báu vật, ánh mắt vô cùng nóng bỏng. Trong mắt anh giờ không còn thấy bất kỳ ai khác, cả hội trường lập tức chìm trong tĩnh lặng. Hạ Vũ nín thở, thầm đoán: Phải chăng Liêu Hà muốn cầu hôn?

Kết quả, trong sự chờ đợi của mọi người, Liêu Hà cất tiếng: "Cung à, không phải em định lấy đàn dương cầm làm ghế ngồi đấy chứ?"

Cả hội trường cười ầm lên, Hải Lạc không nao núng mỉm cười vỗ vai Liêu Hà, hai tay chống nạnh, nói: "Anh đang đau lòng vì chiếc đàn này hay là vì em?"

"Đương nhiên là đau lòng vì em rồi!" Liêu Hà mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng bóng: "Và cả cây đàn này nữa."

Hải Lạc tức giận, trừng mắt nhìn Liêu Hà đang cười giảo hoạt. Tiết mục của đôi tình nhân này làm Hạ Vũ run rẩy. Cô mỉm cười nhìn sang chỗ khác, bỗng đập vào mắt là hình ảnh người đàn ông đang đứng một mình, cả người anh ta chìm vào bóng tối chỉ có thể thấy bóng dáng mơ hồ nhưng cô vẫn nhận ra đó là một người cao lớn. Hạ Vũ đã xem rất nhiều phim và cũng đang trong tuổi mơ mộng nên cô thầm nghĩ, những người trốn trong bóng tối đa phần là do đang tan nát cõi lòng, hoặc giả anh ta là một sát thủ, có súng giắt sau lưng.

Hạ Vũ bật cười vì suy đoán của mình, đâu biết bản thân cũng đang đứng trong một góc tối khác. Theo logic của Hạ Vũ, lưng cô hẳn cũng đang giắt một khẩu súng.

Bỗng tên tiểu tử Liêu Hà háng giọng, quay về phía mấy chục nam nữ quan khách, vỗ tay nói: "Các bạn ơi, bây giờ sẽ đến phần trò chơi!"

Cả hội trường vỗ òa.

"Bây giờ tôi và Hải Lạc sẽ tấu một bản nhạc phục vụ mọi người, tôi chơi dương cầm, Hải Lạc thổi sáo. Kết thúc bản nhạc, nếu người nào không tìm được bạn nhảy..." Liêu Hà cười gian tà để lộ hàm răng trắng, "... Phải chịu phạt, nhảy xuống hồ bơi, tự kiểm điểm vì sao lại không có sức hút."

Mọi người nghe vậy lập tức nhao nhao, một cô gái vội hỏi: "Nếu không biết bơi thì phải làm sao?"

Tim Hạ Vũ gật thót, thời tiết này, chắc chắn nước vẫn lạnh thấu xương, cái gã Liêu Hà này ngoài Hải Lạc ra thì đối xử với các cô gái khác thật chẳng có chút gì gọi là thương hoa tiếc ngọc cả.

"Tự nhiên sẽ có anh hùng cứu mỹ nhân." Hồ ly Liêu Hà cười giảo hoạt đáp.

Nhưng xem ra, chẳng ai muốn bị cười nhạo là không có sức hút nên vội vàng hành động. Vì hầu hết mọi người đều quen biết nên sau khi tìm được bạn

nhảy thì nhẹ thờ phào một hơi.

Không đến một phút, mỗi anh chàng đã nắm tay một cô gái. Hạ Vũ vừa rồi còn đứng dựa góc tường giờ đã cuống cả lên, tư lượng của cô không cao, cứ uống vào là say nên muốn đứng trong góc nghỉ ngơi một chút cho tỉnh rượu.

Sao chưa gì cô đã trở thành kẻ lạc lõng rồi?

Nghĩ đến cảnh khi cả người phải lặn xuống, nước lạnh như băng lại vô cùng nhếch nhác, mặc dù cảm giác này rất kích thích, nhưng sẽ chẳng thú vị chút nào, Hạ Vũ ảo não, "Sớm biết thế này thì hôm nay mình chẳng đến làm gì."

Hạ Vũ hoang mang, nghiêng cổ ngó nghiêng, người đàn ông trong bóng tối phía đối diện hình như vẫn đang đứng một mình.

Thế nhưng anh ta rất trấn tĩnh, thong thả nhắm nháp ly rượu, từ vị trí của Hạ Vũ, bóng tối đã trở thành tám mặt nạ, vô hình làm nổi bật nét thần bí.

Mình phải khiêu vũ với một con ma men sao? Hạ Vũ do dự, không biết chính bản thân cũng đã là nửa ma men rồi.

"Còn ba mươi giây." Liêu Hà nhìn đồng hồ nhắc nhở, ánh mắt lướt khắp một lượt rồi vui mừng dừng lại khi thấy một đôi nam nữ duy nhất chưa nắm tay ai. Tất cả mọi người cùng nhìn theo hướng đó, dường như đều đang mừng đợi đến trò hay sắp xảy ra.

Mặc dù kinh nghiệm trên sân khấu khiến Hạ Vũ đã quen với việc trở thành tiêu điểm chú ý, nhưng giờ phút này hoàn toàn khác biệt. Mặt cô thoáng đỏ bừng, nhưng ngại vì là thân con gái nên không ngừng sốt ruột, bất an, chốc chốc lại đưa mắt nhìn về góc tối, nhưng xem ra người đàn ông mang mặt nạ kia hoàn toàn không có ý chủ động mời.

Hạ Vũ đành dùng ánh mắt cầu cứu cô bạn thân đang đứng sau lưng Liêu Hà, hy vọng cô ấy gỡ bí giúp mình, nhưng cô nàng Hải Lạc kia lại cười tươi như hoa, dường như cố ý muốn nhìn Hạ Vũ bề mặt, đôi mắt mèo khiêu khích nhìn lại ra ý rằng: "Anh ta không mời cậu, chẳng lẽ cậu không thể mời anh ta sao?"

Ồng! Ai nói thân sĩ chỉ đàn ông mới làm được?"

Hạ Vũ tức giận, chủ động thì chủ động cô sợ chặc? Còn lâu cô mới tung người nhảy xuống hồ trong đêm tối lạnh lẽo thế này, rồi lượn lờ mấy vòng như một con ong làm trò cười cho thiên hạ.

Vì đã uống nhiều rượu nên Hạ Vũ cũng dừng cảm hơn, không cam lòng chịu thua, dưới ánh nhìn chăm chú của mấy chục đôi mắt, giữa tiếng cười đùa của một số người, cô gái xinh xắn, nhỏ nhắn hít sâu một hơi, cất từng bước chậm rãi về phía góc tối kia. Cuối cùng cô cũng nhìn rõ anh ta.

Đó là một người đàn ông nhưng có đôi mắt rất lạnh, không tạo được một chút vẻ ấm áp. Anh ta nhìn Hạ Vũ đang bước từng bước đến gần, không bộc lộ cảm xúc, hệt như một người máy, như thể anh ta không hề bận tâm, bàng quan trước mọi việc.

Tình cảnh này khiến người ta thấy khó chịu, đồng thời cũng có chút kích thích. Hạ Vũ nở nụ cười, để lộ ra hàm răng trắng đều thẳng tắp mà cô tự cho là đẹp nhất.

"Chào anh, tôi có thể mời anh khiêu vũ được không?"

Lúc nói, cô còn hơi cúi người, một tay đặt sau lưng, thực hiện động tác mời theo kiểu quý tộc.

"Cô ấy thật tuyệt!" Trong đám đông, một cô nàng nào đó bỗng huyết sáo, cổ vũ cho sự dũng cảm mang đậm chất thân sĩ của cô.

"Xin lỗi!"

Nhưng đáp lời Hạ Vũ lại là sự cự tuyệt vô tình. Hạ Vũ không dám tin vào tai mình, nụ cười trên gương mặt cứng đờ, cô còn quá trẻ nên không biết phải làm thế nào để bình tĩnh ứng phó với trường hợp xấu hổ này. Theo bản năng, cô chỉ có thể nổi giận, rướn cái cổ xinh đẹp lên mà chất vấn: "Này, anh sao vậy hả?"

Dáng vẻ hiện giờ của cô rất giống một chú chim nhỏ đang giậm chân sốt ruột. Có cô nàng vô tâm nào đó bỗng bật cười, Hạ Vũ nghiêng răng, không phải Hải Lạc thì còn ai vào đây nữa?

Người đàn ông lạnh như băng kia cuối cùng cũng chịu ngước mắt lên, nhấp một ngụm rượu rồi nhả nhận nói: "Tôi không biết khiêu vũ." Anh ta ngừng một lát rồi nói tiếp: "... Nhưng lại biết bơi."

"Nhưng tôi không muốn bơi." Hạ Vũ nghiêng răng, "Anh nên biết là mùa đông vừa mới qua thôi đấy!"

Bên cạnh đã có mấy người thì thầm to nhỏ, Hạ Vũ lúng túng đến gần anh ta, nhỏ giọng nhắc nhở: "Này anh, tôi là con gái mà."

Ý cô muốn nói là: "Anh chàng đẹp trai à, anh thương hoa tiếc ngọc một chút có được không? Anh không biết khiêu vũ cũng không sao, cùng lắm thì tôi hào phóng cho anh giẫm chân là được chứ gì?"

Vốn chẳng hề hào hứng với buổi tiệc tối nay, cuối cùng Nghiêm Kí cũng tìm được một chút hứng thú, ánh mắt chú tâm nhìn Hạ Vũ quét qua mái tóc dài chấm eo của cô, uể oải đáp: "Tôi nhìn thấy rồi!"

"Hết giờ!" Sau lưng Hạ Vũ vang lên giọng nói do nín cười mà bị biến dạng của Liêu Hà: "Vận động viên nhảy cầu đã được tìm thấy!"

Hạ Vũ bắt lực, thàn than: "Ôi, không!"

Lúc cô ngẩng đầu lên lần nữa, đôi mắt đen láy trừng trừng nhìn người đàn ông từ đầu đến cuối vẫn không chịu hợp tác, trong đó dường như có hai ngọn lửa đang hùng hực cháy.

Nghiêm Kí khẽ nhếch môi: "Này cô, có lẽ cô cần một ly nước mát chẳng?"

Hạ Vũ ngẩng đầu, ưỡn ngực đáp: "Anh nói đúng, tôi cần một ly nước, nhưng không phải để uống mà trực tiếp tặng cho cái đầu của anh."

Cô quay người bỏ đi, sau lưng cô, Nghiêm Kí cuối cùng cũng gỡ mặt nạ xuống, nở nụ cười đầu tiên trong tối nay.

Màn hòa tấu của Liêu Hà và Hải Lạc vô cùng hoàn mỹ. Ánh mắt ám muội mà hai người trao nhau đã tạo nên một bản Khúc nhạc ngày xuân đầy lãng mạn và quyến luyến. Từng đôi khiêu vũ xung quanh hai người cũng đắm chìm vào giai điệu du dương đó. Khúc nhạc khiến bầu không khí sôi động hẳn, tất cả mọi người đều nhún nhảy đắm mình trong sự quyến rũ của bản nhạc.

Hạ Vũ thì không được vui vẻ như thế, cô khẽ cau mày, còn chưa nhảy xuống nước mà đã thấy rùng mình, nổi hết da gà. Cô bắt mình không được tiếp tục nghĩ đến chuyện điên cuồng sắp xảy ra mà hướng ánh mắt về phía đám đông đang khiêu vũ, bất mãn trừng mắt với "con ma men" đang đứng bất động kia. Cô thoáng hiểu ra nguyên nhân khiến anh ta từ chối lời mời của mình và tưởng tượng đến cảnh một anh chàng lông ngóng khiêu vũ hẳn sẽ rất khó coi giống hệt con gấu to xác ngốc nghếch. Nghĩ về anh ta một cách ác ý như vậy, tâm trạng Hạ Vũ mới dần cải thiện được đôi chút.

Cùng lúc ấy, Nghiêm Kí đưa mắt đánh giá cô gái đang trung ra về mặt cảm xúc với mình rồi nhàn nhã thưởng thức một ngụm rượu, đưa mắt nhìn các cặp đôi khiêu vũ, ánh mắt sắc bén càng lạnh hơn, cuối cùng khẽ hừ một tiếng.

Quá xấu! Thà làm kẻ xấu trong mắt một cô gái còn hơn phải khiêu vũ. Khiêu vũ là thứ tựa thuốc độc, thật khiến người ta khó mà yêu thích nổi.

Bản nhạc kết thúc ánh mắt nồng nhiệt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía Hạ Vũ và Nghiêm Kí, hào hứng ngóng chờ tiết mục sắp diễn ra.

Liêu Hà mỉm cười, huýt sáo, chỉ tay về phía hồ bơi: "Thưa các quý ông, quý bà, sau đây là màn xử phạt người thua cuộc."

"Oh, yeah!" Đám đông vỗ tay đầy phấn khích.

Dưới ánh trăng, hồ bơi trong vắt, mặt nước phản chiếu bóng dáng hót hoả của Hạ Vũ và cả nét lạnh lùng trầm tĩnh của Nghiêm Kí.

Hạ Vũ đưa ánh mắt cầu cứu nhìn Hải Lạc nhưng "tiểu yêu tinh" kia phớt lờ bước đến với nụ cười xấu xa, rồi khẽ thì thầm bên tai cô: "Baby, nên trân trọng cơ hội được xuống suối vàng với một anh chàng đẹp trai chứ!"

Sau đó, Hải Lạc đưa mắt nhìn Nghiêm Kí đang cực kỳ thần nhiên rồi yêu kiều bỏ đi, khiến Hạ Vũ tức đến nghiến răng nghiến lợi, ngọn lửa trong lòng lại càng bùng lên dữ dội.

Xung quanh hồ bơi lúc này đã chật kín người, họ cùng đồng thanh hô to: "Ôm cô ấy nhảy xuống đi, ôm cô ấy nhảy xuống đi!"

"Này, nam nữ thụ thụ bất thân nhé!" Hạ Vũ hốt hoảng nhắc nhở anh chàng bên cạnh.

Gió đêm thổi tung mái tóc đen như gỗ mun của Hạ Vũ, khiến Nghiêm Kí nhớ đến bộ phim hoạt hình mà cháu anh thường xem. Câu chuyện kể về một cô tiên trong sáng, ngọt ngào từ từ rơi vào thế giới của ma quỷ. Cả cô tiên và cô gái đang đứng trước mặt anh đều có đôi mắt đen láy, xinh đẹp đến phát cuồng.

Còn đang mãi suy nghĩ thì Hạ Vũ đứng cạnh đột nhiên nặn ra nụ cười buồn bã: "Này anh, tôi bơi rất kém, lát nữa nếu có gì mạo phạm, mong anh bỏ quá cho nhé!"

Nói xong, cô thu lại nụ cười, khuôn mặt xinh đẹp sa sầm như thể một phạm nhân tử hình đang chờ ra pháp trường.

Nghiêm Kí khẽ nhếch môi, không nói gì, đút hai tay vào túi quần, ung dung nhìn về khoảng không phía xa xa trong lòng thầm nghĩ thì ra không phải ma nữ, chỉ là một cô nhóc mà thôi.

Lúc này Liêu Hà vô cùng đắc ý. Anh ta tiến lên đóng vai làm phóng viên tác nghiệp tại hiện trường, miệng cười hi hi, tay cầm một quả chuối, giả làm micro phỏng vấn nam nữ nhân vật chính. Trước tiên "micro" chia về phía Nghiêm Kí, cao giọng tán thưởng: "Anh họ, trước giờ em không biết, thì ra anh lại phong độ như thế!"

Nghiêm Kí sao lại không nghe ra ý "tán thưởng" của Liêu Hà, chỉ mỉm cười, vỗ vai cậu em họ có khuôn mặt đẹp tựa búp bê: "Anh cũng không biết, thì ra cậu lại khỏe đến thế."

Đương nhiên, ý anh muốn ám chỉ, kẻ tay chân bé tí như Liêu Hà vậy mà bế được cô gái có vóc người dong dong cao như Hải Lạc. Đúng là khỏe thật.

Hạ Vũ lúc này mới biết, thì ra anh ta là anh họ của Liêu Hà, chẳng trách hung hăng như vậy.

Hiếm khi Liêu Hà đỏ mặt như thế liền im lặng, sau đó nghiêm túc nói: "Anh, em muốn tự tay đẩy anh xuống hồ đấy!"

Nghiêm Kí quay lại, nhìn cậu em họ, cười một cách kì quái: "Bọn anh muốn đi cùng nhau."

Giây tiếp theo, trong tiếng hò reo không ngớt của mọi người, Liêu Hà - kẻ luôn rắp tâm tính kế hãm hại người khác đã trúng kế. Sau khi "à" lên một tiếng, anh ta há hốc miệng vì bất ngờ bị đẩy xuống hồ với tư thế cực kỳ bí tráng, trở thành chú khỉ rút nước đáng thương.

Tình thế thay đổi quá nhanh, Hạ Vũ còn chưa kịp định thần thì đã bị một bàn tay to lớn, ầm ập kéo đi. Khi nhìn kĩ lại, cô thấy người đang chạy phía trước có bóng lưng rất rộng.

Người đàn ông đứng trong bóng tối đang dẫn cô chạy trốn. Hạ Vũ thầm nghĩ, thì ra không hẳn là anh ta không có phong độ nếu không vì lời từ chối trước đó, Hạ Vũ gần như đã cảm động.

Mặc dù hành động này của Nghiêm Kí cuối cùng cũng mang dáng dấp của một thân sĩ, nhưng cũng không thể phủ nhận sự thật rằng anh ta đã từng rất thiếu phong độ.

"Đồ Nghiêm Kí chết tiệt, anh... đứng lại... cho tôi..."

Anh chàng mặc áo len đen kéo cô nàng mặc áo trắng chạy như điên trong tiếng gầm giận dữ của Liêu Hà, kèm theo cả tiếng ngập lặn dưới nước xen lẫn tiếng cười lúc bông lúc trầm, tất cả tạo thành một mớ tạp âm hỗn loạn.

Nhưng Hạ Vũ đột nhiên nhớ ra, Hải Lạc từng nói, tên Liêu Hà kia bơi dõ tẹ, từ trước đến giờ không dám lượn lờ ở những chỗ nước sâu, gan của hắn nhỏ như khuỷu tay của hắn vậy.

"Bà xã, anh... hình như anh bị chuột rút..." "Con khỉ rút nước" Liêu Hà kêu cứu thất thanh.

Sau đó, lại thêm một tiếng "ùm" rất lớn, dường như có người vừa nhảy xuống nước. Cả khu hồ bơi như vỡ òa, ầm ỹ đến mức quyết phải khiến trăng sao tỉnh giấc mới thôi.

Lập tức có người vỗ tay, huýt sáo: "Người đẹp cứu gấu chó! Người đẹp cứu gấu chó! Liêu Hà, cậu hèn quá!"

Hạ Vũ nghe vậy tò mò quay đầu lại. Thực ra, thị lực của cô không tốt lắm nhưng vẫn nhìn rõ, cách cô vài chục mét, Liêu Hà đang bám chặt cổ Hải Lạc hai người ướt như chuột lột, trông bộ dạng cực kỳ nhếch nhác. Hạ Vũ không nhìn được liền khẽ bật cười.

Nghiêm Kí cũng không chạy nữa, buông tay Hạ Vũ ra, hai người đứng bên vệ đường thờ đốc.

"Ha ha... Liêu Hà thật đáng thương, tối nay kiểu gì cũng nằm trong lòng Hải Lạc khóc cả đêm cho mà xem." Hạ Vũ khom người, chống tay lên gối, cười đến chảy cả nước mắt.

"Rồi sau đó, thậm chí còn bắt cô ấy hát ru." Nghiêm Kí bên cạnh bỗng thốt lên một câu.

Dưới ánh trăng, Nghiêm Kí toát lên vẻ hoang dã mà quyến rũ, thậm chí lúc này còn có chút nghịch ngợm. Trong một thoáng, Hạ Vũ dường như thấy anh ta đã gỡ bỏ chiếc mặt nạ lạnh lùng kia xuống, ánh mắt có chút ầm ập thuộc về con người.

Thật là một anh chàng kỳ lạ! Đêm nay quả là một đêm đặc biệt!

Hạ Vũ tò mò ngẩng đầu, đôi mắt sáng long lanh. Sau khi tưởng tượng ra cảnh Liêu Hà mồm ngậm bình sữa nằm trong nôi, cuối cùng không nhìn được, Hạ Vũ ngồi thụp xuống, hai tay ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Nghiêm Kí lặng lẽ nhìn cô gái xa lạ đang cười đến mức hơi thở đứt quãng, trong đêm tối, mái tóc đen như gỗ mun giống như những sợi nhung tơ đen nhánh anh không thể không thừa nhận, nó đẹp hết như tuổi thanh xuân của cô vậy.

Rồi anh lặng lẽ quay người bỏ đi.

"Này, anh đi đâu đấy?" Hạ Vũ hét hoảng gọi.

Nghiêm Kí không trả lời vẫn lặng lẽ bước về phía trước. Một lần nữa, dưới sự che chở của bóng đêm, anh thoát biến thành một hiệp khách độc hành, tự do cùng trời đất.

Đèn đường màu da cam làm bóng anh đồ dài trên mặt đất. Hạ Vũ hết nhìn trái lại nhìn phải, ánh mắt dôi về phía đường quốc lộ ven biển hoang vu không một bóng người. Cô nghĩ buổi party tối nay nhất định sẽ kéo dài cho đến tận khi trời sáng. Hải Lạc hẳn đang an ủi anh chàng Liêu Hà yêu quý, chắc sẽ không thể đưa cô về thành phố được.

"Này, anh gì không có phong độ kia ơi, người ta sinh ra cái miệng là để nói chuyện mà."

Hạ Vũ bước vội về phía trước đuổi theo Nghiêm Kí, gió đêm thổi thốc vào cổ lạnh buốt. Cô rút cổ đón gió mà đi, hết như một chú chim nhỏ bé, bơ vơ không có nơi nương tựa.

Nghiêm Kí cuối cùng cũng có phản ứng, quay người hỏi: "Cô đi theo tôi làm gì?"

Nghe câu hỏi lạnh lùng mà Nghiêm Kí vừa thốt ra, Hạ Vũ cảm thấy như thể mũi mình dính nhọ cô hồn dỗi đáp: "Xung quanh đây chỉ có anh là người, không phải sao?"

Nghiêm Kí nhìn cô với ánh mắt không vui cũng chẳng buồn, bộ mặt vô cảm như một con rô bốt.

Nửa đêm canh ba, bị quan sát bởi một ánh mắt lạnh lùng thế này, Hạ Vũ đột nhiên thấy không tự tin vào bản thân một chút nào, đành nuốt nước bọt, hỏi: "Chẳng lẽ anh không phải?"

Đôi mắt long lanh của thiếu nữ dần âm đạm, hành động nuốt nước bọt trông cực kỳ trẻ con, Nghiêm Kí không nhịn được khẽ nhếch môi, tự nói với lòng: "Không ngờ Nghiêm Kí hần cũng có bản lĩnh dọa nạt các bé gái."

Đúng là một buổi tối nực cười!

Anh làm động tác tung hứng với chùm chìa khóa trong tay, cuối cùng cũng chịu mở lời vàng ngọc: "Tôi đi lấy xe."

Hạ Vũ nghe vậy vui mừng nói: "Vậy anh có thể cho tôi đi nhờ về thành phố được không? Hoặc giả đến chỗ nào có thể bắt xe là được."

Nghiêm Kí không trả lời mà vẫn bước tiếp. Sau khi suy nghĩ một hồi, với vẻ mặt chơi xấu, Nghiêm Kí quay lại nói: "Nhưng mà vừa nãy, ai nói tôi không có phong độ ấy nhỉ?"

Hạ Vũ phản ứng rất nhanh, giả ngốc đáp: "Tôi không nghe thấy." Sau đó, cô cười toét miệng nói tiếp, "Gió to thật đấy!"

Rồi cô đưa cánh tay thon thả, nồn nả ra: "Chào anh, tôi là Hạ Vũ!"

Nghiêm Kí hiển nhiên không có ý định tự giới thiệu nên lại im lặng quay người, tiếp tục đi về phía trước. Hạ Vũ như thú cưng lẻo đẻo theo sau, vừa đi vừa nói, hoàn toàn không nhận ra sự lãnh đạm của anh chàng đi trước.

"Tên của tôi rất dễ nhớ, hễ cứ đến chiều hoặc lúc uống trà chiều là bạn tôi sẽ nhớ đến tôi. Cho nên tôi tính rồi, nếu sau này không tìm được việc làm, tôi sẽ mở một cửa hàng chuyên bán trà chiều, đặt tên là Trà Hạ Vũ*."

*Cách phát âm của từ "Hạ Vũ" và từ "buổi chiều" giống nhau.

Cô nhiệt tình giải thích, nhưng đổi lại chỉ là tiếng gió biển ù ù anh chàng đi phía trước vẫn lạnh lùng, trầm mặc như cũ. Hạ Vũ nghĩ thầm, người đàn ông này quá khó gần, khiến cô thấy khó chịu vô cùng. Rốt cuộc cô không nén được bực dọc, hét lớn: "Này anh, tôi đã nói với anh tên của mình..."

"Tôi nghe thấy rồi!" Đáp lại cô là một câu trả lời có cũng như không.

"Sau đó thì sao? Theo logic, anh nên chủ động giới thiệu về mình chứ?"

"Sao tôi lại phải theo logic ấy?"

Một câu của Nghiêm Kí lập tức chặn họng Hạ Vũ. Cô đã sắp nghiêng răng nghiêng lợi: "Nhưng như vậy không công bằng."

Nghiêm Kí đút tay vào túi quần, quay đầu uể oải nói: "Cô à, tên cô tôi quên mất rồi, như thế đã công bằng chưa?"

Hạ Vũ lại một lần nữa bất lực, "Hồi nãy lẽ ra tôi phải đá anh xuống hồ mới đúng."

"Nếu vậy thì có lẽ cô đã không đi nhờ được xe của tôi rồi, thưa cô."

Trong bóng đêm, cuối cùng Nghiêm Kí cũng để lộ ra nụ cười thứ hai của buổi tối nay.

Trên đường quốc lộ ven biển yên tĩnh và dài dằng dặc, chiếc xe hơi màu đen của Nghiêm Kí lao vun vút như muốn chạy đua cùng gió. Hạ Vũ vội nắm chắc dây an toàn, nghiêng đầu, cẩn thận quan sát anh chàng với vẻ mặt điềm nhiên ngồi bên cạnh. Cô nhìn tốc độ xe đang từ từ nhích lên liền hít sâu một hơi, cảm thấy huyết áp và nhịp tim cũng theo đó mà tăng dần. Trong đầu cô hiện lên tựa đề trên một tờ báo phát hành vào sáng mai: Đôi nam nữ vô danh thiệt mạng trên đường quốc lộ ven biển.

Hạ Vũ có cảm giác mình đã lên nhầm xe của kẻ cướp.

Nghiêm Kí hạ cửa kính xe, gió gào thét lùa vào, chớp mắt thổi tung mái tóc của anh, âm nhạc đài phát thanh lúc nửa đêm cũng vang lên hòa cùng tiếng gió, tất cả khiến Hạ Vũ rơi vào sự mê hoặc không bờ bến. Cô cảm thấy người đàn ông bên cạnh lúc này khác hẳn lúc trước, không còn yên lặng mà có chút nổi loạn, dường như muốn mượn dịp để bộc phát ra ngoài, còn kẻ vô tội là cô lại bị cuốn vào ngồi cạnh anh ta mà kinh hồn bạt vía. Lạy Chúa tôi! Hạ Vũ bỗng mở to mắt khi nhớ ra tối nay anh đã uống rất nhiều rượu lúc này lại đang lái xe với tốc độ cao.

Gió thổi mạnh khiến tóc Hạ Vũ rối tung, lòng bàn tay lúc này đầy mồ hôi, cô nặn ra nụ cười méo xệch: "Này, anh gì ơi... anh họ ơi, anh làm ơn chạy chậm một chút được không?" Cô chỉ vào mình, làm động tác buồn nôn: "Tôi thấy hơi buồn nôn, lát nữa làm bản xe anh thì không hay đâu!"

Lúc nói những lời này, Hạ Vũ nhìn Nghiêm Kí bằng ánh mắt khẩn cầu, lộ ra vẻ sợ hãi.

Nghiêm Kí thấy vậy cho xe chạy chậm dần. Hầu hết đàn ông đều say mê cảm giác điên cuồng khi lái xe với tốc độ cao, anh cũng không ngoại lệ. Còn và tốc độ càng làm cho sự điên cuồng ấy lên đến đỉnh điểm, nhưng xem ra cô gái bên cạnh không để anh tiếp tục sự buông thả đó nữa.

Hạ Vũ thở phào một hơi, cơ bắp toàn thân sau một hồi căng thẳng đã được thả lỏng. Lúc này, gió cũng nhẹ nhàng, ào ạt bên tai cô là tiếng sóng vỗ vào bờ đá, cùng với âm nhạc lãng mạn phát ra từ radio khiến cô có cảm giác, chuyện vừa rồi chỉ như một giấc mộng.

Điện thoại của Nghiêm Kí bỗng đổ chuông, xem ra anh ta không định nghe máy nên vẫn chậm rãi lái xe. Hạ Vũ cẩn thận quan sát khuôn mặt anh tuân ẩn giấu trong màn đêm ấy, dường như cô thấy áp lực trong xe lại tăng dần.

Có lẽ cuộc điện thoại này, hoặc giả người gọi ở đầu dây bên kia mới chính là nút thắt của mọi chuyện đêm nay, là nguyên do trực tiếp dẫn đến hành vi khác thường của anh.

Hạ Vũ thầm đoán, chắc hẳn đó là một người con gái.

Chuông điện thoại vẫn kêu mãi không ngừng khiến Hạ Vũ thấy có chút chói tai, nhưng cô chỉ có thể chuyển sự chú ý ra đêm trăng bát ngát phía ngoài. Cô biết mảng xanh thẳm phía xa kia là biển, và sau năm, sáu tiếng nữa, vầng mặt trời đỏ rực sẽ nhô lên khỏi mặt biển, đem ánh sáng ấm áp rải xuống muôn nơi.

Hạ Vũ nhắm mắt, cảm nhận sự vuốt ve của gió. Còn khiến cơ thể nhất thời nhẹ bẫng, nàng vũ công Hạ Vũ chột dưng lên niềm hưng phấn muốn khiêu vũ cùng gió.

Xe dừng lại, Hạ Vũ kinh ngạc khi thấy Nghiêm Kí xuống xe, tay cầm chiếc điện thoại vẫn kêu mãi không ngừng.

Hạ Vũ cũng mở cửa xe bước xuống, khẽ nhún vai khi thấy anh đi khoảng mười mấy mét mới dừng lại nghe điện thoại. Ý thức bảo mật của anh ta cao thật.

Phớt lờ người đàn ông kỳ lạ trước mặt, Hạ Vũ với bản tính hồn nhiên bắt đầu mê muội đắm chìm trong đêm trăng tuyệt diệu, hít thở bầu không khí tươi mát mang vị mặn mòi của biển và để mặc cho từng cơn gió vờn lên tóc, lên má. Những vì sao lấp lánh trên bầu trời dường như cũng mỉm cười cùng cô. Hạ Vũ bỗng nhớ lại lời cô giáo nói lúc ban chiều cùng cảnh tượng Tạ Nhất Mạn dốc hết sức mình tập múa, và cả giấc mộng thuở ban đầu liên quan đến khiêu vũ của chính mình. Cô nghĩ mãi nghĩ mãi, cơ thể bất giác chuyển động trong vô thức, nhảy điệu mà nhiều năm trước cô đã luyện tập đêm ngày. Giấc mơ đáng sợ.

Nghiêm Kí đã kết thúc cuộc gọi không lấy gì làm vui vẻ ấy, khi ngẩng đầu lên anh bất gặp cảnh tượng cô gái mặc đồ trắng đang nhảy múa, hệt như tinh linh trong bóng đêm. Mái tóc dài tung bay theo gió, cơ thể mảnh mai khiến anh có ảo giác như cô đang khiêu vũ cùng gió. Thân người cô xoay tròn, đưa tay ra mời gió cùng khiêu vũ, sau đó lại quay mình chạy trốn, gió cứ âm thầm đuổi riết theo cô. Nhưng cô cứ nhảy, cứ xoay khiến gió không thể nào bắt được.

Một giọng ca nam trên radio vang lên lúc nửa đêm như đệm nhạc cho cô giai điệu của bài hát ngân vang lan tỏa trên con đường quốc lộ ven biển.

Nhiều năm sau, khi Nghiêm Kí nghe lại bài hát có nhan đề Tự do tựa gió này, anh lại đứng một mình trong bóng đêm, hoàn toàn chìm trong im lặng và lần nào cũng rơi lệ.

Em tự do tựa gió,

Tựa sự dịu dàng không thể nào níu giữ được anh.

Anh trốn vòng tay em đang rộng mở,

Anh đi đi, tốt nhất không nên quay đầu,

Lang thang vô tận, tha thiết tự do,

Tất cả tang thương một mình em chịu đựng,

Em trao anh sự dịu dàng nhưng anh lại từ chối,

Em trao anh vòng tay, cảm xúc thật chân thành,

Em trao anh tự do, những hồi ức bền lâu,

Em trao anh tất cả, nhưng không thể dừng chân.

Em tự do tựa gió.

Từ giây phút đó, bài hát này đồng thời khắc họa tình yêu của hai người họ, lúc không hiểu được thế nào là tình yêu đích thực, họ đã bỏ lỡ, lúc hiểu ra thì

cũng quá muộn. Chỉ vì từ đầu đến cuối anh không bắt kịp được nhịp tự do của cô, nhịp tự do tựa gió.

Lúc Hạ Vũ xuống khỏi xe Nghiêm Kế, muốn nói lời tạm biệt cũng chỉ có thể nói với cái đuôi xe. Hạ Vũ xấu hổ thầm lẩm bẩm: "Đúng là đồ người ngoài hành tinh, đến chào tạm biệt cũng không biết!"

Cùng lúc đó, Nghiêm Kế cũng đang nhìn vào bóng dáng càng lúc càng nhỏ qua gương chiếu hậu rồi nhớ lại cảnh cô khiêu vũ bên bờ biển, lạnh nhạt buông một câu: "Thật là một cô gái ngây thơ!"

Và một đêm kỳ diệu đã trôi qua như thế.

Bạn đang đọc truyện *Dịu Dàng Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Mấy ngày tiếp theo của Hạ Vũ không mấy nhẹ nhàng khi mẹ tới tìm cô nói chuyện.

Bà Tân Hân - mẹ của Hạ Vũ là người phụ nữ quyết đoán, thường khi bà nói một, Hạ Vũ không thể nói hai. Bà mở một công ty chuyên kinh doanh đồ gia dụng, hơn nữa gần đây lại có ý định phát triển sang ngành bất động sản. Nói tóm lại, trong mắt mọi người, mẹ của Hạ Vũ là một người thành đạt, mặc dù bề ngoài có vẻ yếu đuối nhưng thực ra bà vốn rất độc đoán, lại kiêu ngạo, như lời chị gái Hạ Tang của cô thì bà chính là "Vô Tắc Thiên thời hiện đại".

Trong nhà có một người mẹ độc đoán như thế nên muốn duy trì sự hòa thuận, bắt buộc phải có một người cha nhu nhược để giữ cân bằng. Gia đình của Hạ Vũ vì thế cũng có thể coi là hòa thuận, bởi cha cô đơn hậu, hầu như lúc nào cũng chọn cách phục tùng, nhẫn nhịn. Có lúc, Hạ Vũ thấy cực kỳ cảm kích sự hy sinh của cha, nhưng có vẻ ông cam tâm tình nguyện. Khi nhận thấy ánh mắt lúc cha nhìn mẹ, cô dần hiểu, có lẽ vì ông đã dành tình yêu quá sâu nặng cho bà.

Nghe tin Hạ Vũ không có ý định tham gia cuộc thi khiêu vũ, nét mặt bà Tân Hân hiện rõ sự không hài lòng. Nhưng lần này Hạ Vũ đã quyết tâm với mục tiêu của mình, vì cô nhiều lần tận mắt chứng kiến các bạn học, xuất phát từ ý định bắt buộc phải thắng hoặc từ tâm lý ganh ghét, đố kỵ nên khi luyện tập thường "không cần thận" đẩy ngã bạn. Từ bé đến lớn, những chuyện này Hạ Vũ chứng kiến không ít, thế nên cô chán phải hiểu rõ, càng không muốn quen với điều đó.

Học múa ba lê là do mẹ cô chọn giúp, trường học cũng do mẹ chọn, thậm chí đến cô giáo dạy ba lê cũng được mẹ âm thầm tác động, sắp xếp. Nhưng cả nhà trừ mẹ ra, ai cũng biết Hạ Vũ không thích khiêu vũ bằng mũi chân. Từ tận đáy lòng, cô ghét phải đi theo lối mòn của ba lê cổ điển, ghét những động tác cứng nhắc của nó. Cô khát khao biểu đạt nội tâm, tình cảm của mình thông qua các động tác thuần phác. Cô hy vọng đến một ngày nào đó, sẽ trở thành diễn viên múa hiện đại xuất sắc.

Nhưng mẹ cô lại ghét trường phái này. Từ tưởng của bà vẫn theo lối cũ, bà luôn cho rằng chỉ có ba lê cao quý mới thích hợp với các cô gái, mà điều quan trọng chính là, phẩm chất quý giá nhất của người con gái không phải bất kỳ thứ gì khác ngoài sự phục tùng. Cũng giống như khi múa ba lê, mũi bàn chân của các cô gái bị gò bó trong một loại giày khiêu vũ đặc chế, họ không cần phải biểu hiện quá nhiều, cũng không cần những thứ gọi là sáng tạo, chỉ cần kiễng mũi bàn chân như một nàng công chúa cao quý rồi tiếp nhận ánh mắt tán thưởng của tất cả mọi người.

Đây chính là sự khác biệt giữa hai thế hệ nên trong một thời gian ngắn, Hạ Vũ không có cách nào phản kháng, nhưng cô đã dần ý thức vùng ra khỏi sự trói buộc đó. Tuy ý thức này vẫn chưa mạnh mẽ nhưng nó tựa nắm mọc sau mưa, mỗi ngày đều từ từ cựa mình, mong mỗi được đội đất lớn lên.

"Tiểu Vũ, mẹ không hiểu vì sao con lại không đăng ký tham gia thi đấu. Đây là cơ hội rất tốt, không phải sao? Mẹ nghe nói, giải đấu lần này có giáo sư của Học viện Âm nhạc và Múa Quốc gia Paris được mời làm giám khảo. Nếu lần này con biểu hiện tốt được họ đề cử thì sẽ rất có lợi cho việc du học sau này."

Hạ Vũ im lặng ngắm nhìn gương mặt thanh nhã của mẹ. Hồi trẻ bà từng có cơ hội trở thành một người làm công tác nghệ thuật, cuối cùng do hoàn cảnh gia đình khó khăn nên phải từ bỏ. Giờ đây bà lại sôi sục tham vọng, gửi gắm tất cả hy vọng lên vai cô, gắng hết sức rải thảm cho con đường tương lai của cô, nhưng đó không phải là tương lai mà cô mong muốn, ba lê chỉ là giấc mơ của mẹ chứ không phải của cô.

Hạ Vũ cúi đầu trầm ngâm, lúc ngẩng đầu lên, sự kiên định đã thay thế cho vẻ nhút nhát, giọng nói nhẹ nhàng nhưng mạnh mẽ, rắn rỏi: "Mẹ ơi, con xin lỗi, con không muốn đăng ký."

Khuôn mặt bà thoáng chốc chùng xuống, không biết có phải do không nghe được câu trả lời làm bà hài lòng hay vì đưa con vẫn luôn ngoan ngoãn, vâng lời bỗng nhiên nói "không" khiến bà cảm thấy quyền uy của mình bị thách thức. Bà thay đổi tư thế rồi hỏi: "Vì sao?"

Dựa theo kinh nghiệm từ nhỏ tới lớn, Hạ Vũ biết mẹ đang tức giận nhưng bà vẫn cố nhịn, thế nên, giờ vẫn chưa phải lúc ngã bài.

Cô thấp thỏm quan sát mẹ, trong đầu suy nghĩ cực nhanh, cố gắng tìm một lý do thích hợp nhất.

"Bởi vì... gần đây các bạn của con khiêu vũ rồi bị thương khá nhiều, trước giải đấu chắc chắn phải dày công luyện tập, con... con sợ nếu lúc đó bị thương

sẽ ảnh hưởng đến đợt sát hạch cuối kì."

Câu trả lời như vậy hiển nhiên đã làm sắc mặt mẹ cô dần dịu lại nhưng điều đó không có nghĩa là bà có thể chấp nhận sự thụ lùi về ý chí của con gái. Bà Tân Hân là người phụ nữ không bằng lòng với những gì mình đang có, kể cả sự nghiệp cho đến gia đình, ở một mức độ nào đó, thậm chí tư tưởng của bà còn nghiêng về chiều hướng cấp, tiến. Bà không hài lòng với tính cách trung dung của chồng, do vậy đặc biệt chú ý đến khuynh hướng này của con cái. Đối với bà mà nói con người ta không tiến bộ thì chính là thụ lùi không có con đường thứ ba.

Tương lai của cô con gái lớn đã gần như không thể kiểm soát, tương lai của đứa con gái nhỏ nhất định bà phải nắm chắc trong lòng bàn tay.

"Thì ra là vậy." Bà gật đầu tỏ ý đã tiếp thu. "Mẹ có thể hiểu cho sự e ngại của con, Tiểu Vũ. Con đã lớn, có thể tự quyết được rồi, điều này làm mẹ rất vui." Bà mỉm cười rồi nói tiếp: "Nhưng con vẫn còn quá trẻ, nhiều lúc suy nghĩ chưa được chu toàn, mẹ là bậc trưởng bối, tầm nhìn xét cho cùng vẫn xa hơn con một chút. Thế này đi, cuộc thi chính thức còn hơn ba tháng nữa mới đến, cũng đủ cho con có một quyết định chính xác. Mẹ sẽ đợi con, hy vọng con không giống với chị con, cứ để mẹ phải thất vọng."

Thông qua lời nói của mẹ, Hạ Vũ biết đây là một hình thức cảnh cáo hơn nữa thứ đang đợi cô không chỉ có như thế.

"Ngoài ra, mẹ nghe nói các bạn học của con đều đang gắng sức luyện tập, mẹ hy vọng con dành nhiều tâm tư hơn cho việc này." Xem ra mẹ rất không hài lòng với chuyện mấy hôm trước cô về nhà lúc nửa đêm. "Cho nên bắt đầu từ hôm nay, tiền tiêu vặt của con sẽ bị giảm đi cho phù hợp."

Mẹ dịu dàng vỗ vào bàn tay cô, nhẹ giọng cổ vũ: "Tiểu Vũ, hy vọng con có cái nhìn tích cực đối với quyết định của mẹ, mẹ làm tất cả cũng chỉ vì muốn tốt cho con mà thôi. Con ngoan, chỉ cần từ nay con tập trung, chịu khó vất vả một chút, đợi có kết quả rồi mẹ sẽ thưởng cho con thật thích đáng. Được không?"

Hạ Vũ nhìn mẹ, cuối cùng chỉ có thể miễn cưỡng gật đầu.

Trước giờ, những lời cảnh cáo nhẹ nhàng của mẹ vốn có sức sát thương rất lớn, về điểm này, Hạ Vũ đã được lĩnh hội cực kỳ sâu sắc, cái gọi là "tiền tiêu vặt giảm bớt" thật ra chính là ít đến mức chỉ đủ cho cô ăn bữa cơm ở trường và chuyên tâm học tập.

Mẹ đang dùng kinh tế để tước đoạt quyền vui chơi giải trí hàng ngày của cô. Trước giờ bà luôn là một người phụ nữ cực kỳ lợi hại, đã nói là làm, có khả năng nắm giữ cuộc sống của người khác trong lòng bàn tay mình.

Đối diện với hình phạt, Hạ Vũ không oán trách. Cô dần dần chấp nhận đồng thời thích ứng với sự thật rằng tiền tiêu vặt của mình không nhiều, cộng thêm bản tính cô chấp nên Hạ Vũ cũng không có ý định cầu cứu chị gái, cha hay Hải Lạc.

Thực tế tính cách của cô khá giống mẹ, quyết không khuất phục trước khó khăn. Những "cuộc chiến" ít ỏi với mẹ sau khi trưởng thành thường do cô chủ động tuyên chiến nhằm bảo vệ cho lý tưởng và tương lai của mình. Càng lúc cô càng thấy nhiệt huyết trong mình đang sục sôi.

Tối thứ Sáu, sau một ngày học khiêu vũ vất vả, các cô gái thấy mệt đến độ ngồi bệt xuống đất, dựa hết vào gương trong phòng tập rồi tùm năm tùm ba tán dóc.

Hạ Vũ cùng mấy cô bạn thường ngày khá hợp nhau ngồi lại một góc. Cô ngẩng đầu nhìn trần nhà, bỗng thấy vô cùng kiệt sức.

Khi nghĩ đến hình ảnh Tạ Nhất Mạn luyện tập bất kể ngày đêm ở tầng trên, trong lòng Hạ Vũ bất giác trào dâng niềm khâm phục. Bỗng trong lớp có người lên tiếng: "Haizz, trong các cậu có ai muốn kiếm thêm chút tiền không? Mình biết một công ty lớn sắp tổ chức lễ kỉ niệm mừng ngày thành lập, họ muốn mời diễn viên múa chuyên nghiệp. Bên đó cũng không có yêu cầu gì đặc biệt, chỉ muốn trước buổi biểu diễn phải tập luyện một tối, thù lao lại cực kỳ hậu hĩnh, đủ để mua một chiếc túi xách GUESS kiểu dáng mới nhất."

Mấy cô gái ngồi xung quanh nghe vậy, mắt bỗng sáng rực lên, đến cả Hạ Vũ cũng không tránh khỏi hấp dẫn. Bình thường cô tiêu xài thoải mái đã quen, nay lại rơi vào cảnh túng thiếu, đúng là khi gặp phải "khủng hoảng kinh tế" cũng có đôi chút lúng túng, không biết nên làm thế nào. Cô muốn nói thật với mẹ, nhưng cô phải bảo đảm trước đó mình không bị chết đói đã.

Mấy cô gái nhanh chóng quyết định cùng đi kiếm thêm thu nhập. Họ vốn quen sống trong nhung gấm lụa là, hoàn toàn chỉ biết đến khiêu vũ, đi làm thêm cũng coi như giúp họ mở rộng tầm mắt.

Công ty đó quả thực thuộc diện lớn nhất thành phố, khởi nghiệp từ hệ thống khách sạn cao cấp, mấy năm nay các nghiệp vụ khác cũng dần dần khởi sắc. Để chúc mừng cho thành tích ngày càng đi lên, công ty quyết định tổ chức lễ kỷ niệm hai mươi lăm năm ngày thành lập cực kỳ long trọng. Họ không những tận dụng tài năng của mấy cô gái có chút năng khiếu trong công ty, để các cô ấy ra biểu diễn, mà còn thuê không ít diễn viên múa chuyên nghiệp đến góp vui, chi phí một đêm phải lên đến con số hàng triệu tệ.

Đương nhiên các cô gái nhận lời đến khiêu vũ không hề biết cũng không quan tâm đến những chuyện này, họ chỉ biết cần phải nhảy thật đẹp rồi nhận thù lao, rồi cần nhắc xem nên tiêu món tiền này như thế nào.

Cuối tuần Hạ Vũ cùng các bạn đến diễn thử một lần. Họ không biết công ty này sẽ mời biên đạo múa chuyên nghiệp hay nghiệp dư, tóm lại các cô được yêu cầu phải làm dáng, còn phải hóa trang thật đậm, mặc chiếc váy ngắn màu vàng nhảy điệu Latin mang đậm phong cách nóng bỏng vùng Nam Mỹ.

Mặc dù điệu nhảy mới mẻ, nhưng may mà bẩm sinh Hạ Vũ đã có khả năng lĩnh hội cao, cảm thụ tiết tấu tốt, nên với cô đây không phải là vấn đề lớn.

Vấn đề lớn nhất với Hạ Vũ chính là cảm giác bái xích trong lòng vì sau khi thay xong trang phục biểu diễn, cô nhìn người con gái xa lạ, trang điểm lộng lẫy

trong gương, lại thấy cực kỳ hoang mang: Tiền bạc chính là vũ khí tốt nhất để chôn vùi ước mơ, hãy nhìn bộ dạng như ma hiện giờ của cô xem.

Mặc dù nghĩ vậy nhưng Hạ Vũ vẫn cẩn trọng nhảy múa trên sân khấu. Dưới khán đài, người ta lác lác cũng được, trụy lạc cũng xong bởi tất cả đều chẳng liên quan đến cô, khi bản nhạc kết thúc, cô có thể trở về.

Sau khi bài nhảy kết thúc, Hạ Vũ liền đi tẩy trang nhưng tiếc rằng phòng vệ sinh phía sau sân khấu chật ních các cô gái. Người hóa trang, người tẩy trang, đến cửa cũng không thể chen vào được chứ đừng nói đến chuyện tới gần bồn rửa.

Hạ Vũ bất đắc dĩ, đành nói với mấy người bạn học rằng mình chạy lên tầng trên vì cô đoán phòng vệ sinh trên đó chắc sẽ ít người hơn một chút.

Trong khi bạn bè đều tẩy trang thuận lợi, Hạ Vũ vẫn gặp chút rắc rối vì lúc mới đến, nhân viên hóa trang ở hội trường chê cô trang điểm chưa làm nổi bật được sự diễm lệ nên đã dặm thêm ít phấn cho cô, đường kẻ mắt cũng quá sâu, dù Hạ Vũ có lau thế nào cũng không hết trong khi cô lại không có bông tẩy trang. Hạ Vũ cuống lên, cố sức chà, kết quả chà đến nổi chảy cả nước mắt, khi ngẩng đầu lên nhìn trong gương, cô thấy mình không khác gì nữ nhả cà rỗng.

"Lăng Vũ, hay là cậu cứ đi trước đi, tớ vẫn chưa tẩy trang xong."

"Thôi được, tớ đợi cậu ở bãi đỗ xe tầng dưới, cậu nhanh lên nhé đừng có lè mè quá đấy." Lăng Vũ có xe riêng, nhà cô ấy lại cùng đường với Hạ Vũ nên đã cho cô quá giang một đoạn để tiết kiệm chút tiền xe.

Hạ Vũ không muốn bị mẹ căn vặn tối nay đi đâu, nên lại ra sức chà mắt một lần nữa, đến nỗi nước mắt chảy ròng ròng nhưng vẫn chẳng ăn thua. Cuối cùng cô đành dừng lại, lấy tay bịt mắt trái đã đỏ mọng, đeo ba lô lên rồi đi thang máy xuống tầng một.

Khi thang máy dừng lại ở tầng dưới, cửa mở ra rồi một người bước vào nhưng Hạ Vũ vẫn không hề để ý cúi đầu xuống, đặt toàn bộ sự chú ý vào việc lau sạch mắt, nhưng vì ra sức chà tay nên nước mắt không ngừng chảy ra, lại có cảm giác thứ gì đó rơi vào trong mắt. Hạ Vũ cúi đầu, ảo não thờ dài nhưng bù lại vì tiền của cô lúc này đã phỏng lên.

Khi thang máy xuống đến tầng hầm để xe, cô mơ màng bước ra, đi được mấy mét, thật sự không thể chịu nổi cảm giác trong mắt có vật lạ, bèn dừng lại bên cạnh một chiếc xe, dùng gương chiếu hậu để kiểm tra mắt.

Nhờ ánh đèn mờ mờ của bãi đỗ xe, Hạ Vũ cúi người soi vào gương cẩn thận đảo mắt kiểm tra, miệng lầm bầm than vãn như trẻ con.

"Biết điều thì mau chui khỏi mắt bản cô nương, chui ra mau, ra mau!"

Chiếc xe này có vẻ khá cũ, đến lớp sơn cũng có đôi chỗ bị loang lổ, góc nghiêng của gương chiếu hậu khiến cô soi khá vất vả. Hạ Vũ thấy sắp tìm ra vật lạ vương trong mắt, nhưng chiếc gương lại không chịu phối hợp cùng cô.

Hạ Vũ vốn đang tức giận nên chẳng thêm suy xét đưa tay ra sức bẻ, muốn chỉnh gương đến góc độ phù hợp nhất, nhưng bỗng một tiếng "rắc" vang lên, Hạ Vũ ngẩn người, sao cả chiếc gương lại nằm trong tay cô thế này?

Hạ Vũ há hốc miệng, nhìn chằm chằm không chớp mắt vào chiếc gương trong tay, đến một lúc lâu vẫn không tin vào mắt mình. Mặc dù diễn viên múa bọn họ thường dùng sức khá mạnh, nhưng cũng không đến mức bẻ gãy được cả gương chiếu hậu thế này chứ?

Nhưng quả thực cô đã làm được. Cô đã dùng tay bẻ gãy gương chiếu hậu của một chiếc xe cũ.

Hai tay Hạ Vũ cầm chiếc gương đã gãy, theo bản năng cô hoang mang ngó trước ngó sau, như một chú thỏ đang hoảng hốt.

Có vẻ như không có người nhìn thấy, cô hy vọng có thể gắn gương lại, nhưng lúc này có hối hận cũng đã muộn rồi.

Lòng Hạ Vũ rối bời, trong đầu chỉ nảy ra mỗi thắc mắc kiểu Shakespeare: "Chạy hay không chạy đó chính là vấn đề!"

Trong khoảnh khắc, cô đã nghĩ đến việc bỏ trốn nhưng từ khi còn nhỏ cô đã là một cô bé hiền lành, chính trực, vì vậy ý tưởng chạy trốn chỉ xuất hiện trong đầu cô chưa được ba giây đã lập tức bị đẩy ra khỏi suy nghĩ.

Làm hỏng đồ của người ta thì phải bồi thường, đó chính là đạo lý bất di bất dịch. Hạ Vũ không biết phải bồi thường bao nhiêu, cô ngắm nghía chiếc xe một lát, may mà chiếc xe này đã cũ chắc cũng không mất nhiều tiền. Hạ Vũ do dự, lấy hơn một nghìn tệ vừa vất vả kiếm được từ trong ba lô ra, rồi xé một tờ giấy từ trong cuốn vở, chuẩn bị viết mấy câu xin lỗi.

Nhưng ánh đèn trong bãi đỗ xe quá tối, tâm trạng lại đang bối rối nên tìm mãi cô cũng không thấy bút đâu.

Dưới ánh đèn mờ ảo, một cây bút hiệu Parker màu đen lặng lẽ đưa tới.

"A!"

Cô nàng Hạ Vũ sợ tới mức đánh rơi cả tờ giấy trong tay, kính hãi quay đầu lại nhìn người vừa đến, liền thấy một khuôn mặt vừa quen vừa lạ, cô mới thở phào một hơi.

"Là anh à?"

Cô tròn mắt kinh ngạc vì đó chính là người đàn ông không lâu trước đây cô đã gặp - anh họ của Liêu Hà. Thực không ngờ cô lại gặp anh ta trong tình cảnh thế này.

Hạ Vũ thấy ánh mắt Nghiêm Kí đang chăm chú nhìn vào tội chứng trong tay cô, khiến cô có cảm giác ánh mắt đó mang vài phần chế giễu.

Từ bé đến lớn chưa bao giờ trải qua việc bị người khác bắt quả tang thế này nên mặt Hạ Vũ nhanh chóng đỏ bừng, cô vội giấu chiếc gương ra sau lưng, vội tỏ vẻ kiên cường, cao giọng nhấn mạnh: "Tôi... sẽ bồi thường."

Ánh mắt Nghiêm Kí lơ đãng nhìn cô gái trước mặt, trong lòng thấy rất buồn cười. Anh đã tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình, động tác sợ hãi co rúm lại của cô hiển nhiên làm vừa lòng kẻ bàng quan như anh. Lúc này khi bước vào thang máy, vừa liếc mắt một cái, anh đã nhận ra cô, trong lòng còn nghĩ họ thật có duyên.

Đương nhiên, giây phút đó anh cũng không biết là vòng quay vận mệnh của họ đã bắt đầu chuyển động, dấu cho Nghiêm Kí là một người đàn ông có ý chí kiên định, không dễ dàng tiếp nhận sự thay đổi thì anh vẫn không thể chống lại cuộc gặp gỡ định mệnh này. Đây có lẽ là thử thách ý chí mà ông trời muốn sắp đặt cho anh.

Anh mỉm cười nhìn Hạ Vũ: "Cô khỏe thật đấy!"

Hạ Vũ trầm nghĩ, gặp phải người này đúng là đen đủi, liền khó chịu đáp lại một câu: "Tôi là người lao động chân tay mà."

Nói xong, cô không khách khí nhận chiếc bút từ Nghiêm Kí, cúi người cặm cụi viết.

Nghiêm Kí tò mò muốn xem cô viết gì liền ghé người lại gần.

"Chào anh (chị), rất xin lỗi đã làm hỏng gương chiếu hậu trên chiếc xe yêu quý của anh (chị). Tôi sẵn lòng bồi thường tổn thất cho anh (chị) xin hãy liên lạc với tôi. Số điện thoại của tôi là XXXXXXXXXXX. Một lần nữa xin lỗi anh (chị), Hạ Vũ."

Sau khi viết xong, Hạ Vũ liền lấy hết số tiền mang theo, kèm với tờ giấy đặt dưới gương chiếu hậu, rồi lại sợ số tiền này bị người lạ lấy mất, đành quay sang cầu cứu người đàn ông bên cạnh: "Ồ đây có trộm không nhỉ?"

Nghiêm Kí đưa mắt nhìn khắp bốn bề, lắc đầu nói: "Không an toàn."

Hạ Vũ không biết phải làm sao, liền liếc mắt nhìn tập tiền mỏng trong tay, dè dặt hỏi: "Sửa cái gương này... có đắt không?"

Nghiêm Kí thừa nhận cô gái này có chút ngốc nghếch, nên suy nghĩ một lúc rồi nghiêm túc đáp: "Không phải vấn đề tiền nong, mà là vấn đề tình cảm"

Hạ Vũ không hiểu nên có phản hốt hoảng nhìn anh.

"Bố của chủ xe hai tuần trước đã qua đời, chiếc xe này là món quà người bố mua tặng nhân dịp mừng con đi làm nên rất có ý nghĩa."

Hạ Vũ thấy anh có vẻ quen thuộc với chiếc xe, trong lòng bỗng xuất hiện một linh cảm, miễn cưỡng hỏi: "Anh là chủ xe?"

Nhưng cô nhớ xe của anh ta có màu đen, hơn nữa hiện giờ anh ta mặc vest, tất cả vật trông cực kỳ phong độ, thật không ăn nhập chút nào với chiếc xe cũ màu đỏ này.

"Không, trợ lý của tôi mới là chủ chiếc xe."

Hạ Vũ bất giác thở phào một hơi nhưng vẫn thấy sợ phải đối mặt với chủ xe, bây giờ lại nghe nói chiếc xe là di vật quý giá của người cha quá cố để lại cho con càng khiến cô thêm hoang mang. Chuyện này không đơn giản chỉ dùng tiền là có thể giải quyết được.

Xem ra, cô chỉ có thể nhờ người đàn ông này hòa giải hộ thôi. Hạ Vũ vốn linh hoạt, nhất là lúc cần làm nũng nhờ cậy người khác thì không chê vào đâu được, liền chấp hai tay lại khẩn cầu: "Anh họ, anh họ à, anh giúp em nói hộ với trợ lý của anh nhé!"

"Thật sự em không cố ý, chỉ là muốn soi gương một chút thôi!"

Nghiêm Kí nhìn dáng vẻ đáng thương của Hạ Vũ, trong bụng cũng thầm than vãn cho sự xui xẻo của cô. Hơn nữa, cô còn nhận họ hàng với anh, chỉ dựa vào duyên phận này, giúp cô nói mấy câu với cô trợ lý cũng là việc nên làm. Chỉ có điều, vẻ ngốc nghếch của cô gái này rất thú vị, khiến anh không nhịn được muốn đùa cô một chút.

Nghiêm Kí đặc biệt yêu thích trên chó.

Cháu trai của anh - Lăng Lăng nuôi một chú chó dòng Shar-pei tên là Nicole.

Con vật này rất khờ khạo, nhưng lại được lũ trẻ vô cùng yêu quý.

Rất ít người biết một Nghiêm Kí luôn chín chắn, không tùy tiện nói cười trước mặt người ngoài thật ra lại chỉ là một "cậu nhóc trong lốt người trưởng thành". Anh thường mặc áo len, quần bò, ngày ngày chơi đùa với cháu trai và cả chú chó cưng Nicole của thằng bé.

Cái tên Nicole mà Lăng Lăng đặt cho chú chó được lấy theo tên "bạn gái" của thằng bé.

Nicole là "bạn gái cưng" của Khuru Lăng Lăng ở nhà trẻ, tên đầy đủ là Âu Nicole, một cô bé mang hai dòng máu Trung - Pháp. Mối quan hệ giữa cậu bé Lăng Lăng và cô bé Nicole có vẻ thuộc trạng thái thằng bé yêu đơn phương. Tuy nhiên, Nghiêm Kí đã đồng ý giúp Lăng Lăng giữ bí mật ngọt ngào này, bởi vì họ vốn là "anh em."

Có một vấn đề nhỏ mà Nghiêm Kí luôn rất ngại nói với người anh em nhỏ tuổi của mình đó là, "bạn gái Nicole" của nó thật ra là một con chó đực.

Hạ Vũ khiến Nghiêm Kí nảy sinh một loại hưng phấn, thứ hưng phấn này thường chỉ xuất hiện khi anh thấy "Nicole" lắc đầu, vẫy đuôi.

Anh mỉm cười, cố ý hỏi: "Cô gọi tôi là gì?"

Hạ Vũ hơi ngượng vì chủ động nhận họ hàng thế này vốn là lần đầu tiên trong đời, vì thế cô đành gắng gượng lấy lòng Nghiêm Kí: "Anh họ, anh Liêu Hà là bạn tốt của e, anh họ của Liêu Hà thì cũng là anh họ của em." Hai tay cô chấp thành hình chữ thập, đưa lời khấn cầu: "Anh họ đã nghe câu này bao giờ chưa?"

Nghiêm Kí hứng thú hỏi: "Câu gì?"

"Trong đời mỗi người nên có một ông anh họ anh tuấn, tiêu sái khi cần là có mặt ngay, nếu không cuộc đời này coi như không trọn vẹn."

Dáng vẻ của Hạ Vũ lúc này cực kỳ thành khẩn: "Cuộc đời của anh Liêu Hà đúng là cực kỳ hoàn mỹ."

Cái kiểu đạu bọc đường này có sức sát thương rất lớn, ngay lập tức đã lấy lòng được ông anh họ Nghiêm Kí, khiến anh nghiêm túc gật đầu: "Tôi cũng thấy thế."

Hào quang rực rỡ bỗng chốc nở rộ trên khuôn mặt Hạ Vũ, tựa như một đóa hải đường đang héo rũ bỗng gặp giọt mưa đầu tiên trong đời, thoát cái biến thành đóa hoa đẹp nhất thế gian.

Người treu chọc cuối cùng lại trở thành kẻ bị treu. Nghiêm Kí nhìn khuôn mặt cô gái đang cười tươi như hoa, thầm nghĩ: "Sao mình lại dễ dàng đồng ý thế này?"

Bỗng phía thang máy bật mở, một anh chàng chạy học tốc về phía họ, vừa chạy vừa hét: "Sếp ơi, sếp, bác sỹ gia đình đến rồi! Lăng Lăng không sao, bác gái bảo anh không cần về cũng được."

"Sếp" mà cậu ta gọi chính là Nghiêm Kí. Cậu ta thở hồng hộc, đứng trước mặt anh, nhìn bề ngoài có vẻ rất nho nhã, nhưng vừa mở miệng thì khác hẳn so với tưởng tượng.

"Kẻ nào chán sống dám bẻ gãy gương chiếu hậu của bà chằn thế này?"

Mắt cậu ta sáng như sao, ngón tay chỉ về phía chiếc xe cũ màu đỏ. Người nào không biết, nhìn biểu hiện cậu ta lúc này lại tưởng cậu ta vừa xem xong bộ phim kinh dị nào đó.

Nghiêm Kí liền đùa cợt đáp lại: "Một chú cừu."

"Chú cừu" Hạ Vũ theo bản năng trốn ra sau lưng Nghiêm Kí, chỉ lộ ra một mái tóc xù, giọng lí nhí như muỗi kêu: "Anh mới là cừu thì có, tôi đường đường là thủy thủ Popeye."

Cậu chàng lập tức hiểu ra ai là kẻ gây họa, vẻ mặt lập tức rất đau lòng: "Tôi nói cô nghe này, cô ăn rau Spinach không đúng lúc rồi. Chủ xe gần đây không thể chọc vào, cô có ăn mười hộp rau Spinach* cũng không phải đối thủ của cô ấy đâu."

*Spinach (rau chân vịt), được trồng đầu tiên ở xứ Ba Tư vào khoảng hơn 2000 năm về trước và được người dân Ả Rập tôn xưng là "Hoàng tử của các loài rau". Vào khoảng năm 647 trước Công nguyên, rau du nhập Trung Hoa khi Vua xứ Nepal cống hiến Hoàng đế Tai Tsung nhà Đường một loại rau quý giá nhất của vương quốc. Spinach tới Tây Ban Nha vào khoảng năm 1100, rồi từ đó trở nên phổ biến ở mọi quốc gia. Loại rau này cũng xuất hiện trong bộ phim hoạt hình Thủy thủy Popeye được nhiều trẻ em yêu thích.

"Tôi sẽ bồi thường, thật đấy, tôi sẽ bồi thường... bạo lực không giải quyết được vấn đề đâu." Hạ Vũ vô cùng sợ hãi, thậm chí Nghiêm Kí còn nghe thấy tiếng cô nuốt nước bọt hết lần này đến lần khác.

"Không!" Cậu chàng xua xua tay, "Dùng tiền mới không giải quyết được vấn đề, dùng võ càng không được. Tôi bảo này, khả năng khóc của cô thế nào?"

"Hà?"

Nghiêm Kí quay đầu nhìn Hạ Vũ đang không rõ đầu của tai nheo ra sao, liền lạnh nhạt giải thích: "Từ Nhiễm mà khóc thì chẳng mấy ai đỡ nổi, đợi cô ấy khóc xong ai này đều muốn mổ bụng tự tử."

"Cô đã làm hỏng xe của Mạnh Khương Nữ rồi, cô bé ngốc ạ!"

Hạ Vũ ngăn người nhìn cái miệng vừa khép lại của cậu chàng kia, bỗng chốc thấy choáng váng, miệng khô lưỡi đắng giọng gào hỏi: "Tôi... bây giờ tôi chạy liệu có còn kịp không? Tôi... tôi không phải là Trường Thành!"

*Trích truyện trong truyện dân gian Mạnh Khương Nữ khóc Trường Thành của Trung Quốc. Câu chuyện kể rằng, vào thời Tần Thủy Hoàng, ngay trong đêm tân hôn của Mạnh Khương Nữ với tân lang thì chồng của nàng đã bị bắt đi xây Vạn Lý Trường Thành. Sau đó, Mạnh Khương Nữ nhận được hung tin là chồng nàng đã bị vùi thây ở Trường Thành khiến nàng khóc lóc thảm thiết ba ngày ba đêm. Nàng an táng chồng xong liền nhảy xuống biển tự vẫn. Ngày nay, ở quận Sơn Hải Quan của tỉnh Hà Bắc có miếu thờ Mạnh Khương Nữ.

Nghiêm Kí nhếch môi, dọa "đóa hoa nhỏ" thật sự cũng chẳng phải chuyện cao thượng gì, anh liền quyết định để "ánh sáng rực rỡ của nhân tính" thỉnh thoảng lấp lánh một chút, giống như hôm qua nhóc cháu bị bắt đã nói với anh: "Cậu à, Nicole là con gái, ban ngày chúng ta bắt nạt nó mười hai tiếng buổi tối yêu nó mười hai tiếng. Ừm, sao cậu không hiểu chứ, yêu nó chính là để cho nó ngủ, ngủ no rồi ngày mai lại có thể tiếp tục trên nó."

Nghiêm Kí khó khăn lắm mới hào tâm với người lạ được một lần.

"Mã Vũ, mau đi mượn chìa khóa xe của Từ Nhiễm, cứ nói là tôi mượn, tôi có bạn làm ở gara XX, cậu lái xe đến đấy cứ nói tên tôi, người ta sẽ ưu tiên sửa trước."

Nghiêm Kí nhanh chóng quét mắt về phía chiếc xe của cô trợ lý rồi quay lại dặn dò Mã Vũ: "Cậu xem xe cô ấy cần thay thứ gì thì thay luôn rồi quay về thanh toán với tôi."

Mã Vũ nghe xong, hai mắt sáng lên: "Sếp, xe của em cũng cũ rồi!"

Nghiêm Kí nhả nhận mỉm cười: "Giương chiếu hậu của xe cậu cũng bị gãy rồi sao?" Anh quay đầu, mỉm cười nhìn Hạ Vũ đang rút đầu rút cổ sau lưng: "Hay là cô tiện thể bê gãy nốt đi?"

Hạ Vũ lùi lại mấy bước, liền tiếp xua tay: "Không, không, tôi sợ gãy xương rồi không có người thanh toán."

Chuyện này coi như đã được giải quyết ổn thỏa. Vừa hay Lăng Vũ gọi điện tới giục. Cô ấy đã đợi một lúc lâu và thật sự không chịu nổi sự lè mề của Hạ Vũ nữa. Hạ Vũ nghe máy xong liền nghĩ, anh ta đã giúp mình một việc lớn như vậy, mình bỏ đi ngay thực không hay cho lắm, chỉ bằng để Lăng Vũ về trước, ở lại cảm ơn anh ta đằng hoàng, ít nhất cũng phải biết tên, không thể để nửa đời còn lại khi nhớ đến anh ta lại dùng cái tên "người tốt nhìn giống kẻ xấu" để xưng hô được.

Mã Vũ y lệnh, chạy đi lấy chìa khóa. Bãi đỗ xe lớn như vậy giờ chỉ còn lại hai người, Hạ Vũ nói một thôi một hỏi, thấy Nghiêm Kí không quan tâm, đưa tiền anh ta cũng không nhận, liền ngập ngừng hỏi: "O, vậy sao lại giúp tôi?"

Nghiêm Kí lạnh lùng bước thẳng về phía xe của mình. Ý nghĩ giúp người khác làm niềm vui lúc này giờ tan biến như bọt biển. Thậm chí anh còn thấy mình có chút khó hiểu. Lúc nghe thấy cô gái kia muốn biết lý do anh giúp cô, anh lại ư ử oai không muốn để ý đến Hạ Vũ nữa.

Đối với một Nghiêm Kí luôn đối xử lạnh lùng với tất cả mọi người mà nói, thỉnh thoảng nếu anh có giúp một ai đó thì chẳng cần bất kỳ lý do nào cả. Nếu cứ khẳng khẳng muốn tìm một lý do thì đơn giản chỉ là tối nay tâm trạng của anh rất tốt hoặc chỉ vì cô gái này có đôi mắt trong veo, long lanh như trẻ nhỏ.

Trước kia từng có một cô gái cũng dùng đôi mắt như thế làm anh rung động, nhưng hiện giờ đôi mắt ấy đã không còn trong sáng như xưa mà pha tạp quá nhiều thứ khiến anh thất vọng.

Nghĩ tới người đó, cùng với những cảm xúc gần đây anh phải chịu, Nghiêm Kí có chút mất hứng, liền khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng: "Mau về nhà đi, một cô nhóc giữa trời tối thế này còn chưa về, ba mẹ cô sẽ lo lắng đấy, mà họ không quản cô sao?"

Nghiêm Kí đột ngột nhớ đến buổi tối hôm cô uyển chuyển khiêu vũ dưới ánh trăng, mặc dù trong lòng anh thừa nhận đó là khung cảnh gần như chỉ có trong mơ, cực kỳ đẹp đẽ. Nhưng không hiểu sao cùng lúc đó, anh lại thấy tham vọng của cô gái này rất lớn, hoặc mang tâm tư muốn quyến rũ anh cũng chưa biết chừng.

Nghĩ vậy, anh lại càng mất kiên nhẫn. Về mặt tình cảm, anh vốn là người "ưa sạch sẽ", lại từng lĩnh giáo những sự quấy rối cực kỳ tinh vi của nhiều cô gái, nên không thích kết giao với mấy người không rõ lai lịch. Anh là người đàn ông sợ phiền phức.

"O không phải anh đã thích tôi rồi đấy chứ? Ha ha..."

Cô nhóc Hạ Vũ hai mươi hai tuổi không biết kể trên người dưới, đang ở độ tuổi chẳng chút nghi ngờ về sự quyến rũ của mình, chưa nghĩ gì đã thốt ra một câu. Ở trường đại học Nghệ thuật, cô đã thấy nhiều chàng trai, mới chỉ gặp mặt vài lần đã tỏ ra ân cần với các cô gái, nói chuyện không có chừng mực, nửa đùa nửa thật, cười nói nhảm nhí. Tối qua cô còn xem một bộ phim, nam nữ diễn viên chính vốn là một đôi oan gia, nhưng khi nữ chính năm lần bảy lượt gặp khó khăn, nam chính đều hết mình giúp đỡ. Cuối cùng cô gái ngốc nghếch kia cũng hiểu ra tất cả liền hỏi: "Không phải là anh thích tôi đấy chứ?"

Ai dè câu nói này lại chọc giận Nghiêm Kí. Anh vốn cực kỳ phản cảm với kiểu tự cho mình là đúng, đầu đối tượng có là một cô nhóc mặt mũi còn non choẹt. Một chút hảo cảm dành cho Hạ Vũ lúc này bỗng tan biến, theo con gió lạ ủa vào bãi đỗ xe, chẳng còn chút tăm tích. Cánh tay anh vốn định mở cửa xe liền buông xuống. Hạ Vũ thấy sắc mặt anh không tốt, sợ hãi co rúm người, hai mắt nhìn chằm chằm vào anh, thầm nghĩ, anh ta lại làm sao thế không biết? Đùa một chút không được sao?

"Những việc tôi làm không phải vì cô, là do tôi nghĩ cho nhân viên của mình thôi." Nghiêm Kí lạnh lùng đáp.

Nghe vậy, mặt Hạ Vũ lập tức đỏ bừng.

"Cô từng nói cô học khiêu vũ? Vẫn còn là sinh viên đúng không? Chẳng trách..." Nghiêm Kí cười lạnh, trong mắt ánh lên tia khinh thường.

"Những cái khác không dám nói, nhưng mấy cô gái học khiêu vũ như cô tôi đã tiếp xúc vài lần, trừ những người cực kỳ xuất sắc," Nghiêm Kí dừng lại một lát ánh mắt gay gắt nhìn sang phía cô, "Còn lại đều ở dạng như cô, ngày ngày không có chí tiến thủ, chơi đến khuya cũng không thèm về. Dựa vào khuôn mặt coi được một chút liền đi gây họa khắp nơi, gây họa rồi chỉ biết nói ngon nói ngọt lừa gạt cho qua chuyện, rồi cho rằng cả thế giới phải xoay quanh các cô.

Tôi hỏi cô, cuộc sống như thế thú vị lắm sao?"

Nghiêm Kí nói, mắt nhìn đáng vẻ ngu ngơ chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì của Hạ Vũ, nghĩ bụng: Hồi nãy đúng là mình bị viên đạn bọc đường của cô ta lừa gạt mà mềm lòng, hồ đồ giúp cô ta thôi.

Khuôn mặt xinh xắn của Hạ Vũ lúc này càng đỏ ửng. Đây là lần đầu tiên trong đời cô gặp phải sự chế giễu như thế, vừa sắc bén lại vừa cay nghiệt.

Hơn nữa, cô không thể không thừa nhận, lời Nghiêm Kí nói không phải sai hoàn toàn. Trong giới của cô không thiếu những cô gái tùy tiện như vậy, chỉ biết hôm nay, không biết đến ngày mai, cũng không hề có mục tiêu trong cuộc sống. Nhưng điều khiến cô không thể chấp nhận là anh ta không hiểu cô, bởi lẽ ít nhất cô luôn lạc quan, yêu khiêu vũ và vì thế cuộc sống của cô cực kỳ ý nghĩa.

Hạ Vũ tức đến run người, liền không suy nghĩ đáp trả lại một câu: "Cái đồ điên tự cao tự đại, anh đừng có ngậm máu phun người."

Sau đó, cô đập tất cả số tiền trên tay mình vào tay Nghiêm Kí, nhìn thẳng vào anh, nói rõ ràng từng chữ: "Đừng tưởng rằng, giúp đỡ người khác thì người ta sẽ phải coi anh là thánh nhân, anh hiểu được bao nhiêu về tôi? Lái xe ra vào chỗ này rồi thì tưởng mình có thể xoi cuộc sống của người khác sao?"

Nghiêm Kí có chút bất ngờ, lạnh lùng nhìn Hạ Vũ.

"Anh họ." Hạ Vũ mỉm cười tự giễu, cuối cùng cũng khôi phục lại sự bình tĩnh vốn có: "Tôi thấy vui vì không có một người anh họ như anh, nếu không hẳn là tôi sẽ bị uất mà chết sớm mất. Tôi bắt đầu thấy đồng tình với Liêu Hà rồi!"

Cô tức giận quay người rồi đi, mới đi được mấy bước đột nhiên nhớ ra mình không nên nợ anh ta thứ gì, bèn trợn mắt hằm hằm bước lại: "Tiền còn thiếu tôi sẽ nhờ Liêu Hà chuyển hộ."

Nghĩ mãi vẫn chưa nguôi cơn giận, Hạ Vũ còn quay đầu nói thêm một câu: "Rõ ràng lòng dạ không tốt đẹp thì đừng có giả vờ làm người tốt, đúng là..."

Những câu cuối cùng, thật sự là do đã quá phần nộ.

Hai người tình cờ gặp nhau lần thứ hai, ban đầu rõ ràng rất hòa thuận, nhưng cuối cùng lại chia tay trong tức giận cùng cái kết kỳ lạ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Dàng Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Tối hôm đó, sau khi lên giường đi ngủ rồi mà Hạ Vũ vẫn còn ôm một bụng bực tức. Trong đầu cô hiện lên những lời cay nghiệt của Nghiêm Kí cùng thái độ khinh miệt của anh ta.

"Cô học khiêu vũ? Vẫn còn là sinh viên đúng không? Chẳng trách..."

"Những cái khác tôi không dám nói nhưng mấy cô gái học khiêu vũ như cô tôi đã tiếp xúc vài lần, trừ những người cực kỳ xuất sắc còn lại đều dạng như cô, ngày ngày không có chí tiến thủ, chơi đến khuya cũng không thèm về. Dựa vào khuôn mặt coi được một chút liền đi gây họa khắp nơi, gây họa rồi chỉ biết nói ngon nói ngọt lừa gạt cho qua chuyện, rồi cho rằng cả thế giới phải xoay quanh các cô. Tôi hỏi cô, cuộc sống như thế thú vị lắm sao?"

Những câu nói của anh tựa như mạng nhện, tầng tầng lớp lớp vây chặt lấy Hạ Vũ. Trong bóng đêm, lòng cô rối như tơ vò.

Mỗi ngày cô đều chăm chỉ múa ba lê, đến nỗi sức tàn lực kiệt, nhưng lại cứ cảm thấy bản thân bị bó buộc trong đôi giày múa, muốn phản kháng lại nhưng không đủ dũng khí. Cô chỉ biết sống ngày nào hay ngày ấy, con người thật sự bị vây trong thân xác không được phóng thích, muốn điên cuồng hét lên, nhưng cuối cùng lại lựa chọn im lặng.

Bản thân cô như vậy, có bị coi là không có chí tiến thủ?

Cô muốn trở thành một vũ công xuất sắc, mỗi bước nhảy phải là một câu chuyện kể về cuộc đời mình, muốn đứng trên vũ đài thế giới nhảy điệu nhảy sục sôi, nhưng ước mơ này có lẽ chỉ có thể dừng lại trong suy nghĩ, đến một ngày sẽ bị thời gian vô tình phủ một lớp bụi dày. Nghĩ đến cuộc sống vô vọng như thế, cô bồn chồn, buồn khổ, đành cùng Hải Lạc chơi bời khắp nơi, thậm chí còn học uống rượu. Bản thân cô như vậy có bị coi là không có chí tiến thủ?

Lẽ nào cô cứ sống như Hải Lạc nói chỉ cần biết hôm nay, không biết đến ngày mai? Lẽ nào cô cứ thế từ bỏ ước mơ, chỉ nhảy những bước nhảy tuân theo quy củ, gò bó?

Những lời nói tàn nhẫn đó của Nghiêm Kí khiến cả đêm Hạ Vũ cứ suy ngẫm về cuộc đời mình, trằn trọc mà không sao ngủ được. Ngày hôm sau, Hạ Vũ trở lại trường. Vì cả đêm không ngủ, tinh thần lộ rõ vẻ mệt mỏi, thiếu sức sống. Lúc xuống tầng, Hạ Vũ gặp cô nàng Hải Lạc lưng đeo kèn, trông cực kỳ tao nhã. Hải Lạc thấy Hạ Vũ có vẻ lạ, liền truy hỏi mãi. Sau đó, Hạ Vũ đành kể về chuyện tối qua cho Hải Lạc nghe, đương nhiên có lược bớt những lời không hay mà Nghiêm Kí dành cho mình, hơn nữa Nghiêm Kí lại là anh họ của Liêu Hà. Hạ Vũ không muốn cô nàng nghĩa hiệp Hải Lạc vì chuyện này mà tranh luận với Liêu Hà.

Hải Lạc nghe xong, xoa xoa đầu Hạ Vũ nói: "Thôi được rồi, không phải chỉ là bồi thường ít tiền thôi sao? Anh họ của Liêu Hà vốn nổi tiếng là một anh chàng lạnh lùng, bình thường Liêu Hà còn sợ ông anh họ này nữa là. Anh ta chịu giúp cậu, chứng tỏ thể diện của cậu lớn lắm đấy!"

Hạ Vũ nghe vậy càng cúi thấp đầu, không hề rằng phản bác lấy một lời nào chỉ mình cô hiểu rõ cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Cô nàng Hải Lạc khoác vai Hạ Vũ bước đi, miệng vẫn không ngừng huyền thuyên. Bỗng không hiểu nghĩ gì mà cô nàng nhếch miệng cười, ghé vào tai Hạ Vũ, thì thầm: "Tớ thấy thật trùng hợp, liên tiếp hai lần cậu đụng phải anh họ của Liêu Hà. Hai người thật có duyên quá! Anh ấy thậm chí còn giúp cậu nữa, khiến người ta rất dễ có suy nghĩ lệch lạc."

Hạ Vũ bất giác ngẩng đầu nhìn trời, hừ mũi khinh thường, nhớ lại một loạt hành vi xấu xa của Nghiêm Kí liền đưa lời cầu xin: "Cho tớ xin, kiểu người như anh ta tớ không có phúc hưởng đâu cậu để tớ sống thêm vài năm nữa đi."

Hải Lạc nhìn Hạ Vũ, nhẹ vỗ vai cô rồi thu lại vẻ hài hước, nghiêm túc nói: "Hạ Vũ, cậu trưởng thành rồi! Tớ không thể không nhìn cậu bằng con mắt khác. Tớ còn sợ cái đồ không có não nhà cậu rơi vào bẫy của anh chàng hoàng tử róm kia. Người đàn ông đó và Hạ Vũ nhà chúng ta là hai người không cùng một thế giới."

"Úm!"

Hạ Vũ nở nụ cười ngọt ngào, gật đầu. Hai cô gái một cao, một thấp, đối mặt với bầu trời xanh thẳm, cùng có suy nghĩ tương đồng.

Cùng lúc ấy, sau khi họp xong, Nghiêm Kí trở về văn phòng của mình, lúc mở ngăn kéo ra, anh liền thấy một tập tiền mỏng vo tròn nằm gọn một góc, đôi hàng lông mày đẹp thoáng cau lại.

Tập tiền này thấm đẫm mồ hôi của cô nhóc ấy. Anh đã cho trợ lý điều tra và biết được lễ kỷ niệm thành lập công ty tối qua có mời một số diễn viên múa bên ngoài, số tiền là thù lao cả buổi tối của cô.

Thật ra, Nghiêm Kí đã cực kỳ hối hận, đòi người không phải lúc nào cũng đúng, anh đã từng mắc sai lầm, từng hối hận, nhưng chưa bao giờ tự trách bản thân như lần này. Anh đã thật quá đáng, cô ấy vẫn chỉ là một cô bé mà thôi, vậy mà anh lại nói những lời nặng nề như thế. Cô ấy nói đúng, anh không có quyền xia xoi cuộc sống của người khác, anh không phải là thánh nhân.

Nghiêm Kí buồn bực khê day hai huyết thái dương, mày cau chặt lại, anh nghĩ mình đúng là quá nóng nảy rồi!

Một lúc sau, Nghiêm Kí liền nhắc điện thoại, quay dây số quen thuộc đến không thể nào quen thuộc hơn được nữa. Người ở đầu dây bên kia nhanh chóng nhận máy, anh mỉm cười, giọng nói cũng dịu hơn rất nhiều: "Hai ngày nay em khỏe không? Đừng để bản thân mệt mỏi quá nhé! Tối anh đưa em đi ăn!"

Sau khi gác điện thoại mặt mày vốn đang cau lại của Nghiêm Kí giãn ra đôi chút nhưng khi nhìn lại tập tiền trong ngăn kéo, đôi mày ấy lại bất giác cau chặt.

Mấy ngày liền, Hạ Vũ cứ ngơ ngẩn ngẩn, ánh mắt khinh thường của Nghiêm Kí cứ ám ảnh trong đầu cô mãi không thôi, cô vẫn còn trong độ tuổi hết thấy thứ gì cũng dễ ý, đã quen với việc nhận hoa cùng những lời tán tụng nên không thể chấp nhận được việc bị người khác, nhất là một anh chàng có điều kiện ưu tú như thế coi thường.

Mỗi lần kết thúc giờ học ba lê, Hạ Vũ đều lượn qua lượn lại bên ngoài lớp học khiêu vũ hiện đại, bởi nơi ấy có vũ đạo, có âm nhạc, có cả giảng viên mà cô yêu thích.

"Hạ Vũ tắt nhạc hộ thầy với!"

Người nhờ Hạ Vũ tắt nhạc là giảng viên được nữ sinh trong trường cực kỳ yêu thích, thầy Cố Tây Sở - người cũng như tên, đều toát lên hơi thở nghệ thuật nồng đậm. Mái tóc thầy xoắn dài đến ngang vai, làn da màu đồng, thân hình hoàn mỹ khỏe khoắn, đến việc đổ mồ hôi cũng cực kỳ gợi cảm.

Cố Tây Sở sinh ra trong một gia đình có truyền thống theo nghiệp khiêu vũ, bản thân anh giữ vị trí khá cao của làng khiêu vũ hiện đại trong nước, đạt được vô số các giải thưởng quốc tế. Trên sân khấu, anh tạo cho mình một hình tượng mạnh mẽ, rắn rỏi, cực kỳ có hồn, mỗi khi khán giả theo dõi màn

biểu diễn của anh đều bị anh dẫn vào một thế giới khác, cùng anh cảm nhận sự cô tịch và thể lương của những ngày chờ đợi tận thế, khiến họ xem xong đều sục sôi bầu máu nóng.

Đây chính là sức mạnh của một vũ công. Họ có thể truyền cho khán giả cảm hứng về niềm đam mê, tình yêu, cùng băng giá và bi thương.

Sở dĩ Hạ Vũ có cảm nhận sâu sắc đến thế bởi cô đã từng xem rất nhiều buổi biểu diễn của Cố Tây Sở. Anh là vũ công giỏi nhất trong nước, mỗi buổi biểu diễn có anh tham dự đều rất khó mua vé. Ngồi trên khán đài, Hạ Vũ tràn trề khát vọng có một ngày, cô sẽ được nhảy cùng Cố Tây Sở.

Còn sở dĩ cô hâm mộ Tạ Nhất Mạn là bởi chị ấy có đủ tư cách xuất hiện với Cố Tây Sở trên cùng một sân khấu và vì chị ấy là học trò xuất sắc nhất của anh.

Hạ Vũ nhìn vào thần tượng của mình trong phòng tập bằng ánh mắt gần như sùng bái. Mỗi cử động tay chân của anh đều ngập tràn hơi thở nghệ thuật, là hóa thân hoàn mỹ của tự do, lãng mạn, khiến cô không thể rời mắt.

Cố Tây Sở đang hướng dẫn cho mấy sinh viên năm cuối tập múa, chuẩn bị cho buổi lễ tốt nghiệp. Bài biểu diễn trong lễ tốt nghiệp của các sinh viên năm tư cực kỳ quan trọng vì lúc đó sẽ có quản lý của các nhà hát nổi tiếng trong và ngoài nước đến dự, ngoài mặt là đến tham dự buổi biểu diễn nhưng thực chất là lựa chọn những nhân tài thích hợp cho nhà hát của mình.

"Em chậm lại hai nhịp, nhảy cao hơn một chút!"

"Chân nhắc cao lên, sau này mỗi lần ăn cơm hãy nhớ giúp tôi một điều, ăn cơm chỉ để khiêu vũ. Cũng đừng có oán trách, hãy nhớ rõ thân phận của các em, ngoài việc trở thành một diễn viên múa ra, các em chẳng là gì nữa."

"Nhân vật thể hiện không đúng, nữ nhân vật chính Sofina mặc dù mất đi hết thấy mọi thứ, bản thân lại rất yếu ớt, nhưng sức mạnh tinh thần đã chiến thắng thể xác. Về nhà nghiên cứu kỹ kịch bản, nếu em không thể đảm đương nổi, tôi sẽ cân nhắc đến việc đổi người!"

"Chân duỗi chưa thẳng, em làm sao thế, tối qua bị chuột rút hả?"

Sắc mặt Cố Tây Sở không tốt, đưa lời quở trách khiến anh chàng bị mắng ngược chín mặt. Cố Tây Sở vẫy tay với Hạ Vũ đang ngồi xem bên cạnh: "Thiên nga nhỏ, mau lại đây dạy cho cậu ta làm thế nào duỗi thẳng chân."

Nghhe thấy tiếng gọi của thần tượng, Hạ Vũ hớn hở chạy đến làm mẫu, rồi lại ngoan ngoãn chạy lại ngồi xuống một góc.

Mấy sinh viên trong phòng tập đều biết đây là một cô bé đang học múa ba lê nhưng thường thích chạy đến đây ngồi, ánh mắt nhìn Cố Tây Sở sáng lấp lánh.

Không phải một cô bé mê trai thì là gì?

Hạ Vũ không nghĩ nhiều đến thế vì Cố Tây Sở là ai chứ? Trong mắt cô, anh có thể sánh ngang với Vũ thần, cô nào dám thích anh? Đến cả yêu thậm chí cô cũng thấy mình chưa đủ tư cách. Có thể yên lặng đứng bên nhìn thần tượng mà không bị anh đuổi ra ngoài, cô đã mãn nguyện lắm rồi.

Nghĩ đến việc Cố Tây Sở gọi mình là Thiên nga nhỏ*, Hạ Vũ thấy ngọt ngào như được ăn mật ong.

*Chỉ người nhảy giỏi.

Nghĩ lại, cô và Cố Tây Sở quen nhau cũng khá giống như trong phim.

Nửa năm trước, hầu như ngày nào cô cũng đến trước cửa phòng học khiêu vũ hiện đại, kiễng chân hông ngó vào xem trộm. Kết quả là đến một ngày, có một giọng nói cực kỳ cuốn hút vang lên sau lưng cô: "Mỗi ngày em kiễng chân nửa tiếng đồng hồ như thế không thấy mệt à?"

Đó là Cố Tây Sở.

Cô hốt hoảng quay đầu lại, tim đập thình thịch, thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt của thần tượng, cúi đầu xuống, nói lí nhí như tiếng muỗi kêu: "Em học múa ba lê ạ!"

"Chẳng trách."

Vậy là từ hôm đó, cô được phép ngồi trong phòng tập quan sát học hỏi, bởi vì Cố Tây Sở nói rằng: "Mặc dù kỹ thuật chân của em rất giỏi, nhưng cũng cần phải nghỉ ngơi."

Khi các sinh viên tan học về hết, Hạ Vũ vẫn chưa muốn về. Cô ngồi trong phòng tập rộng lớn không một bóng người, tâm trạng buồn khổ. Cô chống cằm tưởng tượng đến ngày mình cởi bỏ giày múa ba lê, tự do khiêu vũ, rồi sau đó mồ hôi mồ kê nhễ nhại nằm xuống thở hổn hển, cảm giác đó sẽ sáng khoái đến thế nào?

Cô muốn nhảy điệu nhảy mà cô yêu thích. Nhưng ai đến cứu cô, ai cho cô tương lai?

Cuộc chiến tranh lạnh giữa cô và mẹ ngày càng gay gắt. Mẹ Tân Hân của cô dạo này đi sớm về muộn, nhưng trước khi trở về phòng bà vẫn qua thăm cô. Lần nào Hạ Vũ cũng giả vờ ngủ say vì không muốn thỏa hiệp với bà, khiến quan hệ giữa hai mẹ con đã đến mức bế tắc.

Một thời gian ngắn rất nhanh sau đó, nhờ có Hải Lạc, Hạ Vũ vốn đang rơi vào cảnh kinh tế khốn quẫn đã tìm được một công việc tạm thời, rất hợp với ý cô. Cuối tuần, cô sẽ đến nhà văn hóa thiếu nhi dạy các em nhỏ múa ba lê, thù lao được tính theo giờ.

Hạ Vũ nghĩ, dạy các em nhỏ khiêu vũ là một điều cực kỳ hạnh phúc. Nhìn các em ngày qua ngày yêu từng bước nhảy, yêu đôi giày múa, tựa như các thiên thần múa theo điệu nhạc, vùng vẫy thỏa thích trong vương quốc của vũ đạo, đây có lẽ là niềm an ủi duy nhất trong cuộc sống không mấy suôn sẻ của cô thời gian gần đây.

Cô mỉm cười rạng rỡ nhìn các em nhỏ, thật sự hy vọng đến một ngày các em ấy có thể tự lựa chọn cuộc đời cũng như bước nhảy của riêng mình. Dần dần cô trở thành cô Hạ Vũ đẹp nhất, hiền lành nhất trong mắt bọn trẻ.

Thời gian dạy ở nhà văn hóa thiếu nhi trôi qua thật nhanh, đến khi Hạ Vũ gần như đã quên anh chàng có tên Nghiêm Kí kia thì hai con người vốn dĩ đứng trên hai đường thẳng song song lại sắp sửa gặp lại nhau một lần nữa.

Những câu chuyện trên phim truyền hình thường truyền tải một đạo lý: "Người lớn phải đối xử tốt với trẻ con, bởi vì trẻ con chính là những thiên thần giúp người lớn tìm thấy tình yêu."

Bước ngoặt của câu chuyện là người "anh em" nhỏ tuổi Khuru Lăng Lăng của Nghiêm Kí cuối cùng cũng quyết định chuyển từ yêu thầm sang "yêu công khai". Nicole, người yêu trong mộng của cậu nhóc đang học múa ba lê tại nhà văn hóa thiếu nhi. Bạn nhỏ Khuru Lăng Lăng sợ tình địch xuất hiện, thế là cũng bắt cậu phải đưa mình đi học khiêu vũ, nếu không mỗi ngày cậu nhóc sẽ ăn mãi không ngừng để biến thành một quả bóng mập ú to đùng, lấy cậu làm đệm thịt, hàng ngày đều nằm ngửa trên bụng cậu giống một chiếc giường lò xo, sẽ nhún nhảy lên xuống không ngừng.

"Cậu, cậu mà không nghe lời là con cho cậu bẹp luôn." Lăng Lăng nằm trên người Nghiêm Kí đe dọa, vùng nắm đầm uy hiếp.

Nghiêm Kí xưa nay đều hết cách với cậu nhóc. Anh hơi có ác cảm với khiêu vũ, huống hồ con trai ai lại đi học khiêu vũ. Trong nhận thức của anh, khiêu vũ ít nhiều có chút éo lá, con trai có thể học Taekwondo, nhưng không thể học khiêu vũ vì nó thuộc về con gái.

Nhưng dầu cho Nghiêm Kí có khuyên thế nào, thậm chí anh còn trưng ra khuôn mặt lạnh tanh vốn chỉ dành cho cấp dưới, vẫn không thể dập tắt được ý muốn nhất định phải theo đuổi bằng được cậu Nicole. Cậu nhóc thậm chí còn bắt đầu lừa phỉnh: "Nicole nói cô giáo dạy khiêu vũ của bạn ấy rất xinh, cậu à, chúng ta có thể cùng nhau cố gắng, cậu hiểu mà."

"Nhưng cậu đã có người cậu thích rồi!"

"Nhưng con không thích cô đó, cậu bắt buộc phải đổi cô khác. Nếu không con sẽ tuyệt giao với cậu! Tuyệt giao!"

"Quả bóng nhỏ" nói xong liền lăn qua lăn lại trên giường.

"Bị áp bức", Nghiêm Kí đành dẫn người anh em nhỏ đi trên con đường theo đuổi bạn gái đầy gian nan.

Cánh tay mũm mĩm của "quả bóng nhỏ" Khuru Lăng Lăng đẩy cửa sổ ra, giới thiệu với cậu cô bé mà mình thầm mến bấy lâu: "Cậu nhìn kia, đứng ngoài cùng bên trái là Nicole. Bạn ấy rất xinh phải không cậu?"

Hai mắt Lăng Lăng phát sáng, nghe cô mong chờ cậu sẽ khen mình có con mắt tinh đời, đáng tiếc Nghiêm Kí chỉ thấy mỗi cô nàng Hạ Vũ bên trong đôi mày anh kẻ cau lại: "Sao lại là cô ta?"

Một câu "Anh nghĩ mình là thánh nhân chắc?" của cô gái ấy dường như vẫn còn vang bên tai anh. Nghiêm Kí theo phản xạ muốn rời đi, nhưng Lăng Lăng đã nhanh hơn một bước mở cửa ra rồi chạy ào vào như một cơn gió, muốn cùng học và làm bạn trai của Âu Nicole.

Cánh tay mũm mĩm ấy vẫn kéo lấy tay cậu, Nghiêm Kí than trong lòng: "Khỏe thật, muốn đi cũng không kịp nữa rồi!"

"Em chào cô ạ, em là Khuru Lăng Lăng, em đến để học khiêu vũ ạ!"

Hạ Vũ vừa sửa xong tư thế đứng của các bé, liền quay đầu lại thấy một "quả bóng" tròn vo mũm mĩm chạy vào, đi phía sau là một anh chàng đẹp trai, mặc sơ mi trắng và quần bò. Cô đứng ngẩn ra, trong lòng thốt lên một câu: "Sao lại là anh ta?"

Lần đầu hai người gặp mặt tại biệt thự của Liêu Hà lúc đêm khuya, khi làn gió đêm hây hây lướt qua. Lần thứ hai tại bãi đỗ xe tối mịt, từng đợt gió lạnh không ngừng thổi tới. Lần thứ ba, cuối cùng cũng tại phòng học vào một buổi chiều với ánh nắng tươi đẹp. Làn gió ấm áp từ từ thổi tới làm lay động rèm cửa, tạo thành những gợn sóng lăn tăn đẹp đẽ, hai người đứng đối diện nhìn nhau nhưng bởi những khúc mắc trong quá khứ và lần gặp lại bất ngờ này mà đều ngại ngùng, im lặng.

"Chào cô." Người lên tiếng phá vỡ bầu không khí yên lặng lúc này là Nghiêm Kí, giọng anh khá trầm.

Hạ Vũ không đáp, quay sang dịu dàng nói với "quả bóng nhỏ" đang cực kỳ hưng phấn: "Con được lắm, Khuru Lăng Lăng, con đến muộn ba mươi phút nhé!"

Lăng Lăng nhìn cô giáo đang mỉm cười ngọt ngào đã thấy thích, nghĩ bụng cô rất hợp với cậu, nhìn còn thuận mắt hơn cái cô mà cậu thích nhiều.

Cái miệng nhỏ xíu bỗng chốc ngọt như đường: "Em thưa cô, em và cậu bị lạc đường ạ."

Hạ Vũ "ồ" lên một tiếng, còn tưởng con trai anh ta, thì ra là cháu trai.

Ngước đầu lên, cô chỉ vào hàng ghế trong góc phòng, chỗ đó có khoảng mười vị phụ huynh đang tươi cười rạng rỡ ngồi quan sát, hẳn là đợi các con tan học rồi đón về nhà.

"Mời phụ huynh của các bé ngồi ở chỗ kia!"

Hạ Vũ khách sáo chỉ tay như thể chưa bao giờ quen anh chàng Nghiêm Kí này vậy. Mà nói cho cùng thì cô cũng không quen anh ta, nhiều nhất cũng chỉ là hai người xa lạ đã từng gặp mặt mà thôi.

Nghiêm Kí lịch sự gật đầu rồi bước về phía ấy. Hai người lướt qua vai nhau, trong đầu đều xuất hiện một ý nghĩ: "Thế giới này quá nhỏ bé."

"Quả bóng nhỏ" nhìn cô bé Nicole đang cau mày tròn mắt làm mặt quỷ, vừa hoạt bát vừa cực kỳ đáng yêu. Trong lớp có thêm Lăng Lăng là đã có hai cậu bé. Hạ Vũ nhìn cái eo tròn trĩnh trục như cái lu của cu cậu liền cúi người, mỉm cười hỏi: "Bạn Lăng Lăng của chúng ta trước đây đã từng học nhảy gì rồi?"

Lăng Lăng đảo đôi mắt đen lấy một hồi, nói: "Michael Jackson!"

Nói xong, cậu nhóc liền bắt chước những bước nhảy máy móc của siêu sao, làm cho các vị phụ huynh ở đây cười ngặt.

Nghiêm Kí cũng mỉm cười, trong mắt anh đọng đầy niềm tự hào. Hạ Vũ cũng bật cười, bắt đầu thấy thích "quả bóng nhỏ", nhưng lại nghĩ bụng cậu thì ghét khiêu vũ như thế, vậy mà chịu đưa cháu đến học khiêu vũ, thực đúng là một anh chàng mâu thuẫn.

Dù sao thì cũng là một anh chàng bí hiểm làm người ta thấy ghét, trở mặt nhanh như cắt.

"Bạn Lăng Lăng của chúng ta bắt chước rất giỏi, vậy em hãy cho cô biết, vì sao em muốn học múa ba lê?"

"Quả bóng nhỏ" ảo não gãi đầu, lại quay sang liếc Nicole một cái, rồi nhìn về phía xa nơi ông cậu đẹp trai đang ngồi, nghĩ bụng chắc chắn không thể nói thật với cô giáo là: "Em đến để theo đuổi bạn gái, tiện thể giúp cậu theo đuổi cô giáo được."

Sau khi vò đầu bứt tai, suy nghĩ một hồi, quả bóng nhỏ nói rất chân thành: "Thưa cô, em học để giảm béo ạ!"

Lăng Lăng vừa nói xong, cả phòng bỗng cười ầm lên, Nghiêm Kí cũng dờ dạc cười vì "quả bóng nhỏ" vừa thông minh vừa tinh quái.

Hạ Vũ quay đầu nhìn Nghiêm Kí, đúng lúc đó anh cũng nhìn cô nên bắt gặp ánh mắt ấy. Nghiêm Kí cảm thấy anh có thể đọc được ý tứ sâu xa trong đôi mắt cô.

Cháu anh thuận mắt hơn anh nhiều.

Lớp học xuất hiện một "bảo vật sống" khiến buổi học hôm nay tự nhiên cũng ồn ào hơn. "Quả bóng nhỏ" nói là đến học để giảm béo, nhưng cứ một mực không thèm động tay động chân, toàn động khẩu.

Cậu bé cứ lải nhải không ngừng bên cạnh Âu Nicole, bảo cậu nhóc đứng đúng tư thế thì cậu uể oải nói với Nicole: "Nicole, tớ mệt muốn chết rồi! cậu có mệt không?"

"Bạn Khuru Lăng Lăng, Nicole không mệt, nhưng mà cái miệng của em có mệt không vậy?" Ánh mắt Hạ Vũ từ khoảng cách mấy mét chiếu đến, nhẹ nhàng cảnh cáo.

Lăng Lăng lắc đầu, rồi lại gật đầu, sợ tới mức lấy bàn tay mũm mĩm bịt chặt miệng lại, cau mày tròn mắt giao lưu với Nicole: "Cô giáo tức giận rồi!"

Trong phòng có vị phụ huynh nhận xét: "Cậu nhóc này nghịch ngợm thật!"

Nghiêm Kí ngồi bên cạnh thấy hơi đau đầu, tiếp đó đưa mắt về phía Hạ Vũ đang kiên nhẫn chỉ dạy cho các bé ở gần đây, anh bắt đầu tin tưởng cô là một diễn viên múa chuyên nghiệp vì cách ăn mặc hôm nay của cô rất đẹp. Trang phục khiêu vũ màu trắng bó sát người làm nổi bật thân hình thon thả, cân đối của cô. Mái tóc được buộc bằng một sợi dây đơn giản, nếu nhận xét dưới góc độ của một người đàn ông thì thân hình của cô rất chuẩn, eo nhỏ, chân thon dài, vòng một vừa phải, gáy thon nhỏ, kết hợp với nước da trắng nõn, rất phù hợp để thể hiện những vai nhảy duy mỹ.

Nhưng cô ta vừa đi dạy thêm, vừa đi làm thêm kiếm tiền ở ngoài, có lẽ điều kiện gia đình không tốt lắm. Nghiêm Kí nghĩ, cô gái này có lẽ không giống như trong tưởng tượng của anh.

"Được rồi, buổi học hôm nay kết thúc ở đây, các em nhớ về nhà ôn lại các động tác cô đã dạy, nếu buổi sau đến mà quên sạch sành sanh là cô phạt đánh vào mông đấy nhé!"

Các cô bé, cậu bé bịt miệng mừng thầm vì ai nấy đều mệt đến mức không muốn động đây, vừa được tan học liền sung sướng nhảy cẫng lên. Lăng Lăng mò hôi mò kê khẽ nhại, ngoắt mông, chạy học tốc bộ nhào vào lòng cậu Nghiêm Kí oán trách: "Cậu ơi buổi sau chúng ta đừng đến nữa, chẳng vui tẹo nào."

Đối với "quả bóng nhỏ" năm tuổi mà nói, "tình yêu" cũng chưa thắng được việc thoải mái ở nhà ôm chó nô đùa, việc theo đuổi bạn gái đành bỏ lại sau lưng đã.

Nghiêm Kí nhìn từng giọt, từng giọt mồ hôi nhỏ nhễ nhại trên trán cháu liên nghĩ bụng, bình thường muốn cậu nhóc này đổ mồ hôi còn khó hơn lên trời, xem ra để nó đến đây vận động cũng không phải là chuyện xấu.

"Muốn theo đuổi bạn gái thì phải theo đuổi đến cùng, vừa bắt đầu đã bỏ ngang xương, sau này có thể theo đuổi được bạn gái mới lạ đó."

"Vây... thôi được."

"Quả bóng nhỏ" mệt đến mức cúi gục đầu xuống, chán nản, thất vọng một hồi, rồi giãy khỏi tay cậu, chạy vụt đi tìm Âu Nicole mon men làm thân.

Nghiêm Kí nhìn cô gái đứng quay lưng lại với anh, do dự một lát rồi cũng bước đến. Khi Hạ Vũ quay người lại thì thấy Nghiêm Ký đang bình thản nhìn cô.

Hạ Vũ bấu môi nghĩ bụng, anh ta không nói được lời nào tử tế nên cô giả bộ không nhìn thấy, định cứ thế lấy ba lô rồi đi.

Cô không muốn nhận bạn bè với người này, cũng không muốn gặp anh ta nữa, mặc dù không may lại chạm mặt lần nữa, vậy thì cứ giả vờ làm người xa lạ thì hơn.

"Xin lỗi!"

Sau lưng Hạ Vũ bỗng truyền đến hai tiếng ngắn gọn, giống như lần đầu tiên gặp nhau, câu đầu tiên anh nói với cô cũng là "Xin lỗi". Nhưng lần này, thái độ của người tự cao tự đại kia có phần giảm bớt, không còn giữ khuôn mặt ngạo mạn người ta phát ghét nữa. Hạ Vũ bất động, mỉm cười tỏ vẻ hiểu rồi quay người lại.

Cô nhìn thẳng vào Nghiêm Kí rồi đáp: "Anh không nói hai tiếng này thì tôi cũng sẽ dạy cháu anh tử tế, không có bất kỳ sự đối xử đặc biệt nào, chút đạo đức nghề nghiệp này tôi vẫn có."

"Cô hiểu nhầm rồi...", giọng Nghiêm Kí vẫn rất hòa nhã: "Tôi đích thực không phải là thánh nhân, vì vậy tôi rất xin lỗi."

Hạ Vũ im lặng, đứng quay lưng lại với Nghiêm Kí. Thật lòng cô vẫn rất tức giận, nhưng thời gian đã qua lâu rồi, Nghiêm Kí cũng nhờ Liêu Hà gửi lại toàn bộ số tiền đó cho cô, hôm nay thậm chí còn trực tiếp nói lời xin lỗi. Mặc dù cô không biết anh ta có bao nhiêu thành ý, nhưng nghĩ đến chuyện sau này cháu trai anh ta vẫn còn đến học, có lẽ vẫn phải chạm mặt.

Hạ Vũ thở dài, coi như trước đây anh ta từng giúp đỡ cô, lại thêm cả đứa cháu trai cực kỳ đáng yêu kia, đành mở cho anh ta một lối thoát vậy.

"Được rồi, dù sao trước đây anh cũng đã giúp tôi." Hạ Vũ quay người lại về mặt thờ ơ, "Tỷ số hòa, chúng ta không ai nợ ai."

Nghiêm Kí nhìn đôi mắt trong veo của cô, khẽ mỉm cười, khoe mắt hiện lên những vết chân chim, anh đưa tay ra giới thiệu: "Nghiêm Kí."

Hạ Vũ lạnh nhạt liếc cánh tay anh đang giơ ra, giả bộ như không nhìn thấy, quay người kiêu ngạo bỏ đi.

Tay anh cứng đờ một lúc giữa khoảng không rồi cuối cùng mới rút về, đút tay vào túi quần, nhìn theo cô gái có tên Hạ Vũ đã đi được một quãng xa kia, đầu cô ta ngẩng cao, bóng lưng cực thẳng.

Hai người họ thật sự đã hòa nhau.

Đi lững thững về phía thang máy, Hạ Vũ nở nụ cười của người chiến thắng vì cô biết lần này cô đã thắng.

Tối đến, sau khi trở về nhà, Lăng Lăng rất nghiêm túc nói với cậu Nghiêm Kí: "Cậu ơi, cậu theo đuổi cô giáo Hạ Vũ của bọn con đi, biến cô ấy thành người của mình."

Nghiêm Kí bật cười, uống một ngụm trà, nhún mày nhìn "quả bóng nhỏ"

đang mặt nhăn mày nhí: "Vì sao?"

"Quả bóng nhỏ" nghĩ một hồi rồi cúi gằm mặt xuống, ngại ngùng nói: "Con muốn cô ấy che chở con."

"Không phải cậu đã từng dạy con rồi sao? Nam tử hán không thể núp sau lưng phụ nữ, chỉ có đàn ông che chở cho phụ nữ, chứ không có cái lý nào phụ nữ lại che chở cho đàn ông, con đã hiểu chưa?"

"Nhưng con là trẻ con, còn cô Hạ Vũ là người lớn mà." Tiểu mập mạp Khuru Lăng Lăng vẫn chưa phục.

Nghiêm Kí xoa đầu Lăng Lăng: "Nam tử hán không phân lớn nhỏ."

Lát sau Lăng Lăng ôm chầm lấy Nghiêm Kí, đôi mắt to tròn đảo nhanh như cắt: "Cậu ơi, cậu thấy cô Hạ Vũ có xinh không?"

"Ừm... cũng được."

"Con cũng thấy thế, cô Hạ Vũ xinh hơn cô mà cậu thích nhiều. Cô đấy hình như chẳng biết cười, giống hệt nữ hoàng Gà Tây trong phim hoạt hình, mắt cô ấy mọc trên đỉnh đầu thì phải, cậu thấy sao hả cậu?"

Nghiêm Kí bật cười vì sự so sánh của cháu, nghĩ bụng trẻ con từ lúc nào đã biết quan sát nét mặt, cử chỉ, lời nói thế này rồi: "Trẻ con không được học thói nói xấu sau lưng người khác."

"Quả bóng nhỏ" cúi gầm mặt xuống, rầu rĩ đáp: "Vâng ạ!"

Nhưng ngay lập tức Lăng Lăng lại ngẩng đầu lên, con người tròn xoe tràn trẻ hy vọng: "Nhưng mà cậu ơi, thật sự cậu không suy nghĩ một chút về cô Hạ Vũ sao? Rõ ràng cậu muốn theo đuổi cô ấy, con thấy cậu tìm cô ấy nói chuyện mà."

Nghiêm Kí day day huyết thái dương, ý nghĩ thay bạn gái cho cậu xem ra đã ăn sâu trong đầu thằng bé này rồi, tối nay không giải quyết xong vấn đề này thì nó còn lâu mới chịu thôi.

"Thế này nhé, đợi con theo đuổi được cô bạn Âu Nicole thì cậu mới bắt tay theo đuổi cô Hạ Vũ, được không?"

Nghiêm Kí sử dụng chiến thuật đối phó cho qua nhằm kéo dài thời gian, sau đó anh vội đứng dậy, nhanh chóng trốn đi.

Lúc này, Lăng Lăng đang rơi vào mớ bòng bong chẳng chịt. Cậu bé thấy dường như cậu đã đồng ý với nó, nhưng vấn đề nằm ở chỗ theo đuổi Âu Nicole cực kỳ khó khăn. Hôm nay Âu Nicole còn nói: "Khuru Lăng Lăng, cậu còn mập hơn cả Doraemon." Hơn nữa, hình như cậu đang có tình địch, vì cậu nhóc học ba lê còn lại kia cứ nhìn chằm chằm vào Âu Nicole suốt.

Lăng Lăng nằm trên sofa lẩm bẩm: "Cậu còn giỏi hơn cả Gargamel*, này nói có đúng không, Nicole?"

*Lão phù thủy trong phim hoạt hình Xi Trum.

Cún cưng Nicole lười biếng nằm trên bụng cậu nhóc, không động đậy. Lăng Lăng vừa chải lông cho nó vừa suy ngẫm, đột nhiên nảy ra một sáng kiến liền vỗ lên bụng cún cưng nhỏ một cái, khiến Nicole bị đau, rên ư ừ.

"Cậu không theo đuổi cô giáo thì mình có thể thuyết phục cô giáo theo đuổi cậu mà. Hi hi..."

Lăng Lăng cười cực kỳ ngây thơ.

Hạ Vũ cảm thấy cuộc sống của cô vừa nhạt nhẽo lại vừa bế tắc, có lúc cô nhìn trời xanh, mây trắng phía chân trời xa xa nghĩ bụng, mình là một chú chim nhỏ bị nhốt trong lồng, vĩnh viễn không biết có thể bay cao, bay xa đến thế nào.

Cô tâm sự với chị gái về những suy nghĩ chất chứa trong lòng nhưng bà chị vô tâm Hạ Tang chỉ lạnh nhạt liếc cô một cái: "Muốn thuyết phục mẹ thì cách duy nhất là phải mạnh mẽ hơn bà. Tiểu Vũ, em quá yếu ớt, thiếu năng lực phán đoán, mẹ sẽ không nghe em đâu."

Mặc dù Hạ Vũ hơi ngờ ngạc nhiên, nhưng cũng hiểu đại khái ý của chị là: "Em nên tham gia giải đấu ba lê, hơn nữa phải chiến thắng thì mới có thể nói chuyện với mẹ, nếu không tất cả mọi cố gắng sẽ thành công cốc. Mẹ sẽ không để mặc em làm việc em muốn vì trong mắt mẹ, tất cả những việc mà em làm chẳng qua chỉ là trẻ con giở trò càn quấy mà thôi."

Hạ Vũ loáng thoáng cảm thấy mình đã tìm được lý do tham gia thi đấu, nhưng cô vẫn thấy lý do này chưa thuyết phục, vì một khi cô thắng sẽ được ban giám khảo đề bạt, trái hẳn với mong muốn của cô, khiến mẹ lại càng kiên định với lựa chọn bắt cô học ba lê.

Cô muốn tìm kiếm một lý do có thể thuyết phục được bản thân mình.

Để thoát khỏi nỗi âu sầu, Hạ Vũ lại chạy đến xem giờ dạy của Cổ Tây Sở.

Cô im lặng ngồi một góc, trong đáy mắt đọng đầy khát vọng.

Hôm nay, thấy sinh viên đều không biểu đạt tốt, Cổ Tây Sở đành phải làm mẫu, mỗi bước nhảy của anh đều lan tỏa cảm xúc dạt dào khiến người ta không thể rời mắt. Sau khi bản nhạc kết thúc, các sinh viên vẫn còn đứng sững đó, Cổ Tây Sở hiển nhiên không vui, nói: "Cách ngày biểu diễn không còn xa nữa, vậy mà các em vẫn cho tôi xem loại trình độ vớ vẩn thế này, rốt cuộc là sao? Không quan tâm đến tiền đồ của bản thân nữa phải không? Hôm nay tạm đến đây thôi, ngày mai tôi hy vọng có thể thấy được biểu hiện khác. Mọi người nghỉ đi!"

Ánh mắt anh cực kỳ sắc bén, các sinh viên ảm ức ra về, mặt mày ủ dột.

Cổ Tây Sở quay đầu lại, đáy mắt như tia laser hướng về phía Hạ Vũ khiến cô cũng thấy hơi sồn gai ốc, liền kiễng mũi chân chuẩn bị bỏ chạy.

"Tôi đâu có mắng em, em chạy cái gì?" Cổ Tây Sở lau mồ hôi, bước lại gần rồi nói: "Ngồi xuống đi, nói chuyện với tôi một lúc."

Thần tượng ngồi ngay bên cạnh, Hạ Vũ có thể cảm nhận rõ ràng sức nóng tỏa ra từ cơ thể anh sau khi vận động, khiến cô vội ngồi so vai, không dám nói chuyện, đến nghiêng đầu nhìn thần tượng cũng chẳng dám, mắt không biết hướng về đâu đành ngẩn ngơ nhìn chằm chằm ra phía cửa sổ.

Cố Tây Sờ nhìn theo ánh mắt cô, chẳng phát hiện thấy điều đặc biệt, liền ưỡ ỏi hỏi: "Nhìn gì thế?"

"Không... không có gì cả." Hạ Vũ hơi mất tự nhiên, lắc đầu thật mạnh.

Cố Tây Sờ bật cười, nụ cười ẩn chứa sức quyến rũ, anh nghiêng đầu nhìn chăm chăm vào Hạ Vũ: "Sợ tôi sao? Ngày ngày chạy đến nghe tôi mắng học trò, tôi tưởng em đã quen rồi chứ!"

Nghe giọng điệu thoải mái của Cố Tây Sờ, dần dần Hạ Vũ cũng thả lỏng tâm trạng, nghĩ tất cả mọi thứ của thầy đều không cách nào có thể quen được, bởi vì thầy cao đến nỗi cô không thể với tới.

Hạ Vũ ngượng ngịu gật đầu rồi khẽ mỉm cười, hai người im lặng một lúc, hưởng thụ sự an nhàn, tĩnh mịch của buổi chiều.

Một lúc sau, Hạ Vũ mới lên tiếng: "Thầy ơi, hỏi thầy còn trẻ có từng bị ép làm những việc mà thầy không thích chưa ạ?"

Cố Tây Sờ nhìn cô, suy nghĩ một lát rồi trả lời: "Đã từng, sao lại không chứ.

Mỗi người đều bắt đầu làm từ những chuyện mình không muốn, rồi dần dần tìm thấy hứng thú, đây là con đường bắt buộc."

Hạ Vũ chăm chú lắng nghe, cuối cùng cũng lấy hết dũng khí hỏi: "Thầy ơi, lúc nhảy, thầy có thấy vui không ạ?"

"Không vui thì sao có thể tiếp tục chứ? Sao em lại hỏi như thế?"

Hạ Vũ cúi đầu, rầu rĩ đáp: "Thầy ơi, lúc múa ba lê, em không thấy vui."

Sau khi ngẩng đầu lên lần nữa, vẻ mặt cô giống như đứa trẻ bị lạc đường: "Thầy ơi, em muốn học khiêu vũ hiện đại."

Cố Tây Sờ chăm chú quan sát Hạ Vũ và nhận thấy niềm khát vọng trong mắt cô: "Tôi nhìn thấy rồi, thiên nga nhỏ ạ!"

Hạ Vũ hân hoan, chờ đợi câu tiếp theo của Cố Tây Sờ.

"Nhưng thiên nga nhỏ này, em không đủ dũng cảm." Cố Tây Sờ thu lại nụ cười, chỉ vào trái tim Hạ Vũ: "Một vũ công chân chính, trong lòng luôn có một ngọn lửa, nhưng tôi... chỉ thấy một đám lửa trong mắt em."

Hạ Vũ nhất thời ngẩn ra.

Cố Tây Sờ đứng dậy nói: "Đợi khi nào trong lòng em bùng cháy lên một ngọn lửa, thiêu đốt cả lý trí, trong đầu không quan tâm đến hết thảy mọi thứ, chỉ nghĩ đến khiêu vũ thì hãy đến tìm tôi."

"Hiện tại..." Anh khom người xuống xoa đầu cô: "Hãy cứ làm thiên nga nhỏ của em trước đã."

Cố Tây Sờ bước ra ngoài, lúc đến cửa anh bỗng quay người lại nở nụ cười chân thành với Hạ Vũ để lộ ra hàm răng trắng bóng: "Còn nữa, tôi vẫn còn trẻ, lần sau còn dám nói tôi già thì cứ chuẩn bị đứng góc chịu phạt đi!"

Thời gian trôi qua thật nhanh, mới chớp mắt đã đến ngày cuối tuần bận rộn.

Trước giờ lên lớp dạy khiêu vũ, Hạ Vũ được giáo vụ của nhà văn hóa thiếu nhi cho biết, hai tháng sau nhà văn hóa sẽ sửa sang lại toàn bộ. Để không làm lỡ tiến độ dạy học, từ mỗi tuần học một buổi sẽ được sắp xếp thành hai buổi, vào thứ Bảy và Chủ nhật.

Hạ Vũ đương nhiên không có ý kiến gì về sự sắp xếp này, không ngại khó ngại khổ là bổn phận của một giáo viên, chỉ có điều khi nghe được tin này, các bé đều khóc bù lu bù loa, một số còn không chấp nhận.

Tiểu mập mập Lăng Lăng là người đầu tiên phản đối. Cậu bé gơ cánh tay mũm mĩm lên, hét ồm ồm: "Con thưa cô... nhảy hai ngày con sẽ mệt chết mất!"

Hạ Vũ mỉm cười hòa nhã, thân thiện, nắm tay lại, làm động tác cổ vũ: "Mệt như thế thì bạn Lăng Lăng của chúng ta có thể gầy đi, cô rất mong đợi đó!"

Lăng Lăng không ngại biện được lời nào nữa, đành lòng lon ton ủa vào lòng cậu, kêu ồm ồm: "Cậu ơi, con sẽ mệt chết mất, cậu à." Ngẩng đầu lên, Lăng Lăng cố nặn ra hai giọt nước mắt: "Cậu ơi, cứu con, con không quan tâm đến gầy béo nữa."

"Nhưng cậu lại quan tâm." Nghiêm Ký làm sao để mặc tiểu mập mập từ nhỏ đã học thói bỏ cuộc giữa chừng, khi lớn lên sẽ không tạo phản mới là lạ.

Nghiêm Ký cũng cười thân thiện, xoa đầu "quả bóng nhỏ", "Cậu thả để con mệt bỏ hơi tai cũng không muốn con béo phì."

"Hu hu hu..."

Hạ Vũ đứng đằng xa quan sát hai cậu cháu đang rất hòa hợp ở khu vực dành cho phụ huynh, nghi hoặc thầm nghĩ: Khi đối xử với trẻ con, người đàn ông này cứ như thể biến thành một người khác vậy, đến đôi mắt cũng ấm áp hơn, như vậy không phải tốt sao? Cần gì phải thường xuyên thay đổi về mặt như thế, còn sợ người khác không nhớ nổi anh ta sao? Ít nhất đối với cô bắt đầu từ lần gặp đầu tiên ấy, cô đã nhớ rất rõ về anh ta, một con người đầy mâu thuẫn.

Một buổi chiều lên lớp của "quả bóng nhỏ", với âm nhạc chậm rãi và sự cổ vũ dịu dàng của cô giáo đã vất vả trôi qua như thế, Nghiêm Kí cũng cực kỳ xứng đáng với cương vị của một phụ huynh. Trong thời gian chờ đợi, anh luôn làm việc, mắt không rời khỏi chiếc máy tính xách tay, thỉnh thoảng ngược lên nhìn cậu nhóc mập mạp buồn bã, phá quấy, lại nhìn Hạ Vũ một tay lăm lăm "vũ khí", dịu dàng trị cậu nhóc. Tại sao cô ấy làm được nhỉ? Xem ra hôm nào phải học lờn mấy chiêu mới được.

Anh mỉm cười nghĩ, bản thân cô gái này giống hệt một đứa trẻ, vậy mà trị trẻ con lại cao tay thật, hẳn là giữa trẻ con với nhau sẽ dễ dàng giao lưu hơn.

Khi lớp học kết thúc, bên ngoài sấm chớp ầm ầm rồi đổ mưa lớn. Mưa xuân đến bất chợt, Hạ Vũ vốn cho rằng đây chỉ là một cơn mưa rào nên quyết định sang phòng giáo vụ nằm một lúc, nhưng khi xuống tầng, cô bắt gặp cơn mưa.

Cơn mưa càng lúc càng nặng hạt, để có khi kéo dài đến lúc trời tối.

Lúc này, về mặt Hạ Vũ vô cùng rầu rĩ vì cô quên không mang ô. Nghiêm Kí dẫn "quả bóng nhỏ" đi vệ sinh về, thấy Hạ Vũ đang ngẩn người nhìn trời mưa.

Hôm nay cô mặc áo T-shirt màu trắng bó sát người cùng chiếc váy dài có màu sắc sỡ, trên thân váy còn điểm hoa văn của dân tộc Di nhìn cực kỳ hút mắt. Nghiêm Kí héch miệng nghĩ, lại một người không mang ô. May là hôm qua trợ lý vô tình nói ngày mai trời sẽ mưa nên anh mới mang theo ô.

"Cậu ơi, cậu nhìn kia, cô Hạ Vũ ở đằng kia." Lăng Lăng vừa thấy cô Hạ Vũ xinh đẹp là hai mắt lóe sáng, trong lòng cực kỳ mong đợi cậu và cô giáo sẽ ở riêng với nhau.

Nghiêm Kí hơi khom người, bảo cháu làm loa chuyển lời: "Cháu mau đến hỏi cô Hạ Vũ xem có muốn đi chung ô với chúng ta không?"

"Vâng ạ!" "Quả bóng nhỏ" hớn hờ chạy đi, về mặt cực kỳ hào hứng, Nghiêm Kí đứng đằng sau khẽ mỉm cười.

Hạ Vũ đang đứng ngẩn người, bỗng thấy góc áo của mình bị kéo bèn quay đầu lại. "Quả bóng nhỏ" cười đến híp cả mắt, giọng điệu non nớt cất tiếng hỏi: "Cô ơi, cậu con hỏi, cô có muốn đi chung ô với hai cậu cháu không ạ?"

Cậu nhóc đặc biệt nhấn mạnh hai tiếng "cậu con".

Hạ Vũ nhìn Nghiêm Kí đang đứng đằng xa, nghĩ đến tính cách kỳ lạ của người đàn ông này, theo bản năng không muốn tiếp xúc quá nhiều, thà bị mưa ướt cũng không muốn nhận sự giúp đỡ.

Cô cười ngọt ngào đáp: "Bạn Lăng Lăng giúp cô cảm ơn cậu của con một tiếng nhé, hai cậu cháu cứ về trước đi, cô đợi lát nữa tạnh mưa rồi mới về."

Cậu nhóc mím môi, tự trách vì đã không giúp cậu theo đuổi được cô giáo, đang cố sức nghĩ thêm một chút nữa thì Hạ Vũ lại nói tiếp: "Con nhanh về đi, cậu đang đợi kìa. Hẹn gặp lại vào ngày mai!"

"Quả bóng nhỏ" đành thất vọng quay về.

Nghiêm Kí nhìn đáng về thất bại của cháu, biết Hạ Vũ đã từ chối nên cũng không muốn cưỡng cầu, liền bật ô lên định dắt "quả bóng nhỏ" đi. Nhưng khi sắp rời khỏi, anh lại liếc mắt về Hạ Vũ đang đứng nhìn màn mưa, chiếc váy hoa ngạo nghễ bị gió thổi tung.

Anh nhìn sắc trời, đoán có lẽ sẽ mưa đến tối cũng chưa biết chừng.

Không biết do đâu mà anh nhanh chóng đưa ra một quyết định, Nghiêm Kí liền cúi đầu cười với cháu: "Lăng Lăng, cùng làm người đàn ông tốt với cậu một lần được không?"

Lăng Lăng không hiểu, đôi mắt trong veo nhìn cậu.

Nghiêm Kí đưa ô cho cháu: "Mang đến cho cô giáo."

Hạ Vũ đang đứng ngẩn người thì nghe thấy giọng nói cực kỳ trong trẻo cất lên: "Cô ơi, cho cô này." Khi cô còn chưa định thần thì một chiếc ô màu đen đã được dúi vào tay. "Quả bóng nhỏ" làm xong việc tốt liền chạy hộc tốc về phía cậu. Nghiêm Kí dang tay ôm cậu nhóc vào lòng, trùm áo khoác lên đầu hai cậu cháu, "viên chí huy" Lăng Lăng vung nắm đấm hô to: "Xung phong nào siêu nhân Nghiêm Kí!"

"Xung phong nào, siêu nhân Lăng Lăng!" Binh lính Nghiêm Kí cứ thế lao vào màn mưa mịt mù.

"Ồ, hai người..."

Hạ Vũ ngẩn người nhìn Nghiêm Kí đang bế đứa trẻ chạy trong mưa, tuy bước chân vội vã nhưng không lộn xộn, hồi lâu cô vẫn chưa định thần lại được.

Rõ ràng anh ta đâu phải một người tốt bụng, sao lại làm việc này chứ?

Hôm sau, trước giờ vào lớp, Hạ Vũ cứ lo lắng liệu "quả bóng nhỏ" bị ướt mưa có cảm sốt gì không.

Lúc Hạ Vũ đang bồn chồn ngóng ra cửa thì Lăng Lăng bước vào trên tay là một chú chó Shar - Pei cũng có cân nặng vượt tiêu chuẩn như cậu nhóc. Về

mặt "quả bóng nhỏ" cực kỳ hùng dũng, hiển ngang, còn chú chó nằm trong lòng cậu đang giương đôi mắt to tròn bất an nhìn căn phòng chật kín người, rồi "gâu gâu" hai tiếng như muốn nói "xin chào" với tất cả mọi người.

Tình cảnh khi "quả bóng nhỏ" ôm chú chó bước vào hiển nhiên đã làm cả căn phòng sục sôi. Các cô bé, cậu bé "oa" lên một tiếng, giống hệt một bầy ong xông đến riu rít quanh cậu nhóc. Lãng Lãng vênh cằm cười đắc ý, khuôn mặt đầy vẻ thỏa mãn. Chú chó trong lòng cậu bị những cánh tay giơ ra từ bốn phía chọc phá, vuốt lông, túm tai khiến chú chó Shar - Pel "Nicole" kêu ư ừ, sợ sệt nhìn các cô, cậu bé.

Hạ Vũ có chút dờ khóc dờ cười, tên nhóc quậy phá này lại giờ mảnh khỏe mới, ngang nhiên coi thường kỷ luật, mang chó đến lớp, làm sao cô dạy được đây? Lúc này, các bạn nhỏ còn còn có tâm tư học khiêu vũ sao?

Phản ứng đầu tiên của Hạ Vũ là đi tìm "anh chàng phụ huynh" Nghiêm Kí.

Cô liếc mắt về phía sau cửa lớp học nhưng không thấy anh ta ở đó, lúc này chuông vào lớp đã vang lên, các cô cậu bé vẫn vây quanh chú chó như chợ vỡ, chắc chỉ hận không thể cắt chó ra làm tám phần để chia ra chơi. May mà hôm nay phụ huynh đến ít, nếu không cô không biết giấu mặt vào đâu.

Hạ Vũ cố ý nghiêm mặt, kéo Lãng Lãng ra khỏi đám đông đang bao quanh cậu, mắng: "Lãng Lãng, con nói cho cô biết chuyện này là thế nào? Không được phép mang thú cưng đến lớp học, con không biết sao?"

Cậu nhóc đang ung dung đắc ý, vừa thấy nét mặt cô giáo khác lạ, ngay lập tức làm bộ thật thà, ngoan ngoãn đáp: "Cô ơi, chó con ở nhà không có ai chơi cùng nên con mang nó theo, nó rất ngoan, sẽ không làm ồn đâu ạ."

Lãng Lãng cúi đầu giờ một chân của chú chó lên nghịch ngợm rồi ngẩng đầu nhìn Hạ Vũ: "Cô ơi, cô xem này, chó con cũng nói nó sẽ không làm ồn. Cô cho nó ở lại nhé!"

Lãng Lãng vừa xin vừa ôm lấy chân Hạ Vũ tỏ vẻ đáng thương.

Hạ Vũ dờ khóc dờ cười với hành động của cậu nhóc, càng không thể chịu được ánh mắt vô tội của chú chó đang nhìn mình chằm chằm. Cô đành chống nạnh cổ tỏ vẻ nghiêm túc nói: "Để chó sang một bên rồi ngoan ngoãn học bài."

Nghĩ vài giây, cô lại hỏi: "Cậu của con đâu? Hôm nay có đến không?"

Hạ Vũ thấy phải tìm Nghiêm Kí để nói chuyện vì anh ta rất cưng chiều đứa cháu này, hẳn là gần đây do phải làm phụ huynh tạm thời, khá dung túng với trẻ con. Sau khi cậu nhóc phá phách này đến học thì kỷ luật của lớp dần dần đi xuống. Cô đã hét đến rách cả cổ họng nhưng vẫn không thay đổi được, dạy khiêu vũ là một chuyện, dạy các bé nghiêm túc khiêu vũ lại là chuyện khác. Hạ Vũ thật sự thấy hơi đau đầu.

"Không ạ, cậu đi tìm cô không thích cười rồi, bác lái xe đưa con đến." Lãng Lãng nói xong liền ngồi xuống chơi với chó, hoàn toàn quên mất chuyện làm mối cho cô giáo và cậu mình.

Hạ Vũ "ồ" một tiếng, nhún vai, thì ra là anh ta đi hẹn hò, cô thực muốn biết anh chàng lạnh lùng ấy khi yêu sẽ có dáng vẻ như thế nào.

Buổi học chiều nay vì có một chú chó xuất hiện nên không mấy thuận lợi.

Khi Hạ Vũ nói "đứng thẳng", các bé lại vì chú chó đứng dậy hoạt động thân thể mà đua nhau quay người sang nhìn trộm. Hạ Vũ nói "nhấc chân", các bé lại vì chó ngủ mà đua nhau cười khúc khích, lén lút làm việc riêng, khiến cô phải cao giọng lên hai tông. Kết quả, Âu Nicole lại dẫu môi khẽ sụt một tiếng: "Cô ơi, khẽ thôi ạ, chó con sẽ bị đánh thức đó!"

Cô bé vừa nói xong, tất cả các bé còn lại cũng giơ ngón trỏ lên miệng ra hiệu nhắc nhở nhau. Hạ Vũ thấy mình sắp phát điên.

"Lần sau con không được phép mang chó đến lớp học, nếu sợ chó cô đơn thì bảo cậu con mang nó đi cùng."

Hạ Vũ nghiêm mặt, cao giọng cảnh cáo Lãng Lãng, trong lòng không hiểu tại sao lại muốn gây phiền toái cho Nghiêm Kí. Cô đã đúc kết được một điều, bất cứ khi nào hai cậu cháu nhà này xuất hiện là cuộc sống của cô sẽ lộn tùng phèo hết cả.

Cô không biết được rằng, những ngày tháng "tươi đẹp", gà bay chó chạy ấy còn đang đợi cô ở phía sau.

Tan lớp, Hạ Vũ vào nhà vệ sinh, lúc cô đi Lãng Lãng vẫn ngồi chơi với chú chó Nicole, hỏi cậu nhóc thì cậu bảo đợi bác lái xe đến đón. Khi từ nhà vệ sinh bước ra, Hạ Vũ thấy không yên tâm, liền quay lại phòng học xem thử, thấy phòng trống không, nghĩ bụng chắc lái xe đã đến đón cậu bé về rồi.

Nào ngờ, khi Hạ Vũ ra khỏi nhà văn hóa thì thấy một cảnh tượng trên con đường phía xa khiến tim cô như muốn nhảy khỏi lồng ngực, cổ họng không thốt lên được bất kỳ lời nào, lập tức lao vào màn mưa.

Trên con đường phía xa, chú chó chạy như điên giữa đường, còn Lãng Lãng đang gấp gấp đuổi theo sau, tay phải cố gắng vẫy nhưng vẫn không đuổi kịp chó, xe cộ chạy hai bên đều hốt hoảng né tránh.

Đầu đường bên kia là một khúc cua, lại còn dốc ngược xuống. Lần trước lúc cô đi ngang qua đó đã thấy một người phụ nữ bị chiếc xe BMW đâm phải, nằm một hồi lâu cũng không thấy động đậy, khi đó cô còn nhắc nhở bản thân mỗi khi qua đó phải cực kỳ cẩn thận. Nhưng hiện giờ, Lãng Lãng đang chạy về hướng đó!

"Lăng Lăng, Lăng Lăng, dừng lại đi, mau dừng lại đi! Nghe lời cô nào!"

Trong đời mình, Hạ Vũ chưa bao giờ chạy nhanh đến thế, như thể cô đang đua cùng gió vậy. Cô chạy như điên ở phía sau, gọi Lăng Lăng đứng lại. Lăng Lăng cũng nghe thấy tiếng gọi của cô, tiếp đó làm một động tác khiến Hạ Vũ muốn ngừng thở. Cậu nhóc không màng đến nguy hiểm, dừng lại giữa đường, rồi tiếng phanh xe chói tai rít lên, một người trẻ tuổi mặt trắng bệch thò đầu qua cửa xe giọng gắt gỏng: "Này, cái thằng bé này, mày bị làm sao thế hả? Người nhà đâu?"

Lăng Lăng không thèm để ý đến anh ta, khuôn mặt mồm mím trước giờ luôn hồng hào lúc này ướn nhẹp xen lẫn vẻ hốt hoảng. Cậu nhóc quay đầu nhìn chú chó cưng Nicole đã chạy đi xa, gào lên với Hạ Vũ đang ở cách đó mấy chục mét. "Cô ơi, Nicole không về nhà cùng con, nó không cần con nữa rồi, hu hu..."

Nói xong, không màng tiếng hét đến khản giọng của Hạ Vũ, Lăng Lăng lại chạy giữa lòng đường đuổi theo chó.

"Lăng Lăng, Lăng Lăng..."

Hạ Vũ cuống lên như sắp khóc, giày cao gót của cô đã bay cách đó mấy mét, cô đang chạy chân trần trong mưa. Cho dù tầm nhìn mờ hồ vì mưa dày, trong mắt chỉ có chấm đen nhỏ thấp thấp nhưng giờ phút này trong đầu cô chỉ tồn tại một ý nghĩ. Nhất định phải đuổi kịp thằng bé!

Lăng Lăng còn cách cô mười mấy mét nữa, nhưng điều làm Hạ Vũ lo lắng nhất cuối cùng cũng xảy ra. Chú chó chạy đến khúc cua thì bị một chiếc xe đang đi đến làm cho hoảng hốt nên đứng lại. Chiếc xe phanh không kịp nên phải bẻ lái sang hướng khác, tuy nhiên vẫn quệt phải nó. Chú chó đứng trong mưa run lập cập, dường như móng trước đã bị thương. Lăng Lăng thấy chó cưng dừng lại, liền hét lên rồi chạy đến ôm chầm lấy nó, bỗng một chiếc xe tải nhỏ từ phía sau không biết tình hình vẫn lao tới. Hạ Vũ sợ đến mức không thể thở được nữa, đành nhắm chặt mắt, không nghĩ ngợi gì nữa mà lao đến đó.

Sống và chết có khi cũng chỉ cách nhau một ý nghĩ.

Hạ Vũ liều mạng lấy hết sức lực lao đến ôm Lăng Lăng và chú chó khỏi bánh xe đang lăn tới, hai người một chó lăn một vòng đến gò đất ven đường rồi dừng lại.

Cậu nhóc mềm nhũn người nằm trong lòng cô, chó con cũng nằm trong lòng cậu nhóc rên ư ừ. Giờ phút này, cuối cùng Hạ Vũ cũng dám mở mắt, nhìn bầu trời phía trên, chỉ cảm thấy tất cả dừng lại trong một giây trước, đến sức lực đứng lên cũng không có.

Người cô hơi run rẩy, đôi môi nhợt nhạt, mái tóc ướt đầm rũ xuống trên khuôn mặt trắng bệch. Cô nhìn Lăng Lăng và chú chó nằm trong lòng, vẫn đang ổn định lại tâm trạng.

"Này, người làm mẹ như cô trông nom con kiểu gì thế hả? Nghĩ đường cái là công viên chắc? Làm ông đây sợ hết hồn." Lái xe tải bị hốt hoảng nên nói năng thiếu nhã nhặn, khuôn mặt vẫn còn xám ngoét, chỉ thiếu chút nữa là anh ta đã lên trang đầu của số báo tối nay, hoặc giả vào nhà giam bóc lịch.

"Xin lỗi!" Hạ Vũ cuối cùng cũng lấy lại được giọng nói của mình, khản đặc mà trống rỗng.

Người lái xe tải trách cứ một lúc nhưng sợ thêm phiền phức bèn lái xe đi.

Lăng Lăng dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, nên cũng bị tình cảnh lúc này dọa cho hết hồn, ngẩn ra nhìn Hạ Vũ, tay cậu vẫn ôm chặt chú chó đã ướt như chuột lột. Hạ Vũ trấn tĩnh lại, đôi tay không ngừng sờ khắp mặt Lăng Lăng: "Có bị thương không? Nói cho cô biết con bị thương chỗ nào? Hả? Mau nói đi!"

Tay cô vẫn không thể không chế nên cứ run cầm cập.

Lăng Lăng "oa" lên một tiếng rồi bắt đầu khóc lóc, nhào vào lòng Hạ Vũ.

Cuối cùng cậu nhóc cũng định thần lại, chuyện qua rồi mới thấy sợ hãi.

Hạ Vũ ôm Lăng Lăng, nhẹ nhàng an ủi, vỗ lưng, vuốt tóc cậu khiến cậu cảm thấy mình đang được người lớn yêu thương che chở. Di của Hạ Vũ là giáo viên mầm non, đã từng dạy cô làm thế nào để vỗ về trẻ nhỏ nên cô làm việc này rất dễ dàng.

Xe cô vẫn ngược xuôi như trước, Hạ Vũ ngồi bên vệ đường an ủi, vỗ về cậu nhóc Lăng Lăng đang nằm trong lòng. "Quả bóng nhỏ" đã không còn nét nghịch ngợm, hiếu động như trước, nước mắt tuôn trào, vừa khóc rống lên, vừa quệt nước mắt, nước mũi lên quần áo Hạ Vũ. Lúc này, Hạ Vũ cũng không quan tâm đến mấy thứ đó, chỉ nhỏ nhẹ dỗ dành: "Được rồi, con đừng khóc, có cô ở đây không phải sợ gì nữa. Lăng Lăng là một nam tử hán, không được khóc nhè!"

Bỗng tiểu mập mập ngừng khóc, ngẩng khuôn mặt tèm nhem lên, dường như cũng chờ người ra: "Cô ơi! Nicole bị thương rồi!"

Hạ Vũ ngạc nhiên không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, Nicole đâu có ở đây sao có thể bị thương nên hỏi lại: "Nicole làm sao mà bị thương? Bạn ấy về nhà lâu rồi mà."

"Nó chính là Nicole." Lăng Lăng vội đưa chú chó Shar - Pei trong lòng ra.

Nicole hẳn là đau do bị thương nên không ngừng run rẩy, đôi mắt đau đớn nhìn Hạ Vũ.

Lúc này, Hạ Vũ chỉ lo đến Lăng Lăng mà không để ý đến, bây giờ khi chăm chú nhìn cô mới phát hiện ra, dường như chân trước của chú chó đã bị gãy, lộ ra một đoạn xương, máu đã nhuộm đỏ quần áo của Lăng Lăng và cả cô nữa.

Lăng Lăng cũng vừa chú ý đến tình trạng bi thảm của chó cưng, cậu bé sợ khóc rống lên: "Cô ơi, Nicole gãy chân rồi, nó có chết không cô? Nicole sắp chết rồi, hu hu hu..."

Tất cả những chuyện xảy ra trong ngày hôm nay đã đủ làm thần kinh của Hạ Vũ căng thẳng. Cô vạn lần không ngờ tới còn có chuyện thế thảm hơn đang đợi mình. Cô bắt đầu luống cuống, nghĩ bụng phải nhanh chóng đưa chó con đến bệnh viện thú y nếu để mất máu quá nhiều thì thật sự rất nguy hiểm, càng không cần nhắc đến đáng về hết hồn hết vía của cậu nhóc yêu chó như mạng sống Khuru Lăng Lăng.

"Nào, Lăng Lăng là một nam tử hán, con kéo giúp cô một tay, cô đứng dậy không nổi nữa."

Hạ Vũ thử mấy lần mới có thể đứng dậy được. Đôi giày không biết đã mất tích ở nơi nào, đôi chân trần dính bùn bẩn vô cùng, giò giẫm trên đất còn hơi đau, nhìn kỹ thì thấy có chỗ rớm máu. Chắc lúc này khi đuổi theo Lăng Lăng, chân cô đã bị cái gì đó rạch phải, nhưng lúc đó cô không cảm nhận được.

Hạ Vũ vẫy một chiếc taxi, đặt cậu nhóc và chú chó lên. Ngồi trên xe, Lăng Lăng luôn dịu dàng an ủi Nicole đang run rẩy vì bị thương. Chú chó ngoan ngoãn nằm trong lòng cậu nhóc, không làm ồn, mặc cho cậu chủ nhỏ vuốt ve. Hạ Vũ vò cái đầu rối bù của Lăng Lăng, trong lòng bắt đầu lo lắng, ngó ra nhìn đèn đỏ bên ngoài, thật sự cô chỉ muốn ngồi tên lửa bay về đến cửa bệnh viện.

"Cô ơi có phải Nicole sẽ chết không?" Lúc hỏi, Lăng Lăng lại nước mắt lưng tròng.

Hạ Vũ nhẹ nhàng vuốt lên má "quả bóng nhỏ", "Không đâu Nicole sẽ không rời xa Lăng Lăng đâu. Đợi khi nó được bác sỹ khám, tiêm thuốc, uống thuốc xong, nó sẽ khỏe lại thôi, nhưng con phải chăm sóc nó thật tốt, không cho nó chạy lung tung, biết chưa?"

"Vâng ạ!" Cậu nhóc gật đầu, cuối cùng mỉm cười rạng rỡ, khoe mắt còn vương nước mắt chưa khô. Hạ Vũ thấy mà đau lòng.

Tay chân luống cuống đưa Nicole vào bệnh viện thú y, trên người Hạ Vũ không mang theo nhiều tiền nên cô cực kỳ lo lắng. May mà người phụ trách bệnh viện thấy bộ dạng nhếch nhác của họ, lại thêm vết thương của chú chó thuộc dạng nghiêm trọng nên cũng không làm khó, họ nói vẫn tiếp nhận điều trị.

Hạ Vũ cảm ơn rồi rít, nhìn qua một lớp cửa kính thấy Nicole nằm yên ổn trên giường phẫu thuật, đang được cứu chữa, không làm ồn, tảng đá lớn trong lòng cô cuối cùng cũng được gỡ xuống. Lăng Lăng cũng có vẻ sốt ruột, vì người thấp nhìn không rõ nên cậu bám vào cửa kính, hòng nhảy lên để nhìn. Hạ Vũ bật cười dang đôi tay dính bẩn bé "quả bóng nhỏ" cũng bản không kém, hai người nhìn qua cửa kính rồi nhìn nhau cười.

Giây tiếp theo, "quả bóng nhỏ" dang tay ôm lấy cổ Hạ Vũ, khuôn mặt mịn màng áp lên vai cô, vẻ mặt yên ổn hết như Nicole trong phòng phẫu thuật.

Hạ Vũ mơ màng chẳng hiểu gì, chỉ cảm thấy "tiểu mập mạp" giờ phút này đang muốn dựa dẫm vào cô, mặc dù cậu nhóc không nói gì.

"Tiểu mập mạp" ôm lấy cô không buông, cũng không hề có ý định tụt xuống, trong lòng Hạ Vũ dờ khóc dờ cười, thầm kêu trong lòng: Quả bóng nhỏ à, con có biết con nặng thế nào không? Nghiêm Kí, anh nuôi trẻ con như nuôi heo hả?

Đầu Hạ Vũ vừa xuất hiện hai từ "Nghiêm Kí", toàn bộ chuông cảnh báo trên người đều rung lên: Cô chưa thông báo cho người nhà Lăng Lăng biết!

Lái xe không đón được Lăng Lăng, cũng chẳng ai biết cậu nhóc ở đây, người nhà cậu bé giờ này chắc hẳn đang sốt ruột, lo lắng lắm đây.

Hạ Vũ vội lấy điện thoại ra, nhưng cô không biết số điện thoại của Nghiêm Ký, đành hỏi Lăng Lăng: "Con có biết số điện thoại của cậu không?"

"Tiểu mập mạp" gãi gãi đầu, nghĩ một lúc rồi lắc đầu.

"Thế số điện thoại của ba mẹ thì sao?"

"Tiểu mập mạp" không nói, đôi mắt lấp lánh.

Hạ Vũ nghĩ một lát rồi gọi điện cho Liêu Hà để trực tiếp hỏi số điện thoại của Nghiêm Kí. Ở đầu dây bên kia, Liêu Hà nói: "Woa, Hạ Vũ, em để mắt đến anh họ anh rồi sao? Để mắt đến rồi mà vẫn chưa lấy được số điện thoại, xem trình độ của em kia!"

Lúc này, Hạ Vũ không có tâm tư đầu võ mồm với Liêu Hà. Cô cau mày, nói: "Anh mau nhắn số điện thoại cho em đi, hoặc là anh báo với anh ta, cháu trai anh ta đang ở với em."

"Sao mà nghe như bắt cóc vậy, Hạ Vũ?"

"Liêu Hà, anh ăn nói phải biết chừng mực một chút, hiện giờ em không có tâm tư tán gẫu với anh đâu. Anh gọi điện cho anh họ anh, nói với anh ta Lăng Lăng đang ở bệnh viện thú y Phúc Ai trên đường Bách Lý, chó con bị thương rồi bảo anh ta mau đến đón cả hai. À đúng rồi, Lăng Lăng cũng là cháu anh đúng không? Anh đến cũng được!"

Liêu Hà thoáng im lặng: "Anh sẽ liên lạc với anh ấy."

Bốn mươi phút sau, khi Nghiêm Kí ruột nóng như lửa đốt chạy vào bệnh viện, bên ngoài đã tràn ngập ánh hoàng hôn. Nicole đã được phẫu thuật xong, chân trước bị gãy cũng được bác sỹ cầm máu, băng bó, lại còn dùng thanh nẹp nhằm cố định xương. Y tá của bệnh viện thú y thấy Nicole bị ướt nước mưa liền tắm sạch sẽ cho nó.

"Nicole, mày hiện giờ thom nức rồi. Còn đau nữa không?" Lãng Lãng ôm lấy chú chó mập ú Nicole, trên mặt cậu bé hiện rõ vẻ cung chiều. Hạ Vũ đứng bên cạnh vuốt ve Nicole, cuối cùng cũng thấy nhẹ nhõm.

"A, cậu! Cậu đến rồi!" Lãng Lãng thấy Nghiêm Kí, liền hưng phấn nhảy cẫng lên, ôm lấy chó chạy về phía Nghiêm Kí, vừa gào vừa meo meo: "Cậu ơi, Nicole bị thương rồi, máu chảy rất nhiều, nhiều lắm ý!"

Nghiêm Kí đang ở ngoại ô, sau khi nhận được điện thoại của Liêu Hà liền lái xe như bay đến đây, dù chỉ nghe được bốn chữ "bệnh viện thú y" cũng làm trái tim anh bất giác treo lơ lửng. Bác lái xe thật thà cũng gọi điện đến dè dặt nói với anh là không đón được Lãng Lãng, đi đâu tìm cũng không thấy, giọng nói thì như sắp khóc.

Nghiêm Kí mặc dù rất tức giận, tâm trạng cũng gần như muốn bùng nổ nhưng khi chưa phân biệt trắng đen phải trái ra sao đã mắng mỏ bác trưởng bối thì chỉ nén giận nói: "Không sao, cô giáo của thằng bé đang ở bên cạnh nó, bây giờ tôi đi đón nó đây, bác về nhà đi."

Tâm trạng khẩn trương, lo lắng suốt dọc đường của anh cuối cùng cũng biến mất khi nhìn thấy Lãng Lãng không xây xức chạy về phía mình. Anh ngồi xuống, kiểm tra tỉ mỉ một lượt "quả bóng nhỏ" từ đầu đến chân, xác nhận trừ quần áo nhăn nhúm, hơi ướt và có vết máu ra thì cậu nhóc không bị thương chỗ nào, anh mới nhẹ nhàng ôm lấy cả người lẫn chó, rồi an ủi: "Không sao, Nicole sẽ khỏe lại, cậu bảo đảm đấy!"

Lãng Lãng bám vào cổ cậu, ánh mắt trong veo lấp lánh: "Thật à? Cậu ngoắc tay bảo đảm?"

Nghiêm Kí bật cười, đưa tay ra ngoắc tay với cậu nhóc, tay lớn ngoắc tay nhỏ, khiến Lãng Lãng cười rạng rỡ: "Tốt quá rồi, cô giáo cũng bảo Nicole sẽ khỏe lại."

Nghe cậu nhóc nhắc đến cô giáo, Nghiêm Kí mới ngẩng đầu lên, thấy Hạ Vũ đứng cách đó không xa đang nhìn về phía này. Ngược hẳn với Lãng Lãng, khuôn mặt Hạ Vũ nghiêm nghị, bàn chân dề trắn, tóc tai lộn xộn, quần áo có vẻ bị ướt đầm đã hơi khô lại.

Anh mím môi nhìn Hạ Vũ đang từ từ tiến lại phía mình.

Hạ Vũ đứng trước mặt Nghiêm Kí, hai người trao đổi ánh mắt trong im lặng.

Giờ phút này, lòng cô như có một ngọn núi lửa sục sôi đang sắp phun trào những dòng dung nham nóng bỏng, nhưng vẫn cố gắng giữ im lặng thậm chí hơi khom người nói với Lãng Lãng: "Lãng Lãng, sau này Nicole sẽ do con chăm sóc đó con biết làm không?"

Lãng Lãng thật thà lắc đầu, vẻ mặt kiên định cực kỳ giống tử hán đang đảm đương trọng trách.

Hạ Vũ bật cười, chỉ vào bàn y tá, nói: "Các cô y tá ở đó sẽ dạy con làm như thế nào, con phải chăm chú lắng nghe, biết chưa?"

Lãng Lãng gật đầu, ôm chó cưng lên chạy lon ton về phía bàn y tá, cái miệng ngọt ngào gọi: "Cô y tá ơi..."

Hai người lớn nhìn cậu nhóc cực kỳ điệu dàng, nhưng khi một lần nữa đưa mắt về phía đối phương lại hoàn toàn khác biệt, đặc biệt là Hạ Vũ. Cô ép bản thân không được làm theo cảm hứng, cố gắng nói những lời cần nói một cách rõ ràng, bởi người đàn ông trước mặt không phải là một người dễ nói chuyện.

Nghiêm Kí chờ đợi, còn cô đã bắt đầu.

"Anh Nghiêm Kí, hiện tại tôi nói chuyện với tư cách là cô giáo của thằng bé, mong anh tạm thời bỏ qua định kiến về tôi trước đây nghiêm túc nghe tôi nói, có thể chứ?"

Nghiêm Kí hiểu cô gái này vẫn còn để ý những lời nói của mình, anh trịnh trọng gật đầu, đôi mắt sâu thẳm nhìn Hạ Vũ: "Cô Hạ Vũ, cô cứ nói đi!"

Một tiếng "cô Hạ Vũ" trầm ấm đã biểu lộ rõ sự tôn trọng vì anh vẫn nhớ tên và họ của cô.

Hạ Vũ đương nhiên không chú ý đến tiểu tiết này vì những lời cô muốn nói quá nhiều.

"Anh Nghiêm Kí, có thể thấy anh rất cung chiều trẻ con, nhưng đôi khi cũng phải có giới hạn. Hôm nay Lãng Lãng đã làm rất nhiều việc sai lầm, thằng bé không màng đến kỷ luật đem chó đến lớp học, làm tất cả các bạn bị phân tâm cả buổi chiều. Nếu điều này xuất phát từ sự đồng ý của anh, xin lỗi phải mạo muội nói rằng, phương pháp giáo dục của anh có vấn đề."

Thằng bé không chỉ đem chó đến lớp, hết giờ học còn đuổi theo chó giữa đường, không hề có chút ý thức nguy hiểm nào, thấy xe cũng không tránh, trước mắt chỉ có chó, điều này rất không bình thường. Em họ tôi lúc sáu tuổi đã được dạy dỗ đi đường phải đi bên lề, thấy ô tô phải biết tránh, đèn đỏ phải dừng lại, đèn xanh mới được đi."

Hạ Vũ dừng một chút, nhìn thẳng vào Nghiêm Kí nãy giờ vẫn im lặng: "Cho nên tôi muốn hỏi, anh và cả ba mẹ Lãng Lãng có phải đã quá nuông chiều thằng bé? Không thể vì gia đình có điều kiện, ra ngoài có xe đưa xe đón mà coi thường sự giáo dục cơ bản được, điều này rất quan trọng."

Hạ Vũ đặc biệt nhấn mạnh mấy từ cuối, nhìn khuôn mặt không đoán được cảm xúc kia, đột nhiên trong lòng thấy ngao ngán, cuối cùng lạnh nhạt nói: "Tôi biết đây không phải mấy lời khiến người khác vừa lòng, nhưng xin anh về chuyển lời với ba mẹ Lãng Lãng, tình huống hôm nay rất nguy hiểm, nếu các vị không thay đổi quan niệm, vậy thì tôi xin lỗi phải nói rằng, các vị rất vô trách nhiệm."

Lời của Hạ Vũ đã giải bày hết nhưng trong lòng cô vẫn hơi thấp thỏm. Đây là lần đầu tiên cô nói những lời gay gắt như thế với một người lớn tuổi hơn mình. Trước đây cô khá trẻ con, nhưng lúc nói những lời này, cô đã tự động nhập vai người giáo viên. Nghiêm Kế nhìn một Hạ Vũ hoàn toàn mới, thoáng im lặng rồi chân thành đáp: "Cô giáo, cảm ơn cô."

Nhất thời cả hai cùng rơi vào bầu không khí im lặng đến kỳ lạ.

Hạ Vũ nhìn khuôn mặt sắc sảo, không có bất kỳ biểu hiện nào của Nghiêm Kế anh cũng yên lặng nhìn cô, nhưng không hiểu sao cô lại cảm thấy trong đôi mắt sâu thẳm ấy phảng phất chút gì đó bi thương, trăm mối tơ vò.

Cuối cùng cô nói: "Phí phẫu thuật của Nicole vẫn thiếu một ít anh ra đóng đi. Bác sỹ nói tuần này ngày nào cũng phải đưa Nicole đến thay thuốc." Cô quay đầu nhìn chú chó ngốc nghếch trong lòng Lãng Lãng, thờ dãi một hơi: "Sau khi nó khỏe lại, di chuyển có thể không được linh hoạt như trước."

Khi cô quay đầu, Nghiêm Kế vẫn im lặng nhìn cô. Cô đột nhiên sợ phải nhìn vào mắt anh, liền vội cúi đầu xuống, nói: "Tôi về trước đây!"

"Cô đợi một chút, tôi đưa cô về!"

"Không cần đâu!" Hạ Vũ lắc đầu từ chối, khoe miệng nhếch giễu: "Tôi nghĩ chúng ta không cùng đường."

Cô khéo léo từ chối ý tốt của anh như thế cho thấy, sự ngăn cách vẫn tồn tại, điều này trong lòng hai người đều hiểu rõ.

Nghiêm Kế chỉ nhìn cô, vùng biển trong đáy mắt vẫn yên ả, không nhìn thấy thủy triều. Nhưng vì sự kiên trì của Lãng Lãng nên Hạ Vũ không thể về ngay được. Trải qua một phen kinh hãi chiều nay, lòng yêu mến mà Lãng Lãng dành cho Hạ Vũ đã tăng lên mấy lần, thậm chí cậu bé còn yêu luôn cả giọng nói ngọt ngào, dễ nghe của cô giáo, khiến cô có nói thế nào cũng không thể về được.

Hạ Vũ đành kiên nhẫn ở lại, giúp cậu nhóc ôn lại cách chăm sóc Nicole đang bị thương thế nào. Lãng Lãng đã tỏ rõ với Hạ Vũ là cậu nhóc muốn làm một "y tá tốt" đúng tiêu chuẩn.

Cho đến khi Hạ Vũ ngẩng đầu lên, Nghiêm Kế không biết đã đi đâu, có hỏi Lãng Lãng, cậu hộp giày mới tinh từ ngoài cửa đi về hướng này, cô mới ngẩn ra, liền hiểu anh ta đã đi đâu. Nhóc cũng lắc đầu. Đến lúc Hạ Vũ thấy Nghiêm Kế cầm một Anh ta mua giày cho cô.

Đột nhiên Hạ Vũ không biết phải làm sao, dù cô đi chân trần là vì Lãng Lãng, nhưng khi một người đàn ông chẳng nói một lời mà mua giày cho cô, dù chỉ là báo đáp một ân tình, nhưng cảm giác này vẫn cực kỳ huyền diệu. Đối với một cô gái chưa va chạm nhiều như cô mà nói, điều này còn có chút gì đó khiến cô đỏ mặt.

Mặc dù Hạ Vũ nhất thời không biết phải phản ứng thế nào nhưng Nghiêm Kế lại tỏ ra rất tự nhiên: "Tôi không biết số giày của cô, nên nó có thể hơi rộng một chút."

Đặt trước mặt Hạ Vũ là đôi giày búp bê có gắn đinh trang trí, kiểu dáng đơn giản nhưng khá thời thượng, hơn nữa còn rất hợp với chiếc quần bò hôm nay của cô. Hạ Vũ nhìn đôi giày và người đàn ông đứng bên cạnh, suy nghĩ hơi rối loạn, khẽ nói: "Cảm ơn anh, đã để anh tốn kém."

"Cô giáo, cô khách sáo quá rồi!" Giọng Nghiêm Kế vẫn bình thản như trước.

Một lúc sau, ba người chia tay nhau tại cổng bệnh viện. Nghiêm Kế ôm lấy Lãng Lãng tròn xoe, cậu bé lại ôm chú chó mập ú, khiến Hạ Vũ thấy có chút khôi hài. Hạ Vũ cười ngọt ngào, vẫy tay tạm biệt hai cậu cháu, trong buổi chiều chạng vạng, trên con đường ẩm ướt, một mình cô đi về hướng ngược lại với họ.

Hạ Vũ nhìn chằm chằm đôi giày, đi được mấy bước, không hiểu sao cô bỗng quay đầu lại, nhìn từ xa vẫn thấy bóng lưng rộng của người đàn ông ấy. Đột nhiên, trong lòng cô xuất hiện một nghi vấn. Rõ ràng người đàn ông ấy không hề thiếu thứ gì, nhưng cô lại có cảm giác, cuộc sống anh ta còn điều gì đó không trọn vẹn?

Bạn đang đọc truyện *Dị Dàng Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 4

Hạ Vũ rón rén bước vào nhà, mặc dù là ngày cuối tuần nhưng mẹ, chị gái và cả em trai cô đều không có nhà. Sau khi tắm xong, Hạ Vũ nhìn ba đang bận rộn cắt cái này, làm cái nọ trong bếp, bóng lưng già nua mà cô đơn. Cô dựa vào khung cửa nghĩ lại hồi còn bé, tất cả mọi người đều vây quanh bên bàn ăn, ba mẹ để dành những món ngon nhất cho ba chị em cô, còn ba chị em chỉ vì ai nhiều hơn, ai ít hơn mà cãi nhau ỏm tỏi. Một bữa ăn đã trôi qua trong âm ỉ như thế.

Bắt đầu từ lúc nào, sự ảm ỉ đó đã một đi không trở lại, mỗi thành viên trong gia đình đều có khoảng lặng của riêng mình? Người duy nhất không thay đổi, phải chăng vĩnh viễn chỉ có ba luôn nấu những món ăn ngon cho mọi người?

Hạ Vũ mỉm cười giấu đi nỗi buồn, xắn tay áo lên nói: "Ba ơi, để con giúp ba."

Buổi tối trước khi đi ngủ, Hạ Vũ nhận được tin nhắn từ một số lạ: "Chuyện hôm nay cảm ơn cô nhiều. Lãng Lãng đã làm phiền đến cô, cảm ơn cô đã cứu thằng bé. Một lần nữa tôi xin lỗi về sự thất lễ của mình trước đây. Chúc cô mọi điều tốt lành, Nghiêm Kí."

Hạ Vũ đọc tin nhắn rồi im lặng suy nghĩ, nếu không có chuyện hôm nay, phải chăng người đàn ông kiêu ngạo này còn lâu mới cúi đầu xin lỗi cô hết lần này đến lần khác?

Nằm trên chiếc giường mềm mại, Hạ Vũ tin rằng, anh ta thật sự rất yêu cháu mình. Một người đàn ông giàu tình thương trẻ, mắt chọn giày cũng không tồi... Nghĩ đến đây, cô bỗng bật cười, thấy anh ta cũng không quá đáng ghét như lúc đầu.

Ngày thứ hai đến trường, Hải Lạc rủ Hạ Vũ đi ăn trưa. Liêu Hà cũng ở đó, trong nhà hàng phương Tây tinh mịch, hai người ngồi đối diện Hạ Vũ, vẻ mặt cực kỳ trang trọng.

Hạ Vũ đang định cắt bít tết, nhìn cảnh tượng của hai người, cô ngần ra một lúc rồi lên tiếng: "Hai người làm sao thế? Đây là Hồng Môn Yến* hả?"

*Hồng Môn Yến: Một câu chuyện hư cấu dựa trên giai đoạn lịch sử Hán - Sở tranh hùng. Bữa tiệc tại Hồng Môn mang tính chất quyết định đối với vận mệnh dân tộc Trung Hoa. Ngoài việc thể hiện mối quan hệ trái ngang giữa Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ và Hán Tổ Lưu Bang, đây còn là cuộc đấu tranh quyết liệt giữa các vị quân sư, cũng như những kế hoạch thâm sâu ẩn sau bữa tiệc Hồng Môn.

Liêu Hà nhìn Hạ Vũ với vẻ mặt thần bí, đôi tay còn gõ gõ theo tiết tấu trên mặt bàn: "Hôm qua có chuyện gì? Cháu trai cưng của anh Nghiêm Kí sao lại ở trong tay em?"

Khi vừa nghe giọng điệu của Liêu Hà, miếng bít tết ngon mềm sắp được Hạ Vũ đưa lên miệng bỗng dừng lại, cô liền hiểu ngay là họ đã xem cô như kẻ bắt cóc.

Cô nghiêm túc bỏ đĩa xuống, mặt tối sầm lại: "Em bảo này, Liêu Hà, anh có ý gì vậy? Có kẻ bắt cóc nào xinh đẹp như em không?"

"Đúng đấy, anh ăn nói kiểu gì vậy? Những cô gái xinh đẹp như bọn em thả làm cướp biển vùng Caribe còn hơn là đi bắt cóc trẻ con, anh hiểu chưa?" Hải Lạc cũng nũng nịu nguyền ngàng Liêu Hà, giọng bắt mẫn.

Liêu Hà biết mình đã lỡ lời, cũng không có thời gian đầu mảy cuối mắt với bạn gái, đang dựa lưng vào sofa bỗng bật dậy, ngồi sán lại: "Anh nói sai rồi, được chưa? Nhưng mà Hạ Vũ này, anh hỏi em nghiêm túc đó, rốt cuộc chuyện là thế nào? Em không biết đấy thôi bất cứ chuyện gì chỉ cần liên quan đến Lãng Lãng, đối với anh họ anh đều là chuyện động trời, điều này em hiểu chứ?"

Hạ Vũ chớp chớp mắt, đáp lại: "Đúng là em chưa bao giờ thấy người cậu nào cưng chiều cháu như anh ta. Anh xác định anh ta chỉ là cậu mà không phải ba thằng bé chứ?"

Giọng Hạ Vũ có đôi chút bông đùa, không ngờ Liêu Hà trước nay luôn mang vẻ mặt thiếu đấng đản đột nhiên lại chuyển thành nghiêm túc, nói: "Hạ Vũ, Lãng Lãng gần như đã là trẻ mồ côi."

Câu nói của Liêu Hà khiến trái tim Hạ Vũ run rẩy dữ dội, rồi sau đó như thể bị cây gậy phép của nữ phù thủy làm cho không thể cử động, cả người cô cứng đờ. Mở to mắt nhìn Liêu Hà, vẻ mặt bông đùa biến mất, cô nghiêm túc nói: "Liêu Hà, em là giáo viên dạy khiêu vũ của Lãng Lãng, rốt cuộc chuyện là thế nào vậy? Anh phải kể hết cho em, không được bỏ sót một chữ."

Liêu Hà bắt đầu kể liến thoắng, Hạ Vũ càng nghe càng thấy tê tái, tay cô xoắn chặt khăn trải bàn, đầu ngón tay trắng bệch.

Lúc Lãng Lãng ba tuổi, cả nhà cậu bé tổ chức đi dã ngoại ở Đại Hiệp Cốc.

Trên xe, ngoài ba mẹ Lãng Lãng, còn có ông bà nội của cậu nhóc. Sau một ngày đi chơi vui vẻ, trên đường trở về mưa rơi tầm tã nên đường đã bị phong tỏa, họ bí quá bèn liều đi đường núi, kết quả gặp phải núi lở, cả chiếc xe lao xuống khe núi.

Ba Lãng Lãng tử vong, còn ông bà nội bị thương nặng không thể cứu chữa.

Để bảo vệ Lãng Lãng, mẹ cậu bé đã dùng thân mình che chở cho con, đầu va đập mà bị chấn thương nặng, mặc dù được cứu chữa kịp thời nhưng vẫn trở thành người thực vật, đến nay đã nằm trong bệnh viện tròn bốn năm, thờ bình ô xi để duy trì sự sống.

Chuyện này khiến ba mẹ Nghiêm Kí bị dả kích rất lớn. Ba anh đổ bệnh liệt giường, cuối cùng đành mạo hiểm đặt công ty lên vai Nghiêm Kí lúc ấy vẫn còn quá trẻ.

Từ nhỏ, Nghiêm Kí đã rất hòa hợp với chị gái. Sau sự việc bi thảm của gia đình chị, anh chưa kịp vượt qua được nỗi đau thì đã bị đẩy lên phía trước, bước vào vùng trung tâm của sóng gió, đối mặt với biết bao khó khăn áp lực.

Liêu Hà thuật lại câu chuyện đau thương của gia tộc, giọng anh ta khản đặc: "Thời gian sau đó, ai nhìn anh họ cũng thấy xót xa. Chỉ trong một năm, anh

ấy đã gầy đi mười mấy cân, ngày đêm nhốt mình trong văn phòng, gần như trở thành người cuồng công việc. Năm đó, anh ấy mới hai mươi sáu tuổi nhưng ngày nào cũng ở lì trong công ty cho đến tận khuya, cuối cùng anh ấy cũng gắng gượng đứng vững còn tạo nên một bản thành tích tuyệt vời."

Trong lời nói của Liêu Hà lộ rõ sự kính phục đối với Nghiêm Kế. Hải Lạc liền hỏi: "Em đã từng nghe anh nhắc đến rồi, người họ hàng mà anh nói là anh Nghiêm Kế sao? Thế con trai của chị anh ấy thế nào?"

Hải Lạc vừa dứt lời, khuôn mặt Liêu Hà mang vẻ chần chờ, nói: "Lăng Lăng là đứa trẻ đáng thương, có mẹ mà cũng như không. Hai người biết đấy, anh họ anh trên danh nghĩa là cậu của Lăng Lăng nhưng cũng chẳng khác ba nó là bao. Haizz, tuổi còn trẻ như thế, Lăng Lăng lại cứ quấn chặt lấy anh ấy."

Bây giờ thằng bé cũng lớn rồi, người lớn có cung chiều thế nào đi chẳng nữa rốt cuộc cũng chẳng bằng ba mẹ ruột. Lần trước anh đến nhà dì chơi, thấy Lăng Lăng lên cơn sốt, nói mơ, khóc lóc ầm ĩ đòi mẹ. Dì anh cứ ôm lấy Lăng Lăng còn thằng bé thì cứ khóc hỏi đi là vì sao mẹ nó chẳng nói, chẳng cười, cũng chẳng ôm nó mà cứ nằm ngủ mãi như vậy. Sau đó, anh thấy anh họ đứng dựa vào khung cửa..."

Liêu Hà khẽ nhắm mắt, dừng lại một lát, dường như vẫn đang đắm chìm trong những hồi ức đó: "Anh ấy cứ yên lặng nhìn một già một trẻ ở trên giường, dáng vẻ muốn khóc mà không khóc được khiến một nam tử hán như anh cũng sắp rơi lệ."

Về mặt bi thương của Liêu Hà đã nhiễm sang hai cô gái ngồi cùng bàn. Hải Lạc trầm mặc vỗ vai bạn trai, kêu Liêu Hà nắm lấy bàn tay cô ấy, hai người cực kỳ ăn ý trao nhau nỗi đau trong im lặng.

Nghe xong câu chuyện về gia đình Nghiêm Kế, miếng bít tết nóng hổi trước mặt Hạ Vũ đã nguội ngắt từ lúc nào, cũng tựa như trái tim đang dần dần hạ nhiệt của cô. Trước mắt cô lúc này toàn là hình ảnh ánh mắt Nghiêm Kế nhìn cô lúc ở bệnh viện, ánh mắt im lặng đến bi thương, cuối cùng cô cũng hiểu tại sao khi nhìn vào đôi mắt ấy, trái tim cô lại khẽ nhói đau, bởi vì anh ta cũng đang đau đớn.

Hạ Vũ - cô gái có con đường luôn suôn sẻ bỗng dưng hoảng hốt. Những lời lẽ chất vấn của cô ngày hôm qua vẫn vang vọng bên tai. Cô đã nói những lời lẽ hùng hồn, cứ nghĩ rằng mình đã làm một việc đúng đắn, nhưng hôm nay cô mới hiểu, cô đã xát muối lên người đàn ông mình đầy thương tích ấy, vậy mà anh chẳng phản bác lấy một lời, chỉ nói một câu: "Cô giáo, cảm ơn cô!"

Ngày hôm nay, Hạ Vũ cứ ngơ ngẩn ngẩn, lúc múa, tư tưởng không tập trung, hơn nữa thấy cô vẫn không biểu lộ chút hứng thú nào đối với việc tham gia cuộc thi, cô giáo cũng có đôi chút thất vọng. Là người rất nghiêm khắc khi thấy học trò phạm lỗi nhưng với Hạ Vũ hồn phách đang đề đầu đầu, cô giáo cũng không nhắc nhở gì.

Tối hôm đó trước khi đi ngủ, Hạ Vũ cẩn thận lấy đôi giày búp bê có gắn đinh trang trí mà Nghiêm Kế tặng ra, tưởng tượng dáng vẻ anh chàng trầm lặng đó tí mĩ chọn giày cho cô, nói cho cùng, hành động đó cũng xuất phát từ tình yêu dành cho cháu.

Cô ngồi ngẩn ra nhìn tin nhắn tới qua của Nghiêm Kế. Giờ phút này trong mắt cô, số điện thoại Nghiêm Kế cũng có vẻ lộn xộn, khiến lòng cô bất giác trầm nghĩ: Tại sao đến số điện thoại của anh ta cũng bị thương đến thế?

Trong lòng Hạ Vũ, lần đầu tiên có cảm giác đồng tình với một người đàn ông và một đứa bé như nước triều dâng. Cô rất muốn làm gì đó để bù đắp cho họ, nhưng cũng đành bó tay. Cô thầm nhủ với lòng mình, trong cuộc đời họ, cô chỉ là một người xa lạ mà họ từng quen biết, cuộc sống của họ rất tốt, căn bản không cần sự đồng tình từ một người như cô.

Nhưng vì sai lầm đã gây ra do không biết nội tình mà làm tổn thương đến Nghiêm Kế, khiến cô gái lương thiện Hạ Vũ hối hận mãi không thôi.

Ngày tháng cứ thế trôi qua trong phiên muộn, các bạn học của Hạ Vũ đăng ký tham gia cuộc thi múa ba lê liên trường đã bắt đầu khua chiêng gióng trống, sắp xếp thời gian luyện tập.

Khi buổi học kết thúc, các bạn nữ khác đã về hết từ lâu, một mình Hạ Vũ bị cô giáo kéo lại nói chuyện. Trình bày với cô giáo mấy câu, sau khi cô đi rồi, Hạ Vũ ngồi một mình trong phòng tập trống trải, nhìn về mặt rộng rộng của mình trong gương.

Lúc này chợt nghe thấy có tiếng bước chân, Hạ Vũ quay đầu lại nhìn, sau đó mỉm cười, hỏi: "Sao cậu quay lại?"

"Mình chưa muốn về nhà sớm như thế." Lăng Vũ khẽ mỉm cười rồi ngồi xuống bên cạnh Hạ Vũ. Hai cô gái ngồi trước gương, nụ cười của mỗi người đều có chút gì đó buồn bã.

Hai người lúc đầu đều không nói chuyện, một lát sau Lăng Vũ mới lên tiếng: "Tiểu Vũ, giải đấu lần này cậu không định tham gia sao?"

Hạ Vũ thờ dãi, dạo gần đây ai nấy đều hỏi cô về vấn đề này.

"Mình vẫn chưa nghĩ xong."

Lăng Vũ bắt đầu nói năng ấp úng: "Tiểu Vũ, nhìn cậu... không giống người sợ các cuộc thi."

Hạ Vũ bật cười, ngay sau đó vẻ mặt trở nên trang trọng: "Tớ không sợ, điều tớ sợ là sẽ có một tương lai mà tớ không mong muốn thôi!"

Lăng Vũ nghi hoặc nhìn sang, ánh mắt Hạ Vũ đã phiêu diêu, cô lẩm bầm: "Cho tớ thêm một chút thời gian nữa, một chút nữa thôi là được."

Hôm nay về nhà sớm, Hạ Vũ vốn định nói chuyện với mẹ, nhưng mẹ cô vẫn chưa về. Nghe chị Hạ Tang nói dạo này mẹ toàn đi đến khuya mới về, còn say bí tỉ nữa. Gần đây Hạ Vũ ít nói chuyện với mẹ, nên chạy đến phòng cậu em Hạ Hâm để hỏi rõ ngọn ngành.

Thấy Hạ Hâm đang đeo tai phone chơi game, Hạ Vũ gỡ tai phone ra nói: "Dừng lại một chút, chị muốn hỏi em chuyện này."

"Chi hai, có chuyện gì vậy?"

"Đạo này mẹ bận chuyện gì thế? Luru Soái có nói với em không?"

Luru Soái là trợ lý của mẹ đã được hai năm, cũng là bạn của Hạ Hâm, hai người thường hẹn nhau đi chơi bóng rổ. Mẹ cô rất coi trọng anh chàng này vì cậu ta tốt nghiệp từ một trường đại học danh tiếng.

Hạ Hâm gỡ mái tóc húi cua của mình, nghĩ kĩ rồi nói: "Hình như đã từng đề cập qua, anh ấy bảo mẹ đang muốn hỏi vay ngân hàng để mua một mảnh đất phía Đông thành phố, nhưng mẹ mới chân ướt chân ráo vào giới này, mọi chuyện còn chưa tỏ lắm nên hiện tại phải đi lại khắp nơi để tạo mối quan hệ."

Nói xong, cậu chàng chỉ một lòng nghĩ tới điện tử này lại lấy tai phone, tiếp tục trò chơi trong thế giới ảo.

Hạ Vũ bĩu môi, những chuyện công việc của mẹ, thân làm con như họ muốn quản cũng không quản nổi, hy vọng mẹ sẽ bận đến nỗi quên mất chuyện nhỏ nhất là cô có tham gia giải đấu hay không. Nhưng tâm lý ăn may của cô vào giây phút mẹ mở cửa phòng đã hoàn toàn sụp đổ.

"Tiểu Vũ, con ngủ chưa?"

Dưới ánh đèn màu cam, bà Hân Tân có vẻ rất mệt mỏi, những nếp nhăn nơi khóe mắt càng đậm hơn, khắc sâu vào tận đáy lòng Hạ Vũ. Cô đột nhiên ý thức được, mình là một người con không những không thể chia sẻ gánh nặng với mẹ, trái lại càng làm mẹ bận lòng lo lắng. Hạ Vũ nắm chặt chần, tự trách mình.

Biết mẹ quan tâm đến điều gì, giờ phút này, Hạ Vũ cực kỳ cảm hận sự yếu đuối của bản thân, cuối cùng cô không muốn kéo dài thời gian đến vô thời hạn nữa, bèn nói: "Mẹ, có một số việc con vẫn chưa suy nghĩ kỹ lắm, hãy cho con thêm một tháng nữa để quyết định mẹ nhé!"

Đôi mắt cô sáng lấp lánh như những vì sao, trong đó dường như đang cháy lên ngọn lửa nhỏ: "Một khi đưa ra quyết định đó, con sẽ không do dự, tiếp tục bước đi, hơn nữa sẽ làm một cách tốt nhất để không khiến mẹ thất vọng."

"Được, mẹ sẽ đợi." Bà Tân Hân dịu dàng lên tiếng, nhẹ nhàng nắm tay Hạ Vũ: "Tiểu Vũ, con phải nhớ rằng, tất cả những việc mẹ làm đều vì muốn con được bay cao, bay xa hơn nữa."

"Con hiểu." Hạ Vũ cúi đầu, nhu mì như một chú chim nhỏ quay về tổ khi màn đêm buông xuống.

Một tuần lễ sống trong tháp thỏ cuối cùng cũng trôi qua, cô quay lại nhà văn hóa thiếu nhi dạy khiêu vũ cho lũ trẻ.

Không ngờ, thứ Bảy Lăng Lăng không đến lớp, Nghiêm Kí cũng không xuất hiện khiến Hạ Vũ càng thấp thỏm bất an. Trong lòng cô không ngừng suy đoán, hôm đó cô chỉ trích gay gắt như thế nhất định là đã khơi lại vết thương xưa trong lòng Nghiêm Kí. Anh ta vốn chẳng có ấn tượng tốt đẹp gì về cô, nên nếu hai người gặp mặt lần nữa nhất định sẽ rất khó xử, không cho cháu đến lớp học cũng là chuyện bình thường.

Mặc dù nghĩ vậy, Hạ Vũ vẫn cảm thấy hơi hụt hẫng vì lần này đến cơ hội nói tiếng "xin lỗi" cô cũng không có.

Tan học, lúc thu dọn đồ dùng chuẩn bị ra về, Hạ Vũ mở máy, bỗng thấy có hai cuộc gọi nhỡ. Mặc dù trên màn hình chỉ hiện ra hai dãy số lạ, nhưng số điện thoại này Hạ Vũ đã thuộc từ lâu.

Điện thoại còn có một tin nhắn: "Chào cô giáo, Lăng Lăng vì lo lắng cho Nicole, đã quyết định ở nhà chăm sóc nó nên xin phép nghỉ một buổi. Chúc cô mọi sự tốt lành!"

Hạ Vũ thở phào, rốt cuộc vẫn có cơ hội nói lời "xin lỗi" với anh.

Buổi tối về nhà sớm, Hạ Vũ mở máy tính lướt qua các tin tức liên quan đến cuộc thi khiêu vũ quốc tế Lausanne sẽ diễn ra vào ba ngày tới. Nghe nói, hôm qua Tạ Nhất Mạn đã khởi hành chuyến bay đến Lausanne. Trước khi đi, gần như tất cả các lãnh đạo của trường đều có mặt để tiễn Tạ Nhất Mạn, có thể tưởng tượng rằng, khi cô ấy đem vinh quang trở về, cảnh tượng chào đón ở sân bay sẽ hoành tráng đến thế nào.

Nhưng Hạ Vũ thấy Cố Tây Sở lại không cùng đoàn ra nước ngoài, mà ở lại đốc thúc chuẩn bị cho buổi biểu diễn trong lễ tốt nghiệp của sinh viên khóa cuối, khiến cô thấy có đôi chút kỳ lạ. Cố Tây Sở là người dạn dày kinh nghiệm nhất trong đội ngũ biên đạo của Tạ Nhất Mạn. Tạ Nhất Mạn có được thành tựu như ngày hôm nay, ngoài nỗ lực của bản thân ra, cũng không thể không nhắc tới sự chỉ bảo tận tình của Cố Tây Sở.

Trong mắt mọi người, hai thầy trò họ đã phối hợp cực kỳ ăn ý thậm chí có nữ sinh nhiều chuyện từng lên lút cho rằng hai người đã vượt qua mối quan hệ thầy trò. Bởi vì trong suy nghĩ của tất cả mọi người, câu chuyện lãng mạn "lửa gần rơm lâu ngày cũng bén" này sẽ xảy ra với họ, nhưng sau khi tin Tạ Nhất Mạn có bạn trai là công tử nhà giàu thì phỏng đoán này đã biến mất không chút dấu vết.

Có điều, vấn đề khiến người ta nghi hoặc là từ đó về sau, Cố Tây Sở không phụ trách việc biên đạo cho Tạ Nhất Mạn nữa mà chuyển sang chuẩn bị buổi biểu diễn trong lễ tốt nghiệp của các sinh viên năm cuối. Ở một mức độ nhất định nào đó, điều này cũng cho thấy quan hệ giữa hai người là trong sáng. Thế nhưng, sự việc trùng hợp như thế khiến một cô gái đơn thuần như Hạ Vũ cũng tự hỏi: "Thật sự giữa hai người họ không có gì sao?"

Cô bạn cùng lớp với Hạ Vũ còn nói thẳng với cô rằng: "Nếu là tớ đứng giữa nghệ thuật gia và công tử nhà giàu, hai người đều làm tớ rung động, nhưng trong hai người chỉ được chọn một thì tớ sẽ chọn công tử nhà giàu. Cô gái như Tạ Nhất Mạn, nhìn có vẻ là người vì nghệ thuật mà không màng hết thảy, nhưng trong mắt tớ, chị ta khiêu vũ chẳng qua chỉ để tăng thêm thu nhập mà thôi. Người kiêu ngạo đến tận xương tủy như chị ta, cậu cho rằng tình yêu chiếm được bao nhiêu phần trong cuộc sống."

Những lời của cô bạn đối với một cô gái có tâm tư đơn thuần như Hạ Vũ khiến cô phải suy nghĩ. Cô nhìn tấm hình Tạ Nhất Mạn cười tươi như hoa trên bản tin, chị ta mặc bộ trang phục mới nhất của hãng thời trang Dior trong mùa xuân năm nay, kiểu dáng tao nhã, thời thượng, khi đối diện với ống kính vẫn thản nhiên như không. Giới truyền thông ca ngợi Tạ Nhất Mạn là thí sinh hạt giống số một của cuộc thi khiêu vũ quốc tế Lausanne, vòng nguyệt quế của Nữ hoàng khiêu vũ chắc chắn sẽ về tay chị ta, chị ta cũng chẳng phủ nhận, chỉ mỉm cười đáp: "Tôi chỉ muốn hưởng thụ quá trình thi đấu thôi!" Hạ Vũ suy ngẫm rồi cảm thán, thật là một cô gái tự tin đến đáng sợ.

Hạ Vũ bất giác nhắm mắt nhớ lại lời Cố Tây Sở nói hai hôm trước, liền thấy hơi kỳ lạ.

Hôm đó vì muốn bắt chuyện với Cố Tây Sở, cô bèn chạy đến tầng bốn: "Thầy ơi, ngày mai chị Mạn xuất phát, lần này chị ấy quay lại, trường chúng ta có thể sẽ xuất hiện một nữ hoàng khiêu vũ mang đẳng cấp quốc tế."

Cố Tây Sở bật cười, chỉ ý tứ liếc nhìn cô, một giọt mồ hôi đang nhỏ xuống khuôn ngực màu đồng của anh. Anh không trả lời câu hỏi của cô mà nói sang chủ đề khác.

"Cái thứ gọi là khiêu vũ này, yêu cầu phải chịu khó, nhưng cũng cần phải có năng khiếu. Thiên nga nhỏ à, tôi đang tìm kiếm thiên tài trong mắt tôi."

Rốt cuộc Cố Tây Sở muốn biểu đạt ý gì, anh cho rằng Tạ Nhất Mạn chưa chắc đã thắng trong cuộc thi hay ám chỉ không đủ năng khiếu?

Hạ Vũ muốn phiên dịch ngay, sao những người đàn ông mình gặp gần đây đều bí hiểm như vậy chứ? Cô còn đang miên man suy nghĩ thì chuông điện thoại bỗng vang lên. Vừa nhìn thấy là Nghiêm Kế gọi đến, cô liền hít một hơi thật sâu rồi bắt máy.

"Cô ơi, con là Lăng Lăng..." Đầu dây bên kia vang lên giọng nói vui tươi, đáng yêu của "quả bóng nhỏ" Lăng Lăng.

Dáng vẻ sống động của "tiểu mập mập" hiện lên trong đầu Hạ Vũ khiến cô mỉm cười rạng rỡ: "Lăng Lăng, con giỏi thật, hôm nay không đến lớp học, cô và các bạn rất nhớ con đó."

"Woa, thật à?" Lăng Lăng ở đầu dây bên kia mừng rỡ hét lên, như chỉ hận không thể để cả thế giới cùng biết: "Cậu ơi, cậu nghe thấy không, cô giáo nói nhớ con."

"Cô ơi cô, Nicole cũng nhớ con à?"

Hạ Vũ vui lây với niềm vui của cậu nhóc, cũng nhịn không được liền bật cười, quyết định chơi trò úp úp mở mở: "Chuyện này hả, ngày mai con tự đi hỏi bạn ấy không phải sẽ biết sao? Hửm?"

"Được ạ! Cô ơi con sắp không đợi được nữa, muốn hỏi bạn ấy ngay rồi!"

"Cô đang dạy trẻ con yêu sớm đấy hả?"

Hạ Vũ đang vui vẻ, đầu dây bên kia bỗng vang lên giọng nói trầm ấm pha chút bông đùa của Nghiêm Kế. Trong màn đêm yên tĩnh, nụ cười trên mặt Hạ Vũ cứng lại.

Hạ Vũ im lặng mấy giây, nghĩ xem có phải mình đã nói gì khiến giọng nói cũng dè dặt hơn: "Tôi... nói đùa thôi!"

Nghiêm Kế cũng bật cười: "Cô giáo, tôi cũng chỉ nói đùa thôi!"

Giọng anh rất thoải mái, qua điện thoại có thể nghe thấy tiếng reo hò vui sướng của Lăng Lăng, thấp thoáng còn có tiếng chó sủa. Hạ Vũ đoán, chắc hẳn tâm trạng của Nghiêm Kế đang rất tốt, cô gần như có thể tưởng tượng ra cảnh tượng một gia đình ấm áp, vui vẻ.

Hạ Vũ cúi gằm mặt xuống, cô khẽ "vâng" một tiếng. Lúc này vốn từ của cô hơi nghèo nàn nên không biết phải đối mặt với Nghiêm Kế thế nào. Đường như anh ta có rất nhiều bộ mặt, lạnh lùng, cay nghiệt, hữu hảo, bi thương. Cô có ấn tượng rất sâu sắc với người đàn ông nhiều mặt này, nhưng không biết phải đối mặt với anh ta thế nào.

Cô của giờ phút này đã không còn là một cô giáo trẻ lớn tiếng trách móc Nghiêm Kế ở bệnh viện thú y nữa, cô chỉ là Hạ Vũ, một cô gái trẻ còn khá ngượng ngùng trước những câu nói đùa của Nghiêm Kế.

"Tôi muốn cảm ơn cô chuyện lần trước." Nghiêm Kế lên tiếng, giọng nói rất trầm: "Tôi rất muốn cảm ơn cô, cô giáo ạ. Nếu không có cô, tôi thật sự không dám tưởng tượng..."

Nghiêm Kế còn chưa nói hết câu, Hạ Vũ đã vội đáp: "Anh Nghiêm Kế, anh đã cảm ơn rồi, cho nên chúng ta... hãy quên chuyện đó đi."

"Nhưng tôi muốn..."

"Anh đã tặng tôi một đôi giày rất đẹp rồi!" Hạ Vũ vội ngắt lời, cô biết Nghiêm Kế muốn nói gì: "Vì vậy cứ để chuyện này trôi qua như thế đi, nếu đổi lại là

người khác, họ cũng sẽ làm thế thôi, huống hồ tôi còn là cô giáo của Lãng Lãng."

Cô nói liền một hơi, về sau, tốc độ dần dần chậm lại vì lo lắng. Hạ Vũ cảm thấy người nên nói lời xin lỗi phải là cô mới đúng.

"Lần trước... ý tôi là lúc ở bệnh viện... tôi có hơi quá lời." Chỉ một câu nói đơn giản mà Hạ Vũ cứ ấp a ấp úng mãi, cố gắng lắm mới thoát thành lời, sau đó cô cắn môi ngược nhìn đèn trần trong phòng, lấy hết dũng khí nói: "Xin lỗi!"

Đầu dây bên kia, Nghiêm Kế im lặng. Hạ Vũ thấy thấp thỏm không yên, liền cuống quýt bổ sung một câu: "Anh đã làm hết trách nhiệm của một phụ huynh rồi, vì vậy, tôi xin lỗi!"

Tìm bất giác đập thình thịch mà không biết, Hạ Vũ hy vọng lời xin lỗi muộn màng của mình có thể xoa dịu một phần nỗi đau của Nghiêm Kế. Sau khi nghe câu chuyện về gia đình anh, tâm trạng bất an vẫn cứ bám riết lấy cô.

"Cô giáo, cô có phát hiện ra không?" Ở đầu dây bên kia, Nghiêm Kế bật cười, tiếng cười nhẹ nhàng, vang vọng.

"Gì cơ?"

"Từ khi chúng ta quen biết đến giờ đều không ngừng nói với đối phương hoặc nghe đối phương nói câu xin lỗi."

Hạ Vũ ngẩn ra, ngay sau đó cũng cười nhẹ nhõm, trái tim thấp thỏm cuối cùng cũng được gỡ xuống, hai người đều cười khẽ qua điện thoại. Bầu không khí như vậy đối với họ mà nói vừa mới mẻ, lại rất thoải mái.

Hạ Vũ bĩu môi, không nhịn được liền chế giễu: "Đúng thế, nhưng có vẻ anh đã nói nhiều hơn một chút, liệu có cần tôi khen anh rất có phong độ thân sĩ không, anh Kì?"

Nghiêm Kế nghe giọng nói ngọt ngào, tràn đầy sức sống của cô, khẽ mỉm cười. Trong lòng anh, cô là một cô gái ương ngạnh, nhưng cực kỳ lương thiện. Khi nghe giọng cô, anh thấy dường như cô lại quay về là cô gái đã chạy theo anh, gọi "anh gì ơi" trong lần đầu tiên hai người gặp mặt. Đôi mắt rạng rỡ, trong veo lấp lánh trong màn đêm khiến người ta không tài nào phân biệt được những vì sao trên bầu trời sáng hơn, hay đôi mắt cô sáng hơn.

Anh bất giác nhớ lại đêm đó, cô gái mặc áo trắng quay lưng về phía anh, yên lặng đứng trước biển, đôi tay uyển chuyển lên giữa không gian, vẽ một vòng cung tuyệt đẹp rồi khom người làm động tác cúi chào cảm ơn với biển cả. Dường như biểu diễn của cô đã kết thúc, còn sóng biển là khán giả duy nhất của cô. Một cô gái tinh tinh hồn nhiên như thế, đáng lý nên được sự đối xử dịu dàng.

Lúc Hạ Vũ cho rằng anh sẽ nổi giận vì câu nói của mình thì anh lại trầm giọng lên tiếng: "Xem ra chúng ta cần làm quen lại với đối phương đây, cô giáo ạ!"

Hạ Vũ nghiêm túc "vâng" một tiếng đồng ý, khoe môi khẽ mỉm cười.

"Tôi là Nghiêm Kì."

"Tôi là Hạ Vũ."

"Tôi không phải là một thân sĩ." "Tôi cũng không phải thực nữ."

"Vậy xem ra chúng ta có thể làm bạn rồi!"

"Tôi cũng nghĩ thế."

Màn tự giới thiệu trịnh trọng pha chút dí dỏm báo trước những điều không vui trước đây sẽ không nhắc lại nữa. Từ nay về sau, những chuyện liên quan đến Nghiêm Kì và Hạ Vũ sẽ bước sang một trang mới, có lẽ trang này sẽ mang tên: Bạn bè.

Cuối cùng, "quả bóng nhỏ" lại cảm thấy, nũng nịu đe dọa cộng thêm nịnh nọt Hạ Vũ, ý trọng điểm chỉ có một: Cậu nhóc đã đồng ý với cô giáo sẽ chăm sóc cho Nicole thật tốt, làm tròn chức trách của một "y tá nam", cho nên không thể để Nicole ở nhà một mình. Nếu cô giáo cho phép nó được đến lớp, Nicole sẽ rất cảm kích, bệnh của nó cũng sẽ nhanh khỏi hơn, nó bị thương nên chắc chắn sẽ ngoan, không làm ồn, cậu cũng có thể chăm sóc nó. Nói tóm lại, cô giáo không đồng ý cũng phải đồng ý, nếu không cậu nhóc sẽ không đến lớp nữa.

Hạ Vũ bị một phen oanh tạc dữ dội, chỉ đành giả bộ nghiêm khắc nói: "Lần sau không có ngoại lệ đâu, Nicole khỏe rồi thì không được mang đến lớp nữa, con biết không?"

"Oh yeah! Cô Hạ Vũ là tốt nhất!" Ở đầu dây bên kia, cậu nhóc thấy vui quá trời.

Hạ Vũ gác máy, khoe miệng còn vương nụ cười dịu dàng, trầm ngâm nghĩ: Bé ngốc, cậu con mới là tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Dịu Dàng Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Ngày hôm sau, cậu nhóc Lăng Lăng mang theo Nicole đang bị thương nặng đến lớp đúng giờ, Nghiêm Kí bắt đắ đi theo sau làm cái đuôi của cu cậu, nụ cười cưng chiều hiện rõ trên khuôn mặt.

Lăng Lăng do ốm chó cứng nên không thể đi giày, Hạ Vũ nhìn người đàn ông cao to đang tí mỉ đi giày múa cho cháu, rõ ràng anh là cậu, nhưng đã đảm nhiệm vai trò của một người cha. Trước cảnh tượng ấm áp này, trái tim Hạ Vũ thấy mềm dịu.

Nicole nằm ở khu vực dành cho phụ huynh, bên cạnh chân Nghiêm Kí, ngoan ngoãn không làm ồn. Trước lúc vào học, các cô bé, cậu bé đều hào hứng vây quanh nó một hồi nhưng đến lúc vào lớp cuối cùng cũng vâng lời tập luyện. Hạ Vũ phát hiện thấy Lăng Lăng quy củ hơn nhiều, mặc dù vẫn không nhìn được lén lút rì rầm trò chuyện với Nicole, nhưng tần suất giảm hơn trước, làm việc riêng trong giờ cũng bớt đi không ít, chắc hẳn là đã được cậu dạy dỗ.

Buổi học hôm nay trôi qua trong yên bình, nhưng có mấy lần khi Hạ Vũ nhìn ra cửa lớp học thì phát hiện thấy một người phụ nữ chăm chú nhìn các bé tập luyện. Hạ Vũ thầm nghĩ, có lẽ vị phụ huynh ấy có việc gì đó, nên thừa dịp các bé đang chỉnh sửa lại tư thế, cô liền đẩy cửa bước ra.

Người đứng ngoài cửa là một người phụ nữ tóc dài, sắc mặt trắng bệch, tiều tụy, khoảng bốn mươi tuổi, khi thấy Hạ Vũ đi ra liền đưa mắt nhìn cô.

Hạ Vũ khẽ mỉm cười hỏi: "Chị là phụ huynh của em nào ạ? Còn nửa tiếng nữa là các cháu tan học rồi!"

Người phụ nữ tóc dài luống cuống bước lại gần: "Chào... chào cô giáo, tôi là mẹ của Vũ Nguyệt, tôi... tôi nghe nói con bé học khiêu vũ ở đây."

Hạ Vũ nghe giọng chị ta có vẻ kỳ lạ, nhưng vẫn lịch sự cười, đáp: "Vậy chị đợi một lát nhé, tôi sẽ nói với Vũ Nguyệt là chị đến."

Mẹ cô bé cảm ơn rồi rít, Hạ Vũ nói xong liền mỉm cười, quay trở lại lớp học.

Đợi đến khi chuông báo hết giờ vang lên, các cô, cậu bé lần lượt được ba mẹ đón về. Lăng Lăng ôm Nicole chạy về phía cô, muốn chứng minh với cô giáo cậu nhóc là một "y tá nam" làm tròn chức trách, vì chân của Nicole phục hồi rất nhanh.

Cái móng bị thương của Nicole đang bị lỗi ra ngấm ngứa thì Hạ Vũ chợt nghe thấy có tiếng ầm ĩ bên ngoài, giữa tiếng mắng chửi của một người đàn ông là tiếng khóc sụt sùi của một người phụ nữ và giọng nói đáng thương của một bé gái. Vũ Nguyệt cao giọng khóc lóc cầu xin: "Ba ơi, ba đừng đánh mẹ, con muốn mẹ, hu hu..."

Hạ Vũ nhanh như cắt xông ra ngoài.

Ngoài cửa, ông bố khỏe mạnh, vạm vỡ của Vũ Nguyệt đang lôi kéo, áp chặt bà mẹ nhỏ gầy của cô bé vào tường. Cô bé Vũ Nguyệt kéo ống quần của ba, xin ba tha cho mẹ, tiếng khóc thảm thiết: "Ba ơi, đừng đánh mẹ, đừng đánh mẹ!"

Người đàn ông như thể không nghe thấy gì, không chịu buông tay, vẻ mặt cực kỳ dữ tợn: "Cô còn dám chạy đến đây hả? Con đã được tòa xử cho tôi nuôi, cô cút được bao xa thì cút cho tôi!"

Người phụ nữ bất lực trước sức ép của người đàn ông nhưng ánh mắt lại kiên định, không chịu khuất phục: "Xử cho anh nuôi thì sao? Tôi có quyền thăm nuôi, nếu anh không cho tôi thăm con, tôi sẽ kiện anh ra tòa."

Ngon lửa giận dữ của ba Vũ Nguyệt bùng chốc bùng lên, anh ta trợn mắt dữ dần nhìn vợ cũ, vuron bàn tay to lớn định tát chị ta. Hạ Vũ không kịp nghĩ ngợi gì, nhanh chóng xông vào đứng chắn ở giữa, giọng nói cũng gay gắt hiếm thấy: "Này anh, anh đang làm gì vậy? Cháu bé còn đang nhìn đó!"

Ba Vũ Nguyệt chần chừ một lát, mẹ Vũ Nguyệt nhân cơ hội đó thoát khỏi tay anh ta, ngồi thụp xuống, roi nước mắt ôm chặt lấy con gái nhỏ đang ôm đầu khóc. Hành lang lớp học trống trải vang lên những tiếng khóc thê lương, khiến ai cũng xót xa.

Hạ Vũ thấy vô cùng căng thẳng, ba Vũ Nguyệt nói giọng cực kỳ ngang ngược: "Cô giáo, tôi đang xử lý việc nhà, cô đừng có nhúng mũi vào việc của người khác, tránh ra đi!"

Hạ Vũ tức giận đến nỗi lồng ngực phập phồng thò mạnh, ngọn lửa trong lòng dần bùng lên, thiêu đốt hết thảy lý trí của cô. Lần đầu tiên cô thấy đàn ông đánh phụ nữ, sử dụng bạo lực trước mặt con trẻ lại không chút hối cải, loại người này không thể dùng lý lẽ để nói chuyện được.

Không quan tâm đến sự khác biệt về chiều cao với người đàn ông ngang ngược trước mặt, Hạ Vũ ngẩng đầu, ưỡn ngực, trợn mắt nhìn anh ta, tựa như nữ thần Hy Lạp từ từ bị bao vây trong ngọn lửa: "Này anh, nơi anh đứng là trường học, chuyện này có liên quan đến tôi, mong anh hãy chú ý đến hành vi của mình, làm tròn bổn phận của một người cha tốt."

Ba Vũ Nguyệt hiển nhiên đã bị chọc giận, ánh mắt chứa đầy sự coi thường: "Một vũ công là cái thá gì chứ, còn nghĩ mình là cô giáo thật chắc, hôm nay ông đây gọi cô một tiếng cô giáo đã là khách sáo lắm rồi!"

Nói xong, bàn tay thô lỗ của anh ta đẩy Hạ Vũ ra xa. Hạ Vũ loạng choạng, theo quán tính lùi lại phía sau mấy bước, lúc sắp ngã, lưng cô bỗng chạm phải một vòm ngực rắn chắc, sau đó cơ thể vốn mất thăng bằng được một bàn tay to lớn đỡ lấy, cô kinh ngạc quay đầu nhìn, thì ra là Nghiêm Kí.

Nghiêm Kí kéo cô ra sau người anh ta, chiều cao của Nghiêm Kí cũng tương đương với ba Vũ Nguyệt, nếu có giằng co cũng không yếu thế chút nào.

Hạ Vũ như con chim non đứng sau lưng Nghiêm Kí, nhìn hai người đàn ông đang đứng trước mặt có khí chất, ngoại hình khác nhau một trời một vực, sau đó lại nhìn bờ vai rộng của Nghiêm Kí, nghĩ bụng: Đây mới là người đàn ông đội trời đạp đất.

Giọng nói lạnh lùng và cực kỳ hùng hồn của Nghiêm Kí vang lên: "Đánh phụ nữ trước mặt con trẻ, anh là đàn ông sao?"

Ba Vũ Nguyệt nghe vậy lại nổi con tam bành, mắt long sòng sọc đầy vẻ tà ác: "Mày nói cái gì? Mày nói lại lần nữa cho tao xem!"

Vừa nói anh ta vừa xắn tay áo, tư thế chuẩn bị đánh nhau: "Tao sẽ cho mày nếm mùi đau khổ vì những mũi vào việc của người khác."

Hạ Vũ đứng sau lưng Nghiêm Kí, sợ đến mức nín thở, cô đã ngửi thấy mùi thuốc súng dày đặc, sợ hai người sẽ đánh nhau thật nên tay đã thò vào túi chuẩn bị gọi 110* .

*Đường dây nóng của cảnh sát Trung Quốc, tương tự như 113 của Việt Nam.

Lúc đó, Nghiêm Kí vẫn mang vẻ mặt bình tĩnh không chút gợn sóng, chỉ khi nhìn vào mắt anh mới nhận ra anh cũng đang tức giận: "Muốn đánh nhau cũng được, nhưng không đánh trước mặt con trẻ."

Rồi anh nói tiếp: "Anh không muốn khi con gái mình trưởng thành sẽ sợ bị đàn ông đánh chứ?"

"Mày!"

Ba Vũ Nguyệt tức giận đến nổi cánh mũi phập phồng, tâm trạng bị kích động đến giới hạn nguy hiểm, nắm đấm mạnh mẽ đã sắp vung lên, cô bé Vũ Nguyệt liền rụt rè kêu một tiếng "Ba".

Hạ Vũ cúi đầu xuống nhìn Vũ Nguyệt, trong đôi mắt trong veo của cô bé chỉ có nỗi sợ hãi. Vũ Nguyệt ngẩng đầu nhìn ba chăm chăm, không hề chớp mắt. Người mẹ nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt lăn trên đôi má phấn của cô bé nhưng một hàng nước mắt lấp lánh lại rơi xuống ngay sau đó, thấm ướt tay người mẹ và cả trái tim của những người có mặt ở đó.

Trên khuôn mặt ba Vũ Nguyệt cuối cùng cũng lộ ra một chút không đành lòng.

Ông bố người Pháp của Âu Nicole cũng không thể nhìn tiếp được nữa, liền bước lên, dùng tiếng Trung Quốc bập bẹ khuyên can: "Các anh à, quân tử dĩ hòa vi quý, bình tĩnh."

Một phụ huynh khác nhiệt tình phụ họa: "Đúng vậy, có thể nào cũng không được cãi nhau trước mặt con trẻ, nó sẽ nhớ cả đời."

Trước sự khiển trách của dư luận, ba Vũ Nguyệt cuối cùng cũng có đôi chút kiêng kị, thấy hơi mất thể diện, liền đưa đôi mắt dừ dừ về phía hai mẹ con nói: "Khóc, khóc, khóc, cả ngày chỉ biết khóc, về nhà tôi sẽ tính sổ với các người".

Vừa nói anh ta vừa thô lỗ bế con gái lên, rồi hung hãn nói với Nghiêm Kí: "Tránh đường!"

Nghiêm Kí im lặng đứng tránh sang một bên.

Cả gia đình ba người rầu rĩ bước qua trước mặt Hạ Vũ, cô nhìn họ, cảm giác bất lực tràn ngập trong lòng. Cuộc sống chính là thứ khiến người ta khó có thể nắm bắt, khó có thể không chế, giờ phút này Hạ Vũ hiểu được, có rất nhiều chuyện cô đành bất lực không làm gì được, điều duy nhất nằm trong tâm tay cô đó là cuộc sống và tương lai của cô.

Vụ lộn xộn kết thúc, các vị phụ huynh dẫn con nhanh chóng ra về, Hạ Vũ nhẹ nhàng "cảm ơn" Nghiêm Kí, sau đó từ từ lê bước chân mệt mỏi về phía phòng học.

Những lời nói lúc nãy của ba Vũ Nguyệt đã khiến cô bị tổn thương.

"Một vũ công là cái thá gì chứ, còn nghĩ mình là cô giáo thật chắc, hôm nay ông đây gọi cô một tiếng cô giáo đã là khách sáo lắm rồi!"

Những lời nói khinh thường, không chút nể nang ấy như một lưỡi dao sắc bén, đâm chuẩn xác vào tâm can Hạ Vũ. Sự nghiệp cô luôn lấy làm tự hào thì trong mắt người khác chỉ là một nghề thấp hèn. Nghệ thuật cao quý đã bị bôi nhọ, điều này khiến Hạ Vũ khó có thể chấp nhận nổi, lòng tự tôn của cô bị tổn thương mà cô hoàn toàn không biết mình đã sai ở chỗ nào.

Lặng Lặng vẫn ngồi trong phòng học chơi đùa với Nicole, thấy Hạ Vũ bước vào liền ôm Nicole chạy tới, khuôn mặt mồm mỉm nở nụ cười cực kỳ ngây thơ: "Cô ơi, cô chơi với bọn con đi!"

Hạ Vũ miễn cưỡng mỉm cười, ngồi xuống cọ cọ mũi mình vào mũi cậu nhóc, nói: "Lặng Lặng, bây giờ phải về nhà rồi, tuần sau cô sẽ chơi với con, được không?"

"Tiểu mập mập" hơi thất vọng, phồng má, cúi đầu ừ ừ nói: "Vâng ạ!"

"Được rồi, cậu con đang đợi đấy, nhanh về đi. Bye bye!" Hạ Vũ vẫy tay chào tạm biệt, sau đó cúi đầu vẫy chú chó Nicole: "Bye bye Nicole, nhanh khỏe lại nhé!"

Hạ Vũ nói xong liền đứng dậy, nhìn về phía sau, Nghiêm Kí đang đứng cạnh cửa, yên lặng nhìn cô, trong mắt anh là một vùng biển lặng.

Hạ Vũ khẽ gật đầu chào anh: "Một lát nữa đường sẽ rất đông, hai cậu cháu mau về đi. Tạm biệt!"

Nghiêm Kí yên lặng gật đầu, trong không gian vang lên giọng nói non nớt của Lăng Lăng: "Tạm biệt cô."

Hai cậu cháu về rồi, Hạ Vũ mới từ từ bước đến bên chiếc gương trong phòng tập rồi ngồi xuống.

Sự đã kích phải chịu hôm nay quá lớn khiến Hạ Vũ vẫn chưa định thần lại được, liền cúi đầu ủ rũ để tâm trạng của mình phục hồi lại đôi chút.

Cô cần yên tĩnh một lát.

Kết quả là chưa được bao lâu, những tiếng bước chân rón rén vang lên bên tai Hạ Vũ. Cô ngẩng đầu nhìn về phía cửa, ngăn người ra một lúc rồi từ từ cười. Lăng Lăng đang ôm Nicole, rón ra rón rén đến gần cô, lúc Hạ Vũ nhìn thấy cậu nhóc, cậu đang đưa ngón trỏ lên miệng làm động tác "suyt" với cậu Nghiêm Kí đang đứng cạnh cửa, trông cực kỳ đáng yêu.

Đột nhiên, tâm trạng nặng nề của Hạ Vũ bỗng thoải mái hơn, cô giả bộ tức giận nói: "Cậu bé hư, không về nhà mà quay lại làm gì?"

Lăng Lăng bật cười khanh khách, nói to: "Ồi, bị bắt rồi!" Cậu bé buông Nicole xuống, chạy tới bên cạnh Hạ Vũ, sát đến gần tai cô, thì thầm: "Cô ơi, cậu nói cô đau lòng, cho nên con quyết định quay lại bầu bạn cùng cô."

Hạ Vũ cảm kích nhìn cậu nhóc ngây thơ, nhiệt tình trước mặt, lúc cô suy sụp nhất, cậu nhóc đã mang đến nụ cười rạng rỡ như ánh nắng ban mai, điều này có ý nghĩa hơn bất cứ một lời an ủi nào.

Hạ Vũ nhìn Lăng Lăng không chớp mắt, gần như cảm động đến phát khóc, cô vuốt ve hai má mềm mại của "quả bóng nhỏ", ghen ngào hỏi: "Sao Lăng Lăng lại muốn ngồi bầu bạn cùng cô?"

Lăng Lăng nghiêng đầu suy nghĩ một lát rồi đáp: "Bởi vì lúc con đau lòng đều muốn có người bầu bạn với mình. Vì vậy con nghĩ, cô cũng thế, lúc cậu đau lòng con cũng ngồi bầu bạn với cậu."

Hạ Vũ liếc nhìn Nghiêm Kí đang đứng yên lặng không nói lời nào bên cạnh cửa ra vào. Trong phần lớn thời gian cô gặp anh, cô đều thấy anh im lặng, nhưng một người đàn ông như thế hết lần này đến lần khác khiến Hạ Vũ cảm nhận được sự lương thiện toát lên từ trái tim. Ở độ tuổi chưa lập gia đình, anh đã học được cách làm thế nào để trở thành một người ba tốt, dạy dỗ cậu nhóc Lăng Lăng trở nên đáng yêu, lương thiện.

Đúng là khiến người ta khó tưởng tượng nổi.

Lăng Lăng thì thầm nói mấy câu với Hạ Vũ rồi chạy sang một bên chơi cùng Nicole, ôm Nicole đến giữa phòng học, sau đó chạy vòng quanh nó, miệng nói huênh hoang: "Nicole, mày có ngưỡng mộ tao không? Cuối cùng tao cũng chạy nhanh hơn mày rồi. Đuổi theo tao đi!"

Nicole nằm phủ phục xuống sàn kêu lên hai tiếng, sau đó bắt đầu lăn lộn, làm lộ da bụng trắng hếu. Lăng Lăng bị màn nịnh nọt của chó con chọc cho cười khanh khách, cũng nằm xuống lăn lộn cùng, một người một chó lăn qua lăn lại trên sàn nhà sáng bóng, chơi vui đến quên trời đất.

Nghiêm Kí bước lại gần, đứng bên cạnh Hạ Vũ, cùng thưởng thức màn biểu diễn trước mặt. Hạ Vũ mỉm cười nói với anh: "Nếu không ngại thì anh hãy ngồi xuống đi!"

Nghiêm Kí ngồi xuống, hai người cùng sóng vai, dù ở giữa vẫn có một chút khoảng cách nhưng cũng đã là gần nhất kể từ khi họ quen biết nhau.

Sự xuất hiện của một lớn một nhỏ khiến Hạ Vũ có được sự bình tĩnh trước nay chưa từng có. Trái tim cô cảm nhận được sự ảm áp không lời, cô chưa bao giờ có niềm xúc động mạnh mẽ đến vậy nên muốn tìm hiểu về người con trai bên cạnh và giải bày nỗi lòng với anh.

"Tôi có thể hỏi anh một vấn đề không?" Cuối cùng cô cũng lên tiếng.

"Hỏi đi!" Nghiêm Kí không hề nhìn cô, chỉ khẽ mỉm cười nhìn cậu nhóc đang nô đùa phía trước, dường như không hề thấy bất ngờ khi cô sẽ hỏi, giọng nói cũng rất nhẹ nhàng.

"Sao anh ghét khiêu vũ đến vậy?"

Nghiêm Kí cuối cùng cũng quay đầu sang, bắt gặp ánh mắt chăm chú của Hạ Vũ, anh không trả lời ngay, mím môi tiếp tục quay đầu nhìn cháu. Hạ Vũ đoán có lẽ anh đang cân nhắc câu trả lời thích hợp, hoặc chọn lựa lang tránh không nhắc đến chủ đề này.

"Vậy sao cô lại cho rằng tôi ghét khiêu vũ?" Nghiêm Kí lựa chọn cách hỏi ngược lại để trả lời câu hỏi của Hạ Vũ.

Đôi mắt anh đã nói cho tôi biết.

Hạ Vũ nhìn cảnh sắc hoàng hôn rực rỡ của mùa xuân ngoài cửa sổ rồi nói tiếp: "Tôi thấy trong mắt anh sự chán ghét đối với khiêu vũ, tôi không nhận ra

điều này trong mắt của nhiều người khác."

Nghiêm Kí im lặng không nói.

Hạ Vũ nhún vai, tự giễu nhìn Nghiêm Kí, nụ cười trên khuôn mặt cũng có thể coi là nghịch ngợm: "Dù tôi chỉ là một vũ công đang theo học tại trường nhưng tôi cũng không đến nỗi ngốc lắm!"

Về mặt lạnh lùng của Nghiêm Kí cuối cùng cũng giãn ra, để lộ nụ cười hời hợt: "Cô vẫn nhớ à?"

"Ai mà quên được chứ?" Hạ Vũ đáp lời, ai có thể quên được những lời nói làm chấn động lòng người của anh được. Mỗi khi khiêu vũ, nhớ lại những lời nói làm tổn thương người khác lúc ấy của Nghiêm Kí, cô đều tự nhắc nhở bản thân phải nỗ lực hơn nữa. Cô dần dần coi lời nói của anh là động lực cho mình. Hy vọng đến một ngày có thể dùng hành động để phản kích lại sự khinh miệt của anh.

"Xin lỗi!" Đáp lại Hạ Vũ vẫn là hai tiếng đơn giản này.

Lần này, Hạ Vũ không định sẽ chấp nhận đơn giản như thế, dứt khoát quay người sang nhìn Nghiêm Kí: "Này anh, tôi cũng chẳng phải là người hay để bụng, bây giờ tôi không muốn nghe anh xin lỗi, chỉ muốn biết lý do tại sao."

Nghiêm Kí tiếp tục im lặng.

"Anh Kí, để tôi tự giới thiệu về bản thân nhé!" Hạ Vũ ngồi thẳng người, tâm trạng sục sôi: "Tôi là Hạ Vũ, khiêu vũ đối với tôi mà nói chính là cuộc sống, là sự nghiệp mà tôi chuẩn bị theo đuổi cả đời, trừ nó ra, tôi không hiểu gì về những thứ khác. Lý tưởng của tôi là trở thành một diễn viên múa hiện đại xuất sắc, cống hiến cho công chúng những điệu múa nghệ thuật nhất, nhưng thực tế là, tôi không thể không nghe theo quyết định của ba mẹ, trở thành một diễn viên múa ba lê. Thời gian này là quãng thời gian đau khổ nhất của tôi, tôi phải đối mặt với sự lựa chọn, hoặc là đấu tranh cho lý tưởng của mình, hoặc là nghe theo ba mẹ sẽ múa ba lê cả đời."

Sờ dĩ tôi nói những lời này bởi vì tôi thấy khiêu vũ trong mắt anh có thể chỉ là một thứ gì đó cực kỳ nhỏ nhoi, không đáng để ý đến, nhưng đối với tôi mà nói, nó là tất cả."

Hạ Vũ đặt tay lên trái tim, chân thành nhìn Nghiêm Kí: "Lúc này lời của ba Vũ Nguyệt thật sự đã làm tôi tổn thương, nhưng bây giờ tôi lại thấy sợ hãi nhiều hơn, bởi vì giả như tôi cứ tiếp tục trạng thái như vậy thì cả đời này, trong mắt người khác, có thể tôi chỉ là "một vũ công" không hơn không kém."

Hạ Vũ kích động bày tỏ tiếng lòng, cô thấy vui mừng vì trên đời này cuối cùng cũng tìm được một người có thể chia sẻ những suy nghĩ thật lòng như thế này. Quan hệ giữa cô với anh không xa cách, nhưng cũng chẳng gần gũi, bất cứ lúc nào họ cũng có thể không gặp lại nữa, anh cũng chẳng hề có chút hứng thú với mọi thứ của cô, nhưng ánh mắt anh giờ phút này cực kỳ ấm áp, khiến người ta có ảo giác đáng tin cậy.

Hạ Vũ đã kể hết cho Nghiêm Kí nghe về giấc mơ của mình, khiến cô thấy có đôi chút kiệt sức, lưng lại dựa vào tấm gương, cảm khái nói: "Tôi không muốn sau khi chết đi, người ta sẽ ghi lên bia mộ của tôi rằng, thời trẻ cô ấy đã lựa chọn sai lầm, sau đó cả đời đều trôi qua trong hối hận."

"Cô biết không..." Thính giả Nghiêm Kí im lặng một lát, đầu hơi ngược lên nhìn bầu trời ngoài cửa sổ rồi nói tiếp: "Thời còn trẻ, con người có quyền chọn lựa là một chuyện cực kỳ hạnh phúc. Giả sử có một ngày, khi cô không có quyền lựa chọn, mà chỉ có thể miễn cưỡng bước về phía trước..." Nghiêm Kí quay đầu lại nhìn Hạ Vũ, mỉm cười, trong mắt anh có những tia sáng ấm áp: "Cô sẽ phát hiện thật ra bây giờ cũng không đau khổ đến thế."

Hạ Vũ ngạc nhiên nhìn một nửa khuôn mặt Nghiêm Kí. Cô tự hỏi lòng, anh đang dùng sự trải nghiệm của bản thân để an ủi cô sao? Anh đang ám chỉ rằng, thậm chí đến cơ hội lựa chọn anh cũng không có, đã bị đẩy vào vùng trung tâm của sóng gió sao?

Một lúc sau, Nghiêm Kí đột nhiên chủ động lên tiếng: "Tôi có ghét khiêu vũ hay không thì cô vẫn coi khiêu vũ là sự nghiệp cả đời không phải sao? Vì vậy, quan điểm của tôi không quan trọng."

Hạ Vũ gần như buột miệng nói: Không, điều này rất quan trọng vì điều cô đề ý chính là việc anh không thích. Thật ra bản thân cô cũng không biết lý do tại sao nữa?

Hạ Vũ cắn môi, đắn đo một hồi lâu mới từ tốn nói: "Tại sao lại không chứ?"

Vũ công sống vì khán giả, khán giả có thể rời xa vũ công nhưng vũ công không thể không có khán giả, cũng giống như cá với nước vậy. Cho nên tôi thật sự hy vọng mọi người đều yêu quý nó, đó không phải là chuyện cực kỳ tốt đẹp sao?"

Nghiêm Kí nghiêng đầu nhìn Hạ Vũ, mỉm cười: "Vậy tôi hỏi cô một vấn đề được không?"

"Được."

"Tôi hôm đó, lúc khiêu vũ trước biển, cô đề ý đến việc có khán giả thưởng thức hay không ư?"

"Cái này..." Hạ Vũ mỉm cười, không biết trả lời thế nào, mặc dù trí nhớ có đôi chút mơ hồ, nhưng cô chắc chắn tối đó cô đã có một số hành động ngớ ngẩn. Thực tế là do hơi men tác quái nên mỗi tế bào trong cô đều muốn bùng nổ, thế là cô đã nhảy múa, hoàn toàn không nghĩ nhiều đến thế.

Hạ Vũ liền biện bạch: "Tối đó tôi hơi say."

Nụ cười trên khóe môi Nghiêm Kế có đôi chút giảo hoạt, ý vị: "Đây là một cái cớ rất hay, nhưng chẳng thể chứng minh được điều gì." Khuôn mặt anh bắt đầu nghiêm túc, trong mắt toát lên vẻ thông thái: "Cô khiêu vũ, chỉ vì cô muốn khiêu vũ mà thôi."

Lý do đàng hoàng như vậy vấp phải sự phản bác của Nghiêm Kế khiến Hạ Vũ hơi lúng túng, mặt cũng nóng lên.

Nghiêm Kế lại bắt đầu thao thao bất tuyệt.

"Khi một người làm một việc gì đó, trước hết là vì mình, sau đó mới vì người khác, đây chính là chủ nghĩa vị kỉ, nhưng điều này không có nghĩa là thứ chủ nghĩa này không tốt. Tôi lấy ví dụ như, khi xã hội nguyên thủy còn dừng lại ở giai đoạn tự cấp tự túc, sản phẩm mà mỗi hộ gia đình sản xuất ra, trước hết là thỏa mãn nhu cầu của cả nhân họ, rồi sau đó mới đem những thứ dư thừa ra trao đổi. Đó chính là hình thức trao đổi hàng hóa nguyên thủy nhất, cũng là nguồn gốc phát triển của xã hội loài người."

Nghiêm Kế thấy Hạ Vũ lúng túng liền nói tiếp bằng giọng rất dịu dàng: "Vị kỉ, đó không phải là thứ gì đáng xấu hổ, đó là bản năng của con người, mỗi người đều như vậy, cô cũng vậy, tôi cũng thế."

Anh nhìn Hạ Vũ bằng ánh mắt sâu thẳm rồi tổng kết lại: "Vì vậy không cần để ý đến cách nghĩ của người khác, đến cả Thượng Đế còn chẳng thể thuyết phục mọi người đều trở thành tín đồ của ngài nữa là cô hay tôi!"

Hạ Vũ nhìn Nghiêm Kế bằng ánh mắt gần như sùng bái, trong lúc biện luận, người con trai bên cạnh cô đã tỏa ra một sức hút đặc biệt. Giờ khắc này, trong mắt Hạ Vũ, mỗi động tác, nụ cười của anh đều toát lên tia sáng trí tuệ. Cô khâm phục trước những lời nói đơn giản mà cực kỳ thoải mái của anh, quan trọng hơn là, ẩn sau những lời nói này là một tấm lòng lương thiện. Anh không còn lạnh lùng, anh thuyết phục cô, cổ vũ cô, dùng phương pháp dịu dàng mà mạnh mẽ chạm thẳng đến đáy lòng cô.

Tùng đột sóng trong lòng Hạ Vũ cuộn cuộn dâng trào. Trong thời khắc khó khăn của cuộc đời mình, cuối cùng đã có người mang đến cho cô thứ mà cô cần nhất. Đúng thế, đó là vì bản thân. Đáp án này thật ra cô đã biết từ lâu, nhưng cô không đủ dũng cảm, không đủ tự tin, cũng không có ai nói với cô làm vậy là đúng hay sai. Chỉ có Nghiêm Kế, người đàn ông không quá xa cách nhưng cũng chẳng gần gũi với cô, nói với cô một cách rõ ràng: "Cô khiêu vũ vì chính bản thân cô, đó chẳng phải là một chuyện gì nhơ bẩn, không thể chấp nhận được."

Cuối cùng Hạ Vũ cũng có được đáp án dứt khoát từ lời nói của Nghiêm Kế.

Trái tim cô hơi run rẩy, ngọn lửa trong mắt hùng hục cháy sáng. Cô nghĩ cô đã đưa ra được quyết định cuối cùng.

Lúc này, Nghiêm Kế bỗng đứng lên, vẫy tay với Lăng Lăng đang chơi đùa cực kỳ vui vẻ: "Được rồi, đến lúc phải về nhà thôi!"

"Quả bóng nhỏ" mặt đỏ ửng tía tai lon ton chạy lại. Nghiêm Kế đành dùng tay áo lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên khuôn mặt của cậu nhóc. Lăng Lăng nghe cô ngược lên hỏi Nghiêm Kế: "Cậu ơi, cô giáo không đau lòng nữa à?"

Lúc này, Nghiêm Kế đã khôi phục vẻ mặt lạnh lùng thường thấy, tay rút vào túi quần bước ra ngoài, giọng uể oải hết như lưu manh: "Đau lòng thì đã sao?"

Chúng ta về nhà ăn cơm tối đi."

Lăng Lăng đành lẻo đẻo chạy theo chân cậu, vừa quay lại vừa hét lên với Hạ Vũ: "Cô ơi, cô còn đau lòng nữa không à?"

"Không đau lòng nữa rồi!" Hạ Vũ lắc đầu với cậu nhóc, cười ngọt như mía lùi: "Bởi vì cô đã gặp được siêu nhân."

"Woa!" "Tiểu mập mập" đưa bàn tay mũm mĩm lên bịt miệng, tròn mắt kinh ngạc, tiếp đó cánh tay như biểu diễn ảo thuật, chỉ về cậu đang đi phía trước, tựa một chiến sĩ hô lên một tiếng: "Siêu nhân Nghiêm Kế!"

Đó dường như là câu thần chú, chỉ một chốc, Nghiêm Kế như biến thành một người khác vậy. Anh nhàn nhã quay người lại, tay chỉ vào cậu nhóc sau lưng, hồ to đáp lại: "Siêu nhân Lăng Lăng!"

Giây tiếp theo, Lăng Lăng quay người lại, một lớn một nhỏ cùng đối mặt với Hạ Vũ, hai tay bắt chéo trước ngực, vẻ mặt trang trọng như thể chiến sĩ sắp ra chiến trận, cùng hô lên: "Chiến đấu vì địa cầu!"

Màn hài hước này làm Hạ Vũ ngẩn ra một lát, sau đó cô cười ngặt nghẽo, đến nỗi chảy cả nước mắt.

Nghiêm Kế cũng bật cười, trò đùa trẻ con này anh chỉ chơi cùng Lăng Lăng khi ở nhà, đây là lần đầu tiên biểu diễn trước mặt người ngoài, hơn nữa đối tượng lại là một cô gái. Đối với một người đàn ông trưởng thành như anh mà nói thì điều này cực kỳ hoang đường. Nhưng khi thấy nụ cười vui vẻ của Hạ Vũ, Nghiêm Kế nghĩ bụng, hy sinh hình tượng để đổi lấy nụ cười của người đẹp, các đế vương phong lưu đều đã từng làm những chuyện ngốc nghếch như thế.

Điều này đối với một người đàn ông mà nói là hết sức bình thường, nên anh cũng thoải mái mỉm cười.

"Về nhà bổ sung năng lượng đi nào." Hạ Vũ lau những giọt nước vì cười rữ rệu mà chảy ra nơi khóe mắt, vẫy tay để các siêu nhân rút lui.

"Vậy tạm biệt cô nhé!" Nghiêm Kế dặt tay cháu, cuối cùng cũng muốn về nhà.

Khi Hạ Vũ ra khỏi nhà văn hóa thiếu nhi, trời đã nhá nhem tối. Cô đứng trước tòa nhà, mỉm cười, ngược nhìn bầu trời đêm. Bầu trời đang trải dài vô tận

trước mắt cô, cũng giống như tương lai của cô, chứa đầy những khả năng vô tận. Đây là lần đầu tiên cô thấy tâm trạng mình khoan khoái, dễ chịu như thế.

Nhớ đến Nghiêm Kí và Lăng Lăng, đôi mắt trong veo như nước mùa thu của Hạ Vũ tràn trề sức sống. Cô nghĩ, khi mặt đất cạn khô gặp được cơn mưa sau bao ngày nắng hạn, có lẽ tâm trạng của mặt đất cũng giống cô bây giờ, cực kỳ cảm động.

Bây giờ đã gần năm rưỡi chiều, bụng Hạ Vũ đói cồn cào. Cô quyết định ăn tạm thứ gì đó bên ngoài rồi mới về nhà. Gần nhà văn hóa thiếu nhi có quán mì Lão Thang nổi tiếng khắp xa gần. Mặc dù mặt tiền của quán hơi sơ sài, nhưng nhiều thực khách vẫn tìm đến vì món mì ở đó rất ngon, nước dùng đậm đà, thịt bò thơm, mềm, đến cả chuyên mục các món ăn ngon của Đài truyền hình cũng từng giới thiệu về món mì của quán này. Điều thú vị là mỗi ngày vào năm giờ chiều chủ quán mới bắt đầu bán hàng, mỗi ngày chỉ làm một trăm bát mì, bán hết số lượng là dọn hàng, không bán thêm nữa. Cách kinh doanh tùy ý, có cá tính như thế, quả thực khá hiếm gặp. Hạ Vũ đi ăn một lần liền nhớ mãi không quên, nhưng mỗi lần cô đến đây thì chủ quán đã bán đủ một trăm bát mì, chuẩn bị dọn hàng.

Cô đi từ nhà văn hóa đến cửa quán mất khoảng bảy, tám phút gì đó nhưng lúc đến nơi liền chờ dài một tiếng. Trong quán đã đầy các thực khách đang cúi đầu chăm chú ăn mì, khi cô hỏi nhân viên phục vụ mới biết ông chủ mới làm có bốn mươi bát. Hạ Vũ liền bước đến ngồi xuống chiếc bàn kê phía ngoài quán, cam tâm tình nguyện vừa hít bụi đường, vừa tách đĩa ngồi đợi.

Lăng Lăng nín tay cậu, cánh tay mũm mĩm chỉ vào người con gái mặc áo đỏ đang chăm chú ăn mì phía ngoài quán, hưng phấn kêu: "Cậu ơi, cậu nhìn kia, là cô giáo!"

Nicole đang yên lặng nằm trong lòng Nghiêm Kí cũng "gâu gâu" lên hai tiếng.

Khi Lăng Lăng thấy Hạ Vũ thì Nghiêm Kí cũng nhìn thấy cô, màu mắt anh hết như sắc trời lúc này, thâm ngời. Lại gặp rồi, dạo này mình và cô gái này có duyên thật.

Lăng Lăng rời khỏi tay cậu, khi cậu nhóc vui sướng gọi một tiếng "cô ơi" thì Hạ Vũ đang vui đầu ăn mì. Lúc bên tai vang lên tiếng gọi "cô ơi" rõ ràng, phản ứng đầu tiên của cô chỉ coi đó là ảo giác.

Theo bản năng cô nghiêng đầu nhìn sang phía bên phải, "tiểu mập mạp" đã như một chú nai con chui vào lòng cô, ngẩng đầu, dùng đôi mắt lim dim nhìn Hạ Vũ, nũng nịu: "Cô ơi, con đói!"

"Tiểu mập mạp" cứ ngược đầu nhìn cô, mắt lấp lánh như sao, Hạ Vũ thậm chí còn nghe thấy tiếng cậu nhóc nuốt nước bọt, có người lớn nào nở lòng từ chối khuôn mặt mong chờ thế này?

"Cái đồ hư hỏng nhà con đến thật đúng lúc."

Hạ Vũ thậm chí còn không kịp cảm nhận niềm vui sướng khi gặp lại Lăng Lăng lần nữa, liền mỉm cười ôm lấy cậu nhóc, gấp một miếng thịt bò thơm nức, đút vào cái miệng bé xiu đã há ra từ lâu.

Lăng Lăng hứng thú dạt dào nhai miếng thịt bò, Hạ Vũ hài lòng cúi đầu nhìn cậu nhóc, rồi quay đầu sang Nghiêm Kí cách đó mấy bước đang ôm chó, trong lòng hơi do dự, không biết anh có để ý chuyện Lăng Lăng ăn đồ mà cô đang ăn dở hay không?

Hạ Vũ do dự, đang định nói rằng mình không mắc bệnh truyền nhiễm gì nhưng ánh mắt của Nghiêm Kí hướng về phía khác. Anh nhìn vào trong quán chật chội đầy người, năm bảy người khác cũng đang vội đi vào trong.

Hạ Vũ đột nhiên hiểu ra, thì ra anh cũng là thực khách trung thành của quán, biết trong lòng Nghiêm Kí đang nghĩ gì, cô liền buột miệng giải đáp giúp: "Vẫn chưa đến một trăm bát, nhanh đi thanh toán đi!"

Nghiêm Kí gật đầu, rào bước vào trong.

Trong khi cậu Nghiêm Kí vác cái bụng rỗng xếp hàng chờ thanh toán, "quả bóng nhỏ" đã đặt mông ngồi trên đùi Hạ Vũ, khuôn mặt hớn hở vì được cô giáo đút cho ăn từng miếng một, khúc miệng còn dính vết dầu mỡ bóng loáng.

Hạ Vũ mỉm cười, lấy khăn giấy lau miệng cho cậu nhóc, rồi lại gấp một miếng rau xanh đút vào miệng "tiểu mập mạp" khiến cậu bất mãn: "Cô ơi, con muốn ăn thịt!"

"Không được, con cũng cần phải ăn nhiều rau xanh, con đã nghe câu 'Rau xanh, củ cải nhiều dinh dưỡng' chưa?"

Hạ Vũ dạy bảo là vậy, nhưng cùng lúc đó vẫn gấp miếng thịt còn lại trong bát đút vào cái miệng đang nhóp nhép không ngừng của Lăng Lăng, dịu dàng hỏi: "Sao con không cùng cậu về nhà ăn cơm?"

"Đường bị tắc, cậu và con đều rất đói." Lăng Lăng nói xong lại được Hạ Vũ đút cho một miếng mì. Hạ Vũ tiện thể lau vết dầu mỡ bên miệng "quả bóng nhỏ", rồi thơm một cái lên trán cậu nhóc.

Lúc Nghiêm Kí bước ra khỏi quán liền chứng kiến cảnh tượng ấm áp này.

Cháu trai yêu quý của anh ngồi trong lòng cô gái trẻ, cô ta cúi đầu nhẹ nhàng lau miệng cho thằng bé, mỉm cười rồi thơm thằng bé một cái, tóc của hai người ánh lên vàng hào quang dưới ánh đèn đường, hòa hợp như trong một bức tranh sơn dầu phương Tây trong trí nhớ của anh. Chủ đề của bức tranh

son đầu ấy là: "Đức Mẹ và Chúa hài đồng."

Anh đứng thẩn thờ một lúc, nhìn nụ cười mãn nguyện trên khuôn mặt Lãng Lãng, niềm cay đắng, chua xót bỗng trào dâng.

Anh nhớ đến người chị thân yêu nhất của mình. Chị cứ nằm yên lặng như thế, đứa bé mà chị dùng cả tính mạng để bảo vệ đã dần dần trưởng thành, học được nhiều trò nghịch ngợm, cũng học được cách thương yêu người khác, nhưng xuân qua rồi thu đến đã mấy mùa, chị vẫn không chịu tỉnh lại, không chịu ôm lấy cục cưng của mình mà dùng đôi mắt nhắm chặt giầy vò từng chút, từng chút một niềm hy vọng trong lòng mỗi người thân của chị.

Nếu người đang ôm Lãng Lãng là chị mà không phải Hạ Vũ thì sẽ tốt biết bao.

Lúc này, nếu Hạ Vũ quay đầu lại nhìn về phía cửa quán, cô sẽ thấy Nghiêm Kí dưới ánh đèn đang biểu lộ vẻ mặt đau thương. Tâm tư của anh dường như đã bay đi, đến một vùng đất xa xôi nào đó. Nhưng Hạ Vũ chỉ chăm chú nhìn cậu nhóc đáng yêu đang ngồi trên đùi mình, bỏ lỡ cảnh tượng đó. Khi Nghiêm Kí bước đến rồi buông chủ chó ra, cô tươi cười ngẩng đầu nhìn anh, hỏi: "Bát thứ bao nhiêu?"

Khỏe môi Nghiêm Kí cong lên, có vẻ cực kỳ đắc ý. "Tám mươi tư."

Lãng Lãng đã ăn nửa bát mì, từ đầu gối Hạ Vũ cậu nhóc nhảy phốc lên, ôm lấy Nicole đang ngồi trên ghế, hỏi Nghiêm Kí: "Cậu ơi, con có thể dứt cho Nicole ăn mì được không? Mì này ngon cực kỳ luôn ý."

Nghiêm Kí nở nụ cười dịu dàng: "Nó không phải là con, nó không cần con dứt, ngoan ngoãn ngồi xuống ăn mì của con đi!"

Lãng Lãng mỉm cười, ngoan ngoãn ngồi giữa Hạ Vũ và Nghiêm Kí, như một chiếc cầu nối hai bên bờ, tạo giao điểm giữa hai đường thẳng song song.

Lãng Lãng muốn uống nước dùng, Hạ Vũ liền múc một thìa dứt cho cậu nhóc. Sau đó, cô lo Nghiêm Kí sẽ để ý việc Lãng Lãng uống đồ thừa, đang không biết phải giải thích thế nào, anh lại nhàn nhã chỉ vào một người đang vội bước ra khỏi quán, nói: "Người thứ một trăm lẻ một."

Hạ Vũ cảm thấy đáng về tức giận của người đó rất giống mình lần trước, liền mỉm cười: "Lần trước tôi là người thứ một trăm lẻ ba."

"Tôi một trăm lẻ năm." Nghiêm Kí tiếp lời.

Ánh mắt hai người gặp nhau rồi cùng mỉm cười.

Ánh mắt của Hạ Vũ hướng về một Nghiêm Kí dịu dàng, biết cười đang ngồi trước mắt liền nghĩ đáng về khi cười của anh quả thực rất đẹp, cô hy vọng nụ cười ấy có thể kéo dài thêm một chút. Cô muốn nhìn nhưng không dám nhìn lâu, liền bối rối chuyển ánh mắt sang hướng khác.

Mì bò được mang lên ba bát. Hạ Vũ kinh ngạc khi thấy bát mì nóng hổi trước mặt, ánh mắt do dự nhìn Nghiêm Kí. Nghiêm Kí tách đĩa giúp Lãng Lãng, chỉ nói một câu: "Ăn nhanh đi, nếu không sẽ nguội mất đó!"

"... Cảm ơn!" Hạ Vũ đáp ứng nói.

Nghiêm Kí tao nhã ăn mì, Lãng Lãng tự ăn được một lúc, thấy hơi no, bèn bế Nicole lên dứt từng sợi cho nó. Nicole "đau khổ" ăn mì, Lãng Lãng dứt không dễ dàng cho lắm, áo khoác màu xanh da trời đã bị dính mấy giọt nước dùng nhưng cậu nhóc không hề để ý, vẫn rất kiên trì.

Nghiêm Kí không mắng cháu, chỉ vẫy tay với nhân viên phục vụ: "Xin lỗi, tôi có thể hỏi mua anh một cái bát không?" Anh chỉ vào Nicole đang nằm bò trên đầu gối Lãng Lãng: "Để dành cho con chó."

Rất nhanh sau đó, nhân viên phục vụ đã mang ra một cái bát. Nghiêm Kí gấp một ít mì cho vào bát, Lãng Lãng hào phóng đem chia cho Nicole phần nửa số thịt bò của mình, sau đó đặt cái bát xuống đất. Nicole nằm bò ra đất ăn mì, nhìn tướng ăn hấp tấp của nó, chắc hẳn đã đói lâu lắm rồi.

Cảnh tượng ấm áp này đã thu vào đôi mắt người nãy giờ vẫn ngồi một bên quan sát - Hạ Vũ. Chỉ là một hành động bình thường của một người lớn và một đứa bé, vì sao lại khiến cô xúc động như vậy? Giống như hiện tại, cô đang ngồi cùng họ quanh một bàn thế này cũng khiến nội tâm của cô kích động, có ảo giác như đang hòa nhập vào cuộc sống của họ, dù rằng thứ ảo giác này biến mất khi bữa ăn kết thúc, cô vẫn thấy mình may mắn.

Đang nghĩ ngợi, bỗng tiếng động vang lên ở bàn bên cạnh đã cắt ngang dòng suy nghĩ của Hạ Vũ. Ba người không ai bảo ai đều quay sang nhìn, thì ra là mấy thực khách đến ăn mì ở bàn bên cạnh đang lớn tiếng xua đuổi một con chó hoang sấn đến gần.

"Tránh ra, cút sang một bên, ở đây chẳng có gì cho mày ăn đâu!" Cô gái ở bàn bên cạnh xua đuổi, nhưng thấy con chó cứ ngửi ngửi chỗ này, hít hít chỗ kia, không hề có ý bỏ đi, cuối cùng không chịu được, cô ta đành bê bát đĩa sang bàn khác ngồi.

Hạ Vũ thấy con chó này rất đáng thương, chắc hẳn là chó hoang ở công viên bên cạnh, ngửi thấy mùi thơm bèn tìm đến. Một con vật không có nhà thật ra cũng giống như con người, là một ngọn cỏ dại bị gió thổi dạt đi, nhưng vẫn ngoan cường sinh tồn trong điều kiện hết sức khắc nghiệt, mục đích chỉ vì để được sống mà thôi.

Nếu con chó ấy chạy đến chỗ cô, cô nhất định sẽ chia cho nó một ít mì, cô đã đưa ra quyết định như thế.

Ba người cứ im lặng ngồi ăn như vậy. Một lát sau, khi cả ba đều khá no rồi, đến Nicole cũng có vẻ đã căng bụng, tai cụp xuống lim dim ngủ, mang dáng dấp phú quý. Cách đó mấy bước, con chó lang thang xơ xác kia vẫn đang cúi đầu tìm kiếm trong bãi cỏ bất cứ thứ gì có thể cho vào bụng, nhưng xem ra không được khả quan cho lắm.

Lăng Lăng đã ăn phân nửa mì trong bát của Hạ Vũ, bụng cũng đã khá no, hiện giờ trong bát còn thừa hơn nửa liền nghiêng đầu hỏi Nghiêm Kí: "Cậu ơi, mì của con có thể đem cho con chó kia được không ạ?"

Nghiêm Kí nhìn cháu, dịu dàng nói: "Những việc thế này không cần phải hỏi cậu, tự con quyết định là được rồi!"

"Bởi vì con đã là một nam tử hán sao ạ?"

"Đúng! Con là một nam tử hán."

Được sự khích lệ, Lăng Lăng gật đầu với cậu, vẻ mặt nghiêm túc như một ông cụ non, khom người lấy cái bát mà Nicole vừa ăn lúc nãy. Trong bát vẫn còn mấy sợi mì Nicole ăn không hết, Lăng Lăng thấy khó xử, liền nói với Nghiêm Kí: "Cậu ơi, chỗ mì này Nicole đã liếm rất nhiều lần, trên đó dính rất nhiều nước miếng của nó."

Nghiêm Kí nhìn Lăng Lăng đang do dự không biết phải làm sao, đáp lại: "Tự con quyết định đi!"

Lăng Lăng gạt mì trong bát ra bàn, sau đó, cánh tay mồm mồm vụng về gấp mì từ bát của mình ra, mì tuột khỏi đĩa rơi trở lại bát. Cậu nhóc gấp lại, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, kiên định.

Nghiêm Kí chỉ ngồi bên cạnh nhìn cậu nhóc, ánh mắt lấp lánh niềm vui nhưng không hề có ý định đưa tay ra giúp đỡ.

Hạ Vũ cũng yên lặng ngồi nhìn, nhưng không giống Nghiêm Kí, trong mắt cô là hai nam tử hán, ánh mắt tràn đầy sự tán thưởng. Cuối cùng, cô cũng hiểu được đôi chút cách Nghiêm Kí đã dạy dỗ thằng bé như thế nào.

Lăng Lăng trút hết nửa bát mì còn lại của mình vào cái bát dành cho chó, cảm thấy vẫn chưa đủ, liền bê cái bát tụt xuống khỏi ghế, dùng giọng nho nhã lễ phép hỏi Nghiêm Kí: "Cậu ơi, cậu có thể chia một chút mì trong bát cậu cho con chó kia không ạ?"

Nghiêm Kí cười với cậu nhóc: "Cậu rất sẵn lòng."

Nghiêm Kí vừa nói vừa trút chỗ mì còn lại trong bát mình sang, Lăng Lăng thấy chỗ mì vẫn nóng hổi, thơm ngào ngạt và ngày càng nhiều thì khuôn mặt cực kỳ thỏa mãn.

Sau đó, cậu bé bê bát chạy đến trước mặt Hạ Vũ, giọng nói lễ phép: "Cô ơi, cô có thể chia một chút mì trong bát của cô cho con chó kia được không ạ?"

"Cô cũng rất sẵn lòng."

Hạ Vũ mỉm cười rồi gấp mì trong bát mình sang bát mà Lăng Lăng đang bê, cô vừa trút nước dùng vừa nói: "Nào, cho thêm một chút nước dùng."

Trong mắt Lăng Lăng lấp lánh ánh sao: "Đúng ạ, bởi vì con chó kia cũng sẽ thấy khát."

Hạ Vũ ngồi cách đó mấy bước, nhìn bóng lưng một lớn một nhỏ đang cúi đầu cho chó ăn, ánh đèn đường vàng rực chiếu lên hai người họ, khiến trong lòng cô dấy lên từng đợt sóng.

Cô mơ màng cảm thấy người con trai tên Nghiêm Kí ấy như một cơn gió xuân xâm nhập bất hợp pháp, thổi qua trái tim như mặt hồ đang yên ả, khiến trái tim cô từ đây không bao giờ còn tĩnh lặng được nữa.

Khi cô đang ngẩn ngơ, Lăng Lăng đã chạy lộn lại bế Nicole lên, hấp tấp kéo tay cô, nói: "Cô ơi, cô mau lại đây xem, công viên bên kia có các ông bà đang khiêu vũ đấy ạ!"

"Lăng Lăng, chậm thôi, sau khi ăn xong không được vận động mạnh. Hạ Vũ bị Lăng Lăng kéo chạy về phía công viên cách đó không xa. Nghiêm Kí cho tay vào túi quần thông dong theo sau, phong thái cực kỳ nhàn nhã.

Hạ Vũ chạy từ từ trong gió đêm, gió hôn lên mặt cô, khiến cô có cảm giác mình là chiếc lông vũ bay trong bộ phim Forrest Gump* , trái tim cũng lơ lửng bay lên, mãi lâu sau cũng không muốn hạ cánh xuống mặt đất.

*Là một tác phẩm điện ảnh của Mỹ, sản xuất năm 1994, do Robert Zemeckis đạo diễn. Bộ phim được chuyển thể từ một tác phẩm văn học cùng tên của nhà văn Winston Groom. Phim đã giành được sáu giải thưởng Oscar cùng doanh thu phòng vé kỷ lục: 677 triệu USD.

Công viên nhỏ của thành phố vào lúc chập tối đã trở thành điểm đến lý tưởng cho cư dân sống gần đó sau bữa tối, lúc này đã có không ít người ở đó.

Các hoạt động cũng rất nhiều vì có tới hai, ba khoảng đất trống, xa xa có mấy tốp đang nhảy theo nhạc. Hạ Vũ thấy phía bên trái, một tốp các cụ ông, cụ bà đang đồng đưa theo tiếng nhạc khiêu vũ thể thao, các bước nhảy xoay tròn thành thạo, khuôn mặt rạng rỡ.

Lăng Lăng nhìn đến mê mẩn, hưng phấn nhảy cẫng lên vỗ tay: "Cô ơi, mình cũng ra nhảy đi cô."

Vừa nói, cậu nhóc vừa kéo tay Hạ Vũ hòa vào nhóm người đang khiêu vũ, nhưng một cái lu nhỏ thì làm sao có thể khiêu vũ, chỉ toàn kéo Hạ Vũ xoay tròn như con thoi phá rối. Các cụ ông, cụ bà vẫn chuyên chú vào bước nhảy của mình, nhưng vì Lăng Lăng đáng yêu quá nên đều nhìn họ mỉm cười.

Hạ Vũ xoay tròn lung tung giữa các đôi cụ ông cụ bà, mặt ửng đỏ. Khuôn mặt tròn vo của "tiểu mập mạp" cũng đỏ như táo chín nhưng vẫn rất vui vẻ, tuyệt nhiên không muốn đi ra. Hạ Vũ đành phải nói cậu nhóc tạm dừng, tay chỉ vào một cô bé đang cười hí hí đứng xem, nói với Lãng Lãng: "Cô là người lớn, Lãng Lãng lẽ ra phải tìm một bạn nhỏ nhảy cùng mới đúng, đi đi, mời bạn ấy như một thân sĩ xem nào."

"Nhưng cô ơi, lỡ bạn ấy từ chối con thì sao?"

"Thân sĩ thì ngại gì bị từ chối, sẽ có một cô bé ngoan đồng ý với con thôi!"

Hạ Vũ mỉm cười xoa đầu chàng thân sĩ nhỏ, dịu dàng cổ vũ.

"Vậy Áu Nicole có đồng ý với con không hả cô? Con muốn mời bạn ấy cùng đi ăn kem." "Tiểu mập mạp" đã bắt đầu trù tính một chuyện tốt đẹp khác.

"Ừm, nếu như con kiên trì." Hạ Vũ cho cậu nhóc một đáp án, nghĩ kỹ rồi bổ sung thêm một câu: "Muốn đạt được những điều tốt đẹp con phải cố gắng hết sức."

Lãng Lãng nửa hiểu nửa như không gật đầu, buông tay cô ra, xoay người qua mời cô bạn kia làm bạn nhảy của mình.

Cậu chàng ra quân thắng lợi, cô bé đáng yêu được sự đồng ý của ba mẹ, nắm tay Lãng Lãng cùng đi vào giữa các cụ ông cụ bà, xoay vòng, tiếp tục phá rối. Người lớn đứng ngoài xem đều bị chọc cười, cực kỳ thích thú thưởng thức màn biểu diễn của hai đứa trẻ.

Nghiêm Kí cũng đang nhìn Lãng Lãng. Anh ngồi ở bồn hoa cách cậu nhóc khoảng bảy, tám bước, ôm lấy Nicole, trên khuôn mặt điển trai là nụ cười nhẹ nhàng cung chiêu.

Nhiều năm sau, khi Hạ Vũ nhớ lại hết thảy mọi chuyện, cuối cùng cô cũng hiểu, chính nụ cười nhẹ ấy ngay từ giây phút đầu tiên đã chinh phục trái tim cô.

Nếu thời gian quay ngược trở lại và được phép chọn lựa một lần nữa, cô vẫn chọn nó mà không chút do dự, để nó ăn mòn trái tim, sau đó cho dù có phải chịu đau đớn cô vẫn mỉm cười.

Hạ Vũ do dự đứng cạnh Nghiêm Kí, anh mỉm cười nhìn cô rồi nói: "Ngồi đi!"

Hạ Vũ ngồi xuống, đôi nam nữ có ngoại hình tương xứng ngồi sóng vai nhau, trở thành cặp đôi đẹp trong mắt người ngoài, chỉ có điều, trong mắt hai người họ lúc này hoàn toàn chỉ có "tiểu mập mạp" đang không ngừng xoay tròn đằng kia. Cậu nhóc lúc thì xoay tròn, lúc lại dạy bạn nhảy uốn lưng, lắc mông, nụ cười luôn tràn ngập trên khuôn mặt. Giờ khắc này, Lãng Lãng là ngôi sao hải kịch trong mắt tất cả mọi người.

Trong nụ cười của Hạ Vũ chất chứa cả niềm thương cảm. Một đứa trẻ vừa đáng yêu lại vừa đáng thương đến thế, ông trời cướp đi hạnh phúc của thằng bé, nhưng lại trao cho nó một người cậu tuyệt vời.

Cô cúi đầu xuống, giọng nói nhẹ như làn gió: "Anh đã dạy dỗ thằng bé rất tốt."

Nghiêm Kí ngồi bên cạnh không nói gì, những ngón tay thon dài lướt trên lưng Nicole. Nicole đang nằm trên đầu gối Nghiêm Kí, ngoan ngoãn hưởng thụ sự vuốt ve của anh.

Hạ Vũ nhận thấy, khen ngợi như vậy có đôi chút đường đột, có khi vào tai Nghiêm Kí lại trở thành những lời bất lịch sự. Sau khi do dự một lúc cô mới quyết định nói thật: "Xin lỗi, Liêu Hà đã kể hết với tôi rồi!"

Hạ Vũ ảo não cúi đầu, những sợi tóc bay bay trong gió, che giấu nét ửng đỏ trên đôi má hồng.

"Cô không cần phải xin lỗi." Bên tai Hạ Vũ vang lên giọng nói trầm ấm của Nghiêm Kí: "Thằng bé từng nói với tôi, cô là cô giáo mà nó yêu quý nhất. Cô rất tốt với nó, tôi phải cảm ơn cô mới đúng."

"Đó là việc nên làm thôi, những việc tôi có thể làm suy cho cùng là rất ít ỏi."

Hạ Vũ nhìn Lãng Lãng đang ngửa cổ cười vang, bắt giắc thờ dài.

Cô do dự một lúc, đôi mắt đen sâu thẳm ngược nhìn Nghiêm Kí đang chăm chú nhìn về phía trước, lấy hết dũng khí hỏi: "Thằng bé... có biết không?"

Nghiêm Kí nghiêng đầu liếc Hạ Vũ một cái, trong mắt là một vùng biển sâu thẳm. Sau đó anh lại quay đầu nhìn cháu, nụ cười khẽ bên môi đã biến mất cùng gió đêm, hòa trong tiếng nhạc vui tươi là nỗi buồn giăng kín.

"Rồi cũng có một ngày nó sẽ biết, tôi chỉ hy vọng ngày đó đến muộn một chút."

Một cơn gió thổi đến, nỗi bi thương trong lòng Hạ Vũ như cỏ dại điên cuồng sinh sôi nảy nở. Cô thấy hối hận vì đó là chủ đề do cô khơi gợi ra, đến cuối cùng cô lại không biết làm thế nào để an ủi Nghiêm Kí với tâm trạng hiu hắt thế này. Bởi vì không biết cách an ủi, nên cô đành chọn im lặng.

Trong công viên nhỏ, đi đến đâu cũng gặp những tiếng cười đùa vui vẻ, những đôi nam nữ đang ngồi sóng vai này lại rơi vào bầu không khí lạnh ngắt như tờ. Hạ Vũ cảm nhận được tâm trạng sa sút của Nghiêm Kí, nghĩ đi nghĩ lại, cô cố gắng nở một nụ cười, quyết định phải làm gì đó để xóa đi nét buồn trên gương mặt anh.

Đột nhiên cô quay đầu sang, dùng ánh mắt nóng bỏng nói: "Đi khiêu vũ nào!"

Nghiêm Kí kinh ngạc nhìn cô, ánh mắt tránh né, vẻ mặt cự tuyệt trong im lặng: "Tôi không biết nhảy... hơn nữa tôi cũng không thích."

Hạ Vũ đâu còn là cô nàng thích nổi giận, thích phát khùng giống như lần đầu gặp nhau nữa, bởi vì cô dần hiểu được rằng, không thể đánh giá con người qua vẻ bề ngoài. Nếu đánh giá chủ quan, tùy tiện thường hay đổ oan cho người lương thiện, cũng làm lỡ cơ hội nhận được tình yêu và sự cảm thông từ người khác.

Lần này, khi bị từ chối, Hạ Vũ không tức giận mà bỏ đi. Nụ cười của cô có đôi chút buồn bã, cô đứng dậy, tiến đến trước mặt Nghiêm Kí, chần chờ nhìn về phía trước của anh, buộc anh phải nghiêm túc đối mặt với lời mời của cô. Giọng nói của cô thậm chí còn lộ ra một chút nghịch ngợm và kiêu ngạo: "Không biết cũng không cần phải vội, cô Hạ Vũ có thể dạy cho bạn."

Nghiêm Kí chẳng hề bị tác động bởi những lời nói đó, Hạ Vũ đột nhiên dừng cầm tay ra kéo anh. Tay của anh rất ấm, hai bàn tay nắm lấy nhau, nhiệt độ truyền đến trái tim Hạ Vũ khiến nó cũng sôi sục, đập thình thịch trong lồng ngực.

Nhưng Hạ Vũ tuyệt đối không cho phép bản thân nhút nhát một lần nữa, bởi vì cô hy vọng tới nay nụ cười sẽ xuất hiện trên khuôn mặt Nghiêm Kí. Cô dùng sức kéo anh, "Lại đây nào, anh chàng luôn cau có, dù anh không cho nghệ thuật một cơ hội, thì cũng hãy cho trò giải trí đại chúng một cơ hội chứ, hãy đến trải nghiệm niềm vui của một người bình thường nào."

Hạ Vũ quay đầu, chỉ vào các cụ ông, cụ bà đang nhiệt tình hòa vào âm nhạc rồi nhìn vào mắt Nghiêm Kí. Hai người hiếm khi nhìn thẳng vào đối phương như thế, trong con ngươi đen thẫm của cô có thứ ánh sáng làm rung động lòng người, còn trong mắt Nghiêm Kí lại có hình bóng của cô: "Hãy nhìn khuôn mặt của họ mà xem, anh có thấy họ đang rất hạnh phúc không?"

"Có lẽ tư thế của họ không được chuẩn cho lắm, anh nhìn kìa, bà cụ bên kia cao hơn bạn nhảy của mình một cái đầu, nhìn có vẻ chẳng đẹp gì cả, đúng không?" Giọng nói của Hạ Vũ thấp thoáng lộ ra sự mê hoặc: "Nhưng như thế thì đã sao chứ? Giờ phút này thấy vui vẻ là đủ rồi, vũ đạo và âm nhạc là chất xúc tác tốt nhất, anh chỉ cần chú ý đến bước nhảy của mình là được."

Nghiêm Kí đang định cự tuyệt thì Hạ Vũ đã đưa ngón trỏ lên miệng làm động tác "suyt", rồi cười sáng khoái: "Tôi biết anh là một nhà hùng biện xuất sắc, nhưng mà anh Kí này, luận về vũ đạo, tôi mới là người có quyền lên tiếng, đúng không? Tôi bắt đầu khiêu vũ từ lúc bảy tuổi, lúc buồn tôi sẽ khiêu vũ đến ướt đầm mồ hôi, tin tôi đi, lần này tôi sẽ không để anh biện luận thắng tôi nữa đâu."

Nghiêm Kí nhìn thẳng vào Hạ Vũ, khuôn mặt vẫn cau, anh chỉ nói: "Chuyện này hơi buồn cười."

Hạ Vũ không để ý lời nói này vì biết rõ anh chàng trước mặt chỉ là một con hồ giấy, vẫn kéo anh dậy, cướp Nicole trong tay anh ra, rồi quay người vẫy tay với Lăng Lăng đang chơi cực kỳ vui vẻ ở đằng kia: "Lăng Lăng, qua đây!"

Lăng Lăng vội chạy qua, khuôn mặt đỏ bừng. Hạ Vũ đem Nicole dúi vào lòng cậu nhóc: "Lăng Lăng, cậu con cũng rất muốn khiêu vũ đó, nào, chúng ta cùng dạy cậu, được không?"

"Được ạ, được ạ!" Lăng Lăng hưng phấn nhảy cẫng lên, miệng cười to đến nỗi mắt híp lại: "Con muốn làm thầy giáo của cậu."

"Cố gắng làm nhé, thầy Lăng Lăng."

Hạ Vũ đứng một bên nắm tay cổ vũ cho hai người họ, còn Nghiêm Kí đang cứng đờ người ra đã bị cậu nhóc khỏe như vâm kéo về phía nhóm người đang khiêu vũ, vẻ mặt không một chút tình nguyện.

Nhìn Nghiêm Kí vụng về đứng giữa mọi người, Lăng Lăng đặt chố xuống, hai tay dắt cậu đi chuyển vòng quanh Nicole. Nghiêm Kí cũng phải xoay tròn theo cháu, trên khuôn mặt là vẻ bất đắc dĩ.

Bởi vì hiếm khi anh lộ ra vẻ mặt khôi hài như cười trên lưng hổ thế này nên Hạ Vũ cười ngặt nghẽo. Cô chưa nhận thấy rằng trong mắt mình hoàn toàn chỉ có người đó, cô đứng từ xa dõi theo anh, còn ánh mắt anh cũng xuyên qua mọi người, bắt đắc dĩ nhìn về phía cô.

Dưới bầu trời đầy sao, ánh mắt họ cuối cùng cũng gặp nhau, trái tim Hạ Vũ run rẩy trong gió.

Giống như Nữ thần bóng đêm khẽ thì thầm bên tai cô, cổ vũ: "Đi mời anh ta đi, cùng nhảy một bản, lần này anh ta sẽ không từ chối nữa đâu!"

Hạ Vũ ung dung bước về phía trước, trong đầu trống rỗng, chỉ nghĩ đến một chuyện duy nhất. Tai đã gạt bỏ hết thấy những tiếng ồn ào, nhón nháo xung quanh, cô cúi xuống nói với Lăng Lăng: "Thầy Lăng Lăng nên nghỉ một lát, để cô Hạ Vũ lên sân khấu thay cho nhé, được không?"

Lăng Lăng ngờ nghệch gật đầu, trong mắt có ánh hào quang lấp lánh, lặng lẽ ôm chố đứng sang một bên.

Nghiêm Kí chỉ im lặng nhìn Hạ Vũ đang mỉm cười vô cùng rạng rỡ.

Hạ Vũ hỏi anh: "Đây là lần đầu tiên trong đời anh khiêu vũ sao?"

"Có thể coi là vậy."

Cô lại cười càng rạng rỡ hơn: "Vậy mong anh hãy nhớ thật kỹ, điệu nhảy đầu tiên trong đời anh là do cô Hạ Vũ dạy."

Nói xong, cô kéo tay Nghiêm Kí đặt lên lưng mình, hai tay họ đan vào nhau: "Rất đơn giản, hãy nhìn bước chân của tôi, tôi tiến lên phía trước thì anh lùi về phía sau, sau đó bước sang ngang, chú ý sự đối chân của tôi."

Nghiêm Kí lắc đầu đáp lại: "Tôi chịu thôi!"

Bước chân của Hạ Vũ đã bắt đầu dịch chuyển, cô cười giảo hoạt nhìn anh: "Anh Kí à, anh đã đứng trên sân khấu rồi, giờ có hối hận cũng muộn!"

Nghiêm Kí đành vung về chuyển động đôi chân, hàng lông mày đẹp đẽ cau lại, sợ sẽ giẫm phải chân Hạ Vũ nên liên tiếp thụt lùi về phía sau. Anh chàng điển trai nhất giữa tốp người khiêu vũ ấy, do kỹ thuật nhảy còn kém mà trở thành tiêu điểm trong mắt mọi người. Bởi thế, biểu hiện của Nghiêm Kí càng dỏ tệ thì ngược lại Hạ Vũ cực kỳ bình tĩnh, tự nhiên, bước nhảy nhẹ nhàng, uyển chuyển.

Một đôi cụ ông cụ bà đang xoay tròn bên cạnh mỉm cười lướt qua, cụ ông nhiệt tình hô: "Chàng trai trẻ, đừng cuống, nhìn kỹ chúng ta nhảy sẽ học được thôi!"

Lăng Lăng nhảy xoay tròn xung quanh hai người họ: "Cậu ơi, cố lên! Cậu ơi, cố lên!"

Nghiêm Kí cười với cháu, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, học theo một cách máy móc, bước chân cũng đã khá chỉnh tề, không còn lộn xộn như trước. Anh bước mấy bước rồi đột nhiên tự cười một mình, ánh mắt dịu dàng pha lẫn nét cười: "Chắc hẳn cô đã hiểu vì sao tối hôm đó tôi từ chối cô rồi chứ?"

Trong lúc cười nói anh đã giẫm lên chân Hạ Vũ. Hạ Vũ khẽ nhủ mày, Nghiêm Kí mang về bất đắc dĩ như muốn nói: "Cô nhìn đi!"

"Nhìn thấy rồi, anh biết lúc đó trong lòng tôi nghĩ gì không?"

Dưới bầu trời đầy sao, đôi mắt Hạ Vũ cũng long lanh rạng rỡ. "Nghĩ gì?"

"Người cao lớn như một con gấu to xác ngốc nghếch, biết khiêu vũ mới là lạ."

"Sau đó tâm trạng của cô đã khá lên à?"

"Đúng thế, giống như bây giờ vậy."

Nghe được câu trả lời dứt khoát như thế, khóe miệng Nghiêm Kí cong lên, những nếp nhăn nơi khóe mắt cũng kèm theo chút sắc thái tinh nghịch: "Tôi là một anh chàng hay để bụng, cần thận tôi sẽ giẫm lên chân cô đấy."

"Thế thì..." Hạ Vũ cau mày giả bộ bị vậy hăm, sau đó đột nhiên toét miệng cười, để lộ hàm răng trắng bóng, "... Bản cô nương đây đành phải ra tay trước."

Vừa nói xong, chân phải cô đã nhấc lên, sau đó cố ý giẫm mạnh lên chân trái Nghiêm Kí rồi dùng sức nghiêng mạnh. Nghiêm Kí tránh không kịp nên bị trúng đòn, thê thảm kêu "a" một tiếng, đau đến nỗi cả khuôn mặt méo xẹo, khẽ kêu: "Hạ Vũ, cô..."

Lúc này, Hạ Vũ với thân hình uyển chuyển xoay người như một con bướm thoăn thoắt bay đi, chạy được mấy bước liền "ùm" một tiếng, khom người hôn chụt một cái lên khuôn mặt Lăng Lăng đang ngẩn tò te, sau đó vui vẻ nói với Nghiêm Kí: "Nói cho anh biết, đây chính là kết cục của người từ chối bản cô nương, lần sau mà còn dám nữa thì tôi sẽ giẫm cho anh thành bánh thịt luôn!"

Khuôn mặt Nghiêm Kí nắng mưa thất thường, Hạ Vũ đã chọn kế chuồn là thượng sách, nhưng vừa chạy được mấy bước, cô trở lại cười hi hi nói với Lăng Lăng: "Cục cưng à, trên thế giới này có một vũ điệu gọi là vũ điệu tỏ tình, nếu con có hứng thú, lần sau cô Hạ Vũ sẽ dạy con nhé!"

Nghiêm Kí nhìn cô gái tinh nghịch lại thay đổi một vẻ mặt khác, bắt đầu thấy đau đầu, buột miệng nói: "Hạ Vũ, cô đừng hòng dạy hư trẻ con."

Hạ Vũ vừa lùi ra phía sau vừa cười lớn: "Được, không dạy hư trẻ con, vậy dạy hư anh, được không?"

Trên khuôn mặt Nghiêm Kí là vẻ bất đắc dĩ.

"Bye bye! Các siêu nhân!"

Sau đó, cô uyển chuyển xoay người, mái tóc tung bay trong gió thành một hình vòng cung đẹp mắt, tiếng cười của cô cũng biến mất cùng bóng dáng cô trong một buổi tối đẹp như thơ, nhưng trước sau vẫn không biến mất trong đầu Nghiêm Kí.

Một nữ diễn viên múa hết như một tinh linh.

Đây là câu nói thoáng vụt qua đầu Nghiêm Kí trong lần cuối cùng anh nghĩ về Hạ Vũ tối nay. Anh nở nụ cười trong bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Dịu Dàng Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Tối hôm đó, khi về đến nhà Hạ Vũ cứ thức mãi, không chịu đi ngủ, sự phấn khích về tình thân đã chiến thắng mệt mỏi về thể xác. Đôi mắt cô trong veo, buống bình đợi mẹ về, sau đó nói với mẹ quyết định của mình.

Trước đó, Hạ Vũ đã nói với ba về suy nghĩ của mình.

"Ba ơi, con đã nghĩ kỹ rồi, con sẽ không tham gia cuộc thi múa ba lê lần này hơn nữa... con cũng không muốn múa ba lê nữa, con muốn nhảy điệu nhảy con thích, đây là nguyện vọng từ bé đến giờ của con. Con đã trưởng thành, mẹ không thể quyết định hộ con cả đời được. Ba ơi... con xin lỗi!"

"Ngốc ạ, xin lỗi cái gì chứ, điều này chứng tỏ Tiểu Vũ đã là một cô gái trưởng thành rồi, đã không còn là cô nhóc ôm ba gào khóc, không chịu đi giày múa nữa. Chỉ là, sự nghiệp của mẹ con vừa bước sang quỹ đạo mới, có rất nhiều khó khăn, thêm vào đó đến tuổi này rồi, tính tình cũng có hơi nóng nảy, con cứ từ từ nói chuyện với mẹ, nói một lần chưa được cũng đừng lo lắng, nói mấy lần rồi mẹ con cũng sẽ hiểu ra thôi. Tiểu Vũ, con có hiểu ý ba không?"

Hạ Vũ cúi đầu gật gật vài cái, hai hàng lông mi dài che đi ánh sáng trong mắt cô. Giờ phút này cô đang bị chi phối bởi nỗi hồ thẹn và sự day dứt trong lòng. Cô hiểu rõ rằng làm trái ý mẹ trong giai đoạn bà đang vất vả thế này là tăng thêm một nỗi phiền lo cho mẹ, nhưng quyết định đã được áp ủ trong lòng từ rất lâu này đã quanh quẩn trong đầu cô biết bao năm trời, một khi đã quyết định dứt khoát, cô cảm thấy mình không thể kéo dài thêm một ngày nào nữa. Cô không muốn chờ đợi thêm nữa.

Hạ Vũ cứ đợi mãi như thế, đến gần mười một giờ đêm cô mới nghe tiếng phanh xe vang lên trước cửa nhà, chắc hẳn anh lái xe Tiểu Vương đã đưa mẹ về.

Hạ Vũ chạy như bay xuống lầu, mở cửa. Mẹ cô đang đứng trước cửa, chuẩn bị móc chìa khóa, thấy cô liền có chút kinh ngạc: "Cái con bé này, sao vẫn chưa đi ngủ?"

Hạ Vũ ngập ngừng không nói, mẹ cô day day huyết thái dương, để lộ vẻ mệt mỏi: "Đi pha cho mẹ tách trà."

"Vâng ạ!"

Hạ Vũ chạy như bay đi pha trà, động tác hơi chậm chạp vì trong lòng đang suy nghĩ xem phải bắt đầu thế nào.

Hạ Vũ bung hai tách trà lên, hai mẹ con mỗi người cầm một tách. Tách trà trên tay vẫn còn tỏa hơi nóng, mỗi người đều nghĩ đến những tâm sự riêng của mình. Hạ Vũ nhớ lại lời Nghiêm Kế nói lúc chiều, khi ngẩng đầu nhìn mẹ, cô quyết định đánh liều một phen.

"Mẹ ơi, mẹ còn nhớ hồi nhỏ thường hay mắng con không chịu múa ba lê, mà cứ nhảy mấy điệu lung tung, lộn xộn không ạ?"

Động tác thổi cho trà bớt nóng của mẹ Hạ Vũ dừng lại một chút, sau đó bà nhấp một ngụm, khẽ "ừm" một tiếng.

Nhưng giữa hai mẹ con có thần giao cách cảm, Hạ Vũ biết mẹ đang chăm chú lắng nghe. Đã đến nước này rồi, thế là cô bắt đầu liến thoắng.

"Mẹ à, đó không phải là điệu nhảy lung tung, lộn xộn, đó là khiêu vũ hiện đại. Con biết mẹ vẫn luôn thích ba lê cổ điển, con cũng múa ba lê cổ điển, nhưng hôm nay..." Hạ Vũ chăm chú nhìn mẹ, buột miệng nói: "Con... cuối cùng con cũng có dũng khí nói rằng con không thích ba lê, con không thể tiếp tục theo đuổi nó được nữa, con cũng sẽ không tham gia cuộc thi. Con muốn theo đuổi khiêu vũ hiện đại, con muốn làm một vũ công với những bước nhảy tự do. Từ bé đến giờ con đều rất vâng lời mẹ, nhưng lần này, mẹ hãy để con buông thả một lần, làm chuyện mà con thích, được không mẹ?"

Hạ Vũ nhìn chăm chăm vào mẹ, tay cô nắm chặt thành ghế sofa, các khớp xương đều đã trắng bệch, cuộc đối đầu của cô với mẹ cuối cùng cũng chuyển từ trong bóng tối ra ngoài ánh sáng, cô không chắc mình sẽ thắng được mấy phần, nên chỉ có thể chờ đợi.

Sự kinh hãi trong lòng bà Tân Hân, Hạ Vũ khó có thể hình dung được. Bà thật sự không ngờ tối nay chào đón bà lại là những lời lẽ ngổ ngược như thế. Bà tức giận đến nỗi gần như không cầm nổi tách trà trên tay, liền nhẹ nhàng đặt xuống, dùng vẻ mặt, giọng nói lạnh lùng để kiềm chế sự phẫn nộ trong lòng, hai hàng lông mày dường như chưa hề động: "Con biết mình đã múa ba lê bao năm rồi không?"

Hạ Vũ hiểu cuộc chiến tranh thật sự đã bắt đầu, vẻ mặt cô không chút sợ hãi đáp lại: "Mười lăm năm ạ!"

Mẹ cô mỉm cười, nụ cười có đôi chút thâm lương, sau đó dùng ánh mắt cực kỳ sắc bén, bà nhìn chăm chăm vào cô: "Tám tuổi con lên sân khấu, mười sáu tuổi đã là quán quân giải trẻ toàn quốc. Năm mười bảy tuổi, giáo viên ba lê giỏi nhất người nước ngoài đã muốn nhận con làm học trò, nhưng bởi vì lúc đó con bị ốm, mẹ không đành lòng để con ra nước ngoài chịu khổ..."

Khi thấy mẹ đứng dậy, lồng ngực phập phồng dữ dội, hơi thở gấp gáp. Hạ Vũ mới cảm nhận được lửa giận trong lòng bà sục sôi như thế nào, bà nghiêng đầu nhìn Hạ Vũ: "Hai mươi hai tuổi, chỉ thêm một bước nữa thôi là con có thể đạt đến đỉnh cao, con lại đột nhiên nói với mẹ con không muốn múa ba lê nữa, con muốn bỏ đi hết thảy, bắt đầu học cái thứ khiêu vũ hiện đại kia từ đầu."

Hắn là không thể tin nổi nên mẹ cô lấy tay vỗ ngực, bắt lực xua tay, lắc đầu: "Con không phải là con của mẹ, Hạ Vũ ạ, con tuyệt nhiên không phải... Bây

giờ mẹ rất nhức đầu, những lời con nói lúc này mẹ có thể coi như chưa nghe thấy, còn về việc con phải làm gì, mẹ nghĩ con đã biết rõ ràng."

Nói xong, mẹ cô tức giận bỏ đi.

"Mẹ..." Đúng lúc này, Hạ Vũ bỗng gọi giật mẹ lại khi bà đã bước ra đến cửa, trong mắt lấp lánh vẻ kiên nghị: "Con đã hai mươi hai tuổi rồi. Mười lăm năm qua con nghe theo ý muốn của mẹ, trở thành một vũ công ba lê xuất sắc nhất." Cô hít sâu một hơi nói tiếp: "Mười lăm năm sau, con tin rằng nghe theo ý muốn của mình, con cũng có thể trở thành một vũ công khiêu vũ hiện đại xuất sắc nhất, bởi vì con là Hạ Vũ, con gái của mẹ."

Cô gái trẻ Hạ Vũ đứng sừng sững trong ánh đèn dịu nhẹ, ánh mắt trong veo.

Đây là lần đầu tiên trong hai mươi hai năm qua, cô dùng cách nói quả quyết như thế này để tỏ rõ thái độ với người mẹ cứng rắn của mình, hơn nữa lại không hề có ý định chùn bước.

Đôi cánh của chú chim non vẫn chưa hoàn toàn cứng cáp nhưng đã nung nấu ý nghĩ bay lên.

Bà Tân Hân quay lưng lại với đứa con gái có đôi chút xa lạ này, trong lòng ngổn ngang trăm mối, nét mặt nghiêm nghị, hờ hững bỏ đi.

"Thời kỳ ngộ ngược" của Hạ Vũ cuối cùng cũng bùng nổ vào mùa xuân năm cô hai mươi hai tuổi. Ý định này được nung nấu từ rất lâu, tựa như hạt giống nhỏ trong một đêm bỗng phát triển thành cây đại thụ, có sức sống ngoan cường.

Bà Tân Hân cuối cùng cũng nhận ra, từ trước đến nay, một người làm mẹ như bà vậy mà chưa hoàn toàn hiểu rõ đứa con gái này. Về ngoan ngoãn của con bé đã không còn, thay vào đó là sự bướng bỉnh, cố chấp mà trước đây bà vẫn chỉ quy loại tính cách này cho người con gái lớn Hạ Tang. Nhưng đến nay, bà thấy mình đã hoàn toàn sai lầm, sự bướng bỉnh của Hạ Tang chỉ ở trên bàn tiệc, nó chỉ một mực thích ăn miếng trả miếng lại bà, thích gây chuyện linh tinh, nhưng về những việc liên quan đến tiền đồ của nó, Hạ Tang vẫn chịu nhường một bước. Đây cũng là lý do vì sao bà vẫn mắt nhắm mắt mở để mặc nó làm loạn. Bà biết những đứa con có tính cách khác nhau thì phải cho chúng không gian khác nhau, áp lực khác nhau.

Người con gái vâng lời nhất và cũng là người bà dành tâm huyết nhiều nhất hóa ra lại là đứa ngộ ngược nhất. Nó như một cái lò xo càng bị đè ép bao nhiêu, sức bật trở lại càng cao bấy nhiêu. Nó mới hai mươi hai tuổi đã quyết định lấy lại quyền làm chủ cuộc sống của mình. Nó giấu suy nghĩ tận sâu dưới đáy lòng, thậm chí còn không có suy nghĩ muốn giao lưu với mẹ, nó tự mình quyết định xong xuôi rồi cuối cùng mới thông báo cho ba mẹ.

Bà Tân Hân ngồi im lặng một mình trong văn phòng, tay tỉ tẩn, đôi mày cau lại, bà cảm thấy mình đã mất đi quyền khống chế trước rất nhiều chuyện.

Sâu trong đáy mắt bà hiện lên đôi mắt ngoan ngoãn của Hạ Vũ, rốt cuộc là từ khi nào nó đã bắt đầu thay đổi?

Bà nhìn một tập công văn giấy tờ đặt trước mặt, bất giác rồi nghĩ ngợi. Vì những thứ này, phải chăng bà đã bỏ lỡ rất nhiều thứ quan trọng khác? Bà phải làm thế nào đây?

Quan hệ của Hạ Vũ và mẹ cuối cùng cũng rơi vào sự căng co khiến cả hai khó xử. Hai người mấy ngày liền chẳng hề nói chuyện với nhau, Hạ Vũ cũng không định sẽ thỏa hiệp như thế. Ngày ngày cô đi sớm về khuya, chuẩn bị xin vào lớp khiêu vũ hiện đại. Cố Tây Sở đã mở một lớp dạy lý thuyết về khiêu vũ hiện đại cho sinh viên năm ba, mặc dù là học lý thuyết, nhưng vì người đứng lớp là Cố Tây Sở tiếng tăm nên mỗi buổi học đều chật kín sinh viên. Theo yêu cầu của sinh viên, nhà trường không thể không dời từ phòng học nhỏ sang giảng đường lớn, nhưng dù đã làm vậy vẫn có sinh viên không tìm được chỗ ngồi mà phải đứng nghe giảng suốt ba tiết học.

Hôm nay Hạ Vũ đến muộn, đành phải đứng cạnh cửa lớp nghe giảng. Trên bục, Cố Tây Sở mặc áo sơ mi, quần bò, mái tóc đen dài hơi xoắn vén gọn ra sau tai. Vì đã quen nhìn Cố Tây Sở mờ mờ hồ hồ khẽ nhể nhại, nay thấy anh ôn tồn nhã nhặn, toát ra khí chất u buồn nên biết bao trái tim thiếu nữ dưới bục giảng đã bị cướp đi.

"Trường phái Tân Tiên Phong thiên về phản truyền thống, phản mỹ thuật, phản văn hóa, phản lý tính, phản nghệ thuật, phản vũ đạo, thậm chí còn làm tan rã các yếu tố vũ đạo, tiến hành nhiều loại thử nghiệm về kỹ xảo biên đạo múa. Nó sáng tạo ra một loạt các phương pháp biên đạo múa, trên phương diện kỹ xảo thì hình thành nên hình thức tự do."

Cố Tây Sở đứng trên bục, giảng giải các slide trên máy chiếu, nhìn hình ảnh vũ đạo trên màn hình rồi quay xuống phía lớp học khẽ mỉm cười: "Nói một cách đơn giản, trường phái Tân Tiên Phong đã đi con đường mà người khác chưa từng đi qua. Nhưng điều này không có nghĩa là khiến cho người khác không còn đường nào để đi."

Lời anh vừa dứt, sinh viên liền cười ầm lên, có nữ sinh còn ôm ngực, mê mẩn nhìn thầy giáo đẹp trai trên bục giảng, nhỏ giọng lẩm bẩm cười đùa: "Thầy ơi, ngoài theo đuổi thầy ra, em đã không còn con đường nào để đi nữa rồi!"

"Nói tóm lại, mong mọi người nhớ kỹ, mảnh đất của nghệ thuật không có khái niệm cạnh tranh. Tất cả mọi thứ trên đời đều đang move on*, nghệ thuật cũng đang move on. Đây có lẽ là một trong những chuyện khiến con người ta kích động nhất trong lịch sử nhân loại, hãy để chúng ta cùng chờ đợi một thế giới sáng tạo vô tận này nhé, mời các bạn nghe."

*Tiến lên.

Cố Tây Sở vừa tuyên bố tan học, các nữ sinh dưới bục giảng đã ồ ồ ào, tới tập chen đến trước bục. Ngoài mặt thì họ muốn giải bày với thầy giáo thân yêu những điều còn băn khoăn đối với nghệ thuật, nhưng thực chất có đến 99% chỉ muốn tiếp xúc với người phát ngôn của nghệ thuật - thầy giáo Cố Tây Sở - trong khoảng cách gần, ngửi mùi mồ hôi đặc trưng trên người anh, hoặc thử đếm số lông mi của anh trong vòng ba mươi giây.

Hạ Vũ cũng đang cố gắng chen đến trước bục, luồn lách linh hoạt giữa các khe hở trong đám người, cùng lúc đó có một người bạn của cô đi ra đang thảo luận về Tạ Nhất Mạn trong cuộc thi tại Thụy Sĩ. Hạ Vũ lúc này mới nhớ ra, hai hôm nay vì chuyện buồn phiền của mình mà cô đã quên không quan tâm đến chủ đề này. Cô liền dừng lại lắng nghe một lúc.

"Sẽ không còn nghi ngờ gì nữa, tổ thi đấu của chị ấy sẽ đứng đầu. Chị ấy khá may mắn vì cùng tổ với hai thí sinh người châu Mỹ. Tổ C và tổ D mới gọi là cạnh tranh gay gắt, các thí sinh của châu Âu đều tập trung ở hai tổ này, cạnh tranh đến một mắt một còn, xem ra Nữ hoàng khiêu vũ của chúng ta đã được ông trời giúp đỡ."

"May mắn cộng thêm thực lực, không thắng mới là lạ."

"Nhưng cũng khó bảo đảm sẽ không xuất hiện đối thủ cạnh tranh bí hiểm."

Tổ F có một thí sinh không mấy tên tuổi, một cô gái đến từ Slovenia, biểu hiện của cô ấy để lại ấn tượng rất sâu sắc. Ngược lại, màn biểu diễn của chị Nhất Mạn hơi thiếu sự sáng tạo, chỉ có thể coi là bình thường, thậm chí hơi cứng nhắc."

"Chiến thuật gì vậy nhỉ, từ khi bắt đầu có ai đã giờ con át chủ bài ra chứ?"

Hai người bạn đã đi xa dần. Hạ Vũ nhún vai bước đi, tiếp tục luồn lách về phía trước, cực kỳ hưng phấn nhìn Cố Tây Sở bị bao vây giữa tầng tầng lớp lớp các nữ sinh, không nhìn được liền bật cười.

Cố Tây Sở đang kiên nhẫn trả lời từng câu hỏi, vừa hay đúng lúc ấy cũng nhìn về phía cô, ánh mắt hai người gặp nhau. Hạ Vũ đứng từ xa mỉm cười ngọt ngào với anh, trong mắt có chút đùa bỡn và đồng tình, đôi mắt trong veo như nước mùa thu.

Nhìn khuôn mặt tươi cười rạng rỡ cùng đôi mắt lấp lánh bên ngoài đám đông ấy, trái tim Cố Tây Sở bất giác nhộn nhạo, tuy miệng nói, nhưng nụ cười trên môi anh chỉ dành riêng cho người con gái ấy.

Đợi đến khi chuông vào học lại vang lên, các cô gái có tiết học cuối cùng cũng không thể không rời đi. Hạ Vũ không còn giờ học đành kiên nhẫn đợi cô gái cuối cùng rời đi, sau đó đưa cho Cố Tây Sở một chai nước khoáng.

Lúc này, cô có rời khỏi đó một lúc, chạy đi mua cho Cố Tây Sở chai nước, hơn nữa còn chọn nhãn hiệu mà anh thường uống.

Về mặt Hạ Vũ vẫn tươi cười: "Thầy ơi, giảng viên được yêu thích nhất toàn trường năm nay nhất định lại thuộc về thầy rồi!"

Cố Tây Sở đang khát khô cả họng lộ ra vẻ mặt đau khổ, mở nắp chai uống một ngụm, nụ cười vẫn đọng lại nơi khóe môi: "Vì thế mỗi lần nhận giải tôi đều bị các giảng viên khác nhốt trong nhà vệ sinh đánh cho một trận tơi bời. Họ bảo đánh tôi bầm dập như mặt heo luôn để sang năm tôi sẽ không được nhận giải nữa."

Hạ Vũ tiếp tục trêu chọc: "Dù thầy có là heo thì cũng là một con heo đẹp trai nhất!"

Cố Tây Sở có động tác nhúm mày cực kỳ quyến rũ, mỉm cười gật đầu đáp: "Không tồi, năm nay đợi lúc lại bị đánh, tôi sẽ nói với các giáo viên như thế."

Hạ Vũ gật đầu như gà mổ thóc: "Đúng vậy, thầy ơi, thầy giúp em chuyển lời với họ, fan club sẽ không bao giờ bỏ rơi thầy đâu."

Cố Tây Sở thích thú nhìn cô nhóc thông minh, tinh nghịch, đáng yêu trước mặt: "Sao? Em là chủ tịch của fan club à?"

"Không!" Hạ Vũ lắc đầu, cười toét miệng: "Ước mơ của em là có một ngày sẽ trở thành người quản lý của thầy, cả ngày chỉ ngồi đếm tiền."

Cố Tây Sở vỗ vai cô nhóc Hạ Vũ: "Ước mơ rất hay, chỉ tiếc là người quản lý của tôi hiện nay đang trong độ tuổi trung niên, xem ra em còn phải đợi thêm mười mấy năm nữa. Hơn nữa, lúc đó thầy đã là một ông chú không nhảy nổi nữa rồi, có lẽ khi đến lượt em, em chỉ có thể đếm tiền xu thôi!"

Hạ Vũ nghe xong, liền cúi đầu ủ rũ: "Thôi được, có lẽ em nên bắt đầu làm chủ tịch fan club trước, lên chiếm dụng mấy thứ quà gì gì đó cũng coi như kiếm được đôi chút."

Cố Tây Sở bật cười: "Thế mới thực tế."

Hạ Vũ đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, liền quay người lại, vẻ mặt thần bí khó lường nheo mắt nhìn Cố Tây Sở. Cố Tây Sở kinh ngạc hỏi: "Chuyện gì vậy?"

"Thầy ơi, trong mắt em có hai từ, thầy có phát hiện ra không?" Giọng nói của Hạ Vũ giống như một nữ phù thủy đang đọc thần chú.

Cố Tây Sở hoàn toàn không ngờ tới, nhún vai đáp: "Xin lỗi, tôi không phát hiện ra, là gì vậy?"

Hạ Vũ giờ tay chỉ vào mắt trái: "Đây là move."

Rồi lại chỉ sang mắt phải: "Đây là on."

Nói xong, cuối cùng cô không làm ra vẻ huyền bí nữa, nở nụ cười rạng rỡ: "Thầy ơi, cuối cùng em cũng quyết định rồi, em muốn bước vào vương quốc của sáng tạo, không muốn làm thiên nga nhỏ."

Cố Tây Sở hiểu ý, nhìn Hạ Vũ một lát, cuối cùng cũng mỉm cười rạng rỡ, dang rộng hai tay: "Welcome!"

Mặc dù Hạ Vũ nhận được sự ủng hộ của thần tượng, nhưng cuộc chiến tranh không khói súng trường kì ở nhà vẫn tiếp diễn. Hạ Vũ không thỏa hiệp, mẹ cô cũng không chấp nhận quyết định của cô khiến không khí trong nhà rất nặng nề, ức chế.

May mắn là quyết định của Hạ Vũ nhận được sự ủng hộ của các thành viên khác trong gia đình. Vào buổi tối trước lúc Hạ Tang đi đưa xe, thậm chí cô còn qua phòng Hạ Vũ, nói một câu: "Là trái hay phải không quan trọng, quan trọng là em đã đưa ra quyết định!" Nói xong chị ấy định bước đi, rồi lại quay đầu nhìn Hạ Vũ, khóe miệng lạnh lùng nở một nụ cười: "Chị còn tưởng cả đời em sẽ làm cừ non của mẹ."

Hạ Vũ mỉm cười nhìn bóng lưng chị gái một lúc, nhưng cuối cùng nhớ đến sắc mặt u ám của mẹ, nụ cười mới đó đã nhạt dần, cô để mặc bóng đêm bao phủ nỗi đau và sự yếu đuối của mình.

Chỉ có trời mới biết, cô chỉ dám sợ hãi trong bóng đêm, còn khi đêm tối qua đi, cô lại mặc áo giáp tiếp tục chiến đấu.

Một ngày nữa lại trôi qua, cô đến nhà văn hóa thiếu nhi dạy khiêu vũ.

Hạ Vũ rất mong chờ đến cuối tuần vì điều đó có nghĩa là cô sẽ được gặp hai người một lớn một nhỏ như cặp cha con kia. Không hiểu sao hai người họ như đã cho cô sức mạnh để tiếp tục sống, bởi mỗi khi thấy yếu đuối, Hạ Vũ đều mang đôi giày búp bê có gắn đinh trang trí mà Nghiêm Ký tặng, xoay mấy vòng trong phòng, tưởng tượng ra ánh mắt cực kỳ dịu dàng ấy, sau đó nhìn nét mặt vui tươi trong gương, tự nhủ: "Hạ Vũ, mày không sai, mày có thể làm được."

Nhưng đến trưa thứ Bảy, cô bị ba gọi lại và ở trong bếp lắng nghe những lời dạy bảo dịu dàng của ông. Đại ý là ông hy vọng Hạ Vũ có thể hòa hảo với mẹ vì hai người không ai để ý đến ai chỉ làm nghiêm trọng hơn tâm trạng tiêu cực của mọi người, cũng chẳng có lợi gì cho việc đạt được mục đích của cô.

Hạ Vũ nhận ra thái độ của mình quá cứng nhắc. Cô một mực chỉ muốn thể hiện rằng mình sẽ không thỏa hiệp, mà không để mẹ có thời gian làm dịu xung đột, điều này quá tàn nhẫn đối với bà. Cô bất giác cúi đầu, cảm thấy tự trách vì phương pháp xử lý vô cùng trẻ con của mình.

Thế là, buổi chiều hôm ấy cô đến muộn. Lúc cô đến, Nghiêm Ký và Lăng Lăng đã đến, Hạ Vũ vội xin lỗi các vị phụ huynh đang có mặt, may mắn là mọi người đều có ấn tượng tốt với cô nên không ai để bụng.

Hai tiếng đồng hồ của buổi học chiều trôi qua thuận lợi, Hạ Vũ nhìn trộm Nghiêm Ký mấy lần, nhưng xem ra anh có vẻ rất bận rộn, cứ cúi đầu làm việc trên máy tính suốt, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

Đến lúc tan học, Nghiêm Ký dắt Lăng Lăng đến chào tạm biệt Hạ Vũ nhưng vì đang nhận điện thoại của Hải Lạc nên cô chỉ vội vẫy tay chào lại. Hải Lạc mời cô tối mai ra ngoài ăn, vì gần đây có một nhà hàng Nhật Bản mới khai trương, còn luôn miệng bảo đảm: "Tớ mời, tớ mời, cái đồ nghèo kiết xác nhà cậu."

Hạ Vũ mơ màng đứng bên đường bắt xe về nhà. Tối qua cô đã vô cùng mong đợi được nói chuyện với Nghiêm Ký, kể với anh về thành quả nỗ lực của cô trong tuần vừa qua, không biết tại sao cô lại hy vọng có thể giải bày tâm sự với anh.

Nhưng không ngờ hôm nay lại cách xa với mong đợi của cô, khiến cô không tránh khỏi có chút thất vọng.

Trong lúc Hạ Vũ đang lơ đãng vì mãi suy nghĩ thì một chiếc xe đã đỗ lại trước mặt. Cô ngược nhìn, hai mắt sáng lên, vẻ mặt ồ dột bỗng lấy lại được thần sắc.

Lăng Lăng ngồi ghế sau đang nhào người ra ngoài cửa xe, cánh tay mũm mĩm huơ loạn lên: "Cô ơi, cậu con hỏi cô có muốn lên xe hay không, bây giờ khó bắt được xe lắm cô ạ!"

Giọng của loa truyền thanh Lăng Lăng om sòm không ngừng nghỉ, Nghiêm Ký ngồi bên tay lái đau đầu nhìn cậu nhóc. Hạ Vũ bật cười, vui vẻ nói: "Bảo với cậu của con, cậu ấy là một quý ông đích thực."

Cô mỉm cười nhìn Nghiêm Ký qua cửa kính, cái loa truyền thanh nhỏ đúng là rất nghe lời, lập tức nghiêng đầu chuyển lời: "Cậu ơi, cô giáo nói cậu là một quý ông đích thực."

Nghiêm Ký cuối cùng cũng không nhịn được nữa, liền nói từng từ một qua kẽ răng: "Tai cậu không bị điếc."

Cậu nhóc thận trọng quay người lại nói với Hạ Vũ: "Cô ơi, cậu con nói tai cậu không bị điếc."

Hạ Vũ bật cười ha ha, cảm thấy những phiền muộn trong tuần vừa qua đã tan biến, trong lòng ngập tràn hạnh phúc.

Biết rõ sự thông minh tinh nghịch, đáng yêu của cô gái đứng ngoài xe, Nghiêm Ký hơi mất kiên nhẫn nói: "Lên xe đi!"

Phụ nữ và trẻ em, toàn nói những lời thừa.

Suốt dọc đường, xe cứ đi được một đoạn lại phải dừng lại, Lăng Lăng không mang theo Nicole nên luôn miệng nói chuyện với Hạ Vũ. Hạ Vũ bảo cậu nhóc hát, cậu nhóc liền hát hết bài này đến bài khác. Cô vỗ tay, thỉnh thoảng cũng hát cùng cậu nhóc, khiến khóe miệng Nghiêm Ký đang chuyên tâm lái xe cũng dịu dàng cong lên, bầu không khí trong xe rất vui vẻ, con đường bị tắc không còn quá phiền muộn nữa.

Khi gần đến khu nhà Hạ Vũ ở, điện thoại của Nghiêm Kí đột nhiên đổ chuông, anh liền bắt máy, "a lô" một tiếng rồi không nói thêm gì nữa, vẻ mặt vốn dịu dàng bỗng u ám tựa như có giông tố sắp ập đến. Hạ Vũ nín thở, nhìn hai hàng lông mày nhíu chặt của anh, trong lòng dâng trào một dự cảm không lành.

Lăng Lăng ngồi phía sau vẫn vui vẻ ca hát, Hạ Vũ bắt đầu vỗ tay loạn nhịp, mắt không chớp nhìn chăm chăm vào Nghiêm Kí.

"Tôi sẽ đến ngay." Nghiêm Kí chỉ nói một câu rồi cúp máy.

Sau đó, anh quay đầu lại: "Xin lỗi, đành phải để cô xuống trước vậy."

Hạ Vũ chưa bao giờ thấy Nghiêm Kí nghiêm túc, trang trọng như thế, dường như mọi niềm vui đều lặng lẽ biến mất không chút dấu vết sau cuộc điện thoại này và đã bị mang đến một nơi rất xa.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

Nghiêm Kí đã từ từ dừng xe lại ven đường, sau đó chăm chú nhìn cậu nhóc đang vui vẻ ở ghế sau, cố gắng kiềm chế một lúc rồi khẽ nói: "Bệnh tình chị tôi nguy kịch rồi!"

Hạ Vũ ngẩn ra, thấy rõ nỗi đau đang từng chút, từng chút dâng lên trong mắt Nghiêm Kí, nhưng cô hoàn toàn không biết phải nói gì trong lúc này.

Nghiêm Kí liếc nhìn cô, thúc giục: "Xin lỗi, đành phải để cô xuống trước vậy."

"Không!" Hạ Vũ theo phản xạ lắc đầu cự tuyệt, nhìn vẻ kiên nghị toát lên trong mắt Nghiêm Kí, trong lòng cô đã có quyết định: "Để tôi đi cùng anh nhé!"

Cô chăm chú quay đầu nhìn "tiểu mập mạp" vẫn còn đang vui vẻ ca hát ở ghế sau. Đối với một đứa bé ngây thơ, non nớt như thế mà nói, cuộc đời vừa bắt đầu đã phải trải qua nỗi đau cay đắng, chua xót nhất trong đời. Nó vốn dĩ đã chẳng có gì nhiều, nay ông trời lại muốn cướp đi sinh mạng của mẹ nó, điều này thật quá tàn nhẫn.

Hạ Vũ biết bản thân tuyệt nhiên không làm được bất cứ trò trống gì, chỉ hy vọng trong thời khắc đau lòng này, cô có thể ở bên họ.

Cô yên lặng nhìn Nghiêm Kí: "Nó còn bé như thế, có lẽ nó cần đến tôi!"

Nghiêm Kí không nói gì, sau đó quay đầu khởi động xe.

Mặt trời đã ngã về Tây, khoảng trời phía xa nhuộm một màu vàng ấm áp, giọng hát non nớt của Lăng Lăng ngân vang trong không gian.

Em đi một mình trên con đường nhỏ ngoại ô

Em mang bánh đến cho bà ngoại

Nhà bà ở chỗ vừa xa vì vắng vẻ

Em phải coi chừng trên đường có sói hay không

Khi mặt trời xuống núi đi ngủ

Em phải chạy về nhà

Cùng mẹ đi vào giấc mơ ngọt ngào.

Hạ Vũ mỉm cười vỗ tay, cùng hát với Lăng Lăng, hát mãi, hát mãi, giọng hát dần nghẹn ngào, cô nhìn đứa trẻ sắp mất đi người mẹ, một giọt nước mắt tuôn rơi trên khóe mi.

Nghiêm Kí nghiêng đầu nhìn cô gái có khóe mắt ướt đầm bên cạnh, trong mắt cô chứa đầy hình ảnh cháu trai cưng của anh, giọng hát cô hơi run rẩy, cũng giống như trái tim anh đang run rẩy không thể khống chế.

Ngày này, cuối cùng cũng đến mà không hề báo trước.

Chị à, cuối cùng chị không muốn tiếp tục sống như thế này nữa ư? Nhưng sao chị có thể bỏ rơi con mình, bỏ rơi chúng em?

Trong tiếng hát vang, trái tim Nghiêm Kí bị xé vụn ra đau đớn.

Dọc đường, xe cộ đông đúc như mắc cửi nên lúc họ đến bệnh viện thì đã muộn. Lúc anh ôm Lăng Lăng chạy học tốc đến cửa phòng bệnh, đã có mấy người đứng trước cửa, một bà cụ trong số đó nhìn thấy Nghiêm Kí, vẻ mặt đau đớn, khẽ nói: "Đã đi mười phút trước rồi!"

Nghiêm Kí nhìn chăm chăm vào cánh cửa đó, im lặng một lúc sau đó chỉ hỏi một câu: "Lúc đi chị ấy có đau đớn không?"

Giọng của anh khản đặc, dường như muốn cố gắng kìm nén nỗi đau trong lòng đang gào thét muốn phá tung lồng ngực.

Bà cụ khỏe mắt đỏ hoe, lắc đầu nói: "Rất thanh thân, như thế đi ngủ thường ngày vậy, chỉ tiếc là lúc nó đi các cháu đều không ở bên cạnh."

Nghiêm Kí rầu rĩ gật đầu: "Cháu vào nhìn chị ấy một lát."

Bà cụ nhìn Lãng Lãng đứng cách đó mấy bước đang ngờ nghệch nắm tay Hạ Vũ: "Không để Lãng Lãng nhìn mẹ nó một lát sao?"

"Không cần đâu!" Giọng Nghiêm Kí khản đặc: "Nó còn bé quá!"

Anh quay đầu nhìn đứa cháu trai yêu quý, trong đôi mắt có một vùng biển xanh thẳm. Hạ Vũ ngăn người nhìn Nghiêm Kí, thấy anh quay đầu lại, từng bước, từng bước đến gần cánh cửa kia, mở ra rồi bước vào trong.

Hạ Vũ nắm chặt cánh tay mềm mại của Lãng Lãng, cậu bé cảm nhận được liền ngừng đầu, ngây thơ nói: "Cô ơi, cậu đi thăm mẹ con rồi, mẹ con rất thích ngủ, cậu nói lúc con không ngoan phải học theo mẹ, ngoan ngoãn nằm ngủ."

Hạ Vũ kìm nén nỗi đau xót trong lòng, từ từ ngồi xuống nhìn Lãng Lãng, dịu dàng nói: "Lãng Lãng có một người mẹ thật tuyệt vời, cô cũng phải học theo mẹ con, ngoan ngoãn nằm ngủ."

"Vâng ạ!" Đôi mắt lấp lánh của Lãng Lãng phản chiếu nụ cười thê lương của Hạ Vũ.

Bà cụ bước tới gần, Lãng Lãng quay người lại, vui vẻ vẫy tay: "Bà Lâm ơi, con đến thăm mẹ ạ."

Bà cụ quay người đi lau nước mắt, sau đó quay lại với đôi mắt đỏ hoe, nói với Lãng Lãng: "Lãng Lãng ngoan, hôm nay mẹ con mệt, ngủ rất say, chúng ta đừng vào làm ồn, để yên cho mẹ ngủ, được không?"

Lãng Lãng không vui, bĩu môi nói: "Nhưng cậu cũng vào thăm mẹ đấy thôi ạ!"

Bà cụ nhất thời không biết trả lời thế nào, ngập ngừng nhìn đứa trẻ nhỏ cô trước mặt, một giọt nước mắt sắp tuôn rơi. Hạ Vũ không nhẫn tâm để thằng bé nhìn thấy nước mắt, bèn kéo Lãng Lãng quay người lại, mỉm cười an ủi: "Cậu chỉ vào xem mẹ ngủ có ngon hay không, rồi sẽ lập tức ra ngay."

Lúc này, bà cụ cũng nhanh chóng lau khô nước mắt, phụ họa theo: "Đúng thế, cậu con sẽ ra ngay đấy!"

Lãng Lãng vẫn nửa tin nửa ngờ, nhìn chằm chằm vào bà cụ, nghi ngờ hỏi: "Bà Lâm, tại sao mắt bà lại đỏ vậy?"

Bà cụ do dự một lát: "Buổi tối gió to, mắt bà bị cát bay vào."

Sau đó bà mỉm cười, chuyển sự chú ý của cậu nhóc, chỉ vào Hạ Vũ đứng bên cạnh: "Lãng Lãng, cô xinh đẹp này bà chưa gặp bao giờ, là ai vậy?"

Lãng Lãng mặt mày rạng rỡ kéo Hạ Vũ, nhiệt tình giới thiệu bằng giọng non nớt: "Bà Lâm, đây là cô Hạ Vũ của cháu, cô ấy dạy cháu khiêu vũ, còn dạy cả nhảy nữa đó bà."

Bà cụ thân thiện gật đầu với Hạ Vũ, miễn cưỡng nở một nụ cười: "Vậy thì Lãng Lãng phải khiêu vũ thật giỏi, sau này nhảy cho bà xem được không?"

Vừa dứt lời, khỏe mắt bà đã không khống chế được, bắt đầu rung rung.

"Vâng ạ." Lãng Lãng ngoan ngoãn gật đầu đồng ý.

Hạ Vũ thăm thò dài, im lặng ôm lấy "tiểu mập mập", khẽ vuốt ve mái tóc mềm mại của cậu nhóc, giọng nói khẽ như hơi thở của gió.

"Không sao, sau này cô cũng sẽ yêu con."

Gần như cùng lúc đó, Nghiêm Kí cũng bước vào phòng bệnh, trong mắt anh giờ chỉ còn thân hình gầy yếu nằm trên giường được phủ khăn trắng toát kia. Chủ nhân của thân thể này đã lên thiên đường, trước khi đi chẳng hề để lại cho những người đang sống bất kỳ một lời trần trối, thậm chí cả một ánh mắt lưu luyến cũng không.

Chị ấy đã ra đi thanh thản như thế, yên tĩnh đến gần như tàn nhẫn.

Nghiêm Kí đứng bất động nhìn người chị gái sẽ không bao giờ còn tỉnh lại được nữa. Anh đứng đờ ra như một khúc gỗ, đôi môi mím chặt.

Các bác sỹ, y tá quen biết anh đã mấy năm thấy Nghiêm Kí bước vào, vẻ mặt nặng nề liền an ủi: "Chúng tôi cấp cứu hơn một giờ đồng hồ, nhưng vẫn... may mà lúc ra đi cô ấy rất thanh thản."

"Bảo trọng." Vừa nói, bác sỹ vừa đẩy cửa bước ra ngoài.

Nghiêm Kí bước lại gần giường bệnh, cánh tay run rẩy kéo tấm khăn ra, anh muốn nhìn người chị gái thân yêu của mình lần cuối. Tay anh lướt qua vầng trán đã không còn hơi ấm của chị. Chị ấy cứ thanh thản nhắm chặt mắt nằm đó, giống như mỗi lần anh đến thăm trong bốn năm qua, nhưng cuối cùng đã không thể quay lại như thế được nữa, chị đã rời bỏ thân xác để linh hồn bay về một nơi xa hơn.

Anh không hề muốn thừa nhận anh và chị đã âm dương cách biệt.

"Chị ơi, em xin lỗi, em lại đến muộn nữa rồi!"

Anh khẽ thì thầm, hệt như hồi còn bé hai người cùng ngồi ở bàn học ôn bài, anh khẽ hỏi chị: "Chị ơi, em xin lỗi, hồi nãy em chơi bóng, ba không phát hiện chứ chị?"

"Em đó, lần này là lần thứ mấy rồi hả?" Chị anh vừa nghiêm khắc lại vừa có chút dung túng khi quản giáo anh như thế.

Thời gian cứ vô tình trôi đi, những lời nói ấm áp ấy giờ chỉ còn là hồi ức của ngày xưa. Người chị thân yêu nhất của anh, thậm chí còn không kịp chào tạm biệt anh đã đặt chân lên con đường đến thiên đường.

Nghiêm Kí cúi đầu hôn lên vàng trán đã lạnh ngắt của chị, trịnh trọng hứa: "Chị yên tâm, em sẽ yêu quý Lăng Lăng như yêu chính sinh mạng của mình."

Chị gái anh đã đi xa nhưng khuôn mặt vẫn xinh đẹp như ngày hôm qua.

Nghiêm Kí im lặng ngắm nhìn, trong mắt là một vùng biển chết.

Anh biết câu nói này là điều chị muốn nghe nhất, nay chị đã nghe thấy, cuối cùng cũng có thể yên lòng mà ra đi.

Sự ra đi của Nghiêm Vân là một đòn chí mạng với những người trong gia đình. Ba mẹ Nghiêm Kí đến muộn, ôm đầu đau đớn gào khóc. Mặc dù từ lâu họ đã chấp nhận sự thật chị trở thành người thực vật, nhưng sự ra đi của chị ấy vẫn khiến những người thân đang sống khó có thể chấp nhận được trong một thời gian ngắn, huống chi lại là người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh. Mẹ Nghiêm Kí khóc đến chết đi sống lại, lưng ba Nghiêm Kí dường như lại càng còng xuống.

Mọi người sợ Lăng Lăng cảm giác được điều gì đó nên mấy cô chú thay nhau bế cậu nhóc đến khu vui chơi giải trí ở gần đó. Hạ Vũ bỗng trở nên nhàn rồi, nhưng không hiểu vì sao, cô cũng không muốn rời đi, mặc dù cô không có quan hệ gì với người đã khuất, nhưng cô biết, hai người họ đều quan tâm đến Nghiêm Kí.

Cô đứng đó lặng lẽ quan sát, thấy Nghiêm Kí ôm mẹ mình, để bà đau đớn gào khóc trong lòng. Trên hành lang không sáng sủa lắm, cô chỉ dám đứng từ xa nên không nhìn rõ vẻ mặt của anh. Cô chỉ biết anh tựa như một chiến sĩ gang thép kiên cường, im lặng ôm ấp người mẹ già nua, như một người đàn ông đội trời đạp đất, chống đỡ một khoảng trời cho những người thân của mình.

Không hiểu sao cô tin rằng, trên khuôn mặt anh không có nước mắt, nước mắt của anh được giữ lại trong tim, còn trước mặt mọi người anh luôn tỏ ra kiên cường.

Một người con trai kiên cường như thế, khi người thân yếu đuối, có thể tìm anh để nhận một cái ôm, nhưng khi anh yếu đuối thì có thể tìm ai cho anh một cái ôm đây?

Cô biết anh chưa ăn gì nên chạy ra ngoài mua chút gì đó để anh lót dạ, mặc dù cũng đoán được anh chưa chắc đã muốn ăn nên tâm trạng cô bỗng trở nên nặng nề.

Lúc quay lại gần phòng bệnh thì cô không thấy Nghiêm Kí đâu nữa. Cô cũng ngại không dám làm phiền sự yên tĩnh của mọi người nên chỉ cầm đồ ăn do dự đi qua đi lại. Một lát sau, đột nhiên nhớ ra lúc này khi trò chuyện với Lăng Lăng, cô có nghe cậu nhóc kể mỗi lần hai cậu cháu đến thăm mẹ Nghiêm Vân, khi thời tiết tốt, cậu nhóc sẽ đi cùng cậu đến đài thiên văn ngắm mây trắng nhẹ trôi trên bầu trời. Hoặc nếu là buổi tối, họ sẽ ở trên đài thiên văn đếm sao, sau đó đem con số đếm được kể với mẹ Nghiêm Vân đang ngủ say, nói với mẹ, mỗi ngày trên đỉnh đầu mẹ có bao nhiêu đám mây, bao nhiêu ngôi sao bầu bạn cùng mẹ.

"Cậu con nói, như thế những lúc chúng ta không ở đó mẹ cũng sẽ không thấy cô đơn." Cậu nhóc đã thuật lại như thế.

Từng đợt sóng trong lòng Hạ Vũ sục sôi, cô nhấc chân chạy thẳng lên tầng.

Lúc Hạ Vũ đặt chân lên đài thiên văn, cô dừng lại thở hồng hộc rồi ngó nghiêng xung quanh một lúc. Sau đó hai mắt cô dừng lại ở một bóng dáng đứng bên lan can.

Trong màn đêm đen kịt, bóng dáng cao lớn của Nghiêm Kí bị bóng tối ngọt ngào che phủ. Anh quay lưng với cô, đứng hút thuốc, khói thuốc xuyên qua màn đêm, cảnh tượng này khiến trái tim Hạ Vũ bất giác run rẩy.

Cô muốn ôm lấy anh từ sau lưng, để anh không bị thương, không cô đơn, không đau lòng nữa.

Nhưng lý trí mách bảo cô rằng không thể làm như thế, bởi vì họ chỉ là bạn bè, những người bạn không xa cách nhưng cũng chẳng gần gũi, giữa hai người còn có một chút khoảng cách.

Thế là cô chỉ có thể bước qua đó, nhẹ nhàng, cố hết sức không làm phiền suy nghĩ của anh. Nhưng cho dù cô đã dè dặt như thế, nhưng Nghiêm Kí vẫn nghe được tiếng động phía sau. Anh chậm rãi quay người lại, thấy cô đứng cách đó mấy bước.

Anh im lặng không nói gì, điều thuốc trong tay đang cháy đỏ, Hạ Vũ lúng túng nhưng vẫn làm bộ tự nhiên thoải mái, chìa túi đồ ăn trên tay ra, khẽ nói:

"Tôi nay anh chưa ăn gì, ăn một chút đi!"

"Không cần đâu, tôi không đói." Anh lạnh lùng cự tuyệt, giọng nói trầm thấp. Hạ Vũ nhìn người đàn ông lạnh như băng trước mặt giống như lần đầu tiên cô gặp anh, anh đã lạnh lùng cự tuyệt cô nhưng cô hiểu ra rằng, có nhiều chuyện không giống như trước nữa.

Hạ Vũ không nói, đôi mắt trong veo ngược nhìn anh, không ép buộc, cũng không bỏ đi. Nghiêm Kế quay lưng lại với cô rồi nói: "Cô về đi, hôm nay đã vất vả cho cô rồi!"

Hạ Vũ bất động, bỏ túi đồ ăn trên tay xuống, đi đến đứng bên cạnh anh, ngửi mùi thuốc lá nhẹ nhẹ trên người anh, trong lòng lại cảm thấy đôi chút thỏa mãn.

Cô khẽ thì thầm trong màn đêm "Tôi không đi, tôi cũng muốn giống như các vì sao được bầu bạn cùng anh."

Giọng Hạ Vũ rụt rè mà kiên quyết, cô vốn nghĩ mình sẽ bị Nghiêm Kế đuổi đi một cách vô tình, nhưng thấp thỏm đợi một lúc lâu chỉ nghe anh khẽ nói một tiếng: "Được."

Trái tim đang treo lơ lửng của cô được thả lỏng.

Hai người cứ đứng im lặng trên đài thiên văn như thế. Gió thổi tung mái tóc hai người. Hạ Vũ ngược mắt nhìn bầu trời như những sợi nhung tơ xanh chằm phía xa xa: "Hồi bé, ba mẹ tôi từng nói rằng, con người ta khi mất đi sẽ như một ngôi sao, ở trên bầu trời nhìn những người thân dưới trần gian, vì vậy chúng ta càng phải cố gắng sống thật tốt để họ được yên lòng."

"Đó đều là những chuyện người lớn lấy ra để lừa trẻ con."

Nghiêm Kế hút một hơi thuốc, khói thuốc bay theo gió. Hạ Vũ không quen mùi thuốc liền ho một tiếng, anh lập tức vút nửa điếu thuốc còn lại đi, giẫm lên mấy cái, nghiền nát.

"Người chết thì cũng chết rồi, không còn nhìn thấy, nghe thấy được nữa."

Những ngôi sao trên bầu trời còn hạnh phúc hơn những người đã chết, vì ít nhất chúng còn được xuất hiện trên bầu trời."

Nghiêm Kế dùng những lời lẽ kịch liệt để che giấu sự tuyệt vọng và bi thương trong lòng. Lúc này đây, anh như một đứa trẻ, hiếm khi tranh luận cùng Hạ Vũ như thế.

Hạ Vũ im lặng ngược mắt nhìn người con trai trước mặt.

Cuối cùng anh cũng không còn vẻ mặt lạnh lùng, vô tình vốn có nữa. Anh thả sự bi thương của mình trong đêm tối. Trong đôi mắt sâu thẳm chứa đầy nỗi tuyệt vọng khi mất đi người thân, một Nghiêm Kế như vậy khiến Hạ Vũ không thể nào duy trì ý chí được nữa.

Cô từ từ đến gần anh, đứng cách anh nửa gang tay, dùng ánh mắt dịu dàng chăm chú nhìn anh, an ủi anh, và lần đầu tiên cô gọi tên anh.

"Nghiêm Kế..." Giọng nói của cô hơi run rẩy, "... Tôi có thể ôm anh như ôm Lăng Lăng một lát được không?"

Dưới ánh trăng, Nghiêm Kế ngăn người nhìn cô gái trong sáng như nước trước mặt. Làn sóng mềm mại trong mắt cô như một phép màu nhiệm, xua đi cảm giác lạnh lẽo trên người anh. Một giây sau đó, cơ thể gượng gạo của anh được cô ôm ấp. Hai tay cô ôm chặt lấy anh. Anh nhớ lại nhiệt độ lạnh công đến thấu xương trên trán chị gái mình, trái tim lạnh của anh cuối cùng cũng cảm nhận được một chút ấm áp.

Trong vòng tay Hạ Vũ, những giọt nước mắt của anh cuối cùng cũng rơi trên vai cô.

Anh ôm chặt Hạ Vũ nhỏ nhắn trong lòng mình, muốn hấp thu hơi ấm trên người cô, giọng nói gần như nức nở, nghẹn ngào: "Bốn năm trước, nếu tôi bay về sớm hơn một ngày, có lẽ họ đã không đi dã ngoại."

Hạ Vũ dịu dàng vỗ về lưng anh, dỗ dành như con trẻ: "Đó không phải là lỗi của anh. Không ai nghĩ rằng mọi chuyện sẽ như thế."

Những giọt nước mắt của Nghiêm Kế từ từ rơi xuống gò má kiên cường của anh. Một chàng trai mạnh mẽ như vậy, khi tình cảm bị sụp đổ thì sự tổn thương phải chịu sẽ gần như chí mạng.

"Hôm nay tôi lại đến muộn, bên cạnh chị ấy không có bất cứ người thân nào, cứ một mình cô đơn như thế mà ra đi. Tôi... tôi không thể tha thứ cho bản thân mình được."

Nghiêm Kế khàn giọng vì đau khổ, Hạ Vũ ôm chặt lấy anh, cả thân người cô sát vào anh, nước mắt cũng tuôn trào: "Được, vậy thì cứ thoải mái khóc đi, tôi sẽ khóc cùng anh. Tôi nay hãy khóc cho cạn nước mắt, sau đó ngày mai mỉm cười đối mặt với Lăng Lăng."

Bạn đang đọc truyện *Dịu Dàng Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Buổi tối đó, trên đài thiên văn của bệnh viện, dưới bầu trời đầy sao và cả hơi ấm của cái ôm ấy đã lưu lại rất lâu trong tâm trí Hạ Vũ. Để rồi sau này khi ngẫm lại, cô thấy mình từ lúc nào đã trở thành con thiêu thân, không màng đến hết thảy mà lao vào nơi ấm áp. Phải ngẫm nghĩ rất lâu dưới ánh trăng, cuối cùng cô mới thờ dài, nhận ra sự điên cuồng của bản thân đều bắt đầu từ buổi tối đó từ cái ôm đó.

Yêu một người không cần có quy luật nào cả. Hạ Vũ chưa nếm trải mùi vị của tình yêu nên tối đó đã mất ngủ. Mất ngủ to trong bóng tối, đầu cô tua đi tua lại hết lần này đến lần khác cảnh tượng khi ấy. Bóng lưng anh cô đơn trong đêm tối, những làn khói bao quanh thân người anh, cuối cùng vẫn tan vào cùng gió, chỉ lưu lại một mình anh, cô đơn, trầm trầm trong bóng tối dày đặc.

Chỉ trong chớp mắt, đóa hoa mang tên tình yêu trong trái tim Hạ Vũ sau hai mươi hai năm đột nhiên hé nở.

Đối với một người chỉ quan tâm đến khiêu vũ như Hạ Vũ mà nói, đây là một cảm giác mới lạ. Cô không ngủ được, trần trọc mãi mà hai mắt vẫn mở thao láo, không kim được đành nhớ lại tất cả mọi thứ về Nghiêm Kí. Về mặt lạnh như băng của anh, nụ cười xuất phát từ nội tâm của anh, còn cả nỗi bi thương không lời trong mắt anh, nhắc nhở Hạ Vũ hết lần này đến lần khác một chuyện: "Cô đã thích anh mất rồi!"

Cô đang trong độ tuổi chưa hiểu thế nào là yêu, chỉ biết sơ qua thế nào là thích: Thích có nghĩa là nghĩ về người ấy, trong đầu toàn hình ảnh của người ấy, chỉ muốn người ấy được vui vẻ, muốn cùng người ấy xua đi nỗi ưu thương và chia sẻ buồn lo trong cuộc sống.

Hạ Vũ chắc chắn rằng từ đêm đó trở đi, cô đã thích một người đàn ông.

Trên thực tế, cuộc sống theo mực thước trong hai mươi hai năm qua ngoài mặt đã thuần hóa Hạ Vũ. Cô ngoan ngoãn, hiểu chuyện, hành vi cử chỉ chưa bao giờ linh hoạt. Từ hai mươi hai năm qua của cô về cơ bản có thể dự đoán được tương lai của cô trong hai mươi hai năm sau, cô sẽ tiếp tục sự nghiệp múa ba lê sau thời kỳ huy hoàng sẽ là thời điểm đi xuống, hoặc làm một vũ sư tao nhã, hoặc lấy một người đàn ông xuất sắc tương tự. Họ sẽ tình cờ gặp nhau vào một buổi tối nào đó, cô xoay tròn đẹp đẽ trên sân khấu, anh ngồi trên khán đài, ánh mắt từ đầu đến cuối không rời khỏi cô, sau đó họ tình cờ gặp nhau sau cánh gà rồi bắt đầu một câu chuyện tình đẹp đẽ.

Nhưng chỉ có Hạ Vũ biết, câu chuyện đã định sẵn thế này thuộc về người khác, nó sẽ không bao giờ xảy ra với cô. Ngoan ngoãn chỉ là vẻ bề ngoài, còn nội tâm của cô cực kỳ hoang dã và cô vẫn mơ ước về vô vàn những khả năng.

Cô nghĩ, cô là Hạ Vũ, câu chuyện của cô sẽ độc nhất vô nhị, cũng như người đàn ông mà cô thích cũng là độc nhất vô nhị.

Lúc này đây, vì thích Nghiêm Kí mà cuộc sống của Hạ Vũ cuối cùng cũng tiếp giáp với điểm giới hạn.

Trái tim cô rung động tựa thủy triều mệnh mông, nhấn chìm lý trí. Cô thức dậy thật sớm, đối diện với mặt trời mọc lúc tảng sáng, vui vẻ muốn gọi tên một người. Nhưng cuối cùng cô lựa chọn im lặng, chỉ có ánh mắt dấy lên ngọn lửa nồng nhiệt, thiêu đốt lý trí.

Con gái học nghệ thuật vốn có một trái tim tự do, không bị bó buộc. Một khi họ đã xác định được tâm tư của mình, thì tình ý giống như ngọn lửa, đến cả thần cũng không thể dập tắt.

Mấy ngày sau, Hạ Vũ đắn đo về việc có nên chủ động hỏi thăm Nghiêm Kí hay không. Cô cảm điện thoại lên mấy lần rồi lại đặt xuống. Mặc dù sự nhiệt tình trong lòng đã sắp không thể ngăn nổi, nhưng cô hiểu rõ rằng, họ không phải là bạn bè thân thiết. Nói một cách tiêu cực thì họ chẳng qua chỉ là những người xa lạ có thể thường xuyên gặp nhau. Thế nhưng, Hạ Vũ cứ bướng bỉnh cho rằng, sau cái ôm ấy, ít nhất họ đã bắt đầu chia sẻ cuộc sống riêng của mỗi người và những tâm sự trong lòng, quan hệ của họ không thể coi là bình thường nữa.

Vì vậy, cuối cùng vào tối thứ Tư, lúc sắp đi ngủ, cô lấy dũng cảm gửi một tin nhắn cho Nghiêm Kí: "Anh và Lăng Lăng vẫn khỏe chứ?"

Trong đêm tối, cô thấp thỏm chờ đợi, mơ mơ màng màng một lúc lâu. Khi đồng hồ báo đã qua mười một giờ, tiếng chuông tin nhắn mới vang lên.

"Rất khỏe, cảm ơn."

Tin nhắn chỉ vồn vện bốn chữ, ngắn lời đủ ý, xa lạ mà khách sáo, không truyền đạt quá nhiều nhưng thực tế lại là rất nhiều. Trong bóng tối, Hạ Vũ thấy có chút thất vọng, bất giác do dự: Thì ra, thích một người mà không được đáp lại, lại khó chịu đến thế.

Nhưng, Hạ Vũ không thể biết rằng, tất cả mới chỉ là bắt đầu.

Cô hoàn toàn không có chút tin tức gì về Nghiêm Kí và Lăng Lăng, đành chờ đợi cuộc gặp vào cuối tuần. Ngày thứ Bảy trước khi ra khỏi nhà, hai mắt Hạ Vũ sáng ngời, trong mắt như có một ngọn lửa. Cô đứng trước gương rất lâu, kẻ mày, tô son trong sự háo hức mong chờ, làn da trắng như tuyết làm nổi bật đôi môi đỏ nhạt. Môi đỏ tự nhiên thế này không phải cứ tô son là có được. Cô gái trong gương có hàm răng trắng, đôi mắt sáng, đang muốn phô bày một khuôn mặt xinh đẹp nhất trước mặt người mình thích.

Nhưng chiều hôm đó, Nghiêm Kí đã không xuất hiện. Đi cùng Lăng Lăng đến lớp là một người đàn ông trung niên. Lăng Lăng giới thiệu: "Đây là bác lái xe của nhà con."

"Sao cậu con không tới?" Hạ Vũ làm bộ tự nhiên hỏi cậu nhóc, vừa cẩn thận đánh giá thần sắc của "quả bóng nhỏ". Cậu nhóc bất mãn khiến Hạ Vũ hơi

lo lắng, đón cậu nhóc từ tay bác lái xe.

"Cậu rất bận." Giọng Lãng Lãng ỉu xìu, cúi gằm mặt xuống, chân vô thức vẽ vòng vòng trên sàn nhà.

Trái tim Hạ Vũ run lên, cô ngồi thụp xuống, dùng ánh mắt dịu dàng nhìn cậu nhóc, khẽ cười: "Lãng Lãng không vui à?"

Lãng Lãng ngẩn người ra một lúc rồi bỗng nhìn Hạ Vũ, sau đó ừ ừ cúi gằm mặt xuống. Lúc Hạ Vũ cho là cậu nhóc chuẩn bị bật khóc thì cánh tay trắng nõn, mềm mại của cậu lại bám lấy cổ Hạ Vũ, sát lại gần ôm chặt lấy cô, thân hình nhỏ bé dựa vào người cô: "Cô ơi cả ông ngoại, bà ngoại đều khóc. Ông bà nói mẹ đã lên thiên đường."

Hạ Vũ nhất thời ngẩn người, Lãng Lãng khẽ nói bên tai cô: "Cậu nói mẹ lên thiên đường ở cùng với ba rồi. Cô ơi, cô có biết thiên đường là ở đâu không ạ?"

Con nhớ ba mẹ, con cũng muốn ở cùng ba mẹ."

Những lời nói xui xẻo này dù xuất phát từ miệng một đứa trẻ non dại nhưng vẫn khiến Hạ Vũ giật mình. Cô vội bịt miệng Lãng Lãng, trông mắt ửng đỏ, sau khi chớp chớp mắt để ổn định lại tâm trạng mới nói: "Ba mẹ của con đã đến một nơi rất xa, phải rất lâu sau con mới có thể ở cùng họ, còn bây giờ, việc con phải làm là nhanh chóng trưởng thành, phải tập khiêu vũ thật nhiều, người mới cao lớn được, khiến ba mẹ nhận không ra Lãng Lãng của chúng ta nữa, được không?"

"Vâng ạ!" Lãng Lãng kiên định gật đầu, vâng lời chạy vào lớp học.

Hạ Vũ nhìn bóng dáng của "quả bóng nhỏ", một nỗi đau buồn trào dâng trong lòng.

Buổi học thứ hai, Hạ Vũ đã mong chờ đỏ mắt nhưng Nghiêm Kí vẫn không xuất hiện. Đi cùng Lãng Lãng vẫn là bác lái xe trầm lặng mà cung kính kia, chắc hẳn do lần trước không đón được Lãng Lãng nên lần này bác càng thêm cẩn thận, mắt không rời một giây, tan học là dắt tay cậu nhóc đi ngay.

Không thấy "người đó", trái tim Hạ Vũ như chùng xuống. Khi thì cô nhớ lại hơi ấm trên người anh truyền qua người mình, lúc lại ngẩng đầu nhìn nhà nhà đã lên đèn, lúc ấy chỉ cảm thấy bất cứ thứ gì cũng không thể sưởi ấm trái tim mình được nữa.

Không sao, cuối tuần sau cô sẽ gặp lại anh, phải mỉm cười thật tươi, phải kể thật nhiều chuyện cười cho anh nghe, khiến anh gỡ bỏ cái mặt nạ lạnh như băng kia xuống.

Thời gian một tuần trôi qua thật khó khăn giữa lúc cô ngồi đếm ngón tay nhìn thời gian trôi. Cuộc chiến tranh lạnh với mẹ cũng không có dấu hiệu kết thúc, sống trong bầu không khí nặng nề này cô chỉ có một hi vọng duy nhất là gặp được Nghiêm Kí.

Nhưng, điều khiến Hạ Vũ không thể chấp nhận được là Nghiêm Kí vẫn chưa xuất hiện.

Bác lái xe hình như đã đảm nhận nhiệm vụ đưa đón Lãng Lãng, điều này nằm ngoài dự liệu của Hạ Vũ. Trong mắt cô, Nghiêm Kí là một phụ huynh tốt, làm hết bổn phận của mình, trừ lần Lãng Lãng suýt bị tai nạn đó ra thì việc đưa đón Lãng Lãng chưa bao giờ anh nhờ người khác. Thời điểm then chốt khi Lãng Lãng mất mẹ thế này, theo lý mà nói, anh càng phải ở bên cạnh che chở cho cậu bé, lẽ nào tình trạng của anh tệ lắm sao?

Hạ Vũ tự cho là đã hiểu một chút về người đàn ông có tên Nghiêm Kí, nên cô càng thêm băn khoăn, đành phải hỏi Lãng Lãng: "Cậu con dạo này vẫn khỏe chứ?"

"Vâng ạ, nhưng cậu trốn việc, để bác lái xe đưa con đi học, con không thích."

"Ngốc ạ, cậu rất bận, rất mệt Lãng Lãng phải hiểu chuyện, làm một em bé ngoan nhé!" Hạ Vũ nở nụ cười có đôi chút miễn cưỡng.

"Vậy cô ơi, Lãng Lãng phải làm những gì mới có thể coi là một em bé ngoan ạ?"

"Ừm, ngoài khiêu vũ chăm chỉ..." Hạ Vũ do dự một lát, nhớ lại một đoạn quảng cáo trên ti vi, cười tươi rồi nhìn thẳng vào Lãng Lãng: "Sau đó, buổi tối bê một chậu nước ấm cho cậu rửa chân nữa. Việc này con làm được không?"

"Vâng ạ!" Lãng Lãng kiên định gật đầu, mắt lim dim như một chú mèo đã đạt được mục tiêu: "Cô ơi, cái này con làm được ạ!"

Buổi tối hôm ấy, Hạ Vũ cứ thấp thòm bất an. Sau khi ngọn lửa tình yêu bùng rực cháy sáng được một thời gian lại có xu thế nhỏ dần.

Hạ Vũ bắt đầu nghĩ ngợi lung tung, lò mò cảm thấy việc Nghiêm Kí không xuất hiện có chút bất thường. Lẽ nào là vì cô? Cô lập tức lắc đầu phủ quyết ngay, trong nhận thức của mình, cô thấy khoảng cách giữa họ đã rút ngắn một bước lớn, có thể được coi là những người bạn, anh không thể ghét cô nữa mới đúng.

Suy cho cùng, cô đâu làm sai chuyện gì, không phải sao?

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng Hạ Vũ cũng tìm được một lý do hợp lý cho việc anh không xuất hiện. Gia đình Nghiêm Kí gần đây gặp phải biến cố lớn, chắc hẳn có rất nhiều việc phải xử lý, còn phải đón tiếp những người thân, bạn bè đến chia buồn nữa. Nghĩ vậy, Hạ Vũ cũng thấy lòng nhẹ nhõm.

Hạ Vũ nghiêng đầu trầm tư, tự tin nở nụ cười, rồi sẽ có ngày cô gặp lại anh, vì suy cho cùng cũng có lúc anh hết bận thôi.

Anh vốn là một người yêu cháu như yêu chính sinh mạng của mình mà. Nỗi buồn bức trong lòng được giải tỏa, Hạ Vũ tập trung tinh thần theo dõi bằng phát lại của cuộc thi khiêu vũ quốc tế Lausanne. Điều làm cô ngạc nhiên là trong cuộc thi lần này đã xuất hiện một đối thủ cạnh tranh bí hiểm với Tạ Nhất Mạn, một cô gái Slovenia không có tên tuổi mà biểu hiện lại cực kỳ xuất sắc, mỗi lần diễn đều khiến mọi người lóa mắt, thậm chí đến cả vị giám khảo khó tính người Nga cũng cho điểm số rất cao. Ban giám khảo khen ngợi, khán giả cũng ngất ngây trong xúc cảm mà những bước nhảy của cô gái ấy mang đến, trên mạng đâu đâu cũng tìm thấy những lời tán thưởng.

Cùng với đó, biểu hiện của thí sinh vốn được coi là hạt giống số một cho ngôi vị quán quân - Tạ Nhất Mạn lại bị coi là bình thường, rập khuôn. Kỹ thuật của cô rất hoàn hảo nhưng biểu cảm chưa đạt. Vị giám khảo người Nga thậm chí còn nói thẳng rằng: "Vũ đạo không chút tí vết chỉ có thể xuất hiện trong các chương trình dạy khiêu vũ trên truyền hình, chứ khó đi vào lòng khán giả được."

Hạ Vũ nhìn Tạ Nhất Mạn nở nụ cười nhàn nhạt, miễn cưỡng trên sân khấu.

Sau khi thấy tiếc cho cô ấy, Hạ Vũ cũng nhận ra, thì ra không phải cứ cố gắng là có thể thay đổi được tất cả.

Thiên tài trong mắt Cổ Tây Sở rốt cuộc ở nơi nào?

Tối hôm đó, Hạ Vũ cứ trằn trọc không sao ngủ được. Gần có cả đồng chuyện đầu đầu, con đường tương lai, mối quan hệ với mẹ, còn cả tình yêu, tất cả đều như đi vào ngõ cụt, không tìm thấy lối ra. Điều này làm cho tinh thần và sức lực của Hạ Vũ đều kiệt quệ, nghĩ mãi rồi cô lại nghĩ tới Nghiêm Kí.

Hạ Vũ đột nhiên nhận ra rằng, với độ tuổi này của Nghiêm Kí chắc hẳn anh đã có bạn gái. Cô nhớ lần trước Lãng Lãng đã từng nói rằng: "Cậu đi gặp cái cô không thích cười rồi..." Có lẽ, anh đã có người trong lòng.

Suy nghĩ này làm Hạ Vũ giật mình, chắc hẳn vì đắm chìm trong niềm vui khi thích một người, chỉ say sưa nghĩ cách làm anh ta vui vẻ, chia sẻ nỗi lo lắng cùng anh ta, đến nỗi quên rằng trên đời này còn tồn tại một khả năng: "Người con trai mà mình thích không thích mình, có lẽ anh ta cũng chẳng cần đến tình cảm này của mình, bởi vì anh ta đã nhận được nó từ một người con gái khác."

Hạ Vũ ngồi bật dậy vì giật mình với phỏng đoán ấy. Dưới ánh đèn, mắt cô trống rỗng, tay nắm chặt mép chăn.

Cô mơ màng lần mò dưới gối tìm điện thoại, nhấn gọi một người, đợi đầu dây bên kia bắt máy, cô khẽ hỏi: "Liêu Hà, anh... anh họ anh có bạn gái chưa?"

Giọng nói khe khẽ của Hạ Vũ trong màn đêm tĩnh mịch đã vô tình tiết lộ tâm sự trong lòng cô cho Liêu Hà biết.

Liêu Hà im lặng một lúc lâu rồi nhỏ tiếng thì thầm: "Hình như mới chia tay cách đây không lâu."

Hạ Vũ thở phào, mắt nhắm chặt, tảng đá trong tim cô đã lặng lẽ được gỡ xuống.

Ngay sau đó, đầu dây bên kia vang lên tiếng chất vấn có đôi chút ảm đạm của Hải Lạc: "Hạ Vũ, cậu hỏi chuyện này làm gì?"

Hạ Vũ im lặng một lúc, sau đó quay đầu dò dẫm nhìn bóng cây đang lay động ngoài cửa sổ, điềm tĩnh nói: "Hải Lạc, làm thế nào bây giờ? Tớ thích anh ấy mất rồi!"

Ngày hôm sau, Hạ Vũ yên lặng ngồi trong quán cà phê cạnh trường đợi Hải Lạc đến. Hoa thủy tiên nở lộ trên bệ cửa sổ, đóa hoa màu trắng trang nhã ấy làm Hạ Vũ liên tưởng tới đôi giày múa mình yêu thích. Theo thói quen cô dùng mũi chân vuốt nhẹ lên sàn nhà, ngăn ngừa một hồi lâu mới định thần lại, bất giác thờ dài một tiếng. Rõ ràng cô muốn thoát khỏi sự trói buộc của ba lẽ nhưng thời gian cô múa ba lẽ đã quá lâu, trải qua năm tháng, nó đã xâm nhập vào tiềm thức của cô, đến cả mũi chân của cô cũng quen với việc thường xuyên kiễng lên.

Hạ Vũ không thể không thừa nhận, thoát khỏi sự trói buộc của ba lẽ không phải là một chuyện dễ dàng.

Hạ Vũ trầm tư suy ngẫm lại những lời sáng nay mẹ vừa nói với cô.

"Tiểu Vũ, mẹ phải đi công tác một tuần, nhân mấy ngày này, con và mẹ cùng suy nghĩ cho thật kỹ, sau khi về hai mẹ con mình sẽ nói chuyện nghiêm túc với nhau. Mấy ngày nay, mẹ cũng không được ngon giấc, mẹ xin lỗi, mẹ quá bận rộn nên đã bỏ bê con, tính ra mẹ con mình cũng đã lâu lắm rồi không ngồi trò chuyện cùng nhau... Haizz... mới đó mà con đã đến tuổi có thể tự quyết định được tương lai của mình, sao mẹ lại bỏ lỡ thế này chứ..."

Đôi mày thanh tú của Hạ Vũ nhíu lại, đúng lúc đó Hải Lạc đi vào, thấy cô gái ngồi bên cửa sổ đang đắm mình trong ánh nắng chiều vàng nhạt phảng phất nỗi muộn phiền. Mái tóc dài hơi xoắn của cô xõa ngang vai, mềm mại rủ xuống làm toát lên nét quyến rũ vô cùng trong sáng. Điều này đối với đàn ông mà nói chính là một sự cám dỗ, nhưng không phải tất cả đàn ông đều thích. Nghiêm Kí có lẽ là một trong số đó.

Hải Lạc không hiểu lắm về Nghiêm Kí, thậm chí đến cả Liêu Hà cũng không chắc chắn có thể hiểu hết được tâm tư của ông anh họ này. Hai anh em Liêu Hà từ lúc bước vào tuổi vị thành niên đã không còn chia sẻ những bí mật với nhau nữa, trong lòng họ ngầm hiểu rằng, sẽ không ai can thiệp vào cuộc sống riêng của ai. Vì vậy, khi biết Hạ Vũ thích Nghiêm Kí, Hải Lạc và Liêu Hà đều thống nhất với nhau: "Đối với Hạ Vũ mà nói, đây tuyệt đối không phải là một chuyện tốt."

Tạm bỏ qua sự khác biệt về tuổi tác, sự từng trải của hai người, Hải Lạc cứ nghĩ đến đôi mắt sâu thẳm của Nghiêm Kí liền thấy một Hạ Vũ ngây thơ, thuần khiết tuyệt nhiên không hợp với anh ta. Trong mắt của Hải Lạc, với dạng công tử như Nghiêm Kí, đứng bên cạnh anh phải là một cô gái kiêu ngạo, rực rỡ tỏa sáng, chứ không phải kiểu người như Hạ Vũ. Ở tuổi của cô ấy, thậm chí còn chưa hiểu rõ đàn ông rốt cuộc là loại sinh vật gì đã bộp chộp, hấp tấp sa vào vũng lầy của tình yêu.

Hải Lạc quyết định phải kéo bạn mình thoát khỏi chuyện tình cảm này.

"Cậu đợi lâu rồi phải không?" Hải Lạc vừa nói vừa ngồi xuống.

"Tớ cũng vừa tới." Hạ Vũ cẩn thận đánh giá sắc mặt của bạn thân, trong lòng đã cân nhắc đến thái độ của cô ấy. Chắc hẳn, Hải Lạc không tán thành chuyện tình cảm của cô vì trước đây cô ấy cũng từng ám chỉ, người đàn ông như Nghiêm Kí không phù hợp với mình.

Hải Lạc gọi người phục vụ: "Blue mountain, cảm ơn!"

Sau khi châm thuốc hút, ánh mắt của cô xuyên qua làn khói trắng, sắc sảo nhìn Hạ Vũ.

"Kể xem nào, Tiểu Vũ!" Ngón tay kẹp điếu thuốc của Hải Lạc búng tàn thuốc điệu nghệ, ánh mắt của Hạ Vũ cũng phiêu diêu cùng những sợi khói thuốc. Hải Lạc không thấy bạn mình nói gì lại nhắc nhở: "Nào, Hạ Vũ, kể về chuyện ma xui quỷ khiến của cậu đi!"

Lúc này, trái tim Hạ Vũ khẽ run rẩy, nhưng ánh mắt cô tỉnh táo khác thường.

Cô ngồi thẳng lưng, kiên định nhìn Hải Lạc: "Hải Lạc, tin tớ đi, tớ không bị ma xui quỷ khiến gì hết."

Hải Lạc không nói, ánh mắt thăm dò nhìn chằm chằm vào bạn. Hạ Vũ quyết định nói gì đó, sự đấu tranh trong nội tâm mấy hôm nay làm cô mệt mỏi mà cô lại không biết tâm sự cùng ai. Đề tài liên quan đến tình yêu nằm ngoài phạm vi hiểu biết nên cô rất cần một người có thể lắng nghe những băn khoăn trong lòng mình.

Hạ Vũ bắt đầu liến thoắng kể lại, nhiều lúc diễn đạt ý không được rõ lắm cô còn khua tay múa chân phụ họa.

"Tớ... tớ nên nói thế nào đây... trái tim của tớ đã không chịu nghe lời nữa rồi."

Hải Lạc, thật đấy, giống như cậu nói hồi cậu với Liêu Hà mới quen nhau vậy! Lúc ấy tớ không hiểu cảm giác nhớ da diết một người là như thế nào, còn chế giễu cậu nữa nhưng... bây giờ cuối cùng tớ đã trải nghiệm rồi. Thật là kỳ diệu, ngày nào tớ cũng nghĩ về anh ấy, hy vọng được nhìn thấy, được nói chuyện cùng anh ấy."

Nói đến đây, Hạ Vũ từ từ cúi gằm mặt xuống, không dám nhìn cô bạn thân với vẻ mặt nặng nề đang ngồi đối diện, khẩu khí cũng giảm đi đôi chút: "Tớ cũng không nghĩ mọi chuyện sẽ như thế, lần đầu gặp nhau bọn tớ đã chẳng vui vẻ gì, lần thứ hai gặp mặt còn tranh cãi một trận, tớ nghĩ sẽ mãi không thêm đoái hoài tới anh ấy, nhưng dần dần tiếp xúc mới phát hiện..."

Hạ Vũ dừng lại, thái độ chuyển từ hoảng hốt sang bình tĩnh, đôi mắt trong sáng nhìn về phía cậu thiếu niên đang trượt patin lướt qua cửa sổ rồi từ từ lên tiếng: "Thì ra... anh ấy lại là một người dịu dàng đến như vậy."

Nói xong, đôi mắt trong veo như làn thu thủy của Hạ Vũ nhìn chằm chằm vào Hải Lạc, đột nhiên nở một nụ cười tươi tắn như sắc xuân: "Hải Lạc thì ra thích một người sẽ có cảm giác như thế, có chút giầy vò, chút ngọt ngào, dường như nó cứ từ từ nuốt chửng lấy người ta, nhưng sau đó lại thấy đó chẳng phải là chuyện tồi tệ gì."

Hải Lạc mang khuôn mặt nặng nề nhìn một Hạ Vũ xa lạ trước mặt. Cô đã thấy vẻ hồn xiêu phách lạc của cô ấy nhiều lần, nhưng những lần trước đây đều là vì vũ đạo, chưa bao giờ như hôm nay, vũ đạo đã bị cô ấy đẩy xuống thứ hai. Cô nàng cuồng khiêu vũ cuối cùng cũng bắt đầu trải nghiệm những cung bậc cảm xúc trong tình yêu. Hải Lạc ngoài việc cảm thấy vui mừng thay cho bạn, tâm trạng chủ yếu lúc này là lo lắng và buồn phiền. Tất cả những chuyện này đến sớm hơn cả dự liệu, hơn nữa đối tượng cũng nằm ngoài sức tưởng tượng của cô.

Hải Lạc nhìn cảnh phố xá tấp nập ngoài cửa sổ, đột nhiên không hiểu sao lại thấy buồn bực, liên rít mạnh một hơi thuốc, khói thuốc cũng không sao làm giảm đi sự lo lắng của cô. Một cô gái đơn thuần chỉ biết sống vì khiêu vũ một khi gặp được tình yêu sẽ như bước vào một hoang đảo xinh đẹp đầy cám dỗ, cô ấy làm thế nào để tự bảo vệ mình?

Hải Lạc lấy ngón trỏ búng điếu thuốc đã cháy được một nửa, thờ vói giọng điệu gần như tàn khốc: "Hạ Vũ, cậu có biết, sự dịu dàng của anh chàng Nghiêm Kí đó có thể chẳng liên quan gì đến cậu cả."

Hạ Vũ ngẩn người, đờ đẫn nhìn Hải Lạc, môi cô nấp máy một lúc, cuối cùng ừ ừ cúi gằm mặt xuống: "Tớ cũng đoán... cậu sẽ không vui mừng cho tớ..."

"Vui mừng cho cậu vì cái gì? Hạ Vũ à, tớ không vui nổi." Hải Lạc bắt đắ dĩ nhìn Hạ Vũ đang ừ ừ, nói tiếp: "Nếu hôm nay cậu nói với tớ rằng, cậu thích bất kỳ một anh chàng học khóa trên nào trong trường chúng ta, dẫu có là hoàng tử của khoa dương cầm Vương Duệ Minh đi nữa thì tớ cũng sẽ vỗ tay ủng hộ cậu. Tớ sẽ nói một Hạ Vũ muốn sánh duyên cả đời cùng khiêu vũ cuối cùng cũng thông suốt, chấp nhận bước chân vào cuộc sống để trải nghiệm tình cảm của con người bình thường. Nếu là như thế, Đặng Hải Lạc tớ đây sẽ đồng ý cả hai tay hai chân để cậu theo đuổi tình yêu, dẫu là chủ động theo đuổi cũng là một chuyện khiến người ta vui mừng. Nhưng hiện tại tớ không vui nổi, bởi vì đối tượng là Nghiêm Kí, một người đàn ông lớn hơn cậu tám tuổi."

Hải Lạc ra sức khuyến bảo, người cô hơi nghiêng về phía Hạ Vũ, trong ánh mắt hàm chứa sự chân thành mà lo âu.

"Hạ Vũ, cậu hiểu anh ta không? Anh ta đã ba mươi tuổi rồi, cậu đã nghĩ đến hậu quả khi thích anh ấy chưa? Cậu có thể chịu đựng được khi anh ta không thích cậu không?"

Hạ Vũ sốt ruột muốn lên tiếng biện bạch, Hải Lạc đã vội ra hiệu ngăn lời cô: "Cố lẽ cậu sẽ nói rằng, thích anh ta chỉ là việc của riêng mình cậu, tạm thời cậu chưa nghĩ được nhiều như thế, nhưng tớ muốn nói rằng, Hạ Vũ, đó là suy nghĩ ngây thơ của cậu, rồi sẽ có một ngày cậu không thể không chế nổi nữa mà nói cho anh ta biết. Cậu là người không giấu được tâm sự, cũng không thích giấu tâm sự, lâu như vậy mà mẹ cậu cũng không phát hiện ra cậu không thích múa ba lê chỉ vì bác ấy quá bận, hơn nữa bác cũng cố tình không để ý."

Tình yêu và sự nghiệp cũng không thể coi ngang hàng được. Đối với một người con gái mà nói, tình yêu là một điều gì đó đặc biệt, cũng quá phức tạp, nó không phải chỉ dùng tay chân là có thể không chế như khiêu vũ, tớ rất sợ cậu sẽ bị nó dấn mũi.

nhà, là một người phụ nữ xuất chúng." Tiểu Vũ, Nghiêm Kí không phải là một người đàn ông đơn giản, anh ta phức tạp hơn bất kỳ một nam sinh nào trong trường chúng ta, đến cả Liêu Hà cũng không hiểu được người anh họ này của mình. Trong con mắt của người ngoài, anh ta giỏi giang, khôn khéo và cũng không thiếu phụ nữ theo đuổi, nhưng ít nhất có thể khẳng định rằng, bên cạnh anh ta chưa bao giờ xuất hiện một cô gái nào như cậu."

"Cô gái như tớ?" Hạ Vũ lăm bắm, cảm nhận được lòng tự trọng đang bị tổn thương.

Hải Lạc kiên định gật đầu, dứt khoát dập tắt điều thuốc: "Đúng, chính là kiểu như cậu. Cậu có biết Liêu Hà đã nói với tớ thế nào không? Thời đi học, anh họ của anh ấy rất thích gần gũi với cùng một kiểu con gái, là kiểu con gái có khí chất cao quý, lạnh lùng, kiêu ngạo, thành tích cũng phải cực kỳ xuất sắc."

Hải Lạc đột nhiên bật cười, lưng dựa vào ghế mềm êm ái, nhướn mày: "Liêu Hà thậm chí còn nói đùa rằng, Nghiêm Kí đã yêu chị gái của mình. Chị gái Nghiêm Kí hơn anh ta sáu tuổi, mấy năm ba mẹ đi du học nước ngoài, họ được gửi nuôi trong một gia đình khác, sống nhờ nhà người ta nên khó tránh khỏi có những việc không được như ý muốn. Vì anh ta mà chị gái phải chịu đựng, vượt qua tất cả những điều đó. Chị gái anh ta chính là mẫu phụ nữ thông minh, giỏi giang, đến đâu cũng tỏa sáng, cao quý, lạnh lùng, kiêu ngạo như một nữ hoàng, nhưng lại cực kỳ dịu dàng với người Hạ Vũ chăm chú lắng nghe, không nói một lời nào."

"Liêu Hà nghe nói, Nghiêm Kí có một cô bạn gái, họ đã yêu nhau được hai năm và đương nhiên cô ta cũng là kiểu con gái xuất sắc như thế. Mặc dù họ mới chia tay cách đây không lâu, nhưng ai mà biết chứ, dù sao họ cũng đã có nền móng tình cảm hai năm rồi, không phải sao?"

Khóe miệng Hải Lạc nhếch lên tàn nhẫn: "Đàn ông mà, thường sẽ căn cứ vào tiêu chuẩn riêng để chọn bạn gái, những cô gái không nằm trong tiêu chuẩn sẽ loại bỏ không thèm để mắt. Mặc cho cậu có thích anh ta bao nhiêu, làm cho anh ta những việc thế nào, anh ta có lẽ cũng cảm động đấy, thế nhưng sẽ không chọn cậu."

Hải Lạc nhấp một ngụm cà phê, vì hơi đắng nên cô cau mày, nụ cười nhạt nhòa: "Hạ Vũ, tình yêu tàn nhẫn như thế đó, có một ngày rồi cậu cũng phải quen."

Hạ Vũ im lặng nhìn Hải Lạc, không biết phải tranh luận thế nào, lòng dạ cô rối bời, vị giác đột nhiên không thể chấp nhận được vị đắng chát của cà phê, cũng giống như bản thân cô, có lẽ mãi mãi sẽ không bao giờ quen được với một số thứ nào đó.

Cô tự hỏi bản thân, vì sao tôi lại rơi vào vòng xoáy của tình yêu? Tôi có thể quay lại tiếp tục cuộc sống khiêu vũ đơn thuần trước kia được không, vờ như chưa bao giờ bị từ chối, vờ như chưa từng bị tổn thương?

Nhưng cô không thể nào quay lại nữa khi trái tim đã khuyết một góc. Hai hàng lông mi khẽ run rẩy, cô uống cà phê để che giấu đi sự mất mát của chính mình.

Cô không hiểu, người ta thường nói: "Có công mài sắt, có ngày nên kim", cô còn chưa kịp cố gắng, vì sao đã có người nói trước với cô rằng, chờ đợi cô nhất định là một cái kết thất bại.

Một buổi chiều muộn, giữa hương cà phê thoang thoảng, tính cô chấp của cô nàng cuồng khiêu vũ đã trỗi dậy, chi phối toàn bộ tư tưởng: "Tôi là Hạ Vũ, tôi không chấp nhận kết cục này."

Bạn đang đọc truyện *Dịu Dàng Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Mới đó mà những ngày cuối tuần tiếp theo lại đến. Dù Hạ Vũ chấp nhận việc Nghiêm Kí sẽ không xuất hiện, nhưng khi nhìn xuống khu vực dành cho phụ huynh, bác lái xe thật thà, trung hậu đang ngồi chống cằm ngủ gật ngay vị trí Nghiêm Kí thường ngồi thì trái tim cô lại sục sôi, đến cả vẻ mặt tươi cười của các bé cũng không làm cô vui lên được.

Một buổi chiều đầu hạ thường khiến người ta mệt mỏi mà say trong giấc nồng, nhưng đầu óc Hạ Vũ lại vô cùng tỉnh táo. Cô nhìn xuống đôi giày múa màu trắng của mình, rõ ràng đã muốn buông bỏ từ lâu, nhưng vì hết lý do này đến lý do khác mà không dám nói với mẹ, trải qua biết bao giày vò, còn làm lãng phí những tháng ngày tuổi trẻ. Tất cả đều do sự yếu đuối từ sâu trong nội tâm mà thành.

Bây giờ cô lại thầm thích một người con trai, trường hợp thích một người mà người ta không biết thế này người ta hay gọi là yêu thầm

Hạ Vũ rối bời. Giác mơ về khiêu vũ hiện đại của cô đã từng như hoa quỳnh, lặng lẽ nở trong đêm tối, chẳng lẽ với tình yêu cô lại đi theo vết xe đổ ấy? Một mình lặng lẽ nghiền ngẫm vị đắng của tình yêu, sau đó tiếp tục lặp lại một cuộc đời hèn nhát?

Cô tuyệt đối sẽ không như thế.

Sau một hồi vùng vẫy, Hạ Vũ gào thét trong lòng rằng, dù kết quả có tốt hay xấu, cô cũng không làm chuyện ngốc nghếch như thế nữa.

Dù là thích người ta trước, trái tim chịu thua trước cũng không cần yêu thầm gì cả, ít nhất cô cũng nói cho anh biết. Cô phải lột xác, trở thành một người hoàn toàn mới.

Chỉ trong một khoảnh khắc ấy, Hạ Vũ đã đưa ra quyết định. Ánh nắng của mặt trời đang nhảy nhót trong mắt cô, rực rỡ, đẹp mê hồn.

Sau khi tan học, Lãng Lãng chạy tới ôm chân Hạ Vũ như mọi khi rồi ngẩng đầu nhìn cô, nũng nịu: "Cô ơi, hôm nay con nhảy có đẹp không?"

Hạ Vũ ngồi xuống, dịu dàng mỉm cười với cậu nhóc, chạm vào cái mũi nhỏ xíu, thân thiết nói: "Nếu nhảy đẹp thêm chút nữa thì cô sẽ cho con đi ăn kem, chịu không?"

"Yeah! Cô Hạ Vũ muôn năm!"

Lãng Lãng hạnh phúc nở nụ cười ngây thơ khiến Hạ Vũ cũng bất giác cười theo. Khi nhìn cậu nhóc đáng yêu, dường như cô còn thấy khuôn mặt tươi cười của một người nào đó, trong lòng chỉ quanh quẩn một niềm tin: Hy vọng giờ phút này anh cũng đang hạnh phúc.

Đội các bé về hết, Hạ Vũ quyết định lên phòng Giáo vụ. Học kì này sẽ kết thúc vào mấy tuần nữa, phòng Đào tạo hy vọng trong học kỳ sau, môn múa ba lê vẫn do cô đảm nhiệm. Hạ Vũ suy nghĩ một lát rồi khéo léo từ chối. Lý do không phải vì cô không thích các cô cậu bé đáng yêu ấy. Những khuôn mặt tươi cười của các bé luôn nhắc nhở Hạ Vũ phải giữ gìn sự thuần khiết của tâm hồn, nhưng đứng trước bước ngoặt trong sự nghiệp, cô bắt buộc phải toàn tâm toàn ý cho khiêu vũ. Suy cho cùng, về khiêu vũ hiện đại cô tụt hậu hơn so với người khác rất nhiều, nên phải dành thời gian để luyện tập.

Khi cô ra khỏi nhà văn hóa thì cũng là lúc hoàng hôn, làn gió mát bao quanh người xua tan những mệt mỏi còn vương trong lòng. Hạ Vũ dừng lại, sau đó quay đầu, quyết định đến quán mì Lão Thang.

Vì vừa đi vừa nghĩ ngợi nên cô mất nhiều thời gian hơn so với thường ngày. Đến lúc cô đến được quán mì thì đã có một hàng dài đứng trước quầy thu ngân, các bàn ăn cũng kín người, nhưng có vẻ đầu bếp chính - lão Thang - vẫn đang bận rộn trong bếp. Khi hỏi nhân viên thu ngân thì cô được biết đã bán hết hơn bảy mươi bát.

Hạ Vũ nhìn vu vơ về phía trước, còn khoảng chục người đang đứng đợi để thanh toán, cô cũng xếp hàng rồi cúi đầu đọc tin tức trên điện thoại. Khi đọc xong một mẩu tin, hàng người phía trước đã di chuyển được một quãng khá dài. Hạ Vũ ngẩng đầu theo thói quen bước về phía trước, nhưng không ngờ trong lúc không chú ý phòng vệ đã chạm phải một đôi mắt sâu thẳm.

Chưa bao giờ nghĩ sẽ gặp lại Nghiêm Kí ở nơi này nên Hạ Vũ nhìn chằm chằm vào anh mất mấy giây. Nghiêm Kí đứng cách Hạ Vũ vài bước, yên lặng nhìn cô. Rất nhiều chuyện đã xảy ra, cái ôm trên đài thiên văn là sự tồn tại không thể xóa nhòa trong tâm trí cô. Bởi vì không phải là một diễn viên chuyên nghiệp có diễn xuất điêu luyện cho nên cô không thể nhập vào vai diễn là một người xa lạ.

Nghiêm Kí lên tiếng phá vỡ bầu không khí trầm mặc, gật đầu nói: "Cô Hạ Vũ, trùng hợp thật đấy!"

Một tiếng "cô Hạ Vũ" vô hình trung đã kéo giãn khoảng cách vốn có đôi chút thân thiết ấy. Hạ Vũ cảm thấy mình đã nắm bắt được một tin tức quan trọng, nhưng vì giờ phút này đầu óc hơi mơ hồ, nên cô vẫn chẳng thể nào xác định được.

Cô cũng lịch sự mỉm cười: "Anh Kí, trùng hợp thật đấy, Lãng Lãng đâu?"

"Cô ơi, con ở đây ạ!" Giọng nói ngọt như mía lùi của Lãng Lãng vang lên từ sau lưng Nghiêm Kí, cái đầu nhỏ nhô ra, cười khanh khách không ngừng với Hạ Vũ.

"A, thì ra con ở đây." Hạ Vũ làm bộ ngạc nhiên, giả vờ không thấy ánh mắt sâu thẳm của Nghiêm Kí đang nhìn mình, khom người búng lên mũi Lãng Lãng, nói: "Trốn sau lưng cậu là định dọa cô sao? Hả? Thành thật khai mau!"

Lãng Lãng nghiêm túc trả lời: "Con đâu có muốn dọa cô, dọa cô rồi cô sẽ giận, không mua kem cho con nữa."

Cậu nhóc bị hỏi một câu liền khai ra hết, Hạ Vũ cũng không biết Nghiêm Kí có thấy phản cảm với loại đồ ăn lạnh như kem hay không liền ngắt đầu, lúng túng liếc anh một cái, vội giải thích: "Tôi... tôi chỉ muốn động viên thằng bé."

Nghiêm Kí vẫn nhìn cô với khuôn mặt không chút biểu cảm. Hạ Vũ không chịu nổi cái nhìn giầy vò người ta trong im lặng như thế, cũng nghĩ không ra chủ nhân của đôi mắt ấy đang nghĩ gì, đoán chắc là anh không vui liền húng hắng vài tiếng, dạy bảo cậu nhóc: "Có thể ăn kem, nhưng con cũng phải ăn cả rau xanh, củ cải nữa, nếu không trông sẽ giống như kem cóc, thành hình tam giác đó."

Uổng cho Hạ Vũ là một cô giáo, sau một phen khéo léo dẫn dắt dần dần lại thành uy hiếp trắng trợn, không cẩn thận làm lộ ra bản chất một bà đồng.

Lãng Lãng nghe xong, cái miệng bé xíu đỏ tươi mỉm lại, ầm ức ngẩng đầu lên hỏi cậu: "Cậu ơi, con không thích ăn rau xanh với củ cải, cậu nhìn con có giống kem cóc không?"

Nghiêm Kí bật cười, cổ ra vẻ nghiêm túc cúi đầu nhìn cậu nhóc nhưng nụ cười nơi khóe miệng đã tiết lộ tâm trạng vui vẻ của anh.

"Có hơi giống, lại còn là vị sô cô la nữa."

Lăng Lăng mặc chiếc áo khoác thể thao màu nâu sẫm, cậu nhóc nghe vậy, mắt long lanh nhìn hai người lớn đang trêu chọc mình, ê a kêu: "Hu hu... Cậu ơi, con không muốn trở thành kem cốc, con không muốn."

Không ngờ, chỉ một câu nói mà suýt làm Lăng Lăng phát khóc, Hạ Vũ không biết phải làm sao liền nhìn Nghiêm Kí, đúng lúc chạm phải đôi mắt long lanh thấp thoáng nụ cười của anh, liền hốt hoảng an ủi cậu nhóc: "À, cô sai rồi, Lăng Lăng không giống em cốc, giống que kem, giống que kem thôi."

Lăng Lăng đang khóc bỗng hóa cười, lại ngờ nghệch ngẩng đầu hỏi Nghiêm Kí: "Cậu ơi, nhìn con giống que kem không ạ?"

"Hình chữ nhật..." Nghiêm Kí ung dung đút tay vào túi quần nói, rồi nhìn cháu trai yêu quý: "Con mà ăn nhiều hơn một chút thì hai chân có thể sẽ to như eo."

Cậu nhóc không hiểu lời nói đùa của người lớn, thề thốt thành khẩn: "Vâng, con sẽ nghe lời cậu."

Vì bầu không khí vui vẻ này mà Hạ Vũ thả lỏng tâm trạng nặng nề của mình xuống một chút, bất giác nói với giọng điệu thường ngày: "Ồ, sao anh có thể trêu chọc thằng bé như thế?"

"Là cô trêu nó trước mà." Nghiêm Kí không tán thành, cúi xuống cọ cọ cằm lên đầu cậu nhóc: "Phải không con?"

"Dạ?" Cậu nhóc há cái miệng bé xiu ra, sau đó nghiêm sắc mặt nói: "Cậu ơi, cô đâu có trêu con, cô yêu con mà."

Hạ Vũ vui vẻ, trừng mắt khiêu khích nhìn Nghiêm Kí, giọng nói tràn đầy kiêu ngạo: "Cậu nhóc này bây giờ là người của tôi!"

Đối diện với người con trai mền mại, trong đôi mắt to xinh đẹp của Hạ Vũ chứa đầy vẻ nũng nịu, không ngừng tỏa ánh sáng rực rỡ, đâu là trong quán mì nhồn nháo, chật chội vẫn chói lóa như thế, khiến người ta không thể rời mắt.

Giữa những tiếng ồn ào, trái tim cứng rắn của ai đó đã hơi chảy, rồi lại nhanh chóng khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Tối hôm đó, đối với Hạ Vũ mà nói, niềm hưng phấn khi mua được một trong một trăm bát mì của quán mì Lão Thang tuyệt nhiên không đáng nhắc đến. Cô đang chìm đắm trong niềm vui nên về đến nhà, nằm trên chiếc giường của mình, đầu cô chỉ tràn đầy vẻ mặt và những câu nói của Nghiêm Kí. Sau đó, khi sờ lên khuôn mặt đỏ ửng của mình, cô còn cười ngốc nghếch nhìn trần nhà.

Cô không ngờ có thể tình cờ gặp anh như vậy. Suy cho cùng, thành phố này rộng như thế mà hai người họ lại có cùng sở thích về ăn uống. Cô thậm chí còn nghĩ rằng, có lẽ ông trời đã định sẵn duyên phận này.

Nhưng sau khi cười được hồi lâu, một Hạ Vũ thông minh cũng tỉnh táo trở lại. Cuối cùng cô cũng nắm bắt được tin tức mà suýt chút nữa đã bỏ lỡ kia. Nghiêm Kí đang tránh cô.

Rõ ràng bác lái xe đã đảm nhận việc đưa đón Lăng Lăng, vậy mà họ lại gặp nhau trong quán mì sau khi tan lớp, không phải anh tránh cô thì là gì? Rõ ràng anh là một phụ huynh có trách nhiệm, khi chị gái vừa mất, nhất định sẽ không lơ là việc chăm sóc cháu trai, sao có thể nhờ người khác làm hộ chứ?

Trừ việc anh cố tình tránh cô ra, không có cách giải thích nào hợp lý hơn.

Dưới ánh đèn, Hạ Vũ cuộn tròn như một đứa trẻ, cắn móng tay, rơi vào trạng thái chán nản, thất vọng.

Khi con người có tâm trạng tốt thường nghĩ mọi chuyện quanh mình đều đẹp mà lại quên mất rằng, cuộc sống thường đan xen cay đắng với ngọt bùi.

Chẳng lẽ, Nghiêm Kí đã cảm nhận được tâm tư muốn tiếp cận của cô nên mới tránh thật xa? Chắc hẳn là như thế vì cách từ chối không lời này phù hợp với cá tính của anh. Anh có thể như một người nhàn rỗi, ngồi cùng một bàn, nói cười vui vẻ với bạn, nhưng sau khi chia tay, một lần nữa anh sẽ tránh thật xa, trong đáy mắt là vẻ xa cách, từ chối tiếp xúc. Một người đàn ông kiêu ngạo như thế, khi làm tổn thương người khác cũng sẽ rất vô tình, hơn nữa còn khiến người ta trở tay không kịp.

Hạ Vũ mỉm cười chua chát, gần như có thể khẳng định ngày mai anh sẽ không xuất hiện, hơn nữa, cũng không xuất hiện ở quán mì kia.

Ngày thứ hai lên lớp, quả nhiên đúng như phán đoán của Hạ Vũ. Sau khi tan học, đợi cho các bé về hết, cô hối hả chạy đến bên một cửa sổ kín đáo của một tòa nhà bên đường, ở đó có thể nhìn xuống công chính của nhà văn hóa thiếu nhi với tầm nhìn rất lý tưởng.

Cô nhìn chăm chăm không chớp mắt vào cánh cổng ấy, rồi cuối cùng cũng đợi được người đó. Anh bước khỏi xe, đón lấy cháu trai yêu quý từ tay bác lái xe, khom người hỏi thăm bé cái gì đó, sau đó bảo bác tài về trước còn anh ta và Lăng Lăng lên một chiếc xe việt dã, từ từ rời khỏi.

Ở trên cao, Hạ Vũ bình tĩnh quan sát tất cả, sau đó máy móc quay người lại, cả người từ từ trượt xuống, để mặc thứ tâm trạng không tên cuộn cuộn đang bao vây.

Nụ cười trên môi cô lạnh lùng, hàm chứa chút gì đó như là tự giễu.

Chỉ có kẻ ngốc như cô mới cho rằng mình đang yêu thầm, người thông minh như anh ta chắc đã biết mọi chuyện từ lâu nên mới tránh trước, không cho cô cơ hội tiếp cận.

Haizz, Hải Lạc đã nói đúng, sự dịu dàng của anh ta chỉ dành cho người thân, còn với những người qua đường khác, đâu chỉ dùng mấy từ "tàn nhẫn, vô tình"

là có thể hình dung được?

Quan niệm tình yêu của Hạ Vũ đã dần dần hình thành trong sự mài giũa của lưỡi dao sắc bén.

Buổi tối đó, Hạ Vũ tiếp tục theo dõi buổi tường thuật cuộc thi khiêu vũ quốc tế Lausanne. Tình hình cuộc thi thay đổi đột ngột, tâm trạng của cô gái người Slovenia trong vòng loại dường như không được tốt, ảnh hưởng trực tiếp đến bài biểu diễn dự thi cộng thêm chủ đề dự thi không đủ đặc sắc, thậm chí còn mang chút sắc thái chính trị nên ban giám khảo khen chê không thống nhất.

Còn Tạ Nhất Mạn lần này lại biểu diễn rất ổn định. Nữ hoàng khiêu vũ cuối cùng cũng đốt cháy được cảm xúc, mặc dù cảm xúc này đến hơi muộn nhưng lại như nắng hạn gặp mưa rào, tạo hiệu quả vô cùng tốt. Ban giám khảo nhất trí cho rằng ngôi vị quán quân Nữ hoàng khiêu vũ dành cho Tạ Nhất Mạn là hoàn toàn xứng đáng.

Hạ Vũ xem được một lúc, chắc là do tâm trạng sa sút nên không thấy màn biểu diễn của Tạ Nhất Mạn có chỗ nào đặc sắc, ngược lại cô cho rằng màn biểu diễn của chị ta có chút gì đó hào nhoáng, giả tạo. Phía sau màn biểu diễn hoa lệ ấy, không biết chị ta có hòa cảm xúc thật của mình hay không, về vấn đề này, có lẽ chỉ bản thân Tạ Nhất Mạn mới biết.

Xem được một lúc, Hạ Vũ cảm thấy mắt húng nên tắt máy tính rồi nằm xuống giường.

Hạ Vũ vừa bước vào độ tuổi biết thế nào là tình yêu, lại gặp phải sự cự tuyệt im lặng mà kiên quyết khiến cô còn chưa kịp mở lời đã cảm thấy lòng tự tôn bị xé nát thành từng mảnh nhỏ, vô cùng chán nản và tức giận.

Hạ Vũ cực kỳ buồn chán nhưng chẳng có chỗ nào trú ra, cô đành trút giận, nện liên tiếp vào chiếc gối ôm bên cạnh, coi nó là khuôn mặt của một người nào đó.

Đang ngịch ngợm như trẻ con, điện thoại đặt cạnh giường bỗng đổ chuông, Hạ Vũ chăm chú nhìn màn hình và không dám tin vào mắt mình.

Nghiêm Kí gọi đến.

Trong lòng cô rối như một mớ bòng bong. Anh ta muốn gặp cô? Hay là muốn xin lỗi? Hoặc là muốn tâm sự cùng cô?

Hạ Vũ đoán hết khả năng này đến khả năng khác, bắt máy trong tâm trạng hoang mang, rối bời, giọng nói nhẹ nhàng lại mang chút trông đợi.

"Cô Hạ Vũ phải không? Xin lỗi, đã khuya thế này còn gọi đến làm phiền cô.

Ngại quá, không biết phải mở lời ra sao..."

Đầu dây bên kia, giọng nói trầm thấp của Nghiêm Kí có chút sốt ruột, dường như có việc muốn nhờ nhưng lại khó mở lời.

"Anh cứ nói, đừng ngại. Lãng Lãng muốn tìm tôi sao?" Hạ Vũ đã thu lại tất cả những mộng ước xa vời đẹp để ấy, giọng nói cũng điềm đạm, tự nhiên.

"Là thế này... tôi nay, Lãng Lãng đột nhiên sốt cao, không chịu uống thuốc cũng không chịu đi bệnh viện, cứ một mực quấy khóc đòi cô đến thẳng bé mới chịu nghe lời... Xin lỗi... cô Hạ Vũ, cô có thể đến đây một lát được không?"

Hạ Vũ theo địa chỉ Nghiêm Kí nói, rất nhanh đã đến được nhà họ Nghiêm.

Vốn dĩ Nghiêm Kí một mực định bảo lái xe đến đón cô, nghe động tĩnh của đầu dây bên ấy dường như cả nhà đang loạn hết cả lên, tất cả mọi người chắc hẳn đã hết cách với đứa cháu duy nhất này. Hạ Vũ cảm nhận được, chắc hẳn Nghiêm Kí đã không còn cách nào khác mới tìm đến nhờ cô giúp đỡ, có trời mới biết anh không muốn gặp cô đến thế nào.

Vừa nóng ruột như lửa đốt lo lắng cho tình hình của Lãng Lãng, vừa cực kỳ tức giận trước thái độ của Nghiêm Kí, cô không tài nào hiểu nổi, rốt cuộc bản thân có chỗ nào khiến anh coi như rắn rết, tránh cô như tránh tà? Anh thích những cô gái ưu tú, xuất sắc, cho nên coi khinh một cô gái không chút tên tuổi của nhà văn hóa thiếu nhi như cô sao?

Nghĩ đến đây, một ngọn lửa bùng từ từ nhen nhóm trong lòng Hạ Vũ, sinh ra cảm giác bị coi thường.

Nhà họ Nghiêm quả nhiên rất có tư chất của một gia đình giàu có. Ngôi nhà tọa lạc tại khu vực phồn hoa nhất thành phố, chỉ riêng thảm cỏ rộng, xanh mơn mẫm trước tòa biệt thự đã khiến Hạ Vũ phải dờ dẫm. Giá đất trong thành phố này là tấc đất tấc vàng, chỉ có những gia đình thật sự giàu có mới có thể vùng tiền đào ao, trải thảm cỏ, dựng xích đu. Nhà Hạ Vũ cũng thuộc khu cao cấp, nhưng nơi được gọi là vườn hoa cũng chỉ có mười mấy mét vuông, nhưng dù như thế, mọi người cũng vừa lòng, miễn nguyện lắm rồi. Những đêm hè có nhả húng, họ sẽ kê một chiếc bàn, ngồi uống chút bia mát dịu đã thấy cuộc sống không thể tốt hơn được nữa.

Nhưng nhà họ Nghiêm lớn nhường ấy, có một sân vườn đẹp thế thì sao? Một gia đình bị thương vừa tổ chức lễ tang, có nhiều tiền hơn nữa cũng chẳng thể nào bù đắp nỗi nỗi sầu sinh lý từ biệt.

Trái tim Hạ Vũ chợt thổn thức.

Vừa báo tên, ngay lập tức Hạ Vũ được bác gái giúp việc hiền hậu ra mở cửa dẫn lên tầng. Khi vừa vào cửa, cô thấy tiếng khóc lạnh lạnh của trẻ con át đi tiếng đồ đạc của người lớn, bác giúp việc cũng âu sầu khôn nguôi, nói với Hạ Vũ: "Cô giáo, may mà cô đã đến. Thằng bé sốt đến mụ mị, cứ một mực khóc đòi cô đến, cô mau lên đi!"

"Lúc chiều trên lớp Lãng Lãng vẫn rất khỏe mạnh, tại sao buổi tối lại lên cơn sốt?"

"Sau khi tan học, cậu nó dẫn đi bơi, chắc là bị nhiễm lạnh."

Hạ Vũ thầm thở dài một tiếng trong lòng. Một người đàn ông chăm sóc một đứa trẻ, quả nhiên là chưa đủ chu đáo. Thời tiết hôm nay cũng không thể coi là quá nóng, ban ngày nóng nực, buổi tối lại hơi lạnh lẽo, cho thằng bé đi bơi không ốm mới là lạ.

"Cô giáo đến rồi!" Bác giúp việc cao giọng kêu lên, một người đàn ông nho nhã, lớn tuổi đi ra, mái tóc bạc phơ, trên sống mũi đeo một chiếc kính gọng đen, đường nét trên khuôn mặt cực kỳ giống Nghiêm Kế. Hạ Vũ đoán đây là ba anh.

"Chào cô giáo, tôi là ông ngoại của Lãng Lãng, bắt cô chạy đến thế này, thật là áy náy quá!"

Hạ Vũ không được tự nhiên, trên khuôn mặt là nụ cười dịu dàng pha chút lúng túng: "Không sao đâu, cháu rất thích Lãng Lãng, thằng bé không sao là tốt rồi bác à!"

"Nào, nào, mời cô đi bên này." Ba Nghiêm Kế đi trước, dẫn đường cho Hạ Vũ lên tầng trên, vừa cười vừa trò chuyện: "Lãng Lãng nhà chúng tôi kể từ khi có cô giáo rồi thì ông ngoại, bà ngoại bị ốm sang một bên, suốt ngày cô giáo thế này, cô giáo thế kia, thực không ngờ cô giáo vẫn còn trẻ đến vậy."

Hạ Vũ nghe xong đỏ bừng mặt, thực không ngờ Lãng Lãng lại thích cô đến như vậy: "Hồi còn nhỏ cháu cũng thế, lời của cô giáo quan trọng hơn hết thầy, suốt ngày cô giáo nói thế này, cô giáo nói thế kia."

"Tốt, tốt, thời thế thay đổi không ngừng, cuối cùng cũng có người trị được ông vua nhỏ nhà chúng tôi."

Ba Nghiêm Kế không giống một trưởng bối cổ lỗ, cứng nhắc, nụ cười trên gương mặt vô cùng hiền hòa. Hạ Vũ thấy tự nhiên hơn đôi chút, liền lúng túng cười theo khuôn mặt lại càng đỏ.

Tầng hai đang âm ỉ đến long trời lở đất, tiếng khóc của Lãng Lãng từ trong phòng vọng ra, ba Nghiêm Kế vội mở cửa, cung chiêu nói với cháu: "Lãng Lãng, xem ông ngoại đưa ai đến với con này."

Hạ Vũ đứng sau ông, chăm chú nhìn căn phòng, dưới ánh đèn tường, trên chiếc giường nhỏ, Lãng Lãng mặt đầm đìa nước mắt đang được một bác gái gầy gò ôm lấy. Bác gái kia chắc hẳn là mẹ Nghiêm Kế, bà ngồi đầu giường khẽ dỗ dành Lãng Lãng đang thút thít không ngừng. Trên trán cậu nhóc là miếng dán hạ sốt, khuôn mặt mồm mím trắng nõn thường ngày đầm đìa những giọt lệ long lanh. Đôi tay gầy gò, già nua đang ôm cậu nhóc đã nhắc nhở một sự thật trong im lặng: Đứa bé này không cha, không mẹ, dường như đã mất đi tất thảy những gì quý giá nhất trên thế gian này, có được người khác yêu thương bao nhiêu đi chăng nữa cũng không thể bù đắp được sự khiếm khuyết trong cuộc đời.

Những giọt nước mắt trên khuôn mặt cậu nhóc làm đôi mắt và cả trái tim Hạ Vũ đau nhói.

Ánh đèn lạng lẽ in lên bức tường bóng một già một trẻ đang dựa vào nhau. Mẹ Nghiêm Kế nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt trên khuôn mặt Lãng Lãng, giọng nói của bà cũng rất dịu dàng: "Nhanh mở mắt ra xem kìa, xem ông ngoại đưa ai đến với con kìa, nào!"

Lãng Lãng sốt đến mơ mơ màng màng vẫn cứ nhắm mắt, bàn tay lại nắm chặt lấy cổ áo của bà ngoại, khẽ khóc thút thít, tựa như một con thú con trong rừng rậm bị bắt nhốt, tiếng khóc sao mà cô đơn đến thế.

"Là cô giáo Hạ Vũ đó Lãng Lãng, con mở mắt ra xem này, bà ngoại không lừa con đâu, lúc này không phải con cứ khóc ầm ỉ đòi cô giáo đưa con đi ăn kem sao? Chú mèo tham ăn, nhanh mở mắt ra xem kìa."

"Cô giáo, cô mau vào đây, mau vào đây đi!" Mẹ Nghiêm Kế vẫy tay với Hạ Vũ. Khuôn mặt bà nhuốm chút mệt mỏi, những nếp nhăn trên mặt cũng giãn ra trong đêm tối, Hạ Vũ gật đầu, bước vào phòng với tâm trạng nặng nề.

Cảm giác hồ thẹn, day dứt sâu sắc bao phủ trong lòng Hạ Vũ. Không ngờ một câu nói vô tình của cô ngày hôm qua đã khiến thằng bé nhớ mãi đến tận bây giờ, lại càng gây thêm phiền phức khó giải quyết cho cả gia đình vốn đang mệt mỏi.

"Cô ơi..." Lãng Lãng cuối cùng cũng mở mắt ra. Cậu nhóc phá rồi, luôn nhảy nhót không ngừng giờ đây một chú mèo con nằm trong lòng người lớn, yếu ớt nhìn cô. Quả thực ánh mắt trong trẻo ấy làm cô không thể nhìn thẳng.

Một Lãng Lãng thế này làm Hạ Vũ xúc động, muốn ôm chặt lấy. Cô không biết mình có thể làm gì, chỉ muốn cho cậu nhóc một chút ấm áp ít ỏi, để cậu biết rằng mình được rất nhiều người yêu thương.

Cô dang hai tay ra, mỉm cười, những tia sáng ấm áp đang nhảy nhót trong đôi mắt: "Chú mèo tham ăn, nghe lời cô, không khóc nữa, khỏi ốm rồi cô sẽ

mua kem cho con, được không?"

"Được ạ!" Giọng Lãng Lãng thều thào, sau đó giờ ngón tay út ra: "Cô ơi, ngoắc tay."

Dáng vẻ của cậu nhóc làm Hạ Vũ thiếu chút nữa rơi nước mắt. Nén cảm xúc của mình xuống, cô cười nói: "Được, ngoắc tay, cô nhất định sẽ nói được làm được."

Vừa nói, cô vừa giờ tay ra, tay lớn ngoắc tay bé, dường như muốn bảo vệ lời hứa trọn đời.

"Nào, bà ngoại mệt rồi, để cô ôm con nào." Hạ Vũ khom lưng, dang tay ra. Dưới ánh đèn, cô hoàn toàn không hề nhận ra nụ cười của mình chan đầy hơi thở tình mẹ. Cô vẫn chưa làm mẹ nhưng đã bắt đầu thử cho đi yêu thương.

Lãng Lãng chớp chớp mắt, trong đôi mắt mong chờ ấy đan xen giữa sự lúng túng, vui sướng, còn có cả một chút mơ màng, không biết phải làm sao. Cậu nhóc ngoan ngoãn quay đầu lại nhìn bà ngoại, tựa như hỏi ý kiến, bà ngoại dịu dàng cười với cậu cổ vũ: "Qua với cô đi, tay bà ngoại mới như rồi!"

"Nào, để cô xem có bé nổi Lãng Lãng nhà chúng ta không?"

Lá gan Hạ Vũ to dần, cô bế cậu nhóc mũm mĩm lên, ôm cả thân người yếu ớt mà nóng hổi ấy vào lòng, để trán cậu vùi lên vai cô, rồi khẽ đóng đưa nhẹ nhàng như thể đó là một đứa trẻ sơ sinh còn nhẹ vỗ tay lên lưng cậu, dịu dàng nói: "Phải giảm béo thôi, cô suýt chút nữa không bế nổi con đó, không được phép ăn nhiều kem, biết chưa?"

"Vâng ạ!" Cậu nhóc nửa tỉnh nửa mê nói giọng lí nhí như muỗi kêu, lạnh lợi không thể tả được. Sự xuất hiện của Hạ Vũ như một liều thuốc an thần hiệu quả, ổn định tâm trạng nóng nảy của cậu nhóc.

Mẹ Nghiêm Kí ngồi đối diện trên giường nhìn Lãng Lãng đang nằm trong lòng Hạ Vũ, bỗng nhiên khóe mắt đỏ hoe. Bà Nghiêm Kí nhẹ nhàng bước lại gần, đặt tay lên vai bà như an ủi.

Hạ Vũ hiểu những tình cảm phức tạp trong mắt hai người họ. Trái tim của cô cũng trầm trở không ngừng, lần đầu tiên trong đời cô cảm nhận được sức nặng trên vai mình. Lần đầu tiên cô không đòi tình thương yêu từ ba mẹ như một đứa trẻ nữa, ngược lại, sức nặng trong lòng làm cô hiểu rằng, tương lai không xa, cô cũng sẽ trở thành một người mẹ, có những đứa con của riêng mình.

Hạ Vũ lòng dạ rối bời, nghĩ đến người mẹ luôn bận rộn của mình, còn cả những sợi tóc bạc thỉnh thoảng lộ ra trên mái đầu bà. Cô rơi vào trầm tư, khẽ quay người, bất ngờ chạm phải đôi mắt sâu thẳm như biển cả. Khoảnh khắc khi bốn mắt gặp nhau, trái tim cô đã lỡ mất một nhịp.

Nghiêm Kí đứng yên lặng bên khung cửa sổ, cơ thể cao lớn hòa lẫn vào đêm tối. Trong tay anh, một liều thuốc đang cháy dở, nhưng có vẻ như anh không hề có ý định hút một chút nào.

Anh cứ đứng yên lặng như thể nhìn mọi thứ đang diễn ra trong căn phòng này, trong đó là cuộc sống của anh, là niềm vui và cả nỗi đau ông trời trao cho anh, nhưng điều khiến anh đau khổ nhất là những gì anh làm được chỉ có mỗi ngần ấy. Thứ anh cho thằng bé vĩnh viễn chỉ có thể là lòng ngực cứng rắn của một người đàn ông, nhưng có những lúc, thứ thằng bé cần lại là vòng tay ôm dịu dàng của một người phụ nữ.

Sau đó, khi cô gái mang tên Hạ Vũ này xuất hiện, anh chăm chú nhìn cô chỉ mất mấy phút đã đủ dành được cậu nhóc khóc lóc âm ỉ suốt một buổi tối.

Trong bóng đêm, dường như cô tỏa ra một vầng hào quang, mỗi cử chỉ, động tác đều phóng phát nét quen thuộc. Cô chẳng qua chỉ là một cô nhóc chưa lớn hẳn, vì sao có thể làm được hết thấy những điều này?

Một nỗi đau đón tương như phát điên lên trong lòng Nghiêm Kí. Chỉ vì cô là con gái, vì thằng bé cần một vòng tay tương tự như của mẹ nó mà thôi.

Chỉ một chuyện đơn giản như thế nhưng anh lại không làm được. Cuối cùng anh hút một hơi thuốc.

Hạ Vũ và mẹ Nghiêm Kí cùng đỡ Lãng Lãng uống thuốc, sau đó cô lại bế cậu nhóc một lúc, cuối cùng cậu bé cũng thiếp đi trên vai Hạ Vũ. Tầng đá treo lơ lửng trong lòng mọi người cuối cùng cũng được gỡ xuống, Hạ Vũ nhẹ nhàng đặt cậu nhóc nằm lên giường, lúc này, cô đã mệt đến nỗi trán lâm lâm tím mẩn mồ hôi.

Ông bà ngoại ở lại với cậu nhóc, Hạ Vũ theo Nghiêm Kí ra ngoài, bước ra ban công lộng gió.

Hai người đứng cách nhau mấy bước, Nghiêm Kí cau mày, đứng quay lưng lại với cảnh đêm hút thuốc. Hạ Vũ nhìn màn đêm mênh mông vô tận phía xa xa, để mặc cho cơn gió mát cuốn bay nỗi buồn thương trên khuôn mặt và cả trong lòng cô.

Sau một hồi im lặng, cô lên tiếng trước: "Xin lỗi, tôi không nên nói với thằng bé kem cóc gì gì đó, tôi xin lỗi!"

"Chỉ là thằng bé thích cô, muốn gặp cô mà thôi. Không cần phải để ý đến cái cơ của thằng bé."

Giọng Nghiêm Kí bình tĩnh khác thường, ngược lại không có vẻ sốt ruột như lúc này trong điện thoại. Hạ Vũ nghĩ bụng, lúc này chắc hẳn anh đã lo đến cuồng hết cả lên rồi.

Một nửa khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Vũ đối diện với anh, cô hơi ngược lên nhìn bầu trời đêm bao la, rộng lớn, trong lòng giăng kín những tâm trạng. Cô rầu rĩ thờ dãi một hồi, không biết lấy dũng khí từ đâu, buột miệng nói một câu: "Em cũng thích anh, muốn được gặp anh, nhưng lại không tìm được cái cơ"

nào để gặp anh cả."

Câu nói vu vơ mà nhẹ nhàng này không nghi ngờ gì tựa như một quả bom hạng nặng, hoàn toàn nổ tung, tạo nên một lỗ hổng lớn trên bức bình phong được ngàm dựng nên giữa hai người.

Nghiêm Kí im lặng, chỉ có làn khói thuốc màu xanh lam phát phơ cùng gió chứng minh anh vẫn đang lắng nghe.

Hạ Vũ nhếch môi cười tự giễu, nếu sự thật đã được phơi bày thì cũng không cần phải giấu giếm nữa. Không thể cho phép bản thân lại tiếp tục yếu đuối thêm nữa, cô khẽ nói: "Chiều nay em thấy anh đón thằng bé ở ngoài cổng."

Cô mỉm cười với làn gió nhẹ: "Haizz, chắc hẳn ba tuần vừa rồi anh cũng làm như vậy phải không? Cứ một mực đợi ở bên ngoài, đến khi chuông tan học vang lên, sau đó lập tức đi ngay."

Hạ Vũ đột nhiên quay người, đối mặt với người đàn ông này giờ vẫn im lặng bên cạnh, khí thế hùng hổ, đồng thời cũng cực kỳ trẻ con thúc bách anh, mong chờ anh đối mặt, cho cô một câu trả lời hợp lý.

Nhưng Nghiêm Kí vẫn không hề nhúc nhích, cứ đứng đó như thể đã mất đi hồn phách. Hạ Vũ cuối cùng cũng tức giận, sai một bước đến trước mặt anh, mặt đối mặt, phần nộ nhìn vào đôi mắt né tránh của anh.

"Nghiêm Kí, anh là đồ khốn kiếp, nói cho anh biết, bản cô nương thích anh là phúc từ kiếp trước của anh. Em là rắn độc, là thú dữ há? Làm sao anh phải né tránh em như thế? Tại sao? Rốt cuộc là tại sao?"

Hạ Vũ ngẩng đầu, ưỡn ngực, sự phẫn nộ từ tận đáy lòng khiến khuôn mặt cô tỏa ánh sáng rực rỡ khắp bốn phía, làm Nghiêm Kí nhớ lại một bộ phim hoạt hình từng xem cùng Lăng Lăng. Con chim mẹ kêu chiêm chiếp trong bộ phim ấy cũng có vẻ mặt đáng yêu như thế này, rõ ràng là nó cực kỳ yếu ớt, vậy mà vào lúc then chốt lại có dáng vẻ vô cùng dũng mãnh.

Không ngờ trong cuộc đời thực, anh cũng bắt gặp một dáng vẻ chân thực như vậy.

Ngon lửa trong đôi mắt Hạ Vũ bùng cháy, nắm tay cô bóp chặt hoàn toàn ở trạng thái chuẩn bị chiến đấu. Đêm khuya làm cấp độ phòng vệ trong tâm hồn con người xuống đến mức thấp nhất, cô đã thẳng thắn giải bày nỗi lòng của mình, sau đó cắn răng nghĩ, một khi anh ta từ chối, nói không chừng mình sẽ thương cho anh ta một quả đấm.

Sau đó, cô nghe thấy anh nói: "Xin lỗi, tôi nghĩ, cứ thế này sẽ tốt cho cả hai chúng ta. Hạ Vũ, cuộc sống của tôi có quá nhiều trói buộc, thêm một việc chi bằng bớt một việc, hy vọng cô có thể hiểu được."

Cô nói rất đúng, có thể được một người con gái như cô thích là phúc của Nghiêm Kí tôi, nhưng tôi nghĩ... chắc chắn có một người đàn ông ưu tú hơn tôi đang đợi cô, càng đáng để cô thích hơn tôi. Tôi nghĩ chúng ta sẽ không thể nào.

Vì vậy, không gặp có vẻ tốt hơn."

Hạ Vũ ngẩn ra một lúc, cô biết mình bị từ chối, hơn nữa còn bị từ chối một cách triệt để.

Cô nhớ lại lời của Hải Lạc, đột nhiên hiểu ra ẩn ý trong lời nói của Nghiêm Kí, thật ra hoàn toàn ngược lại: Cô không đủ xuất sắc, không đủ tỏa sáng, cô không xứng với anh. Có lẽ trong lòng anh đang cười nhạo cô, đùa mồm mà chòi mâm son.

Hạ Vũ đột nhiên thấy vô cùng tức giận. Cô phẫn nộ đến nỗi muốn dõn non lấp bẻ, liên tưởng mắt nhìn Nghiêm Kí. Mặc dù trong đêm tối, đôi mắt anh cũng đang nhìn cô say đắm, quyến rũ nhưng cô biết, ánh mắt dịu dàng này không thuộc về cô, bởi vì vẻ dịu dàng của anh hàm chứa ý xin lỗi.

Lúc này đây, sự bướng bỉnh, không chịu khuất phục từ tận sâu xương tủy Hạ Vũ đang ngấm chui ra. Những lời nói của cô vào giây phút này có lẽ xuất phát từ lòng tự tôn.

"Nghiêm Kí, anh nghe đây, đây là lần đầu tiên Hạ Vũ em thích một người đàn ông. Em cũng giống như tuyệt đại đa số các cô gái, thích một người, sau đó trang điểm cho mình thật xinh đẹp mong đợi cùng anh ta hẹn hò, nếu hẹn hò vui vẻ thì nói "yes", không vui thì nói "no". Em tuyệt đối không chấp nhận một người con trai nói "no" với em.

Cô tựa như một đầu sĩ yếu ớt nhưng lại giả bộ chiến thắng. Trong đêm tối tuyệt đẹp, hương Nguyệt Hạ Dương trên ban công vờn quanh chớp mũi. Cô kiêu hãnh ngẩng cao đầu, sau đó dùng ngón trỏ hung hăng đâm vào ngực Nghiêm Kí, nhẹ nhàng nhưng kiên định hạ chiến thư.

"Nói cho anh biết, anh bắt buộc phải hẹn hò với em, sau khi hẹn hò, chỉ có em mới có quyền nói "no"."

Sau khi hùng hổ hạ chiến thư, cô nàng thực nữ kiêu hãnh Hạ Vũ quay người bỏ đi, bóng lưng thẳng tắp.

"Đợi đã, tôi đưa cô về!" Nghiêm Kí ở phía sau vội gọi với theo.

"Đương nhiên rồi!" Hạ Vũ hung hăng quay đầu lại, cười toét miệng cực kỳ đáng yêu. "Chẳng lẽ bắt em tự bắt xe về nhà sao?"

Trong lúc đầu đầu như búa bổ, Nghiêm Kí cuối cùng cũng vì khuôn mặt trước mắt mà bất đắc dĩ mỉm cười.

Ngày hôm sau, Lăng Lăng hết sốt, Hạ Vũ chủ động gọi điện hỏi Nghiêm Kí. Nghiêm Kí nói, buổi sáng, thằng bé đã ăn một túi bánh bao, cảm nó cũng không nổi. Bởi vì tối qua nó khóc to quá hôm nay cũng được nếm mùi đau khổ, cổ họng bị khản tiếng.

Trong điện thoại, hai người nói chuyện vô cùng bình tĩnh, điềm đạm, chủ đề cuộc nói chuyện từ đầu đến cuối đều xoay quanh Lăng Lăng. Câu chuyện tối qua giữa hai người vẫn nằm trong ký ức, nhưng cả hai đều không nhắc đến nữa chữ.

Gác điện thoại, Hạ Vũ nhớ lại, tối qua lúc ở trên xe của Nghiêm Kí cô đã giả vờ ngủ, bây giờ ngồi nghĩ lại, cô chỉ thấy mặt đỏ bừng. Đúng là không biết tối qua mình uống phải thuốc gì cứ nói nhăng nói cuội, chưa hề chuẩn bị sẵn một chút gì mà vẫn có thể bình tĩnh đối diện với sự thật bị từ chối.

Nụ cười trong trẻo đáng yêu trên khuôn mặt Hạ Vũ từ từ biến mất, có gì đáng cười chứ? Chỉ vì sáng sớm tỉnh mơ có thể nghe thấy giọng nói dễ nghe của anh sao? Thế thì đã sao? Anh đã thẳng thắn, kiên định cự tuyệt cô như thế, nếu không phải cái mặt dày của cô đã chống đỡ cho cô tiến bước, hôm nay hai người họ có thể chỉ là những người qua đường.

Hạ Vũ lặng lẽ nhìn khung cảnh đẹp đẽ ngoài cửa sổ, nghĩ bụng, bọn họ vốn dĩ không phải là người quen.

Ngày thứ Ba, theo thông lệ, Hạ Vũ lên lớp, nghe giờ giảng lý thuyết của Cố Tây Sở. Từ sớm cô đã đến tranh chỗ, chiếm được chỗ ngồi ở hàng ghế đầu. Lúc Cố Tây Sở lên lớp, cô cũng học anh đeo một chiếc kính gọng đen, trong giờ học luôn mang về mặt sùng bái nhìn chăm chăm vào thần tượng, đôi môi mỉm cười ngọt ngào, nhìn đáng vẻ đúng là một cô nàng mê trai thực thụ.

Cố Tây Sở đã miến dịch với các cô nàng mê trai ngồi hàng ghế đầu từ lâu, nhưng hôm nay, anh phát hiện giữa các khuôn mặt muôn hình vạn trạng kia có một khuôn mặt nhỏ nhắn với nụ cười vô cùng ngọt ngào. Khi thấy ánh mắt anh lướt qua, đôi mắt kia còn có ý chớp chớp với anh khiến tâm trạng anh bất giác trở nên hưng phấn. Trên người cô gái này có khí chất tươi mát, tựa như một đóa hoa khiến người ta không kìm được muốn đến gần. Nhìn đáng vẻ vui vẻ, vô tư của cô, thực không biết sự phiến muộn hay không nhỉ?

"Khiêu vũ hiện đại có thể là phép cộng, cũng có thể là phép trừ, không biết mọi người có hiểu được nguyên tắc này không. Những điều con người muốn biểu đạt quá nhiều, vì vậy ngôn ngữ cơ thể không ngừng tăng thêm, thậm chí trang phục cũng là một trong những yếu tố biểu đạt. Điều này không quá khó hiểu. Vậy vì sao lại có thể là phép trừ nữa? Thật ra cũng rất đơn giản dẫu cho động tác của một vũ công từ đầu đến cuối chỉ có xoay tròn hoặc nhanh, hoặc chậm, cũng có thể đạt được hiệu quả vô thanh thắng hữu thanh. Bản thân nghệ thuật không có quy tắc đặc biệt nào đáng nói, khiêu vũ hiện đại lại càng như thế, muốn giải phóng chân tay của bạn, trước hết phải giải phóng tư tưởng của bạn đã. Chỉ cần làm điều đó thôi! Đây chính là quan điểm tôi muốn nói trong buổi học ngày hôm nay, mời các bạn nghĩ!"

Vừa tan học, như thường lệ, Cố Tây Sở lại bị tăng tăng lớp lớp các nữ sinh vây lấy, nhao nhao hỏi những vấn đề tràng giang đại hải tận đâu đâu, thậm chí có nữ sinh còn to gan hỏi: "Thầy ơi, trong kinh nghiệm của thầy, tình yêu đóng vai trò như thế nào trong nghệ thuật ạ?"

Câu hỏi vừa được nêu ra, tất cả các nữ sinh đều im lặng, những cặp mắt trong trẻo đều dán lên người Cố Tây Sở.

Hạ Vũ cười trộm một chốc rồi mới chợt nhớ ra là mình chưa bao giờ cùng thần tượng Cố Tây Sở thảo luận về chủ đề muôn thuở tình yêu nên cũng không nhận được mà ngẩn cổ chờ đợi.

Trên khuôn mặt Cố Tây Sở vẫn giữ nụ cười trầm tĩnh vốn có. Anh nghĩ một lúc rồi lên tiếng: "Tình yêu là chất xúc tác của nghệ thuật, tình yêu có thể thổi hồn cho nghệ thuật, đồng thời nghệ thuật cũng có thể thổi hồn cho tình yêu, nhưng tôi không bao đảm hạn sử dụng đâu. Là một người từng trải, tôi từng muốn khảo cứu hạn sử dụng của tình yêu, nhưng đáng tiếc, cuối cùng cái chờ đợi mình lại là quá hạn."

Mắt các nữ sinh sáng lên, tinh thần lắng nghe. Cố Tây Sở mỉm cười khuyên nhủ: "Vì vậy tôi khuyên các em, trên sân khấu có thể nhắm mắt tìm kiếm cảm giác của tình yêu, nhưng trong hiện thực nhất định phải mở to hai mắt tìm một người đàn ông tốt, đặc biệt là... tránh thật xa những người đàn ông xấu xa như tôi đây."

Sau màn diễn thuyết đặc sắc, anh còn không quên hài hước thêm một câu: "Được rồi, tất cả lùi ra sau ba bước."

Các nữ sinh cười ầm lên.

Tốp nữ sinh chen chúc như tổ ong cuối cùng cũng giải tán vì Cố Tây Sở còn có tiết dạy, nhưng Hạ Vũ cứ lảng nhảng như cái đuôi bám theo sau. Đôi nam nữ trẻ tuổi một trước một sau men theo con sông nhỏ dập dềnh sóng biếc bên cạnh trường, vừa đi vừa nói chuyện.

Hạ Vũ mỉm cười nói: "Thầy ơi, cô gái thực lòng yêu thầy sẽ không bị cái lý luận đàn ông xấu xa của thầy dọa cho chạy mất dép đâu. Thầy có biết tại sao không?"

"Ồ, vì tôi quá đẹp trai à?" Cố Tây Sở tùm tùm cười. Hôm nay anh chỉ buộc tóc mái và tóc hai bên lên trên, bện thành bím tóc nhỏ phá cách, tạo hình rất nghệ thuật, lại mặc áo chèn, khi mỉm cười có nhuốm chút tang thương nhưng cực kỳ quyến rũ, trên đường đi đã nhận được vô số ánh mắt của người đẹp.

Hạ Vũ xua tay nói: "Không, theo em thấy, người đàn ông xấu xa không thể với tới như thầy cũng giống như đỉnh Chomolungma, mặc dù rất cao, nhưng vẫn có người muốn chinh phục." Cô cười toét miệng với anh: "Thầy biết đó kỷ lục Guinness quả cảm đó."

"Ồ, thế nào? Trong lòng em tôi đã trở thành đỉnh Chomolungma rồi sao?" Cố Tây Sở khá quan tâm đến điều này nhưng lại hỏi với dáng vẻ cực kỳ bồn chột.

Hạ Vũ phối hợp với lòng ưa hư vinh của Cố Tây Sở, giả bộ làm vẻ mặt của một cô nàng mê trai, trả lời bằng giọng khoa trương: "Đỉnh Chomolungma đã là gì chứ? Trong lòng em, thầy rất, rất cao. Thầy có còn nhớ cái cây luôn sống trên mây trong chuyện cổ tích không ạ? Trong lòng em, thầy cao như thế

đó!"

"Nói một hồi, tôi lại thành một cái cây." Cổ Tây Sở hết cách với cô nhóc có tư duy một bước bay lên tận mặt trăng bên cạnh, rồi không nhận được lại cười, trong giọng nói chẳng hề có chút bất mãn nào.

Hạ Vũ che miệng cười mãi, nhưng Cổ Tây Sở lại thở dài trong gió: "Haizz, nhưng Hạ Vũ à, tôi không muốn làm núi cao, cũng chẳng muốn làm đại thụ."

"Dạ?" Lần này đến lượt Hạ Vũ không hiểu.

"Người leo núi và người treo cây được tận hưởng niềm lạc thú leo trèo, nhưng dù là núi hay là cây..." Cổ Tây Sở quay lại nhìn Hạ Vũ với dáng vẻ cực kỳ đúng đắn: "Bị người ta cứ từng bước, từng bước leo lên như vậy, chắc chắn sẽ rất ngứa."

Hạ Vũ chớp chớp mắt, giầy tiếp theo liền gấp bụng cười rũ rượi.

"Thầy ơi, thầy... ha ha..."

Hạ Vũ không ngờ, một Cổ Tây Sở bình thường luôn nghiêm túc lại là một người đàn ông có thể khiến người ta cười vỡ bụng thế này, tay cô run run chỉ vào Cổ Tây Sở, cười đến nỗi không nói nên lời.

Hạ Vũ đưa tay lau nước mắt, đang định trêu chọc anh, không ngờ Cổ Tây Sở lại nhìn cô với vẻ mặt rất cô đơn, lạc lõng khiến cô không hiểu có chuyện gì. Sau đó, anh nhìn về phía xa xăm, giọng nói theo gió truyền đến tai Hạ Vũ: "Thực ra, núi rất bị động, một khi người leo núi đi rồi, thứ để lại cho núi chẳng qua chỉ là nỗi cô đơn và hoài ức mà thôi. Vì vậy, Hạ Vũ à, em nói xem, tôi có lý do gì để làm núi đây?"

Đối diện với một Cổ Tây Sở bỗng nhiên bộc lộ tình cảm của bản thân thế này, Hạ Vũ thấy nghẹn lời, không thể nói gì, chỉ đứng ngẩn ra đó nhìn anh. Kết quả là dưới ánh sáng mặt trăng của Cổ Tây Sở, tế bào não của Hạ Vũ hiển nhiên là không đủ dùng, một hồi lâu mới nặn ra một câu: "Nếu không... nếu không thầy làm người đi!"

Lần này, đến lượt Cổ Tây Sở gấp bụng cười rũ rượi.

Hạ Vũ đi cùng Cổ Tây Sở đến trước cửa giảng đường giờ dạy tiếp theo của anh, hai người đã chào tạm biệt, Hạ Vũ đột nhiên nói: "Thầy ơi, em thích một người con trai, nhưng anh ấy không thích em, còn từ chối em nữa, em... em nên làm thế nào hả thầy?"

Giọng nói của Hạ Vũ mang theo tâm trạng thấp thòm, Cổ Tây Sở quay lưng lại với Hạ Vũ, trầm nghĩ, thì ra cô nhóc vui vẻ, vô tư cũng không phải là không có ưu phiền. Hơn nữa, giống như mỗi cô gái ở lứa tuổi này, Hạ Vũ xinh đẹp cũng vấp phải tình yêu đơn phương, nhưng đây là điều mỗi người đều gặp phải trong quá trình trưởng thành.

Anh nở một nụ cười ấm áp, để lộ hàm răng trắng bóng: "Em đã từng cố gắng chưa, Hạ Vũ?"

Cô nghĩ một lát rồi lắc đầu.

"Chỉ khi nào đã từng cố gắng mới không cảm thấy tiếc nuối."

Bỏ lại câu nói đầy hàm súc, Cổ Tây Sở đẩy cửa bước vào, tiếng bước chân trầm trầm nện trên sàn, dội vào tai Hạ Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Dàng Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Những ngày sau đó, Hạ Vũ suy ngẫm kỹ càng những lời nói của Cổ Tây Sở. Một hôm khi trời nhá nhem tối, Hạ Vũ mang đôi giày màu đen, khiêu vũ trong phòng.

Khi những nốt nhạc rock sôi động đang điên cuồng du dương, Hạ Vũ cũng nhảy hết mình cùng âm nhạc, đột nhiên cô có cảm giác được mở mang đầu óc, thấy mình đã cách xa ba lê, đến gần hơn với ước mơ của mình. Cô hiểu ra, tình yêu và ước mơ thật ra rất giống nhau, chỉ khi đã từng cố gắng và trả giá, đầu cho thứ chờ đón mình là thất bại thảm hại thì ít nhất đời này cũng không còn gì tiếc nuối.

Lúc trẻ không xông pha, chẳng lẽ chờ đến già mới hối hận sao?

Nghiêm Kí từ chối cô thì đã sao? Anh ấy vẫn chưa thích cô, vậy thì việc cô cần làm là cố gắng khiến cho anh thích mình. Khiêu vũ hiện đại cô nhảy chưa tốt thì đã sao? Cô vẫn còn trẻ, cơ thể rất dẻo dai, vẫn còn thời gian luyện tập để dần dần thành thực.

Trước tiên, Hạ Vũ nói suy nghĩ của mình cho Hải Lạc. Giọng cô có chút hưng phấn, bởi vì cô cho rằng mình đã có một quyết định chính xác, vì quyết định này, cô có thể thoải mái tiếp tục thích Nghiêm Kí, cuộc đời cô bắt đầu tràn trề những niềm hy vọng.

Đầu dây bên kia, Hải Lạc im lặng một hồi, cuối cùng cũng chịu thỏa hiệp: "Được rồi, mình hết cách với cô nàng cuồng khiêu vũ như cậu, nếu cậu thích thì cứ mạnh dạn yêu đi, bị tổn thương đừng có tìm mình kể khổ, mình chỉ thích hợp say cùng cậu đến khi trời sáng thôi."

"Ừm! Cứ quyết định thế nhé!"

"Trời ơi, rốt cuộc ông anh họ lạnh lùng kia của Liêu Hà đã niệm chú gì mà làm cậu mê muội thành ra thế này hả trời? Tớ nhớ trước đây có mấy anh chàng cũng rất được theo đuổi cậu, sao không thấy cậu rung động?"

"Ha ha... Mấy anh chàng non choẹt đó lấy gì mà so với anh ấy?"

"Người đàn ông lớn tuổi... Nhưng tớ nói thật nhé Hạ Vũ, sau khi cậu từ chối mấy anh chàng kia, tớ xem chút nữa cho là cậu thích tớ đấy..."

Đầu dây bên kia, Hải Lạc nói với giọng cực kỳ đứng đắn, khiến Hạ Vũ cười rử rượi. Cô bất giác nghĩ, những người học nghệ thuật, Cổ Tây Sờ, rồi cả Hải Lạc, nói dễ nghe một chút thì rất có khiếu hài hước, còn nói khó nghe thì chính là hơi điên điên khùng khùng, thần kinh có vấn đề.

Hạ Vũ nhún vai, nói không chừng mình cũng là một trong số đó.

Tối thứ Năm, Hạ Vũ nhận được điện thoại của Lăng Lăng. Cậu nhóc yêu cầu cô phải thực hiện lời hứa. Hạ Vũ đồng ý, hứa với cậu nhóc sau khi tan học sẽ đưa cậu đi ăn loại kem cốc ngon nhất, nhưng điều kiện tiên quyết là cậu phải biểu hiện thật tốt, không được phép trong lúc xoay tròn lại kéo ngã luôn cả Nicole, càng không được phép đầu võ mồm với bạn nam còn lại trong lớp. Các bạn nhỏ phải chung sống hòa thuận với nhau, chỉ có một chàng thân sĩ mới có thể lấy lòng được các cô gái.

Đầu dây bên kia, Lăng Lăng ngoan ngoãn một cách khác thường, nói gì nghe nấy, xem ra sự hấp dẫn của kem đã lấn át hết thảy.

Gác điện thoại, Hạ Vũ lại rơi vào trầm tư. Dựa vào một chút hiểu biết và cảm giác của cô về Nghiêm Kí, cô đoán cuối tuần này anh sẽ không xuất hiện. Anh ấy không xuất hiện, vậy thì mình chỉ còn cách xuất hiện trước mắt anh thôi.

Hạ Vũ ôm gấu bông, ngồi khoanh chân trên giường suy nghĩ. Hôm qua khó khăn lắm cô mới moi được chút thông tin từ miệng Liêu Hà. Công viên vui chơi giải trí lớn nhất thành phố do công ty Nghiêm Kí đầu tư ngày mai sẽ khai trương, anh sẽ đích thân đến đó cắt băng khánh thành. Hạ Vũ nghiêng đầu nghĩ nghĩ một lúc, ngày mai cô không phải đến lớp nên có thể gặp người đàn ông cổ chấp này một chút.

Sáng hôm sau, ngay từ sớm Hạ Vũ đã đến khu vui chơi giải trí mới xây đó, nhưng cô không nắm được thời gian của Nghiêm Kí, vì vậy đã dự định dạo chơi ở đây cả một ngày.

Khu vui chơi giải trí này cực kỳ rộng lớn, những đoàn xe điều hành mô hình lâu đài rồi thế giới cổ tích được xây dựng ắt hẳn đã tốn không ít tiền của. Trước ngày khai trương, Hạ Vũ đã thấy không ít quảng cáo, thậm chí một bạn nhỏ trong lớp còn nhắc đến lâu đài ma thuật, mỗi bé đều khẳng định chắc như đinh đóng cột rằng nhất định phải đến đó chơi thật đã.

Lúc nhỏ, Hạ Vũ chỉ chăm chú học khiêu vũ, thời gian rảnh cũng thường ở lớp tập luyện, thậm chí cô chưa bao giờ đến công viên thoải mái vui chơi lấy một lần. Sau khi trưởng thành, lần đầu tiên cô bước chân vào thế giới trẻ em lại vì một người đàn ông. Mới nghĩ đến đây, Hạ Vũ thấy mình đúng là cực kỳ buồn cười.

Bất giác, cô cảm thán về thời thơ ấu đã qua.

Quả nhiên, đúng như dự đoán của cô, Nghiêm Kí vẫn chưa đến, nhưng trong công viên đã có rất nhiều khách đến tham quan. Ban tổ chức cũng chuẩn bị rất nhiều tiết mục đặc sắc để chào đón những vị khách đến từ khắp nơi. Hạ Vũ đi dạo một vòng trong khuôn viên, không ngờ cô tìm được một công việc làm thêm.

Công viên vui chơi giải trí đã thuê rất nhiều người hóa trang thành những nhân vật hoạt hình để chụp ảnh chung và vui đùa cùng các bé. Chắc là do ngày đầu tiên khai trương nên người làm không đủ. Lúc Hạ Vũ đi ngang qua bàn làm việc liên tò mò vào hỏi, thấy họ thông báo vẫn đang thiếu người, nghĩ bụng mình cũng đang nhàn rỗi nên quyết định đi đăng ký sau đó cô được họ đưa cho một bộ đồ hoạt hình.

Cô phải đóng vai bạn gái của Mickey, Minnie đáng yêu.

Mười giờ sáng, khi Nghiêm Kí tạm thời gác lại việc của công ty đến khu vui chơi giải trí cắt băng khánh thành thì đã là mười một giờ. Anh đứng dưới ánh mặt trời chói chang, đưa mắt nhìn một vòng, lượng người đề vượt quá dự kiến nhưng công việc của khu vui chơi vẫn được tiến hành đều ra đấy. Là cổ đông lớn nhất của nơi này, tạm thời anh thấy mãn nguyện với kết quả đạt được.

Sau đó, bỗng thấy vai mình bị ai đó vỗ vỗ, anh hơi kinh ngạc quay đầu lại, nhìn thấy sau lưng mình, dưới ánh mặt trời, Minnie lông xù đáng yêu đang mỉm cười, vẫy tay với anh. Sau đó, cô vụng về đưa cho anh một que kem hoa quả, thấy anh đứng bất động, liền tức giận kéo tay anh, kiên quyết nhét que kem vào đó, sau đó vẫy vẫy tay bỏ đi.

Dưới ánh mặt trời, Nghiêm Kí mặc âu phục, thắt cà vạt, nhìn que kem trên tay. Anh ngẩn người một lúc, sau đó lại nhìn sang bên cạnh, dưới cây nấm khổng lồ không xa đằng kia có một cửa hàng nhỏ, một cậu nhóc tóc xoăn đang kiễng chân nhận que kem, vội vàng bóc lớp vỏ, thè chiếc lưỡi nhỏ xinh ra liếm, vẻ mặt cực kỳ thích thú.

Nghiêm Kí cúi đầu nhìn tay mình, rồi ma xui quỷ khiến thế nào, anh cũng bóc lớp vỏ ra.

Trong mắt người khác, ăn kem là một chuyện cực kỳ đơn giản, nhưng trong lòng anh lại là làm một việc vượt ngoài khuôn khổ. Dáng vẻ anh lóng ngóng, đến động tác ăn thôi cũng không dứt khoát. Ai bảo anh chàng thuộc tầng lớp tinh anh như Nghiêm Kí trước mặt người ngoài luôn mang vẻ mặt chừng chạc, trầm tĩnh lại chỉ dám đùa nghịch, trêu đùa cùng Lăng Lăng ở nhà.

Trong mắt Nghiêm Kí, kem là đồ ăn dành cho những đứa trẻ như Lăng Lăng, nên thường ngày anh ít khi đụng đến. Anh ghét đồ ngọt, ngọt, nhưng hôm nay tâm trạng anh rất tốt, mặt trời lại quá gay gắt nên khi nhai miếng kem trong miệng, cảm giác cũng không tồi.

Anh đang ăn kem, đúng lúc đó lại thấy cô nàng Minnie xinh đẹp vẫy tay rồi rít với anh, miệng cười toe toét.

Về mặt Nghiêm Kí có chút ngượng ngùng, thực không biết có nên ăn nốt chỗ kem còn lại hay không, may mà cô nàng Minnie đã bị một bé gái ôm lấy, sau đó nắm tay cô cùng chụp ảnh, cuối cùng thậm chí còn cùng cô tung tăng nhảy vòng tròn.

Lúc này, du khách trong khu vui chơi giải trí đông như mắc cửi. Có người trong tạo hình của Peter Pan đang trượt patin như bay lướt qua, sau đó đâm phải cô nàng Minnie với trang phục quá cồng kềnh, khiến Minnie ngã chổng kềnh trên mặt đất.

"Sorry!" Thấy anh chàng trượt patin hình như đang vội đến nơi nào đó, cô nàng Minnie im lặng xoa tay, ý bảo không sao, chàng ta liền lướt đi nhanh như một con sóc.

Cô nàng Minnie thân hình to lớn phải mất một lúc lâu mới vụng về đứng lên, phui phui mũi, động tác cực kỳ buồn cười, nhưng nụ cười toe toét trên mặt vẫn không thay đổi.

Nghiêm Kí sung sướng nghĩ, cô nàng Minnie trúng tiếng sét ái tình với mình, không ngờ mình lại thành tình địch của Mickey.

Bởi vì sắp đến giờ ăn trưa nên Nghiêm Kí thông thả ra về. Lúc đi ngang qua quảng trường trung tâm, đôi mắt anh bất giác bị khung cảnh náo nhiệt ở một góc quảng trường thu hút. Lại là cô nàng Minnie hấp dẫn kia.

"Ba vòng bên trái, ba vòng bên phải, lắc lư cái đầu, lắc lư cái mông, ngủ sớm dậy sớm, chúng ta cùng tập thể dục..."

Theo lời bài hát vui vẻ, sôi động, mười mấy cô nhóc, cậu nhóc đang lắc lư cái mông, xoay xoay cái eo theo cô nàng Minnie nhảy nhót không ngừng. Cô nàng còn lắc lư đầu theo tiếng nhạc. Dưới ánh nắng gắt lại mặc một bộ đồ kín mít như thế nhưng động tác của Minnie cực kỳ cẩn thận. Nghiêm Kí bất giác bật cười, có vẻ như cô ta là một người rất có trách nhiệm với công việc.

Sau khi Nghiêm Kí nói chuyện một lúc với người quản lý của khu vui chơi giải trí về tình hình hoạt động và kinh doanh, anh ta kiên quyết mời Nghiêm Kí đi thử món "Hamburger ma thuật rưới nước sốt" cực kỳ nổi tiếng ở đây. Loại hamburger này hoàn toàn phỏng theo cách làm của món hamburger nhân thịt bò rưới nước sốt của Brooklyn, New York. Mặc dù không thể làm được nước sốt và mùi vị giống y hệt, nhưng mùi vị của bánh cũng rất tuyệt vời, khi họ bán thử đã nhận được phản hồi rất tốt, hy vọng trong tương lai "Hamburger ma thuật rưới nước sốt" có thể trở thành một trong những điều thu hút du khách của khu vui chơi giải trí.

Tình hình buôn bán của cửa hàng hamburger ma thuật quả nhiên rất đắt khách. Có vẻ những tuyên truyền quảng cáo rầm rộ, long trời lở đất trước khi khu vui chơi khai trương đã có tác dụng lớn. Tất cả các bàn đều đã kín chỗ, vì khi đến Nghiêm Kí không báo trước nên khi đối mặt với vị cổ đông lớn, về mặt người quản lý cực kỳ khó xử.

Nghiêm Kí không để ý, chỉ mỉm cười, bảo họ gói lại để anh mang về rồi lịch sự từ chối lời đề nghị của người quản lý khu vui chơi, định cùng trợ lý ăn xong sẽ quay lại công ty luôn.

Trong lúc chờ đợi, Nghiêm Kí lơ đãng liếc mắt nhìn sang trái, ngăn người ra một lúc vì nhận thấy cô gái có mái tóc dài ngồi bên cạnh đài phun nước không xa kia có chút quen mắt.

Cô gái có khuôn mặt xinh đẹp ấy mặc một bộ đồ hoạt hình khổng lồ màu hồng, cái đầu nhồi bông của cô nàng Minnie đặt ở bên cạnh, còn khuôn mặt trắng nõn đó anh đã quen thuộc đến nỗi không thể nào quen thuộc hơn được nữa.

Bước lại gần nhìn cho rõ, anh thấy mái tóc đen nhánh của cô đã ướt đầm mồ hôi, xõa tung xuống, tay cô vội mở hộp com trên đầu gối rồi cầm thìa ăn ngấu nghiến.

Dáng vẻ lúc này của Hạ Vũ thật sự rất giống một kẻ lang thang, mất hết hình tượng.

Sau một hồi kinh ngạc, Nghiêm Kí đang đứng chôn chân như trời trồng đột nhiên bùng lên một cơn giận dữ, hai hàng lông mày rậm nhíu chặt. Người trợ lý đã theo anh bao năm kinh ngạc nhìn chằm chằm vào ông chủ, thấy ánh mắt anh hăm hăm hướng về phía trước, trong đầu mù mịt chẳng hiểu sao tự dưng thời tiết lại thay đổi thế này.

"Cô về công ty trước đi, tôi có việc, tôi sẽ về sau."

Nghiêm Kí dặn dò trợ lý mấy câu rồi đi về phía đài phun nước. Cô nàng trợ lý trẻ tuổi Từ Nhiễm thấy mục tiêu của ông chủ là cô gái ngồi bên cạnh đài phun nước, bất giác tổ chức "bà tám" trong mắt sáng lên, cứ đứng yên tại chỗ không muốn rời đi.

Ai dè Nghiêm Kí đi được mấy bước bỗng quay đầu lại, nhìn cô với ánh mắt cảnh cáo. Từ Nhiễm đành bất mãn bỏ đi để bảo toàn bát com ăn, mặc dù cô đang rất háo hức muốn biết người con gái trên đài phun nước kia là ai.

Đuổi được trợ lý về trước, Nghiêm Kí không nhận được bưng bưng lửa giận, sai bước về phía đó.

Lần thứ hai gặp cô là lúc cô đi khiêu vũ kiếm tiền trong dáng vẻ trang điểm cực kỳ lộng lẫy.

Sau đó, cô kiêm chức cô giáo dạy khiêu vũ.

Lần này thì hay rồi, đáng lẽ đang là thời gian học ở trường, cô lại chạy đến công viên làm công việc nặng nhọc này, cứ luôn miệng bảo sẽ cố gắng khiêu vũ vì ước mơ của mình, chẳng biết cô đã bỏ ra bao nhiêu tâm huyết cho giấc mơ ấy nữa.

Rõ ràng là con gái của một gia đình sống trong khu cao cấp, ăn mặc, trang điểm khiến người khác nhìn không ra cuộc sống có chỗ nào khó khăn, túng quẫn, vậy mà lần nào cũng đề bắt gặp cảnh đang đi làm thêm kiếm tiền ở bên ngoài. Mặc dù không phải là hạng con gái buông tuồng, xa xỉ, nhưng không dành sức trẻ thanh xuân cho sự nghiệp, ngược lại cứ đi làm những công việc vô bổ, sống vô công rồi nghề, không phải là tư tưởng chơi bời quá nặng thì là gì?

Hạ Vũ thật sự rất đói, dù là bữa trưa đạm bạc nhưng vì đã đói meo ruột rồi nên ngược lại cô thấy cực kỳ hấp dẫn, cái bụng như thể nhét mãi cũng không no. Khi cô đang định và tiếp miếng cơm khác, bỗng phát hiện có một bóng đen đang che trước mặt mình, đến khi ngẩng đầu lên, cô kinh ngạc một lúc rồi đột nhiên mỉm cười rạng rỡ: "Hi, anh ăn chưa? Cùng ăn đi."

Nghiêm Kí đột nhiên thấy hết cách với khuôn mặt ngây thơ, lãng mạn như trẻ con thế này, trong lòng cảm thấy bất đắc dĩ. Mình nổi giận với một cô nhóc làm gì chứ?

Trong lòng anh buồn bực nhớ đến việc tổn hao tinh thần mấy hôm trước. Cái từ "thích" từ miệng một cô nhóc đã khiến anh rơi vào những tâm trạng phức tạp mà đến cả bản thân anh cũng không hiểu rõ, nhưng Nghiêm Kí chợt nhận ra là anh đã quá nghiêm túc. Có lẽ Hạ Vũ còn quá trẻ, còn anh đã qua cái tuổi không kiêng dè gì mà nói "thích" một cách tùy tiện nữa.

Nghiêm Kí nhắc nhở bản thân phải bình tĩnh nói chuyện với Hạ Vũ, chỉ là sắc mặt anh không được tốt lắm. Trái lại, Hạ Vũ cực kỳ hưng phấn trước sự xuất hiện của anh, khoe miệng đang mỉm cười đã tiết lộ tất cả tâm tư của cô. Cô cũng phớt lờ tâm trạng phức tạp thoáng qua rồi biến mất của anh.

Nghiêm Kí không nói chuyện, từ từ lấy bánh hamburger trong túi ra, Hạ Vũ nghiêng đầu mỉm cười vô cùng ngọt ngào: "Kem có ngon không?"

Nụ cười của cô quá trong sáng, việc cô làm cũng quá trẻ con khiến Nghiêm Kí ngại ngại, không thể lấy giọng bề trên ra để dạy dỗ liền cau có đáp: "Không ngon."

"Nhưng anh ăn hết cả cái mà." Mặt Hạ Vũ tròn xoe tò mò về ngạc nhiên.

Nghiêm Kí có chút bất đắc dĩ, cảm giác như đang nói chuyện, giận dỗi với trẻ con, đành cười tự giễu và trả lời lấy lệ: "Trời nóng quá!"

Thật ra trong miệng anh còn phảng phất vị dịu mát của hoa quả.

Hạ Vũ hất cằm giả bộ tức giận nói: "Haizz, Nghiêm Kí, đây là kem khu vui chơi dành đãi em vì đã làm việc vất vả. Em thấy anh đứng phoi dưới ánh mặt trời cả tiếng đồng hồ nên tốt bụng giữ lại cho anh. Anh có thể nói không ngon, nhưng bắt buộc phải nói cảm ơn."

Về mặt của Hạ Vũ nghiêm túc đến không thể nghiêm túc hơn được nữa. Nghiêm Kí bất giác lướt qua mái tóc ướt đẫm của cô, sau tai còn có một giọt mồ hôi trong trẻo đang từ từ lăn xuống, anh nhớ lại cả buổi sáng cô bị bọc trong bộ trang phục dày cộm, kín mít không chút kẽ hở kia, vừa nhảy, lại còn ngã, mang đi những tiếng cười bất tận cho bọn trẻ.

Anh lại nhớ tới cô nàng Minnie cười tủm tỉm đưa cho anh một que kem dưới ánh nắng chói chang, vị cam ngọt ngào, khiến Nghiêm Kí bất giác trở nên dịu dàng, cuối cùng cũng nói một câu: "Cảm ơn!"

Nghe thấy hai tiếng "cảm ơn" này, Hạ Vũ chỉ cảm thấy trái tim mình như sắp tan chảy, khoe miệng khê cong lên, nhưng cô chỉ bình thản gật đầu, cúi xuống ăn cơm, tuy nhiên, niềm vui trong lòng đã chiến thắng cơn đói khiến động tác ăn cơm hoàn toàn mất tập trung.

Một bầu không khí im lặng bao trùm lấy hai người trừ những tiếng ca đang ngập tràn khắp nơi trong khu vui chơi. Nghiêm Kí bóc túi giấy gói hamburger, mùi thịt bò thơm nức bay vào mũi Hạ Vũ.

Hạ Vũ mới no được một nửa nên những con sâu tham ăn trong bụng đều ngóc đầu dậy. Từ đầu cô đã muốn mua loại "hamburger ma thuật" này thử xem sao, nhưng ngặt một nỗi tình hình buôn bán của cửa hàng quá tấp nập, mọi người xếp hàng ra tận cửa, thêm bộ trang phục này của cô thật sự quá bắt mắt nên cũng đành thôi.

Hạ Vũ không nhận được, cứ nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào bữa trưa của Nghiêm Kí, lúc thấy miếng thịt bò non mềm, cô nuốt nước bọt ừng ực.

Hạ Vũ không muốn khi nuốt nước bọt phát ra âm thanh quá to nhưng cô thật sự không kìm được, tiếng nuốt nước bọt đã lọt vào tai Nghiêm Kí cực kỳ rõ ràng. Nghiêm Kí quay sang, hứng thú nhìn cô, ánh mắt có chút gì đó xấu xa, gật gù hỏi: "Muốn ăn không?"

Mặt Hạ Vũ đỏ bừng, sau đó quật cường chiến thắng cơn sâu tham ăn, ngẩng đầu, kiêu ngạo nói: "Ai muốn chứ?" Sau đó cô lại càng chột dạ, nhấn mạnh thêm một lần nữa: "Chẳng hề muốn một chút nào."

Khỏe miệng Nghiêm Kí nở nụ cười xấu xa, nhìn cô nàng mạnh miệng bên cạnh rồi bẻ đôi cái hamburger, huyếch vào khuỷu tay Hạ Vũ: "Này!"

Hạ Vũ liếc mắt, dù đã hiểu nhưng còn cố hỏi: "Làm gì đấy?"

"Có qua có lại!"

"Cũng đúng." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Vũ đỏ ửng, vẻ mặt như muốn nói đó là lẽ đương nhiên, liền thoải mái nhận lấy: "Anh đã ăn cây kem của em."

Hộp cơm mới ăn được một nửa cứ như bị tổng vào lãnh cung, không được ngó ngang đến nữa. Hạ Vũ hoàn toàn không chống lại được sự hấp dẫn của thịt bò liên há miếng, ngấu nghiến cắn một miếng to đùng, sau đó nhai một cách cực kì thỏa mãn, không nở nuốt xuống thực quản.

Về mặt sung sướng khi thưởng thức đồ ăn của cô đã lọt vào mắt Nghiêm Kí, khiến anh bất giác cũng cảm thấy đói, liền vui vẻ ăn nửa miếng bánh còn lại.

Mặc dù hamburger cũng khá ngon, nhưng không phải là quá ngon như anh tưởng tượng. Anh không nhịn được liền hỏi: "Ngon đến vậy sao?"

"Ừm!" Hạ Vũ gật đầu, vì thức ăn ngon mà mắt cũng híp lại trông cực kì hạnh phúc: "Sau khi làm việc thì bất cứ thứ gì cũng đều rất ngon."

Cô không nói cho anh biết còn một lí do khác, bởi vì đây là đồ ăn anh đưa cho cô.

Nghiêm Kí gật đầu tỏ ý tán đồng, sau đó anh nghĩ đến lí do ban đầu muốn đi tìm cô, liền hỏi: "Sao lại đi làm thêm nữa? Dạo này thiếu tiền lắm à?"

Hạ Vũ lau nước nước sốt thịt bò vương bên khóe miệng, do dự một lát rồi cúi gằm mặt xuống trả lời: "Có hơi hơi thiếu."

"Bình thường nếu tiết kiệm một chút sẽ không đến mức phải vất vả như hôm nay." Mắt anh sắc bén nhìn lướt qua bộ trang phục công kênh của cô, nhìn không được liền thuyết giáo một bài, cũng chẳng biết mình đứng trên lập trường gì, lời cứ thể tuôn ra.

Hạ Vũ nghe xong, nỗi ám ức trong lòng bỗng dâng lên. Cô kinh ngạc nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Nghiêm Kí, giọng lí nhí như mèo kêu: "Em đã tiết kiệm lắm rồi, bình thường chỉ khi ăn cơm em mới tiêu tiền thôi!"

Nghiêm Kí nghe xong thấy xót xa, hối hận, chưa hiểu rõ tình hình đã mở miệng dạy bảo người ta. Bình thường anh cũng không có tính thích lo chuyện bao đồng nhưng Hạ Vũ lại là trường hợp ngoại lệ. Có lẽ cô còn quá trẻ, lại đối xử tốt với Lăng Lăng nên anh cũng tiện thể quan tâm đến cô.

Trong lòng anh đột nhiên lại thấy bức bối, thầm nhắc nhở mình lần sau ít lo mấy chuyện như thế này.

Nghiêm Kí không nói chuyện, nhưng Hạ Vũ lại có dự định dốc bầu tâm sự cùng anh. Cô cúi gằm mặt xuống, rồi lên tiếng giải thích: "Mẹ em cứ một mực muốn em tham gia cuộc thi múa ba lê, em lại muốn từ bỏ ba lê hoàn toàn. Vì đề em từ bỏ ý định này, mẹ đã cắt tiền tiêu vặt của em. Nhưng em không muốn tiếp tục lãng phí thêm thời gian nữa, tuổi đời của khiêu vũ vốn rất ngắn ngủi, em phải nhanh chóng đưa ra quyết định. Dẫu cho... dẫu cho mẹ em nhất mực không đồng ý, em cũng muốn thử xem thế nào."

Ánh mắt Hạ Vũ trống rỗng ngược nhìn những quả khinh khí cầu lơ lửng giữa không trung, tự nói một mình, nửa khuôn mặt xinh đẹp phảng phất nỗi hoang mang, chân thực mà huyền ảo.

Nét mặt u buồn ấy gần như làm Nghiêm Kí nhìn đến ngơ ngẩn.

"Anh nói có phải không? Nghiêm Kí?"

Giây tiếp theo, Hạ Vũ đột nhiên hồ hởi quay sang, làm Nghiêm Kí đang nhìn không chớp mắt vào cô trở tay không kịp, anh hoảng hốt đưa ánh mắt sang hướng khác buột miệng nói: "À phải."

Một Nghiêm Kí trầm tĩnh giờ phút này lại luống cuống tay chân thì cực kỳ hiếm thấy. Anh lơ đãng cắn một miếng hamburger nhưng bị sặc, thấy Hạ Vũ chăm chú nhìn mình như có điều gì muốn nói, về mặt trang trọng chưa từng có, bất giác anh thấy chột dạ, đành cười gượng: "Tiếc thật, tôi vẫn chưa thấy cô múa ba lê."

Nghiêm Kí chỉ buột miệng nói, trong đầu Hạ Vũ lại xoẹt qua một ý tưởng, thế là cô chau mày nghiêm túc suy ngẫm. Trong chốc lát, hai người đều không nói gì, chỉ có tiếng răng Nghiêm Kí khẽ chạm vào nhau khi ăn bánh.

Nghiêm Kí ngồi im lặng, ăn xong anh đứng dậy, nói: "Đi thôi tôi đưa cô về!"

Hạ Vũ tỉnh lại từ trong suy tư, ngược mắt nhìn anh: "Em vẫn chưa xong việc."

"Về đi, còn mặc bộ này nữa, chiều nay cô sẽ bị cảm nắng đó!"

Hạ Vũ kiên quyết lắc đầu: "Em đã kiên trì được nửa ngày rồi, mọi người đều vất vả như thế, họ làm được, em cũng có thể."

Nghiêm Kí thấy anh đã hết cách với cô nàng Hạ Vũ bướng bỉnh này, mặt không chút biểu cảm nhìn cô, thầm thở dài trong lòng.

Hạ Vũ đứng lên, tiếp tục hỏi anh với vẻ cực kỳ đứng đắn: "Bây giờ em về, tiền lương phải làm sao? Em sẽ không làm không công đâu!"

"Tôi sẽ trả lương cho cô."

Nghiêm Kí đột nhiên tức giận, buột miệng nói.

Hạ Vũ nhìn Nghiêm Kí với ánh mắt trong sáng, khi anh cảm thấy mình sắp bị đôi mắt ấy nuốt chửng thì cô rầu rĩ nói: "Nhưng không phải anh thuê em."

Sự bướng bỉnh của Hạ Vũ làm Nghiêm Kí bức mình. Anh chẳng hiểu nổi tại sao lại bỏ cả thời gian nghỉ trưa, ngồi nói chuyện chẳng đầu vào đầu với một cô nhóc, nên nhắc chân chuẩn bị rời khỏi: "Vậy thôi, chú ý nghỉ ngơi, tôi đi trước đây."

Sau đó, anh bỏ đi, mắt cũng không thèm ngẩng lên.

"Nghiêm Kí!"

Anh vừa đi được mấy bước, Hạ Vũ bỗng gọi với theo. Đợi đến khi anh quay lại nhìn thì cô lại luống cuống tay chân, chớp mắt liên tục, dảng dề đau khổ muốn nói rồi lại thôi. Nghiêm Kí cau mày, quay người định đi tiếp, Hạ Vũ cuối cùng cũng hạ quyết tâm, quyết một phen sống mái nói to: "O kia! Em có chuyện muốn nói với anh."

Lần này, Nghiêm Kí dứt khoát đứng quay lưng lại với cô, lộ rõ tư thế bất đắc dĩ lắng nghe.

Hạ Vũ cũng không nghĩ được nhiều như thế, dứt khoát bộc bạch những tâm tư trong lòng cho anh nghe.

"Anh biết vì sao hôm nay chúng ta gặp nhau không? Nói cho anh biết vậy, không phải là trùng hợp, cũng không phải duyên phận, em biết anh sẽ đến đây, cho nên... cho nên em mới đến. Sau đó... sau đó vừa đúng lúc gặp được việc làm thêm này... Em vốn định dàn cảnh mình gặp nhau, giống như người ta thường diễn trên phim ảnh, em sẽ cố ý giả vờ tình cờ gặp anh, sau đó nói là duyên phận, xin anh hẹn hò với em ở nơi này, nhưng... nhưng em biết anh không phải là người như thế, hơn nữa em cũng không xác định được là mình có kỹ năng diễn xuất như thật. Em... em không giỏi nói dối. Sau đó em nghĩ cứ thế này đứng trong đám đông nhìn anh một lát là được rồi, chỉ một lát thôi, ai biết được lần sau sẽ là lúc nào chứ. Nghiêm Kí, đột nhiên em hiểu ra rằng nếu không cố gắng thì sẽ không có thu hoạch, hẹn hò cũng như thế. Bởi vì anh không thích em, nên anh từ chối hẹn hò cùng em, đây là quyền lợi của anh, nhưng... xin hãy cho em một cơ hội để cố gắng, em bằng lòng dùng sự cố gắng của mình để được hẹn hò một cách công bằng."

Em sẽ tham gia cuộc thi múa ba lê, em thay đổi chủ ý rồi. Anh nói anh chưa bao giờ nhìn thấy em múa, cho nên em muốn xin anh hãy tìm hiểu về em lại một lần nữa. Em, Hạ Vũ, cũng có thể trở thành người xuất sắc nhất! Rồi đến lúc đó anh hãy quyết định có cho em cơ hội được hẹn hò một lần hay không?"

Cảm giác nói ra tất cả những lời tận đáy lòng thật chẳng dễ chịu chút nào. Hạ Vũ cố gắng để lời thỉnh cầu của mình được danh chính ngôn thuận, nhưng không hiểu sao lại thấy bản thân có chút hèn mọn. Cô ngẩng đầu, ưỡn ngực, hát cao cảm, tạo cho mình một vẻ ngoài cứng cỏi nhưng khóe miệng lại khẽ run, bộc lộ rõ sự yếu đuối.

Cô chưa bao giờ đứng sau một người rồi dùng ánh mắt khẩn cầu chờ đợi lời tuyên phán của anh ta, lại còn phải ương ngạnh đứng thẳng lưng.

Cô từ trước tới nay vẫn luôn kiêu hãnh trước mặt người khác, tỏa sáng trên sân khấu. Nhưng hiện tại, Hạ Vũ của giờ phút này đây, đến cả bản thân cũng thấy xa lạ, lại mang máng cảm thấy, đó cũng là một cách để theo đuổi hạnh phúc nên không ai có thể nặng lời trách móc cô.

Sau đó, cô nghe thấy con gió mang đến một tiếng "được" khe khẽ lại hơi trầm, tựa lời đáp mộng lung. Hạ Vũ bỗng mỉm cười mơ màng cho rằng đây là điểm khởi đầu của hạnh phúc.

Cuối tuần, sau khi tan học, Hạ Vũ đã dẫn Lăng Lăng đến một cửa hàng Haagen - Dazs ở gần đó. Hẳn là Nghiêm Kí đã dặn dò từ trước nên bác lái xe đã làm tốt chức trách đợi ở bãi đỗ. Có thể thấy, Hạ Vũ đã được Nghiêm Kí cực kỳ tin tưởng. Hạ Vũ chưa có nhiều kinh nghiệm ở riêng với trẻ con, nhưng giữa cô và Lăng Lăng không có quá nhiều chướng ngại. Mặc dù chi phí cho một lần đi ăn Haagen-Dazs gần như khiến cô mất đứt một ngày làm việc, nhưng cô chẳng hề đau lòng. Một lần một bé chụm đầu nghiên cứu loại kem có thể bén lửa, thậm chí với yêu cầu của Lăng Lăng, Hạ Vũ còn phải bịa ra một câu chuyện ngay tại đó, câu chuyện có tên là "Núi băng rực cháy." Ngày xưa ngày xưa có một cô bé, gia đình cô sống trong một ngôi làng nhỏ dưới chân một ngọn núi băng. Cô cực kỳ yêu thích khiêu vũ, hy vọng một ngày nào đó sẽ có một đôi giày múa màu đỏ, sau đó chạy lên đỉnh núi băng khiêu vũ. Cô bé nghĩ cảm giác khiêu vũ trên băng nhất định là rất tuyệt vời, tựa như cô đang nhảy điệu múa đẹp nhất thế gian, cô sẽ trở thành người nhảy giỏi nhất thế giới. Nhưng nhà cô rất nghèo, họ chỉ có thể tạm đủ ăn, chứ đừng nói đến chuyện mua giày múa. Cô bé ấy đã rất thất vọng, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác. Cuối cùng, đến một năm kia, khi cô bé mười hai tuổi, mùa đông năm ấy vô cùng lạnh giá, gia đình cô bé chẳng thể nào tìm được thức ăn, ngày nào cả nhà cũng phải chịu đói. Lúc đó, cô bé ngẩng đầu nhìn núi băng ngoài cửa sổ, dường như thấy trên núi băng có ánh sáng. Trong vầng hào quang ấy có một đôi giày múa màu đỏ đang phát sáng lấp lánh, đó là đôi giày đẹp nhất mà cô bé từng thấy. Thế là không để ai trong gia đình hay biết, cô lặng lẽ ra khỏi nhà, mặc một bộ quần áo rách rưới, đội mũ tuyết leo lên núi. Đến khi cô leo lên đến đỉnh núi thì hai chân đã lạnh cóng, nhưng không hiểu vì sao, khi cô nhìn xuống liền thấy trên chân có một đôi giày múa màu đỏ phép thuật, sau đó cô bắt đầu nhảy, cứ xoay tròn, xoay tròn mãi, không bao giờ dừng lại được nữa. Người nhà cô bé nhìn lên núi băng, phát hiện trên đó có một ngọn lửa đang nhảy nhót, một ngọn lửa màu đỏ, ngọn lửa ấy cứ rực cháy mãi, chưa bao giờ tắt.

"Sau đó thì sao ạ?" Lăng Lăng tròn đôi mắt thơ dại, nghiêng đầu hỏi Hạ Vũ.

Hạ Vũ mỉm cười nhìn ngọn lửa đang bập bùng trên cốc kem, đột nhiên không nỡ kể cho thằng bé một cái kết bi thảm: "Ngọn lửa ấy chính là do cô bé biến thành, cô bé ấy cuối cùng cũng tìm thấy được thứ mà mình muốn, không phải sao?"

Lăng Lăng nghĩ ngợi một lúc, vẻ mặt ngờ ngác: "Cô ơi, con không hiểu."

Hạ Vũ dịu dàng mỉm cười xoa đầu cậu nhóc, có chút thương cảm chăm chú nhìn ngọn lửa đang bập bùng, thần thờ tự nói một mình: "Đợi đến khi lớn lên con sẽ hiểu, muốn đạt được thứ mà mình muốn, cuối cùng sẽ phải trả giá."

Đáp lại sự buồn bã của cô là cậu nhóc tham ăn Lãng Lãng nhìn chằm chằm vào cốc kem, nuốt nước bọt ừng ực: "Cô ơi, nui băng đáng ghét thật, chúng ta cùng tiêu diệt nó nhé!"

"Hẹn hò cùng Lãng Lãng đã trở thành một phần hồi ức đẹp của Hạ Vũ, còn điều tiếp theo cô phải đối mặt chỉ có cuộc sống tàn khốc, đan xen nhiều hy vọng."

Mẹ đi công tác đã về, dưới ánh đèn màu da cam trong phòng khách, một khuôn mặt mệt mỏi đang chờ đợi cô, chiếc bóng mờ trên bức tường bình tĩnh mà uy nghiêm

Lần này, Hạ Vũ đứng trước mặt mẹ. Hai mẹ con có đôi mắt rất giống nhau, trong đó còn in bóng khuôn mặt của đối phương. Ở giữa hai người có một khoảng cách nhỏ, nhưng dường như có cố gắng thế nào đi chăng nữa, cũng không thể bước vào khoảng trời riêng của đối phương được nữa.

Hoặc có thể nói, mẹ đã khó có thể bước vào thế giới nội tâm của con gái, cũng giống như bà không chuẩn bị để con gái bước vào thế giới nội tâm của mình vậy.

Hai người đã quá thân thuộc với nhau nhưng lại dần dần trở nên xa cách.

Mẹ Hạ Vũ lên tiếng trước, giọng nói so với lúc lật bài ngửa giao tranh lần đầu tiên đã bình tĩnh hơn rất nhiều, thậm chí nghe ra giọng nói còn rất trầm, mang theo sự bất đắc dĩ: "Tiểu Vũ, rồi có một ngày con sẽ hiểu, từ bỏ rồi bắt đầu cuộc sống lại từ đầu là việc khó khăn, nặng nề nhất trong cuộc đời của mỗi con người. Mẹ rất phục con, vì con dám đương đầu với sự lựa chọn khó khăn nhất của đời người, đứng trước mặt mẹ, kiên quyết nói với mẹ con muốn bắt đầu lại." Nói đến đây, khóe mắt mẹ Hạ Vũ đã rung rung, giọng nói cũng có chút nghẹn ngào: "Mẹ... mẹ đột nhiên cảm thấy cực kỳ kiêu hãnh bởi vì Tiểu Vũ của mẹ đã đưa ra quyết định mà có lẽ rất nhiều người suốt đời cũng không dám làm, dấu cho con chỉ mới hai mươi hai tuổi."

Nhìn những giọt nước mắt của mẹ dưới ánh đèn, trong lòng Hạ Vũ chợt dâng lên nỗi đắng cay, chua xót, cô đau lòng gọi một tiếng: "Mẹ..."

Hạ Vũ bật khóc vì cô hiểu rằng, sự ngoan cố, bướng bỉnh của mình cuối cùng đã làm tổn thương trái tim ba mẹ. Giấc mơ của cô được xây bằng sự lo lắng của ba mẹ.

"Nhưng Tiểu Vũ à, đến một ngày nào đó con cũng làm mẹ, rồi con sẽ hiểu cho mẹ. Dù cho con trẻ cứ khăng khăng giữ lấy sai lầm, không chịu tỉnh ngộ, người làm mẹ cũng không thể nào lập tức chấp nhận sự thật đó ngay được, bởi vì..." Một giọt nước mắt lăn dài trên má mẹ Hạ Vũ,... "Bởi vì quá sợ hãi, sợ con mình sẽ đánh mất cuộc đời, sợ nó sẽ không hạnh phúc. Tiểu Vũ, tha thứ cho mẹ, đây là cách nghĩ ích kỷ nhất, cũng là chân thực nhất của một người làm mẹ."

Hạ Vũ cúi gằm mặt xuống, khóc không thành tiếng, đáng vẻ ngoan ngoãn như một chú cừu non.

"Nhưng mấy ngày nay, mẹ dần dần nghĩ thông suốt rồi!" Mẹ Hạ Vũ mỉm cười rơi nước mắt, kiêu hãnh, hài lòng nhìn đứa con mà bà thấy tự hào nhất, vén những sợi tóc xõa ra phía sau tai cô: "Nếu Tiểu Vũ của mẹ đã dũng cảm hơn những người bình thường, vậy thì dù con có bắt đầu lại với khiêu vũ hiện đại, con sẽ không thua kém những người khác, dấu sao đó cũng là thứ con thật sự đam mê, không phải sao? Con không thích ba lê mà lại có thể trở thành người giỏi nhất, vậy thì với khiêu vũ hiện đại, mẹ còn lý do gì phải lo lắng nữa chứ."

Những giọt nước mắt dịu dàng của mẹ như con sóng cuốn lấy Hạ Vũ. Trong lòng cô ngoài run rẩy còn là sự cảm động, hồ thẹn cùng nỗi day dứt khôn nguôi. Trước đây, cô chỉ nhìn nhận cách nghĩ của mẹ dưới góc độ tiêu cực, cho rằng mẹ là một người phụ nữ hẹp hòi, thích quản lý công việc của con cái, nhưng lại không ngờ rằng, thì ra tấm lòng mẹ bao la hơn mình nghĩ rất nhiều. Tất cả xuất phát điểm của những việc mẹ làm đều từ một chữ - Yêu.

"Mẹ ơi, con xin lỗi... con xin lỗi mẹ..." Giọng Hạ Vũ run run, cô hiểu mẹ đã trải qua bao đêm trăn trở, khó nói thành lời mới có thể đưa ra quyết định để cô tự do tung cánh. Cô hứa với bà: "Con hứa với mẹ, dù bắt đầu lại từ đầu, con cũng sẽ trở thành người... giỏi nhất!"

Dưới ánh đèn màu cam là cái ôm không còn chút khoảng cách của hai mẹ con. Khoảng cách nho nhỏ giữa hai người lúc ban đầu, cuối cùng vì mỗi người tự sai một bước dài, đã biến mất trong đêm tối.

Cuối buổi nói chuyện tối hôm ấy, Hạ Vũ đã nói với mẹ, cô vẫn quyết định tham gia cuộc thi múa ba lê. Mặc dù mẹ cô rất bất ngờ nhưng vẫn điềm nhiên tiếp nhận.

Hạ Vũ cũng không ngờ rằng quyết định mình trăn trở thao thức suốt bao đêm mới có thể đưa ra một cách khó khăn, lại chỉ vì một câu nói của Nghiêm Kí mà dễ dàng bị bác bỏ hoàn toàn. Cô đang lúng túng trong ma lực của tình yêu.

Nhưng sau khi nói chuyện với mẹ xong, Hạ Vũ bỗng nhiên ý thức được, lần cuối cùng tham gia cuộc thi múa ba lê, có lẽ cũng không phải là một quyết định không đúng đắn. Cô đã gắn bó khăng khít với giày múa ba lê suốt mười mấy năm trời, đó là mười mấy năm đan xen giữa máu và nước mắt. Thời thơ ấu yếu ớt và cả thời thanh xuân của cô đều trôi qua cùng với ba lê. Giày múa đã trở thành một phần không thể tách rời với cơ thể cô. Cho dù hôm nay từ biệt tại đây, cô cũng muốn dùng cách của mình, trịnh trọng đặt một dấu chấm tròn trọn vẹn.

Trong lòng cô hiểu rằng, dùng một thành tích rực rỡ để an ủi thời thanh xuân đã qua là cách từ biệt tốt nhất.

Vì tình yêu cũng vì cuộc sống của chính mình, Hạ Vũ nắm chặt nắm đấm tự nhủ với bản thân như thế. Cô đột nhiên cảm thấy ung dung tự tại, trong đôi mắt là ánh sáng lấp lánh của ánh đèn sân khấu đã lâu cô không nhìn thấy.

Cuộc thi múa ba lê sẽ diễn ra sau hai mươi ngày nữa. Mặc dù đã qua thời gian đăng ký, nhưng do giáo viên hướng dẫn của Hạ Vũ quá thích cô học trò này, nên vẫn mạo hiểm đăng ký cho cô một suất. Hạ Vũ cực kỳ cảm kích trước việc làm này của cô giáo.

Một cô gái trong tâm hồn không vương chút tạp chất, một khi đã xác định được tâm tư của mình thì sẽ trút bỏ hết những biểu hiện yếu đuối, thể hiện một ý chí mà người bên cạnh khó có thể tưởng tượng nổi.

Cô bắt đầu vui mình trong phòng tập, luyện lại các kỹ thuật cơ bản không kể ngày đêm, một động tác làm đi làm lại không biết bao nhiêu lần, mồ hôi ướt đầm từng mảng áo.

Chủ đề của cuộc thi lần này đã được công bố, nhưng đều nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người. Hình thức thi năm nay thay đổi rất nhiều so với các năm trước. Sau khi trải qua một vòng biểu diễn cá nhân, cuối cùng các thí sinh còn phải tham gia một vòng biểu diễn tập thể, tiết mục biểu diễn tập thể là vở Hồ thiên nga của Tchaikovsky mà ai nấy đều biết.

Trong vòng biểu diễn tập thể, các thí sinh phải diễn các vai thiên nga đen, thiên nga trắng kinh điển, chỉ có người biểu diễn xuất sắc mới có hy vọng giành giải quán quân.

Bởi vì đặt rất nhiều kỳ vọng vào Hạ Vũ nên về phần biên đạo trong vòng biểu diễn cá nhân có thể nói giáo viên hướng dẫn - cô Lý - đã vắt kiệt óc sáng tạo. Vốn dĩ, tiết mục biên đạo múa của cô ấy vẫn thường đi theo hướng máy móc, theo lối mòn, nhưng lần này chính cô lại cảm thấy không hài lòng. Một hôm vào mười một giờ đêm, khi cô Lý đột nhiên quay lại trường lấy đĩa CD trong phòng làm việc thì thấy phòng tập của Hạ Vũ vẫn sáng đèn. Cô rón rén nhìn qua khe cửa, ai ngờ lại thấy một Hạ Vũ hoàn toàn khác.

Hạ Vũ đã luyện tập ba lê cả một ngày nên cơ thể cực kỳ mệt mỏi. Đến mười giờ đêm, khi đang định về nhà, cô đột nhiên thay đổi ý định, mở ca khúc nổi tiếng trên toàn thế giới của Bon Jovi - It's my life.

It's my life

It's now or never

I ain't gonna live forever

I just want to live while

I'm alive It's my life

My heart is like an open highway

Like Frankie said

I did it my way

I just wanna live while I'm alive

It's my life

This is for the ones who stood their ground

For Tommy and Gina who never backed down

Tomorrow's getting harder make no mistake

Luck ain't even lucky

Get to make your own breaks

It's my life

And it's now or never.

Vào thời khắc Hạ Vũ mệt mỏi đến đỉnh điểm, thường sẽ đi kèm theo cảm giác thất bại, sự mờ mịt đối với tương lai, bất lực với tình yêu. Tất cả đều theo mồ hôi, tuôn trào ra ngoài cơ thể, sau đó, cô mệt đến nỗi chẳng còn sức lực mà khóc nữa.

Chính vào lúc đó, Hạ Vũ đã bật ca khúc này để âm thanh gào thét cuốn phăng đi tất cả những nỗi bất an trong lòng. Cô càng nghe càng thấy kích động. Dòng máu nóng chạy khắp cơ thể, ca khúc này dường như được viết dành riêng cho cô, vô cùng chân thực, mỗi một câu hát đều chạm vào linh hồn cô, khiến cô run rẩy.

Sau đó, cô cởi đôi giày múa ba lê đầm đìa mồ hôi, để đôi chân của mình đứng thẳng trên sàn nhà lạnh băng. Bài hát đang đến đoạn: "It's my life, it's now or never", cô ngẫu hứng nhảy múa theo âm nhạc, tâm hồn đã được giải phóng, tay chân cô cũng đã được giải phóng.

Hạ Vũ vron người, đôi tay mạnh mẽ vung lên trong không gian, xoay tròn hai vòng rồi đột nhiên tung người nhảy lên, cơ thể hoàn mỹ phá vỡ cảnh đêm yên tĩnh. Cô trở thành tinh linh trong đêm tối, tư thế nhảy múa tràn đầy xúc cảm và âm nhạc rộn rã hoàn toàn hòa lẫn vào nhau.

Ngày mai sẽ càng gian khổ, thế thì đã sao, cứ nhảy múa đã.

Nữ thần may mắn không để ý đến cô, thế thì đã sao, cô chỉ muốn nhảy múa. Đây là cuộc sống của cô. Cô muốn nhảy múa.

Cô Lý ngẩn ra nhìn cô gái với những bước nhảy kiên định, mạnh mẽ trong phòng tập. Cô bé ấy đã trở thành một người hoàn toàn khác, một cái tôi khác xuất sắc hơn, còn điệu mà cô bé đang nhảy, có lẽ là tuyệt vời nhất, giàu cảm xúc nhất cô được thấy trong cuộc đời.

Hạ Vũ đang dùng linh hồn của mình để nhảy còn trước kia, chỉ có thể nói là cô dùng cơ thể mình để khiêu vũ, mặc dù xinh đẹp nhưng không có cảm xúc.

Cô vốn cho rằng mình đã gặp được hạt giống ba lê xuất sắc nhất trong cuộc đời này, nhưng thì ra cô bé còn có thể càng tỏa sáng rực rỡ hơn nữa, chói lọi đến nỗi làm người ta thoáng chốc không thể mở mắt.

Cô Lý mang theo sự kinh ngạc, lặng lẽ ra về.

Tối hôm đó, suốt một đêm cô không ngủ. Cô dự định sẽ biên đạo cho Hạ Vũ một tiết mục biểu diễn cá nhân, đồng thời hòa trộn giữa khiêu vũ hiện đại và múa ba lê.

Một thiên tài thật sự không thể bị bó buộc suốt đời với một thứ được. Có lẽ Hạ Vũ có thể đi được xa hơn rất nhiều so với tưởng tượng của cô.

Cô Lý đắm mình trong ánh nắng ban mai, nhìn ánh mặt trời mới mọc, điệu nhảy trong đêm tối của Hạ Vũ đã làm cô cực kỳ cảm động.

Vào một buổi chiều muộn, khi cái nóng nực đầu hè còn chưa xua đi hết;

Nghiêm Kí nhận được tấm vé rất kỳ lạ. Trên tấm vé có in hình các cô gái mặc trang phục biểu diễn, đang kiễng mũi chân với đôi giày múa màu trắng tinh khiết, thời gian là tám giờ tại Nhà hát lớn thành phố. Trên vé chỉ có số ghế, không hề tiết lộ bất cứ thông tin nào khác của người gửi.

Chỉ có điều, trên tấm vé ghi rõ "Cuộc thi múa ba lê liên trường toàn quốc" đã nói lên tất cả.

"Nghiêm Kí, đột nhiên em hiểu ra rằng, nếu không cố gắng sẽ không có thu hoạch, hẹn hò cũng như thế. Bởi vì anh không thích em, nên anh từ chối hẹn hò cùng em, đây là quyền lợi của anh, nhưng... xin hãy cho em một cơ hội để cố gắng. Em bằng lòng dùng sự cố gắng của mình để được hẹn hò một cách công bằng.

Em sẽ tham gia cuộc thi múa ba lê, em thay đổi chủ ý rồi. Anh từng nói chưa bao giờ nhìn thấy em múa ba lê, cho nên em muốn xin anh hãy tìm hiểu về em lại một lần nữa. Em, Hạ Vũ cũng có thể trở thành người xuất sắc nhất. Rồi đến lúc đó, anh hãy quyết định có cho em cơ hội được hẹn hò một lần hay không."

Nhớ lại đôi mắt to tròn, bướng bỉnh, lạnh lợi đó, Nghiêm Kí nheo mắt lại, nhìn chăm chú vào tấm vé ở trên bàn, trầm tư một hồi lâu.

Bạn đang đọc truyện *Dịu Dàng Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Tối hôm đó, sau giờ làm, Nghiêm Kí vẫn chưa có ý định về nhà. Những tia nắng cuối ngày dần tắt, Nghiêm Kí bị đêm đen bao phủ đang yên lặng ngồi đó. Bên ngoài cửa sổ là thế giới trụy lạc, sa đọa, trong đêm tối có biết bao người đang mất phương hướng, không tìm thấy lối về.

Tấm vé nhỏ bé chẳng hề bắt mắt đang yên lặng nằm trên bàn làm việc, khiến cho một Nghiêm Kí luôn quyết đoán cảm thấy khó xử.

Đi, là nghe theo sự mách bảo của con tim; không đi, cũng là nghe theo sự mách bảo của con tim.

Một chút nhộn nhạo như cỏ dại lặng lẽ sinh sôi trong lòng anh, anh không thể phân biệt được điều này là tốt hay xấu. Điều duy nhất mà Nghiêm Kí biết là, anh không thích cuộc sống mất đi sự kiểm soát.

Anh từng cho rằng, thứ khó nắm bắt nhất trên đời này là cái chết và bệnh tật, nhưng bây giờ anh lại thấy nó rất mơ hồ, thì ra thứ không thể kiểm soát được còn có cả trái tim của con người.

Nghiêm Kí nhìn thế giới đang sáng đèn bên ngoài cửa sổ. Anh vốn tưởng mình đã nhìn thấu vạn vật chúng sinh, nhưng có một số việc, xét cho cùng là do anh tu hành chưa đủ, cho nên đã khiến cuộc sống chệch ra khỏi quỹ đạo.

Thời gian cứ trôi qua từng phút, từng phút một, lúc này đã là bảy giờ năm mươi phút tối.

Lại năm phút nữa trôi qua.

"Đối với tôi mà nói, khiêu vũ chính là cuộc sống, là sự nghiệp mà tôi chuẩn bị theo đuổi cả đời, trừ nó ra, tôi chẳng hiểu bất cứ thứ gì khác nữa. Lý tưởng của tôi là trở thành một vũ công khiêu vũ hiện đại xuất sắc, cống hiến cho khán giả những điệu nhảy nghệ thuật nhất, nhưng thực tế thì tôi không thể không nghe theo quyết định của ba mẹ, trở thành một diễn viên múa ba lê. Đây là quãng thời gian tôi đau khổ nhất, tôi phải đứng trước sự lựa chọn, hoặc là đấu tranh cho lý tưởng của mình; hoặc nghe theo ba mẹ suốt đời múa ba lê, suốt đời không được vui vẻ."

"Sau đó em nghĩ rằng, cứ đứng trong đám đông nhìn anh một lát thế này là được rồi, chỉ một lát thôi, ai biết lần sau sẽ là lúc nào chứ."

"Cứ đứng trong đám đông nhìn anh một lát thế này... chỉ một lát..."

Nghiêm Kí bỗng nhiên bật dậy, cầm tấm vé trên bàn, chạy như bay ra ngoài.

Trong văn phòng, đồng hồ đang lặng lẽ chỉ đến vạch số tám.

Từ thuở nhỏ, Hạ Vũ đã không ngừng bôn ba cùng các cuộc thi. Có một thời gian, các cuộc thi đối với cô mà nói chỉ như chuyện cơm bữa, từ sự gấp gáp đến nỗi hai chân run lẩy bẩy lúc ban đầu, đến sự bình tĩnh, thoải mái hoặc tê liệt sau này. Trong thời gian đó, cô đã trải qua những tháng ngày dài đằng đẳng.

Những năm tháng đó, cô chẳng qua chỉ như một sợi dây cót bị ép phải kiên trì đến cùng. Dưới khán đài là ánh mắt mong đợi của ba mẹ, thầy cô, trên sân khấu là những cái nhìn chòng chọc của đối thủ muốn chiến thắng cô. Sự bướng bỉnh trong tính cách khiến cô không thể nào chấp nhận mình trở thành người thất bại, cho nên đành nhìn giày múa ba lê dưới chân, nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra, tất cả sự bất đắc dĩ trong lòng đều biến thành một niềm tin: Ngoài làm người chiến thắng ra, cô không còn bất kỳ sự lựa chọn nào khác.

Còn lần này sẽ là lần cuối cùng cô đi giày múa ba lê đứng trên sân khấu. Hạ Vũ đứng ở phía hậu đài trang điểm, trong lòng cảm khái muôn phần, còn hình ảnh phản chiếu của cô trong gương cho thấy một chút thương cảm đang hiện lên trên khuôn mặt dưới lớp phấn hồng nhạt.

Anh ấy đã đến chưa?

Có khi nào chưa nhận được vé?

Nhận được rồi liệu có đến không?

Tự hỏi bản thân hết lần này đến lần khác, cuối cùng Hạ Vũ lắc đầu thật mạnh, muốn vứt những câu hỏi ấy ra khỏi đầu.

Anh ấy đến hay không thì cô đều phải thắng.

Dù cho không có được tình yêu của anh, cô cũng không thể để thua cuộc.

Trong vòng biểu diễn cá nhân, Hạ Vũ sẽ là người thứ năm. Cô mặc bộ trang phục biểu diễn màu đen bó sát người, tóc búi cao, làm tôn lên dáng người thon gầy với những đường cong tuyệt đẹp. Cô đứng phía sau cánh gà, vén màn ngó xuống phía dưới khán đài giống như hồi còn bé. Trong lòng cô rõ ràng đang cực kỳ sợ hãi, nhưng vẫn không nín được tò mò, nghĩ đến lát nữa tất cả ánh mắt của mọi người sẽ tập trung trên người cô, tất cả ánh đèn sẽ lướt theo cô, nỗi lo lắng trong lòng sẽ bị thay thế bằng sự hưng phấn tột độ.

Trước đây có một giáo viên đã từng đánh giá cô: Trời sinh để đứng trên sân khấu, tố chất tâm lý cực kỳ tốt.

Lần này, ánh mắt của Hạ Vũ không tìm kiếm ba mẹ dưới khán đài. Cô biết hai người họ nhất định đang ngồi ở một nơi nào đó bên dưới, yên lặng chờ đợi cô lên sân khấu, không hề che giấu sự kiêu hãnh trên khuôn mặt.

Ánh mắt của Hạ Vũ bắt gặp đảo qua đảo lại tìm kiếm, cô biết mình sẽ không nhìn thấy Nghiêm Kí ở dưới khán đài, nhưng vẫn không kìm được hướng mắt về phía chỗ ngồi của anh, trong lòng là nỗi thấp thỏm mơ màng cùng với sự mong đợi không thể khống chế.

Dưới khán đài, một tràng pháo tay rền vang như sấm động. Màn biểu diễn của thí sinh thứ tư cực kỳ xuất sắc, cô ấy đang là đối thủ nặng ký nhất của Hạ Vũ trong cuộc thi lần này - Lâm Ưu Nhiên. Từ nhỏ đến lớn, hai người luôn là đối thủ ngang tầm của nhau, tuy không thể nói họ là hai đối thủ thân thiết, nhưng cũng không phải kiểu cứ gặp là tràn ngập mùi thuốc súng, chỉ hận không thể dùng ánh mắt giết chết đối phương như người ta vẫn tưởng tượng.

Mối quan hệ giữa Lâm Ưu Nhiên và Hạ Vũ cứ nhàn nhạt như thế, hai bên cũng không để lại cách thức liên lạc với nhau. Lúc nhỏ, số lần họ gặp nhau nhiều hơn một chút, sau khi lớn lên, mỗi năm họ chỉ gặp một vài lần. Lúc đi lướt qua nhau trên sân khấu, hai bên sẽ ngẩng cao đầu, sau đó nói một câu: "Xem bản lĩnh của cậu ra sao?"

Khi trưởng thành, Lâm Ưu Nhiên không còn xinh đẹp như lúc còn bé, có đậm bao nhiêu phần cũng không thể che đi hết những nốt mụn đang lặng lẽ mọc trên khuôn mặt. Hạ Vũ vẫn giữ được vẻ mịn màng như thế, lần này, hai người lại lướt qua nhau, sau đó dùng lại một cách cực kỳ ẩn ý.

Lâm Ưu Nhiên vẫn luôn là một cô gái lạnh nhạt, nhìn thấy Hạ Vũ cũng chỉ gật đầu vói về mặt không chút biểu cảm: "Hai năm không gặp, tớ nghĩ là cậu không nhảy nữa."

Hạ Vũ mỉm cười. Sau khi lên Đại học, cô không thường xuyên xuất hiện trong các cuộc thi, cho nên cô không hiểu lắm những người như Lâm Ưu Nhiên. Sự nhiệt tình đối với các cuộc thi của cô ấy từ bé đến lớn vẫn không hề giảm sút, dù đang du học ở nước ngoài, nhưng chỉ cần trong nước có cuộc thi là cô ấy liền bay về đăng ký tham gia, vì thế đã được mệnh danh là "Người cuồng thi đấu."

"Là dự định không nhảy nữa." Hạ Vũ úp úp mở mở, thành công trong việc khiến Lâm Ưu Nhiên kinh ngạc, nhìn chăm chăm vào cô không chớp mắt.

"Nhưng không phải là tớ sẽ không khiêu vũ, chỉ là không định múa ba lê nữa."

"Cậu nói gì cơ?" Lâm Ưu Nhiên không nghe thấy điểm số cho bài biểu diễn của mình vì vẫn đang "tiêu hóa" câu nói của Hạ Vũ.

Hạ Vũ nhún vai tỏ vẻ không có chuyện gì, trên khuôn mặt là nụ cười rạng rỡ như trút được gánh nặng, nói với đối thủ luôn đuổi sát mình từ thời thơ ấu: "Cuối cùng tớ cũng có thể khiêu vũ như một kẻ điên rồi!"

Trên sân khấu, người dẫn chương trình đã đọc tên Hạ Vũ. Cô thoải mái vẫy tay chào Lâm Ưu Nhiên, khẽ nói một câu: "Tạm biệt!"

Sau lần này, họ thật sự sẽ chẳng còn gặp lại nhau nữa.

"Đúng là một kẻ điên."

Lâm Ưu Nhiên chẳng thể nào lý giải nổi, đưa mắt nhìn bóng dáng uyển chuyển đang đi ra giữa sân khấu kia, cuối cùng không nhịn được mắng một câu.

Khi Nghiêm Kí đang vội vã men theo chút ánh sáng yếu ớt tìm thấy vị trí của mình, do không cẩn thận đã giẫm lên chân một người đàn ông ngồi bên cạnh, liền khẽ lên tiếng: "Ồ, tôi xin lỗi!"

Người đàn ông tết tóc thành bím sau đầu, tràn trề hơi thở nghệ thuật đó lại chẳng có chút để ý, chỉ tập trung lên sân khấu, về mặt chuyên chú đi kèm với nụ cười có chút cao sâu khó lường.

Sau một tràng vỗ tay, tấm màn đậm màu trên sân khấu từ từ được kéo lên, một cô gái thướt tha đứng ngay giữa tiêu điểm của ánh đèn. Mặc dù cách một quãng khá xa, nhưng Nghiêm Kí vẫn nhận ra người con gái ấy, mang khí chất tươi mát như mùa xuân mà chốc chốc lại tỏa hương thơm nồng nhiệt của mùa hạ.

Ánh mắt Nghiêm Kí nhìn lên sân khấu có chút phức tạp.

Sau đó, khi ca khúc mang tên Bolero vang lên, giai điệu dịu dàng êm ái phiêu lãng trên sân khấu, cả khán đài lặng ngắt như tờ.

Như một giấc mơ, anh thấy em khiêu vũ trên sân khấu, ánh trắng bồng bềnh giữa màn đêm.

Sâu rất sâu, những vết thương trong trái tim em,

Vết thương này, vết thương kia, đừng cố gắng chịu đựng một mình.

Không ai có thể đổ lỗi cho em cả,

Em chỉ cần là chính em thôi.

Hãy lắng nghe,

Âm thanh của những mũi chân lướt đi trên điệu Bolero quyến rũ, phi phàm.

Khiêu vũ đi em,

Mang những nỗi đau đi tìm nơi có thể hàn gắn những vết thương.

Trong căn phòng tối,

Những tình cảm dâng lên tràn qua cửa sổ,

Dẫn dắt những giấc mơ của em ngày càng mãnh liệt.

Dù bất cứ khi nào,

Anh cũng sẽ luôn soi sáng cho em,

Bảo vệ em,

Cùng tương lai mà em yêu quý.

Dù ở bất cứ nơi đâu,

Anh sẽ luôn không ngừng cầu khẩn,

Để được bảo vệ em.

Điệu Bolero nhiệt tình mà rực rỡ đông đầy,

Em sẽ chẳng bao giờ cô đơn một mình cả,

Hãy cứ thỏa sức khiêu vũ trong cuộc sống hữu hạn này,

Đó chính là nơi em mãi mãi thuộc về.

Hạ Vũ đã hoàn toàn chìm đắm trong ca khúc ấy. Cô dùng mũi chân để khiêu vũ, đến những vòng xoay cũng thắm đẫm bi thương. Cô vươn đôi tay khát vọng tới thế giới hư vô, nhưng thứ cô nhận được chỉ là nỗi tịch liêu, khiến đôi chân liên tiếp lùi lại phía sau mấy bước. Sau đó, cô bỗng ngẩn ra, nhìn ánh trăng bồng bềnh trên cao, ánh trăng bao phủ khắp người cô, có giọng nói bên tai: Hãy nhảy đi, khiêu vũ đi, hãy dùng mũi chân nhảy điệu Bolero của riêng em, đó là nơi em mãi mãi thuộc về, em sẽ chẳng bao giờ cô đơn một mình cả.

Cô sục sôi khiêu vũ trong tiếng thì thầm, sau đó xoay không biết bao nhiêu vòng, tựa một chú bướm xinh đẹp đang giãy giụa, sắp phá kén chui ra, bởi vì đây là đêm tối thuộc về cô, ánh trăng sẽ nghe thấy lời khẩn cầu của cô, mang người bằng lòng bảo vệ cô đến trước mặt.

Dưới khán đài im phăng phắc, tất cả mọi người đang đắm chìm vào trong đó, họ cảm nhận được sự tuyệt vọng cùng ý chí kiên cường của chú bướm trên sân khấu, rồi tỉnh lại khi nốt nhạc cuối cùng biến mất. Sau đó, cả khán đài vang lên tiếng vỗ tay như sấm dậy cho màn biểu diễn đặc sắc có một không hai vừa được tận mắt chứng kiến.

Đôi mắt của Nghiêm Kí sâu thẳm tựa biển cả, anh ngẩn người một lúc rồi mới từ từ vỗ tay cùng mọi người.

Lúc này đây, đầu óc anh trống rỗng. Những lời ca êm dịu của khúc ca Bolero vẫn còn vang vọng đâu đây. Cô gái mặc áo đen vẫn đang thoăn thoắt nhảy múa trong tiếng nhạc, vô cùng đẹp đẽ và huyền ảo.

Sau đó, anh nghe thấy bên tai là giọng nói trầm thấp pha chút hưng phấn: "Cô ấy không làm thiên nga nhỏ là rất đúng."

Giọng nói đó của người đàn ông ngồi bên cạnh.

Nghiêm Kí hơi kinh ngạc quay sang, vừa đúng lúc bắt gặp ánh mắt vui mừng của người đàn ông đó, dường như rất vui khi có người nghe thấy. Anh ta liếc nhìn Nghiêm Kí, rồi quay đầu lại nhìn Hạ Vũ đang cúi người chào khán giả trên sân khấu, trên mặt nở nụ cười hưng phấn: "Cô ấy là một thiên tài. Thiên tài đều khiêu vũ bằng cả tâm hồn. Cô ấy đã làm được rồi!"

Bóng đêm che khuất khuôn mặt của anh ta, nhưng trong tiếng vỗ tay như sấm dậy, Nghiêm Kí vẫn nghe rõ ràng lời người đàn ông đó nói. Lúc anh quay đầu lại, thì thấy chú bướm đen trên sân khấu đã biến mất, nhưng cô đã để lại dấu vết vỗ cánh của mình giữa không trung.

Lúc anh gặp lại cô lần nữa, đã là bốn mươi phút sau. Khi giai điệu của vở ballet Hồ thiên nga vang lên, một chú thiên nga trắng quẫy rũ lặng lẽ đến gần hoàng tử. Hoàng tử kinh ngạc nhìn chú thiên nga đoan trang, cao quý từ từ biến thành nàng thiếu nữ Odetta. Hai người họ yêu nhau, cùng đến gần nhau, lắng nghe nhịp đập trái tim của nhau, nhưng lúc này, nụ cười xuất hiện, hoàng tử thì nguyên sẽ giải cứu công chúa thiên nga ra khỏi vùng lầy đau khổ, đồng thời thề với nàng rằng tình yêu của mình sẽ mãi mãi không bao giờ thay đổi.

Nghiêm Kí yên lặng nhìn nàng công chúa thiên nga đang tỏa sáng rực rỡ trên sân khấu. Anh là một người cực kỳ ghét khiêu vũ mà cũng bị rung động bởi tư thế khiêu vũ của cô. Thì ra, cô không nói dối anh, cô thật sự coi khiêu vũ là sự nghiệp trọn đời của mình.

Nàng công chúa thiên nga trên sân khấu cực kỳ xinh đẹp, cao quý. Nghiêm Kí lại bất giác nhớ đến buổi tối nọ, trên đường quốc lộ ven biển, cô gái mặc áo trắng nhảy múa cùng gió, anh vốn tưởng cô muốn biến mất trong làn gió, nhưng cuối cùng người lại chỉ cúi người trước biển cả.

Một cô gái trẻ tự do như con gió thế này, anh không thể nào nhìn thấu. Điều cô mang đến cho anh luôn là sự kinh ngạc và vui mừng không thể nắm bắt được, mà chẳng bao giờ cô hỏi anh có bằng lòng hay không.

Dù khi cô xuất hiện hay lúc biến mất, anh vẫn là người bị dặt dũi.

Sau khi chị gái ra đi, anh đã chẳng có nhiều trông đợi với cuộc sống này nữa, chỉ hy vọng có thể bình thản sống qua ngày.

Cuộc sống có quá nhiều tiếng cười cũng gây nghiện giống như thuốc phiện vậy. Nếu một ngày nào đó đột nhiên không có nó nữa, anh không biết liệu mình còn có thể tiếp tục sống nữa hay không.

Nghiêm Kí đứng dậy rời khỏi ghế trong giai điệu đẹp đẽ của vở Hồ thiên nga, quả quyết sải bước ra ngoài. Còn nàng công chúa thiên nga trên sân khấu mang theo sự mong đợi đối với tình yêu, lại đang kiễng mũi chân hăng say xoay tròn.

Trên đường anh về nhà, mưa gió rít gào, dự báo thời tiết nói tối nay trời mưa kèm theo sấm chớp: Mưa xuân cũng đến rất đúng lúc, thành phố năm nay ít mưa, không khí khô hanh nên luôn khiến tâm trạng người ta trở nên khó chịu.

Nghiêm Kí về đến nhà, Lăng Lăng vẫn chưa ngủ, đang lăn qua lăn lại trên giường ông bà ngoại như một quả bóng nhỏ không chịu ngồi yên. Nghiêm Kí nghe thấy âm thanh ồn ào liền bước vào phòng ba mẹ. Ba mẹ anh đã hết cách với Lăng Lăng: "Tối nay đã xem hết bảy, tám tập Tom và Jerry rồi vẫn chưa chịu đi ngủ, thì ra muốn làm con chuột."

Mẹ anh mỉm cười, nhưng trên khuôn mặt đã hiện rõ vẻ buồn ngủ. Nghiêm Kí ôm Lăng Lăng lên, bế "quả bóng" sang phòng của cậu nhóc. Theo yêu cầu của "quả bóng nhỏ", anh tiếp tục đọc cho cậu nhóc nghe câu chuyện Tây Du Kí. Tối đó khi kể đến đoạn Tôn Ngộ Không ba lần đánh Bạch Cốt Tinh, giọng Nghiêm Kí hơi trầm, vào tai cậu nhóc tự nhiên lại có tác dụng ru ngủ. Dù đôi mắt nhắm ngủ nhưng Lăng Lăng vẫn gặng hỏi: "Cậu ơi, Tôn Ngộ Không sao lại đánh con gái ạ?"

Nghiêm Kí nhìn con mura đang dần nặng hạt ngoài cửa sổ, gấp sách lại, trả lời một cách khó hiểu: "Có một số cô gái rất đáng sợ, tránh xa một chút thì tốt hơn."

Ai dè, thỉnh giả duy nhất - Lăng Lăng - đã ngủ say tự lúc nào, yên tĩnh như một chú cún nhỏ.

Đêm đã về khuya, Nghiêm Kí lại chẳng buồn ngủ chút nào. Anh rót cho mình một ly vang đỏ, sau đó đứng trước cửa sổ nhìn ra ngoài, không biết đang nghĩ gì.

Lúc này, tin nhắn điện thoại vang lên: "Anh ra ban công đi!"

Nghiêm Kí nhìn tên chủ nhân của số máy, "cô Hạ Vũ" - được lưu một cách cực kỳ quy củ thì lông mày cau lại.

Anh bất giác bước đi như trúng phải bùa chú. Tay vẫn cầm ly rượu, anh mở cửa ban công tầng hai nhìn xuống dưới, sau đó đứng sững người tại chỗ như trời trồng.

Lúc này, Hạ Vũ cả người ướt đầm đang đứng trên bãi cỏ tầng một. Cô đã cởi bộ trang phục thiên nga trắng, thay vào đó là bộ trang phục thiên nga đen. Gấu váy màu đen xõa ra, Hạ Vũ ướt như chuột lột thật sự rất giống thiên nga dưới nước. Cô đã chuẩn bị sẵn sàng để nhảy múa trong mưa.

Cô khẽ ngẩng đầu ngược nhìn anh trên ban công. Ánh mắt cô nồng nhiệt khiến người ta không thể nhìn thẳng. Những giọt mưa từ trên trời trút xuống làm ướt đầm mái tóc và chảy qua hai gò má như muốn nuốt chửng lấy cô, nhưng cô tuyệt nhiên không hề để ý.

Cô nói lớn trong mưa: "Hoàng tử Siegfried gặp thiên nga trắng Odetta trước, nhưng trong dạ hội, chàng lại gặp thiên nga đen Odillia, cuối cùng chàng đã chọn thiên nga đen, làm tổn thương trái tim của thiên nga trắng. Em hỏi cô giáo rốt cuộc người hoàng tử yêu là ai, cô giáo nói, gặp ai trước sẽ yêu người ấy. Em nghĩ, về điểm này, em đã thua rồi..."

Nghiêm Kí im lặng đứng trên ban công, đôi mắt sâu thẳm như màn đêm.

"Cô giáo bảo em diễn thiên nga trắng, nhưng em nghĩ mình thích hợp với thiên nga đen hơn, cho nên..." Hạ Vũ gạt đi những giọt mưa che khuất tầm nhìn, thờ dãi một hơi: "Điều múa của thiên nga đen, em chỉ múa cho anh xem."

Không có âm nhạc uyển chuyển, không có sân khấu bằng phẳng, giờ phút này, tiếng mưa ào ào là nhạc nền, trời và đất là sân khấu, còn khán giả duy nhất đang đứng trên ban công, từ trên cao nhìn xuống, về mặt vẫn không biểu lộ cảm xúc.

Đây là một tư thế hèn mọn làm sao, nhưng đối với thiên nga đen đang thoãn thoát nhảy múa dưới mưa mà nói, nhảy múa một cách hèn mọn như thế này có lẽ chỉ có một lần duy nhất trong đời. Nhưng thế thì đã sao, theo đuổi tình yêu không chút kiêng dè chẳng có gì là sai cả.

Hạ Vũ để mặc nước mưa tưới lên người, lên cả tâm hồn mình. Cô tự nhủ với lòng rằng cuộc đời này chỉ hèn mọn một lần, chỉ dừng cảm một lần, cũng chỉ buông thả một lần.

Vì vậy hãy để tất thảy đến thoải mái một chút vậy.

Cả người cô ướt đầm, mỗi lần xoay tròn đều bắn ra rất nhiều bọt nước. Thiên nga đen sải cánh nhảy múa trong thế giới của mưa, vì một người đàn ông nó yêu từ cái nhìn đầu tiên, vì để thu hút tất cả ánh mắt của người đàn ông đó nên nó nhảy múa cực kỳ đẹp đẽ, vờn tay ra với anh ta, mời anh ta khiêu vũ, sau đó cùng rơi vào vòng xoáy của tình yêu.

Hạ Vũ nhập tâm nhảy múa. Điều múa này cô lên tập đã rất lâu rồi, mỗi động tác đều lặp đi lặp lại mấy chục lần trong đầu. Cô dốc hết tất cả tình yêu của mình vào trong từng động tác, hy vọng anh có thể hiểu được, mong đợi anh có thể hồi đáp.

Vị khán giả duy nhất - Nghiêm Kí - nhìn bóng dáng uyển chuyển của thiên nga đen trong màn mưa. Vẻ đẹp của tự nhiên cùng vẻ đẹp của cơ thể đã kết hợp một cách hoàn mỹ trong đêm mưa. Một thứ mỹ cảm khó diễn tả thành lời ập vào thị giác của anh. Ngoài thị giác ra, tất cả các chức năng khác của cơ thể đã mất đi tác dụng, anh chỉ có thể đứng sững trên ban công thưởng thức, không nói một lời nào.

Mưa càng lúc càng lớn, bãi cỏ đã hết sức lầy lội, sau đó, Hạ Vũ liên tiếp ngã trên mặt đất.

Nhìn thấy bóng dáng vừa ngã trên mặt đất, trở thành một bóng đen trong đêm tối, bàn tay cầm ly rượu của Nghiêm Kí hơi run rẩy, mấy giọt rượu bắn ra ngoài.

Điều múa trong cơn mưa khiến tâm hồn anh run rẩy. Miệng Nghiêm Kí muốn hét lên gì đó, nhưng lại chẳng có âm thanh nào được phát ra. Anh chỉ bất giác bước mấy bước về phía trước, muốn nhìn cho rõ tình hình trên bãi cỏ. Trái tim anh cũng bị bóp nghẹt lại, lòng dạ rối bời.

Hạ Vũ nằm sõng soài trên đó, cô ở trong mưa đầu chỉ dùng hai tiếng "nhếch nhác" để hình dung.

Hạ Vũ ngẩn ra một lúc, ôm lấy mắt cá chân, mang máng cảm thấy một cơn đau từ dưới lòng bàn chân, hình như cô bị sỏi chân rồi. Cô cười nhạt trong mưa, cơ thể rất lạnh nhưng máu trong người lại sục sôi. Cô nghĩ bụng, đây hẳn là cái giá của sự điên cuồng.

Hạ Vũ giả bộ đứng lên như không có chuyện gì, đưa tay, làm động tác cúi chào với người đàn ông đứng trên ban công. Màn biểu diễn kết thúc, phép màu của cây đu đưa thân đã biến mất, giờ chỉ còn Hạ Vũ đang cúi đầu e thẹn dưới mưa.

Cuộc đời này chỉ cho phép bản thân phóng túng một lần, còn bây giờ, sự phóng túng đã kết thúc, nên chạy trốn thôi.

Khi thấy cô gái áo đen vốn đứng sững như trời trồng đột nhiên quay người chạy đi, sắp biến mất trong màn đêm, Nghiêm Kí ngăn người mất mấy giây mới hét lên: "Chết tiệt..."

Anh vứt ly rượu, chạy xuống tầng rồi lao như điên vào cơn mưa xối xả.

Hạ Vũ bị thương quen mình chạy như bay trong mưa. Sau khi hành động một cách điên cuồng thì sự hổ thẹn và lúng túng dâng trào như thủy triều, cô mất đi sự dũng cảm lúc mới đến, cuối cùng không dám đối mặt với Nghiêm Kí.

Cô đã từng nói với Lăng Lăng, trên đời này, có một vũ điệu tỏ tình tương truyền đó là vũ điệu đặc biệt chỉ bộ lạc thổ dân trên đảo quốc Thái Bình Dương mới có. Cô gái xinh đẹp đứng đưa cơ thể mềm mại, xinh đẹp trước mặt tù trưởng trẻ tuổi, có chút yêu kiều, hoang dã. Cuối cùng, cô gái quỳ trước mặt tù trưởng, hai tay nâng chai nước, còn tù trưởng một khi đã lựa chọn đúng cô gái mình ngưỡng mộ, thì sẽ uống hết nước trong chai của cô ấy coi như nhận lời.

Dưới cơn mưa, khuôn mặt Hạ Vũ đỏ bừng. Cô nghĩ, cô đã nhảy vũ điệu tỏ tình, nhưng cô không dừng cảm như cô gái ở bộ lạc ấy, không có dũng khí chờ đợi kết quả, dù cho Nghiêm Kí có uống hết nước tình yêu của cô hay không, cô cũng đã làm hết sức mình, cô không còn sức lực để tiếp tục buông thả nữa.

"Hạ Vũ, Hạ Vũ, dừng lại đi, tôi đưa cô về!"

Nghiêm Kí cả người ướt đẫm, đứng trong mưa lớn tiếng gọi. Trong lòng Hạ Vũ có đôi chút vui mừng, anh ấy đã đuổi theo đến đây.

Mặc dù lòng bàn chân rất đau, nhưng bước chân của Hạ Vũ vẫn không dừng lại, cô không có cách nào đối diện với Nghiêm Kí, cô đã làm một việc mà trong mắt các cô gái khác đó là việc người thường không thể tưởng tượng nổi, ngay cả bản thân cô cũng thấy hổ thẹn thay cho mình.

Hạ Vũ tự giễu bản thân, Hạ Vũ, theo đuổi đàn ông đến mức độ này, mà đúng là quá mất mặt.

Nghĩ đến đây, bước chân cô lại nhanh hơn, tựa một cơn cá đang chạy trốn trong mưa.

Nước mưa làm tầm nhìn mờ đi nhưng Hạ Vũ vẫn thấy một chiếc xe taxi chưa có khách đang đỗ ven đường. Cô cố nhìn cơn đau chạy về phía trước, mở cửa leo lên xe, nói với bác tài: "Bác ơi, đến Hoa Cảnh Viên."

Bác lái xe đã quen với những hành vi điên cuồng của giới trẻ, nên trước vị khách cả người ướt đẫm này, hai hàng lông mày không hề động đậy, cho xe chạy về phía trước. Hạ Vũ thở hồng hộc, nhưng vẫn quay đầu lại, thấy Nghiêm Kí cả người ướt như chuột lột, đứng ngăn ra ở bên đường.

Màn đêm làm vẻ mặt Nghiêm Kí như mờ nhạt đi. Hạ Vũ nhìn anh nhếch nhác đứng dưới mưa có chút hồn xiêu phách lạc, lại thấy có đôi chút xa lạ.

Thì ra không chỉ mỗi cô hồn xiêu phách lạc.

Hạ Vũ bỗng thấy rất vui vẻ, liền kéo cửa kính ô tô xuống, hét lên với anh: "Nghiêm Kí, anh là đồ nhát gan, anh dám hẹn hò với em không? Dám không?"

Xe taxi chở "thiên nga đen" vẫn lao vun vút trong làn mưa. Tiếng hét của cô vang xa, hòa vào làn mưa, hết lần này đến lần khác dội vào tai Nghiêm Kí. Nghiêm Kí để nước mưa dội lên mình từ đầu đến chân, tự nói trong mưa: "Em nói đúng, tôi là một kẻ nhát gan..."

Nước mưa chảy vào miệng, nhưng Nghiêm Kí lại nếm được nỗi thất vọng trong lòng, giờ phút này dòng máu nóng cuộn cuộn chảy về tim, anh cảm thấy cơ thể mình bị thứ gì đó thiêu cháy, thế là anh đứng mãi trong mưa, để nước dập tắt ngọn lửa bập bùng, giúp bản thân mau chóng tỉnh lại.

Cái giá của sự điên cuồng không chỉ là mắt cá chân bị thương, tối hôm đó Hạ Vũ lên cơn sốt.

Trong cuộc thi múa ba lê, cô đoạt giải quán quân như một lẽ đương nhiên. Sau cuộc thi, đến người cao ngạo như Lâm Ưu Nhiên cũng đến chúc mừng cô, giọng nói nhàn nhạt, nhưng vẻ mặt lại chấp nhận chịu thua: "Hai năm không gặp, Hạ Vũ, cậu vẫn là cậu."

Chu Du* phẫn uất mà than rằng: "Trời đã sinh Du sao còn sinh Lượng?"

*Chu Du (175 - 210), tên tự là Công Cẩn, danh tướng của nước Đông Ngô thời Tam Quốc trong lịch sử Trung Quốc. Chu Du nổi tiếng với chiến thắng ở sông Xích Bích, trước quân Tào Tháo. Đó là trận chiến lớn nhất thời đó.

Tâm trạng của Lâm Ưu Nhiên lúc này hẳn cũng như Chu Du lúc đó, bất đắc dĩ, rồi lại khâm phục.

Có một số người, trời sinh đã bộc lộ tài hoa, nếu có năng khiếu lại cộng thêm chút cố gắng, thành tựu thường sẽ rất phi phàm.

Thế giới này rất không công bằng, cô nàng Lâm Ưu Nhiên khổ công mười mấy năm trời bỗng nhiên nhận thức được điều này.

Hạ Vũ lại chẳng có tính tự giác của một "thiên tài", chỉ có bản thân cô mới biết thấm đẫm dưới chân đã thấm bao nhiêu máu và nước mắt của mình, trong đó, mùi vị cay đắng, chua xót chỉ có mình cô nếm trải.

Sau cuộc thi, mọi người trong gia đình đều không hỏi han nhiều đến hướng đi sau này của Hạ Vũ. Đại gia đình cô, trừ ba chỉ ở nhà đảm nhận việc nội trợ, những người khác đều có cuộc sống riêng của mình. Mẹ miệt mài với sự nghiệp riêng, chị Hạ Tang mãi mê yêu đương với tay đua ô tô Tân Gia Lạc, Hạ Vũ say mê với khiêu vũ, còn em trai Hạ Hâm dạo này đang quyết chí trở thành một tay chơi bass ưu tú.

Mặc dù không can thiệp vào cuộc sống riêng của nhau nhưng lúc chăm sóc Hạ Vũ, chị Hạ Tang vẫn tò mò hỏi một câu: "Tối qua em chạy đi đâu thế?"

Hạ Vũ nằm yếu ớt trên giường mà khóe miệng vẫn cong lên, thật thà nói với chị: "Theo đuổi một người con trai. Anh ấy đồng ý với em, nếu em được giải nhất thì sẽ hẹn hò cùng em."

Hạ Tang nghe xong kinh ngạc há hốc miệng: "Lại có anh chàng không muốn hẹn hò với em?"

Trong mắt Hạ Tang, cô em gái của mình là một giai nhân trẻ tuổi. Theo như cô biết, ở trường Hạ Vũ cũng được một số anh chàng theo đuổi, nhưng kinh ngạc thì kinh ngạc, Hạ Tang vẫn rất vui mừng. Trước đây, cô cảm thấy cô em gái này chỉ là một cái máy khiêu vũ, chưa biết mùi khói lửa nhân gian, thì ra cuối cùng cô nhóc cũng trưởng thành. Đây là một việc tốt, cả ngày khiêu vũ thì cuộc sống còn gì là vui vẻ nữa chứ?

Hạ Vũ bật cười khanh khách, than thở với chị gái: "Thế đấy, đúng là không biết tốt xấu! Lần sau anh ta muốn hẹn hò với bốn cô nương, bốn cô nương cũng không bằng lòng."

Hạ Vũ bị ốm, lên cơn sốt, nằm trên giường mấy ngày nhưng vẫn ung dung thoải mái, ngày ngày ôm máy tính xem vòng chung kết cuối cùng của cuộc thi khiêu vũ quốc tế tại Thụy Sĩ.

Kết quả của cuộc thi đấu cuối cùng cũng được công bố. Thí sinh hạt giống số một trước giải đấu Tạ Nhất Mạn thất bại, thành tích đứng thứ ba.

Trong trận chung kết, thí sinh người Slovenia đã điều chỉnh lại tâm lý thi đấu. Trong tình huống các thí sinh khác đều biểu diễn rất xuất sắc, cô đã bộc lộ tài năng khiêu vũ phi phàm, trong bản nhạc nền theo phong cách Gypsy, Tây Ban Nha. Nhân vật Carmen* bị Jose mà cô hóa thân tràn đầy sức trẻ, mỗi động tác đều tỏa sáng rực rỡ. Trên vai áo cô đính một bó keo thơm to, miệng ngậm một cành hồng tượng trưng cho tình yêu, ánh mắt khiến người ta mê mẩn, cô đã thể hiện một cách hoàn mỹ sự quyến rũ và hoang dã của thiếu nữ Gypsy. Ánh mắt khán giả hoàn toàn bị cô thu hút. Đến cao trào của bài nhảy, Carmen bị Jose đâm trọng thương, tình yêu đã làm cô gần như đứt từng khúc ruột, cô cố gắng gào thét, giãy giụa trong tuyệt vọng, cuối cùng, trong khúc nhạc ca ngợi tình yêu rộn ràng, cả người cô từ từ ngã xuống.

*Là một nhân vật trong vở kịch opera bất hủ của Georges Bizet. Nhân vật Carmen là một cô gái Gypsy.

Màn biểu diễn kết thúc, tất cả khán giả có mặt tại đó đều hào phóng tặng những tràng vỗ tay nhiệt liệt cho cô gái trẻ, bày tỏ lòng ngưỡng mộ đến cô cũng như nhân vật Carmen cô đã hóa thân.

Nhà vô địch đã bộc lộ hết tài năng, cùng lúc đó, Tạ Nhất Mạn lại có vẻ khá bị động. Nếu so sánh giữa hai người, nhược điểm trong bài nhảy của chị ta đã bộc lộ rõ nét, tuy kỹ thuật rất điêu luyện, nhưng thiếu cảm xúc, rất khó tác động vào tâm tư, tình cảm của khán giả.

Hạ Vũ nhìn Tạ Nhất Mạn bước lên bục nhận giải, nụ cười của chị ta có đôi chút gượng gạo.

Trong lòng Tạ Nhất Mạn chắc là buồn lắm?

Nhưng buồn thì đã sao? Hạ Vũ bình tĩnh tắt máy tính, đây là một cuộc thi tàn khốc, thực lực mới chính là thứ ngôn ngữ giao lưu duy nhất, tất cả những thứ khác đều không đáng nhắc đến.

Gần như cùng lúc đó, Nghiêm Kí cũng nhận được điện thoại từ nước ngoài, cô nàng kiêu ngạo khóc nức nở, tâm trạng gần như sụp đổ.

Nghiêm Kí phải mất hơn một giờ đồng hồ mới có thể an ủi vỗ về được cô ta.

Anh dịu dàng nói: "Đừng khóc nữa nào... Em chỉ kém may mắn chút thôi, lần sau có cơ hội, lúc đó em sẽ nhảy tốt hơn..."

Cô nàng đang khóc sục sùi ở đầu dây bên kia cuối cùng cũng im lặng, mỉm cười hỏi: "Thật không?"

"Ừ!"

"... Vậy anh không tức giận với em phải không? Em biết em không nên giận dỗi với anh, cũng không nên nóng vội nói lời chia tay. Nghiêm Kí... em... em rất hối hận, những ngày qua em rất sợ anh sẽ không tha thứ cho em, tâm trạng cũng bấp bênh, cho nên... hu hu... biểu diễn thất thường, nhảy không tốt lắm! Anh phải hiểu cho em, hu hu... Không có anh, em thật sự không biết mình có thể tiếp tục được nữa hay không..."

Đầu dây bên này, Nghiêm Kí không nói gì. Anh im lặng ngược nhìn bầu trời đầy sao, cuối cùng khẽ trả lời một câu: "Em cũng mệt rồi, cứ nghỉ ngơi trước."

đi đã, chuyện của chúng ta, khi em trở về sẽ nói sau."

Anh cúp điện thoại, trong lòng bồn chồn, ngược nhìn những ngôi sao sáng lấp lánh trên bầu trời, chẳng hiểu sao lại nhớ đến một người con gái khác. Cô ấy có một đôi mắt xinh đẹp, đen láy, lấp lánh tựa những ngôi sao trên bầu trời, có lúc anh đã nhìn thấy trong đó sự lạc quan, lương thiện, còn có sự buồn bình làm người ta phải đau đầu.

Nghiêm Kí bất giác nghĩ, nếu lúc này đổi lại là Hạ Vũ, cô ấy sẽ nói với mình thế nào?

Cô ấy nhất định sẽ nói, người đoạt giải nhất ấy nhảy đẹp hơn em, nhưng không sao, em vẫn còn trẻ, em vẫn còn cơ hội chiến thắng, cô ấy không thể cứ mãi mãi đứng ở vị trí thứ nhất được, anh nói có phải không? Nghiêm Kí...

Nghiêm Kí cúi đầu cười tự giễu, cô ấy là một cô gái buồn bình nhưng luôn thẳng thắn chấp nhận như thế.

Cười một lúc, về mặt anh bỗng nhiên sa sầm, không biết đang nghĩ những gì, tựa như tất cả mọi thứ trên đời này đều không thể làm anh vui vẻ. Về mặt anh u ám như đêm tối, mãi vẫn không giãn ra.

Lại đến cuối tuần, chẳng đợi Nghiêm Kí có bất cứ câu trả lời nào, Hạ Vũ cuối cùng cũng chấp nhận sự thực, dù cô có cố gắng thế nào đi chăng nữa thì anh vẫn không bằng lòng hẹn hò cùng cô. Anh đã từ chối cô lần nữa.

Hạ Vũ đã trải qua sự thất vọng chờ đợi lúc ban đầu đến sự thất vọng vào phút cuối, quá trình đó có thể nói là cực kỳ khó chịu.

Cô lên lớp với tâm trạng xuống dốc. Vết thương ở chân vẫn chưa khỏi, nhưng cô ngại nhờ người dạy thay, may mà lúc đi lại cũng không thấy rõ lắm. Bác sỹ đã dặn dò cô thời gian này không được vận động mạnh, đặc biệt là không được khiêu vũ, làm tăng thêm gánh nặng cho mắt cá chân khiến Hạ Vũ cực kỳ sợ hãi, vâng vâng dạ dạ.

Đối với một diễn viên múa mà nói, chân là bộ phận quan trọng nhất của cơ thể. Trước đây, Hạ Vũ cũng đã từng bị thương, cô biết phải bảo vệ như thế nào nên không dám làm bừa.

Nghiêm Kí vẫn như cũ, không chịu xuất hiện trước mặt cô. Khi tan học, đợi các bé về hết, Hạ Vũ mới chậm chạp bước xuống tầng, lúc ra khỏi cổng nhà văn hóa, không ngờ lại thấy một chiếc xe đang ở đó, Lăng Lăng thò đầu ra gọi: "Cô ơi, cô!"

Hạ Vũ kinh ngạc, thấy Nghiêm Kí ngồi vững chãi sau tay lái. Chắc hẳn anh mới cắt tóc nên tóc hơi ngắn, nhưng mái tóc mới lại càng làm nổi bật sức sống của tuổi trẻ.

"Cô ơi, cô qua đây đi!" Lăng Lăng ra sức gọi.

Hạ Vũ ngập ngừng không dám qua đó, cuối cùng chỉ bước đến bên cửa xe, nụ cười lúng túng hết chỗ nói, ánh mắt chỉ tập trung trên người Lăng Lăng chứ sống chết không chịu nhìn Nghiêm Kí, mặt đỏ bừng bừng.

"Lên xe đi, tôi đưa cô về!" Nghiêm Kí trầm giọng nói.

Hạ Vũ vội lắc đầu, xua tay từ chối: "Không cần đâu, em tự bắt xe về được."

"Chân cô làm sao vậy?" Nghiêm Kí tinh mắt, nhận ra có chút bất thường.

"À, không có gì đâu, vẫn rất tốt mà, thôi... em đi trước đây!"

Hạ Vũ vội vã muốn đi, liền mỉm cười, vẫy tay với Lăng Lăng: "Nào, hôn gió tạm biệt cô đi!"

Lăng Lăng vâng lời, gửi cho Hạ Vũ một nụ hôn gió. Hạ Vũ cũng mỉm cười hôn gió lại cậu nhóc, sau đó cũng chẳng nhìn Nghiêm Kí, quay người bước đi.

"Hạ Vũ, đợi đã..."

Tiếng Nghiêm Kí vang lên phía sau, khiến cả người Hạ Vũ đờ ra. Cô đứng lại, lúng túng cúi gầm mặt xuống, Nghiêm Kí xuống xe chạy về phía cô.

Đứng trước mặt cô, Nghiêm Kí có vẻ hơi do dự nói: "Tôi..."

Hạ Vũ biết anh chuẩn bị nói lời từ chối, trong lòng hốt hoảng, ngẩng đầu tranh nói trước: "Em sẽ không từ bỏ đâu, Nghiêm Kí à!"

Nghiêm Kí nhìn đôi mắt sâu thẳm của cô, Hạ Vũ hoảng hốt, cố lấy dũng khí nói chắc như đinh đóng cột: "Em... em sẽ cố gắng khiến anh thích em."

Buột miệng nói xong, đến bản thân Hạ Vũ cũng ngẩn ra. Cô không biết do đâu mà mình cứ bám riết Nghiêm Kí mãi như thế. Có lẽ bởi có những khi đôi mắt anh nhìn tựa như một vùng biển sâu thẳm, chỉ cần cô nhìn vào đó sẽ mơ màng cảm thấy trong đôi mắt ấy ngập tràn tình yêu thương, cô muốn không thích cũng không được.

Nghiêm Kí nhìn cô, hai người im lặng một lúc rồi anh mới nói: "Lên xe đi, bây giờ khó bắt xe lắm!"

Hạ Vũ bỗng như một quả bóng xì hơi, hằm hằm tức giận nhìn anh quay người đi về phía chiếc xe.

Mấy ngày sau, Hạ Vũ nhận được một tấm vé xem biểu diễn rất kỳ lạ. Cô còn nhận kèm một lá thư, trong thư kẹp một tờ giấy, nét chữ đẹp đẽ phóng khoáng.

Đó là của Nghiêm Kí gửi đến, bên trên viết: "Tôi đồng ý với em, cho em một cuộc hẹn."

Hạ Vũ ôm lấy tấm vé, bỗng vui mừng khôn xiết.

Buổi biểu diễn sẽ diễn ra vào hai ngày sau. Hạ Vũ cố gắng nén cảm giác kích động, cẩn thận cho tấm vé vào ví, bởi vì trên tấm vé không có bất kỳ thông tin cụ thể nào về buổi biểu diễn nên cô chỉ cho đó là buổi biểu diễn ca kịch gì đó. Mỗi ngày cô cứ trầm trồ suy nghĩ xem tối đó nên mặc quần áo gì để tạo ấn tượng hoàn toàn mới với Nghiêm Kí.

Chọn đi chọn lại mãi, cuối cùng cô chọn một chiếc váy liền thương hiệu Zara màu đỏ, kiểu dáng khá đơn giản. Mái tóc dài của cô được tết đuôi sam, có mấy sợi tinh nghịch lọt ra, nhẹ nhàng rủ xuống hai bên tai, hình ảnh cô gái trong gương ngọt ngào, thoải mái.

Lúc Hạ Vũ sửa soạn, trang điểm xong bước xuống tầng, cậu em Hạ Hâm ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào cô, còn nghịch ngợm huyýt sáo: "Chị hai, sao tối nay chị ăn diện thế?"

"Không phải việc của em." Hạ Vũ xấu hổ đập túi xách lên đầu em trai, làm cậu chàng la oai oái.

Nghiêm Kí đến muộn mấy phút. Anh đứng từ xa nhìn cô gái thon thả, mềm mại mặc váy đỏ đang đứng trước cửa nhà hát nhưng vẫn đứng do dự một lúc lâu, mãi đến khi Hạ Vũ thấy anh, mỉm cười rạng rỡ chạy qua, anh mới định thần lại.

Anh ngẩn người nhìn Hạ Vũ đang mỉm cười ngọt ngào dưới ánh đèn, vẻ mặt có chút mơ màng.

Được gặp Nghiêm Kí là Hạ Vũ đã thấy hết sức thỏa mãn, huống hồ cô đang cùng anh hẹn hò, khiến từ đầu đến cuối miệng cô luôn mỉm cười, càng hy vọng anh cũng dễ lộ vẻ tươi cười rạng rỡ. Cô nói: "Anh còn ngần ngại gì nữa thế?"

Buổi biểu diễn đã bắt đầu rồi!"

Nghiêm Kí vẫn im lặng, chăm chú nhìn Hạ Vũ, vẻ mặt thâm sâu khó đoán. "Vào thôi!" Cuối cùng anh cũng lên tiếng.

Hai người sóng vai đi lên tầng hai của nhà hát, Hạ Vũ thấy một tấm băng rôn màu đỏ trước cửa: "Buổi biểu diễn đặc biệt của Tạ Nhất Mạn sau khi về nước."

Cô ngẩn người một lát, buột miệng nói: "O, là chị học khóa trên của em.."

Cô có đôi chút kinh ngạc, hoàn toàn không ngờ Nghiêm Kí lại mời cô đi xem buổi biểu diễn sau khi về nước của Tạ Nhất Mạn. Trong ấn tượng của cô, Nghiêm Kí là một người rất ghét khiêu vũ, điều này khiến Hạ Vũ cảm thấy bất ngờ.

"Woa, em chẳng hề biết chị ấy sẽ tổ chức buổi biểu diễn sau khi về nước cả..."

Mấy ngày nay, Hạ Vũ chỉ nằm ở nhà nghỉ dưỡng bệnh, cũng chẳng trách cô không cập nhật thông tin nên không biết, chỉ thỉnh thoảng cô có nghe mấy bạn học nhắc đến, Tạ Nhất Mạn chỉ giành được giải Ba là điều hoàn toàn bất ngờ đối với tất cả mọi người. Chị ta về nước cũng rất lặng lẽ, mặc dù như vậy phía nhà trường vẫn long trọng cảm ơn vì đã mang thêm vinh quang về cho trường. Nói cho cùng thì trình độ của Tạ Nhất Mạn cũng đứng thứ nhất toàn châu Á, có thể đạt được một thứ hạng cao như vậy trong cuộc thi cấp quốc tế với đầy rẫy đối thủ mạnh là đã cực kỳ xuất sắc rồi.

Trong lòng ít nhiều cũng khâm phục người chị học khóa trên này, Hạ Vũ mang tâm lý học tập, thường thức đi vào nhà hát. Cô chỉ thấy toàn đầu người nhấp nhô, không còn ghế trống vì khán giả cực kỳ nhiệt tình với những màn biểu diễn cá nhân như thế này.

Chỗ ngồi của họ có tầm nhìn có thể nói là tốt nhất. Hạ Vũ nhìn khắp một lượt, phát hiện cách đó không xa, mấy người bạn thân của Tạ Nhất Mạn đều ngồi cùng nhau. Nhóm đó rất nổi tiếng trong trường vì đều là những nhân vật thuộc hàng hoa khôi của các khoa, gia cảnh cũng tương đương. Các thiên kim tiểu thư tập hợp lại với nhau thành hội bạn thân cũng là chuyện hết sức bình thường, bởi vì họ đều là những mỹ nữ vênh vao, ngoại hình đẹp, thích chung diện, là tiêu điểm mà các nữ sinh trong trường thi nhau bắt chước.

Hạ Vũ vừa ngồi xuống liền thấy một trong những mỹ nữ ngồi ở phía ấy quay đầu sang, cười e thẹn, vẫy tay với bên này, giống như đang chào hỏi ai đó.

Hạ Vũ hết nhìn bên phải lại nhìn bên trái, lúc này mới phát hiện người mà cô ấy chào là Nghiêm Kí. Anh khẽ gật đầu với cô ấy khiến Hạ Vũ bất giác thấy bồn chồn, liền huyếch vào khuỷu tay anh, hỏi: "Anh... quen với chị ấy à?"

"Không quen." Nghiêm Kí trả lời một cách qua quýt, sau đó im lặng nhìn lên sân khấu. Lúc này ánh đèn khá mờ, Hạ Vũ hơi nghiêng đầu ngấm một bên mặt có chút lạnh lùng của Nghiêm Kí, bất giác thấy buồn bực trong lòng.

Còn nhóm mỹ nữ bên kia lại liên tục quay đầu sang bên này, ghé tai nhau thì thầm nói gì đó, Hạ Vũ bất giác lại càng thấy bồn chồn.

Trực giác mách bảo với Hạ Vũ, lần hẹn hò này chẳng đẹp như cô tưởng tượng. Cô bấu vào tay mình, tự nhủ lòng không được suy nghĩ lung tung. Nhưng cô vẫn không nhịn được liên liên tiếng tru trọc, hỏi người bên cạnh: "Này anh, sao anh không nói chuyện? Con người ta sinh ra cái miệng là để nói mà, sao anh lại quên được chứ?"

Cô đưa sang một ánh mắt trách móc, nhưng miệng vẫn toe toét cười.

Nghiêm Kí quay sang liếc nhìn đôi mắt long lanh như làn thu thủy của Hạ Vũ, sau đó quay đầu lại nói: "Đó là đối với em, miệng tôi sinh ra là để giả bộ lạnh lùng."

"Phụt..." Hạ Vũ bật miệng cười, tâm trạng thấy khá lên nhanh chóng.

Rất nhanh, màn biểu diễn đã bắt đầu. Nữ diễn viên chính duy nhất và cũng tỏa sáng nhất của buổi biểu diễn bước ra sân khấu. Mặc dù cô đã thất bại trong cuộc thi cấp thế giới, nhưng lúc này đây trên sân khấu, không nghĩ ngờ gì nữa cô chính là Nữ hoàng khiêu vũ trong mắt tất cả mọi người đang có mặt ở đây.

Đứng giữa sân khấu, Tạ Nhất Mạn mặc bộ trang phục biểu diễn lộng lẫy đang đung đưa trong tiếng nhạc du dương, cơ thể uyển chuyển thể hiện sức hút của khiêu vũ. Theo Hạ Vũ thấy, Tạ Nhất Mạn của tối nay hẳn là đã bước ra khỏi trạng thái thi đấu nên trình độ biểu diễn thậm chí còn được nâng cao, chỉ ít cảm xúc cũng nắm bắt vừa đủ.

Hạ Vũ quên mất mối nghi ngờ nhỏ trong lòng, cực kỳ nhập tâm theo dõi màn biểu diễn của Nữ hoàng khiêu vũ, trong ánh mắt thấp thoáng sự khâm phục và cả một chút gì không cam lòng khuất phục.

Cô nghĩ, đợi một thời gian nữa thôi, cô có thể nhảy đẹp hơn Tạ Nhất Mạn.

Nghiêm Kí quay sang nhìn nửa khuôn mặt của cô nàng đang chăm chú theo dõi buổi biểu diễn một lúc, rồi mới quay đầu lại, nhìn lên sân khấu như có ý gì đó.

Buổi biểu diễn hôm nay của Tạ Nhất Mạn chủ yếu là những tiết mục đã trình diễn trong cuộc thi khiêu vũ quốc tế, Hạ Vũ đã xem mấy lần rồi. Nhưng lúc xem trực tiếp, cô cũng không thể không khâm phục trình độ xuất sắc của biên đạo múa. Theo như cô được biết, những điệu nhảy này là do Cố Tây Sở biên đạo, điệu nhảy mang đậm sắc thái riêng, thể hiện phong cách cá nhân của Cố Tây Sở, kết hợp giữa sức mạnh và tình cảm một cách hoàn mỹ, cuối cùng đến cao trào của vũ điệu là sự bùng nổ trong cảm xúc. Theo Hạ Vũ thấy, Cố Tây Sở trẻ tuổi tràn đầy tham vọng, trái với những giáo viên biên đạo có tư tưởng bảo thủ, anh khát vọng tìm kiếm một sự đột phá mới trong khiêu vũ hiện đại.

Anh là điển hình cho phong cách của phái cấp tiến trong khiêu vũ hiện đại, giống như bản thân anh từng nói, nếu có một ngày nào đó, có một vũ công thể hiện được khoái cảm của cái chết trong vũ đạo của mình, vậy thì anh sẽ cưỡi trường chạy một vòng quanh bãi biển.

Hạ Vũ còn nhớ, lúc đó cô đã hỏi rằng: "Thầy ơi, bản thân thầy không thể làm được sao?"

Câu trả lời của Cố Tây Sở cũng có chút đùa cợt, nhưng lại lộ ra hàm ý sâu xa: "Cuộc sống của thầy thật sự quá thoải mái, không thể thể hiện được sự tuyệt vọng đó."

Nhìn Tạ Nhất Mạn đang tỏa sáng rực rỡ trên sân khấu, Hạ Vũ nghĩ bụng, thì ra học trò xuất sắc nhất của Cố Tây Sở cũng không thể hiện được sự tuyệt vọng đó.

Rốt cuộc phải thể hiện điều đó như thế nào đây? Hạ Vũ nghĩ mãi cũng không tìm ra câu trả lời.

Cô đang đắm chìm trong suy tưởng của mình, không ngờ trên sân khấu, Tạ Nhất Mạn đã hoàn thành ba bài nhảy. Tạ Nhất Mạn đứng giữa sân khấu, khẽ thở dốc, mỉm cười đối diện với hàng nghìn khán giả bên dưới, cầm micro bắt đầu nói.

Giọng nói của chị ta hơi khàn, nhưng tuyệt nhiên không hề khó nghe.

"Cảm ơn mọi người đã bỏ chút thời gian quý báu đến tham dự buổi biểu diễn cá nhân của tôi, cảm ơn các bạn đã luôn ủng hộ và cổ vũ tôi, cảm ơn mọi người rất nhiều."

Lời Tạ Nhất Mạn vừa nói ra, một tràng vỗ tay vang dậy dưới khán đài khiến nụ cười cô càng thêm điểm lệ.

"Cuộc thi lần này đối với tôi là một lần trưởng thành, cũng là một lễ rửa tội cho tâm hồn, tôi có rất nhiều lời muốn nói." Cô nghẹn ngào dừng lại một chút: "Sau khi trải qua cuộc thi tôi hiểu được rằng, sự ủng hộ của người thân và bạn bè quan trọng đến nhường nào. Khi nghĩ tới những người quan tâm đến tôi, luôn âm thầm cổ vũ cho tôi trong lúc cuộc thi diễn ra, tôi cảm thấy vô cùng mạnh mẽ."

Hôm nay tôi thật sự rất vui vì tất cả người thân và những người bạn tốt của tôi đều đến dự. Còn nữa... tôi đặc biệt muốn cảm ơn bạn trai tôi, anh ấy vẫn luôn đứng phía sau, âm thầm cổ vũ tôi."

Tạ Nhất Mạn mỉm cười rất ngọt ngào, sau đó dừng lại, trong lúc cả khán đài đang im phăng phắc, đột nhiên cô dịu dàng nói: "Nghiêm Kí, lúc ở Thụy Sĩ, em đã luôn nghĩ rằng, khi ở trên sân khấu nhất định em phải trao anh một nụ hôn, để anh biết rằng em rất yêu anh."

Tạ Nhất Mạn nói xong, cả khán đài vang lên một tràng cười ầm ập. Cả khán đài mấy nghìn người, nhưng chỉ có duy nhất một người đầu óc choáng váng, yên lặng ngồi đờ ra như rơi vào hố băng.

Hạ Vũ ngây như phỗng nhìn người chị khóa trên đang đứng trên sân khấu, nhìn Nữ hoàng khiêu vũ thường ngày luôn lãnh đạm, giờ phút này đây lại mỉm cười cực kỳ rạng rỡ. Cô tự nhéo tay mình và cảm thấy rất đau.

Chuyện này là thật.

Ngay lập tức bên cạnh Nghiêm Kí có một người bước đến, khom người mời anh lên sân khấu, thái độ rất cung kính: "Anh Nghiêm Kí, mời lên sân khấu!"

Nghiêm Kí máy móc gật đầu, trên khuôn mặt là dáng vẻ lạnh nhạt nhìn không ra chút cảm xúc vốn có. Anh ngồi chờ ra một lúc, Hạ Vũ ở bên cạnh cũng không hề nhúc nhích, ánh mắt chỉ nhìn lên sân khấu, tựa một con rôi gỗ xinh đẹp.

"Anh Nghiêm Kí..." Nhân viên nhà hát lên tiếng giục.

Nghiêm Kí cuối cùng cũng đứng dậy, quay sang nhìn Hạ Vũ, sau đó bước lên sân khấu dưới sự hướng dẫn của người nhân viên nọ.

Tạ Nhất Mạn thấy bạn trai tuần tú đang thong thả lên sân khấu, vẻ mặt vừa e thẹn lại vừa vui mừng. Dưới khán đài bỗng vang lên một tràng pháo tay như sấm rền, tất cả mọi người đều chúc phúc cho đôi tình nhân xứng đôi vừa lứa này.

Tạ Nhất Mạn dịu dàng ngược mắt nhìn Nghiêm Kí, Nghiêm Kí khẽ mỉm cười, không biết có ai đó bắt đầu hô to: "Hôn đi, hôn cô ấy đi!"

Tiếp đó, tất cả khán giả đều hô: "Hôn đi, hôn cô ấy đi!"

Nghiêm Kí có vẻ khá khó xử, nhưng vẫn mỉm cười hôn nhẹ như chuồn chuồn điểm nước lên trán Tạ Nhất Mạn trong sự cổ vũ của tất cả mọi người. Tạ Nhất Mạn ôm chặt lấy anh, cảnh tượng hai người âm áp ôm nhau bỗng chốc đã đẩy buổi biểu diễn lên đến cao trào, vô số ánh đèn chớp sáng, chụp lại khung cảnh đẹp đề như trong truyện cổ tích.

Lúc Nghiêm Kí đi xuống khán đài trong tiếng chúc phúc của khán giả, nụ cười của anh dần biến mất.

Chiếc ghế bên cạnh anh đã trống rỗng.

Tất cả đều đúng như sự mong đợi của anh, anh nên mỉm cười mới đúng, nhưng trong giây phút ngồi xuống, đột nhiên anh cảm thấy mình đã mất đi sức lực để mỉm cười.

Hạ Vũ không biết mình đã ra khỏi rạp hát bằng cách nào, cô chỉ biết khán giả ở sau lưng cô hô to: "Hôn đi, hôn cô ấy đi!" tiếng hô ấy như một con sóng, nhấn chìm tình yêu vừa chớm nở mầm của cô.

Cô đứng đó, quay lưng với sân khấu, chung quy lại là cô không có dũng khí quay đầu lại ngưỡng vọng hạnh phúc của người khác.

Mấy phút trước, cô còn tưởng rằng mình đã trở thành người hạnh phúc nhất thế gian này nhưng mấy phút sau, cuối cùng cô cũng hiểu ra, thứ hạnh phúc giả tưởng đó từ đầu đến cuối đều thuộc về người khác, cô đã quá ngây thơ.

Nghiêm Kí...

Hạ Vũ thầm thiết tha gọi tên anh, đột nhiên đau khổ nhắm mắt lại. Trước đây, đối với cô, cái tên này là một cơn gió ấm áp, còn bây giờ, nó đã hóa thành một cơn mưa đá tàn khốc, làm tan nát trái tim chân tình của cô.

Em chỉ muốn mang đến anh niềm vui, sao anh lại trao em những nỗi đau?

Trái tim cô chưa xót, một giọt nước mắt tuôn rơi, lăn dài trên gò má.

Cô cúi gằm mặt lau đi, không ngờ lại đụng phải một người. Khi một tiếng "Xin lỗi" vừa thốt ra, cô ngẩng đầu lên, phát hiện người đó đang đứng khoanh tay trước ngực, tươi cười nhìn cô, giọng nói pha chút bông đùa: "Một buổi tối đẹp thế này, thiên nga nhỏ của chúng ta lại rơi nước mắt, ô, để tôi nghĩ xem nào, là do bị buổi tối đẹp thế này làm cho cảm động phải không?"

"Thầy..." Hạ Vũ ngượng ngùng gọi một tiếng, có chút gì đó trẻ con.

Tình huống bị thần tượng bắt gặp đang khốc như một cơn gió đến không thể xui xẻo hơn được nữa. Hạ Vũ vội lau nước mắt, ngẩng đầu lên, đang định mỉm cười với Cố Tây Sở, ai ngờ về mặt anh chăm chú nhìn cô có chút gì đó là lạ, khóe miệng anh khẽ mỉm cười.

Hạ Vũ cho là anh lại muốn chế giễu mình, nên vội vàng đánh trống lảng: "Thầy, sao thầy lại ở đây?"

Vừa hỏi xong cô lại bất giác cắn lưỡi mình, chuyện này còn phải hỏi sao? Cố Tây Sở đương nhiên đến tham dự buổi biểu diễn của học trò cưng rồi. Tạ Nhất Mạn là do một tay anh đưa lên vũ đài thế giới, nghe nói mấy vị giám khảo của cuộc thi khiêu vũ quốc tế tại Thụy Sĩ còn là bạn học của Cố Tây Sở hồi anh du học ở châu Âu. Mọi người còn lên đoán rằng, bọn họ khó tránh khỏi sẽ nể mặt Cố Tây Sở, chiếu cố cho Tạ Nhất Mạn. Đương nhiên điều đó xét cho cùng chỉ là suy đoán, đương sự không nói, không ai có thể chứng thực đây rốt cuộc chỉ là lời đồn hay sự thật.

"Em đúng là hồ đồ, đương nhiên là thầy đến xem chị Tạ Nhất Mạn biểu diễn rồi!" Không đợi Cố Tây Sở trả lời, Hạ Vũ đã buồn bã trả lời luôn. Bắt đầu từ tối nay, trong đầu cô, người chị khóa trên xa lạ này, ngoài là thiên kim trong một gia đình giàu có, một vũ công ưu tú, học trò cưng của Cố Tây Sở ra, còn có thêm một chi tiết nữa, đó là chị ta là bạn gái của Nghiêm Kí.

Như Hải Lạc đã nói, Nghiêm Kí thích những cô gái có điều kiện bên ngoài và bên trong đều thuộc hàng đầu. Tạ Nhất Mạn là bạn gái của Nghiêm Kí

cũng là hợp tình hợp lý.

Cô nhận thấy, bản thân cô trong mắt Nghiêm Kế chắc hẳn tồn tại như một con hề. Bởi vì cô cứ luôn mặt dày xuất hiện trước anh, cứ biểu hiện vĩnh viễn không chịu nhận thua, đây thế nào cũng không ngã như con lật đật, cho nên anh mới đưa cô đến trước mặt Tạ Nhất Mạn, để cô tự thẹn không bằng người, để cô nhìn rõ sự thật.

Hạ Vũ bất giác thần thờ. Trong mắt anh, cô là người chẳng có ý tứ như vậy sao? Nếu anh thẳng thắn nói với cô rằng mình đã có bạn gái, cô nhất định sẽ tránh thật xa mà chẳng hề thắc mắc điều gì. Mặc dù cô bộp chộp nhưng vẫn là người có quan niệm đạo đức lành mạnh.

Hạ Vũ cô trong mắt của Nghiêm Kế lẽ nào lại là một người có thể tùy tiện gây tổn thương như thế?

Nghĩ đến đây, hai mắt Hạ Vũ lại rung rung.

Cố Tây Sở nhìn cô nhóc bình thường luôn tươi cười rạng rỡ lúc này lại chán nản, thất vọng khác thường, cũng có đôi chút khó hiểu. Lẽ nào đã bị buổi biểu diễn của Tạ Nhất Mạn làm cho choáng váng rồi sao?

Chắc hẳn không phải như thế vì tiết mục dự thi của thiên nga nhỏ làm anh có ấn tượng rất sâu sắc. Chỉ một thời gian nữa thôi, cô có thể đi xa hơn Tạ Nhất Mạn rất nhiều, anh tin mình không nhìn lầm người.

Đã bao nhiêu năm không xuất hiện "hạt giống" khiến anh sục sôi nhiệt huyết, anh chưa bao giờ nghĩ rằng một cô bé múa ba lê lại có thể mang đến cho anh nhiều kinh ngạc và niềm vui đến vậy.

Anh nhún vai như chẳng hề có chuyện gì xảy ra: "Dù sao cũng đến muộn, nên không vào nữa."

Hạ Vũ ủ rũ gật đầu, bước về phía trước.

Con gió đầu xuân mang theo chút mát mẻ, không khí bên ngoài cũng trong lành hơn trong nhà hát rất nhiều, sự buồn bực của Hạ Vũ dần dần tan biến, nhưng cô vẫn không lấy lại được tinh thần, đến mấy sợi tóc dính bên má cũng không buồn gạt đi.

"Sao lại ra trước vậy?" Cố Tây Sở hỏi.

"Thầy muốn hỏi em vì sao lại khóc ạ?" Hạ Vũ đột nhiên ngược mắt hỏi ngược lại, mặc dù vẻ mặt vẫn còn rất ủ dột nhưng đã khôi phục lại dáng vẻ nghịch ngợm thường ngày.

Cố Tây Sở nhún vai mỉm cười: "Dù sao, con người ta vẫn luôn có tính tò mò."

Hạ Vũ học theo dáng vẻ thoải mái của Cố Tây Sở, cũng nhún vai theo, đàng hoàng lên giọng: "Dù sao tâm tư của con gái thầy không cần phải đoán."

Cố Tây Sở nhàn nhã dứt tay vào túi quần, nhìn cô gái có khuôn mặt ủ dột nhưng lại có dáng vẻ nghịch ngợm này bất giác mỉm cười.

Tạo hình của Cố Tây Sở hôm nay cực kỳ đẹp trai. Áo sơ mi kiểu nam Burberry đậm chất Anh, kết hợp với quần da bóng màu đen mạnh mẽ, lạnh lùng, mái tóc dài hơi lượn sóng, trông anh giống như một kỵ sĩ bước ra từ trong sương mù Luân Đôn thời Trung cổ.

Hôm nay anh không lái chiếc BMW màu trắng Hạ Vũ thường thấy, mà đi một chiếc mô tô cực kỳ ấn tượng. Cố Tây Sở đưa mũ bảo hiểm cho cô rồi nói: "Lên xe đi, tôi sẽ đưa em ra bờ biển dạo một vòng."

Nếu là lúc bình thường, lời mời của thần tượng quá thực sẽ khiến Hạ Vũ hét ầm lên, nhưng hôm nay cô lại ngập ngừng, cúi đầu nhìn tạo hình thực nữ của mình, có chút khó xử nói: "Nhưng em mặc váy."

Trong mắt thẩm mỹ của cô, chỉ có những cô gái xinh xắn, gợi cảm mới xứng ngồi trên xe của Cố Tây Sở vì sự gợi cảm kết hợp với hoang dã giống như trời sinh một đôi vậy.

Ánh mắt bông đùa không mang theo ý tốt của Cố Tây Sở nhìn về phía cô, lướt qua đôi chân thon dài, trắng nõn của Hạ Vũ rồi dừng lại trên gấu váy đang bay phấp phới, sau đó nhàn tản nhìn xung quanh: "Tối nay gió to, phong cảnh đẹp thế này, thật sự là hời cho người đi đường quá!"

Bị dáng vẻ đùa cợt của anh kích thích, khuôn mặt của cô nàng Hạ Vũ bỗng chốc đỏ ửng lên. Cố Tây Sở của hiện tại nhìn rất giống một tên lưu manh nho nhã đang trêu ghẹo một cô gái bên đường, tiếc là cô gái ấy cũng không phải người ăn chay, sự bướng bỉnh từ trong xương cốt lại trỗi dậy. Cô nhấc chân, ngồi lên phía sau lưng Cố Tây Sở, giọng nói cũng cực kỳ khiêu khích: "Phong cảnh đẹp là để người ta ngắm, phải không thầy?"

Đáp lại cô là một tiếng huýt sáo buông tuồng của Cố Tây Sở sau đó anh vận ga, chiếc xe mô tô tràn trề năng lượng chở cô gái xinh đẹp đuổi theo làn gió.

Cùng lúc đó, Nghiêm Kế chạy ra từ cửa nhà hát, nhìn ngó xung quanh tìm kiếm bóng dáng màu đỏ ấy, cuối cùng anh cũng thấy chiếc xe mô tô chở một cô gái mặc váy đỏ đang rời đi.

Về mặt của anh bỗng nhiên u ám, đôi mắt dõi theo chiếc xe mô tô mất hút phía cuối con đường.

"A!!!!"

Hạ Vũ ngồi sau lưng Cố Tây Sở hét àm lên. Lúc đầu cô giữ kè nắm chặt lấy tay vịn phía sau của chiếc mô tô, nhưng đến cuối cùng do quá sợ hãi, hai tay cô đã ôm chặt eo Cố Tây Sở. Sau đó xe càng lúc càng chạy nhanh, như đang đua cùng gió vậy. Hạ Vũ vừa sợ vừa thấy kích thích, cô cảm giác như điên cuồng chạy trốn trong ngày tận thế.

Cô nhắm mắt, ôm chặt lấy Cố Tây Sở rồi hét thật to.

Cô tạm thời quên đi người đàn ông mang tên Nghiêm Kí, quên đi nỗi đau tình yêu, để sự điên cuồng thay thế cho ưu thương lâu thêm một chút nữa.

Xe chạy một mạch trên đường quốc lộ ven biển, cuối cùng cũng dừng lại bên bãi biển. Vào giây phút xe dừng, cả người Hạ Vũ vẫn cứng đờ, duy tư thể ôm chặt lấy Cố Tây Sở. Cô nhắm chặt hai mắt như đang ngủ, bên tai vang lên tiếng những con sóng lớn tăng tăng lớp lớp chồng lên nhau, tựa như có ai đó đang khê thì thầm bên tai, cảm giác mộng ảo như trong một giấc mơ.

Cô nói lí nhí: "Em chết rồi sao?"

"Vẫn sống."

Trong đêm tối, giọng nói của Cố Tây Sở cực kỳ êm tai: "Chỉ là có chút "lộ hàng"."

Hạ Vũ hoàn toàn tỉnh lại, hoảng loạn mở mắt nhìn cả người một lượt, thấy chiếc váy vẫn rất kín đáo, lúc này mới nhận ra bị Cố Tây Sở trêu chọc nên có chút tức giận, trừng mắt nhìn anh.

Cô gái dưới ánh trăng tuy mái tóc có hơi rối nhưng vẻ mặt hằm hằm lúc này quả thực rất đáng yêu. Cố Tây Sở xuống xe với vẻ mặt ta đây đã đạt được mục đích, vươn tay ra như một thân sĩ: "Tiểu thư, có thể nê mặt cùng nhảy với tôi một bản được không?"

Không có cô gái nào có thể từ chối một kỵ sĩ anh tuấn như thế này, huống chi lại đang ở bên bờ biển cực kỳ lãng mạn, dưới ánh trăng mờ mờ ảo ảo.

Hạ Vũ khẽ mỉm cười, vươn đôi tay nờn nà, sau đó được một đôi tay to lớn nắm lấy. Cảnh đêm như một bản nhạc, hai người đan tay vào nhau, từ từ khiêu vũ trong gió biển mằn mặn. Lúc này, biển cả, mặt trăng, những vì sao cùng là khán giả của họ.

Cố Tây Sở đưa tay lên cao, Hạ Vũ theo đó xoay hai vòng, nụ cười trên khuôn mặt cô như nụ hoa đón gió lúc đầu xuân rõ ràng dưới rễ vẫn còn cảm nhận cái lạnh của mùa đông, trong nụ hoa đã chan đầy sự ấm áp.

"Thầy ơi, sau này nếu thầy thích một cô gái nào đó thì hãy đưa cô ấy ra bãi biển khiêu vũ thầy nhé, chiều này tuyệt lắm đó, cô ấy nhất định sẽ không từ chối thầy đâu!" Đối diện với nụ cười của Cố Tây Sở, Hạ Vũ choáng váng nói.

Cố Tây Sở cười rất xấu xa: "Chiều này rất lòi cuồn có phải không?"

"Đúng thế, trái tim em sắp tan chảy mất rồi!"

Hạ Vũ ôm lấy ngực già vờ ngắt xi: "Nếu để các bạn nữ trong trường biết được, chắc chắn em sẽ không được nhìn thấy ánh mặt trời vào sớm mai nữa."

"Đến mặt trời cũng ghen tị với em đó, thiên nga nhỏ à!" Cố Tây Sở nháy mắt ra hiệu với Hạ Vũ: "Em sẽ trở thành con quý phong lưu mà tất cả mọi người đều ngưỡng mộ đó!"

"Ồi thầy ơi, thầy cũng tự sướng quá đó!"

"Hơ, người không tự sướng thì làm sao có thể tự tin."

Hai người đi dạo trên bãi cát, Hạ Vũ vút giày ra xa, giẫm chân trần trên cát.

Mắt cô nhìn bàn chân mình lún sâu trong cát, bãi cát bằng phẳng in lên những dấu chân cô, cũng giống như người nào đó đã khắc trong tim cô dấu vết chỉ thuộc về người đó. Từ nay về sau, trái tim cô không thể nào bằng phẳng, không thể nào không có dấu vết nữa rồi.

Gió biển hơi lạnh, cứ thổi mãi, thổi đến nỗi Hạ Vũ thấy mũi mình cay cay. Cô đón gió để gió thổi khô đi những giọt lệ nơi đáy mắt rồi tự nhủ với lòng hãy để anh bay đi cùng gió, càng xa càng tốt.

Hai người họ ngồi trên bãi cát, Hạ Vũ lắng nghe âm thanh của biển, thấy Cố Tây Sở ngồi bên cạnh chẳng có chút động tĩnh gì liền quay đầu sang thì thấy anh đã nằm xuống, hai tay gác sau đầu nhàn nhã ngắm sao.

Thật ra trên bầu trời chẳng có lấy một ngôi sao nào, không khí trong thành phố đã quá ô nhiễm, bầu trời đã trở thành dĩ vãng xa xôi.

"Thầy ơi, trên trời đâu có sao."

"Trong lòng có sao là được rồi!"

Cố Tây Sở ưỡ ể oải đáp, Hạ Vũ nghĩ thấy đúng, nên cũng sóng vai nằm xuống, ngược nhìn bầu trời đêm.

Im lặng một lúc, Hạ Vũ lên tiếng: "Thầy ơi, tôi nay em bị người ta từ chối."

"Rất bình thường, tôi cũng thường xuyên bị người ta từ chối."

Hạ Vũ kinh ngạc: "Hà? Thầy cũng bị con gái từ chối?"

Về mặt Cố Tây Sở rất bình tĩnh: "Ừm, cô trước nữa chê tôi đa tình, cô trước trước nữa chê tôi đẹp trai lại đa tình, cô trước trước trước nữa chê tôi quá nổi tiếng, không có thời gian hẹn hò cùng cô ấy, cô trước trước trước trước nữa..."

Ừm, hết rồi, chỉ bấy nhiêu thôi!"

"Thế cô mới rồi thì sao ạ?" Trái tim nhỏ bé của Hạ Vũ hơi kích động. Cô đang nghe về những chuyện riêng tư của Cố Tây Sở mà tất cả nữ sinh trong trường đều mong mỏi được biết.

"Cô mới rồi..." Cố Tây Sở nghĩ một lúc: "... Cô ấy không chê tôi nhưng lại bắt cả hai tay, bị tôi phát hiện."

"Sau đó thì sao ạ?" Cô nàng Hạ Vũ bắt giác thấy tò mò.

Trên khuôn mặt Cố Tây Sở không hề có quá nhiều điều phiền muộn vì tình yêu, nên mỉm cười cực kỳ thoải mái: "Còn sau đó gì nữa? Để cô ấy toàn tâm toàn ý với con cá kia thôi!"

Thì ra một người hoàn mỹ như Cố Tây Sở cũng gặp phải chuyện thế này, sự đồng tình trong lòng Hạ Vũ cuộn cuộn dâng trào, cô nghĩ một lát rồi nói: "Thầy ơi, ở đây chẳng có ai khác, thầy muốn khóc thì cứ khóc đi ạ, cùng lắm thì em cho thầy mượn váy lau nước mắt."

Thật sự, trong lời nói của cô có sự chế giễu nhiều hơn là đồng tình. Cô nhất thời không cẩn thận đã xen vào việc riêng tư của Cố Tây Sở, hơn nữa trong tình huống thế này, Hạ Vũ cảm thấy đồng tình là thừa thãi. Người đàn ông mạnh mẽ như Cố Tây Sở đâu cần sự đồng tình từ những người xung quanh.

Cố Tây Sở nghe xong bật cười ha hả, tiếng cười thoải mái hòa vào làn gió, anh ngồi dậy, chỉ vào mắt mình pha trò nói: "Em xem, đã có nước mắt rồi này, nào, cho tôi mượn váy của em."

Nói xong, anh giả vờ như sắp chạm vào gấu váy của Hạ Vũ.

Hạ Vũ cười rũ rượi lăn mấy vòng, cười đến sắp chảy cả nước mắt: "Hơ, đâu có dễ dàng như thế, thầy phải khóc ra nước mắt em mới cho mượn, thầy mau khóc đi đã."

Sau đó, cô nằm trên bãi cát gào to bài hát của Lưu Đức Hoa: "Đàn ông khóc đi, khóc đi, đâu có gì là sai trái...*"

*Bài hát Đàn ông khóc đâu có gì sai trái của Lưu Đức Hoa.

Cố Tây Sở dịu dàng nhìn cô gái điên cuồng trên bãi cát, liền lại gần nằm sổng vai bên cạnh cô. Hai người đều im lặng, nghe biển cả ru tâm hồn mệt mỏi của mình rồi Hạ Vũ từ tốn hỏi: "Thầy ơi, thích một người nhưng không được đáp lại thì phải làm thế nào?"

"Đã cố gắng chưa?"

"Đã cố gắng rồi ạ!"

"Sau đó vẫn thất bại à?"

"Vẫn thất bại ạ!"

"Vậy thì hãy cầu nguyện trong lòng."

"Cầu nguyện điều gì ạ?"

"Cầu nguyện mỗi ngày anh ta đều không hạnh phúc, sau đó em chỉ cần chờ đợi."

"Chờ đợi cái gì ạ?"

"Đợi anh ta quay đầu lại tìm em."

"Cầu nguyện ác độc như thế... hình như chỉ có phù thủy mới làm thôi. Thầy ơi, khi thầy thích người ta mà không được đáp lại thầy đều cầu nguyện như vậy sao?"

"Cái này... đương nhiên là không, trường hợp của chúng ta không giống nhau."

"Sao lại không giống?"

"Nói thế nào nhỉ... Thế này đi, các cô gái đều xứng đáng được chúc phúc, còn về phần đàn ông, những người đàn ông xấu xa rất nhiều, cái này tôi hiểu quá rõ rồi, cho nên đàn ông đều xứng đáng bị nguyên rủa. Thêm nữa..." Cố Tây Sở toét miệng cười xấu: "Hạ Vũ, tôi không giống em, tôi chưa bao giờ

gặp phải tình huống thích một ai đó mà người ta không đáp lại."

Hạ Vũ ngẩn ra, thấy rõ sự trêu chọc trong mắt Cố Tây Sở liền trừng mắt với anh, bật dậy chạy đến bên bờ biển, hét lên với biển cả bao la: "Biển cả ơi, ta nói cho mi một bí mật, thầy Cố Tây Sở bị đá rồi!"

Hét xong, cô quay đầu lại khiêu khích nhìn Cố Tây Sở, cằm hếch lên thật cao, lộ rõ cá tính có thù tất báo.

Cố Tây Sở khẽ mỉm cười, cũng không chịu lép vế bật dậy chạy đến trước mặt Hạ Vũ, hét lớn: "Hạ Vũ bị đá rồi!"

"Thầy mới bị đá!"

"Em mới bị đá!"

"Thầy mới bị đá!"

"Em mới bị đá!"

Hai người đứng bên bờ biển cãi nhau đến long trời lở đất, tâm trạng rất hưng phấn rồi cùng ôm bụng cười rũ rượi.

Hạ Vũ cười sắp chảy nước mắt, vì có sự xuất hiện của thần tượng Cố Tây Sở mà sự u ám trong lòng dần dần loãng đi rồi tan theo cùng bọt sóng.

Buổi tối về đến nhà, Hạ Vũ mở điện thoại lên mới thấy Nghiêm Kí đã gọi cho cô rất nhiều lần, vì lúc ở nhà hát để chế độ im lặng nên cô không nghe thấy. Khóe miệng cô lạnh lùng nhếch lên, nghĩ bụng rốt cuộc anh ta còn gọi đến làm gì nữa, đã từ chối cô đến nước này rồi, còn tàn khốc hơn lên tiếng gấp trăm gấp ngàn lần.

Hạ Vũ đang nghĩ thầm, không ngờ lại có cuộc gọi đến, vẫn là Nghiêm Kí, do dự một lúc, cuối cùng cô vẫn bắt máy.

Hạ Vũ im lặng, giọng của Nghiêm Kí ở đầu dây bên kia hơi sốt ruột: "Tối nay em đi cùng ai vậy? Gọi điện sao không bắt máy?"

Nghe thấy giọng của anh, nỗi đau cô đang cố gắng kìm nén lại ùn ùn kéo đến, như một cái lưới vây lấy tâm hồn, cô buồn bực không nói nên lời.

"Sao lại không nói gì, người đi xe mô tô đó là ai? Sao em có thể tùy tiện lên xe của một người đàn ông xa lạ như thế, xảy ra chuyện thì làm thế nào?" Giọng của Nghiêm Kí đã gần như trách móc.

Ngọn lửa không tên trong lòng Hạ Vũ bùng cháy. Anh đã dùng một phương thức tàn khốc đẩy cô ra xa, bây giờ lại gọi điện đến ám chỉ rằng cô là một cô gái bội chộp. Hạ Vũ chỉ cảm thấy lòng tự trọng bị làm tổn thương đến hai lần.

Như một con nhím xù lông khi gặp nguy hiểm, Hạ Vũ lên tiếng để bảo vệ sự tôn nghiêm của bản thân.

"Đúng, trong mắt anh tôi là đứa con gái như thế, không phải sao? Ngu xuẩn, tùy tiện, không hiểu chuyện, giống như rác rưởi, bụi bặm, không đáng nhắc đến, có phải không?"

Giọng Hạ Vũ hơi run rẩy, kích động nắm chặt lấy điện thoại: "Vì vậy tôi nói người tôi gặp là thầy giáo của tôi, anh cũng sẽ không tin đúng không? Trong mắt anh, tôi là một đứa con gái tùy tiện, nói thích một người rồi lại leo lên xe của một người khác có phải không?" Khóe mắt Hạ Vũ đỏ ửng: "Nghiêm Kí, anh giả vờ giả vịt gọi điện đến làm gì? Si nhục tôi một lần chưa đủ, vẫn muốn si nhục thêm lần nữa..."

"Không phải, Hạ Vũ nghe tôi giải thích..." Đầu dây bên kia, Nghiêm Kí vội nói.

"Tôi không muốn nghe anh giải thích... Tôi không muốn nghe gì nữa..." Hạ Vũ ảm ức bật khóc.

Tất cả ảm ức trong lòng đều theo nước mắt tuôn ra, Hạ Vũ lau nước mắt, lên án: "Để có thể được hẹn hò cùng anh, mỗi ngày tôi đã nhảy suốt mười lăm tiếng đồng hồ, nhưng cứ nghĩ đến anh, tôi lại có thêm dũng khí... Cho dù... tôi là kẻ thua cuộc cũng không đáng bị anh đối xử như vậy..."

Hạ Vũ nghẹn ngào: "Anh cho rằng tôi sẽ vẫn quấn lấy anh sao? Anh nghĩ như thế đúng không? Nghiêm Kí, tôi thừa nhận, tôi thích anh. Nhưng anh vẫn không đáng để Hạ Vũ tôi phải dẹp bỏ lòng tự trọng, bám lấy anh mãi không buông. Tạm biệt!" Hạ Vũ bất ngờ cúp điện thoại, nhìn cái bóng cô đơn của mình trên tường, cuối cùng bật khóc nức nở.

Bạn đang đọc truyện *Dị Dạng Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Hạ vũ sa sút tròn nửa tháng trời, nhưng biểu hiện của cô không giống với người bình thường. Trong suốt nửa tháng ấy, cô điên cuồng khiêu vũ trong

phòng tập, để cơ thể ra đầy mồ hôi, sau đó mệt mỏi nằm xuống sàn, thở hồng hộc như một con cá rời khỏi nước.

Nhảy múa điên cuồng như thế này đối với Hạ Vũ mà nói, là sự lãng quên tạm thời.

Lần này, Hạ Vũ đã đẩy dọa bản thân mình. Mặc dù vết thương ở chân chưa khỏi, nhưng cô vẫn bỏ ngoài tai lời khuyên nhủ của giáo viên, lúc nhảy múa không thêm chú ý, mãi đến lúc không thể chịu nổi cô mới chịu dừng lại để nghỉ ngơi.

Cố Tây Sở là người đầu tiên phát hiện ra sự khác thường lúc cô bước đi. Sau khi hỏi cặn kẽ một hồi, biết được rõ ràng cô tuyệt nhiên không thương tiếc cho bản thân mình, mặt anh ngay lập tức cau lại, bắt đầu mắng mỏ với giọng điệu gay gắt nhất từ trước tới nay: "Chuyện gì? Tâm trạng không tốt cũng đừng có đẩy dọa cơ thể, muốn đánh cược luôn cả tương lai của em có phải không? Nghe đây, ngoài là một vũ công, em chẳng là gì nữa cả! Một vũ công trước hết phải biết yêu quý cái gì, tôi nghĩ không cần phải tốn nước bọt nhắc nhở em nữa. Hôm nay về nhà tự kiểm điểm lại đi, tôi không nhận những sinh viên không có đầu óc."

Hạ Vũ cúi đầu xuống, trước mặt Cố Tây Sở, không nói câu gì cắn chặt môi, cuối cùng im lặng gật đầu.

Về đến nhà, Hạ Vũ nằm lên giường suy ngẫm. Trong nhà rất yên tĩnh, vì trừ ba ra, những người khác vẫn đang ở bên ngoài.

Sự lẻ loi trong lòng chẳng thể nào lắng xuống, Hạ Vũ buồn bực nhìn những hoa văn trên trần nhà, đầu óc rối như tơ vò. Đã hai tuần nay chưa gặp Nghiêm Kí, cô vẫn thường xuyên nhớ đến người đàn ông đó trong những đêm khuya thanh vắng, nhớ đến những mặt tốt, mặt xấu của anh, sau đó không thể nào ngủ được nữa.

Từ khi Tạ Nhất Mạn về nước đến nay, Hạ Vũ đã gặp chị ta mấy lần. Có một lần sau khi cô bước ra khỏi phòng tắm, đi xuống tầng một thì gặp Tạ Nhất Mạn cũng đang bước xuống tầng, khuôn mặt hồng hào, rạng rỡ, khoác một chiếc túi hàng hiệu vừa nhìn đã biết giá trị không ít, trang điểm kỹ càng, chắc hẳn là sắp đi hẹn hò cùng ai đó.

Không cần đoán cũng biết chị ta sắp đi hẹn hò cùng ai. Đối với Tạ Nhất Mạn, đây chỉ là một cuộc hẹn dễ như trở bàn tay, nhưng đối với cô sao lại khó như lên trời. Hạ Vũ thấy trong lòng chua xót.

Cô đang định cúi đầu giả bộ không thấy, không ngờ Tạ Nhất Mạn đã phát hiện ra cô trước. Rõ ràng Tạ Nhất Mạn chỉ lớn hơn Hạ Vũ hai tuổi nhưng giữa ấn đường đã có dấu vết của sự già nua, đến cả khuôn mặt sau khi được trang điểm tỉ mỉ kia cũng tràn trề kiêu hãnh, hàng lông mi đen láy cong vút. Không biết có phải Hạ Vũ bị ảo giác hay không mà cô thấy lúc Tạ Nhất Mạn nhìn mình, trong ánh mắt chứa đựng rất nhiều thứ khó gọi tên.

Hạ Vũ cúi đầu xuống, cố ý bước chậm lại, thậm chí cô còn dừng lại giả vờ đang tìm đồ, khi nghe tiếng giày cao gót của cô nàng kiêu ngạo kia xa dần, trong lòng dâng trào một nỗi buồn thương.

Lần thứ hai Hạ Vũ gặp Tạ Nhất Mạn trong nhà ăn của trường khi cô thờ ơ ngồi xuống bàn ăn với bạn, nghe các bạn nói hươu nói vượn: "Cái chị Tạ Nhất Mạn ấy đúng là khiến người ta ghen tị chết đi được, đúng là may mắn đủ đường, bạn trai vừa nhiều tiền lại đẹp trai, hôm đó còn lên sân khấu hôn chị ta nữa."

Đúng là khoa trương thật!"

"May mà trong cuộc thi chị ta không giành được giải quán quân, nếu không lần này trở về kiều gì chẳng vênh mặt như nữ hoàng..."

"Sao cậu biết không vênh mặt? Nghe nói trong buổi chúc mừng của nhà trường lần này, vốn dĩ ban giám hiệu muốn mời chị ta đọc diễn một bài, cậu biết chị ta nói thế nào không? Chị ta muốn nhảy một tiết mục tập thể, tớ còn nghe nói chị ta đề xuất với trường muốn tự chọn bạn nhảy trong khoa. Các cậu nghĩ xem, rõ ràng là muốn chúng ta làm nền để tôn lên đóa hoa rực rỡ, người gì thế không biết..."

"Hơ, chị ta cũng thật là tham lam, còn chê mình chưa đủ mặt mũi sao?"

"Này, các cậu đừng nói nữa, chị ta đến rồi kia!" Lăng Vũ nhắc nhở hai cô nàng đang hăng say tán gẫu.

Hạ Vũ buồn bực uống canh, lắng nghe động tĩnh của "nhóm thiên kim" bên cạnh. Tiếng cười của họ lớn đến mức từ đằng xa cũng có thể nghe thấy, huống chi bọn họ chỉ ngồi cách Hạ Vũ một bàn. Cô nghe tiếng cô nàng to mồm nhất có tên Quách Nhã Kì đang cười đùa: "Tớ bảo này Nhất Mạn! Nghiêm Kí cũng lạng lẽ quá đấy, mỗi năm lần bảy lượt cũng chẳng chịu ra ngoài chơi, suốt ngày ru rú trong văn phòng không tốt đâu..."

"Các cậu đấy... Tha cho anh ấy đi, anh ấy vốn tính như thế..." Là tiếng của Tạ Nhất Mạn.

"Tớ bảo này Nhất Mạn, mặc dù Nghiêm Kí không có tính thích trêu hoa ghẹo nguyệt, nhưng cậu cũng phải chú ý một chút, các cô gái bây giờ... nhiệt tình lắm đó..."

"Này, Nhã Kì đừng đùa nữa. Nhất Mạn hoàn mỹ như thế, cậu cho là Nghiêm Kí sẽ để mắt đến những đóa hoa đại kia ư? Đúng là nực cười..."

Giọng nói của bọn họ lớn đến mức muốn không nghe rõ cũng khó, đầu Hạ Vũ ơng lên, tay cầm thìa cũng hơi run rẩy. Cô đã không thể phân biệt được bọn họ vô tình hay cố ý nói chuyện lớn như thế, mãi đến khi Lăng Vũ nói: "Hạ Vũ, ăn xong rồi thì đi thôi!"

Hạ Vũ lúc này mới hốt hoảng đứng dậy, bước ra khỏi nhà ăn như chạy trốn. Lúc quay người lại cô thấy như có gai đâm đằng sau lưng, làm cô chỉ muốn đào một cái lỗ giấu mình cho thật kín.

Hạ Vũ cau mày nhớ lại những chuyện không vui, bỗng nhiên điện thoại kêu lên, cắt đứt mạch suy nghĩ của cô.

Là Hải Lạc gọi đến.

"A lô, Tiểu Vũ à? Báo cho cậu một tin vui, bài hát của Liêu Hà đã được siêu sao Eric sử dụng rồi. Tối nay bọn tớ làm party ở biệt thự ven biển của anh ấy, cậu nhanh bắt xe đến đây đi, náo nhiệt lắm đó..."

"Hải Lạc, tớ..."

"Thôi không nói nữa, tớ còn phải thông báo cho những người khác. Tớ cúp máy trước đây, cậu nhất định phải đến đây!"

Hạ Vũ cúp điện thoại, mày cau lại, rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan. Tháng này Hải Lạc luôn ở bên Liêu Hà, miệt mài đêm ngày cùng anh ta chỉnh sửa bài hát, thu âm nên hai người rất ít khi liên lạc. Hạ Vũ cũng sĩ diện, đương nhiên không kể với Hải Lạc về những chuyện giữa mình với Nghiêm Kí.

Bây giờ, mối liên hệ duy nhất giữa Hạ Vũ và Nghiêm Kí là Hải Lạc và Liêu Hà. Trong lòng Hạ Vũ do dự có thể gặp lại anh ở bữa tiệc hay không? Nếu gặp thì đối diện với anh thế nào đây?

Giả vờ như người xa lạ lướt qua nhau mà đi sao?

Hạ Vũ nhất thời không có dũng khí, bèn nằm lên giường, trùm kín chăn.

Hơn nửa tiếng đồng hồ nằm trằn trọc, trằn trọc mãi, ai ngờ Hải Lạc thấy Hạ Vũ vẫn chưa đến liền gọi điện thúc giục không ngừng. Hạ Vũ đành miễn cưỡng bắt máy, vốn định tìm cớ gì đó, không ngờ đầu dây bên kia quá âm ỉ, Hải Lạc không ngừng hét lên trong điện thoại: "Giơ cơ Tiểu Vũ, cậu nói gì? Ôn quá không nghe thấy gì cả, đừng rề rề nữa, đến nhanh đi!"

"Được rồi!"

Hạ Vũ bật dậy, mặc quần bò, áo phông, tóc buộc đuôi gà, nét mặt tươi tắn bước ra ngoài.

Xuống xe trước cửa biệt thự của Liêu Hà, Hạ Vũ nhìn đường quốc lộ ven biển, nổi cô đơn dằng dặc vô bờ bến. Ngày đầu tiên cô gặp Nghiêm Kí dường như đã xảy ra vào một thế kỷ trước, rõ ràng rất muốn quên đi, nhưng cô lại cứ nhớ rõ ràng đến khắc cốt ghi tâm.

Tâm trạng Hạ Vũ đương nhiên cũng cực kỳ sa sút.

Trên đường đi cô luôn tự nhủ với mình rằng loại đàn ông như Nghiêm Kí có gì là tốt? Lúc nào cũng tỏ vẻ lạnh lùng để ngấm ám chỉ với người khác không nên đến gần, chẳng qua chỉ có nụ cười nhìn âm áp, ánh mắt có đôi lúc rất bi thương, đối xử rất tốt với trẻ con. Chẳng qua là...

Cô tự nhủ với mình như thế, nhưng đến cuối cùng, rốt cuộc vẫn không thể nào gạt nổi chính mình vì đã thích người đàn ông ấy đến hết thuốc chữa, đổ tất cả nhiệt tình, dũng khí vào đó, như con thiêu thân lao đầu vào lửa rồi cuối cùng lại làm tổn thương chính bản thân mình.

Hạ Vũ tới được cổng biệt thự ven biển khi bên trong đã rộn rã tiếng nhạc, ánh đèn rọi sáng bãi cỏ, thỉnh thoảng lại vang lên những tiếng reo hò. Hạ Vũ đứng bên ngoài do dự một lúc, cuối cùng lặng lẽ bước vào trong.

Hải Lạc đang cầm một chai bia uống cùng các vị khách, thấy Hạ Vũ đi vào, nụ cười trên khóe môi có đôi chút cổ quái, ánh mắt cũng không được tự nhiên. Liêu Hà ở bên cạnh cô ấy đã say bí tỉ nhưng vẫn uống hết cốc này đến cốc khác với mọi người.

Hải Lạc để Liêu Hà lại, vội chạy đến chỗ Hạ Vũ.

Hạ Vũ cứ đứng yên tại chỗ nhìn Hải Lạc, mắt không dám nhìn lung tung ra xung quanh vì sợ bắt gặp phải ánh mắt người mà mình không muốn thấy.

Hải Lạc dẫn Hạ Vũ vào một góc, có vẻ hơi thấp thòm, ngập ngừng: "Hạ Vũ, anh ta..."

Thấy cô nàng vốn cởi mở Hải Lạc bỗng ấp a ấp úng khác thường. Hạ Vũ đã hiểu, hỏi ngược lại: "Anh ấy ở đây?"

Hải Lạc chăm chú nhìn Hạ Vũ, vẻ mặt không đành: "Anh ta cùng bạn gái đến... Xin lỗi cậu, tớ và Liêu Hà cũng mới biết, nghe nói vừa quay lại chưa lâu." Hải Lạc có vẻ rất buồn bực, uống một ngụm bia: "Tớ đã nói rồi mà cậu đâu có chịu, cái kiểu chia tay rồi quay lại thế này nhiều lắm!"

Hạ Vũ không nói gì, mí mắt sụp xuống, dưới ánh đèn là dáng vẻ yếu ớt mà buồn bã.

"Lần này, tớ và Liêu Hà đúng là nhiệt tình quá thành phá hoại, vốn định nhân dịp này làm mối cho cậu với anh họ của anh ấy, ai ngờ..." Hải Lạc buồn bực gãi đầu gãi tai: "Tớ bảo này, cậu có chuyện gì thế? Sao không nói với tớ sớm hơn, tớ cũng sẽ không..."

"Chẳng có chuyện gì đáng nói cả." Hạ Vũ ngẩng đầu lên: "Chỉ là anh ta từ chối tớ mà thôi, thật sự chẳng có chuyện gì đáng nói cả."

Cô nghĩ một lúc rồi hỏi: "Là Nghiêm Kí tự mang bạn gái đến đây à?"

Hạ Vũ như chìm sè sợ cảnh cong, cô biết mình vẫn canh cánh trong lòng chuyện lần trước.

Hải Lạc nhún vai: "Tôi không biết, tối nay Liêu Hà ăn cơm với anh ta, có lẽ bạn gái anh ta cũng có mặt ở đó rồi cùng đến đây..."

Hạ Vũ cúi đầu, cười khổ một lúc rồi cướp nửa chai bia trên tay Hải Lạc, ngửa cổ tu ừng ực một hơi làm Hải Lạc kinh ngạc tròn tròn mắt.

"Hi... everybody... shut up!" Liêu Hà say bí tỉ nhảy lên xô pha, ngất ngưỡng một lúc, lấy chai bia rỗng làm micro: "Đầu heo", tắt hết đèn đi, làm mất ông chó chết đi được."

Anh chàng gầy gò có biệt danh 'đầu heo' nghe lời tắt đèn đi, khiến căn phòng bỗng chốc trở nên lờ mờ, hai ba chục nam nữ thanh niên vỗ tay ầm ĩ, có người còn lớn tiếng đề nghị: "Liêu Hà, chơi trò ghép đôi lần trước đi, ai thua phải nhảy xuống bể bơi!"

Giờ thì hay rồi, tiếng xúi giục vang lên khắp nơi, kèm theo đó là những tiếng vỗ tay lác đác: "Chơi trò đó, chính là nó đấy!"

"Được, chơi trò đó vậy, game time!" Liêu Hà say đến nỗi lão đảo đứng không vững, mặt mũi đỏ bừng.

"Cái đồ điên này, rốt cuộc anh có biết mình đang làm gì không hả?" Hải Lạc cương quyết chạy về phía đó, muốn kéo Liêu Hà xuống: "Xuống đây, xuống đây mau, không chơi trò đó!"

"Oh, baby, kiss me!" Liêu Hà say rượu làm loạn, ôm chặt lấy Hải Lạc rồi đưa đôi môi tiến lại gần làm Hải Lạc xấu hổ tránh bên này sang bên kia. Cô hoàn toàn bỏ tay với anh chàng say bí tỉ này.

Hạ Vũ ngưỡng mộ nhìn cặp đôi đang đùa nghịch kia, ánh mắt lơ đãng lướt qua bên trái liền chạm phải một đôi mắt sâu, trái tim cô bỗng chốc run rẩy.

Nghiêm Kí đứng cách đó không xa đang nhìn cô, còn người bên cạnh anh đứng là Tạ Nhất Mạn.

Hạ Vũ vội quay đầu lại, cảm thấy đến hít thở cũng khó khăn. Cô thở dài một hơi, không ngừng tự nhủ trong lòng: Bình tĩnh, bình tĩnh! Chết tiệt thật, nhất định phải bình tĩnh!

Hải Lạc hoàn toàn bỏ tay với anh chàng say bí tỉ Liêu Hà. Anh ta chạy đến bên đàn dương cầm, chơi một đoạn nhạc với điệu du dương, không màng đến lời khuyên nhủ của Hải Lạc, hét lên: "Trong vòng một phút, ai không tìm được bạn nhảy cứ thế nhảy xuống hồ bơi!"

Lời vừa thốt ra, giai điệu đã vang lên, đám đông bắt đầu nhón nháo tìm kiếm bạn nhảy. Sự ăn ý ngầm giữa các bên dường như đã bắt đầu được hình thành từ lần chơi trước đó.

Thời gian dường như đang quay ngược trở về cái đêm se lạnh đầu xuân ấy.

Hạ Vũ của thời điểm đó không hiểu thế nào là tình yêu, cô đứng trước ngã rẽ của cuộc đời. Cuộc sống như một màn sương mù dày đặc trải ra trước mắt cô, cũng chính lúc ấy cô bước về phía trung tâm của màn sương mù, lớn tiếng hỏi: "Chào anh, tôi có thể mời anh khiêu vũ không?"

Thời gian như đang quay trở lại nhưng không ai biết rằng, thời gian qua đi, cảnh vật cũng đổi thay, bên cạnh anh đã có một bạn nhảy tuyệt vời. Cánh cửa tình yêu đã khép lại trước mắt cô, thứ duy nhất còn lại chỉ là những hồi ức đẹp đẽ có, đau thương có.

Trong tiếng cười đùa, Hạ Vũ gần như không thể thở được. Cô nhìn Tạ Nhất Mạn tươi cười nắm tay Nghiêm Kí, khẽ thì thầm gì đó bên tai anh, nụ cười hạnh phúc tựa làn gió biển, chỉ hận một nỗi không thể thổi vào tâm khảm của từng người.

Hạ Vũ không nhìn rõ vẻ mặt của Nghiêm Kí, nhưng đã cảm thấy cảnh tượng hai người đứng bên nhau tựa như một lưỡi dao, cứ nhẹ nhàng từng chút một đâm vào cô khiến cô thấy mình đang dần dần chết đi.

"Chào cô, tôi có thể mời cô khiêu vũ không?"

Người đang nói là anh chàng trẻ tuổi có biệt danh 'đầu heo', tuổi cũng tương đương với Hạ Vũ, trên khuôn mặt là nụ cười bền bỉ. Hạ Vũ máy móc ngoái đầu lại nhìn anh ta, nói: "Xin lỗi, tôi không biết khiêu vũ."

Tất cả mọi thứ vốn dĩ rất đẹp đẽ, cô nên làm quen rồi yêu những anh chàng trẻ tuổi như thế này để thử nghiệm tình yêu non nớt. Nhưng tất cả lại đến quá muộn, vì vận mệnh đã an bài để cô gặp người ấy trước, khiến cô yêu anh, để rồi đắm chìm trong đau khổ.

Tất cả đã quá muộn, trong mắt Hạ Vũ đọng đầy sự tuyệt vọng.

Bị từ chối, anh chàng trẻ tuổi hết sức bất ngờ, kinh ngạc nhìn Hạ Vũ không nói một lời, dáng vẻ lúng túng, tay chân không biết để vào đâu. Lúc này âm nhạc đã kết thúc, sau đó vang lên giọng nói lộn xộn của Liêu Hà: "Trời đất, 'đầu heo', cậu cũng kém cỏi quá đấy..."

Rất nhiều người vui sướng khi thấy người khác gặp họa, cùng cười ồ lên.

'Đầu heo' luống cuống tay chân, chỉ vào cô nàng Hạ Vũ lạnh như băng, ầm ức nói: "Không phải em, là cô ấy không đồng ý..."

Liêu Hà ngồi xuống ôm bụng cười rũ rượi, hoàn toàn không chú ý đến Hải Lạc đã tức lộn ruột, xoa tay rồi rít: "Mặc kệ, 'đầu heo', Hạ Vũ cùng nhảy xuống nước đi..."

Hải Lạc tức giận đá Liêu Hà một cái. Anh ta bị bắt ngờ, ngã chổng kên ra đất, nhưng vẫn chưa rõ tình hình liên tru tráo: "Bà xã, em làm cái gì vậy?"

Bỗng chốc mọi người sôi sục hẳn lên, thậm chí có người vì trò hề của Liêu Hà mà ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Trong tiếng ồn ào, chỉ có Hạ Vũ không hề nhúc nhích, mắt nhìn thẳng về phía trước, hệt một con rối gỗ xinh đẹp đã mất đi hồn phách. Cô cảm nhận được một ánh mắt từ phía xa vẫn đang hướng về phía mình, nhưng không muốn lại mỉm cười đón nhận ánh mắt anh như xưa nữa.

Mọi người đều cười nói rồi đi đến bên hồ bơi, dưới ánh trăng, có người còn buông tuồng huyết sắc, chỉ đợi một trò hay lại sắp bắt đầu một lần nữa.

Hạ Vũ và 'đầu heo' đứng cùng một phía của hồ bơi. Hạ Vũ nhìn bóng mình phản chiếu trên mặt nước nhấp nhô khuôn mặt lạnh lùng. Vẫn là vị trí cũ như lần đầu tiên, vẫn là ánh trăng lạnh lạnh như thế, và cả gió biển nồm nồm kia, chỉ có điều người đứng bên cạnh cô đã không còn là người cũ nữa rồi.

Vòng đi vòng lại cô vẫn quay về chỗ cũ, nhưng trái tim cô đã bị đánh cắp. Hạ Vũ nở một nụ cười phức tạp.

"Các bạn ơi, ha ha... trời nóng hãy để 'đầu heo' và Hạ Vũ của chúng ta cùng làm đôi uyên ương dưới nước..."

Liêu Hà còn chưa nói xong, chỉ nghe phía bên kia hồ bơi "ùm" một tiếng.

Tất cả mọi người đều lặng nhìn sang, chỉ thấy 'đầu heo' đang đứng đó một mình, không biết phải làm sao. Khi quay sang nhìn, vị trí bên cạnh đã không còn ai, về mặt của 'đầu heo' cực kỳ mờ mịt.

Hạ Vũ đang bơi lội dưới đáy hồ, ánh trăng cùng sóng nước làm bóng dáng uyển chuyển của cô trở nên mờ mờ ảo ảo. Giờ khắc này cô thấy mình được tự do, là nàng tiên cá xinh đẹp vì tình yêu mà chấp nhận biến thành bọt biển.

Trong mắt của tất cả mọi người, Hạ Vũ như một nàng tiên cá thò đầu lên khỏi mặt nước nhấp nhô, dưới ánh trăng tỏa ra một ánh hào quang kì bí, thu hút ánh mắt mọi người.

Cô bơi lên bờ, về mặt vẫn thản nhiên như không, cả người ướt đầm nhưng lại cực kỳ tao nhã đi qua đám đông đang im lặng. Lúc đi ngang qua 'đầu heo', cô dừng lại, hỏi với giọng sắc bén: "Sao anh vẫn còn đứng đó?"

'Đầu heo' cảm thấy cô gái cả người ướt đầm trước mặt cực kỳ lạnh lùng khiến tim đập thình thịch, đến nói chuyện cũng lắp ba lắp bắp: "Tôi... tôi nhảy ngay đây."

Nói xong, anh ta vung về bước lên trước một bước, lao vào trong nước với thái độ cam chịu, đáng về cực kỳ buồn cười.

Tất cả mọi người lại cười ầm lên. Trong tiếng cười đùa liên tiếp hết đợt này đến đợt khác ấy, cô nàng lạnh lùng Hạ Vũ sai bước ra công.

Vào thời khắc nhảy vào trong nước lúc này, Hạ Vũ cảm thấy tất cả các tế bào trong cơ thể đều đang run rẩy, cái đầu phát sốt cũng đang dần hạ nhiệt, ngọn lửa mang tên tình yêu ở trong tim đã tàn lụi, ở trong nước, Hạ Vũ dường như được ném trái mìn vị được sống lại.

Để lại mọi đau khổ và thất vọng vào làn nước, lúc bơi lên bờ, cô đã là một Hạ Vũ vứt bỏ hết thảy bi thương.

Nghiêm Kế à, em xin lỗi, em yêu anh vẫn chưa đủ, em chỉ có thể điên cuồng vì anh đến đây thôi, em không thể vì anh mà làm trái với chuẩn mực đạo đức, bởi vì em là Hạ Vũ.

Cô sai bước, hít thở bầu không khí trong lành của đêm tối, tựa một chú chim non muốn lao về phía bình minh, sắp vươn đôi cánh tự do.

Cô cảm thấy có ai đó đang vỗ nhẹ lên vai liền quay đầu lại. Hải Lạc đứng sau lưng lo lắng, đưa cho cô một chiếc khăn tay khô ráo, ánh mắt nhìn cô chan chứa, dường như đang muốn nói rất nhiều điều.

Hạ Vũ cười khoan khoái, nhận lấy khăn tay, thoải mái nhưn mày: "Tớ biết cậu muốn nói gì."

Hải Lạc lặng lẽ chờ đợi câu nói tiếp theo của cô.

Hạ Vũ cúi đầu lau mái tóc vẫn còn ướt đầm của mình, về mặt trầm tư, sau đó ngẩng đầu trang trọng nhìn Hải Lạc: "Hải Lạc, tình yêu có lẽ cũng giống như khiêu vũ, có những lúc đa phần là bất đắc dĩ. Tớ múa ba lê mười mấy năm, tiêu tốn bao nhiêu thời gian như thế nhưng vẫn không thể nào thích nó được. Tớ đã từng thử, cũng từng ép buộc bản thân, nhưng vẫn thất bại..." Cô hướng tầm mắt ra xa, khuôn mặt tràn đầy sự nuối tiếc: "Tớ khó mà hình dung nổi sẽ múa ba lê cả đời, vì như vậy mỗi ngày đều rất đau khổ, nên tớ dứt khoát từ bỏ, làm lại từ đầu. Tớ chỉ muốn sống xứng đáng với cuộc sống của mình. Vì vậy... tớ đã từ bỏ ba lê, dẫu còn lưu luyến, con người mà, miễn cưỡng bản thân thật sự rất khó. Tình yêu cũng như vậy, không thích chính là không thích, không thể nào thuyết phục bản thân chấp nhận, bởi vì quãng đời còn lại vẫn rất dài, mỗi người đều muốn cùng người mình yêu nhất sống một cuộc sống tốt đẹp nhất. Vì vậy, tớ không hề trách Nghiêm Kế. Trước đây anh ấy đã dạy tớ rằng, trong cuộc sống, con người ta phải biết sống cho mình."

Hạ Vũ mỉm cười nhìn Hải Lạc rồi tiến lại gần khẽ ôm bạn, miệng Hải Lạc méo xệch, cười khổ ôm lấy Hạ Vũ. Hai cô gái cùng sưởi ấm cho nhau trong cơn gió lạnh.

"Tớ bị tình yêu bỏ rơi rồi, tớ rất đau lòng." Giọng Hạ Vũ nhẹ như hơi thở: "Nhưng không sao cả, tớ vẫn còn trẻ, cuộc đời của tớ còn rất dài, có một ngày tình yêu sẽ đến với tớ. Hải Lạc, cậu nói có phải không?"

Nhìn một Hạ Vũ yếu ớt nhưng về mặt lại kiên cường thế này, Hải Lạc kích động trong lòng, đưa tay lên vò loạn mái tóc ướt đầm của Hạ Vũ: "Đồ

ngốc..."

"Đúng thế, so với cô nàng học thổi sáo, cô nàng học khiêu vũ thật sự không được thông minh cho lắm!"

Hạ Vũ mỉm cười thanh thản, gió biển đang hong khô bộ quần áo ướt đầm của cô, cũng hong khô luôn những giọt nước mắt trong trái tim cô.

Cô phóng khoáng lùi lại, sau đó quay người giơ tay lên vẫy vẫy chiếc khăn chào tạm biệt Hải Lạc ở phía sau: "Cô ngốc về đây!"

"Này, để tớ nhờ ai đó đưa cậu về." Ở phía sau, Hải Lạc vội gọi với theo.

"Không cần đâu, giờ còn sớm, vẫn bắt được xe mà." Hạ Vũ không quay đầu lại, bước chân vội vã, rất giống một chú chim non đang đuổi theo ánh bình minh.

Biết Hạ Vũ cần có thời gian yên tĩnh một mình, Hải Lạc đứng im trong gió, nhìn bóng dáng yếu đuối dần đi xa, chỉ khẽ thở dài.

Hạ Vũ rảo bước thật nhanh, dưới ánh đèn đường, đôi mắt cô sáng lấp lánh.

Gió thổi hơi se lạnh, cô ôm vai đón gió bước đi rồi ngẩng đầu nhìn những vì sao trên bầu trời. Vẫn chỉ có mấy ngôi sao ấy đang lẻ loi chiếu sáng, cô nhớ lại lời của Cố Tây Sơn: "Chỉ cần trong lòng có sao là được rồi!"

Hạ Vũ mỉm cười, đột nhiên có ý nghĩ muốn nhảy múa dưới những vì sao.

Nhưng trời lạnh quá, cô tự nhủ phải về nhà sớm thôi.

Tiếng cười nói trong biệt thự dần khuất, chỉ có những ngọn đèn đường lẻ loi bầu bạn cùng Hạ Vũ. Lúc này, phía sau Hạ Vũ có tiếng xe đang đến. Nghĩ là taxi, Hạ Vũ liền dừng lại, định vẫy xe, ai ngờ chiếc xe màu đen đang từ từ đi đến, cô dừng người.

Nghiêm Kí mở cửa bước xuống, đứng cách một quãng nhìn Hạ Vũ. Gió thổi tung mái tóc anh, còn đôi mắt vẫn sâu thẳm tựa như bị bao phủ bởi một màn sương mù, nhìn không ra chút cảm xúc nhưng Hạ Vũ lại thấy trong đó chứa rất nhiều thứ.

Ánh đèn đường ấm áp chạy dọc suốt cả chặng đường, hai người cứ đứng cách một quãng không gần cũng chẳng xa nhìn nhau như thế. Họ cảm thấy có thứ gì đó xa lạ đang tuôn chảy. Phía xa xa là biển cả, từng đợt sóng đang vỗ nhẹ nhẹ vào ghềnh đá.

"Lên xe đi, tôi đưa em về."

"Bạn gái anh đâu?"

Cô lo lắng Tạ Nhất Mạn sẽ nhẹ nhàng bước từ trên xe xuống, mỉm cười thị uy với cô, nhưng có vẻ như chị ta không đi cùng. Hạ Vũ buồn bực, Tạ Nhất Mạn có thể nhẫn nhịn dung thứ cho Nghiêm Kí một mình rồi khỏi đó sao?

Chuyện này không cần em lo. Về mặt Nghiêm Kí không thay đổi, "Lên xe đi!"

"Tự tôi có thể bắt xe về được."

"Lên đi, chỗ này không bắt được xe đâu!"

"Tôi có thể đi bộ về thành phố." Hạ Vũ vẫn kiên trì như cũ.

"Lên xe, đừng có trẻ con như thế nữa!" Giọng Nghiêm Kí khá trầm, đôi mắt với sự bướng bỉnh từ trong xương tủy của Hạ Vũ, anh có đôi chút bất đắc dĩ, đành phải nói nặng lời.

Lại cái giọng dạy dỗ trẻ con như thế, Hạ Vũ quay người nhìn trời đêm, mỉm cười chua chát. Từ đầu chí cuối, phải chăng anh luôn coi mình là một đứa trẻ chưa lớn, thấy cô bộp chộp, chưa chín chắn, cũng không muốn nghiêm túc nhìn nhận sự bày tỏ của cô.

Ai lại để ý đến những lời nói đùa của một đứa trẻ chứ? Trong mắt trẻ con, có lẽ hôm nay nó thích một người, nhưng đến ngày mai nó sẽ quên mất người đó mặt mũi ra sao, chuyển sang thích một người khác.

Đôi mắt với tính khí thất thường của trẻ con, người lớn phải làm thế nào chứ? Qua loa lấy lệ, làm bộ tin tưởng, rồi giây tiếp theo đã quên sạch sành sanh.

Nghiêm Kí đã dùng tâm thái đó để nhìn nhận sự chân thành của cô phải không? Thậm chí anh cũng chưa bao giờ nghiêm túc suy nghĩ về những lời cô đã nói. Anh lạnh lùng nhìn tất thấy những việc cô làm, rồi sau đó đưa ra một buổi hẹn hò cực kỳ sâu sắc ám chỉ với cô rằng, hãy chín chắn lên đi, tình yêu là trái ngọt đơm bông kết trái trong thế giới của người lớn, cô vẫn còn quá nhỏ chưa đủ tư cách để hái nó.

Nghiêm Kí nhìn cô gái bướng bỉnh đang đứng đón gió. Bóng lưng thon gầy đang quay ngược lại phía anh, nhưng chỉ một bóng lưng yên lặng như thế cũng đã làm trái tim anh điên cuồng loạn nhịp. Anh cảm thấy bất lực, không biết phải làm thế nào với cô gái trước mặt.

Anh không ôm ấp nhiều hy vọng với cuộc sống, chỉ có các cô nhóc mới mơ mộng về một cuộc sống tươi đẹp. Trong mắt anh, đó chẳng qua chỉ là tự lừa mình dối người. Cuộc đời là một cuộc hành trình trên biển cả mênh mông, phần lớn thời gian con người phải chống chọi sóng gió, cô đơn, còn cả những

con cá mập ăn thịt người có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Đối với Nghiêm Kí, con đường nhân sinh không có bất cứ thứ gì quý giá hơn sự bình thân. Anh yêu cuộc sống của mình, vì vậy anh đã vạch ra kế hoạch cho cuộc sống đó. Chủ đề của bản kế hoạch là: Bình thân.

Về sự nghiệp, anh muốn công ty phải lớn mạnh hơn nữa bởi vì trong giới kinh doanh hiểm ác, chiến lược phòng thủ tốt nhất, chính là khiến cho mình trở nên lớn mạnh đến mức không ai địch nổi.

Về gia đình, tìm một người con gái xứng với mình về mọi mặt làm bạn đời, cô ấy phải có tư tưởng độc lập, tư thái trầm ổn, thân thể khỏe mạnh, có sự nghiệp để giúp cô ấy thể hiện được giá trị của mình. Hơn nữa, điều quan trọng nhất là cô ấy chấp nhận Lăng Lăng, đồng thời nguyện dùng thời gian rảnh rỗi để yêu thương thẳng bẻ.

Mặc dù về điều cuối cùng, Nhất Mạn vẫn chưa chính miệng hứa với anh, nhưng Nghiêm Kí tin rằng, cô ấy là một người con gái thông minh nên nhất định sẽ làm được.

Đây chính là cuộc sống bình thân mà anh mong muốn, nhưng Nghiêm Kí chưa bao giờ ngờ rằng cuộc sống của anh lại xuất hiện một ngọn lửa nhiệt tình, thiêu đốt cuộc sống, sau đó gần như nuốt chửng tất cả lý trí của anh.

Nghiêm Kí ghét nhất là những chuyện ngoài ý muốn, bởi vì ngoài ý muốn nên anh đã mất đi người chị yêu quý nhất, từ đó gánh nặng đặt lên vai anh, khiến anh vô cùng mệt mỏi.

Đúng, Nghiêm Kí anh là một kẻ hèn nhát. Anh cũng là người, cũng biết sợ trách nhiệm, sợ bản thân làm không tốt, nhưng anh không có sự lựa chọn nào khác.

Mỗi bước đi của anh đều phải thận trọng, bởi vì ba mẹ và cháu trai ở nhà đều trông chờ hết vào anh. Chị gái ở trên trời cũng đang nhìn anh, anh không thể buông thả, cho nên bình thân là tốt nhất.

Cứ tưởng ông trời sẽ thương xót anh, nhưng không ngờ lại mang đến cho anh một điều ngoài ý muốn khác.

Hạ Vũ là điều ngoài ý muốn trong cuộc sống của anh, anh không thể nào tính toán được sự xuất hiện của cô, cũng không thể dự đoán được sự ra đi của cô. Nghiêm Kí nhìn Hạ Vũ đứng yếu ớt trong gió, quay lưng lại với anh, tựa như muốn bay đi cùng làn gió, khiến anh vừa vui mừng lại vừa sợ hãi.

"Hạ Vũ..." Giọng của Nghiêm Kí gần như khản cầu, anh không biết mình có thể nói được gì nữa.

Hạ Vũ quay đầu lại, dùng ánh mắt xa lạ mà sắc bén đánh giá Nghiêm Kí, một lát sau, cô bước đến, mở cửa, ngồi lên xe: "Đi thôi!"

Có lẽ đã thỏa thuận ngầm nên suốt dọc đường hai người không nói một lời nào. Nghiêm Kí đưa áo khoác của mình cho Hạ Vũ vì quần áo trên người cô vẫn còn ướt nhẹp, nhưng Hạ Vũ bướng bỉnh không chịu mặc, anh đành phải bật hệ thống sưởi giữa ngày hè.

Suốt dọc đường, Hạ Vũ chỉ ngồi ngẩn người nhìn ra ngoài cửa xe, một mực không chịu đối mặt với Nghiêm Kí.

Đến cổng nhà Hạ Vũ, xe từ từ dừng lại. Cô không lập tức xuống xe, Nghiêm Kí cũng ngồi yên lặng, biết tiếp theo đây có lẽ là một cuộc nói chuyện liên quan đến hai từ "Tạm biệt!"

"Có một diễn viên từng nói rằng cuộc đời là một hộp sô cô la, anh vĩnh viễn không thể nào biết được miếng tiếp theo mình lấy được là đắng hay ngọt." Hạ Vũ lên tiếng trước, giọng nói rất bình thân.

"Nghiêm Kí, cảm ơn sô cô la mà anh đã tặng em, em đã nếm được vị đắng và cũng nếm được cả vị ngọt nữa."

Cô khẽ mỉm cười với anh: "Em sẽ vĩnh viễn nhớ mùi vị anh đã tặng cho em. Thầy giáo em nói rằng, thích một người mà không được đáp lại thì hãy nguyên rủa anh ta mỗi ngày đều không được hạnh phúc, sau đó đợi anh ta quay đầu. Em đã nghĩ rất lâu, phát hiện mình không làm được." Về mặt Hạ Vũ bỗng chốc mơ màng, sau đó nở một nụ cười chua xót với Nghiêm Kí: "Bởi vì Nghiêm Kí mà em biết đã từng có rất nhiều đau khổ, lúc đau lòng chỉ trốn một mình hút thuốc, cho nên... nguyên rủa như thế em không làm được."

Nghiêm Kí chăm chú nhìn Hạ Vũ đang nhẹ nhàng nói chuyện, trên khuôn mặt không biểu hiện chút cảm xúc nào.

Hạ Vũ chân thành nhìn người đàn ông mình yêu, kìm nén sự đau đớn đang dâng lên trong lòng, nói với giọng nhàn nhạt mà dịu dàng: "Nghiêm Kí, em chúc anh hạnh phúc. Tạm biệt!" Cô cuối cùng cũng giả vờ như không có chuyện gì, nói ra hai tiếng nặng nề, sau đó mở cửa và bước xuống xe.

Nghiêm Kí nhìn Hạ Vũ từ từ đi xa dần, trái tim anh cuối cùng cũng không thể không chế, bắt đầu thấy khó chịu.

Anh biết, Hạ Vũ cũng là một miếng sô cô la trong cuộc đời mình. Anh vô cùng sợ hãi cảm nhận được vị ngọt của cô, sợ hãi sẽ đắm chìm vào trong đó, vì vậy anh đã nhẫn tâm vứt cô vào trong vũng lầy.

Một lát sau, anh nhìn thấy Hạ Vũ bước vào nhà, biến mất khỏi tầm mắt mới đột nhiên không hiểu sao anh thấy cực kỳ sợ hãi.

Cuối cùng anh đã đánh mất cô.

Hạ Vũ về đến nhà, mở cửa ra mới phát hiện trong nhà tối om. Bình thường lúc này ba sẽ ở phòng khách ngồi xem ti vi, thật ra cô biết ông đang đợi những thành viên khác trong gia đình.

Có lẽ hôm nay ba mệt quá nên đi ngủ sớm rồi, Hạ Vũ nghĩ bụng.

Lên tầng trên, phòng của chị Hạ Tang và cậu em Hạ Hâm vẫn tối om. Hạ Vũ lại càng nghi ngờ. Cô về đến phòng mình chuẩn bị tắm rửa, tiện tay lấy chiếc điện thoại vứt trên giường lên xem. Lúc này ra ngoài nhưng cô đã quên không đem theo, hình như đã có mấy cuộc gọi nhờ.

Chị Hạ Tang gọi hai cuộc, Hạ Hâm gọi ba cuộc, ba cũng gọi một cuộc.

Người nhà hẳn đã quen với việc cô thỉnh thoảng về muộn, sao lại cuống quýt tìm cô như vậy?

Chưa bao giờ gặp phải tình huống thế này, Hạ Vũ liền cầm điện thoại, mang máng có linh cảm không lành.

Cô vội gọi điện cho Hạ Hâm. Hạ Hâm ngay lập tức bắt máy, giọng lo lắng hiếm thấy: "Chị hai, chị đang ở đâu vậy?"

"Chị đang ở nhà. Hạ Hâm, chuyện gì vậy? Sao nhà mình chẳng có ai ở nhà hết vậy?"

"Chị hai, chị mau đến bệnh viện trung tâm đi, nhà mình xảy ra chuyện lớn rồi!"

"Hả? Gì cơ?" Hạ Vũ kinh ngạc đến nỗi tim sắp nhảy ra ngoài: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Nhà máy đồ gia dụng bốc cháy, nhà xưởng, kho bãi... cháy hết rồi, mẹ lo quá nên ngắt xiú, bây giờ đang được truyền nước trong phòng cấp cứu." Đầu dây bên kia, Hạ Hâm thấp giọng khóc lóc nức nở.

Cúp điện thoại, tay chân Hạ Vũ lạnh toát, cô vội cầm chìa khóa chạy ra ngoài. Dù là bất cứ mùa nào, thành phố về đêm đều khiến người ta cảm nhận được cái lạnh thấu xương. Hạ Vũ ngồi trên xe, ôm vai suy nghĩ. Sự nghiệp là mạng sống của mẹ, nhà máy đồ gia dụng mà mẹ vất vả kinh doanh mười mấy năm nay là trọng tâm trong sự nghiệp của bà. Nếu như không còn nữa, mẹ làm sao chịu đựng nổi đả kích này?

Hạ Vũ chạy một mạch như điên đến phòng cấp cứu của bệnh viện. Trên hành lang bên cạnh phòng bệnh, chị Hạ Tang vẻ mặt đờ đẫn đứng dựa vào tường, Hạ Hâm nước mắt đầm đìa nhìn cô từ xa, khóe miệng Hạ Vũ run cầm cập: "Mẹ không sao chứ?"

Hạ Hâm chỉ vào phòng bệnh, khóe mắt đỏ ửng: "Không sao, bác sỹ nói mẹ tỉnh lại là không sao rồi. Nhưng mà... nhà máy không còn nữa, tất cả đã cháy hết rồi, nhà chúng ta sắp phá sản rồi. Hu hu hu..."

Hạ Hâm nói mãi rồi tụt xuống ôm đầu khóc nức nở.

"Phá sản..." Hạ Vũ theo bản năng lảo lảo nhấc lại cụm từ xa lạ này. Lúc này đây, sống lưng cô lạnh toát, đầu óc trống rỗng, hoàn toàn lờ không ra chút đầu mối nào.

"Mẹ vay ngân hàng năm mươi triệu để mua đất là lấy nhà máy đồ gia dụng ra thế chấp. Mẹ đã nhờ người tính toán rồi, lấy tài sản cộng với bất động sản trong nhà máy cộng lại đáng giá khoảng sáu mươi triệu, bây giờ ngoài đất ra, tất cả đều hóa thành tro bụi." Chị Hạ Tang đứng sau lưng Hạ Vũ lặng lẽ lên tiếng, đờ đẫn ngẩng đầu nhìn trần nhà trắng toát của bệnh viện, giọng nói cô đơn, lạnh giá.

"Chị cả, công ty bảo hiểm sẽ bồi thường cho chúng ta một ít phải không?"

Hạ Hâm mơ màng ngược mắt lên hỏi, trong đôi mắt sưng mọng lấp lánh ánh sáng của niềm hy vọng.

Hạ Vũ cũng chăm chú nhìn chị Hạ Tang, khát khao sẽ nhận được một chút tin tốt.

Hạ Tang vẫn dựa vào tường bất động, cười đau khổ, ánh mắt chứa đựng sự tuyệt vọng: "Nhà chúng ta đen đui thế đấy, bảo hiểm vừa hết hạn, mẹ bận quá chưa đi mua được, cấp dưới cũng quên không nhắc, nào ngờ lại xảy ra chuyện.

Ông trời đã không che chở cho nhà chúng ta rồi!"

Hạ Tang nói mãi, rồi một giọt lệ tuôn trào nơi khóe mắt.

Hạ Vũ mấp máy đôi môi nức nở, cuối cùng cũng không nói được tiếng nào. Những chuyện trong nhà, cô hoàn toàn không hay biết gì, đến bây giờ mới nhận ra mình là một thành viên vô trách nhiệm như thế nào. Là một đứa con gái, cô không những không chia sẻ âu lo cùng ba mẹ, thậm chí đến việc chủ động tìm hiểu cũng không làm được, mỗi ngày chỉ quan tâm cho việc riêng của mình, cô đúng là đứa con khôn nạn.

Tin tức về một nhà máy đồ gia dụng lớn ở vùng ngoại ô bốc cháy đã lên bản tin sáng thành phố. Ngọn lửa hùng hục cháy liên tục suốt ba giờ đồng hồ, dưới tác dụng của gió, hàng hóa trị giá hàng chục triệu trong nhà máy cũng bị thiêu rụi sạch sành sanh. Trong ống kính máy quay, ba Hạ Vũ đứng đối diện với nhà máy, trầm mặc rất lâu. Trên mặt đất giờ chỉ còn trơ lại một bãi phế thải lộn xộn, mấy phóng viên đang truy hỏi ông mãi không thôi.

Lúc này, Nghiêm Kí đang gấp một miếng trứng hấp vào bát Lãng Lãng, sau đó ngẩng đầu bình thần liếc màn hình ti vi thì thấy một người đàn ông trung niên mặt mũi ửng đỏ đang trốn tránh ống kính máy quay. Sau lưng ông, một nhà máy lớn giờ chỉ còn trơ lại bộ khung trống rỗng, còn cả những đám khói tàn bốc lên từ một góc nào đó. Ngọn lửa như một con thú đói với cái dạ dày khổng lồ đã nuốt chửng hết tất thảy mọi thứ.

Mẹ Nghiêm Kí chăm chú nhìn màn hình ti vi, hai tay ôm ngực, vẻ ngạc nhiên: "Trời ơi, sao lại cháy thành như thế chứ?"

"Tổn thất quá lớn!"

Nghiêm Kí bình thần nhìn màn hình ti vi một lát rồi nói: "Công ty bảo hiểm sẽ phải bồi thường một ít."

Sau đó, anh cúi đầu chăm chú lật qua lật lại nhìn chiếc PDA* trong tay.

*Thiết bị kỹ thuật số hỗ trợ cá nhân.

Đối với nhà họ Nghiêm, buổi sáng cứ bình thản trôi qua với những tin tức và tiếng chim hót như thế.

Nhưng buổi sáng này đối với nhà họ Hạ là một cơn ác mộng, hy vọng vĩnh viễn không bao giờ trở lại. Khi ánh bình minh hé rạng, dù có gặp ác mộng cũng phải tỉnh lại, lúc này họ đã chẳng còn gì cả.

Mẹ Hạ Vũ sau khi tỉnh lại đã khôi phục dáng vẻ bình tĩnh. Bà lặng lẽ ngồi trên đầu giường, khuôn mặt già nua, dường như qua một đêm đã già đi mười tuổi. Thần thái của một người phụ nữ thành đạt trên án đường trước đây đã biến mất không còn chút dấu vết, thay vào đó là khuôn mặt tràn đầy sự mệt mỏi, yếu đuối.

Chỉ vèn vẹn có ba giờ đồng hồ mà ngọn lửa đã thiêu hủy toàn bộ tâm huyết suốt mười lăm năm trời. Ngoài lý do ông trời không phù hộ, dường như không thể tìm thấy bất kỳ sự giải thích hợp lý nào khác.

Hạ Vũ ngồi xuống bên giường, nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của mẹ, hai mẹ con nhìn nhau không nói gì, chỉ có những giọt lệ rung rung nơi khóe mắt đã nổi lên tâm trạng tuyệt vọng tận sâu nơi đáy lòng của cả hai.

Bà Tần Hân nhìn ba đứa con đang cố nén nước mắt phía cuối giường, chúng chỉ mới hai mươi mấy tuổi đầu, chưa từng trải sự đời, khuôn mặt vẫn còn búng ra sữa. Trong lòng bà khổ sở, không nhìn được nữa, nước mắt liền tuôn ra như mưa, lầm bầm nói: "Mẹ có lỗi với các con, mẹ muốn cho các con một cuộc sống tốt đẹp hơn nữa, ai ngờ... ngược lại đã làm khổ các con..."

"Mẹ... mẹ nói lung tung gì vậy?" Hạ Tang nghẹn ngào, quay lưng lại lau nước mắt, giọng nói vẫn rất cố chấp: "Mẹ nói mấy chuyện này để làm gì chứ, chẳng phải chỉ là không có tiền thôi sao? Cả nhà được ở bên nhau mới là điều quan trọng nhất."

Hạ Vũ nắm chặt tay mẹ, cũng vừa khóc vừa nói: "Mẹ à, chị nói đúng, chúng con không để ý đâu, chỉ cần mẹ khỏe mạnh là được rồi!"

Hạ Hâm đứng bên cạnh cũng ra sức gật đầu, nước mắt rung rung.

Ba Hạ Vũ như cây cổ thụ đứng sừng sững trước cửa phòng, hai mắt đỏ ửng nhìn vợ con ở bên trong, cuối cùng ông cúi đầu, lau đi những giọt nước mắt già nua lăn dài trên gò má.

Mấy ngày sau đó, cả nhà Hạ Vũ vừa bận rộn lại vừa bị giày vò. Mọi ngày bà Tần Hân sức lực dồi dào nay lại ốm nằm liệt giường. Mỗi ngày bà đều nằm trên giường nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ, không nói chuyện với bất kỳ ai, cả ngày chỉ ăn được một chút. Một trận hỏa hoạn bất ngờ đã thiêu hủy tâm huyết suốt mười mấy năm, cũng đánh sụp luôn tinh thần của bà.

Điện thoại của mẹ tắt máy, cục diện rối tung rối mù còn lại đành phải giao cho ba. Lúc này, ba lại trở thành trụ cột gia đình. Ông toàn quyền nhận các cuộc gọi đến. Hàng ngày, thấy điện thoại kêu lên liên tục, ba đứa con không yên tâm nên đều không đến trường, nhưng cứ nhìn thấy ba cau mày ra ngoài nhận điện thoại đối phó với người này người nọ, trong lòng lại nặng nề thở không ra hơi. Tất cả đều là điện thoại đòi nợ.

Cũng sau khi xảy ra chuyện, Hạ Vũ mới biết chút ít về tình hình kinh tế trong nhà. Cô kinh ngạc hồi lâu không nói được lời nào.

Hai năm nay, ngành kinh doanh bất động sản đang rất "hot". Mẹ thấy đám bạn bè trong giới kinh doanh của mình, người chuyên kinh doanh công thương nghiệp thì chỉ lời chút đỉnh, còn người chuyên bất động sản thì lại kiếm được rất nhiều. Mẹ cũng bị hấp dẫn, liền tìm mấy người bạn cùng hợp tác. Đợt vốn khởi động kỳ đầu tiên đã dùng hết sáu mươi triệu, trừ khoản vay năm mươi triệu mà Hạ Tang biết ra, sau này mẹ còn mượn thêm mười triệu nữa, thậm chí còn vay nóng bọn cho vay nặng lãi thêm mười triệu. Những chuyện này, trừ ba ra, mấy chị em trong nhà hoàn toàn không biết gì.

Hiện giờ nhà thiếu nợ gần một trăm triệu, Hạ Vũ nghe xong hồi lâu vẫn không định thần lại được. Cô chưa bao giờ nghĩ mẹ là một người phụ nữ dám mạo hiểm như thế. Lúc chưa xảy ra chuyện, cô luôn kính phục bà là một người phụ nữ quả cảm, sau này lại thấy cách làm đánh cược hết thảy này thật sự làm người khác khiếp sợ.

Ba đương nhiên là biết tất cả. Ba nhàn nhả ở nhà làm một người nội trợ trong gia đình nhưng không có nghĩa ông bỏ mặc hết thảy công việc không quan tâm. Ông từng khuyên can vợ, họ từng cãi nhau, "chiến tranh lạnh", nhưng rốt cuộc ông vẫn phải khuất phục. Ai bảo trong gia đình này phụ nữ đi kiểm tiền nên quyền phát ngôn của ông cũng yếu đi mấy phần.

Ông cho rằng cùng lắm chỉ mạo hiểm một chút, ông trời sẽ phù hộ cho nguồn vốn không bao giờ đứt đoạn, kết quả là ông trời vốn ghét những người quá tham lam và nóng vội!

Tối hôm đó, ba Hạ Vũ gọi ba chị em vào thư phòng, sau khi ngồi vào bàn, nhìn đôi mắt lo âu mà trong sáng của các con, trái tim ông đau đớn thất lại.

Nhưng chuyện cần nói vẫn phải nói. Ông nghĩ rằng các con đều là những đứa trẻ ngoan, trước đây ông luôn coi chúng như những đóa hoa trong nhà kính, không nỡ để các con phải trải qua sóng gió, chung quy lại đã làm chúng trở nên yếu ớt, không hiểu chuyện. Hiện tại biến cố của gia đình xảy ra rất bất ngờ, nhà kính đã bị phá hủy, cuộc sống từ nay về sau có thể không phải là ba mẹ che chở cho các con mà sẽ là các con che chở cho ba mẹ.

Các con ông cũng đến lúc phải trưởng thành rồi.

Giọng của ông khàn đặc, dáng vẻ cũng cực kỳ mệt mỏi, trầm mặc một lát, mặc dù không nhẫn tâm nhưng cũng đành phải nói.

"Chuyện trong nhà không cần ba nói thì các con cũng đã biết." Ánh mắt ông tang thương mà từ ái chậm rãi lướt qua ba đứa con, khóe mắt đỏ hoe: "Ba gọi các con vào đây là muốn để các con biết tình hình trước mắt của gia đình mình, để các con cũng có dự tính trước, ít nhất là phải hiểu rõ những ngày tiếp theo đây sẽ như thế nào.

Nhà máy bị cháy, tính toán một cách rập khuôn tổn thất khoảng ba mươi triệu, may mà hai năm gần đây giá đất trong khu công nghiệp tăng nhanh. Ba đã nói chuyện với mấy người bạn hợp tác cùng mẹ các con. Trong thời khắc nước sôi lửa bỏng thế này, họ cũng đồng ý mua lại mảnh đất này, nhưng thương trường như chiến trường, trên thương trường đa phần là những thương nhân tham lam, tàn bạo, cho nên... lúc đầu mẹ con bỏ ra sáu mươi triệu, những người đó chỉ chịu bỏ ra bốn mươi triệu để mua lại."

Nói đến đây, ba từ từ cúi mặt xuống, mấy chị em Hạ Vũ nhìn nhau, trầm mặc đứng dậy.

Giọng nói của Hạ Hâm đã nghẹn ngào: "Ba ơi, chúng ta phải làm sao bây giờ?"

Ba Hạ Vũ ngẩng đầu lên, đôi mắt nghiêm khắc chăm chú nhìn cậu con trai, nghiêm nghị nói: "Con khóc cái gì? Con là con trai duy nhất trong nhà, hai chị của con có thể khóc, nhưng con thì không."

Hạ Hâm ngập ngừng nhìn về mặt già nua của ba dưới ánh đèn, cúi đầu nín khóc.

"Ba ơi, sao người ta có thể làm như thế chứ?" Hạ Vũ nghẹn ngào.

"Thế giới này vốn là như vậy, thất bại thì tứ cụt đuôi, hôm nay nếu anh không chết thì tôi chết, vì vậy lúc này có người giậu đổ bìm leo thì cũng là chuyện bình thường."

Ông nghiêm túc nhìn các con. Hạ Vũ mơ màng cảm thấy ba trước mắt mình lại trở về là viên sĩ quan trẻ tuổi mình mặc quân phục phẳng phiu giống hồi cô còn bé. Dù năm tháng có vô tình thế nào đi chăng nữa cũng không thể tước đi sự sắc bén trong ánh mắt ông.

"Vì vậy món tiền này nếu đem trả nợ ngân hàng và cả chỗ cho vay nặng lãi thì vẫn còn thiếu mười lăm triệu. Ba đã bàn bạc với mẹ các con, trong nhà vẫn còn một ít bất động sản..." Nói đến đây, ông thở dài nặng nề rồi nói tiếp: "Bây giờ cũng chỉ có thể đem bán. Trước đây ba mẹ mua cho các con mỗi người một căn nhà, lại thêm căn biệt thự này, còn cả một ít vàng và đồ trang sức. Di các con cũng bằng lòng cho chúng ta mượn một ít làm vốn quay vòng, cho nên lỗ hổng này cũng có thể miễn cưỡng vá lấp lại được."

Dưới ánh đèn, ông lặng lẽ nhìn ba đứa con đã trưởng thành, một hồi lâu sau mới nói: "Chỉ có điều từ nay về sau, e là... gia đình chúng ta chẳng còn bất cứ thứ gì nữa."

Một giọt nước mắt nóng bỏng lăn xuống từ khóe mắt ông: "Ba mẹ có lỗi với các con, e là sau này các con sẽ phải chịu khổ rồi."

"Ba..." Ba chị em cùng đồng thanh kêu lên, nước mắt cũng tuôn trào.

Sau cánh cửa, mẹ Hạ Vũ đang yếu ớt dựa vào tường khóc nức nở không thành tiếng, khuôn mặt bà đã đầm đìa nước mắt.

Sau mấy ngày mơ màng, cuối cùng Hạ Vũ cũng mang một bộ mặt trắng bệch đến trường. Vì cứ nghĩ đến biến cố của gia đình nên mấy tối nay cô không tài nào chợp mắt được. Còn ban ngày, cô vẫn luôn ở bên mẹ. Nhìn dáng vẻ yếu ớt đến mức gió thổi cũng ngã của mẹ, trong lòng cô rất đau đớn, buổi tối lại càng khó ngủ.

Vốn là nàng công chúa nhỏ trong một gia đình giàu có, từ bé đến lớn chưa bao giờ cô phải lo lắng về chuyện tiền nong. Cô cứ nghĩ cả đời sẽ được dạo chơi trong cung điện của nghệ thuật, không biết rằng chỉ sau một đêm, cô từ thiên đường rơi xuống địa ngục, rồi nhận thức rõ nếu không có tiền sẽ khó mà sống tiếp được, cái nghèo cuối cùng sẽ chèn ép, sống lưng thẳng đứng cũng phải cong xuống.

Hạ Vũ như rơi vào vũng lầy khiến cô chưa thể hoàn toàn định thần được. Đúng lúc ấy nhà trường lại gọi điện đến mấy lần, vì chỉ còn một tuần nữa là lễ kỷ niệm ngày thành lập trường nên không cho phép cô xin nghỉ nữa.

Khi cô đến trường hỏi ra mới biết, tiết mục hạ màn trong buổi lễ kỷ niệm ngày thành lập trường là màn múa tập thể do Tạ Nhất Mạn múa chính. Lần này, Tạ Nhất Mạn được nhà trường cho phép tự chọn bạn nhảy. Chị ta như nữ hoàng đi tuần, dẫn theo nhóm các cô nàng thiên kim tiểu thư kia mở cửa phòng tập.

"Cô. Cô. Cả cô nữa..."

Dáng vẻ hung hăng hếch cằm như đang chọn đồ trong cửa hàng của Tạ Nhất Mạn khiến các nữ sinh khoa khiêu vũ đều âm thầm bắt mắt.

Vốn vũ điệu khiêu vũ hiện đại của Tạ Nhất Mạn chỉ cần mười bạn diễn là đủ, chẳng hề liên quan gì đến lớp múa ba lê, nhưng Tạ Nhất Mạn lại nêu đích

đanh Hạ Vũ học khóa dưới. Điều này trong mắt người ngoài đúng là có đôi chút khác thường.

Hạ Vũ bình thản nghe Lăng Vũ lái nhai bên tai: "Chị ta hung hăng như thế nhưng chẳng ai dám nói gì cả. Nghe nói công ty của bạn trai chị ta cũng là một trong những nhà tài trợ cho buổi lễ kỷ niệm này. Trong ngày lễ, bạn trai chị ta cũng đến, hơn, bao người nhảy cùng chị ta như thế, lại còn bạn những sinh viên khiêu vũ giỏi nhất trường nữa chứ. Mười bạn nhảy, năm người đứng đầu toàn quốc, ba người đứng đầu châu Á, chị ta muốn ra oai cho ai xem? Chẳng qua chỉ là muốn ra oai trước mặt bạn trai và tất cả mọi người trong trường thôi. Buồn nôn quá!"

Hạ Vũ khẽ nhếch miệng, nhưng cuối cùng lại không mỉm cười.

Hạ Vũ hoàn toàn bị động khi trở thành một trong mười bạn nhảy của Tạ Nhất Mạn: Ngày hôm đó, trước lúc tập trung cùng tập luyện, tất cả các cô gái đều mang về mặt bất nhất chờ sự xuất hiện của Tạ Nhất Mạn. Bỗng một trong mười bạn nhảy, đồng thời cũng là thành viên của nhóm thiên kim tiểu thư Quách Nhã Kỳ, đứng ra vênh mặt hát hăm sai khiến.

"Nào các bạn, tôi nghĩ không cần tôi nói thì mọi người cũng biết, để tham gia vào tiết mục này thì dù có tranh nhau sứt đầu mẻ trán cũng chưa chắc đã tranh được. Buổi lễ kỷ niệm ngày thành lập trường sẽ có rất nhiều người đại diện của các nhà hát đến tham dự, họ đa phần đến vì Tạ Nhất Mạn, mọi người hãy biểu hiện cho tốt, chắc chắn cũng sẽ có cơ hội tỏa sáng."

Giọng điệu của Quách Nhã Kỳ thật khiến người khác khó chịu. Chín cô gái còn lại im lặng không nói gì, mỗi người đều khó chịu nói thầm trong bụng.

Hạ Vũ thấy lúc Quách Nhã Kỳ nhìn lướt qua, ánh mắt có dừng lại trên mặt cô lâu hơn một chút nhưng cô chỉ cụp mắt xuống, im lặng không nói gì.

Buổi tập luyện đầu tiên, Tạ Nhất Mạn thông dong đến muộn. Chị ta cũng chỉ khẽ mỉm cười nói một tiếng "xin lỗi", rồi đứng chính giữa phòng tập, thể hiện tư thế múa chính. Vũ đạo của Tạ Nhất Mạn cực kỳ sắc bén, cùng một động tác, người khác nhảy tạo vẻ mềm mại dẻo dai nhưng khi chị ta thể hiện lại tạo nên nét mạnh mẽ và sự khỏe đẹp, sức lực dồi dào tựa không bao giờ cạn.

Cả buổi tập, Hạ Vũ và Tạ Nhất Mạn chẳng hề để ý đến nhau. Trên thực tế, phần lớn thời gian Hạ Vũ đều cúi đầu, ngoài việc cố gắng hoàn thành phần vũ đạo của mình ra, cô từ chối mọi sự giao lưu ánh mắt với người khác.

Hạ Vũ biết Tạ Nhất Mạn nhìn mình, nhưng cô coi như chẳng có chuyện gì. Đây là một trò chơi, chị ta muốn chơi, vậy thì cô sẽ lặng lẽ chơi cùng, mặc chị ta vui vẻ, mặc chị ta đùa thỏa thích. Nhưng Hạ Vũ vẫn có cảm giác chẳng lành.

Điệu nhảy này quá mạnh mẽ, vết thương ở chân Hạ Vũ vẫn chưa khỏi nên bây giờ mỗi khi xoay tròn, nhảy cao, kiễng chân, khi chạm đất cô đều đau đớn không chịu nổi. Trước đó, Hạ Vũ chỉ đến phòng y tế của trường xử lý sơ qua chứ không đi chụp kiểm tra kỹ càng. Cô định đợi sau khi buổi lễ kỷ niệm ngày thành lập trường kết thúc sẽ đến bệnh viện kiểm tra lại cẩn thận.

Sau khi tập luyện xong, các cô gái đều ra về hết. Hạ Vũ đi vệ sinh, lúc bước ra lại gặp Tạ Nhất Mạn đang đứng trước gương trang điểm. Khuôn mặt tinh xảo hệt như đang đeo một chiếc mặt nạ giả tạo, chỉ có sự ngạo mạn trong đáy mắt mới là chân thực nhất.

Hạ Vũ do dự, định cúi đầu đi ra cửa, không ngờ giọng nói hơi khàn của Tạ Nhất Mạn bỗng vang lên.

"Em gái, dù đồ đàn ông đã có bạn gái, không thấy hờn ghen sao?"

Trước mắt Hạ Vũ tối đen, cô đứng sững mấy giây trước cửa, quay lưng lại với Tạ Nhất Mạn rồi bình thản đáp: "Xin lỗi chị, lúc em quen anh ấy, hai người đã chia tay rồi!"

"Nhưng tôi và anh ấy đã nhanh chóng quay lại, không phải sao?" Tạ Nhất Mạn đóng hộp phấn, khẽ mỉm cười, "À, một người đàn ông như thế, người như cô em đây thích cũng không có gì là lạ, hẳn là đã cố gắng không ít phải không?"

Đáng tiếc thật..."

Tạ Nhất Mạn tươi cười rạng rỡ bước đến bên Hạ Vũ, trong ánh mắt là sự khinh bỉ không hề che giấu: "Nhưng tôi vẫn muốn cảm ơn cô, nếu không có cô, tôi sẽ không biết rằng anh ấy lại yêu mình đến vậy, có thể vì tôi mà từ chối cả thế giới."

Tạ Nhất Mạn giả bộ quan tâm ghé sát lại nhìn Hạ Vũ một lát rồi nói: "Sắc mặt của cô không được tốt lắm thì phải. Đang lo mình nhảy kém hơn người khác sao? Chắc chắn, suy cho cùng chỉ là múa ba lê... À, nghe nói kỳ sau cô em sẽ chuyển sang học khiêu vũ hiện đại đúng không? Cố gắng lên nhé!"

Ý cười xấu xa của Tạ Nhất Mạn vẫn dạt dào. Chị ta chăm chú nhìn Hạ Vũ, trong mắt là vẻ ngông cuồng tự cao tự đại, tự cho mình là nhất trên đời khiến người ta khó mà chịu đựng nổi: "Trình độ như cô em thế này, thầy Cổ Tây Sở sẽ không để mắt đâu. Cố lên nhé!"

Hạ Vũ đứng ở bên xe bus lúc chiều tối, ánh mắt xa xăm, cô độc đứng trong gió, trên khuôn mặt lộ ra dáng vẻ bị tổn thương như một đứa trẻ.

Những lời Tạ Nhất Mạn nói cứ văng vẳng trong đầu Hạ Vũ, tựa mũi kim, từng chút, từng chút một đâm vào nơi mềm yếu nhất đáy lòng. Hết lần này đến lần khác, cô nhắc nhở bản thân không được để ý vì đó toàn những lời kích động, nhưng ở nơi sâu thẳm trong tim, Hạ Vũ hiểu đối với môn khiêu vũ hiện đại, cô nhảy chưa được tốt, thật sự vẫn chưa đạt được trình độ cao như Cổ Tây Sở yêu cầu. Ngoài ra, cô còn là một kẻ thất bại hoàn toàn trong tình yêu. Trong mắt Nghiêm Kỳ, cô chỉ là một cô nàng trẻ tuổi điên cuồng vì yêu mà thôi.

"Loser*..."

*Kẻ thất bại.

Hạ Vũ lẩm bẩm từ này trong miệng, đôi mắt mơ màng nhìn về phía trước, nghĩ đến biến cố lớn của gia đình. Cô nghĩ mình chẳng thể giúp được gì cho ba mẹ mà chỉ biết ngồi đó khóc lóc, lại còn phải đối mặt với ngôi sao khiêu vũ mới nổi, đang lên như điều gặp gió Tạ Nhất Mạn. Trước mặt chị ta, cô như càng nhỏ bé, đến dùng khí đáp trả cũng không có, giống như một con ngốc bất đắc dĩ và bị thương.

Giờ phút này, Hạ Vũ hoàn toàn nghi ngờ chính bản thân mình.

Lúc đang đứng ngơ ngác, cô không hề để ý có một chiếc xe quen thuộc vừa lướt qua trước mắt. Nghiêm Kí ngồi trong xe, nhìn cô gái đang đứng mơ mơ màng màng ở bên xe bus, vẻ mặt anh lạnh nhạt, bình thản, thậm chí có thể nói là nghiêm túc. Còn Tạ Nhất Mạn ngồi bên cạnh anh khẽ mỉm cười, rực rỡ như một đóa hoa ngày xuân.

Bây giờ, mỗi lần về đến nhà là một lần dằn vặt trong lòng Hạ Vũ. Đối với cô mà nói, gia đình đã từng là nơi giúp cô tránh mọi thế tục, nhưng bây giờ chỉ có phòng tập mới khiến cô thấy được giải thoát và trở lại trạng thái bình tĩnh.

Trong thời kỳ đen tối nhất của cuộc đời, chỉ có khiêu vũ cứu vớt cô.

Cô điên cuồng khiêu vũ, trốn tránh trong những bước nhảy. Nhưng dù là bộ môn khiêu vũ mà cô trân trọng nhất thì Hạ Vũ cũng không xác định được cảm giác của bản thân lúc này. Nỗi đau đớn từ lòng bàn chân truyền đến không hiểu sao lại làm cô sợ hãi, cảm giác vô cùng bất an, như thể mỗi bước nhảy đều như giẫm lên mũi dao vậy. Trong thời khắc đặc biệt thế này, cô thậm chí không dám cầu cứu bất kỳ ai, cũng như không dám nói với ai hết.

Hạ Vũ không dám thổ lộ với người trong nhà vì tất cả đều đang chống chọi với nỗi đau từ trên trời rơi xuống. Nếu cô nói với họ thì chẳng khác nào nhà đột lại gặp mưa rào, sẽ tăng thêm phiền não cho mọi người. Cô cũng không dám tìm Hải Lạc vì bài hát của Liêu Hà đã đạt giải Bài hát vàng và giải Giương mặt mới xuất sắc nhất nên hai người họ đang chu du khắp paris. Hạ Vũ thậm chí còn chưa kể với Hải Lạc về biến cố của gia đình mình. Cô cố lên tinh thần, vui vẻ đề nghị hai người họ đi ngắm hoa oải hương ở Provence và cùng phổ nhạc ở một làng quê xinh đẹp tại châu Âu.

Mọi người không ai có quyền trút nỗi đau của mình lên vai người khác, dù trời có sụp xuống, dù đau đớn đến sắp nghiền nát bản thân cũng phải kiên cường chịu đựng.

Vũ điệu đau thương chỉ có thể tự nhảy, Hạ Vũ nhìn gương mặt nhợt nhạt in trong gương và tự nhủ với lòng mình.

Ngày hôm sau, như thường lệ cô lại tập trung cho buổi tập luyện. Buổi sáng lúc chuẩn bị ra ngoài, ba dường như có vẻ ngập ngừng muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi.

Vốn đã là con chim sợ cành cong nên chỉ một cuộc gọi đến cũng khiến mọi người thót tim. Buổi tập hôm nay Hạ Vũ khó tránh khỏi việc mất tập trung, biểu hiện có chút sa sút.

Phản cao trào của vũ điệu này yêu cầu vũ công phải xoay tròn ba vòng bằng một chân, sau đó tung mình nhảy lên thành hình số một nằm ngang. Nói tóm lại, yêu cầu với phần chân trong bài khiêu vũ là cực kì cao.

Nếu là lúc bình thường, điều này đối với một vũ công ba lê như Hạ Vũ chẳng hề khó khăn. Cô thậm chí có thể hoàn thành một cách rất nhẹ nhàng tất cả những động tác còn khó gấp mấy lần động tác này. Nhưng hiện tại, mỗi lần xoay tròn hay nhảy lên, đối với cô mà nói là một lần gãy vò. Dẫu cho mỗi lần cô đều tự nhủ với mình rằng "Hạ Vũ, mày có thể mà", nhưng khi trọng lượng cơ thể tập trung hết lên lòng bàn chân phải thì nỗi đau đến tận xương tủy khiến chân cô nhũn ra, muốn ngã quỵ xuống. Cô cắn răng cố đứng thẳng, chỉ có những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán là tiết lộ sự miễn cưỡng của cô.

"O, em gái này, động tác xoay tròn lúc này sao em lại chậm hơn những người khác một nhịp thế?"

Người lên tiếng chất vấn là một trong những thành viên của nhóm các thiên kim tiểu thư - Quách Nhã Kì. Tất cả các cô gái trong phòng tập đều nhìn sang, mặt Hạ Vũ đỏ bừng, gạt mồ hôi trên trán, khẽ nói: "Em xin lỗi!"

"Lại còn múa ba lê nữa chứ, trình độ gì thế không biết..."

Quách Nhã Kì liếc xéo Hạ Vũ, tiếng lầu bầu đủ để tất cả mọi người đều nghe thấy. Hạ Vũ vờ như chẳng nghe thấy gì, cúi đầu ra khỏi phòng tập, tập tễnh từng bước đến nhà vệ sinh.

"Này, con bé Hạ Vũ kia là sao vậy? Múa ba lê sao lại chọn vào đây? Nhất Mạn nghĩ gì thế không biết? Tớ cứ thấy là lạ làm sao ấy."

"Có gì mà lạ chứ, Nhất Mạn làm thế đương nhiên là có mục đích của cậu ấy..."

"Ồ! Cậu nói xem nào!"

"Nghe nói con bé đó chen chân vào, muốn phá hoại tình cảm của Nhất Mạn..."

"Gì cơ?"

"Đồ ngốc, con bé Hạ Vũ đó thích bạn trai của Nhất Mạn, hiểu chưa?"

"Trời đất ơi, thì ra là chuyện này, trông người cũng có vẻ ngoan ngoãn, thì ra lại là loại người này... Này, nhưng tớ vẫn không hiểu lắm, Nhất Mạn có ý gì

đây? Sao lại để con bé đó tham gia vào tiết mục? Cậu ấy còn cho loại người đó cơ hội sao?"

"Chuyện này thì tớ không rõ lắm, nhưng tớ thấy trình độ con bé đó múa ba lê thì còn được chứ khiêu vũ hiện đại thì chẳng ra gì. Bây giờ nghĩ lại tớ mới thấy, đây chính là chỗ cao minh của Nhất Mạn đó. Cậu ấy vô hình trung đã cho con hồ ly tinh ấy một cái tát. Đến lúc đó, bạn trai Nhất Mạn theo dõi dưới khán đài ai là vai chính, ai là vai phụ còn không rõ ràng sao?"

"Thì ra là thế! Nhất Mạn lợi hại thật. Cô ấy còn lâu mới để loại con gái đó vào mắt, cô ấy là ai chứ? Ha ha..."

Các cô gái cùng rời đi nhưng tiếng cười vẫn còn đọng lại mãi không chịu tan biến. Hạ Vũ bình thân ngồi trong phòng vệ sinh kế bên, về mặt đồ dẫn nhìn mắt cá chân, thấy nó đã sưng lên, tựa như một thứ gì đó không thuộc về cơ thể. Cô cảm gặt y tế quấn chặt mấy lớp quanh mắt cá, sau đó lau nước mắt trên bờ mi rồi đẩy cửa ra, bước về chiến trường im lặng kia.

Cuộc sống luôn thiên vị cho kẻ thắng, người chiến thắng luôn xông lên chiến hào, phát cờ chúc mừng thắng lợi. Hạ Vũ đã bắt đầu đi thành kẻ thua cuộc, vậy thì phải tôn trọng quy củ của cuộc chơi, phối hợp với người chiến thắng để trò chơi hạ màn một cách hoàn mỹ.

Hôm nay khi buổi tập luyện kết thúc, phải đối mặt với nhiều ánh mắt mang ý tứ sâu xa của các cô gái, Hạ Vũ lơ đi coi như không thấy, tay xách túi bước ra ngoài.

Khi xuống tầng, cô vô tình nhìn về phía đại sảnh thấy Cố Tây Sở đang nói chuyện với Tạ Nhất Mạn, có vẻ như anh cũng vừa tan lớp. Anh mặc áo sơ mi, quần bò, tay rút túi quần mỉm cười nhún vai với Tạ Nhất Mạn. Trong lúc hàn huyên với chị ta, anh vẫn mỉm cười, vẫy tay với các nữ sinh đi ngang qua, đáng vẻ thân sĩ xưa nay vẫn thế.

Bước chân Hạ Vũ dừng lại, cô do dự một lát rồi tách khỏi dòng người, tạt sang cửa bên chán nản rời đi.

Hạ Vũ tốn sức đi một vòng quanh khu nhà, không ngờ vẫn không tránh được Cố Tây Sở. Anh đứng ở ngã rẽ của tòa nhà, nở một nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời với Hạ Vũ. Hạ Vũ đứng sững, nghĩ bụng, người đàn ông này chính là mặt đối lập với cuộc sống của cô. Anh đứng dưới ánh mặt trời, mọi việc đều suôn sẻ, muốn thứ gì chỉ cần tỏ tay ra là có thể lấy được. Liệu cuộc sống của anh đã bao giờ gặp thất bại?

Cô bước đến gần anh, miệng nở nụ cười e thẹn, gọi khẽ một tiếng "thầy", âm thanh hòa vào làn gió ấm áp.

"Thiên nga nhỏ chưa chào thầy đã vỗ cánh bay đi mất, thầy đành phải đứng bên hồ đợi nó quay về." Giọng Cố Tây Sở hơi đùa cợt, đôi mắt sâu thẳm sáng lấp lánh nhìn Hạ Vũ.

Khuôn mặt ủ dột của Hạ Vũ mang vẻ hơi tức giận, trách móc nhìn Cố Tây Sở, giọng có chút oán trách: "Thầy à, thầy lại phóng điện lung tung rồi!"

"Đúng thật!" Cố Tây Sở thậm chí còn nhướn mày cực kỳ khoa trương, cố làm bộ mệt mỏi: "Phóng điện cả một ngày, mắt cũng mệt rồi!"

Anh nghiêng đầu, tình nghịch chớp mắt với Hạ Vũ: "Nhưng cứ nghĩ lâu lắm rồi chưa phóng điện với thiên nga nhỏ nên thầy liền đến đây, ai ngờ lại dọa cho thiên nga nhỏ sợ chạy mất."

Khi giẫm lên con đường lát đá cuội, từng cơn đau dưới lòng bàn chân truyền đến khiến Hạ Vũ khẽ cau mày, nhưng khi cô ngẩng đầu lên, khuôn mặt đã rạng rỡ như ánh mặt trời: "Thầy cũng thật là, nữ sinh toàn trường chẳng tha một ai, quả đúng là triệt hết đường sống của các nam sinh rồi còn gì."

Tâm trạng của Cố Tây Sở rất tốt, anh nháy mắt ra hiệu với Hạ Vũ: "Đúng thật, thầy cũng thấy hơi sợ, may mà còn biết mấy miếng võ phòng thân. Làm đàn ông không thể giống như Puskin, bị tình địch giết chết được, nói thế nào thì cũng phải chết dưới hoa mẫu đơn chứ, phải không nào?"

"Lêu lêu lêu..." Hạ Vũ làm mặt quỷ trêu Cố Tây Sở, sau đó hai người nhìn nhau, tựa như những người bạn đã quen biết từ lâu, đồng thời họ cùng nở nụ cười từ tận đáy lòng.

Hai người cười nói vui vẻ suốt dọc đường. Cố Tây Sở nói phải đến gặp bạn ở Starbucks nên Hạ Vũ trêu chọc anh nhất định là đi hẹn hò với người đẹp. Cố Tây Sở nhún vai không phủ nhận, bất giác cả hai đã ra đến cổng trường.

"À, phải rồi, vết thương ở chân đã đỡ chưa? Hôm nay tôi mới biết em được chọn nhảy trong tiết mục đó!" Cố Tây Sở hỏi, lòng Hạ Vũ bỗng chốc chùng xuống, cuối cùng cô cũng biết nguyên nhân anh đến tìm cô.

Mặc dù gần đây cô có qua lại khá thân thiết với thần tượng, nhưng một người bạn rộng như anh lại quan tâm đến một kẻ nhỏ bé như cô đã khiến trái tim lạnh giá của Hạ Vũ có chút ấm áp.

Cô im lặng một lúc rồi cười tí mắt nói: "Đã khỏi rồi ạ!"

Cố Tây Sở nghi ngờ, ánh mắt có thể nói là sắc bén. Hạ Vũ giả bộ thoải mái, uyển chuyển xoay tròn một vòng trước mặt anh, tay đưa lên rồi lại hạ xuống, làm động tác cúi chào kết thúc bài biểu diễn, mỉm cười tình quái với Cố Tây Sở: "Thầy thấy không? Chân của thiên nga đã khỏi rồi!"

Đáng vẻ lúc cô mỉm cười rất đẹp, giống như tinh linh xuất trần, ngọt ngào, trong trẻo. Cô cứ mỉm cười ngọt ngào nhìn như thế với bạn, hết một đứa trẻ đang nặng nề đòi kẹo, chớp chớp mắt nhìn, khiến trái tim bạn mềm nhũn như sợi bông.

Giờ khắc này, Cố Tây Sở thất thần đứng ngẩn người, anh nghĩ, nụ cười không pha chút tạp chất này là báu vật khó kiếm nhất thế gian, không ngờ anh lại vô tình nhìn thấy trong một buổi chiều nơi cổng trường khá ồn ào này.

Ánh mắt theo đuổi cái đẹp của Cố Tây Sở dõi theo Hạ Vũ. Anh muốn lưu luyến trong thế giới đẹp đẽ ấy thêm một lát, ai ngờ một giọng nói "Em chào thầy" trong trẻo ở đằng sau đã kéo anh ra khỏi thế giới ấy. Cố Tây Sở ngoái đầu lại, thấy đằng sau có ba cô gái mảnh mai, thời thượng đang bước đến, bên lên cười với anh, hết như những cô nàng quyến rũ bước ra từ trong phim.

"Chào các em!" Cố Tây Sở lịch sự gật đầu.

"Thầy ơi, bài kiểm tra tới thầy hạ thủ lưu tình một chút thầy nhé!" Một trong ba cô gái lên tiếng, khuôn mặt trang điểm tinh xảo đến nụ cười cũng quyến rũ.

"Tôi cũng xin em đừng để tôi thấy tên trong danh sách thi lại nữa." Cố Tây Sở khẽ mỉm cười, lúc này anh đã nhanh chóng quay lại với vai trò là một thầy giáo, nụ cười lạnh nhạt kéo giãn khoảng cách.

"Hi hi, vậy coi như thầy đã đồng ý?"

Hạ Vũ đứng đối diện với Cố Tây Sở, không để tâm nghe cuộc trò chuyện của họ, ánh mắt lơ đãng nhìn về không xa. Đột nhiên, cô sững người, chớp chớp mắt mà không dám tin, lúc này mới xác định mình không nhìn lầm.

Nghiêm Kí đứng cách đó không xa, đang tựa vào chiếc xe màu đen, im lặng đứng đó nhìn cô, cũng không biết đã nhìn bao lâu rồi.

Trong tiếng cười nói của những người xung quanh, hai người đứng cách nhau một con đường rộng, chỉ lẳng lẳng nhìn nhau. Cô ở bên này, anh ở bên kia, cũng chẳng ai sai bước về phía đối phương, cũng giống như trên đường quốc lộ ven biển tối hôm ấy, cô đứng dưới ánh đèn đường chăm chú nhìn anh, nhưng cuối cùng lại không có dũng khí tiến lại gần thêm nữa.

Giữa hai người vốn là một thế cờ không thể gỡ. Họ từng nằm trên hai đường thẳng song song, về sau có nhiều điểm giao nhau như thế cũng chỉ do xuất phát từ sự dừng cảm trong lòng cô nhưng một khi sự dừng cảm đó biến mất thì khó thoát khỏi kết cục bế tắc. Bảo anh bước về phía cô quả là chuyện nghìn lẻ một đêm.

Giờ phút này, Hạ Vũ mới giật mình hiểu ra hành động khi đó của mình ấu trĩ đến nhường nào.

Ánh mắt họ dán lấy nhau, mặc dù cách một quãng nhưng Hạ Vũ vẫn thấy vùng biển sâu thẳm trong đôi mắt anh. Vùng biển đen láy đã từng thu hút cô đắm chìm vào đó, còn hôm nay, cuối cùng cô cũng nhận thua. Vùng biển đó đã thuộc về người khác.

Thấy Tạ Nhất Mạn cách đó không xa đang thông thả bước đến, Hạ Vũ hốt hoảng thu lại ánh mắt, cảm thấy đến hít thở cũng trở nên khó khăn. Cô mỉm cười yếu ớt với Cố Tây Sở: "Thầy ơi, em về trước đây, gặp lại thầy sau ạ."

Sau đó, không đợi Cố Tây Sở đáp lời, cô vội vàng xoay người bỏ đi.

Trong câu chuyện của vợ Hồ thiên nga, hoàng tử Siegfried và thiên nga đen Odillia đã yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên. Thiên nga trắng Odetta cuối cùng chỉ có thể lặng lẽ bỏ đi, cô độc cất tiếng hát đau thương giữa hồ thiên nga.

Hạ Vũ đã từng bướng bỉnh muốn làm thiên nga đen để được hoàng tử yêu thương, nhưng sau khi bừng tỉnh khỏi giấc mộng, cô nhận ra từ đầu đến cuối cô chỉ mang vận mệnh của thiên nga trắng.

Trong làn gió mát, cô cười đến chảy nước mắt.

Đang đứng ở bến xe bus, bỗng có người vỗ nhẹ lên vai Hạ Vũ khiến cô kinh ngạc ngoái đầu lại, gò má vẫn còn vết nước mắt chưa khô.

"Thầy..." Hạ Vũ nghẹn ngào, trong lòng thầm cảm thấy ảo não vì bị người quen bắt gặp khi đang khóc, liền vụng về chữa thẹn: "Gió to quá..."

Cố Tây Sở mỉm cười nhìn cô, nhần mũi nói: "Tại sao cô gái nào khóc xong cũng đổ tội cho gió thế?"

Hạ Vũ nín khóc rồi bật cười: "Ừm, để em nghĩ xem, nguyên nhân rất đơn giản, vì gió không biết nói nên không thể nào chối cãi được."

"Người thật thà là thiệt thòi nhất!" Cố Tây Sở chân thành cảm thán, sau đó còn lẩm bầm một câu: "May mà tôi không thật thà cho lắm!"

"Thầy ơi, thầy xem thầy đã thật thà rồi đó!" Hạ Vũ nhìn Cố Tây Sở cười giảo hoạt, những vết nước mắt trên khuôn mặt đã biến mất không còn dấu tích, vẻ mặt cô lại tươi cười như hoa: "Tự lòi đuôi cáo ra rồi!"

"Đuôi cáo thỉnh thoảng phải lấy ra phơi một chút, nếu không sẽ bị mốc meo mất."

"Đúng thật, hôm nay nắng rất đẹp!"

Hạ Vũ đáp lời, lúc này tâm trạng cô đã chuyển từ âm u sang vui vẻ. Cô không thể không thừa nhận, trước mắt một người đàn ông luôn tỏa ra hơi thở tự do như Cố Tây Sở, trái tim cô cũng không bị bó buộc, đến cả khu vực mang tên cảm giác hài hước trong tư duy cũng sinh động hẳn lên.

Hai người cười cười nói nói, không ai chú ý đến việc đã trở thành tiêu điểm của hai ánh mắt cách đó không xa.

Hạ Vũ về đến nhà là sáu giờ tối. Mọi người trong nhà đã quây quần quanh bàn ăn, mẹ không có ở đó, Hạ Vũ cuống quýt ngồi xuống yên lặng đợi ba nói chuyện.

Ông Hạ Hải ngồi ở vị trí chủ gia đình. Ông nhìn các con một lượt, vẻ mặt trang trọng: "Trước khi ăn, ba có chuyện muốn nói với các con."

Mấy chị em cùng nín thở lắng nghe.

"Các con cũng đã thấy, nhà mình xảy ra chuyện như thế, tinh thần của mẹ các con không chịu đựng được." Ông Hạ Hải dừng lại một lát rồi nói tiếp: "Vì vậy, ba định đưa mẹ các con về quê, chúng ta cũng sắp phải chuyển ra khỏi căn nhà này, ba sợ lúc đó mẹ các con sẽ càng..."

Ông không thể nói tiếp được nữa, chỉ khề thờ dài. Ba chị em bên bàn ăn cũng mang vẻ mặt nặng nề, dưới bàn, hai tay Hạ Vũ đan vào nhau.

"Mặc dù... ở thành phố chúng ta đã chẳng còn gì nữa, nhưng may mà ở quê nhà, mình vẫn còn một ít tài sản. Mảnh đất hơn một trăm mẫu mẹ các con mua hai năm trước vẫn đang tăng giá, thêm nữa phong cảnh ở quê cũng rất đẹp, không khí lại trong lành, chắc chắn sẽ giúp ích rất nhiều cho việc phục hồi tâm trạng của mẹ các con. Sau đó, ba mẹ sẽ suy nghĩ thật kĩ con đường tiếp theo của gia đình mình trong tương lai nên đi như thế nào."

"Ba, vậy còn bọn con?" Hạ Hâm trẻ tuổi nên còn khá xốc nổi, vẻ mặt lạc lõng, bơ vơ như không còn nơi nương tựa. Thực ra, trong lòng Hạ Vũ cũng có nghi vấn này, sự chia cách sắp tới làm cô không dám cất tiếng hỏi. Hơn hai mươi năm nay cô chưa bao giờ sống xa ba mẹ, cũng giống như những thành viên khác trong gia đình, cô cũng cực kỳ lo lắng, thấy bất an cho tương lai vẫn còn là một ẩn số phía trước.

Cô quay đầu chăm chú nhìn ba, mong chờ một câu trả lời.

Ông Hạ Hải mỉm cười: "Trước đây ba giấu mẹ các con, để dành được một chút trong quỹ đen. Số tiền ấy cũng không ít, đủ để mua cho các con một căn nhà. Hai ngày trước ba đã đi xem nhà rồi, đó là một căn nhà trong khu dân cư cũ, tuy không lớn lắm nhưng chắc là đủ cho các con ở. Bây giờ nhà mình đã thành ra thế này, ba... ba hy vọng các con sẽ khắc phục được sự khác biệt về mặt tâm lý, ít nhất... ở thành phố này chúng ta còn có chỗ trú chân."

Ông Hạ Hải từ tốn, nặng nhọc nói từng câu từng chữ. Hạ Vũ chỉ thấy trong lòng chua xót, tuy cô không ngại phải chịu khổ, nhưng cô lo lắng việc ba mẹ sẽ chuyển đi, liền cất tiếng hỏi: "Ba ơi, ba mẹ sẽ đi bao lâu?"

Ông Hạ Hải ngẩn ra, chăm chú nhìn ba đứa con rồi lắc đầu nói: "Ba xin lỗi, ba cũng không thể nào cho các con đáp án, có thể rất nhanh ba mẹ sẽ trở về, cũng có thể..." Ông cúi đầu xuống rồi lại ngẩng lên, ánh mắt nặng nề chan chứa yêu thương: "Hãy cho mẹ các con chút thời gian."

Tối hôm đó, Hạ Vũ mất ngủ. Sự do dự như một tấm lưới khổng lồ, mênh mông vô tận, phủ kín con đường ánh sáng trước mắt cô. Cô đưa tay dò dẫm trong đêm tối mịt mùng, vừa sợ lại vừa bất an.

Cô sờ mắt cá chân phải thấy đã sưng lên rất to, rồi lại cảm nhận được nỗi đau đớn khiến người ta sợ hãi.

Hạ Vũ tự nhủ lòng hãy cố gắng thêm ba ngày nữa.

Rõ ràng chân đã bị thương thì nên dừng lại, nhưng Hạ Vũ lại không muốn rút lui, sự kiêu hãnh trong lòng không cho phép cô chủ động đứng trước mặt Tạ Nhất Mạn nói với chị ta: 'Xin lỗi, em bị thương, em không muốn nhảy nữa.' Không cần nói cô cũng đoán được, những lời này vào tai nhóm người Tạ Nhất Mạn kia chắc chắn sẽ biến thành câu chuyện cô chạy trốn như một kẻ nhút nhát, bọn họ sẽ đàm thọc, bàn luận sau lưng cô: "Con bé đó nhảy không đẹp, sợ mất mặt nên đã chạy trốn."

Cô là Hạ Vũ, không phải là một kẻ nhút nhát chưa lâm trận đã muốn trốn chạy, cho dù cô chỉ là vai phụ, tất cả tiếng vỗ tay chỉ thuộc về Tạ Nhất Mạn và người ngồi dưới khán đài là Nghiêm Kí, thế thì đã sao? Cầm cô vẫn sẽ hát lên thật cao. Hạ Vũ cô cho dù đã thất bại trong tình yêu, nhưng trong cuộc sống, cô không cho phép mình cúi đầu chấp nhận thua cuộc.

Ba ngày tiếp theo là một cơn ác mộng với Hạ Vũ, chung quy lại vẫn do màn biểu diễn trong lễ kỷ niệm ngày thành lập trường sắp tới. Đến cả Tạ Nhất Mạn cũng không dám lơ là, lịch tập luyện dày đặc, mỗi ngày đều tập không dưới sáu giờ đồng hồ. Tập luyện với cường độ cao làm mắt cá chân của Hạ Vũ gần như không thể chịu nổi. Mỗi ngày cô lê bước nặng nề trở về, không ngừng ngâm chân, xức thuốc, đã có lúc cảm thấy sắp không kiên trì tiếp được nữa, nhưng rồi cô cắn răng, gạt hết nước mắt đầm đìa, lại trở thành một Hạ Vũ bước bình cố chấp.

Tận sâu trong đáy lòng, cô coi buổi biểu diễn sắp tới là lời cáo biệt. Cô và Nghiêm Kí bắt đầu bằng một điệu nhảy thì cũng nên dùng một điệu nhảy để kết thúc.

Vào thứ Bảy, lễ kỷ niệm ngày thành lập trường cuối cùng cũng tới. Trong khuôn viên trường là một biển người, các cựu học sinh từ khắp bốn phương đổ về tham dự, đứng kín khắp mọi góc ngách. Mỗi người đều đang kiểm tìm chút kí ức ít ỏi tại nơi vừa xa lạ lại rất đỗi thân quen này, khiến niềm thương cảm khó nói thành lời chiếm lấy trái tim của mỗi người.

Phía sau sân khấu, Hạ Vũ lặng lẽ hóa trang, còn các cô gái khác đều hưng phấn nhảy cẫng lên vì màn biểu diễn sắp tới. Bọn họ đều là vũ công, đã trải qua những giải đấu lớn, lẽ ra tổ chức tâm lý phải vững vàng, nhưng suy cho cùng hôm nay khán giả dưới khán đài vẫn không đồng nhất. Ngoài người phụ trách của các nhà hát lớn ra còn có những anh chị khóa trên đã bộc lộ tài năng trong giới nghệ thuật quốc tế. Có thể nói, rất nhiều cựu học sinh được mời tham dự trong lễ kỷ niệm ngày thành lập trường lần này là thành quả to lớn trong sự nghiệp giáo dục nghệ thuật những năm gần đây của trường.

Đến người đang đạt được những thành công rực rỡ trong sự nghiệp khiêu vũ như Tạ Nhất Mạn cũng cực kỳ coi trọng buổi lễ kỷ niệm này, còn chưa lên sân khấu chị ta đã chạy ra ngoài chào hỏi những vị khách quan trọng. Tối nay nhà trường còn tổ chức một buổi dạ hội lớn và cực kỳ long trọng, nghe nói chị ta đã đặt may mắn bộ lễ phục dạ hội cao cấp. Bất cứ ai cũng có thể nhận ra chị ta muốn nổi bật giữa đám đông đến thế nào.

Trong bầu không khí ồn ào đó, Hạ Vũ lại hoàn toàn lạc lõng. Cô chẳng hề để ý đến chủ đề mà các cô nàng kia đang bàn luận. Tuy nhìn bên ngoài bình thản, nhưng thật ra trái tim cô vẫn đang lơ lửng giữa không trung. Cô có cảm giác hoang mang, hốt hoảng, lo lắng sẽ xảy ra chuyện gì đó, nhưng vẫn tự nhủ rằng mình đã nghĩ quá nhiều.

Chân cô càng lúc càng sưng to và đau hơn. Cường độ tập luyện hai ngày trước làm vết thương ở chân trở nên nghiêm trọng. Cô đau đến nỗi hai đêm rồi ngủ không yên giấc, bàn chân đã sưng tấy vì quá đau nên một lúc lâu không thể chạm được chân xuống đất. Cô sợ hãi đến phát khóc, liền lén vào bếp lấy một ít đá chườm lên chân rồi nghiêng răng nghiêng lợi một hồi lâu con đau mới đỡ hơn một chút.

Sau khi xúc thuốc một lúc, cô cẩn thận lấy miếng gạc buộc chặt mắt cá chân. Vậy là tạm coi như có thể đặt chân xuống, nhảy múa và xoay tròn được.

"Nào, các cô gái, chuẩn bị một chút đi, sau tiết mục tiếp theo sẽ đến lượt chúng ta. Mọi người mau tập hợp lại đây!"

"Woa, khăn trương quá, khăn trương quá!"

Các cô gái bung miệng cười, một lát sau đã tràn trề tự tin. Suy cho cùng, đây cũng chỉ là một buổi biểu diễn bình thường đến không thể bình thường hơn mà thôi.

Hạ Vũ mơ màng nhìn đôi chân. Giày khiêu vũ màu đen làm cô ngẩn người. Cô đã từng mơ ước được mang giày khiêu vũ màu đen rồi nhảy vũ điệu tự do, sôi sục, nhưng không ngờ khi ngày này thật sự sắp đến gần thì đến cả dũng khí bước đi cô cũng không có.

Giờ phút này, cô toát mồ hôi lạnh vì sợ hãi. Cô sợ mình sẽ ngã, sợ bước được bước thứ nhất rồi sẽ không bước được bước thứ hai nữa.

Cô sợ hãi từ tận tâm can, cơ thể bắt đầu hơi run rẩy.

"O, Hạ Vũ, cô còn ngồi ngẩn ra đấy làm gì?" Có người bắt đầu gọi tên cô.

Bọn họ đều học trên cô một khóa, cũng đã nghe một số lời thêm thắt đặt điều nói xấu cô nên ấn tượng tốt đẹp lúc gặp mặt đã biến mất từ lâu. Họ đều là những cô gái thanh cao nên đương nhiên không chấp nhận được hành vi thiếu đạo đức của cô em khóa dưới.

Hạ Vũ gật đầu, từ từ đứng thẳng người dậy bước đi, dáng vẻ như một đứa trẻ mới tập đi, chú ý, thận trọng từng bước.

Lòng bàn chân cô đau đớn nhưng may mắn nó vẫn nằm trong phạm vi có thể chịu đựng. Hạ Vũ nhớ hồi bé cô giáo đã từng nói một câu rằng: "Hãy quên đi thân xác của chính mình, giữ lại những đau đớn cho mình và truyền sự cảm động đến với khán giả, đó là những gì mà một vũ công xuất sắc phải làm."

Do đau đớn mà mặt mũi Hạ Vũ trắng bệch, mỗi bước đi đều lấy câu nói này để cổ vũ bản thân.

Phía sau sân khấu khá chật chội, âm nhạc lại ảm ỉ, Hạ Vũ từ từ chen lên phía trước, nghĩ đến người ấy đang ngồi ở một chỗ nào đó dưới khán đài sau lớp màn che kia thì hai mắt cô sáng như sao. Khi cô ngẩng đầu lên liếc nhìn, thấy Tạ Nhất Mạn tươi cười rạng rỡ trước mắt thì bất giác tâm trí tĩnh lặng.

Lần gặp mặt cuối cùng rồi...

Giây tiếp theo.

"A!!!!"

Hạ Vũ hét lên, nhưng âm nhạc ồn ào ở sân khấu đã át đi tiếng hét của cô.

Không biết có ai đó nhân lúc Hạ Vũ nhấc chân đã giẫm mạnh lên chân phải của cô khiến một nỗi đau đớn khó lòng chịu nổi dâng lên, cả người cô nhún ra, run rẩy mãi không thôi. Trong lúc ánh mắt còn mơ màng, cô ôm lấy lòng bàn chân hốt hoảng ngược mắt lên, chỉ thấy Quách Nhã Kỳ đang sai bước về phía trước, lúc quay đầu lại nhìn cô, trên khóe môi còn nở nụ cười kỳ quái.

Hạ Vũ có cảm giác đau đến không muốn sống nữa. Cô đứng nguyên tại chỗ bằng một chân, cơ thể run rẩy như chiếc lá lung lay trong gió. Tất cả mọi người chỉ lạnh lùng nhìn rồi nghiêng cổ chờ đợi màn biểu diễn của mình.

Chỉ có một chị khóa trên đi đến bên cạnh, hỏi một câu không thân thiết lắm: "Cô không sao chứ?"

Lúc này, đến giọng nói của chị ta Hạ Vũ cũng chỉ nghe được loáng thoáng.

Sức lực toàn thân cô đều dùng để cảm nhận nỗi đau đớn. Một cái giẫm chân lúc này khiến cô dường như nghe thấy cả tiếng gãy xương. Hạ Vũ mơ màng lắc đầu, về mặt đau đớn thì bức tường đứng dựa vào rồi khép hờ mắt, thấy mình đang dần chết đi.

Hạ Vũ hy vọng đây chỉ là một cơn ác mộng. Cô khẩn cầu mau chóng tỉnh khỏi cơn ác mộng ấy, nhưng lại đau đớn phát hiện ra rằng nhắm chặt mắt chẳng hề có tác dụng gì, ngoài việc mở to mắt đối mặt ra, cô không còn sự lựa chọn nào khác.

"Kính thưa quý vị, tiếp theo là tiết mục khiêu vũ hiện đại mang tên "Lột xác" do kiện tướng khiêu vũ quốc tế Tạ Nhất Mạn múa chính. Xin mời các bạn lên sân khấu."

Người dẫn chương trình vừa giới thiệu xong, tiếng vỗ tay liên vang lên như sấm rền. Giờ phút này, máu toàn thân Hạ Vũ như đông lại, cô dường như nghe thấy sự phẫn quyết vô tình của vận mệnh.

"Này, Hạ Vũ, cô làm sao thế hả? Mau lại xếp hàng đi, làm lỡ tiết mục biểu diễn cô có chịu nổi trách nhiệm không?" Có người tức giận vẫy tay với cô, sắc mặt đầy khó chịu. Tạ Nhất Mạn đứng đằng sau nhàn nhả, dùng dung nhìn vẻ khờ đốn của Hạ Vũ, miệng bình thản nở nụ cười châm chọc.

"Vâng, em đến ngay đây." Giọng Hạ Vũ cực kỳ yếu ớt, khuôn mặt đã trang điểm tỉ mỉ giờ cắt không còn giọt máu, mồ hôi trên trán thậm chí còn làm nhòe đi lớp hóa trang, lưng ướt đầm.

Cô không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

Con đường cùng của đời người đang ở ngay phía trước. Nó giống như núi đao, biển lửa khiến người ta không thể vượt qua. Hạ Vũ từ từ cúi đầu xuống, đứng trong nhóm các cô nàng đang hưng phấn, một giọt nước mắt lấp lánh rơi xuống. Cô lặng lẽ lau đi giọt nước còn đọng trên khóe mi rồi nhắc chân đứng vững để mặc nỗi đau đớn khôn cùng theo hệ thống dây thần kinh lan tỏa khắp toàn thân.

Quên đi thân xác của chính mình, giữ lại những đòn đau cho bản thân và truyền sự cảm động đến với khán giả, đó là những gì một vũ công xuất sắc phải làm.

Giờ phút này, Hạ Vũ hiểu rằng, ngoài việc phải cắn răng, lãng quên nỗi đau ra thì không ai có thể cứu vớt cô cả.

Lau khô nước mắt, cô đứng phía trước sân khấu, mang đôi giày khiêu vũ màu đen, nhảy vũ điệu mang tên Lột xác.

Hạ Vũ không biết sự lột xác khi tầm nhả tơ biến thành kén có trải qua sự đau đớn như bị giam mình dưới đáy địa ngục thế này hay không, cô chỉ biết mình đã vắt kiệt hết sức, hết lần này đến lần khác làm tê liệt bản thân. Cô đánh tự nhủ với lòng phải quên đi nỗi đau thể xác, sau đó khi cô nghĩ rằng mình sắp tiến gần đến thành công thì một cú nhảy từ trên cao xuống khiến con đau ở lòng bàn chân như bị xé rách, một dòng điện lan ra khắp toàn thân. Đầu gối cô khuỵu xuống, giãy tiếp theo, cô như một chú bướm bị mất đi đôi cánh, ngã xuống sân sân khấu.

Dưới khán đài xôn xao ầm ĩ.

Trong chớp mắt, khi quỳ một chân trên sân khấu, thế giới của Hạ Vũ hoàn toàn tĩnh lặng. Cô nghe thấy tiếng trái tim đập thình thịch như muốn chui ra khỏi lồng ngực. Giây tiếp theo, cô đứng lên, cắn răng tiếp tục khiêu vũ trong tiếng nhạc.

Bản nhạc kết thúc, quá trình lột xác đau đớn kết thúc, tiếp theo đó là những tiếng vỗ tay lác đác từ dưới khán đài.

P phía sau sân khấu, Hạ Vũ cúi gằm mặt, cắn răng bước xuống sân khấu, khuôn mặt lấm tấm mồ hôi lạnh. Cô gần như đã chống đỡ không nổi, sắp sửa ngã xuống sân.

Tất cả mọi người đều quay đầu lại, trừng mắt phẫn nộ nhìn Hạ Vũ. Trong những ánh mắt ấy toàn là sự trách móc, chế giễu, có người cuối cùng cũng không nhịn được nữa, hung hăng đẩy Hạ Vũ, về mặt bùng bùng tức giận: "Này, cô bị làm sao thế. Nhảy không tốt thì nói sớm đi, sao lại kéo tất cả mọi người cùng mất mặt với cô chứ? Cô sắp tâm làm gì hả?"

Cô nàng đang chất vấn hầm hầm tức giận, sau lưng cô ta có ba bốn người nữa đang đứng đó cười lạnh, vẻ mặt như được xem trò hay. Tạ Nhất Mạn và Quách Nhã Kỳ đứng sững vai cách đó không xa. Quách Nhã Kỳ khẽ thì thầm gì đó với Tạ Nhất Mạn, vừa liếc xéo Hạ Vũ, trên khóe miệng cũng đồng thời nở một nụ cười cực kỳ chói mắt.

"Em xin lỗi, nhưng em đã cố gắng hết sức rồi!" Hạ Vũ cúi đầu yếu ớt xin lỗi, vẻ mặt cực kỳ lạnh nhạt, sau đó chẳng màng đến ánh mắt của tất cả mọi người, cô vịn tay vào tường bước về phía trước, cắn răng chịu đựng nỗi đau đớn kịch liệt, chỉ hận một nỗi không thể mọc cánh để bay khỏi nơi lạnh giá này.

Đầu của cô vẫn ngẩng cao.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều dõi theo cô, nhìn cô lê chân phải một cách đáng thương. Bọn họ đều thấy sự khác thường của cô, liền chụm đầu lại hỏi: "Chân con bé đó bị sao vậy?"

"Ai biết, nói không chừng chỉ giả vờ đáng thương thôi!"

"Cố gắng hết sức cũng chỉ được đến trình độ thế này, ha ha..."

"Một con bé múa ba lê mà cũng đòi đến góp vui..."

Hạ Vũ tập tễnh đi từng bước một, để mặc những lời cay nghiệt đó xuyên vào tai khiến trái tim cô bị tổn thương, nhưng cô chẳng có thời gian chú ý đến chuyện phải tức giận nữa. Giờ phút này đây, trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ duy nhất: Cô muốn rời khỏi đây ngay lập tức, trốn đến một nơi không người để lặng lẽ an ủi vết thương lòng.

Nhưng chỉ một ước nguyện nhỏ nhoi vậy thôi cô cũng không thực hiện được. Khi đi đến ngã rẽ cầu thang, thấy có người đang đến, cô dừng lại. Sau đó, cô dừng lại, ánh mắt thê lương. Tất cả những uất ức, chua xót trong lòng bấy lâu bỗng như thủy triều cuộn cuộn trào dâng, hóa thành một giọt nước mắt trong trẻo, lăn dài trên gò má.

"Thầy ơi... em xin lỗi, em thất bại rồi!"

Như một đứa trẻ chịu ảm ức khi tìm thấy người thân, lúc này giọng nói của Hạ Vũ cực kỳ rầu rĩ.

Hai người đứng cách nhau năm bậc cầu thang, Cố Tây Sở mặt mày u ám ngược mắt lên chăm chú nhìn Hạ Vũ: "Vết thương ở chân em vẫn chưa khỏi đúng không?"

Hạ Vũ không biết phải trả lời ra sao, chỉ im lặng cúi gầm mặt, cảm thấy tất cả sức lực trên người như bị rút hết đi, hai chân cô nhũn ra. Cô bèn ngồi xuống trên bậc cầu thang, vẻ mặt đờ đẫn như một con búp bê gỗ, chỉ có những giọt nước mắt trên khuôn mặt mới tiết lộ sự hối hận.

Bầu không khí có đôi chút cứng nhắc.

Cố Tây Sở bước lên mấy bậc cầu thang phía trước rồi ngồi xuống, vừa ngang ngược nhưng lại rất dịu dàng nhanh chóng cởi giày múa bên chân phải của Hạ Vũ trong tiếng kêu kinh ngạc của cô. Khi nhìn thấy băng gạc trên mắt cá chân của cô, hai mắt anh tối lại. Sau đó, anh lại nhanh nhẹn tháo lớp băng gạc đang quấn trên đó, tay nâng bàn chân phải đã sưng húp lên, hai hàng lông mày nhíu chặt lại.

Hạ Vũ khiếp vía, chăm chú nhìn Cố Tây Sở, vẻ mặt cực kỳ kinh sợ nhưng cô đã chẳng còn thời gian mà chú ý đến chuyện khóc lóc nữa, giờ đây đến hô hấp cũng chậm lại vài nhịp.

"Em muốn tự hủy hoại bản thân có phải không?" Cố Tây Sở lạnh lùng nhìn Hạ Vũ rồi hỏi.

"Thầy..." Hạ Vũ áp ứng, chẳng thể ngẩng đầu lên đối mặt với một Cố Tây Sở như thế này. Sao cô có thể quên rằng dù cho hai người có hòa thuận, vui vẻ bên nhau như bạn bè thì suy cho cùng thân phận của anh vẫn là thầy giáo của cô, mà anh lại nổi tiếng nghiêm khắc với sinh viên.

"Đến một đứa bé ba tuổi cũng biết phải bảo vệ bản thân mình không để bị thương, còn em thì sao? Giáo viên dạy khiêu vũ đầu tiên trong đời em có dạy rằng, cơ thể chính là vốn liếng duy nhất của em hay chưa hả? Em dựa vào nó để kiếm cơm, để sống, không có cơ thể, Hạ Vũ em hoàn toàn chẳng đáng một xu."

Mắt Cố Tây Sở sáng quắc nhìn chăm chăm vào Hạ Vũ: "Cây mạnh, hiếu thắng, không biết yêu quý cơ thể mình, Hạ Vũ, em đã phạm phải lỗi lớn nhất mà một vũ công có thể mắc phải rồi đây! Ít nhất học kỳ này em vẫn là một diễn viên múa ba lê, em chạy đi góp vui gì với mấy cô kia hả? Muốn nhảy điệu khiêu vũ hiện đại còn rất nhiều cơ hội, mới chút đó mà em đã không đợi được sao?"

Cố Tây Sở lắc đầu, nhìn Hạ Vũ rồi nói: "Tôi rất thất vọng về em."

"Thầy ơi, không... không phải như vậy ạ..." Hạ Vũ có trăm cái miệng cũng không thể giải thích. Cô hiểu rõ mình đã hồ đồ làm thần tượng thất vọng, chỉ có điều, sự uất tức trong lòng, không biết kể cùng ai, nên chỉ đành cúi đầu khóc thút thít.

Cố Tây Sở không chịu được đáng về khóc lóc sụt sùi của Hạ Vũ. Cô còn trẻ như thế, mắc sai lầm vốn là quyền lợi riêng của những người trẻ tuổi, đến chính bản thân anh hỏi mới hơn hai mươi tuổi cũng đã từng ôm một bầu nhiệt huyết, đầu Hip - Hop với một đám thanh niên da đen trên đường phố New York. Cho đến một hôm, không cẩn thận nhảy động tác có độ khó cao, khiến suýt chút nữa bị thương đứt sống cổ, anh mới tỉnh táo nhận ra, một tháng vừa qua mình đã làm một việc nguy hiểm biết chừng nào, ngay sau đó liền lập tức dừng lại.

Trong buổi học đầu tiên, mỗi vũ công đều được dạy phải yêu quý cơ thể của mình. Nghe thì có vẻ rất dễ dàng, nhưng thật ra lại chẳng hề dễ một chút nào. Con người là một động vật sống theo cảm tính, càng không nói đến những vũ công đã đắm mình trong hơi thở nghệ thuật suốt thời gian dài, nghề nghiệp yêu cầu họ phải tràn trề cảm xúc, vì vậy nếu có một ngày, khi tình cảm đã lấn át lý trí, có lẽ họ sẽ làm những chuyện ngu ngốc hơn rất nhiều so với người bình thường.

Bài học đầu tiên trong đời sẽ xuyên suốt cả sự nghiệp nghệ thuật của một vũ công. Cố Tây Sở đã từng làm đường lạc lối nên ngoài việc tức giận ra, anh cũng có thể lý giải được hành động của Hạ Vũ.

Anh hiểu Hạ Vũ còn tràn trề sức trẻ, nhưng nhìn mắt cá chân phải đang bị thương nặng của cô, anh âm thầm cầu nguyện cái giá mà cô phải trả cho nó sẽ không quá lớn.

Anh hy vọng cô không bị hủy hoại bởi chính bản thân mình.

Anh chẳng nghĩ ngợi gì liền bế Hạ Vũ đang khóc thút thít lên, làm cô lại kinh ngạc kêu lên lần nữa. Khi đôi mắt trong trẻo nhìn Cố Tây Sở, trái tim anh thật sự đã bị đôi mắt ấy đánh bại, khiến khẩu khí cũng trở nên mềm mại một cách bất đắc dĩ: "Đi bệnh viện. Xảy ra chuyện rồi chỉ biết khóc, khóc thì có tác dụng gì chứ? Lúc lừa tôi em cười rạo rờ lắm kia mà."

Bất giác trong giọng nói của Cố Tây Sở có chút cung chiêu, chỉ có điều hai người vẫn chưa phát hiện ra có rất nhiều thứ thay đổi.

Lớp hóa trang trên mặt Hạ Vũ bị trôi đi vì nước mắt nên trông mặt cô cực kỳ lem nhem, chỉ có đôi mắt còn có thể tạm coi là trong trẻo. Cô chớp chớp mắt mấy lần, chăm chú nhìn Cố Tây Sở mặt mày mới thích ứng được với sự thân thiết thế này, bèn khẽ nói với anh: "Thầy ơi, em có thể tự đi được, bị người khác nhìn thấy thì không hay lắm."

Vừa nói cô vừa lúng túng nhìn ra bốn phía xung quanh, đúng lúc đó lại có sinh viên đi xuống, ánh mắt bất giác hướng về phía hai người. Cố Tây Sở là người nổi tiếng trong trường, gần như không có sinh viên nào không nhận ra anh.

Hạ Vũ đỏ mặt gượng gạo đôi xuống. Cố Tây Sở vẫn sải bước xuống tầng, vừa đi vừa mắng: "Đã đến nước này rồi còn để ý mấy chuyện đó, em có muốn tiếp tục khiêu vũ nữa không? Em sinh ra nào..."

Nói được một nửa, Cố Tây Sở bỗng dừng lại, ánh mắt sâu thẳm nhìn người đàn ông đang lao nhanh lên tầng. Hạ Vũ cũng nhìn theo ánh mắt anh, đột nhiên đôi môi đang mấp máy bỗng dờ ra, chăm chú nhìn Nghiêm Kí ở tầng dưới.

Bước chân gấp gáp của Nghiêm Kí dừng lại. Lúc Nghiêm Kí nhìn thấy Hạ Vũ đang được Cố Tây Sở ôm vào lòng, rõ ràng anh cũng ngẩn ra, nhưng chỉ một giây sau đã nhanh chóng thu lại sự sốt sắng trong đôi mắt, khôi phục lại vẻ lạnh lùng, tự chủ thường ngày.

Anh rút chân phải đang đặt trên bậc cầu thang về, chỉ có điều ánh mắt vẫn dán lên người đôi nam nữ đang ôm nhau ở tầng trên, để mặc cho cảnh tượng này đậm vào mắt anh đau nhói.

Hạ Vũ cũng đau đớn nhìn Nghiêm Kí.

Cô tự hành hạ bản thân mình mấy ngày nay, tất cả đều xuất phát từ người đàn ông trước mắt. Anh vẫn luôn đứng ở nơi cách cô không gần cũng chẳng xa. Cô tiến lên phía trước thì anh lùi lại phía sau hoặc đứng yên bất động, có lúc dịu dàng, có lúc lại lạnh lùng nhìn cô.

Những ngày theo đuổi anh khiến cô thật sự quá mệt mỏi. Cô đã chẳng còn lý do để tiếp tục kiên trì thêm nữa, nhưng ở nơi nào đó trong trái tim cô vẫn rất đau đớn. Rõ ràng cô đã bình tĩnh lại, nhưng cứ nghĩ đến đôi mắt lạnh lùng của anh, lại cảm thấy trong đôi mắt đó có sự dịu dàng làm cô khó có thể từ bỏ bởi vậy khi gặp anh cô không thể nào bình tĩnh được nữa.

"Người em thích là anh ta sao?" Cố Tây Sở hỏi khẽ bên tai Hạ Vũ. Anh chẳng hề xa lạ gì với người đàn ông trước mắt, trong lòng anh đã có một đáp án mơ hồ cho một số chuyện đã xảy ra.

"Vâng ạ!" Hạ Vũ cup mắt, giấu đi nỗi thất vọng và mất mát trong đôi mắt.

Cái thế giới chết tiệt này! Cố Tây Sở hung hăng nguyên rủa trong lòng, đột nhiên hiểu ra vì sao Hạ Vũ lại bị Tạ Nhất Mạn chọn vào tiết mục kia.

Khóe miệng anh nở nụ cười đùa cợt, anh nhìn Nghiêm Kí, nhưng lại hỏi Hạ Vũ: "Anh ta từ chối em à?"

Hạ Vũ ủ rũ gật đầu.

Người thông minh như Cố Tây Sở liền chấp nối các tình tiết, theo bản năng anh lại thấy sự việc không đơn giản như thế.

Anh sải những bước chân vững chãi, đương nhiên cũng không nói rộng vòng tay quanh cơ thể cứng đờ của Hạ Vũ. Cô gái tràn trề sức sống trước đây, giờ phút này lại ủ rũ trốn tránh.

Nghiêm Kí bước sang bên cạnh nhường đường, mắt không chớp chăm chú nhìn hai người, con ngươi đen láy không chút gợn sóng. Lúc đi ngang qua người anh, Cố Tây Sở bỗng dừng lại, ánh mắt nhìn về phía trước nhưng lại đặc ý nói một câu: "Anh đến muộn rồi!"

Anh ấy đâu có đến vì em. Hạ Vũ phản bác trong lòng, bất giác lại trào dâng cảm giác chua xót.

Ai ngờ, giọng nói của Nghiêm Kí bỗng vang lên sau lưng cô, dường như anh đang tự nói với mình: "Đúng vậy, tôi đến muộn mất rồi."

Một giọt nước mắt bỗng lăn xuống gò má Hạ Vũ, thấm ướt vạt áo Cố Tây Sở.

Cố Tây Sở nhìn Hạ Vũ, trong lòng đột nhiên trào dâng một cảm giác rất khó chịu. Anh vốn cho rằng mình chỉ đứng ngoài cuộc chơi nhảm nhí này, chỉ cần làm một người bàng quan, lạnh lùng quan sát, nhưng nhìn về bi thương của Hạ Vũ, anh bỗng nhận ra rằng, bắt đầu từ thời khắc anh ôm Hạ Vũ, anh đã bước vào mê cung của tình cảm, không làm chủ được hành vi của mình nữa.

Cố Tây Sở đưa Hạ Vũ đến bệnh viện với tốc độ nhanh nhất có thể, rồi anh đưa cô đến điều trị ở chỗ bác sĩ khoa xương mà anh quen. Sau khi chụp X-quang, Hạ Vũ cực kỳ trầm lặng, chỉ cúi gầm mặt xuống, đáng vẻ không còn sức sống, hiển nhiên đang rất sợ hãi.

"Xương mắt cá chân có hai vết rạn, một sợi dây chằng ở mắt cá đã bị rách, sao lại bị thương nghiêm trọng đến mức này?" Bác sĩ nhìn bàn chân phải đã sưng húp lên của Hạ Vũ, ánh mắt có đôi chút sắc bén.

"Đáng lẽ phải đến từ sớm, sao lại kéo dài đến tận bây giờ?"

Cố Tây Sở cau mày, "Chiều nay cô ấy vẫn còn khiêu vũ. Xem ra tình hình xấu đi rồi!"

"Gi cơ?" Giọng bác sĩ cao vút lên, hiển nhiên là cực kỳ kinh ngạc: "Đã thế này mà cô vẫn còn khiêu vũ sao? Đúng là loạn rồi!"

Hạ Vũ ngẩn ra nhìn phim chụp X-quang, cuối cùng cũng đem nỗi sợ hãi trong lòng ra hỏi: "Thưa bác sĩ, chân của cháu... có ảnh hưởng đến việc cháu khiêu vũ không ạ? Hôm nay cháu bị người ta giẫm lên, có vẻ càng nghiêm trọng hơn." Hạ Vũ nước mắt rùng rùng nói.

Cố Tây Sở đứng bên cạnh, hai hàng lông mày nhíu chặt lại hỏi: "Trước hay sau khi lên sân khấu?"

Đầu Hạ Vũ đã rơi thành một mớ bông bong, chẳng thể suy nghĩ được gì, liền thành thực trả lời: "Trước khi lên sân khấu ạ!"

"Đã thế rồi mà em vẫn tiếp tục?" Cố Tây Sở vô cùng phần nộ.

"Em..." Hạ Vũ thật thà không biết trả lời ra sao. Cố Tây Sở thật không hiểu rằng, một phút trước khi lên sân khấu cô rơi vào thế cười lên lưng hổ, bao nhiêu đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào cô như thế, ngoài việc gắng gượng lên sân khấu ra cô không còn sự lựa chọn nào khác. Thời khắc gian nan như vậy cô cũng chỉ trải qua duy nhất một lần trong đời, sự đau đớn đó khó có thể hình dung được bằng lời nói, càng đừng nói việc cô ngã xuống sân khấu trước con mắt của bao nhiêu người, đó là sự sỉ nhục trong suốt cuộc đời cô. Nghĩ đến đó, nước mắt Hạ Vũ lại tuôn như mưa, cô cúi đầu lau nước mắt.

Cuộc đời của Hạ Vũ chưa bao giờ thất bại như lúc này. Cố Tây Sở vừa đau lòng vừa tức giận, không trách móc nữa, đành hỏi bác sỹ: "Chắc là không sao chứ?"

Trong lòng anh thấp thỏm bất an. Dây chằng đứt chút nữa thì đứt hẳn, vết thương này quá nghiêm trọng, rất có khả năng sự nghiệp khiêu vũ của Hạ Vũ sẽ kết thúc ngay từ bây giờ.

Về mặt của bác sỹ cực kỳ nghiêm trọng, tỉ mỉ nghiên cứu lại tấm phim chụp X - quang một lần nữa rồi nói: "Rạn xương cộng thêm dây chằng bị tổn thương,

nếu đến sớm một chút thì có thể khả quan hơn, nhưng mà..."

Nói rồi ông ta quay đầu lại, phán một câu: "Trong vòng một năm không thể nhảy là điều chắc chắn."

Hạ Vũ há hốc miệng, có cảm giác như bị tát một chậu nước đá vào mặt, khiến cả người cô lạnh toát, nhất thời không thể chấp nhận được sự thực tàn khốc này.

"Cụ thể thế nào còn phải căn cứ vào tình hình khôi phục mới có thể phán đoán được." Bác sỹ lắc đầu: "Vết thương quá nghiêm trọng, nếu không nghỉ ngơi cho tốt, thậm chí còn ảnh hưởng đến cả sinh hoạt bình thường. Cô bé à, không thể vì khiêu vũ mà làm ảnh hưởng đến nửa đời còn lại đúng không? Nào đi thôi, đi xử lý vết thương một chút, sau đó còn phải bó thạch cao nữa. Sau này, dù thế nào cũng không được vận động mạnh chân phải, chỉ kéo dài ba ngày nhưng có lẽ phải dùng một vài năm mới khôi phục lại được. Cô gái trẻ à, hãy rút ra bài học cho mình nhé."

Ông bác sỹ cẩn thận răn dạy từng điều. Giây tiếp theo, Hạ Vũ nằm bò lên mặt bàn khóc lóc, còn Cố Tây Sở lắc đầu náo nê.

Nghỉ ngơi một năm, đối với một ngôi sao khiêu vũ mới nổi đang từ từ bước lên đỉnh cao mà nói, cũng đủ khiến cô áy như rơi từ trên cao xuống.

Thạch cao trên chân như một cái xiềng nặng trĩu, hoàn toàn bị trói chặt đôi cánh muốn tung bay của Hạ Vũ. Cô ngồi trong xe của Cố Tây Sở, khóc đến đỏ cả mắt, đờ đẫn nhìn về phía trước. Hoàng hôn, trời vẫn xanh ngắt một màu, lúc cả hai ra khỏi bệnh viện, trời đã lất phất mưa bụi.

Thế giới này quả thực biến đổi quá nhanh, luôn có những điều bất ngờ khiến người ta trở tay không kịp.

Hạ Vũ chấp chới trong vòng xoáy biến đổi thất thường ấy. Cô vẫn chưa tìm thấy một tấm bè cho mình nên có cảm giác sắp chết đuối.

Cố Tây Sở đương nhiên cũng hiểu được tâm trạng của cô gái bên cạnh. Anh sợ cô còn quá trẻ, trong lòng chưa đủ mạnh mẽ để nhanh chóng đỡ cho bản thân tiếp tục bước đi nên bất giác thấy lo lắng.

Không thể khiêu vũ cũng giống như một chú chim mất đi đôi cánh, từ đây bầu trời xanh chỉ còn là mơ ước, không những chú chim ấy phải học lại cách bước đi, mà còn phải học cách gian nan sinh tồn trên đất liền như thế nào.

"Thầy ơi, thầy đỗ ở đây đi." Xe chạy đến công viên chỉ cách nhà mấy chục bước chân, Hạ Vũ nặng nề lên tiếng. Cố Tây Sở lo lắng nhìn cô, đang định mở miệng nói chuyện, Hạ Vũ đã cười nói: "Thầy đừng lo cho em, em chỉ là... muốn yên tĩnh một lát, nghĩ xem phải giải thích với bố mẹ thế nào."

Cô cúi đầu xuống, nửa bên mặt yên tĩnh mà đau thương, sau đó nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ dưới ánh hoàng hôn: "Mỗi khi em thấy buồn bực trong lòng đều ra đó ngồi một lúc, đó là vườn hoa bí mật của em."

Ánh mắt Cố Tây Sở dịu dàng: "Tôi có thể ngồi cùng bên vườn hoa bí mật của em một lúc được không?" Rõ ràng vẻ mặt rất lo lắng, nhưng lại cố làm ra vẻ thoải mái nói: "Hoặc che ô cho em, bên ngoài đang mưa mà."

Hạ Vũ lắc đầu, mở cửa xe bước xuống: "Không cần đâu thầy, mưa không lớn lắm, em ngồi một lúc rồi sẽ về, chỗ này chỉ cách nhà em có một hai trăm mét gì đó thôi."

"Thế em về bằng cách nào? Bác sỹ nói chân phải của em không được cử động mạnh." Cố Tây Sở sốt ruột.

"Không sao đâu ạ, em sẽ gọi điện bảo em trai em ra đón."

Vừa nói, cô vừa nhảy lò cò một chân xuống xe. Sau khi đứng vững, Hạ Vũ quay lưng lại với Cố Tây Sở. Cố Tây Sở nhìn bóng dáng thon gầy của cô dưới ánh hoàng hôn, đột nhiên thấy trong lòng đau đớn.

Những lời an ủi anh muốn nói cứ mắc nghẹn nơi cổ họng, khiến anh không thể nói nên lời, hoặc lúc này đây anh nên để cô yên tĩnh một mình có lẽ sẽ có tác dụng hơn so với những lời an ủi trên hình thức. Chỉ có điều Cố Tây Sở vẫn lo lắng Hạ Vũ sẽ nghĩ không thông. Những cô gái có cuộc sống luôn suôn sẻ, khi gặp phải sóng to gió lớn, liệu mấy người có thể tự vượt qua đây?

Hạ Vũ quay người lại, chăm chú nhìn Cố Tây Sở: "Thầy ơi, em xin lỗi, em đã làm thầy thất vọng."

Cố Tây Sở quả thực không thể nhìn đôi mắt to tròn ấy thêm nữa. Anh không chấp nhận nỗi sự trống rỗng và do dự trong đó. Anh nhớ đôi mắt sáng long lanh trước đây, nhớ cô gái do dự, thận trọng đứng kiểng chân nơi cửa lớp trong những buổi chiều mùa xuân kia, liền nói: "Tôi sẽ đợi em, ở phòng học đó!"

Anh chân thành nhìn Hạ Vũ, muốn truyền thêm cho cô chút sức mạnh: "Hãy nhớ những lời tôi đã nói khi đó."

Nhìn chiếc xe của Cố Tây Sở đã đi xa rồi biến mất nơi ngã rẽ, Hạ Vũ đứng trong mưa một lúc, cuối cùng phải rất khó khăn mới nhảy lò cò một chân đến chiếc ghế dài trong công viên. Phía sau công viên, căn nhà thứ ba phía bên phải dãy nhà kia chính là ngôi nhà của gia đình cô. Hạ Vũ ngồi dưới mưa, không hề chớp mắt nhìn về nơi đó, nhớ đến khuôn mặt thiết tha trông ngóng của mẹ từ hồi cô còn bé cho đến khi trưởng thành, đột nhiên trong lòng chua xót, nước mắt tuôn trào.

Thầy nói phải "move on", nhưng điều này quá khó khăn, cô thậm chí còn không có dũng khí về nhà.

Cô đã thất bại trong tình yêu và trong cả cuộc sống của chính mình. Ỗ vào tài năng, trong phút chốc hồ đồ nhất thời đã khiến mười mấy năm cố gắng đổ sông đổ biển. Đây chính là tuổi trẻ với máu và nước mắt của cô, cô lại dễ dàng phui tay xóa sạch, cũng hủy hoại luôn một Hạ Vũ trong trí nhớ đã đổ máu và mồ hôi trong phòng tập.

Hạ Vũ, sao mày có thể ngu ngốc đến như thế? Mày còn có ngày mai ư? Mày của ngày mai có thể cao giọng tuyên bố nhất định sẽ biến giấc mơ của mình thành hiện thực như trước đây nữa sao?

Hạ Vũ đau khổ gào thét trong lòng, nhưng không tìm ra đáp án, cô ôm mặt khóc rung rức, hối hận mãi không thôi. Cô không còn nghe thấy tiếng xe ô tô phóng nhanh qua. Mưa rất nặng hạt, tóc cô dần dần ướt đầm, cô thành tâm cầu xin nước mưa làm cô thức tỉnh.

Bỗng, một đôi giày đen xuất hiện trước mặt Hạ Vũ. Cô buông tay, ánh mắt mơ màng nhìn người mới đến. Khi nhìn thấy khuôn mặt anh, nước mắt cô lại tuôn trào. Tất cả sự điên cuồng và ngu xuẩn của bản thân đều xuất phát từ người đàn ông này khiến tâm trạng kích động của cô khó có thể bình phục lại.

"Anh đến đây để cười nhạo tôi sao? Anh cười đi, tôi không thể khiêu vũ nữa, hu hu..." Cô khóc nức lên từng hồi: "Tôi là một con ngốc, một con bé ngu ngốc."

Đột nhiên Hạ Vũ ngẩng đầu lên, một ngọn lửa hừng hực cháy trong đôi mắt ầng ậng nước: "Anh đến đây làm gì? Anh đi ngay đi, tôi không bao giờ muốn nhìn thấy anh nữa."

Vừa nói, cô vừa cố sức đẩy Nghiêm Kí. Từ khi quen biết anh đến nay, lần đầu tiên cô muốn anh biến mất trước mắt mình, cô khát khao có được sự bình thản trong cuộc sống như những ngày trước đây.

Nghiêm Kí không bỏ đi mà từ từ ngồi xuống, nước mưa làm khuôn mặt anh ướt đầm. Trong mắt anh là một vùng biển, trên vùng biển đó đã lật phất mưa bụi. Anh không còn là người đàn ông lạnh như băng trong mắt Hạ Vũ lúc ban đầu nữa, giờ phút này, anh cũng rất đau lòng, có lẽ trong đôi mắt đó cũng ẩn giấu rất nhiều cảm xúc.

Anh đưa tay dịu dàng lau nước mắt cho Hạ Vũ, nhưng tuyệt nhiên lau mãi cũng không hết. Anh vừa lau xong thì một dòng nước mắt nữa lại tuôn rơi, xen lẫn với nước mưa, nóng đến bỏng tay. Trái tim của anh đã bị nung đến tan chảy.

Ánh mắt Hạ Vũ rầu rĩ nhìn Nghiêm Kí. Cô khóc thút thít, nhìn thẳng vào mắt anh, sau đó nghe anh nói: "Anh sẽ ở bên em trong những ngày tháng em không thể khiêu vũ, được không?"

Dưới làn mưa, anh cực kỳ dịu dàng nửa ngồi nửa quỳ nhìn cô. Chính ánh mắt dịu dàng làm người ta như chìm đắm vào trong đó đã từng khiến Hạ Vũ yêu anh đến hết thuốc chữa. Cô vừa yêu lại vừa hận, hận sự ít nói của anh, hận sự tuyệt tình của anh, hận từng lưỡi dao anh đã đâm mình, lại hận ánh mắt đau khổ của anh lúc đâm lưỡi dao vào người mình.

Đột nhiên, cô thấy khó thở đến nỗi không thể nào chịu đựng nổi. Cô không biết thứ anh trao cho cô có phải là tình yêu hay không, cho dù đúng là như vậy cô cũng không biết sau khi đã mất đi tất cả, cô còn có dũng khí để đón nhận nữa không.

Cô bắt đầu nghi ngờ về Nghiêm Kí, về bản thân và cả quyết định lúc đó của mình.

Hạ Vũ khóc thút thít quay mặt đi, giọng điệu lạnh lùng: "Tôi không cần sự thương hại của anh, anh đi đi!"

"Sau này anh sẽ không đi nữa."

Anh lau những giọt nước mắt trên khuôn mặt cô: "Sau này anh sẽ đứng ở nơi em có thể nhìn thấy, đổi lại thành anh chờ em có được không?"

Hạ Vũ nghiêng đầu sang, nước mắt tuôn trào. Cô quả thực không thể tiếp nhận được việc Nghiêm Kí bỗng dịu dàng như thế, đó đã từng là sự ôn tồn mà đến nằm mơ cô cũng khát khao có được nhưng bỗng một ngày khi nó xuất hiện trước mắt, cô lại không muốn tiếp nhận nữa.

Cô đã vì anh mà gần như điên cuồng, cuối cùng bị thương đến nỗi máu chảy đầm đìa, sau đó anh đã đến, trao cho cô thứ cô đã khát vọng bấy lâu, nhưng tất cả đã muộn, cô không còn sức lực để hưởng thụ thứ tình yêu gò ép này nữa.

Đúng thế! Hạ Vũ nhanh chóng tỉnh ngộ. Tất cả những điều này đều do cô không tỉnh táo tạo nên, cô nhất mực theo đuổi anh mà chưa bao giờ nghĩ xem hai người có hợp nhau hay không. Cô tiếp cận Nghiêm Kế, sau khi trả giá bằng hết thảy, cuối cùng anh cũng chịu trao cho cô tình yêu, nhưng cô có thể đón nhận nó ư? Có lẽ anh rất yêu Tạ Nhất Mạn, có lẽ anh chỉ không nhẫn tâm nhìn sự hủy diệt của cô, có lẽ...

Cô tự vấn lương tâm, có thể đón nhận thứ tình yêu đi ngược lại quan niệm đạo đức này sao? Hạ Vũ cô có thể nắm tay Nghiêm Kế trong cái nhìn chăm chú đong đầy nước mắt của Tạ Nhất Mạn sao?

Còn Nghiêm Kế, suy cho cùng anh yêu cô, hay chỉ là đồng tình với cô?

Cô tự vấn lương tâm hết lần này đến lần khác, khóc đến xé gan xé ruột.

Nghiêm Kế ngồi bên cô, ôm cô dựa vào vai anh. Hạ Vũ bình thần không cự tuyệt.

Cô như một con vật ngoan ngoãn để mặc anh ôm rồi nhẹ nhàng cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán: "Muốn khóc thì cứ khóc đi, hãy khóc cạn nước mắt của hôm nay rồi mỉm cười đối mặt với ngày mai."

Hạ Vũ còn nhớ tới hôm đó khi anh yếu đuối nhất, cô đã từng nói với anh như thế, còn hôm nay, thời thế đổi thay, anh lại đem câu nói này trả lại cho cô.

"Anh đã bao giờ nói rằng đáng về lúc em cười rất đẹp chưa?" Nghiêm Kế tựa cằm anh lên đỉnh đầu cô, nói với giọng ấm áp.

"Anh chưa bao giờ khen tôi."

Nghiêm Kế mỉm cười: "Như vậy xem ra anh là một kẻ hẹp hòi."

"Còn không phải sao, anh chỉ mời tôi có một bát mì với nửa cái hamburger nhân thịt bò."

Nghiêm Kế lại cười. Hạ Vũ dựa vào vai anh, nụ cười chua xót. Hai người giống như đôi tình nhân đã bên nhau bao năm, ngồi tựa vào nhau trên chiếc ghế dài trong công viên dưới mưa, cho dù cả người nhếch nhác, ướt như chuột lột cũng gần nhau để trao cho nhau hơi ấm.

Hoàng hôn đậm dần, bóng tối sắp bao trùm, Hạ Vũ thờ dãi trong lòng, khẽ nói: "Trời tối rồi, tôi phải về nhà thôi, anh có thể đưa tôi về không? Tôi cũng không muốn nhảy về nhà như cãng-gu-ru đâu."

Nghiêm Kế nhìn Hạ Vũ, con ngươi đen lấp lánh sự dịu dàng: "Đó là vinh hạnh của anh."

Anh bế Hạ Vũ lên, cô ôm cổ anh, vùi mặt vào áo sơ mi của anh, nước mắt lặng lẽ tuôn trào. Cô đã từng ngày khát vọng được cảm nhận hơi ấm từ anh, nhưng khi ngày đó thật sự đến, trái tim cô lại cực kỳ đau đớn.

Cô chỉ hy vọng đoạn đường này dài thêm một chút nữa thôi.

Cái ôm dưới mưa đầy ấm áp mà tuyệt vọng. Suốt chặng đường hai người không nói câu nào, lặng lẽ cảm nhận sự gắn gũi của cơ thể và cả tâm hồn.

Đường có dài đến đâu rồi cũng có lúc phải đi đến chỗ tận cùng. Khi đến cổng nhà, Nghiêm Kế đặt Hạ Vũ xuống, hai người nhìn nhau, tình ý dạt dào trong ánh mắt.

Nghiêm Kế gạt chỗ tóc dính trên mặt Hạ Vũ ra sau tai rồi nói: "Đợi hai ngày nữa Lãng Lãng được nghỉ, anh sẽ đưa thằng bé đến đây, thằng bé rất nhớ em, ngày nào cũng đòi gặp em."

Hạ Vũ lại xúc động muốn rơi nước mắt, nhưng cô vẫn cố nén lại chăm chú nhìn Nghiêm Kế, tựa như nhìn người đàn ông này, khuôn mặt này vĩnh viễn không bao giờ là đủ với cô. Cô nói: "Tôi đã đồng ý sẽ dạy thằng bé vũ điệu tởm tình, đáng tiếc, có lẽ phải làm thằng bé thất vọng rồi."

Nghiêm Kế mỉm cười ấm áp: "Không sao, từ giờ đến lúc thằng bé trưởng thành, thời gian còn rất dài, đủ cho em khôi phục."

Anh đã hứa hẹn, Hạ Vũ ngẩn người nhìn anh, sau đó kiễ chân ghé sát tai anh, môi mấp máy nói một câu gì đó.

Nghiêm Kế biết cô mấp máy môi nhưng lại không nghe thấy liền buồn bực hỏi: "Em nói gì cơ? Gì mà làm ra vẻ bí mật thế?"

Hạ Vũ khẽ nở nụ cười ngượng ngùng, nói: "Anh không cần biết."

Nghiêm Kế cho rằng cô nói mấy câu bày tỏ gì đó nên bất giác cũng thấy ngượng ngịu, thậm chí còn cười khá vui vẻ.

Cửa vừa mở, Hạ Vũ kinh ngạc nhìn hai người đứng ngoài. Khi đi vào nhà, trong một thoáng thần sắc của Hạ Vũ bỗng trở nên lạnh lẽ.

Trong chớp mắt khi cửa đóng lại, Hạ Vũ ngoái đầu nhìn Nghiêm Kế đang đứng bên ngoài, nụ cười đầm nước tươi như hoa, cực kỳ yêu kiều, rạng rỡ như ngày hôm qua. Nghiêm Kế trong lòng ấm áp, bất giác cũng mỉm cười với cô.

Ngày hôm sau, cả nhà Hạ Vũ dọn đi, cứ như đã biến mất khỏi thành phố này khiến Nghiêm Kế không cách nào tìm thấy chút dấu vết.

Điều cuối cùng Hạ Vũ để lại cho Nghiêm Kí chính là nụ cười rạng rỡ như ngày hôm đó, đầy đẹp đẽ mà chưa xót.

Bạn đang đọc truyện *Dịu Dàng Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Ba năm sau.

Ngày xuân, đường quốc lộ ven biển trải dài trong tiếng sóng rì rào ca hát, tựa như một dải lụa xanh biếc quanh co uốn lượn trong làn gió.

Hạ Vũ nhìn phong cảnh đẹp như tranh vẽ bên ngoài cửa xe, trong lòng trào dâng một cảm giác mất mát, cảnh còn mà người đã khuất.

Khi xuống xe, Hạ Vũ quay người lại thì Hải Lạc, cô dâu xinh đẹp dịu dàng cười với cô, giữa ấn đường còn phảng phất vẻ kiêu diễm rạng ngời. Ánh mặt trời lấp lánh trải giữa hai cô gái. Hạ Vũ mỉm cười, hai người đều bước lên trước một bước, ôm chầm lấy đối phương.

Lần gặp mặt mới nhất giữa hai người đã là một năm về trước. Một năm sau ngày Hải Lạc và Liêu Hà chia tay nhau, cô ấy đến thành phố nhỏ nơi Hạ Vũ đang sinh sống để giải khuây.

Hai người trò chuyện vui vẻ, xuống khe mò cá. Hải Lạc thổi một bản nhạc buồn du dương trong rừng trúc, những nốt nhạc bao phủ giữa rừng núi, nhưng Hạ Vũ cuối cùng vẫn không nhảy góp vui.

Lần gặp trước đó nữa là khi Hạ Vũ trở lại thành phố A làm thủ tục thôi học, hai người đã ngồi cạnh chén trên bãi biển trong đêm đông lạnh giá. Họ cùng uống đến lúc say bí tỉ.

Dù xa xôi cách trở, nhưng may mắn trong những năm bất đắc chí nhất của cuộc đời, tình bạn giữa họ chưa bao giờ phai nhạt.

Hạ Vũ vỗ vỗ vào tấm lưng trần của Hải Lạc, khẽ nói rưng rưng: "Cô dâu không được khóc, khó khăn lắm tớ mới trang điểm đẹp như thế đấy nhé!"

Hải Lạc cũng nghẹn ngào: "Mình trả cho cậu bao nhiêu tiền như thế, phải khóc mấy lần để hành hạ cậu cho bỏ ghét chứ?"

Hạ Vũ chớp mắt, nén những giọt nước mắt cay xè, nhìn bạn trong bộ áo cưới, cất lời khen ngợi: "Cái đồ con lừa Liêu Hà kia đúng là tích đức từ kiếp trước mới lấy được cô dâu xinh đẹp như thế này, đến tớ cũng còn thấy ghen tị."

Hải Lạc nâng váy lên, thướt tha xoay một vòng, bắn ánh mắt cực kỳ mê hoặc về phía cô: "Ghen tị mình xinh đẹp hử?"

Hạ Vũ nhăn mũi: "Cậu cứ đắc ý đi! Cô nàng yêu tinh!" Vừa nói cô vừa giơ tay lên giả bộ nhe nanh múa vuốt: "Xem tớ bóc trần ba lớp phấn trên mặt ra cho cậu lộ nguyên hình."

"Đáng ghét, người ta có ba lớp phấn lúc nào, cùng lắm là hai lớp thôi. Người ta vốn trời sinh đã đẹp mà."

Hạ Vũ mỉm cười, lấy bông trang điểm, ấn cô dâu ngồi xuống: "Nào, chị gái trời sinh đã đẹp, lại đây, thêm một lớp nữa, cậu không biết là cậu vừa nói vừa quệt hết phấn đi rồi sao?"

Hải Lạc ngoan ngoãn ngồi xuống, Hạ Vũ chăm chú nhìn một lượt tay cũng bận rộn không ngừng.

"Tiểu Vũ." Hải Lạc từ tốn lên tiếng, Hạ Vũ dừng lại một lát, biết cô ấy muốn nói gì đó, liền "ừm" một tiếng.

"Tớ sắp kết hôn rồi, Tiểu Vũ, hạnh phúc của cậu đang ở đâu?"

Hạ Vũ mỉm cười: "Rồi tớ cũng sẽ lấy chồng thôi. Cậu biết không, có ba chàng trai cùng theo đuổi tớ đó!"

Vừa nói xong cô liền nhớ tới chuyện gì đó, ánh mắt âm trầm, cắn môi không nói nữa.

"Ồ, trong mấy anh chàng A, B, C kia, thật ra tớ có ấn tượng rất tốt với anh chàng C, cậu chia tay với anh ta rồi sao?"

Anh C tên là Hứa Nguyễn, một viên chức nhà nước, không giống như hai anh chàng A, B kia. Hạ Vũ không quen anh ta qua xem mặt mà hai người có duyên với nhau nhờ vết thương ở chân cô. Lúc đó, Hạ Vũ thường đến một quán quen để ngâm chân trị liệu mà quán này lại là của ba mẹ Hứa Nguyễn. Thỉnh thoảng vào những ngày cuối tuần, anh chàng đẹp trai sẽ đến quán để giúp ba mẹ thu tiền.

Hạ Vũ luôn cảm thấy trên người chàng trai này có mùi vị của sự tinh khiết, giống hệt như người đàn ông nào đó trong trí nhớ, có một đôi mắt dịu dàng.

Sau khi Hạ Vũ tiếp xúc rồi mới biết, so với người kia, anh ấy không phải là một người đàn ông phức tạp.

Làm bạn hơn một năm, yêu nhau sáu tháng rồi chia tay một tháng trước, Hạ Vũ chỉ cảm thấy thời gian trầm lặng trôi đi, còn cô lại thường nhớ tới anh, trong lòng không khỏi có chút thương cảm.

Còn người đàn ông ở nơi sâu thẳm trong ký ức kia, có lúc cô không thể nào nhớ nổi hình dáng anh. Anh chỉ dừng lại ở khoảng thời gian ba tháng trong cuộc đời cô, thời gian tiếp xúc ngắn, thời gian xa cách lại quá dài, thậm chí đến thương cảm cũng là thừa thãi.

Hạ Vũ cup mắt xuống che giấu cảm xúc rồi bình thản nói: "Chia tay hơn một tháng, sau đó tớ nói muốn quay lại. Công việc của anh ấy rất ổn định, cũng sắp được lên chức rồi, ba mẹ không muốn anh ấy chuyển đi nơi khác công tác, hơn nữa hai bác cũng muốn anh ấy kết hôn sớm một chút, vì vậy..."

Hạ Vũ nói một thôi một hồi rồi im lặng. Hải Lạc ngồi bên không nói gì, một lúc lâu sau mới thở dài, phán một câu chắc nịch: "Suy cho cùng cậu thích anh ta chưa đủ nhiều."

Tay của Hạ Vũ không thể tiếp tục được nữa, đồng nghĩa với việc cô ngầm thừa nhận điều Hải Lạc nói là đúng. Chỉ có mình cô biết, tất cả sự điên cuồng của tuổi trẻ cô đã hoang phí hết vào mùa hè năm đó. Một Hạ Vũ bình thản của hiện tại yêu đương nửa vời, nắm tay, ôm ấp với một chàng trai cũng nửa vời, dù không chết, nhưng cũng không có cảm giác rằng mình đang tồn tại.

Hạ Vũ của quá khứ đã chết rồi.

Hạ Vũ của hiện tại rời xa khiêu vũ, thậm chí sợ hãi khiêu vũ, chấp nhận làm một công việc mình không thích để kiếm sống rồi nhìn thấy ngày mai, ngày kia, thậm chí là nhiều năm sau vẫn lầm lũi sống qua ngày. Có lẽ sau khi cô chết, trên bia mộ sẽ viết một câu. Cô ấy đã dùng thời gian một mùa hè để từ thiên đường đáp xuống nhân gian, từ đó đắm chìm trong biển người mệnh mông, quên mất mình đã từng đến từ thiên đường.

Cũng bởi vì vẫn không cam lòng, nên cô đã từ bỏ cuộc sống bình thản nơi thành phố nhỏ ấy để quay trở lại thành phố lúc đầu đã chạy trốn.

Dẫu cho chỉ là đổi nơi sống và làm việc thì bản chất của cuộc sống vẫn không thay đổi. Cô vẫn không chịu chùn bước, theo ba mẹ trở về. Cô nhớ cô gái đã từng dốc hết sức mình vì giấc mơ trong quá khứ. Cho dù không thể trở lại nhưng cô vẫn muốn dừng lại trên những con phố đã từng đi qua, để trái tim mình nhận nhạo lên một chút.

Cô đã để lạc mất bản thân, vì vậy cô quyết định quay đầu lại tìm kiếm từng chút kỉ niệm.

"Hôm nay anh ấy sẽ đến. Cậu biết rồi đó." Cuối cùng, Hải Lạc cũng nói ra được những lời đã nghẹn lại rất lâu trong lòng, có lẽ đây cũng là một phép thử.

Hải Lạc chưa bao giờ nói cho Hạ Vũ biết hai năm trước, lúc cô chưa chia tay với Liêu Hà, Nghiêm Kí đã đến tìm cô trong một buổi chiều oi bức. Lúc đó cô bất bình thay cho bạn, nên chỉ lạnh lùng nói với anh: "Em không biết nó ở đâu."

Nó không muốn cho em biết nên bọn em chỉ liên lạc qua email mà thôi."

Về mặt của người đàn ông đối diện không hề thay đổi, nhưng Hải Lạc lại cảm thấy anh hơi buồn, sau đó anh bình thản nói một câu: "Anh biết cô ấy thôi học rồi."

Nói đến chuyện thôi học, Hải Lạc thật sự rất tức giận. Cô không nhận được nữa nên mĩa mai nói mát: "Đúng thế, quen biết anh đúng là nó đã tích đức cho kiếp sau, chưa được sống yên ổn lấy một ngày, cho nên nó không định quay trở về nữa."

Người đàn ông ngồi đối diện uống cà phê để che giấu nỗi lòng, suy cho cùng anh cũng là một người đàn ông ưa sĩ diện. Hải Lạc nghĩ anh sẽ đứng dậy bỏ đi, ai ngờ anh vẫn ngồi đó, chỉ có điều về mặt vẫn buồn như trước, tựa như một cuốn sách dày cộm, bên trên phủ một lớp bụi đã tích tụ từ ngày này qua tháng khác, năm này sang năm khác.

Sau khi quan sát một lúc, Hải Lạc cảm thấy trên người đàn ông này có khí chất khó có thể diễn tả thành lời. Anh không thích nói cười, nhay nhót như Liêu Hà, anh là một người đàn ông hoàn toàn khác, bình tĩnh, chín chắn, vui buồn không thể hiện qua sắc mặt.

Nhưng giờ khắc đó, cô cảm thấy anh đang đau lòng vì những lời nói của cô.

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ rồi nói: "Có mấy lời mong em sẽ chuyển đến cô ấy."

Thì ra anh ấy không phải là hoàn toàn không có cảm giác gì với Hạ Vũ, hoặc có lẽ còn nhiều hơn so với tưởng tượng của cô khiến cô lại có chút khản trương.

"Nhờ em chuyển lời tới cô ấy, Lãng Lãng rất nhớ cô ấy. Thăng bé đã quyết định tiếp tục học múa ba lê, nhưng nó luôn cho rằng giáo viên của nó không giỏi vì trong mắt thăng bé, cô Hạ Vũ là giỏi nhất. Ngoài khiêu vũ ra, thăng bé còn học vẽ tranh. Một bức tranh của thăng bé có tên cô giáo mà nó yêu quý nhất. Thăng bé nói nếu không vẽ Hạ Vũ ra, nó sợ có một ngày sẽ quên mất cô ấy trông như thế nào. Còn nữa, quán mì Lão Thang hai năm nữa sẽ đóng cửa rồi đi nơi khác. Lão Thang cũng định trở về quê, có rất nhiều khách quen đến đó thưởng thức món ngon lần cuối cùng. Trở về trong hai năm này... cũng vẫn còn kịp. Cuối cùng, nhờ em nói xin lỗi cô ấy hộ anh. Từ đầu đến cuối anh vẫn nợ cô ấy một lời xin lỗi."

Trái tim Hải Lạc bị những lời nói rất bình dị này khuấy động thậm chí cô cực kỳ chấn động. Cô cảm giác giữa Nghiêm Kí và Hạ Vũ đã xảy ra rất nhiều chuyện mà cô không biết khiến đầu óc cô rối bời.

Cuối cùng, cô lại bị mê hoặc bởi đôi mắt đen sâu thẳm của anh, mơ hồ thốt ra một câu: "Lúc em và Liêu Hà kết hôn, cô ấy sẽ làm phù dâu."

Nói xong cô liền cảm thấy hối hận, thực sự chỉ muốn tát cho mình một cái.

"Được, vậy anh sẽ đợi cô ấy." Anh chỉ nhẹ nhàng nói một câu như thế. Hải Lạc mơ màng nhận thấy câu nói này nặng tựa Thái sơn.

Nhưng, mấy năm nay cô vẫn chưa nói với Hạ Vũ những chuyện này. Lúc đó, Hạ Vũ kể với cô rằng đang hẹn hò với một anh chàng, hai người đều có ấn tượng rất tốt về nhau, cô chẳng bao lâu nữa sẽ bắt đầu một tình yêu.

Hải Lạc đã tận mắt chứng kiến sự tổn thương mà Nghiêm Kí mang đến cho Hạ Vũ, trong lòng cô cũng chưa bao giờ tán đồng chuyện giữa Hạ Vũ và anh ta. Người đàn ông này tuổi tác cũng không còn nhỏ, một Nghiêm Kí đau thương không thích hợp với người con gái có tâm tư thuần khiết như Hạ Vũ.

Dù có bị Nghiêm Kí làm cảm động nhưng trái tim cô vẫn thiên về phía Hạ Vũ. Cô hy vọng Hạ Vũ sẽ quên đi quá khứ làm lại từ đầu, để một người đàn ông khác chữa lành vết thương cho cô ấy. Bởi vậy, những lời nói tới miệng rồi Hải Lạc vẫn cố không nói ra. Cô vẫn chưa giúp anh ta chuyển lời.

Sau đó, cô và Liêu Hà chia tay. Cô bắt đầu đi du lịch, học hỏi khắp nơi, lại càng ngại liên lạc với bất kì ai có liên hệ với Liêu Hà, đương nhiên cũng không biết tình hình gần đây của Nghiêm Kí.

Nghiêm Kí nói sẽ đợi Hạ Vũ, không biết anh ta có làm được thật hay không.

"Tiểu Vũ!"

"Sao?"

"Anh ấy đã từng đi tìm cậu."

"Anh ấy nói sẽ đợi cậu."

"Liêu Hà nói anh ấy vẫn chưa có bạn gái. Cũng có nghĩa là Lãng Lãng chưa có mợ tương lai."

"Tớ nghĩ thật sự anh ấy đã làm được."

Hạ Vũ im lặng lắng nghe, sau đó bỗng có tiếng mở cửa vang lên phía sau lưng. Theo bản năng cô quay người lại, đập vào mắt là Nghiêm Kí đang đứng đằng sau Liêu Hà. Anh cũng đang nhìn cô ánh mắt tĩnh lặng như một đầm nước sâu trong đêm đen cô tịch.

Hai người im lặng nhìn nhau, giữa họ là thời gian như nước chảy mây trôi ba năm dài đằng đẵng.

Mấy cô gái làm phù dâu chạy ủa vào phòng vừa trêu chọc sự gấp gáp của Liêu Hà vừa vây quanh Hải Lạc rồi đưa cô dâu ra ngoài, vì hôn lễ lãng mạn bên bờ biển sắp bắt đầu.

Hạ Vũ đi theo phía sau. Cô dường như quá yên lặng giữa những cô gái đang nói cười vui vẻ kia. Những lời nói của Hải Lạc vang vang bên tai khiến lòng cô rối như tơ vò, bởi vậy lại càng không biết phải đối diện thế nào với Nghiêm Kí trong ngày gặp lại.

Vào một ngày tối tăm nhất trong cuộc đời ba năm về trước, anh bước về phía cô, lau nước mắt cho cô, mở cánh cửa mang tên tình yêu hướng về phía cô, chưa bao giờ chân thành đến như thế. Nhưng cô đã lùi bước.

Cả đời Hạ Vũ không thể nào quên được vẻ mặt của mẹ khi biết cô bị thương, không thể nào khiêu vũ được nữa trong cái đêm mưa gió mịt mù đó. Đầu tiên bà không thể nào tin nổi, sau đó bà tròn mắt sững sờ nhìn chăm chăm vào chân phải của cô tay run run chạm vào thạch cao trên chân cô: "Vết thương nghiêm trọng như thế..."

Sau đó bà ghen ngào: "Ông trời muốn đẩy gia đình mình đi đến bước đường nào nữa đây..."

Bà Tân Hân rung rung nước mắt, bắt lực xua tay, để em trai cô đi về phòng nghỉ ngơi, lúc Hạ Vũ quay đầu lại chỉ thấy vẻ mặt tuyệt vọng của bà.

Khi trở về nhà, phản ứng của mẹ làm cô thấp thỏm bất an. Nỗi bất an đó khiến cô gần như không thể thở được, thế là cô lên mò mẫm mở cửa vịn vào tường, đứng bên ngoài phòng ba mẹ, muốn gõ cửa nhưng lại không có đủ dũng khí.

"Nó đã khiêu vũ suốt mười mấy năm trời, đã bao giờ bị thương nặng như thế này đâu, em rất sợ chân của nó sẽ bị tàn phế..." Cô nghe thấy tiếng mẹ đang khóc nức nở trong phòng...

"Không phải vậy đâu, làm gì nghiêm trọng đến mức như thế, chỉ là tạm thời không thể khiêu vũ được thôi. Nó còn trẻ, sẽ phục hồi lại rất nhanh, chúng ta phải suy nghĩ lạc quan lên." Bà dịu dàng an ủi mẹ.

"Đưa con em chăm chút nhất cũng..." Tiếng nói trong phòng đột nhiên im bật, tĩnh lặng như tờ, sau đó là những tiếng khóc thút thít đến nỗi lòng: "Là em sai, suy cho cùng vẫn là lỗi của em. Mười mấy năm nay em chỉ chăm chăm bắt con khiêu vũ, nhưng bây giờ... nếu nó không thể nhảy được nữa thì nó sẽ là gì chứ? Nó sẽ chẳng là gì cả."

Trong phòng vang lên tiếng thở dài thườn thượt của ba.

Ngoài cửa, Hạ Vũ bắt lực dựa vào tường trượt xuống, khuôn mặt đầm đìa nước mắt trong đêm tối tàn khốc.

Trước đêm xảy ra việc đó, Hạ Vũ chỉ hy vọng được ở bên người đàn ông mình thích, nhưng sau đêm đó, cuối cùng cô cũng nghĩ đến nhiều chuyện hơn, quan niệm về tình cảm cũng gần như chín chắn chỉ sau một đêm.

Cô bắt đầu suy nghĩ xem mình và Nghiêm Kí rốt cuộc có hợp nhau hay không.

Chú bò tót trẻ tuổi chỉ biết hung hăng đâm đầu về phía trước cuối cùng cũng dừng chân, chịu ngoái đầu nhìn lại chặng đường vất vả đổ máu kia liệu có đáng hay không.

Sau nữa, cô chọn trở lại vị trí là hai đường thẳng song song, giả bộ như hai bên chưa bao giờ có giao điểm.

Đã ba năm trôi qua, lúc cô nghĩ rằng hai người họ ai đã về vị trí của người ấy thì Hải Lạc lại nói Nghiêm Kí đang đợi cô.

Đúng vậy, cô đã hỏi qua hết người này đến người khác mới biết được chút tin tức về anh, ví dụ như anh và Tạ Nhất Mạn chia tay, hơn nữa không có dấu hiệu quay lại. Bởi vì theo như tin tức cho biết, cô nàng Tạ Nhất Mạn đã ra nước ngoài phát triển sự nghiệp và đã có bạn trai người Anh, chính là người quản lý của chị ta.

Lòng Hạ Vũ rối như tơ vò, thì ra khi cô đang tự đẩy ai chính mình và thử một cuộc tình mới thì anh vẫn đang đợi cô. Cô chưa bao giờ nghĩ đến khả năng này. Nói cách khác, suy cho cùng, người đàn ông này chưa bao giờ khiến cô dám tự tin.

Trước kia cô tự đẩy ai mình, chạy trốn và làm rối loạn cuộc sống của anh, còn khi đối mặt với một Nghiêm Kí đang nhìn mình bằng ánh mắt dịu dàng thế này, cô gần như không biết phải làm thế nào.

Lúc hơi cúi đầu đi qua Nghiêm Kí, cuối cùng Hạ Vũ cũng dừng lại, khẽ nói một câu: "Lâu lắm không gặp."

Cô không có dũng khí ngược lên nhìn anh.

"Đúng là đã rất lâu rồi đó, Hạ Vũ à!" Trên đỉnh đầu cô vang lên giọng nói của anh, anh gọi tên cô, còn chân thực và rõ ràng hơn cả trong mơ.

Hạ Vũ hốt hoảng gật đầu, gần như muốn chạy trốn.

Giây phút này, cô hy vọng mình chỉ là một giọt nước nhỏ nhoi giữa biển khơi rộng lớn, không bị phát hiện, cũng không bị chú ý, chỉ âm thầm chảy một mình.

Đây là lễ cưới lãng mạn nhất Hạ Vũ được chứng kiến. Sau lưng cô dâu, chú rể là biển cả xanh thẳm, bài hát trong lễ cưới là bài Liêu Hà đã sáng tác lúc hai người đang yêu nhau say đắm, mang tên Ngày mai có thêm tình yêu.

Từng ngày hôm qua đều trống vắng,

Trong bút kí của anh chỉ có những nốt nhạc mà không có em.

Oh, Charlotte, Cô gái của anh.

Từ trong sương sớm ngày thu, em bước đến bên anh,

Thổi cây sáo của giấc mơ, cho anh ngày mai có thêm tình yêu.

Anh phải cảm ơn thế nào đây?

Anh phải cảm ơn thế nào đây?

Chỉ có thể ôm lấy em, Cùng nhau đi qua từng ngày để có thêm tình yêu.

Trong giai điệu của bài hát tha thiết du dương ấy, đôi uyên ương đã bên nhau bao năm, cũng vượt qua chặng đường yêu đầy gian nan, trắc trở, hai mắt rưng rưng trao nhẵn cho nhau, sau đó ôm chầm lấy nhau trong những lời chúc phúc của mọi người, rồi mỉm cười thực hiện theo lời bài hát: ôm lấy nhau, cùng nhau đi qua từng ngày để có thêm tình yêu.

Hạ Vũ, người đã chứng kiến chặng đường hai người hợp tan tan hợp đứng bên cạnh, bị không khí dịu dàng tràn đầy tình ý này tác động khiến khóe mắt bất giác cũng ướt ướt, đang định cúi đầu lấy tay lên lau đi thì một chiếc khăn tay trắng tinh đã được đưa đến trước mặt cô.

Nghiêm Kí không biết đã đứng phía sau cô từ lúc nào.

Hạ Vũ kinh ngạc quay đầu nhìn anh, vì quá ngạc nhiên mà quên mất không quay đầu lại né tránh, ánh mắt lưu luyến lướt qua đôi mắt anh, mũi anh, còn cả cái cằm kiên nghị của anh. Trong tiếng sóng dịu dàng, những ký ức trước kia cuộn cuộn dâng trào, nỗi buồn cũng theo đó mà ập đến.

"Anh già rồi à?" Nghiêm Kí đột nhiên lên tiếng hỏi.

Hạ Vũ ngẩn ra một lúc, sau đó ý thức được sự thất thố của mình, vội rời mắt khỏi người anh, ngẩng nhìn biển cả mênh mông vô tận trước mắt, nói: "Đâu có, vẫn như vậy thôi!"

Nhưng trái tim cô đã vô duyên vô cớ già đi mấy tuổi.

"Sao lại không già được chứ? Em chúc anh hạnh phúc chứ không chúc anh mãi mãi trẻ trung." Giọng nói bình thản của anh phía sau lưng làm tim cô đập thình thịch.

Hạ Vũ cắn môi im lặng, nhìn dải biển trời phía xa, thoải mái cười nói như rất nhiều năm trước: "Vừa muốn hạnh phúc lại muốn cả trẻ trung, anh cũng tham lam quá đấy!"

"Đúng vậy, anh chỉ muốn hai điều này như nhau là đủ rồi!" Người đàn ông sau lưng đã trả lời cô như thế.

Cả người Hạ Vũ lao đảo, còn trên bãi cát phía trước, Liêu Hà đang kích động nắm tay cô dâu, chạy như điên trong ánh bình minh của ngày đầu hạ: Tà váy cưới trắng muốt phấp phới trong gió, sau đó đôi uyên ương điên cuồng, phóng khoáng này đã nhảy xuống biển trong tiếng reo hò không ngớt của những người trẻ tuổi. Một cơn sóng ập đến, phút chốc hai người ướt như chuột lột.

Nụ cười trên khuôn mặt họ tràn trề hạnh phúc đến cả ông trời cũng phải đỏ ối.

Trong tiếng hoan hô của bạn bè, người thân, Liêu Hà và Hải Lạc đắm mình trong nước biển, ôm chầm lấy nhau, quyến luyến trao nhau một nụ hôn, lãng mạn không sao kể xiết.

Rồi sẽ đến một ngày, mình cũng được hạnh phúc như thế phải không?

Dưới bầu trời trong xanh Hạ Vũ khẽ hỏi mình như thế.

Dạ hội được tổ chức tại biệt thự bên bờ biển của Liêu Hà. Nơi này đối với Hạ Vũ đã quen thuộc đến không thể nào quen thuộc hơn. Trước đây anh chàng Liêu Hà thích giao lưu, thích náo nhiệt nên thường tổ chức party đêm, rất nhiều bài hát đều lấy cảm hứng từ những buổi tối như thế. Liêu Hà chơi mãi chơi mãi, rồi lại đến bên cây đàn dương cầm, chơi một đoạn nhạc rồi viết viết vẽ vẽ. Một bài hát đã ra đời như thế.

Lúc đó, Hạ Vũ vẫn còn trẻ, tràn trề sức sống, trong lòng cô cũng không tránh khỏi cảm giác buồn bực. Cô đã nghĩ, dựa vào điều gì mà cùng là những người làm nghệ thuật nhưng tác phẩm của anh ta lại tùy hứng ra đời như thế, rồi đoạt giải thưởng lớn, còn cô, đề lên sân khấu biểu diễn, nhiều lúc phải bỏ thời gian gấp trăm lần mới có thể gặt hái được thành công, còn phải đổ mồ hôi, thậm chí là cả máu nữa.

Hiện tại Hạ Vũ đã nghĩ thông suốt, mỗi nghề mỗi khác, Liêu Hà suy cho cùng là người làm việc đầu óc, còn cô bây giờ đã là người làm việc tay chân thuần túy.

Nghệ thuật đã càng ngày càng cách xa cô, cô đã dần tiếp cận với thể tục.

Cây đàn violon vang lên những giai điệu êm ái, đẹp đẽ, khách khứa vừa cụng ly vừa nói chuyện. Trong số các quý bà, quý cô xinh đẹp có thể thấy không ít những nhân vật có tiếng trong thành phố này. Cô dâu chú rể tay cầm ly rượu đi qua đi lại như thoi đưa, cực kỳ đoan trang. Hạ Vũ uống một ly nước chanh, tựa vào cửa sổ nhìn ra ngoài, không thể không nhìn anh chàng Liêu Hà mặc âu phục phẳng phiu kia bằng con mắt khác.

Hai năm sau khi chia tay với Hải Lạc, anh ta đã bớt tính trẻ con, bây giờ đã có thể coi là một người đàn ông chín chắn. Nhưng sự điên cuồng từ trong xương tủy của anh ta thì hẳn là chẳng giảm đi một chút nào.

Ánh mắt cô hơi chệch sang phải, nhìn người đàn ông đang cười nói cùng một đôi vợ chồng trung niên. Anh đang đứng bên hồ bơi, ánh trắng như những hạt ngọc trai rơi trên người, mặt nước in bóng dáng cô đơn của anh.

Đã rất lâu rồi, cô nghĩ rằng bên cạnh anh sẽ có một giai nhân xinh đẹp khiến người ta ngưỡng mộ. Thì ra ba năm qua, vị trí bên cạnh anh vẫn để trống, cô không biết nên vui mừng hay bị thương nữa.

Hạ Vũ đang đi du ngoạn trong thế giới của mình, bỗng tà váy bị giật giật, sau đó chân cô bị một đôi tay mềm mại ôm lấy, cô cúi xuống nhìn, ngẩn ra một chốc sau đó vui mừng, kinh ngạc kêu lên: "Lăng Lăng!"

Giờ khắc này, "quả bóng nhỏ" Lăng Lăng đang bậm đôi môi tươi tắn, ngược mắt nhìn cô, rụt rè gọi: "Cô ơi..."

Hạ Vũ vui mừng, kích động ngồi sụp xuống nhìn thẳng vào cậu nhóc, hai mắt sáng long lanh: "Ôi trời ơi! Lăng Lăng, cô đã tìm con cả ngày nay, cứ tưởng con không đến chứ. Con cao lên rồi, chà, cậu bé hư, sao con lại béo thế này hả?" Hạ Vũ ngắm nghía cậu nhóc từ đầu đến chân, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ.

Lăng Lăng đã cao hơn nhưng cũng mập hơn ba năm trước rất nhiều. Hai mắt cậu nhóc lim dim, lấp lánh nhìn Hạ Vũ, sau đó bĩu môi dài thườn thượt: "Cô ơi, con già rồi!"

Sau đó, cậu nhóc quay mặt đi, hai tay chống nạnh, môi bĩu ra, tỏ vẻ mình đang rất tức giận.

"Giận gì thế bé cưng?" Hạ Vũ ít nhiều đoán được cậu nhóc đang giận dỗi chuyện gì, nói dịu dàng trên chộc, ngồi thụp xuống ôm hờ lấy cậu nhóc, cố gắng lấy lòng.

"Hừ."

"Lăng Lăng..."

"Hừ."

"Cô đưa con đi ăn kem nhé?"

"Hừ." Lăng Lăng cố gắng để không bị dụ dỗ.

Hạ Vũ hơi đau đầu. Ba năm trôi qua, sao người lớn thì càng ngày càng già đi, còn trẻ con thì càng ngày càng khó dỗ thế này.

Sau đó, cô cúi đầu chủ động nhận sai: "Cô sai rồi! Lăng Lăng đừng giận nữa được không?"

Cậu nhóc cuối cùng cũng quay đầu lại, phồng mang trợn má tố cáo: "Cô ơi cô xấu tính lắm, cô là thuyền trưởng Jack* thích chạy trốn!"

*Nhân vật trong phim Cướp biển vùng Caribê.

Đây là kiểu so sánh gì vậy? Một cô gái đang tuổi thanh xuân như mình sao lại thành thuyền trưởng Jack râu ria xồm xoàm chứ?

Trong lòng Hạ Vũ vui vẻ, miệng cười tươi như hoa: "Đừng, đừng, thuyền trưởng xấu tính." Sau đó, cô giơ hai tay lên làm động tác đầu hàng: "Xem này, không phải cô đã chủ động đầu hàng rồi sao?"

"Còn chạy nữa không, đồng chí Hạ Vũ?" Khuôn mặt Lăng Lăng cực kỳ nghiêm túc truy hỏi, khẩu khí trang nghiêm như một đội viên trong chiến tranh du kích.

Hạ Vũ giơ tay phải lên, nghiêm túc gật đầu: "Không chạy nữa, đồng chí Hạ Vũ kiên quyết không chạy nữa."

Hạ Vũ nghiêm túc thề thốt nhưng trong mắt lại lấp lánh ý cười.

"Cô ơi, cô còn trốn nữa là con sẽ phát lệnh truy sát giang hồ." Lúc này Lăng Lăng đã đổi thành khẩu khí trong phim kiếm hiệp.

"Thật sự không chạy nữa, không chạy nữa thật mà."

"Ngoắc tay?" "Ngoắc tay."

Bên này bạn nhỏ Lăng Lăng đang đòi ngoắc tay thì Nghiêm Kí bước lại, thấy đáng vẻ quỳ xuống đất khúm núm lấy lòng của Hạ Vũ liền hỏi: "Sao thế, con bảo có rất nhiều chuyện muốn nói với cô giáo cơ mà?"

Thấy Nghiêm Kí đến, nụ cười trên môi Hạ Vũ dần biến mất, đáng vẻ hơi mất tự nhiên.

Lăng Lăng nói với cậu: "Cậu ơi, cô nói sau này không chạy trốn nữa, cô còn mời con đi ăn kem. Con có thể ăn không hả cậu?"

Cậu nhóc chớp chớp mắt, khuôn mặt đầy vẻ tham ăn. Hạ Vũ đứng dậy, hơi tò mò nhìn Nghiêm Kí, trong mắt có ý hỏi. Nghiêm Kí mỉm cười, khẽ nói: "Anh ra lệnh buộc thẳng bé giảm béo."

Hạ Vũ che miệng cười. Nghiêm Kí chỉ một bàn dài com Tây đang bị bao quanh bởi các cô cậu nhóc ở cách đó không xa, ánh mắt như đang chờ được phát kẹo, nói: "Con đi đi, giờ không đi là hết đó!"

"Yeah!" "Quả bóng nhỏ" nhảy cẫng lên hoan hô, co chân phải, tay đưa lên trán đóng vai Tôn Ngộ Không: "Cô ơi, cô đợi con nhé, Tôn Ngộ Không sẽ nhanh chóng về ngay."

"Lại còn Tôn Ngộ Không nữa chứ!" Hạ Vũ nhìn "quả bóng nhỏ" đang tung tăng chạy đi, bàn chân vui trắng nổi lên ngoài, liền bắt giắc lắc đầu lăm bầm: "Con sắp thành Trư Bát Giới rồi!"

Sau đó, cô nhin không được liền quay đầu sang, nói với người đàn ông bên cạnh: "Anh kèm cặp thẳng bé kiểu gì vậy? Anh nuôi heo à? Nhìn nó bây giờ mập thế kia."

Đúng là Lăng Lăng mập hơn nhiều so với ba năm trước.

Nghiêm Kí thấy hơi oan, bắt đầu đi liếc Hạ Vũ một cái: "Mẹ anh chiều nó quá!"

Ánh mắt hai người lớn dịu dàng nhìn tiểu mập mập đang chen giữa một đám trẻ con phía bên kia, đúng là một chàng thân sĩ nhỏ tuổi. Cậu bé nhường cái khay mà nhân viên phục vụ mới mang lên cho một cô bé nhỏ nhắn ở bên cạnh, rồi quay đầu lại cô giáo và cậu đang nhìn mình, liền banh mũi làm mặt quỷ, khiến hai người vừa tức vừa buồn cười.

Sau đó Nghiêm Kí nói, "Thằng bé cứ luôn kêu đói, ánh mắt đáng thương nhìn em, em nói xem em có thể không cho nó ăn được không?"

Hạ Vũ lại cúi đầu bật cười, quay lại chăm chú nhìn Nghiêm Kí ánh mắt lấp lánh như thủy tinh: "Anh nhìn nó có vẻ gì là đói sao? Còn không phải trong bụng có con sâu tham ăn hay sao?"

Hạ Vũ hoàn toàn không thấy được giọng điệu nói chuyện của mình đã quay về hết như ba năm trước. Dường như giữa hai người không hề có khoảng thời gian ngăn cách ba năm mà họ chỉ mới chào tạm biệt vào hôm qua, rồi hôm nay đã gặp mặt.

Nghiêm Kí không nói gì, trong đôi mắt là những con sóng dịu dàng, trong buổi tối âm nhạc bỗng bình.

Hạ Vũ kinh ngạc quay đầu lại, khẽ hít thở thật sâu.

Cậu nhóc chỉ một chốc đã mang chiến lợi phẩm quay lại. Cậu múc một miếng kem vani to đút vào miệng Hạ Vũ như muốn được khen ngợi: "Cô ơi, con thích nhất là vị kem này, cô ăn thử đi!"

Hạ Vũ vui vẻ thưởng thức. Trong lòng cô đang có ngọn lửa rất nóng, vị kem mát lạnh vừa lúc dập tắt ngọn lửa đó trong tim. Về mặt cô cực kỳ thỏa mãn: "Ngon quá, lần sau cô sẽ dẫn con đi ăn loại này."

"Được ạ, được ạ!" Lăng Lăng cười tí mắt: "À, cô ơi, con còn thích cả vị sô cô la, vị quả việt quất, vị đào cũng rất ngon."

"Cậu bé hư." Hạ Vũ cưng chiều véo mũi Lăng Lăng: "Nhớ kĩ cô đứng về phía cậu con, lần này con bắt buộc phải giảm béo."

"Hu hu..." Cậu nhóc giả vờ khóc, vẫn không quên đút vào miệng một miếng kem to tướng.

Hạ Vũ hỏi chú chó Nicole bây giờ ra sao, hai mắt Lăng Lăng sáng lên, kéo cô chạy ra ngoài, khua tay múa chân nói liến thoắng. Nghiêm Kí đi theo phía sau, cách hai người vài bước chân.

Vừa ra đến cổng ba người liền gặp mẹ của Hải Lạc. Vừa thấy Hạ Vũ, bà tươi cười gọi cô: "Tiểu Vũ, tối nay cứ vui chơi thoải mái nhé!"

"Vâng thưa cô, cháu biết rồi ạ!"

"Ồ, sao không đưa bạn trai đến cùng? Không phải đã nói hai đứa cùng đến cho vui sao? Hải Lạc nhà cô chỉ tâm đầu ý hợp với đứa bạn thân duy nhất là cháu thôi!"

Hạ Vũ ngăn ra, nghĩ đến người đàn ông phía sau, bất giác áp ứng: "Không...không... cháu đến một mình ạ!"

"Ồ, được, được, bên kia có món hàu nướng tại chỗ, đặc biệt mời đầu bếp của khách sạn năm sao đó, nhanh đi đi!"

Nói xong, mẹ Hải Lạc mỉm cười rời khỏi.

"Cô ơi con muốn ăn món mà bà nói lúc nãy." Chú bò tót nhỏ Lăng Lăng đã quên mất mục đích chạy ra cửa từ lâu, tâm niệm mỗi từ "ăn", liền kéo Hạ Vũ chạy về hướng đó: "Cậu ơi cậu mau qua đây!"

Hạ Vũ không ngoài đầu lại, nụ cười hòa vào làn gió. Cô biết anh không qua đây.

Buổi tiệc cưới tối đó kết thúc, Hạ Vũ ngồi nhờ xe một cô bạn của Hải Lạc quay về thành phố. Cô bạn kia có vẻ nghiêm túc và khá ít nói, nói vài câu rồi không có hứng thú nói thêm nữa. Hạ Vũ mang tâm trạng cũng không tốt lắm nên hai người không nói gì suốt dọc đường.

Xe chạy trên đường quốc lộ ven biển, tiếng sóng biển rì rào dội vào tim cô hết đợt này qua đợt khác, gió thổi tung mái tóc của Hạ Vũ, cô chống cằm nhìn bãi biển phía xa xa bên ngoài cửa xe. Cô nhớ lại mình của mấy năm về trước, tiếng sóng biển cũng rì rào như thế này, gió cũng thổi thế này, cô còn ngắm cảnh đêm, bên cạnh là người đàn ông cô yêu.

Cô thích anh, nhiệt tình theo đuổi anh, rồi bị anh tàn nhẫn từ chối hết lần này đến lần khác. Lúc nản lòng nhụt chí, sa sút nhất cô đã buông thả, phóng túng trong vũ đạo, tranh tài cao thấp với chính mình và với người khác, cuối cùng chính bản thân mình phải nhận quả đắng. Cái giá phải trả cho việc yêu anh là giấc mơ cùng mười mấy năm cố gắng của bản thân.

Hạ Vũ mỉm cười trong gió. Vì gió quá to nên cô với tay kéo cửa kính xuống, nhìn khuôn mặt được phản chiếu, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Trách người khác thì làm được gì? Trách tới trách lui, chỉ trách bản thân mình năm đó còn quá trẻ.

Khi Hạ Vũ về đến nhà, mọi người đều đã ngủ. Chị hẳn là phải trực ca đêm, xem ra tối nay phải ở bệnh viện. Hạ Vũ tắm xong, nằm trên giường nhưng không thấy buồn ngủ. Cô đeo tai phone nghe radio lúc nửa đêm, giọng nữ trầm cực kỳ cuốn hút đang dạt dào cảm xúc hát trên radio.

Đâu phải giản đơn là có thể tìm được một người bạn ăn ý với mình,

Đặc biệt là khi đã từng chứng kiến bao người phản bội,

Vậy là cứ bất an, đành phải trở nên dửng dưng.

Ai đã giết chết sự lãng mạn của tôi?

Đâu phải giản đơn là có thể yêu mà không màng hết thấy,

Trở nên thực tế đâu phải lúc nào cũng tốt,

Không thích cô đơn rồi lâu cũng quen dần,

Đừng lo về ai cũng đừng bị ai quản.

Lúc vui vẻ thì làm việc này việc nọ,

Khi mệt mỏi hãy thư giãn bản thân,

Lời người ta, nghe, nhưng hãy để chính mình quyết định.

Đừng ôm cảm xúc quá nhiều,

Một ly vang đỏ, một chồng đĩa phim,

Tối cuối tuần tắt điện thoại, cuộn mình trên sofa thư giãn.

Yêu nhau đâu phải dễ dàng, mỗi người một tính cách riêng,

Qua tuổi mơ mộng rồi, oanh liệt bỏ qua đi, chẳng thà bình thân,

Hạnh phúc không giản đơn, thế mới khiến người ta mê muội.

Cái tuổi chưa hiểu biết gì,

Đã từng chân thành nhất cho nên vui vẻ nhất,

Đã từng tưởng nhớ những ký ức đau lòng nhất mà cũng rung động nhất*.

*Bài hát Đâu giản đơn như thế của Hoàng Tiểu.

Hạ Vũ nghe mãi, nghe mãi rồi nước mắt cứ từ từ lăn xuống hai gò má.

Hạ Vũ của hiện tại rất ít khi rơi nước mắt. Lúc cô khó khăn nhất bơ vơ lạc lõng nhất thì chỉ biết ngốc nghếch rơi nước mắt, sau này cô hiểu ra rằng nước mắt chính là biểu hiện của sự yếu đuối chẳng hề có ích lợi gì cho cuộc sống của mình. Dần dần cô đã tự kiểm soát, không muốn rơi nước mắt trước mặt người khác.

Hôm nay cô đã khóc đến hai lần, một lần là vì hạnh phúc của người khác, một lần là trong hiện tại. Cô đang khóc cho con bé ngốc nghếch thích mơ mộng đã từng oanh oanh liệt liệt một thời.

Cô lau khô nước mắt, tắt nhạc rồi nằm xuống giường nhắm mắt lại.

Cô bé ngốc nghếch, lần này, mày nhất định phải rút ra bài học từ trong thất bại.

Tiệc cưới kết thúc, Hạ Vũ lại lao đầu vào công việc. Cô trở lại thành phố A đã hai tháng nay, nhờ sự giới thiệu từ một người bạn cũ của mẹ, cô thuận lợi được vào làm chuyên viên trang điểm thực tập của kênh giải trí Đài truyền hình, thời gian thực tập là ba tháng. Lãnh đạo khá hài lòng về biểu hiện của cô.

Cô có thể trở thành một chuyên viên trang điểm cũng nhờ vào kinh nghiệm trên sân khấu trong mười mấy năm của mình. Hồi còn bé, mỗi lần đến lượt lên sân khấu, chuyên viên trang điểm thường lo không xuể nên chỉ trang điểm qua loa khuôn mặt của cô một chút. Hạ Vũ ưa cái đẹp, từ rất nhỏ đã học được bôi bôi trát trát trên mặt, sau này thậm chí cô còn trang điểm giúp bạn nhảy nữa.

Sau khi đến thành phố nhỏ kia, Hạ Vũ đang đường thương, không có việc gì làm liền chạy đến giúp đỡ chị họ làm việc trong một cửa hàng trang điểm, tay nghề cũng được bộc lộ từ đó. Ánh mắt của chị họ nhạy bén, liền bỏ tiền để cô đi học một cách có hệ thống, từ đó cô trở thành chuyên viên trang điểm chuyên nghiệp, không ít các cô dâu đã chỉ đích danh cô trang điểm cho họ.

Con thuyền cuộc đời đưa cô đến một quỹ đạo hoàn toàn khác. Có những lúc cô giật mình tỉnh giấc giữa đêm khuya vì gặp phải cơn ác mộng. Cô gái trong giấc mơ đi giày ba lê đang nhảy múa, bỗng nhiên chạy về hướng chân trời, khiến cô không sao đuổi kịp. Cuối cùng khi bắt được tay áo của cô ấy, cô ấy chỉ quay lại khẽ mỉm cười, khi cô cúi đầu nhìn xuống thì phát hiện mình đã rơi xuống vách núi. Sau đó cô liền tỉnh lại, trán lấm tấm mồ hôi.

Hạ Vũ biết rằng trong đáy lòng mình có một số thứ cô không thể nào vứt bỏ được. Có lẽ thời gian sẽ từ từ giúp cô.

Buổi tối hôm ấy, như thường lệ Hạ Vũ lại tăng ca, ăn vội hộp cơm rồi bận rộn như đi đánh trận. Cô trang điểm cho mấy người dẫn chương trình, trong đó có chị Shirley khá thân với Hạ Vũ. Shirley thường khen cô trang điểm cho mình rất xinh, vì vậy họ nói chuyện khá hợp.

Hạ Vũ tỉ mỉ kẻ lông mày cho Shirley, cười hỏi: "Tối nay mời vị khách nào vậy chị? Em thấy chị Sa Sa cứ ngồi học thuộc kịch bản, bình thường chị ấy không như thế."

"Trừ những anh chàng đẹp trai ra thì còn ai có thể khiến cô ấy khần trương như vậy chứ?" Chị Shirley ôm lấy ngực, nhướn mày nói: "Hạ Vũ, em đừng nói nữa, chị cũng đang khần trương đây này."

"Ồ? Siêu sao nào vậy?"

"Cố Tây Sở, em biết anh ta chứ?"

Động tác tay của Hạ Vũ dờ ra một lúc, cô đứng sững hồi lâu, sau đó mới gật đầu nói: "Em biết!"

Shirley không phát hiện ra sự thất thố của cô, chỉ đứng trước gương xoay trái xoay phải ngắm nghía: "Người đàn ông đúng là rất lạnh lùng, em có biết không, chị đã từng chạy sang Milan phỏng vấn anh ta, lúc đó anh ta vừa mới bước xuống, woah, một người đàn ông giống như David*. Lúc đó chị không biết nên nhìn vào đâu nữa, kết quả em biết anh ta nói gì không? Chỉ cho cô một phút thôi, bây giờ bắt đầu đếm ngược, 60, 59... Haizz, thật là một người đàn ông vô tình, đúng là một giây cũng không chịu cho thêm. Cho dù giám đốc mời được anh ta nhưng tối nay cũng chỉ trông chờ chị hỏi cận kề anh ta thôi. Sa Sa thì thôi đừng hy vọng, xem ra cũng chỉ biết nhìn anh ta như một cô nàng mê trai."

*David (1037 - 967 TCN) là vị vua thứ hai của Vương quốc Israel thống nhất.

Khi nói đến Cố Tây Sở, Shirley liền thao thao bất tuyệt. Hạ Vũ đứng bên cười khẽ, nghĩ bụng, năm đó thầy cũng thật hào phóng với mình, thời gian tiêu tốn vì cô đâu chỉ có mấy phút mấy giây, chỉ tiếc rằng sự tiêu tốn đó cuối cùng lại được chứng minh là hoàn toàn lãng phí.

Chương trình tọa đàm cùng Cố Tây Sở do không phát sóng trực tiếp nên những người dẫn chương trình có vẻ khá thoải mái.

Khi chương trình đã chạy được một nửa thì người dẫn chương trình mới suy nghĩ đến cảm xúc của khách mời. Giữa buổi nói chuyện còn có thời gian nghỉ ngơi, trang điểm lại, vì vậy theo thường lệ, Hạ Vũ vẫn chưa được về nhà, cô cũng không có ý định về.

Trường quay rất rộng, Hạ Vũ đứng ở một góc cách xa Cố Tây Sở, dưới sự bảo vệ của bóng tối, tâm trạng cô phức tạp nhìn thầy giáo và cũng là thần tượng của mình. Cô nhìn nụ cười lạnh lùng của anh, nhìn cách anh nhướn mày theo thói quen, có lúc nói năng đĩnh đạc, có lúc lại trầm mặc không chịu nói tiếng nào, hoặc nhún vai, hoặc chỉ khẽ mỉm cười.

Hạ Vũ biết vở nhạc kịch khiêu vũ hiện đại có tính cách mạng mang tên Nước mắt của Carlisa do Cố Tây Sở dàn dựng vừa kết thúc tour lưu diễn vòng quanh thế giới. Anh đảm nhiệm vai trò là biên đạo múa kiêm nam diễn viên chính trong vở nhạc kịch này. Phản ứng của giới truyền thông về tour lưu diễn này cực kỳ rầm rộ. Ở châu Á, vé nhanh chóng được bán hết sạch, ở châu Âu tour lưu diễn được ví với "Bữa tiệc lớn đầy biểu cảm của khiêu vũ hiện đại". Các hãng truyền thông lớn nhỏ đều dành một thời lượng lớn để đưa tin về tour lưu diễn này.

Cố Tây Sở vừa trở về từ chuyến nghỉ mát ở Địa Trung Hải, da phơi nắng đã biến thành màu đồng cổ, mái tóc đen, dài, hơi lượn sóng, khiến lúc anh mỉm cười trông cực kỳ gợi cảm. Hạ Vũ cảm thấy trên người thầy giáo mình có lẽ mang một nửa dòng máu của nước Ý.

Cố Tây Sở chỉ bình thản ngồi đối diện với hai người dẫn chương trình, cũng làm cho chị Sa Sa ngồi đối diện không ngừng đỏ mặt hỏi, khó khăn lắm mới đợi được đến khi quay phim hô "cut". Chị Sa Sa mỉm cười e thẹn với Cố Tây Sở rồi nóng ruột như lửa đốt xuống khỏi sân khấu, gọi: "Hạ Vũ, em đâu rồi? Trang điểm lại hộ chị. Đèn nóng quá!"

Hạ Vũ đang trốn ở góc xa thờ dài một hồi, do dự một lát mới bước từ trong bóng tối ra.

Hạ Vũ cúi gầm mặt, cầu khẩn Cố Tây Sở phía trên sân khấu đừng chú ý đến mình.

Suy cho cùng họ cũng cách nhau một quãng khá xa, cô còn cố ý quay lưng với anh. Sau khi lấy tốc độ như tên lửa trang điểm lại giúp chị Sa Sa, Hạ Vũ vẫn không nhận được, ngồi xoay người lại hướng mắt về phía sân khấu. Ánh mắt cô chạm phải đôi mắt như chim ưng của Cố Tây Sở.

Trong lòng Hạ Vũ thờ dài, chung quy lại cô vẫn không trốn thoát. Khóe miệng khẽ mỉm cười coi như một lời chào hỏi, sau đó cô xoay người rời đi.

Cô không thể không chạy trốn vì vẻ mặt của Cố Tây Sở quá nghiêm túc.

Khuôn mặt tuấn tú của anh nghiêm lại, ánh mắt sắc bén trông rất đáng sợ.

Hạ Vũ chạy xuống tầng, thở hồng hộc rồi ngồi một mình trong phòng trang điểm. Đối mặt với Cố Tây Sở, cô không thể không chột dạ được.

Thật ra vết thương ở chân cô còn nghiêm trọng hơn lời bác sỹ nói rất nhiều.

Cô mất tròn một năm rưỡi mới có thể phục hồi, lúc đau đớn nhất là khi cô không đặt chân được xuống đất, lại còn phải chống gậy nói gì đến khiêu vũ. Lúc đó, dù đau lòng vô cùng nhưng cô vẫn nuôi hy vọng, ngày ngày vờn người tập các động tác cơ bản. Cô sợ sau khi chân khỏi rồi cơ thể sẽ không còn mềm mại, uyển chuyển như trước nữa.

Sau khi đã đi lại được, Hạ Vũ nghĩ rằng chân mình đã hoàn toàn bình phục.

Cô sung sướng nhảy nhót, dần khôi phục việc tập luyện khiêu vũ giống như trước đây. Mỗi ngày cô đều rất cẩn thận nhưng vẫn đề xảy ra chuyện. Khi đang thực hiện một động tác nhảy xoay tròn hết sức bình thường, mắt cá chân yếu ớt của cô bị thương, sau đó lại sưng phù lên khiến cô gần như sụp đổ.

Bác sỹ nói: "Vết thương trước đây quá nghiêm trọng, hơn nữa do cháu lại tập luyện khiêu vũ trong thời gian dài, mắt cá chân phải vốn đang bị thương, vết thương cũ cộng thêm vết thương mới, vì vậy... không được lạc quan cho lắm. Hãy nghỉ ngơi cho tốt, không được vận động mạnh, khiêu vũ cũng tạm gác qua một bên vì sẽ phản tác dụng đối với quá trình bình phục của mắt cá chân. Cô bé, cháu hiểu mà."

Hạ Vũ không hiểu, thế nên lại hỏi bác sỹ khác, nhưng các vị bác sỹ đều có cùng câu trả lời, không cho cô hy vọng mà tàn nhẫn phán quyết kết thúc cuộc đời khiêu vũ của cô.

Hạ Vũ không thể không làm thủ tục thôi học. Cô nhớ ngày hôm đó đi trong khuôn viên trường, trời đổ mưa bụi, cô làm thủ tục xong liền trốn ở một góc không có người, khóc một trận thật to.

Khóc xong, cô chạy đến phòng tập riêng của Cố Tây Sở, anh đã từng nói rằng anh sẽ đợi cô ở phòng tập ấy. Nhưng ngày hôm đó Cố Tây Sở không ở đó, chỉ có mấy sinh viên của anh đang tập luyện.

Giống như trước kia, cô lại ngồi bên cạnh xem họ khiêu vũ, chỉ có điều những giọt lệ nơi khóe mắt đang nói lên rằng sẽ không thể trở lại như trước đây được nữa. Cô viết một vài dòng vào mảnh giấy nhỏ rồi nhờ mấy bạn sinh viên giao cho Cố Tây Sở sau đó ra về.

Đến nay cô vẫn còn nhớ nội dung trong tờ giấy đó: Thầy ơi, em xin lỗi, nếu một ngày có thể quay ngược trở lại, việc đầu tiên em muốn làm đó là không để thầy thất vọng. Hạ Vũ.

Hạ Vũ cúi đầu xuống nhìn chân mình, buột bản thân không được nghĩ thêm gì nữa, sau đó cô ngẩng đầu lên: Bỗng cô thấy Cố Tây Sở đang đứng gần cánh cửa, như một ngọn núi nặng nề, lặng lẽ nhìn cô.

Cô không biết mình nên trốn vào đâu nữa.

Shirley đứng ở cửa có chút mơ màng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, liền nói: "Anh Cố, đây... đây là phòng hóa trang của Đài truyền hình chúng tôi. À, để tôi giới thiệu một chút, đây là cô Hạ Vũ, chuyên viên trang điểm, bên kia là phòng biên đạo của đài, tôi dẫn anh qua đó xem."

"Không cần đâu!" Cố Tây Sở mỉm cười, nhướn mày nói: "Tôi chỉ có hứng thú với phòng hóa trang của các cô thôi!"

Anh vẫy tay với Hạ Vũ: "Thiên nga nhỏ, qua đây."

Shirley thấy tình cảnh trước mắt, hai mắt liền mở to. Cô thấy Cố Tây Sở thân mật ôm vai Hạ Vũ, nâng cái đầu đang cúi xuống của cô ấy lên như người lớn giáo huấn trẻ con. Cô liền chỉ vào hai người, lắp bắp nói: "Ồ, hai người..."

Hạ Vũ xấu hổ cười, cúi gằm mặt xuống, ý cười của Cố Tây Sở càng đậm: "Để tôi giới thiệu một chút, đây là học trò ngọc nhất mà tôi từng dạy."

Hạ Vũ buồn bực ngẩng đầu, giọng phản bác lí nhí như tiếng muỗi kêu: "Thầy... em đâu có..."

Cố Tây Sở không đáp, nhìn Shirley vẫn đang chìm đắm trong sự chấn động: "Cô Phương, xin hỏi mấy giờ các cô tan sở? Tôi muốn ôn lại chuyện cũ với cô học trò ngọc ngà này. Thiên nga nhỏ nói cho thầy xem, đã mấy năm rồi chúng ta chưa gặp nhau?"

Hạ Vũ ngẩng đầu lên nhìn Cố Tây Sở, mặt mũi đỏ bừng gờm ba ngón tay.

"Xem ra môn toán cũng không tồi, đầu còn chưa đến mức quá ngốc." Cố Tây Sở mỉm cười, phóng điện lung tung với Shirley: "Cô Phương à, tôi nghĩ cô có thể hiểu cho tôi, thầy trò chúng tôi đã ba năm rồi chưa gặp nhau, có rất nhiều chuyện cần nói."

"Tôi hiểu, tôi hiểu, bây giờ vốn là lúc tan sở. Hai người mau đi ôn lại chuyện cũ đi!" Shirley đã định thần lại, còn tận dụng triệt để nói thêm một câu: "À, anh Cố Tây Sở, thế còn buổi phỏng vấn độc quyền tôi đề nghị lúc này thì sao?"

Cố Tây Sở nhún vai như không hề có chuyện gì xảy ra, nở một nụ cười đúng tiêu chuẩn của một thân sĩ: "Tất cả nghe theo sự sắp xếp của cô."

Hạ Vũ nghĩ rằng nếu trên áo anh cài thêm một bông hồng đỏ thì anh có thể đưa cô nàng đó về nhà rồi.

Hạ Vũ thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đi cùng Cố Tây Sở, trong lòng Shirley vẫn còn nghi vấn, bất giác buột miệng hỏi. Cố Tây Sở nhìn bóng lưng Hạ Vũ, ít nhiều có chút cảm khái nói: "Trước đây cô ấy múa ba lê, vào thời điểm lợi hại nhất, trong nước không có đối thủ."

Shirley líu lürf, ngăn người nhìn chằm chằm vào Hạ Vũ, thậm chí đưa ra đánh giá: Dáng người cao, thon thả, sống lưng thẳng, cổ đẹp như thiên nga. Cô vốn chỉ cảm thấy khí chất trên con người cô gái này rất đặc biệt, thanh tân như suối mát, bây giờ Cố Tây Sở nhắc đến mới giật mình, thì ra quá khứ của Hạ Vũ lại đặc biệt như thế.

"Cô ấy thiếu chút nữa đã thành công rồi!" Giọng nói của Cố Tây Sở chan chứa một loại cảm xúc mà có lẽ đối với người ngoài cuộc, loại cảm xúc này mang tên - Nuối tiếc.

Hạ Vũ ngồi trong chiếc xe Jeep của Cố Tây Sở. Lần đầu gặp lại sau ba năm, cô bất giác có chút giữ kè. Cố Tây Sở không cho xe chạy ngay mà ngược lại quay sang hỏi: "Đã bao lâu rồi em không đến trường?"

Hạ Vũ bị câu hỏi này đánh gục, mím môi, hai bàn tay đan vào nhau, đáng vẻ bướng bỉnh mà yếu ớt, một lúc lâu mới đáp: "Rất lâu rồi ạ!"

"Vậy thì đi xem sao."

Họ đến trường vào lúc gần mười giờ đêm, rồi thong thả trải bước trong khuôn viên quen thuộc. Đáng tiếc, đối diện với cô lúc này đã là những gương mặt hoàn toàn mới. Cô không biết những người bạn học của mình đã đi đâu, làm gì, cũng giống như họ không biết cô đã đi đâu và làm gì. Khi ngẩng đầu thường thức ánh trăng thanh khiết, Hạ Vũ cảm thán, thì ra duyên phận là một thứ yếu ớt, không thể chịu nổi những vết thương do thời gian và khoảng cách.

May mắn thay, trên đầu họ vẫn cùng chung một vầng trăng.

"Lúc em đến trường làm thủ tục thôi học, tôi đang ở tầng trên vì có một cuộc điện thoại từ nước ngoài gọi về nữu chân. Lúc tôi xuống thì em đã đi rồi, sinh viên giao lại mảnh giấy cho tôi nói rằng tâm trạng em không được tốt lắm. Tôi đuổi theo, tìm nửa ngày cũng chẳng thấy em đâu, lúc đó tôi nghĩ thiên nga nhỏ đã sải cánh bay mất rồi!"

Cố Tây Sở trêu chọc Hạ Vũ, cười đến toét miệng.

Hạ Vũ im lặng nhìn thần tượng của mình, cảm kích anh sau khi gặp lại đã không truy hỏi, không trách mắng cô. Thầy vẫn luôn là thầy giáo khẩu xà tâm phật như xưa. Cô mỉm cười thương cảm "Thầy ơi, đôi cánh của em đã gãy mất rồi!"

Cố Tây Sở không nói gì, chỉ nhướn mày, vẻ mặt bỗng chốc trở nên cực kỳ trang trọng: "Nếu đã gọi tôi là thầy thì cũng nên biết tôi ghét nhất những kẻ hèn nhát và đào ngũ. Em có phải như thế không, Hạ Vũ?"

Câu hỏi sắc bén này dường như đã đâm trúng nơi mềm yếu nhất trong lòng Hạ Vũ, phút chốc khóe mắt cô rung rung. Dưới ánh đèn, đáng vẻ bướng bỉnh nén nước mắt đỏ của cô khiến người ta rung động, cô gật đầu nói: "Phải thưa thầy, em nghĩ em chính là người như thế."

"Ít nhất tôi đánh giá cao những người trung thực. Đi thôi, đến chỗ cũ ngồi một lát!"

Hạ Vũ theo Cố Tây Sở đến phòng tập của anh. Anh lên văn phòng lấy chìa khóa, Hạ Vũ mơ màng đứng trong hành lang tối mịt, mắt chăm chú nhìn cánh cửa, sau đó dưới sự thúc đẩy của ký ức, cô từ từ tiến lại gần, kiễng mũi chân nhìn vào phòng.

Cô đang tìm kiếm chính bản thân mình.

Động tác của cô vẫn như xưa, cánh cửa vẫn như cũ, Trong ký ức của cô, bên trong cánh cửa ấy tràn đầy ánh sáng và xúc cảm, nhưng giờ đây, phía sau cánh cửa ấy lại là bóng tối mịt mờ.

Tìm tới tìm lui, chung quy lại cô tìm thấy thứ gì?

"Kiễng chân như thế không mệt à?" Sau lưng cô là giọng nói trầm thấp mang theo ý trêu đùa của Cố Tây Sở.

Trong khoảnh khắc ấy, Hạ Vũ có ảo giác rằng thời gian đang quay ngược, dường như hai người đang quay lại thời điểm lần đầu tiên gặp nhau. Lúc đó cô mang một bầu nhiệt huyết, đối mặt với thần tượng, tay chân lúng túng không biết để vào đâu, mắt cũng không biết nên nhìn về hướng nào. Bây giờ cô lại có thể bình thản nhìn thầy giáo, nở một nụ cười chua xót.

"Vào trong đi!" Cố Tây Sở giục, trong tay anh là mấy lon bia.

Đèn được bật lên, ánh sáng đã thay thế cho bóng tối. Hạ Vũ đứng giữa phòng tập, tấm gương trên tường phản chiếu một hình bóng với mình đầy những thương tích, mắt mát, do dự, kinh ngạc, vui mừng và cả nỗi thương cảm tràn trề.

Cô hít một hơi thật sâu, cảm thấy dòng máu đông cứng trong cơ thể đang từ từ chảy từng chút một. Trong gương, cô thấy cô của ngày hôm qua, một chân gác trên xà tập, xoay chân trong âm nhạc du dương theo nhịp đếm "một, hai, ba, bốn" của cô giáo.

Cô nhớ da diết những kỷ niệm này.

"Lại đây ngồi đi!" Cố Tây Sở dựa vào tường ở một góc phòng, tư thế ngồi uể oải, tùy tiện, cũng giống như cá tính phóng khoáng, không chịu bó buộc của anh vậy. Anh bật một lon bia, tự uống một mình.

Hạ Vũ ngồi xuống, anh lại bật một lon nữa đưa cho cô. Hạ Vũ uống một ngụm, rồi sau đó liền uống ngụm thứ hai.

"Sao lại dễ dàng từ bỏ như thế?" Cố Tây Sở vừa uống bia, vừa hỏi vấn đề hóc búa nhất.

Thật sự là mình đã dễ dàng từ bỏ sao? Cô lắc đầu, ngửa cổ tu một ngụm rồi lên tiếng: "Em đã quá lạc quan, sau khi nghỉ ngơi gần một năm rưỡi rồi định bắt đầu nhảy lại nhưng ngày tháng đầu tiên sau khi tập luyện thì vết thương cũ tái phát. Em bị thương lúc làm động tác nhảy đơn giản nhất. Bác sỹ nói cái chân bị thương giống như thủy tinh, ráp lại sau khi bị vỡ, nhìn có vẻ hoàn chỉnh như cũ, nhưng sẽ sợ hãi bất kỳ sự tác động nào từ bên ngoài."

Hạ Vũ lại uống thêm một ngụm nữa, bởi vì uống quá nhanh nên hơi sặc sụa mấy tiếng, ánh mắt như tro tàn đã nguội lạnh: "Sau này em dứt khoát không nhảy nữa. Bây giờ tuy nói là đã hoàn toàn bình phục nhưng cũng không biết thế nào, trong lòng lại cực kỳ sợ hãi. Những động tác đó đã khắc sâu vào xương tủy của em, nhắm mắt lại em cũng có thể nhảy được, nhưng em vẫn không có dũng khí nhảy lại, không đủ dũng khí tiếp đất."

Sau khi bị thương em thường nằm mơ thấy ác mộng. Trong giấc mơ em thấy mình đang đứng trên sân khấu của ba năm về trước. Cứ nhảy lên rồi ngã xuống sân sân khấu khiến em cực kỳ sợ hãi, gần như không có dũng khí đứng lên nữa. Tất cả khán giả đều la ó, hỏi em rằng sao cô còn mặt mũi đứng trên sân khấu này."

Giọng nói bình thản của Hạ Vũ trống rỗng, cô quay sang nhìn Cố Tây Sở, ánh mắt âm trầm, mỉm cười: "Thầy nói rất đúng, em là một kẻ đào ngũ, cũng là một kẻ hèn nhát."

Cố Tây Sở giờ tay lên ngực lon với Hạ Vũ, rồi ngửa cổ tu một hơi cạn sạch: "Vì kẻ hèn nhát và cũng là kẻ đào ngũ, cạn ly."

"Cạn ly."

Tối hôm đó, hai người uống sạch chỗ bia Cố Tây Sở lên giấu trong trường, Hạ Vũ cảm thấy còn chưa đã, lại kéo Cố Tây Sở đến một quán ven đường uống bia, ăn đồ nướng, ánh mắt mơ màng nghe Cố Tây Sở kể về những trải nghiệm của anh trong mấy năm qua. Anh đã bay đến Rio de Janeiro tham gia lễ hội Carnival, nhảy Tango với các cô nàng châu Mỹ nóng bỏng. Anh lang thang khắp vùng Tân Cương xa xôi, nhìn các cô gái Tây Vực đeo mạng che mặt, bắn một ánh mắt hút hồn rồi nhảy những điệu múa Tân Cương nóng bỏng.

Sau đó anh quay trở về, sáng tạo tác phẩm chân chính thuộc về mình: Nước mắt của Carlisa.

Hạ Vũ hưng phấn, ra sức gõ lên mặt bàn, khuôn mặt tràn đầy hân hoan: "Thầy thật tuyệt vời, cảnh thầy lau nước mắt cho Carlisa em đã xem không dưới năm mươi lần đó. Oh, my god, thật sự là một tác phẩm của Thượng đế."

"Sai rồi!" Cố Tây Sở đã ngà ngà say, ngón trỏ thon dài huơ đi huơ lại trước mặt Hạ Vũ: "Nghệ thuật chẳng có liên quan gì đến Thượng đế cả, nghệ thuật chỉ thuộc về con người, thứ mà Thượng đế xem không hiểu thì con người lại hiểu. Thật ra mỗi con người trên thế giới này đều đang thực hiện một hành vi nghệ thuật thuộc về chính bản thân mình. Cuộc đời của mỗi con người đều là những tác phẩm thuộc về chính bản thân họ. Em là biên kịch và đạo diễn của chính bản thân em, thiên nga nhỏ à, tác phẩm của em mới chỉ vừa bắt đầu lên sân khấu, cho nên... đừng chưa gì đã đưa ra kết luận cho giai điệu trong tác phẩm của mình. Đạo diễn tài hoa nhất cũng có những lúc không có linh cảm."

Hạ Vũ nửa hiểu nửa không nhìn Cố Tây Sở, trong mắt tràn trề những ánh sao ngày hạ.

Cuộc gặp gỡ sau ba năm xa cách của hai thầy trò đã kết thúc trong cơn say bí tỉ. Cố Tây Sở không lái xe mà gọi một chiếc taxi đưa Hạ Vũ về nhà. Địa thế nhà Hạ Vũ thuộc nơi khá cao trong khu dân cư, lúc đi lên trên còn phải qua mấy bậc thang. Cố Tây Sở không yên tâm nên muốn tiễn cô, nhưng chỗ này rất khó bắt xe, Hạ Vũ liền từ chối, chỉ về phía nhà mình ở cách đó không xa, Cố Tây Sở mới yên tâm hơn, lưu lại số điện thoại của cô rồi lên xe rời đi.

Khi thấy Cố Tây Sở đã đi, bước chân Hạ Vũ phiêu bồng, cuối cùng cô loạng choạng bước lên hai bậc rồi dừng lại, từ từ trượt xuống, ngồi trên bậc thang. Cô co gối, ôm đầu, ngồi co ro trong bóng đêm.

Hạ Vũ có cảm giác như đang bồng bềnh trên mây, những đám mây lướt qua bên tai cô, dường như đôi cánh đang trở lại và cô có thể tiếp tục bay rồi.

Sau đó, có tiếng bước chân từ từ đến gần, kéo cô ra khỏi hư ảo. Cô mơ màng ngẩng đầu lên, khuôn mặt đầm đìa nước mắt.

Người đó đang đứng nhìn cô, ánh đèn màu cam quá chói mắt, che khuất khuôn mặt của anh. Cô ra sức chớp mắt nhưng ngoài vệt sáng nhò nhò, cô vẫn không nhìn thấy gì nữa, nhưng cô cảm thấy người này không nguy hiểm vì trên người anh có mùi vị rất quen thuộc.

Hạ Vũ cuối cùng cũng bật khóc, hơi men đều hóa thành nước mắt tuôn ra, cô ngẩng đầu nhìn anh, gọi một tiếng: "Thầy ơi... Em muốn khiêu vũ, em không phải là một kẻ hèn nhát..."

Bạn đang đọc truyện *Dịu Dàng Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Sáng sớm hôm sau, khi những chú chim của buổi bình minh ca hát líu lo bên cửa sổ, Hạ Vũ mới mơ màng tỉnh lại. Cảm giác choáng váng sau khi say hơi khó chịu, cô ôm đầu ngồi trên giường một lúc, hai hàng lông mày nhíu chặt.

Tối qua dường như cô đã mơ thấy Nghiêm Kế.

Nhưng cô không nhớ nổi trong mơ đã nói với anh những gì, chỉ nhớ cô đã ôm chặt lấy anh, tủi thân khóc mãi như một đứa trẻ.

Không nhận được, cô vỗ mạnh lên mặt mình. Sao cô lại mơ giấc mơ thân mật như thế, rốt cuộc cô bị làm sao thế này?

Đánh răng rửa mặt xong, cô bước ra ngoài ăn sáng. Cả nhà đã ngồi sẵn bên bàn ăn, thấy cô đi đến đều nhất loạt quay lại nhìn cô, về mặt có đôi chút kỳ lạ.

Hạ Vũ buồn bực nhìn khắp một vòng, tiện tay lấy một miếng bánh mì, uống một ngụm sữa.

"Chị hai, người đàn ông tối qua là ai vậy?" Hạ Hâm không nén được tò mò, hỏi vấn đề mà trong lòng tất cả mọi người đều muốn hỏi.

"Khụ khụ khụ..." Hạ Vũ đang uống sữa, không phòng bị liền bị sặc, đồ ăn trên tay văng ra khắp nơi.

Khó khăn lắm mới hết ho, cô hơi đỏ mặt hỏi: "Người... người đàn ông nào?"

Cô lúng túng chớp mắt mấy lần, trong lòng thầm suy tính làm sao giải thích chuyện tối qua say rượu rồi lại còn được một người đàn ông đưa về nhà. Mấy năm nay cô vẫn luôn ngoan ngoãn không làm bất cứ chuyện gì để mọi người phải suy nghĩ.

Rồi cô lại nghĩ theo hướng khác, gặp lại thầy giáo của mình rồi uống rượu, tâm sự cũng chẳng phải là chuyện xấu hổ gì, sau đó cô tự dặn mình, lý lẽ đưa ra cần hùng hồn một chút. Chỉ là bất giác trong lòng cô vẫn thấy hơi hoảng hốt.

Cô uống sữa để che giấu chút tâm tư đó, nghe Hạ Hâm tiếp tục "thả bom", "Hình như đó là người đã đưa chị về hôm chị bị thương vào ba năm trước, ừm, chắc chắn là anh ta, không thể sai được, em rất có ấn tượng với anh ta mà."

Tìm Hạ Vũ đập thình thịch, rõ ràng trong lòng đang cuộn cuộn dậy sóng nhưng trên mặt vẫn giả bộ như không có chuyện gì, cô tiếp tục uống sữa, bình thản "ồ" một tiếng, hỏi: "Anh ta đã nói những gì?"

"Tối hôm qua chị uống say, anh ta lại không biết nhà mình ở đâu may mà đúng lúc em ra ngoài mua bữa khuya. Chị hai, anh ta là ai vậy?"

Hạ Vũ lại thấy đau đầu. Cô thấy ba mẹ đang chăm chú ăn sáng, thật ra không nói cũng biết tâm tư của hai người đang đặt hết ở cuộc trò chuyện giữa cô và Hạ Hâm, cô đành phải day day huyết thái dương, nói dối: "Là một người bạn, tối qua tình cờ gặp, thế giới này có lúc nhỏ bé thật."

Câu cuối cùng cô nói rất khẽ, trong buổi sáng sớm thoang thoảng mùi bánh mì nướng này, càng giống như ai đó đang than thở.

Tinh thần cô mệt mỏi nhưng vẫn phải đến chỗ làm, may mà hôm nay mẹ cũng phải đi gặp một khách hàng, công ty của người đó lại ở gần Đài truyền hình nên cô ngồi xe mẹ đi làm, tránh được cảnh chen chúc trên xe bus.

Ba năm nay, đối với mỗi thành viên trong gia đình cô đều là một sự khởi đầu mới, đặc biệt là mẹ. Chung quy mẹ vẫn không cam lòng làm bà chủ một gia đình bình thường. Vào năm sau khi xảy ra chuyện đó, khi giá đất lên cao nhất, mẹ đã bán mảnh đất hơn trăm mẫu ở thành phố nhỏ, dựa vào số vốn ban đầu khá lớn đó bà trở lại với ngành đồ gia dụng quen thuộc một lần nữa.

Dựa vào lượng nhân lực lớn bà đã tích lũy qua bao năm, bà làm đại lý kinh doanh đồ gia dụng cao cấp, thu nhập rất khả quan, nhưng xét thấy tính bó hẹp của thị trường trong thành phố nhỏ kia, bà quyết định trở về thành phố A phát triển sự nghiệp. Lần này, vì đã có vết xe đổ lần trước, nên mẹ đã cùng ba bàn bạc rất lâu, cuối cùng mới nhất trí đưa ra quyết định.

Ba năm nay, cuộc sống mọi người đều chẳng dễ dàng gì, với bà Tân Hân lại càng khó khăn hơn. So với trước đây, sự thay đổi của bà là lớn nhất. Bà thậm chí đã chấp nhận được sự thật có thể Hạ Vũ sẽ vĩnh viễn không thể khiêu vũ được nữa, cũng từ đó hạ thấp sự kỳ vọng trong lòng, nhưng đối với Hạ Vũ mà nói, đây có thể là sự bi ai của chính mình.

Hạ Vũ ngồi trên xe ngủ thêm một lát, một mặt cũng do sợ mẹ sẽ hỏi về chuyện tối qua, nhưng mẹ cô lại chẳng nói gì. Chỉ có điều lúc cô sắp bước xuống xe, bà đã nói một câu: "Buổi tối nếu có việc về muộn thì nhớ gọi điện về thông báo một tiếng."

Hạ Vũ đỏ mặt gật đầu, đợi xe của mẹ hòa vào dòng xe trên đường rồi mới gõ vào đầu tự mắng mình: Hạ Vũ, mày đã hai mươi tuổi rồi, sao vẫn chưa học được cách hiểu chuyện?

Ngày hôm đó, Hạ Vũ đến Đài truyền hình lại càng thấy đau đầu hơn nữa. Tối qua Cố Tây Sở đột nhiên tiết lộ quá khứ của cô khiến các đồng nghiệp cực kỳ kinh ngạc. Tối qua Shirley còn lên mạng, tìm được một đoạn video cuộc thi Hạ Vũ tham gia trước đây. Một nhóm người xúm lại trước máy tính, thường thức tư thế múa đẹp đẽ của Hạ Vũ, rồi lại ngoái nhìn cô gái quen thuộc đứng sau lưng, họ thật sự không thể tin nổi. Nhưng trực giác lại cho họ thấy rõ ràng là cùng một người, khiến những tiếng tặc táng vang lên, bỗng chốc có cảm giác phải nhìn lại cô bằng con mắt khác.

Ai cũng không thể ngờ rằng người đã từng là diễn viên múa ba lê xuất sắc nhất toàn quốc lại đang ở bên cạnh, trút bỏ ánh hào quang quanh mình, làm một công việc bình dị thế này. Câu chuyện này dường như chỉ thích hợp xảy ra trong tiểu thuyết hay phim ảnh, khiến ánh mắt của tất cả mọi người nhìn Hạ Vũ không tránh khỏi có chút ngạc nhiên, chấn động, nhưng nhiều hơn nữa chính là tán thưởng. Cô nàng Hạ Vũ luôn thấp giọng đối mặt với những ánh mắt và sự tán thưởng bất thành lời, chân tay luống cuống, không biết phải ứng phó ra sao. Nhưng cô biết sự tán thưởng của tất cả mọi người đều xuất phát từ thiện ý, cũng không quá làm phiền đến cuộc sống của cô, nên chỉ thẹn thùng mỉm cười rồi tiếp tục làm công việc của mình với thái độ khiêm tốn, lễ phép, hoàn toàn khác với cô gái rực rỡ hào quang trên sân khấu.

Chỉ có điều trạng thái làm việc của Hạ Vũ ngày hôm đó không tốt lắm, cứ thất thần suốt. Cô cố gắng nhớ lại tối qua, mình đã nói gì, làm gì với Nghiêm Kí, nhưng đầu cô rối như một mớ bòng bong, chỉ nhớ mình đã khóc đến mơ màng, hết một con ma men mất hết hình tượng, nghĩ đến đó cô liền nhăn nhó mặt mày.

Mất mặt chết đi được, vì vậy cô không muốn gặp lại anh nữa.

Đối với anh chàng Nghiêm Kí này, ba năm nay, Hạ Vũ đều cố ép bản thân không được nghĩ tới. Cô không muốn nhớ lại một Nghiêm Kí dưới cơn mưa ba năm trước vì mỗi lần nhớ lại, trái tim cô sẽ thấy vô cùng đau đớn.

Cô giống như một đứa trẻ với khát vọng được ăn kẹo, cố gắng kiềm chân muốn lấy viên kẹo đó, nhưng đến lúc lấy được lại ngã sõng soài. Nỗi đau đớn nơi đầu gối chiếm lấy tất cả tâm trí cô, cũng vì thế cô nói lỏng tay, đánh rơi viên kẹo khó khăn lắm mới lấy được.

Nghiêm Kí chính là viên kẹo của cô, dù ba năm đã trôi qua, người khác nói với cô rằng viên kẹo đó vẫn ở nguyên chỗ cũ, cô cũng không dám ngoái đầu lại tìm kiếm vì cú ngã đó quá nặng nề, cô thật sự rất sợ đau.

Ngoài việc gặp gỡ Cố Tây Sở, một tuần này của Hạ Vũ cứ bình thản trôi qua như thế. Một hôm, Cố Tây Sở gọi điện cho Hạ Vũ, mời cô đến xem buổi biểu diễn trong lễ tốt nghiệp của trường trong năm học mới. Mỗi năm cứ vào dịp này, anh lại tạm gác các buổi biểu diễn của mình để lo việc chuẩn bị cho các em sinh viên khóa cuối. Trong mắt anh, bồi dưỡng những hạt giống khiêu vũ thế hệ tiếp theo là một trong những trách nhiệm của vũ công ưu tú, đáng để anh dốc hết sức mình. Anh là một người đàn ông mang nhiều cương vị, nhưng trong mắt Hạ Vũ. Làm thầy giáo là cương vị nặng nề nhất. Đứng trên cương vị này, một Cố Tây Sở phóng khoáng, bất kham sẽ đứng trên bục giảng, anh không sống vì chính bản thân mình nữa.

Tối thứ Năm, Hải Lạc gọi điện về khi vẫn đang đi nghỉ tuần trăng mật ở Thổ Nhĩ Kỳ, thông báo có một việc làm thêm muốn giới thiệu cho Hạ Vũ. Một đoàn làm phim quảng cáo đang cần một chuyên viên trang điểm, vì có cảnh quay buổi tối nên không thể tránh khỏi phải tăng ca, nhưng thù lao rất cao khiến Hạ Vũ đồng ý ngay lập tức.

Sau khi liên lạc với một nhân viên trong đoàn làm phim, lúc mới nghe được địa điểm quay, đầu Hạ Vũ trống rỗng mất mấy giây vì nơi ấy chính là công viên vui chơi giải trí. Cô đã từng đến đó trong ngày đầu tiên khai trương. Những tiếng cười đùa trong trẻo của lũ trẻ cùng với khúc ca của tự nhiên trong công viên vẫn vang vọng bên tai cô. Hương vị của hamburger nhân thịt bò như vẫn còn lưu luyến nơi đầu lưỡi, người đó dường như vẫn đang ngồi bên cạnh, mỉm cười với cô.

Ngày hôm sau, Hạ Vũ đến sớm nửa tiếng, nói chuyện với nhân viên phục vụ của đoàn mới biết đoàn phim quảng cáo này dùng cho việc quảng bá, tuyên truyền của công viên trò chơi. Đây là hoạt động thường niên, chương trình lại được phát sóng liên tục trên các Đài truyền hình lớn nên đã thu hút sự quan tâm của rất nhiều người. Chủ đề của chương trình năm trước là "Tìm lại tuổi thơ", năm trước nữa là "Cùng nhau đến vương quốc mộng ảo", còn năm nay là "Cuộc gặp gỡ định mệnh."

Nhân viên phục vụ trẻ tuổi thao thao bất tuyệt: "Công viên trò chơi là một nơi rất lãng mạn, nhiều đôi tình nhân đã chọn nơi này làm điểm hẹn hò, nghe nói ý tưởng lần này rất đặc biệt, hình như nó chính là câu chuyện tình yêu của ông chủ công viên."

Nhân viên phục vụ trang lứa luyện cũng nói chen vào: "Ông chủ to béo kia sao? Ôi trời ơi, đột nhiên tôi chẳng còn mong chờ gì với đoàn phim quảng cáo này nữa."

"Cô mong chờ nhiều thế làm gì? Mong chờ vào túi tiền là được rồi!"

Hạ Vũ bày dụng cụ trang điểm, nghe họ pha trò, cả một thế giới cổ tích đẹp đẽ xung quanh khiến tâm trạng cô rất tốt. Cô cùng cười với mọi người.

Nữ diễn viên chính của đoàn phim quảng cáo là một cô gái trẻ tên Lâm Xuyên, có dáng người dong dong cao và nụ cười rất ngọt ngào, chắc hẳn đoàn làm phim đã tuyển chọn trong số rất nhiều ứng cử viên mới tìm ra được. Nghe cô ấy tự giới thiệu, Hạ Vũ mới biết cô là sinh viên năm ba khoa khiêu vũ trường Đại học Nghệ thuật A. Hạ Vũ càng bất ngờ khi biết cô ấy cũng học múa ba lê.

Giây phút biết được ngành học của Lâm Xuyên, tâm trạng Hạ Vũ chợt xúc động. Ánh mắt cô như muốn nói điều gì đó, cuối cùng cũng dừng lại trên người Lâm Xuyên. Cô dường như thấy lại bản thân mình trên người cô gái trẻ này: nhiệt tình, xinh đẹp nụ cười lấp lánh dưới ánh mặt trời, hiện ngang ngang đầu đón gió.

Hạ Vũ nhìn lại mình, hôm qua cô còn nhảy múa cùng gió trong giấc mơ, nhưng hôm nay cô đã đứng trong bóng râm, tay cầm dụng cụ trang điểm vì một chút thù lao, sống trong hiện thực lạnh lùng.

Hạ Vũ mỉm cười chua xót.

Lâm Xuyên hơi ngao mạn, mặc dù rất khách khí với đạo diễn và quay phim, nhưng khi ngồi trước mặt Hạ Vũ, nụ cười của cô ta nhanh chóng biến mất. Cô ta chỉ lạnh nhạt dặn dò: "Hai ngày nay da tôi khá mẫn cảm, trang điểm không được đậm quá. À, phải rồi, chị dùng đồ trang điểm của hãng nào vậy? Không phải đều là hàng sản xuất trong nước cả đấy chứ? Mang ra đây tôi xem nào... Của Benefit, thôi được, dùng tạm vậy, nhưng tôi toàn dùng của YSL thôi, nếu kinh phí của các chị không đủ thì ngày mai tôi sẽ mang đến. Da tôi sắp bị mấy thứ đồ linh tinh này làm hỏng hết rồi!"

Cô nàng vừa ngồi xuống liền tuôn ra một tràng phàn nàn, Hạ Vũ nhảnh nại nói "Được" một tiếng rồi bắt tay vào trang điểm, kẻ vẽ cho cô ta.

Hóa trang cho nam nữ diễn viên chính xong, Hạ Vũ không còn việc gì nữa. Đây cũng là lần đầu tiên cô tận mắt chứng kiến đoàn phim quay quảng cáo. Thực ra, hồi còn đi học cô cũng được mời quay quảng cáo, nhưng mẹ sợ cô sẽ vì danh lợi mà trở nên phù phiếm, trong nhà cũng không thiếu tiền, nên cô đều lịch sự từ chối những cơ hội ấy.

Bây giờ nghĩ lại cô thấy cũng chẳng mất mát gì, chỉ có điều cô càng dễ đắm chìm vào ký ức để so sánh giữa quá khứ và hiện tại. Hạ Vũ vừa tự nhủ với mình không được nghĩ về quá khứ, vừa đứng một bên quan sát nhưng khi thấy trang phục của nam nữ diễn viên chính, đột nhiên cô thấy khó thở.

Anh chàng trẻ tuổi đứng dưới ánh nắng chói chang, sau lưng là vòng đu quay mông ảo, những quả bóng bay đầy sắc màu sắc sỡ được thả lên không trung. Sau đó, cô nàng Minnie mặc trang phục làm việc công kênh đưa tay ra, vỗ nhẹ lên vai anh. Chàng trai ngoái đầu lại, Minnie miệng cười toe toét, e thẹn đưa cho anh một cây kem, thấy chàng trai đứng ngẩn người liền kéo tay anh ra, nhét cây kem vào lòng bàn tay anh rồi vẫy tay chạy mất.

"... Hình như là câu chuyện tình yêu của chính ông chủ."

Hạ Vũ đứng dưới ánh mặt trời, bỗng thấy miệng lưỡi khô khốc.

Cảnh quay tiếp theo càng làm cô thấy bất an. Chàng trai cầm bánh "Hamburger ma thuật" nóng hổi bước ra khỏi cửa hàng, rồi đập vào mắt anh là cô nàng Minnie ngồi bên cạnh Đài phun nước đang gỡ cái đầu hoạt hình to đùng xuống. Lúc này, một làn gió nhẹ lướt qua, mái tóc dài mềm mại, hơi ẩm ướt của cô tung bay trong làn gió mát. Khuôn mặt cô yên tĩnh mà xinh đẹp, hết như một nữ thần thanh khiết, bất khả xâm phạm.

Về mặt của chàng trai si mê, dường như không dám bước vào bức tranh đẹp thế ấy, nhưng cuối cùng vẫn lấy hết dũng khí đứng trước mặt cô gái. Cô gái ngẩng đầu, lúc đầu cứ ngẩn ra, sau đó nở nụ cười rạng rỡ, chàng trai đồ nhét chiếc bánh hamburger vào tay cô rồi chạy đi.

Ban đầu Hạ Vũ chỉ mới nghi ngờ thì khi lặp lại cảnh này một lần nữa, trong lòng cô đã chắc chắn. Cô hoàn toàn bình tĩnh, ánh mắt bình thản, không muốn tự đoán bừa tâm ý của Nghiêm Kế. Thời gian qua đi, hoàn cảnh cũng đã đổi thay, giữa hai người vẫn còn nhiều khúc mắc chưa được hóa giải, cũng chưa có cơ hội cùng nói chuyện với nhau. Những chuyện kiểu ngấm hoa trong sương mù thế này có lẽ lúc còn trẻ cô rất nhiệt tình, nhưng cô của hiện tại đã không còn hứng thú nữa rồi.

Cô chỉ bình thản đứng một bên xem xét lại bản thân cũng như tình yêu trong quá khứ dưới góc độ là một kẻ bàng quan.

Những cảnh quay vào ban ngày cũng tạm coi là thuận lợi, biểu hiện của nam nữ diễn viên chính khá tự nhiên, chỉ có điều đạo diễn yêu cầu phải cực kỳ hoàn mỹ, nên vẫn chưa ưng ý. Mọi người cố gắng làm hết chức trách của mình, không có bất kỳ lời kêu ca oán thán nào.

Hạ Vũ tò mò không biết buổi tối sẽ quay những gì, nên không chuyên tâm ăn hamburger ma thuật, mà chăm chú nghe nhân viên đoàn làm phim nói chuyện với nhau. Mọi người đều nói đùa rằng chuyện này sao có thể là câu chuyện tình yêu của chính ông chủ chứ? Cuộc gặp gỡ tình cờ lãng mạn thế này chỉ có trên phim ảnh mà thôi.

Mọi người cười đùa vui vẻ, Hạ Vũ ở bên cạnh cũng mỉm cười.

Lâm Xuyên tích cực hỏi anh chàng trợ lý đạo diễn: "Jimmy, biểu hiện của tôi cũng khá đấy chứ? Nhưng đạo diễn nói tôi chưa đủ để đứng trước ống kính."

Jimmy đói bụng đang ăn ngấu nghiến liền mơ màng đáp lời: "Đâu có, đạo diễn của chúng tôi nổi tiếng là một người theo tiêu chuẩn hoàn mỹ, đừng để ý, buổi tối hãy diễn cho thật tốt... Woa, hamburger này quả thực rất ngon. Mỗi lần tôi đến đây đều không tranh được phần, hôm nay nhất định phải ăn cho đã: Sara, hamburger còn không? Tôi muốn ăn cái nữa."

"Hết rồi, hết từ lâu rồi!" Cô gái có tên Sara trả lời.

Lâm Xuyên ân cần đưa cái hamburger của mình cho Jimmy, giọng nói thoải mái: "Cho anh này, trang phục múa ba lê chặt như thế, tôi sợ mình nhét không nổi."

Jimmy từ chối một lúc rồi cũng không khách sáo nhận lấy bánh. Hạ Vũ ngẩn ra, do dự đi đến trước mặt Jimmy, ngập ngừng hỏi: "Jimmy, hóa trang tối nay có yêu cầu gì đặc biệt không?"

Jimmy ngẩng đầu, thấy cô chuyên viên trang điểm cũng xinh đẹp chẳng kém gì nữ diễn viên chính, liền giảm bớt tướng ăn khó coi, lau vết mỡ bóng loáng bên khóe môi: "Tối nay ánh đèn rất mờ, nên trang điểm hơi sáng một chút, ôi trời, tôi cũng không biết đâu, cứ trang điểm xinh đẹp là được."

Có người sán gần lại hỏi: "Buổi tối sẽ quay cảnh gì vậy?"

Jimmy dẫu môi nhìn Lâm Xuyên đang mãi soi mình trong gương: "Quay cô ấy khiêu vũ."

Trái tim Hạ Vũ đột ngột bị rung động mạnh.

Màn đêm nhanh chóng buông xuống, mọi người bắt đầu bận rộn. Lâm Xuyên đã thay xong trang phục múa ba lê trắng muốt, cao quý như một tiên nữ giáng trần.

"Ôi trời ơi, chuyện gì thế này, chỗ này có phải có mấy nốt đỏ không? Không phải đã bị dị ứng đấy chứ?" Lâm Xuyên nhìn vào gương, bắt đầu bới lông tìm vết, ngẩng đầu hỏi Hạ Vũ: "Đồ trang điểm của chị có phải hàng giả không đấy?"

"Không, đều là đồ thật!" Hạ Vũ nghe xong có chút gấp gáp, ghé lại gần nhìn thật kỹ: "Hình như không có nốt đỏ nào, có lẽ là do ánh đèn."

Lâm Xuyên nghe xong liền chăm chú quan sát mặt rồi nghi hoặc lắm bả: "Tôi thấy chị khá quen mắt."

Hạ Vũ giật mình, sau đó nhanh chóng trấn tĩnh lại rồi khẽ cười, đáp một tiếng: "Sao có thể chứ?"

Sau đó cô quay người lại, tập trung vào công việc của mình, chỉ có điều ánh mắt của Lâm Xuyên vẫn dõi theo cô như trước vì cô ta đang cố gắng tìm kiếm khuôn mặt quen thuộc này trong ký ức của mình. Mãi đến khi đạo diễn hô: "Còn nữa tiếng nữa để chuẩn bị," lúc này cô mới hít một hơi thật sâu, tay lại bắt đầu bận rộn.

Sau một hồi, Hạ Vũ đã trang điểm và làm tóc xong cho Lâm Xuyên. Nhìn trong gương, thấy cô ta xinh đẹp rạng ngời, bản thân Hạ Vũ cũng rất mãn nguyện.

Hoàng tử anh tuấn do nam diễn viên chính thủ vai đang trầm tư trên tầng hai. Khi thấy một hòn đá ném lên tấm kính, anh chàng đẩy cửa bước ra ban công thì thấy trước mắt là đèn đuốc rực rỡ. Dưới ánh đèn đầy màu sắc của vương quốc cổ tích ấy, nàng công chúa xinh đẹp trong bộ đồ trắng muốt, ngẩng đầu nhìn anh cười rạng rỡ, sau lưng cô là bảy chú lùn. Nàng công chúa như một con thiên nga, thoăn thoắt nhảy múa trong tiếng nhạc rộn rã, bảy chú lùn nắm tay nhau nhảy vòng quanh cô. Sau đó, chuông đồng hồ điểm mười hai giờ, nàng công chúa xinh đẹp hốt hoảng không biết phải làm sao liền ôm mặt chạy đi, lúc chạy trốn vô tình đánh rơi chiếc giày thủy tinh trắng muốt.

Hoàng tử anh tuấn nhảy từ trên tầng hai xuống, nhặt chiếc giày thủy tinh đó lên rồi đuổi theo. Nàng công chúa vẫn đứng đó đợi chàng ở nơi có bóng tối nhờ nhờ. Chàng dịu dàng bước đến trước mặt nàng, mang giày thủy tinh vào chân nàng, sau đó hai người nắm tay nhau đi khắp mọi ngõ ngách trong khu vườn ma thuật, lưu lại những bước chân nơi tình yêu lên men.

"Cát!"

Với lệnh của đạo diễn, buổi quay dài nhưng không đạt được hiệu quả tạm thời kết thúc. Biểu hiện của nam nữ diễn viên chính không ổn định, chưa hóa thân được vào nhân vật nên đạo diễn không vừa ý. Lúc này đã gần chín giờ tối, mọi người nghĩ rằng vị đạo diễn vốn được coi là "Biển mệnh tam lang*" sẽ quay thâu đêm, không ngờ anh ta lại xua tay bảo dừng quay để mọi người nghỉ ngơi.

*Biển mệnh tam lang: Ngoại hiệu của Thạch Tú, một trong 108 anh hùng Lương Sơn Bạc.

Ban ngày cả đoàn đã phơi nắng, đến tối lại làm việc liên tục nên tất cả đều mệt mỏi. Họ thấy đạo diễn cho nghỉ quay sớm như thế đều thầm hoan hô, thở phào một hơi.

Còn lúc này, show diễn buổi tối của công viên giải trí đang rất náo nhiệt, du khách vẫn tới rất đông, những đôi nam thanh nữ tú tay trong tay qua lại như mắc cửi trong thế giới hư ảo, những tiếng cười nói vang lên không ngớt.

Hạ Vũ đang chuyên chú thu dọn dụng cụ trang điểm, không ngờ có một đôi tay mềm mại kéo góc áo cô. Cô cúi đầu thấy Lăng Lăng đang ngẩng đầu nhìn mình cười tí mắt, trông cực kỳ đáng yêu.

Hạ Vũ khẽ gọi, "Lăng Lăng!"

Lăng Lăng làm ra vẻ bí mật, khẽ đưa tay lên miệng suýt một tiếng rồi bảo Hạ Vũ ngồi xuống cùng cậu nhóc, cánh tay mềm mại chỉ về phía người đàn ông đang đứng bên một cây cột ở đằng xa, khẽ nói: "Cô ơi, cậu không cho con nói với cô là cậu đang đứng ở đó."

Cậu nhóc bĩu đôi môi đỏ mọng của mình, có vẻ cực kỳ bất mãn: "Nhưng mà cô ơi, con chán lắm, cậu chẳng chịu chơi cùng con gì cả."

"Cậu nói phải đợi cô tan làm con mới được chơi. Cô ơi, bao giờ thì cô tan làm?"

Thần sắc Hạ Vũ phức tạp nhìn bóng lưng dưới ánh đèn kia, cũng giống như rất nhiều năm trước, anh trầm mặc và cô đơn đứng đó khiến cô bất giác thở dài một hơi. Cô quay đầu lại, mỉm cười xoa đầu Lăng Lăng: "Cô đã tan làm rồi, đi thôi!"

Lăng Lăng dặt tay Hạ Vũ rồi đi, còn vẫy tay chào tạm biệt với các đồng nghiệp đã cùng gắn bó suốt một ngày với Hạ Vũ, khiến mọi người trêu đùa: "Ồ, con của cô Hạ Vũ đã lớn thế này rồi cơ à?"

"Đúng thế!" Hạ Vũ không phủ nhận, quay lưng lại với ánh đèn sáng lấp lánh, nở một nụ cười tươi tắn với mọi người, giống như năm đó cô đứng trên sân khấu vẫy tay mỉm cười với khán giả, để lộ hàm răng trắng đều, thẳng tắp, xinh đẹp.

Lâm Xuyên đang nghe lời chỉ dạy của đạo diễn, bỗng thấy nụ cười của Hạ Vũ, một tia chớp bỗng lóe lên trong đầu cô.

Khuôn mặt trước mắt và khuôn mặt của người trong ký ức bỗng chùng chéo lên nhau, chỉ khác biệt ở chỗ trước đây cô đều nhìn chị ấy nhảy những vũ điệu làm say đắm lòng người trên màn hình máy tính, hết lần này đến lần khác bắt chước động tác và thần thái của chị ấy, còn người đang đứng trước mặt cô lại làm một công việc hết sức bình thường. Một hồi sau Lâm Xuyên cũng không dám tin vào mắt mình.

Cô ta tròn mắt, trong tiếng cười nói của mọi người, đột nhiên kêu lên: "Chị..."

chị là Hạ Vũ?"

Là chị ấy, người chị khóa trên có thiên tư cao nhất mà cô giáo nói đến trong giờ học ba lê, đã nhận được vô số giải thưởng. Vốn dĩ Lâm Xuyên cho rằng chị ấy sẽ tiếp tục bước đi trên con đường ba lê cho đến khi giành được vị trí cao nhất trong một nhà hát nổi tiếng nào đó, không ngờ chị ấy lại thôi học vào năm cô chưa vào trường. Giống như một ngôi sao sáng giữa bầu trời đầy sao đột nhiên rơi xuống trong sự bất ngờ của tất cả mọi người, từ đó biến mất trên bầu trời bao la, tạo nên một truyền thuyết đẹp đẽ.

Bị cô em khóa dưới nhận ra làm Hạ Vũ hơi lúng túng. Cô biết lúc cô thôi học đã làm cả khoa chấn động. Khi tất cả mọi người đều đặt kỳ vọng vào cô

thì cô lại từ bỏ, đứng trên góc độ của họ, không ai có thể chấp nhận được sự vứt bỏ này.

Hạ Vũ hiểu rõ mình đã làm tổn thương tất cả mọi người, cũng như chính bản thân mình. Cô là kẻ thất bại trong mắt mọi người, cho nên khi Lâm Xuyên nhận ra cô, cô không cảm thấy vui vẻ mà giật mình ngưng ngừng, chỉ khẽ mỉm cười, gật đầu với Lâm Xuyên, bình thản nói một câu: "Ừ, chào em!"

Sau đó, cô dắt tay Lăng Lăng, vội xoay người bước đi.

Lâm Xuyên muốn đuổi theo nhưng bị những người khác trong đoàn làm phim vây lại, đến đạo diễn cũng cảm thấy hứng thú với chuyện này. Lâm Xuyên nhìn Hạ Vũ càng lúc càng đi xa dần, liền giậm chân tại chỗ nói: "Ôi trời ơi, chị ấy là chị học khóa trên của tôi, là huyền thoại của trường chúng tôi. Cô giáo chúng tôi thường chiếu lại những thước phim về các cuộc thi của chị ấy, nói nếu đạt được trình độ như chị ấy thì vào bất cứ một học viện khiêu vũ nào trên thế giới đều không thành vấn đề. Ôi trời ơi, sao tôi lại không nhận ra sớm hơn, ngốc quá, ngốc chết đi được."

"Woa, thì ra cô Hạ Vũ học múa ba lê. Vậy tại sao cô ấy lại làm chuyên viên trang điểm?"

"Không biết nữa, lúc chị ấy học năm thứ ba thì xin thôi học, hình như do chân bị thương. Đây là lần đầu tiên tôi gặp người thật ngoài đời."

"Ồ thế à, đáng tiếc thật..."

Những lời nói đó đều lọt vào tai Hạ Vũ, nhưng cô chỉ vờ như họ đang nhắc đến một người khác. Khi còn cách Nghiêm Kí mấy bước, cô bỗng dừng lại, nín chặt môi, về mặt trang trọng nhìn anh.

Con người đứng là động vật trước sau mâu thuẫn. Lúc sắp cam lòng với một cuộc sống bình thường, cô lại trở về thành phố này, muốn tìm lại dũng khí đã mất, nhưng khi những kỷ ức đó lại mở ra một lần nữa thì cô bỗng phát hiện ra dũng khí của mình đã biến mất hoàn toàn. Cô đã không thể là cô gái của ba năm về trước, có thể bạo dạn vỗ vai anh rồi đưa cho anh một cây kem mát lạnh, không biết một môi mỉm cười bày tỏ với anh.

Còn trong hiện tại, cô thậm chí không dám bước đến trước mặt anh, hỏi anh rằng: Tại sao lại làm những việc này lúc tôi đã nản lòng nhụt chí? Liệu còn có ý nghĩa gì sao?

Hôm nay Nghiêm Kí mặc áo sơ mi, quần bò, khiến anh nhìn có vẻ trẻ hơn tuổi thực. Hạ Vũ im lặng đứng trước mặt anh, cúi gằm mặt xuống, Lăng Lăng đứng ở giữa, quay sang trái nhìn Hạ Vũ rồi quay sang phải nhìn Nghiêm Kí, có đôi chút buồn bực. Khi thấy bên cạnh có một bạn nhỏ đang ăn kem đi ngang qua, trên tay còn cầm mấy quả bóng bay, cậu nhóc liền lắc tay cậu, ngược mắt mong chờ rồi nói: "Cậu ơi, con muốn ăn kem."

Nghiêm Kí không nhìn được cười, mềm lòng rút ví rồi chỉ vào tiệm tạp hóa dưới căn phòng hình cây nấm, nói: "Đi đi, chỉ được mua một cây thôi đấy!"

Lăng Lăng cười tí mắt, cầm lấy tiền, rồi như một chú voi con mừng rỡ chạy đi trong đêm tối.

Hai người lớn dịu dàng nhìn cậu nhóc. Đôi mắt dưới bầu trời đầy sao tràn trề sự yêu thương, thanh thản mỉm cười, lên tiếng trước: "Lần trước thằng bé cầm tiền đi, khi về cầm hai cốc kem, anh nói không phải con bảo chỉ mua một cốc thôi sao, thằng bé dối anh là người ta bán một tặng một."

Hạ Vũ bật miệng cười: "Lạ thật đấy, nó cũng biết nói đùa rồi!"

"Để trừng phạt, hai cốc kem đó đều vào bụng anh hết. Anh còn bắt nó phải đứng ở bên cạnh nhìn."

Hạ Vũ nhăn mũi: "Đúng là ông cậu hẹp hòi."

Khóe môi Nghiêm Kí cong lên, đó là sự kiêu hãnh vì cháu trai của anh đã trưởng thành sớm. Anh mỉm cười nhìn Hạ Vũ: "Anh rất vui vì thằng bé không mang ba cốc kem về và nói người ta bán một tặng hai."

Hạ Vũ bật cười, vô cùng vui vẻ.

Tiệm tạp hóa rất đông khách, ánh mắt của Hạ Vũ và Nghiêm Kí không rời khỏi Lăng Lăng đang ngoan ngoãn xếp hàng, bầu không khí lại một lần nữa tĩnh lặng, hoàn toàn đối lập với vẻ náo nhiệt xung quanh. Hạ Vũ mỉm môi, hỏi: "Tại sao lại sắp xếp những thứ kia? Ý tôi là đoạn phim quảng cáo ấy."

Nghiêm Kí nhàn nhã rút tay vào túi quần, dựa vào cột đèn: "Lúc trước có người hỏi anh có ý tưởng gì, anh nói bừa, ai ngờ lại được họ tiếp nhận."

Anh mỉm cười: "Như thế cũng tốt, đợi đến khi anh già rồi, trí nhớ không tốt nữa thì có thể lấy ra xem, rồi nhắc nhở bản thân mình lúc còn trẻ đã từng đánh mất một thứ đẹp đẽ đến nhường nào."

Miệng Hạ Vũ méo xệch, cô thật không thể cười nổi, giọng nói hơi thương cảm: "Hà tất phải nghĩ tới những chuyện xa xôi như thế."

"Hạ Vũ." Nghiêm Kí đột ngột gọi tên cô.

"Sao vậy?" Cô nghiêng đầu kinh ngạc nhìn sang, ánh mắt sâu xa của anh vẫn đang nhìn Lăng Lăng phía xa, nhưng cô nhận ra có một nỗi tịch liêu từ trong sâu thẳm đôi mắt ấy.

"Anh chỉ... muốn em biết, anh vẫn luôn ghi nhớ, cũng hy vọng em..." Nghiêm Kí quay đầu lại nhìn Hạ Vũ: "... Luôn ghi nhớ mình đã từng vì muốn hoàn thành giấc mơ mà bỏ ra biết bao tâm huyết."

Hạ Vũ ghen ngào không nói nên lời, đôi mắt long lanh vẫn nhìn về phía trước. Lăng Lăng rất nhanh đã nhảy chân sáo cầm cốc kem trở lại, rồi miễn cưỡng mút kem, vẻ hạnh phúc như thể có được cả thế giới.

"Cậu ơi, cô ơi mau đi theo con nào, ở đằng kia có rất nhiều anh đang khiêu vũ." Vừa nói, cậu vừa thò bàn tay dính đầy kem ra kéo Hạ Vũ chạy đi, Nghiêm Kí chậm rãi theo sau, ba người cùng đứng trong công viên ma thuật, dường như là một gia đình bình thường như bao gia đình khác. Trên quảng trường, một tốp nam nữ ăn mặc thời thượng đang nhảy hip hop trong tiếng nhạc rộn ràng. Họ thường nhảy những động tác khó, mồ hôi nhễ nhại, rất nhiều du khách đang vây quanh đó, tung bồng hồ hời đứng theo dõi, vỗ tay.

Bầu không khí rộn rã khác thường, đến khán giả cũng bắt đầu rục rịch, chân nhún nhảy theo tiết tấu âm nhạc, chỉ có điều họ vẫn cực kỳ dè dặt. Một vũ công trẻ với cơ thể săn chắc vẩy tay với khán giả, cao giọng cổ vũ: "Lên đây nào mọi người, có bạn nào muốn nhảy cùng không?"

Tâm trạng sa sút của Hạ Vũ bỗng cực kỳ hưng phấn. Lòng nhiệt tình và khát vọng đối với khiêu vũ vốn bị cô cố gắng vùi lấp bấy lâu nay cuối cùng cũng bùng cháy như một ngọn lửa, chiếm lấy tất cả ý nghĩ của cô.

Các cô gái dừng lại nghỉ ngơi, một vũ khúc mới càng dữ dội, sục sôi hơn nữa được thay thế. Vào thời khắc khi âm nhạc nổi lên, bầu trời như muốn vỡ tung, sự kích động của tất cả mọi người phút chốc bị đốt cháy.

"Lên đây nào các bạn, cùng nhau nhảy nào!" Anh chàng vũ công trẻ tuổi vẩy tay lôi kéo, động tác dưới chân vẫn rất tự nhiên, thanh thoát, tất cả mọi người đều bị sự vui vẻ tác động, nhưng không ai dám lên sân khấu hòa vào vũ khúc để trở thành tiêu điểm. Đến Lăng Lăng cũng bắt đầu lắc lư cái mông nhỏ. Hạ Vũ đang đắm chìm vào tiếng nhạc, đột nhiên có người từ sau lưng ra sức đẩy cô lên sân khấu trong lúc cô hoàn toàn không đề phòng. Anh chàng vũ công trẻ tuổi thấy cuối cùng cũng có người gia nhập, có vẻ lại càng hưng phấn, liền nhảy lại gần, vờn tay làm động tác mời.

Hạ Vũ đứng sững trên sân khấu, tay chân luống cuống không biết phải làm sao liền nhìn chăm chăm vào các vũ công.

Cô có chút ảo não vì bản thân đã trở thành tiêu điểm của tất cả mọi người có mặt ở đây. Cô biết người đẩy cô lên là Nghiêm Kí, liền đỏ bừng mặt, hằm hằm tức giận nhìn anh. Anh lại chẳng hề áy náy, hồ thẹn, chỉ xòe hai tay ra, ánh mắt như muốn nói: Hãy nhảy đi, em làm được mà.

Hạ Vũ cứ đứng sững ra đó, hoảng hốt nhận ra trong ba năm qua, đây là lần đầu tiên cô đứng gần các vũ công đến thế. Ánh đèn quét ngang dọc trên sân khấu lướt qua khuôn mặt do dự của cô, âm nhạc lại càng sục sôi, phóng túng hơn. Dòng máu бурong bình đã trở dậy khắp cơ thể cô, anh chàng vũ công trẻ nhìn cô đứng ngẩn người bất động, lại càng ra sức lắc lư cơ thể, giống như khiêu khích.

Chỉ có điều, anh ta đã nhảy một lúc rồi mà thấy Hạ Vũ vẫn ngai ngùng bất động, cuối cùng cũng xác định được không phải là người trong giới liên lắc đầu, vẻ mặt cực kỳ thất vọng, xoay người định từ bỏ.

Cả tính không chấp nhận thua cuộc từ tận xương tủy của Hạ Vũ cuối cùng cũng bộc phát. Đối diện với ánh mắt chế giễu của anh chàng vũ công, trong mắt Hạ Vũ lóe lên ánh sáng của sự bùng bình.

Cô bắt đầu chuyển động. Một Hạ Vũ khác đang ẩn tàng trong cơ thể cuối cùng cũng phá vỡ tầng tầng lớp lớp trời buộc. Cô gái khiêu vũ vì tình yêu ba năm trước đã quay lại.

Hết thảy mọi người đều kinh ngạc.

Khán giả vốn đều cho rằng, cô gái kia chẳng qua chỉ là bị người khác chơi khăm đẩy lên sân khấu, nhất định sẽ ngượng nghịu bước xuống, không ngờ sau khi khắc phục được sự dè dặt ban đầu, cô đã nhảy múa trong sự bất ngờ của tất cả mọi người. Càng lúc cô càng nhảy điên cuồng. Cô xoay tròn, bước từng bước nhảy mạnh mẽ theo âm nhạc hoang dã, những động tác xen kẽ khiến người ta không thể rời mắt.

Anh chàng vũ công kia cũng rất bất ngờ, ngoài sự ngạc nhiên ra còn tỉnh mắt phát hiện cô gái trước mắt nhất định thuộc đẳng cấp chuyên nghiệp. Lòng hiếu thắng bắt đầu nổi lên, anh ta tung ngón nghề cao nhất ra thi đấu. Bốn phía liền vang lên những tiếng ngợi khen không ngớt, đây bầu không khí lên một cao trào khác.

Hạ Vũ cũng không cam chịu yếu kém, trên trán đã lấm tấm những giọt mồ hôi, các tế bào toàn thân đều gào thét cổ vũ. Cô tự nhủ hãy để tất cả thêm sáng khoái, dễ chịu hơn nữa.

Những người đến xem biểu diễn đã vây kín sân khấu bé nhỏ, Nghiêm Kí đứng một bên, ánh mắt sâu thẳm nhìn Hạ Vũ, không biết đang nghĩ gì.

Lăng Lăng cũng rất hưng phấn, kéo áo Nghiêm Kí hét to: "Cậu ơi, cô tuyệt thật đấy! Con thích cô nhất!"

Nghiêm Kí dụi dụi mắt nhìn cháu, sau đó nhìn cô gái đang tỏa sáng trên sân khấu, vẻ mặt hơi mơ hồ, lầm bầm nói: "Cậu cũng thích cô, nhưng cậu đã mất đi tư cách thích cô rồi!"

Trong tiếng reo hò của tất cả mọi người, anh rầu rĩ nói với bản thân: "Nếu đã không được ở bên cô ấy, vậy thì... hãy giúp cô ấy thực hiện giấc mơ của mình."

Bạn đang đọc truyện *Dịu Dàng Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Một đêm mới mẻ như được tái sinh đó tựa giấc mơ mà Hạ Vũ không bao giờ muốn tỉnh lại. Dưới bầu trời đầy sao trong ngày hè, bên cạnh có người mình yêu thương bầu bạn, có tiếng cười đùa của trẻ con bên tai, lại được thoải mái khiêu vũ đến mồ hôi cũng cực kỳ gọi cảm khiến tâm trạng Hạ Vũ vô cùng sáng khoái. Tối hôm đó, Hạ Vũ nhớ lại sự cô vũ trong mắt Nghiêm Kế và nhớ cả những giọt mồ hôi nóng hổi đã đổ trên sân khấu. Ba năm qua, lần đầu tiên cô cảm thấy kích động, vui mừng đến chảy nước mắt. Hết lần này đến lần khác cô gào thét trong lòng: Đúng thế, cô vẫn có thể khiêu vũ, lý tưởng của cô chưa chết.

Cô kích động đến run rẩy cả linh hồn.

Ngày hôm sau, đoạn phim quảng cáo đã quay xong thuận lợi chỉ có điều thái độ của Lâm Xuyên đối với cô đã quay ngoắt 180 độ. Sáng ngày thứ hai, vừa mới tỉnh mơ Lâm Xuyên đã đến đợi cô, vừa thấy cô là hai mắt sáng lên, còn ríu rít xin lỗi vì thái độ lạnh nhạt ngày hôm qua khiến Hạ Vũ rất ngại. Đối mặt với nhiệt tình của Lâm Xuyên, một lúc lâu sau Hạ Vũ cũng không biết nên làm thế nào mới phải.

Lâm Thanh cứ một chị, hai chị ngọt xót, tò mò hỏi hết thứ này đến thứ khác. Hạ Vũ đành phải âm ờ cho qua chuyện, cuối cùng cô ta còn hỏi số điện thoại của cô. Sự nhiệt tình quá mức này khiến Hạ Vũ hơi khó chịu, nhưng cô cũng hào phóng để lại số điện thoại.

Sau một đêm điên cuồng, cuộc sống của cô nhanh chóng trở về quỹ đạo ban đầu. Thứ Hai được tan sở sớm, mọi người trong nhà Hạ Vũ hiếm khi được quây quần ăn cơm với nhau, trên bàn ăn chị Hạ Tang nhiệt tình kể về một bệnh nhân mới được chuyển đến khoa. Đó là một người đàn ông trung niên, từ nhỏ đã có sở thích lạ lùng. Ông ta thích tự thiết kế nhà ở rồi lại tự tay xây dựng. Ông đã tích lũy được tài sản mấy chục triệu nhờ làm ăn buôn bán với nước ngoài, sau đó ông ta bất ngờ đóng cửa công ty về nông thôn làm một người thợ xây bình thường trong sự bất ngờ của tất cả mọi người. Do tuổi tác đã cao, lại làm việc liều mạng nên không cẩn thận ngã từ tầng hai xuống, đầu chạm đất khiến ông ấy hôn mê tại chỗ.

Giọng nói bình thân của chị Hạ Tang còn lộ ra chút kích động: Thật ra, cái nhà đó cũng không cao lắm, chưa đầy hai mét. Cũng giống như Huỳnh Gia Câu trong nhóm Beyond* vậy, vì đầu chạm đất trước nên phải nằm điều trị trong ICU* gần một tuần. Bác sỹ chẩn đoán não ông ta đã chết, còn người nhà đang đấu tranh xem có nên rút bình oxy ra hay không.

*Là ban nhạc rock nổi tiếng của Hồng Kông, thành lập năm 1983. Các thành viên của nhóm nhạc gồm Huỳnh Gia Câu, Huỳnh Gia Cường, Huỳnh Quán Trung, Diệp Thế Vinh. Năm 1993, Huỳnh Gia Câu qua đời khi bị ngã từ khán đài cao xuống đất, gây chấn thương sọ não.

*ICU là từ viết tắt tiếng Anh của "Intensive care unit" - tạm dịch là các đơn vị hồi sức cấp cứu, điều trị tích cực, chăm sóc đặc biệt.

Trong ICU có rất nhiều dạng bệnh nhân, nhưng mọi người lại tập trung bàn luận về bệnh nhân này. Mọi người đều nói, người đàn ông đó ăn no rồi hơi, tự dựng kiếng chuyện. Thật ra chị rất khâm phục ông ta, hỏi còn bé ai mà chẳng có ước mơ này nọ, nhưng cuối cùng thì sao? Hầu hết mọi người chẳng phải đều bôn ba đến già chỉ vì ngày ba bữa cơm thôi sao? Mọi người đều nói ước mơ chẳng đáng mấy đồng, nên sống thực tế một chút mới là quan trọng. Thật ra, ông ấy còn dũng cảm hơn biết bao người.

Hạ Tang nói xong, tất cả mọi người đều gật đầu tán đồng. Hạ Vũ cúi đầu, bưng bát cơm, bất giác thờ dãi: "Ước mơ thật ra là một thứ xa xỉ nhất. Vì vậy có rất nhiều người không mua nổi."

Buổi nói chuyện của cả nhà tối đó vẫn cứ hiển hiện trong đầu Hạ Vũ, làm cô nhận ra trên thế giới này còn có những người không sợ hãi bất cứ điều gì. Họ thành thực với bản thân, thành thực với chính mình, mặc dù có người phải trả giá, nhưng giống như sao băng vẽ nên dấu ấn rực sáng nhất trên bầu trời, còn tốt hơn nhiều so với những người sống cả đời âm đạm không chút ánh sáng.

Tối thứ Tư, Nghiêm Kế gọi điện đến. Trong điện thoại, Lăng Lăng mời cô với giọng điệu cực kỳ non nớt: "Cô ơi, con gầy đi một chút rồi, cậu nói con được ăn kem một lần, có đồng ý với con đi!"

Hạ Vũ tưởng tượng ra dáng vẻ cậu nhóc đang cắn móng tay như chú chó nhỏ mong chờ nhìn cô, liền bất giác bật cười, vui vẻ nhận lời.

Nghiêm Kế hẳn là có việc nên chỉ đưa Lăng Lăng đến trước cổng của Đài truyền hình rồi hẹn cô thời gian đến đón cậu bé, sau đó lại đi ngay.

Sau buổi tối hôm đó, khi gặp Nghiêm Kế, Hạ Vũ liền cảm thấy khó xử. Cô sợ Nghiêm Kế sẽ cười mình. Suy cho cùng, cô đã làm rất nhiều chuyện ngu ngốc trước mặt anh, anh lại là người ít nói, khiến cô cũng không đoán được trong lòng anh đánh giá về cô như thế nào. Lần duy nhất anh đứng trước mặt cô lặng lẽ bày tỏ tình yêu đã cách đây ba năm trước. Lần này anh xuất hiện lại khiến cô suy đoán lung tung, nhưng không dám thừa nhận có lẽ anh cũng xuất phát từ tình yêu. Cho đến hôm nay cô vẫn nửa tin nửa ngờ.

Buổi tối, Hạ Vũ mỉm cười nhìn Lăng Lăng nấn nịu ăn kem, hai má căng phồng, liền lẩm bầm trong lòng: Cậu nhóc đáng yêu thế này sao lại có một ông cậu tệ nhạt như vậy chứ?

Thứ Sáu Hạ Vũ đi làm, trong Đài truyền hình đột nhiên truyền ra một tin trọng đại. Để tạo một bộ mặt mới trong không khí cạnh tranh giữa các Đài truyền hình trong cả nước, Đài truyền hình nơi Hạ Vũ làm việc sẽ làm chương trình tìm kiếm tài năng khiêu vũ mang tên Bước nhảy cuộc đời dưới sự tài trợ của một doanh nghiệp nổi tiếng tại thành phố.

Trong lúc các chương trình truyền hình đang thiếu ý tưởng sáng tạo và sự kích thích như hiện nay, các lãnh đạo cấp cao của Đài tin rằng, dựa vào thực lực hùng mạnh cũng như năng lực lên kế hoạch chương trình giải trí xuất sắc, chương trình tìm kiếm tài năng khiêu vũ trong cả nước sẽ trở thành cuộc thi

sôi động nhất trong mùa hè này, sẽ thu hút những cao thủ võ lâm có kỹ thuật xuất sắc nhất trên khắp cả nước, làm tăng tỷ lệ theo dõi các chương trình của Đài một cách toàn diện.

Các vị lãnh đạo đặt rất nhiều kỳ vọng vào chương trình, cấp dưới lên kế hoạch cũng rất hăng hái. Theo như chương trình tìm kiếm tài năng khiêu vũ tương tự của Đài truyền hình Fox - Mỹ, có thể thấy chương trình này sẽ làm dấy lên sự quan tâm của cả nước.

Việc tuyên truyền toàn diện được tung ra muộn hơn mấy ngày nhưng trên mạng dường như đã có tin phong thanh gì đó. Trong Đài truyền hình cũng nhao nhao bàn luận, buổi trưa mọi người cùng ngồi ăn cơm, nói chuyện về chủ đề này.

"Em họ tôi nhảy khiêu vũ thể thao, tôi đã thông báo cho nó, bảo nó nhất định phải đăng ký tham gia."

"Này, một người bạn tôi quen nhảy Hip-hop, liệu có thể đăng ký tham gia không?"

"Nực cười, sao lại không thể? Popping, Latin, Jazz, ba lê, Broadway, Hip-hop đều nằm thuộc khiêu vũ nói chung, chỉ cần cậu không sợ ngã trên sân khấu thì đều có cơ hội thử sức."

"Cậu cũng hiểu nhiều về khiêu vũ thật đấy, à, phải rồi, có biết giám khảo là ai không?"

"Giám khảo mà còn phải nói sao? Đương nhiên là những người xuất sắc nhất trong nước rồi. Cơ hội tốt được xuất hiện trước mắt bao người thế này có ai mà từ chối? Nhưng cũng có người ngoại lệ, cậu còn nhớ Cố Tây Sở lần trước nhận phỏng vấn độc quyền không? Nghe nói tổ đạo diễn liên lạc với anh ta nhưng anh ta đã từ chối vì còn bận chuẩn bị cho buổi biểu diễn trong lễ tốt nghiệp, đúng là ngạo mạn, chẳng nề mặt chút nào."

"Cho tôi xin đi, cái tên Cố Tây Sở này đến người mù tịt về khiêu vũ như tôi mà còn biết. Người ta là đẳng cấp quốc tế, còn phải nhờ chương trình này để nổi tiếng nữa sao?"

"Cũng đúng, dù sao đã có rất nhiều ứng cử viên cho vị trí giám khảo rồi, cũng chẳng sợ không có ai làm."

"Này, còn chuyện này nữa, nhà tài trợ rốt cuộc là doanh nghiệp nào vậy? Đây quả thực là một cơ hội quảng cáo rất tốt, sao lại chẳng thấy họ tuyên truyền rầm rộ gì cả?"

"Chuyện này tôi cũng không rõ nữa, doanh nghiệp đó rất im hơi lặng tiếng."

Ai mà biết chứ, nói không chừng lại là một sách lược quan hệ công chúng, những người như chúng ta làm sao mà hiểu được!"

Các đồng nghiệp thảo luận sôi nổi, Hạ Vũ ngồi một bên không nói một câu nào, chỉ im lặng ăn cơm. Shirley bí mật ghé lại gần cô, huých khuỷu tay cô, thấp giọng nói: "Hạ Vũ, em cũng đăng ký thử xem sao, năm đó không phải em cũng múa ba lê sao?"

Hạ Vũ ngăn ra, miễn cưỡng cười nói: "Chị Shirley, chị đừng đùa nữa, đó đều là những chuyện trong quá khứ, hơn nữa chân của em cũng bị thương mấy năm nay." Cô thần thờ nghĩ ngợi một lát rồi nói: "Chuyện này khá khó đối với em."

Hạ Vũ không muốn nói rằng mình vẫn chưa khắc phục được chứng ngại tâm lý. Mà dù có khắc phục được thì một người ngay từ nhỏ đã là thí sinh theo phong cách kinh viện như cô tham gia thi đấu trên sân khấu của Đài truyền hình, điều này e rằng hơi khó.

Có lẽ trong người cô vẫn còn sót lại một chút dòng máu cao quý của ba lê. Mặc dù thời gian đã làm loãng đi rất nhiều, nhưng hễ đến những thời khắc quan trọng, nó vẫn chi phối cách nghĩ của cô.

Nhưng dù Hạ Vũ nghĩ thế nào thì Bước nhảy cuộc đời cũng làm dấy lên một làn sóng trong xã hội. Hiện nay, những người trẻ tuổi biết hát, biết nhảy múa đâu phải là ít? Những người trẻ tuổi thật sự rất thiếu cơ hội thể hiện, nên ai lại bằng lòng mím cười bỏ qua chứ?

Hơn cả sự mong đợi của tất cả những người lên kế hoạch trong Đài truyền hình, vào ngày đầu tiên, số lượng người đăng ký đã vượt xa so với dự kiến, khung cảnh đăng ký sôi nổi thậm chí còn khiến cho các nhân viên nhà Đài chân tay luống cuống.

Thời hạn đăng ký cho những người muốn tham gia là hai tuần. Sau khi đăng ký, thí sinh sẽ có thời gian hai phút để biểu diễn, giám khảo sẽ tiến hành sàng lọc sơ bộ. Những người đạt tiêu chuẩn có cơ hội bước vào vòng trong của cuộc thi. Họ phải chuẩn bị một bài nhảy năm phút, sau đó ban giám khảo sẽ quyết định anh ta (cô ta) có được vào tiếp vòng trong hay không.

Bước nhảy cuộc đời diễn ra rầm rộ, đã thu hút sự quan tâm của tất cả phương tiện truyền thông trong thành phố A. Mặc dù vẫn chưa thật sự bước vào mùa hạ nhưng bầu không khí đã sục sôi, bởi sức nóng của cuộc thi. Vì nằm trong thời kỳ tập trung tuyên truyền nên Hạ Vũ lại càng bận rộn, gần như ngày nào cũng phải tăng ca; đến khi cô bước ra khỏi Đài thì thành phố đã rực rỡ ánh đèn. Mỗi lúc thế này cô đều cảm thấy rất mệt mỏi, không muốn về nhà. Cô chậm rãi bước trên đường, bình thần bước qua tấm poster quảng cáo lộng lẫy của Bước nhảy cuộc đời. Cô gái thon thả khỏe mạnh trên tấm poster đang nhảy bật lên thành hình chữ "Nhân", dòng chữ trên tấm poster cũng cực kỳ kích động: "Bước nhảy cuộc đời, cơ hội duy nhất trong cuộc đời bạn."

Có mấy cô gái cũng dừng lại bên tấm poster bình luận, nhao nhao nói: "Ôi, tớ muốn tham gia quá đi mất, nhưng tớ lại không biết nhảy, hâm mộ những người biết nhảy quá!"

"Đúng thế, biết nhảy thật là tốt!"

Tiếng bàn luận vô tư của các cô gái dần bay xa, Hạ Vũ đứng trước tấm poster, rất lâu cũng không rời mắt.

"Bước nhảy cuộc đời, cơ hội duy nhất trong cuộc đời của bạn."

Khóe miệng Hạ Vũ bắt đầu dãn nở lên. Thế giới này sao có thể tàn nhẫn đến thế? Vì sao cuộc đời cô chỉ còn mỗi cơ hội này?

Người nhà Hạ Vũ cũng biết đến cuộc thi tìm kiếm tài năng khiêu vũ này. Ba mẹ muốn nói với cô chuyện gì đó, nhưng cuối cùng vẫn giữ im lặng, riêng Hạ Hâm không giữ được bình tĩnh, liền hỏi thăm dò: "Chị có muốn đi thử xem thế nào không? Em thấy rất hay đó!"

Hạ Vũ lắc đầu, Hạ Hâm thấy điều mình mong đợi lại là đáp án này, liền gãi đầu thất vọng bỏ đi, miệng còn lầm bầm: "Em muốn được thấy chị khiêu vũ trở lại."

Hạ Vũ ngồi trước máy tính, ánh mắt trống rỗng nhìn màn hình. Hạ Tang phía sau uể oải lật tạp chí, cùng với tiếng lật sang trang, giọng của chị ấy thờ ơ nhưng đâm thẳng vào tận linh hồn cô: "Em thật sự đã làm một kẻ hèn nhát lâu quá rồi đấy!"

Một lúc lâu sau, Hạ Vũ mới cúi gầm mặt, đáng vẻ như đã cô tịch rất nhiều năm: "Chị, em đã thua không đứng dậy nổi."

"Những kẻ hèn nhát đến chết vẫn nói thua không dậy nổi, đến chết vẫn chỉ là một kẻ hèn nhát." Hạ Tang lạnh lùng chỉ ra sự thật: "Làm một kẻ hèn nhát đã ba năm rồi, vai diễn này em vẫn chưa thấy chán sao?"

Hạ Tang bước ra khỏi phòng ngay sau đó nên không nghe thấy tiếng lầm bầm của Hạ Vũ.

"Đúng, em đã chán lắm rồi! Em ghét bản thân mình bây giờ."

Thời gian hai tuần nhanh chóng qua đi. Trong ngày đăng ký cuối cùng, Hạ Vũ được người người mong đợi vẫn chẳng có bất kỳ động tĩnh gì khiến tất cả đều thất vọng, đến cả Hải Lạc cũng gọi điện về: "Cậu hãy mau đăng ký đi, không phải cậu rất muốn nhảy sao? Sẽ không bị thương nữa đâu, cậu đã nghỉ ngơi bao lâu như thế không xui xẻo đến vậy đâu."

Tất cả mọi người đều không hiểu cô. Chỉ mình Hạ Vũ biết rằng vì cô quá thích khiêu vũ, quá đề ý đến nó nên cô không thể sai bước, cô không biết nếu trả giá tất thảy thì điều gì sẽ đợi mình nên càng do dự. Trên một phương diện nào đó, cô đúng là kẻ hèn nhát.

Ba năm qua, Hạ Vũ nhận ra rằng, nếu không khiêu vũ, cô chẳng là gì cả, mà điều khó chịu nhất là cô đã ngã xuống từ chỗ cao nhất khiến cô không còn dũng khí để bò lên một lần nữa. Sự gan dạ thời trẻ là tài sản đáng quý nhất, tiếc rằng điều đó đã bị cô hoang phí đến cạn kiệt.

Vốn dĩ cô cho rằng kết cục đã định, nhưng không ngờ khi thời gian đăng ký kết thúc, lãnh đạo của Đài truyền hình lại đột nhiên thông báo sẽ kéo dài thời gian đăng ký thêm hai ngày nữa.

Bây giờ tối, Hạ Vũ chuẩn bị tan sở thì điện thoại kêu lên. Cô nhìn màn hình, nhận ra số điện thoại của Nghiêm Kí gọi đến. Đã hai tuần rồi họ chưa gặp nhau, Hạ Vũ hơi do dự rồi mới bắt máy.

"Em sắp tan sở chưa?" Giọng nói của anh ở đầu dây bên kia có chút mệt mỏi.

"Rồi. Đang chuẩn bị về."

"Thế tối nay em có rảnh không?"

"Há?... À, có, sao vậy?"

"Vậy thì tốt quá. Anh và Lăng Lăng đang ở trước cửa, tối nay cùng đi ăn mì thịt bò ở quán Lão Thang nhé. Em còn nhớ mùi vị đó nữa không?"

"Nói thật là tôi sắp không nhớ nổi nữa rồi. Nhưng, không phải anh nói là cửa hàng đó đã đóng cửa rồi sao. Lão Thang cũng rửa tay gác kiếm, không làm nữa rồi mà?"

"Họ đổi sang địa điểm mới, con trai ông ấy tiếp tục kế thừa công việc của cha, chỉ có điều không giống trước nữa."

"Không giống chỗ nào?"

"Trước đây số lượng chỉ hạn chế ở một trăm bát nay đã tăng lên thành hai trăm bát, cũng coi như không phải tranh nhau nữa."

"Em mau xuống đây đi, Lăng Lăng đã kêu đói nửa tiếng đồng hồ rồi!"

Hạ Vũ mỉm cười cúp điện thoại. Dù cô không rõ giữa mình và Nghiêm Kí rốt cuộc là kiểu quan hệ gì, không phải người yêu cũng chẳng phải bạn bè, nhưng cô cảm thấy một thứ cảm giác ấm áp đang chảy trong tim.

Quán mì Lão Thang đã chuyển đến trong một con hẻm nhỏ, cách chỗ cũ không xa. Mặt tiền của quán không rộng nhưng thực khách vẫn đông như trước đây, chỉ có điều người đứng bếp chính là con trai lão Thang. Bát mì vẫn giữ được hương vị đậm đà như cũ cũng như con người, năm tháng có thể làm thay đổi vẻ ngoài của họ nhưng không thể cướp đi thứ thuộc về bản chất của họ.

Hạ Vũ không chuyên chú uống nước dùng. Cô vừa ăn vừa nghĩ, dù thời gian có xấu xa, nhưng may mắn Lăng Lăng không để cho thứ xấu xa ấy sai khiến, thằng bé vẫn yêu quý cô, vẫn thích nghe cô kể chuyện như ba năm về trước.

Cứ nhìn Nghiêm Kí và Lăng Lăng trước mặt, anh như một người cha hiền từ đang lau vết dầu mỡ bóng loáng bên miệng thằng bé, tình yêu thương ngập tràn trong đôi mắt. Đó chính là lý do khiến hồi đó cô yêu anh.

Mặc dù chia cách đã ba năm nhưng cô vẫn cảm ơn ông trời đã cho cô và anh được ngồi chung một bàn, để cô còn cảm nhận được sự ấm áp ấy.

Hạ Vũ không thể không thừa nhận, nếu cô mất đi toàn bộ ký ức, cô vẫn sẽ giống như nữ diễn viên chính trong bộ phim 50 first dates* sẽ yêu Nghiêm Kí một lần nữa không chút hối hận.

*Một bộ phim hài kịch lãng mạn của Mỹ, được sản xuất vào năm 2004, do Peter Segal đạo diễn.

Ăn xong họ cùng nhau ra về. Gió nhẹ nhàng lướt qua trong trời chiều bằng lăng, tâm trạng họ cũng như một bãi lau sậy, đung đưa trong gió.

Lăng Lăng đi ở giữa, một tay nắm lấy Nghiêm Kí, một tay nắm lấy Hạ Vũ, cảm vênh cao, khuôn mặt mồm mỉm rạng ngời hạnh phúc, nhưng khi Hạ Vũ nhìn nụ cười này, trong lòng chỉ thấy chua xót.

Cô muốn trao cho thằng bé tất cả yêu thương cùng những nụ cười nhưng cô không làm được, chỉ có thể nắm bàn tay nhỏ bé, mồm mỉm ấy thật chặt.

Lăng Lăng như con chim sẻ riu rít kể cho Hạ Vũ nghe về những việc xảy ra ở trường. Hạ Vũ chăm chú nghe rồi kiên nhẫn đặt các câu hỏi. Nghiêm Kí thỉnh thoảng chen vào một câu, khoe miệng khẽ mỉm cười.

Ba năm trôi qua, Nghiêm Kí đã không còn tự lừa dối bản thân mình nữa.

Anh biết rằng chỉ có cô gái đứng trong làn gió nhẹ trước mắt mới có thể mang đến cho anh cảm giác ấm áp của một gia đình.

Ba người bắt đầu đi đến một công viên. Ba năm trước, sau khi ăn mì xong, họ từng đến đó khiêu vũ. Công viên vẫn như thế, chỉ có điều xung quanh đã mọc lên rất nhiều ngôi nhà, bởi vậy nhìn nơi này có vẻ nhỏ hẹp, thậm chí vì thế lại càng thêm quý giá.

Cảnh vật vẫn như cũ vì có rất nhiều cụ ông cụ bà kết đôi nhảy dancesport trong một bản nhạc kiểu cũ, nụ cười vô cùng rạng rỡ. Giờ phút này, họ cảm thấy hạnh phúc chưa bao giờ giản đơn đến thế.

Hạ Vũ đứng một bên ngăn ra, sau đó nghe Nghiêm Kí lên tiếng mời: "Cùng nhảy nhé!"

Hạ Vũ há hốc miệng, hoàn toàn sững sờ. Một Nghiêm Kí chủ động mời cô khiêu vũ thế này từng là người đàn ông ghét khiêu vũ mà cô quen sao?

"Sao anh...?" Hạ Vũ kinh ngạc nói không nên lời.

Nghiêm Kí vẫn nhìn những cụ ông cụ bà tóc sương, da mỗi phía trước rồi quay đầu lại, mỉm cười ấm áp với cô trong gió đêm: "Nhảy nào! Tranh thủ khi vẫn còn sống."

Chỉ một câu nói đơn giản của Nghiêm Kí nhưng không hiểu sao lại khiến Hạ Vũ cực kỳ kinh hãi, một hồi lâu cô vẫn chẳng nói được lời nào. Sau đó cô cứ ngây ra như người gỗ, để Nghiêm Kí kéo hòa vào sân khấu. Lăng Lăng vừa hô vừa nhảy xung quanh hai người, hưng phấn vô cùng.

Trên sân khấu bỗng xuất hiện thêm một đôi nam nữ trẻ tuổi nhưng các cụ ông cụ bà đều tươi cười hiền hậu với họ, xoay người khéo léo lướt qua, đung đưa trong đêm tối.

Tay Hạ Vũ đặt trong tay Nghiêm Kí, bị anh nắm chặt, một tay nữa của anh đặt trên lưng cô, cuốn cô vào thế giới của anh. Trong tiết tấu rộn ràng của bản nhạc, hai người từ từ xoay tròn, tình cảm dịu dàng nảy nở.

Tim Hạ Vũ đập thành thịch, ngẩng đầu tò mò hỏi: "Chẳng phải anh không thích sao?"

Ánh mắt sâu thẳm của Nghiêm Kí nhìn cô, nói một câu hàm ý sâu xa: "Có những thứ con người cứ luôn cho là không thích nhưng thật ra họ rất thích, khi xảy ra chuyện rồi họ mới nhận thấy điều đó."

Làn gió làm tán đi những bi thương trên khuôn mặt Hạ Vũ: "Đáng tiếc, lúc anh thích thì tôi lại không nhảy nữa."

"Em có thể mà, anh đã nhìn thấy rồi!" Hạ Vũ không nói gì.

Hai người từ từ xoay tròn trên sân khấu. Rõ ràng hai người ở rất gần nhau, nhưng lại cảm giác đôi bên xa cách đến vạn dặm.

Trong giai điệu rộn ràng, Nghiêm Kí hỏi Hạ Vũ: "Em có hận anh không?"

Hơi thở ấm áp của anh chạm vào tai làm Hạ Vũ thấy hơi ngứa, tim cũng đập thành thịch. Cô cảm thấy bàn tay của Nghiêm Kí đang nắm chặt tay mình, giống như đã nắm chặt lấy trái tim cô vậy khiến cô không thể chạy thoát.

Những chuyện trong quá khứ từ từ hiện lên trước mắt. Hạ Vũ phát hiện bản thân đã từng hối hận, khóc lóc, nhưng cảm giác hận thù chưa bao giờ xuất

hiện trong cảm xúc của cô.

Nghiêm Kí đã từng làm tổn thương cô, cô đã tức giận, nhưng cô chưa bao giờ có ý định hận anh.

Cô kiên định lắc đầu, đáp: "Không."

Ánh mắt Nghiêm Kí nhìn cô rất dịu dàng, ánh mắt ấy có thể chữa lành những vết thương trong trái tim cô.

Cô ngược mắt nhìn anh, đôi mắt to tròn long lanh, trong trẻo, trong đó có một vùng trời không vương chút bụi trần: "Thế còn tôi thì sao? Anh có hận tôi không?"

Cô không quên mình rõ ràng đã nghe Nghiêm Kí nói: "Sau này anh sẽ đứng ở nơi em có thể nhìn thấy, đổi lại, anh sẽ đợi em." Thế nhưng cô đã bỏ đi, và như không có chuyện gì. Có lẽ so ra, cô còn tàn nhẫn hơn anh.

Nghiêm Kí nhìn Hạ Vũ rất lâu, đến nỗi cô thật sự cho rằng anh hận mình thì anh lại khẽ nói: "Không hận nữa, bởi vì em đã quay lại rồi!"

Trái tim của Hạ Vũ cuối cùng cũng bị vùng biển trong đôi mắt anh nhấn chìm thành đại dương mênh mông chưa chất.

Buổi tối, Nghiêm Kí đưa Hạ Vũ về nhà, Lãng Lãng ngồi trong xe đã say giấc nồng. Lúc Hạ Vũ sắp bước xuống xe, Nghiêm Kí đòi đưa cho cô một chiếc mp3 màu đen, cô tò mò nhận lấy, ánh mắt dò hỏi.

Nghiêm Kí mỉm cười: "Về đến nhà em hãy nghe, trong đó là những lời anh muốn nói với em. Tám giờ sáng mai anh sẽ đợi em ở đây."

Hạ Vũ đỏ mặt, gạt đầu e thẹn bước xuống xe.

Cô ôm tâm trạng thấp thỏm trở về nhà, chiếc mp3 cầm trong tay đã toát mồ hôi lạnh. Cô sợ nghe được những điều không muốn nghe, nhưng tâm trạng lại có chút thấp thỏm chờ mong, bồn khoăn không dám bật lên. Cuối cùng cô dứt khoát gạt chân, trước tiên quyết định đi tắm để ổn định lại cảm xúc, sau khi cả người dễ chịu liền nằm lên giường, cẩn mật bật mp3.

Cả chiếc mp3 chỉ có duy nhất một đoạn ghi âm. Cô cứ nghĩ sẽ nghe thấy giọng của Nghiêm Kí, không ngờ một giọng nữ hơi khàn. Đó là một bài hát. Bài Giấc mộng thuở ban đầu của Phạm Vũ Kì.

Nếu sự kiêu ngạo không bị đại dương hiện thực đánh tan,

Thì làm sao hiểu được, càng phải cố gắng thật nhiều hơn nữa,

Mới đến được chốn xa kia.

Nếu giấc mơ chưa từng rơi xuống vách đá,

Ngàn cân treo sợi tóc,

Thì làm sao hiểu được những người cố chấp.

Có những đôi cánh vô hình,

Gieo những giọt nước mắt trong tim,

Sẽ nở ra những bông hoa dũng cảm.

Những lúc mệt mỏi,

Có thể nhắm mắt lại ngửi mùi hương đó,

Tựa như ngủ say một đêm cho đến khi trời sáng.

Lại có thể vừa đi vừa khe khẽ hát ca,

Dung những bước chân thoăn thoắt,

Lúc thất vọng sẽ cảm thấy rõ ràng sức nặng của cô đơn,

Càng khát vọng ai kia trao cho bờ vai cùng một chút hơi ấm nhỏ nhoi.

Vì làm sao khi hai ta ăn ý suốt chặng đường,

Dạo qua gió mưa tim vẫn gắn liền,

Hết như trước đây,

Giấc mộng thuở ban đầu nắm chặt trong tay,

Nơi mà ta từng đến nhất.

Mới nửa đường sao đã vội dừng chân?

Giấc mộng thuở ban đầu chắc chắn sẽ thành công,

Thực hiện được giấc mơ chân chính,

Mới coi như đã dạo qua Thiên đường.

Hạ Vũ yên lặng lắng nghe. Cô nhớ lại ánh mắt ấm áp của người ấy, hai hàng nước mắt trong veo lặng lẽ rơi xuống. Cô mỉm cười gạt nước mắt, sao cô lại ngốc nghếch như vậy chứ, anh vốn là một người đàn ông kiêu hãnh, sao có thể tự nói ra những lời cô muốn nghe? Nhưng như thế này cũng đã quá đủ rồi, tựa như ánh tịch dương từ xưa đến nay chưa bao giờ nói chuyện, nhưng cũng đủ làm ấm những ráng chiều.

Cô biết anh muốn nói gì, nên sau khi khóc xong, Hạ Vũ bật cười thành tiếng, hạnh phúc tự nói với mình: "Đồ ngốc, anh sinh ra cái miệng đúng là chỉ để giả bộ lạnh lùng."

Bạn đang đọc truyện *Dịu Dàng Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Sáng sớm hôm sau, Hạ Vũ đi ra cửa, từ đằng xa đã thấy một chiếc ô tô đang đỗ bên góc phố. Nghiêm Kí ngồi trong xe, trong nắng sớm ban mai, đợi ở nơi cô có thể nhìn thấy.

Hạ Vũ do dự một lát rồi nhanh chân bước lại gần.

Về mặt Nghiêm Kí lúc thấy Hạ Vũ bước lại gần hơi mất tự nhiên, cô ngồi xuống bên cạnh anh, anh đưa bữa sáng cho cô nhưng lại hỏi: "Em ăn sáng chưa?"

Có vẻ là một bữa sáng rất ngon miệng.

Thật ra Hạ Vũ đã ăn rồi, nhưng cô không nỡ từ chối hảo ý của anh, liền nói: "Ăn một chút rồi!"

Cô mở túi ra xem, thì ra là món cháo bạc hà thanh đạm nhìn có vẻ rất ngon: "Em ăn thêm chút nữa vậy."

Hai người nhất thời không nói gì, trong không khí thoang thoảng mùi bạc hà.

"Đã nghe chưa?"

"Nghe rồi!"

"Cho nên... biết anh muốn đưa em đi đâu rồi chứ?"

"Biết sơ sơ."

Có vẻ như Hạ Vũ đã thay đổi chủ ý rồi.

Nghiêm Kí nín thở im lặng, phía trước là đèn đỏ, xe anh từ từ dừng lại.

Ánh mắt anh vẫn nhìn về phía trước, về mặt nghiêm túc nói: "Không phải anh muốn ép em."

Hạ Vũ nhướn mày cười: "Đã ép tải em lên xe thế này rồi mà còn nói là không ép em."

Nghiêm Kí ngượng ngịu quay sang nhìn Hạ Vũ, đúng lúc chạm phải đôi mắt lấp lánh ý cười của cô, liền hiểu rằng cô không hề giận, anh cũng bật cười: "Bây giờ em nhảy xuống xe vẫn còn kịp."

Hạ Vũ sờ cái bụng no căng, nói đùa với giọng rất thoải mái: "Đã trúng gian kế của anh, ăn no thế này rồi thì nhảy kiểu gì?"

"Cho em ăn no là để lát nữa chân em không bị khuyu xuống." Nghiêm Kí bỗng nói nhiều hiềm thấy, có lẽ anh đang muốn chuyển sự chú ý. Đối với những chuyện sắp xảy ra, trong lòng hai người đều hiểu rất rõ ràng.

Hạ Vũ thừ thái dựa vào lưng ghế, nửa đùa nửa thật: "Chân bị khuyu xuống?"

Sao có thể chứ? Bao nhiêu sóng to gió lớn ập đến..."

Nghiêm Kí không nói gì, màu mắt trở nên âm trầm, sau đó anh nghe thấy Hạ Vũ nói bằng giọng cực kỳ bình thản: "Em sẽ không đi nữa..."

Anh bất ngờ không kịp đề phòng nên khi nghe thấy câu này, ý cười trên khuôn mặt Nghiêm Kí đông cứng lại.

"Nhưng mà..." Hạ Vũ đột nhiên kéo dài giọng, quay đầu sang mỉm cười tinh nghịch với Nghiêm Kí, đôi mắt to tròn sáng lấp lánh trên má có hai lúm đồng tiền: "Tình em rất thích nghe những lời ngon ngọt. Nếu tâm trạng tốt, nói không chừng em sẽ thay đổi chủ ý cũng nên."

Sau đó, cô không nhận được lại oán trách: "Con người sinh ra cái miệng là để nói chuyện, còn anh lại tìm một bài hát để thuyết phục em. Năm xưa Lưu Bị còn ba lần đến lều cỏ mời Gia Cát Lượng giữa trời đông giá rét, anh thì đến miệng cũng không chịu động đậy, em không có giá như vậy sao?"

Tâm tư của con gái đúng là rắc rối, phức tạp. Nghiêm Kí vẫn chưa định thần lại sau lời từ chối của Hạ Vũ đã rơi vào một vòng xoáy ngọt ngào khác.

Anh cảm thấy ánh nắng ban mai lúc này rất đẹp, lớp băng ngưng kết lại trên khuôn mặt cũng tan chảy dưới ánh nắng, anh mỉm cười nói: "Đương nhiên là em rất có giá rồi. Em biết Gia Cát Lượng mấy nghìn năm trước đã dạy con cháu đời sau triết lý gì không?"

Hạ Vũ nghi hoặc, nhướn mày đợi đáp án của anh.

Nghiêm Kí mỉm cười: "Chỉ những người có giá mới làm kiêu với kẻ khác."

Lưu Bị có thể làm được thì anh cũng làm được. Bây giờ anh bằng lòng làm vì em." Anh thành khẩn thề thốt, sau đó cũng giả bộ lo lắng ngược mắt nhìn ra ngoài cửa xe: "Chỉ có điều lành, hay là em cứ đi thi trước, đợi đến tháng Mười hai có tuyết rơi, anh sẽ ra ngoại ô dựng một căn lều cỏ, ba lần đến lều cỏ bày tỏ thành ý, thế nào?"

Câu nói đùa mặt lạnh của Nghiêm Kí khiến Hạ Vũ rất vui vẻ nhưng cô lại làm bộ khoanh tay trừng mắt nhìn anh: "Sao anh chắc chắn là năm nay nhất định có tuyết rơi? Lỡ không có thì sao?"

Nghiêm Kí nhanh miệng đáp: "Có mấy làm tuyết."

Đối diện với người đàn ông xa lạ mang chút phong cách Hippie này, trong lòng Hạ Vũ thấy rất ấm áp, chung quy vì cô biết rằng ẩn dưới vẻ ngoài của một người đàn ông quyền lực là một trái tim bú đống bình, chỉ có điều bình thường nó ẩn giấu quá sâu nên không dễ bị phát hiện.

Có trời mới biết trước đây anh kiêu lời thế nào, bởi vậy cô cố tình chế giễu: "Hôm nay anh nói bằng tổng ba lần em gặp anh trước đây cộng lại. Nói nhiều anh cảm thấy thế nào? Có phải thấy cơ mặt mỏi không?"

Nghiêm Kí bất giác bị Hạ Vũ chọc cười, giả bộ đau khổ nói: "Đầu chỉ có mỏi thôi, đã đau lắm rồi!"

Hạ Vũ thờ dãi: "Thần kinh mặt bị tê liệt là bệnh, cần phải được chữa trị."

Rồi cô toét miệng cười nhìn anh: "Anh cũng không muốn lần sau đưa Lăng Lăng đến Bảo tàng tượng sáp, thằng bé sẽ ngoài đầu lại nói với anh rằng "A, cậu ơi, con thấy trên mặt cậu cũng bôi sáp, chứ?"

Nghiêm Kí bật cười ha hả, mặt mày giãn ra. Hạ Vũ ngồi bên cạnh làm bộ kêu lên: "Ôi trời, này anh, cười ngoác miệng như thế làm gì hả, sáp trên mặt nứt hết ra rồi!"

Nghiêm Kí bịn rịn ý cười quay sang nhìn Hạ Vũ, ánh mắt dịu dàng, kèm theo cả sự tán thưởng. Hạ Vũ thẹn thùng quay sang nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài cửa xe, chẳng mấy chốc họ đã đến địa điểm đăng ký tham gia cuộc thi Bước nhảy cuộc đời.

Bây giờ vẫn là sáng sớm, lại là ngày đăng ký cuối cùng nên địa điểm đăng ký chỉ lác đác mấy người, nhân viên công tác ngồi trong đại sảnh đang ngáp dài, tùm tùm tùm tùm nói chuyện phiếm.

Nghiêm Kí dừng xe, Hạ Vũ bước xuống, hai người cùng đứng bên ngoài đại sảnh.

Dù đã quyết định làm theo khát vọng trong lòng, nhưng khi thật sự đứng ở nơi này, tâm trạng Hạ Vũ rất bồn chồn. Ba năm đã trôi qua, thời gian cũng dần mang theo sự tự tin đi mất. Hạ Vũ của ngày hôm qua đã cúi đầu xuống trong kiêu hãnh, còn Hạ Vũ của ngày hôm nay cần phải ngẩng cao đầu, lấy lại sự kiêu hãnh của ngày hôm qua một lần nữa.

Nghiêm Kí cảm nhận được sự khấn trương của Hạ Vũ, lúc cô cho rằng anh sẽ kể chuyện cười để làm dịu bầu không khí thì anh lại nói: "Đi đi, sân khấu đang đợi em đó. Em là Hạ Vũ. Hạ Vũ khiêu vũ trong ngày hạ, em hãy nhìn bên ngoài xem, đã nhìn thấy chưa? Mùa hạ đến rồi đó!"

Cuối cùng anh vén mấy sợi tóc bị gió thổi tung của cô ra sau tai, chưa bao giờ nhìn cô trong khoảng cách gần đến thế. "Anh rất nhớ mỗi động tác múa của em trước đây."

Hai mắt Hạ Vũ rực sáng, nhưng giọng nói vẫn chưa chắc chắn: "Nhưng mà động tác cuối cùng em đã bị ngã."

Nghiêm Kí mỉm cười: "Ai trong đời mà chẳng bị ngã, cuối cùng không phải em đã đứng lên sao? Anh sẽ nói với tất cả mọi người em đã đứng lên rồi!"

Hạ Vũ sững sờ rồi trịnh trọng gật đầu, xoay người bước vào trong ánh mắt cổ vũ của Nghiêm Kí.

Đi được mấy bước, Hạ Vũ do dự ngoái đầu lại, như một đứa trẻ muốn kiểm tìm sức mạnh giúp mình bình tĩnh. Cô nhìn thấy Nghiêm Kí, anh đang đứng ở cửa, đắm mình trong nắng vàng rực rỡ của buổi ban mai, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn cô.

Anh gật đầu với cô, dường như đang nói: "Đi đi, anh sẽ đứng phía sau em, ở nơi em có thể nhìn thấy và đợi em."

Trong lòng kích động, Hạ Vũ nhìn anh rồi nở nụ cười trong trẻo, rạng rỡ, sau đó cô từ từ quay đầu lại, nhìn tấm poster lồng lầy trong đại sảnh, bắt chước Will Smith* lạnh lùng nói trong lòng: I'm back!

*Will Smith sinh năm 1968, là một diễn viên và ca sĩ người Mỹ.

Hạ Vũ thuận lợi qua vòng sơ loại tại địa điểm đăng ký. Sau ba năm, một lần nữa cô trở lại giới khiêu vũ. Cho dù cuộc thi tìm kiếm tài năng khiêu vũ chẳng là gì đối với một người đã từng là vũ công chuyên nghiệp, nhưng sau một đêm suy nghĩ kỹ càng, cuối cùng cô cũng nghĩ thông. Tất cả những gì trong quá khứ suy cho cùng đã là dĩ vãng, nếu không vứt bỏ được những ánh hào quang ấy, vậy thì nửa đời còn lại nhất định cô sẽ chỉ ôm lấy ký ức mà sống qua ngày. Trong đêm tối, cô vắt tay lên trán suy nghĩ, tự hỏi mình: Hạ Vũ, mày muốn gì nhất?

Mình muốn khiêu vũ, mình muốn quay trở lại sân khấu.

Nghe theo tiếng gọi của trái tim, cô không còn gượng gựa đầu tranh nữa! Vào giờ khắc đưa ra quyết định đó, cô đã thở phào một hơi, cảm thấy vui vẻ lạ thường.

Đi được đến bước này đối với cô thật sự quá khó khăn. Một vị nữ giám khảo về mặt nghiêm túc nhìn bản đăng ký của cô, hỏi một cách khá hà khắc: "Hạ Vũ, em là vũ công chuyên nghiệp như thế, thậm chí là thí sinh đã có kinh nghiệm tham gia thi đấu ở các cuộc thi khiêu vũ quốc tế, trong số các thí sinh đăng ký có thể nói là hiếm thấy, điều này khiến tôi rất ngạc nhiên. Tôi muốn biết, điều gì đã thúc đẩy em đăng ký tham gia chương trình tìm kiếm tài năng khiêu vũ trên truyền hình?"

Câu hỏi này thật sự đã đâm thẳng vào trái tim Hạ Vũ. Cô sớm dự liệu sẽ có kiểu chất vấn như thế này, nhưng không ngờ trong vòng đầu tiên đã gặp phải. Hai má cô khẽ đỏ ửng, nhưng cô không trốn tránh, ánh mắt chân thành nhìn vị nữ giám khảo đó có vẻ như đang đối thoại cùng bà ấy, nhưng lại cảm thấy tâm tư của cô đã bay tận phương nào. Cô trình bày về cuộc đời bản thân bằng một giọng rất bình thản.

"Muoi mấy năm qua em đều sống trong khiêu vũ. Thầy giáo của em từng nói với em rằng, ngoài khiêu vũ ra, em chẳng là gì cả. Sau này chân em bị thương, không thể tiếp tục khiêu vũ được nữa, từ đó em đành phải từ bỏ khiêu vũ. Thực tế chứng minh, không khiêu vũ, em cũng có thể làm việc khác, cũng có thể tự nuôi sống được bản thân, nhưng... ba năm qua, mỗi ngày em đều nhớ sân khấu, vũ đạo đã ăn sâu vào trong máu của em. Nếu nửa đời còn lại em không thể... trở lại sân khấu, em thật sự sẽ chẳng là gì cả. Em đã sống ba năm như thế, em cho rằng mình đã chấp nhận số phận, nhưng khi có một cơ hội trải trước mắt em, em không thể nào tiếp tục bình thản được nữa. Em chỉ cần... chỉ cần một sân khấu, dù là bất kỳ sân khấu nào."

Lời trình bày tha thiết của Hạ Vũ kết thúc, các vị giám khảo tại đó có vẻ rất xúc động, trao nhau ánh mắt, từ từ giơ tấm thẻ Pass lên, nói: "Hạ Vũ, rất bất ngờ gặp được một thí sinh như em vào ngày đăng ký cuối cùng của cuộc thi. Tôi rất mong chờ biểu hiện của em trên sân khấu trong những ngày tới."

"Em nhất định sẽ cố gắng!" Hạ Vũ cảm kích nhận tấm thẻ Pass, nụ cười mang theo chút thương cảm.

Cô nhanh nhẹn bước ra khỏi đại sảnh đăng ký, về mặt hưng phấn, giống như cô bé nghèo khổ mang đôi giày múa màu đỏ trong truyện cổ tích kia, đạt được thứ mà mình muốn rồi thì lại muốn tìm một người có thể chia sẻ niềm vui cùng cô trên thế gian này.

Sau đó, cô nhìn thấy anh, từ từ nở nụ cười nhẹ nhàng như ngày hạ, niềm vui của cô muốn giấu cũng không thể giấu được. Cô mỉm cười ngốc nghếch nhìn anh, hai mắt sáng lấp lánh, giơ tấm thẻ Pass nhẹ tênh, im lặng tuyên cáo thắng lợi của mình.

Neil Armstrong - người đầu tiên đặt chân lên mặt trăng đã từng nói: "Đây chỉ là một bước chân nhỏ bé của tôi, nhưng lại là bước tiến khổng lồ của toàn nhân loại."

Tấm thẻ Pass trong tay Hạ Vũ cũng đang ám chỉ rằng: Đó là thắng lợi nhỏ bé nhất trong cuộc sống trên sân khấu của cô, nhưng lại là thắng lợi lớn nhất trong cuộc đời cô.

Nhìn thấy tấm thẻ trên tay cô, Nghiêm Kí sững người, sau đó rất ấn ý, anh mỉm cười dưới ánh mặt trời rực rỡ. Đó là nụ cười điển hình của riêng anh, nhưng lại rất rõ ràng nói với mọi người: Lúc này đây anh rất cao hứng, rất vui vẻ.

Dưới ánh nắng chói chang, trong mắt hai người chỉ có hình ảnh của đối phương, họ thấy trong mắt nhau một phong cảnh ngày hè khác biệt. Tâm trạng trầm lắng bấy lâu có lẽ sắp bùng nổ, khiến người ta chấn động mãi không thôi.

Giờ khắc này, thậm chí họ không cần dùng đến ngôn ngữ vì nụ cười cực kỳ ấn ý của đôi bên là thứ ngôn ngữ tốt nhất.

Hạ Vũ mỉm cười bước lại gần anh thêm một chút, vẫy vẫy tấm thẻ nhỏ trên tay, sau đó nhìn Nghiêm Kí như muốn được khen ngợi. Cô mỉm cười rạng rỡ

như một tinh linh, lộ ra hàm răng trắng bóng.

Nghiêm Kí cũng mỉm cười, hơi nhướn mày: "Em làm rất tốt!"

Khẩu khí của anh sao cứ như đang biểu dương cấp dưới vậy. Hạ Vũ không vui, nụ cười méo xệch: "Này, em là cấp dưới của anh à? Anh không thể khen lời nào dễ nghe hơn sao?"

Nghiêm Kí bụng bảo dạ rằng con gái thật khó chiều, sau đó gần như anh đã nhìn Hạ Vũ bằng ánh mắt khi nhìn cháu trai: "Anh không giỏi khen người khác lắm!"

"Vậy anh làm thế nào khen Lăng Lăng? Trẻ con rất thích được người lớn khen đó, nếu Lăng Lăng thi đạt kết quả tốt thì anh phải khen thẳng bé chứ?"

Nghiêm Kí gật đầu đồng ý với quan điểm này của cô: "Anh sẽ nói, con thi rất tốt, lần sau cố gắng phát huy hơn nữa."

Hạ Vũ tròn tròn mắt, chỉ thấy anh thông thả mở miệng, giọng điệu của công việc: "Nhảy rất tốt..."

"Dừng."

Hạ Vũ tức lộn ruột ngắt lời anh, hung dữ trừng mắt, nói: "Anh đừng tưởng có thể dùng những lời với học sinh lớp hai để đối phó với em."

Tiếng hừ khê bật lên trong họng, cô xoay đầu bước đi nhưng trong lòng lại cảm thấy cực kỳ ngọt ngào. Cầm cô hát cao, không ngờ ý cười lại hiện lên nơi khóe miệng, thật sự không thể giấu được tâm trạng đang rất tốt của mình.

"Anh đã đợi ba năm rồi!"

Sau lưng bất ngờ vang lên một câu nói rung động lòng người, khiến trái tim Hạ Vũ bất giác run rẩy. Cô đứng sững lại, quay đầu nhìn Nghiêm Kí.

Nghiêm Kí đứng cách đó vài bước, chăm chú nhìn Hạ Vũ bằng ánh mắt thâm trầm. Trong mắt anh chứa đựng quá nhiều thứ khiến trái tim Hạ Vũ vừa khản trương vừa sợ hãi, hoảng hốt chờ đợi.

"Anh... đợi em khiêu vũ, đợi đã rất lâu rồi, anh biết em sẽ không từ bỏ." Nghiêm Kí từ từ bước lên, đứng trước mặt Hạ Vũ, trong đôi mắt là thủy triều dịu dàng đang dậy sóng: "Bởi vì em là Hạ Vũ, em sẽ không từ bỏ bản thân mình."

Bức tường trong trái tim Hạ Vũ bị những con sóng thủy triều dịu dàng này đập mạnh vào, bắn ra lộp lộp bọt nước. Có lẽ Nghiêm Kí còn hiểu bản thân cô hơn nhiều so với tưởng tượng của cô. Sự buông bỏ, tự do, tùy tiện và cả yêu đuối của cô nữa, anh đều nhất nhất để trong lòng. Lúc cô nghĩ rằng mình đã lạc trên hành lang của thời gian rồi thì anh vẫn kiên định tin rằng cô sẽ không thay đổi.

Đúng vậy, cô biết mình chưa thay đổi, trái tim cô vẫn đang đập thình thịch, ngọn lửa trong lòng cô đã từng vì thiếu năng lượng mà trở thành một đốm lửa nhỏ li ti, nhưng nay nó đã trở thành một ngọn lửa đang hùng hực cháy sáng, khiến cả người cô đều nóng lên.

Cô gật đầu, giống như ba năm trước, một ngọn lửa rực cháy trong đôi mắt: "Đúng thế, Nghiêm Kí, anh nói rất đúng, em là Hạ Vũ, em sẽ không từ bỏ bản thân mình nữa."

Cô cao giọng tuyên thệ như thách thức: "Thua mất tình yêu nhưng em không thể thua luôn cả cuộc đời mình."

Sau đó cô xoay người, ngẩng đầu sải bước về phía trước, dường như đang bước tới vầng dương của ngày hôm nay. Cô không nghe thấy người đàn ông phía sau đang tự nói với chính mình. "Thua mất tình yêu ư?" Anh cúi đầu buồn bã: "Ba năm trước, em đã thắng rồi!"

Vòng sơ loại thứ nhất của cuộc thi Bước nhảy cuộc đời đã diễn ra cực kỳ sôi động trong sự gửi gắm hy vọng của mọi người. Vòng đầu tiên đều là các thí sinh tự chuẩn bị tiết mục biểu diễn, tự mình chọn phong cách vũ đạo, biên đạo múa tất nhiên cũng tự lo liệu. Vòng thi đầu tiên khán giả sẽ xem các thí sinh trở tài thi đấu với nhau.

Tin tức Hạ Vũ tham gia thi đấu chỉ truyền ra với phạm vi rất nhỏ trong Đài truyền hình. Suy cho cùng các thí sinh của vòng đầu rất nhiều, trình độ cũng sàn sàn như nhau, khi chưa thi đấu, không ai có thể biết chắc những ai sẽ được lên bục cao nhất, chỉ có điều mọi người ít nhiều cũng hơi ngạc nhiên vì trong Đài lại có đồng nghiệp lọt vào vòng trong. Nếu nói Đài truyền hình ngoại hồ tàng long cũng không phải là vô căn cứ.

Ngoài thời gian đi làm, Hạ Vũ còn bắt đầu miệt mài tập luyện.

Cuộc thi lần này không thể nào so sánh được với những cuộc thi trước đây Hạ Vũ từng tham gia. Trước đây toàn bộ phần nhạc nền, phong cách, biên đạo múa đều do cô giáo quyết định hộ, cùng lắm cô chỉ đề xuất ý kiến của mình về những chi tiết nhỏ. Lần này, khi được tự do chọn lựa, ánh mắt Hạ Vũ lại lấp lánh kiên định.

Tự do, thứ đẹp đẽ nhất Hạ Vũ đã từng khát vọng, cuối cùng cũng bị cô nắm chặt trong lòng bàn tay.

Nhạc nền mà Hạ Vũ chọn là bài Help me make it through the night của Elvis Presley. Cô chọn bản nhạc kinh điển này cũng hết sức tình cờ. Lúc còn cách vòng thi đấu đầu tiên tám ngày, Hạ Vũ vẫn đang băn khoăn với việc chọn nhạc nền cho bài biểu diễn của mình. Khi nhạc nền chưa xác định được thì dường như nói đến việc tập luyện.

Cô luôn cảm thấy lòng rối như tơ vò. Trong đầu cô hiện lên rất nhiều ý tưởng, hay nói cách khác, việc im hơi lặng tiếng ba năm khiến cô muốn thông qua vũ đạo thể hiện quá nhiều điều trong lòng. Sau khi thoát khỏi sự trói buộc, kết quả đi kèm với nó là cô không tìm được ý tưởng ngay trong chốc lát. Điều đó khiến cô hơi ảo não, bạn bè mỗi người cho một ý kiến, đến cuối cùng lại chẳng ai có thể đưa ra chủ ý giúp cô.

Ngày hôm đó, trời đã về khuya, Hạ Vũ tăng ca xong liền trở về nhà. Sau khi xem đĩa một lúc, trong đầu cô lại càng rối hơn. Đã hơn mười một giờ đêm, cả thể xác và tâm hồn cô đều mệt mỏi. Cô dứt khoát không nghĩ ngợi gì nữa, quyết định bật radio nghe nhạc để thư giãn.

Trong lúc đang thả lỏng cơ thể lắng nghe, cả căn phòng du dương trong tiếng nhạc thì Nghiêm Kí gọi điện tới. Anh cực kỳ quan tâm xem việc chuẩn bị của cô đã tiến triển đến đâu vì thế mỗi ngày đều gọi đến hỏi. Mỗi lần nghe xong, Hạ Vũ đều ừ ừ trả lời "Vẫn chưa" thì Nghiêm Kí còn cuống hơn cả cô, chỉ có Lãng Lãng đứng ở dưới hét lên: "Cô ơi, cô nhảy gì con cũng thích hết, hay là cô nhảy bài "Ba con gấu" đi, cô giáo của bọn con vừa dạy cho bọn con, hay lắm cô ạ!"

Tối hôm đó, Nghiêm Kí vẫn gọi điện đến hỏi han. Anh nghe giọng Hạ Vũ mệt mỏi, biết cô vẫn trong trạng thái không có linh cảm, bất giác anh cũng cảm thấy hụt hẫng. Chỉ có điều anh vẫn nửa đùa nửa thật hỏi: "Có phải anh ôm đàn ghi ta đứng dưới nhà em đàn một bản thì em sẽ có linh cảm không?"

Hạ Vũ bật cười: "Thì cứ thử xem sao, nhưng, anh biết chơi không?"

Đầu dây bên kia Nghiêm Kí cũng đang cười: "Ngày mai anh sẽ đi đăng ký học ngay."

Hạ Vũ liên tục lắc đầu, đúng là tư duy điển hình của khối tự nhiên, phàm là chuyện gì cũng nhất định phải chú trọng sự chính xác gần như tuyệt đối, học cái gì chứ? Chỉ cần anh ôm đàn ghi ta đứng dưới tán cây trong đêm trăng đàn bữa một bản, bày ra tư thế phóng khoáng là đã có thể thu phục được vô số trái tim thiếu nữ. Thời khắc lãng mạn như thế, ai còn chú ý xem đàn hay dở thế nào, cái người ta cần chính là bầu không khí lãng mạn đó.

Thôi, bỏ đi, không thể nói rõ ràng với người đầu gối như thế này được. Hạ Vũ bật cười khanh khách, không nói gì.

Lúc này, một ca khúc có giai điệu thư thả vang lên trên sóng phát thanh, tiết tấu không nhanh không chậm, bay bổng trong đêm khuya, thậm chí còn bay ra ngoài cửa sổ.

Take the ribbon from your hair

Shake it loose, let it fall

Lay it soft against my skin

Like the shadow on the wall

Come and lay down by my side

Till the early morning light

All I'm taking is your time

Help me make it through the night

I don't care what's right or wrong

I won't try to understand

Let the devil take tomorrow

Cause tonight I need a friend

Yesterday is dead and gone

And tomorrows out of sight

And it's sad to be alone

Help me make it through the night

I don't care what's right or wrong

I won't try too understand

Let the devil take tomorrow

Cause tonight I need a friend

Yesterday is dead and gone.

And tomorrows out of sight

And it's sad to be alone

Help me make it through the night

I don't want to be alone

Help me make it through the night.

Những giai điệu uyển chuyển, cực kỳ cuốn hút trong đêm khuya ngập tràn mùi đất ẩm ướt trong không khí nghe lại càng rung động lòng người. Nghiêm Kế hân cũng nghe thấy, ở đầu dây bên kia anh chăm chú lắng nghe một lúc rồi khẽ hỏi: "Bài hát này tên là gì vậy? Nghe rất hay đó!"

Hạ Vũ trầm tư một lát rồi nói: "Help me make it through the night."

Cô đã từng nghe bài hát này vì Hạ Hâm là fan ruột của Rock and Roll. Hạ Hâm thích Rock and Roll, thích Elvis Presley. Elvis Presley cũng từng cover lại "Help me make it through the night".

Có một khoảng thời gian, Hạ Hâm đặc biệt thích hát bài này, khi bước vô phòng cô, cứ gào lên như trút nước: "I don't want to be alone, Help me make it through the night."

Hạ Vũ rơi vào trầm tư, nhớ lại quãng thời gian ba năm trước. Trong những đêm không ngủ được cô đều nhớ đến anh. Khuôn mặt anh cứ bắt gặp chui vào đầu cô, anh mỉm cười, cau mày, anh dùng dụng, lạnh lùng, người đàn ông vừa tốt lại vừa xấu đó đã bên cô vượt qua những đêm dài đằng đẵng.

"Chính là nó." Cô nghe thấy giọng nói của mình rất bình thản.

Đầu dây bên kia có vẻ cực kỳ kinh ngạc, líu lười hỏi: "Cứ như vậy đã quyết định xong? Chỉ... đơn giản như thế sao? Chẳng lẽ những người làm nghệ thuật đều thế này..."

Người đàn ông ở đầu dây bên kia có vẻ không tìm được tính từ thích hợp.

"Đúng!" Trong đêm tối mặt mừng, Hạ Vũ mỉm cười cực kỳ phóng túng: "Chẳng có lý do gì hết cả."

"God!" Nghiêm Kế kinh ngạc kêu lên.

Thật ra trước khi quyết định ca khúc làm nhạc nền, Hạ Vũ đã quyết định sẽ múa ba lê hiện đại, vì vậy sau khi cô quyết định lấy ca khúc trữ tình này xong, liền lập tức bắt tay vào biên đạo múa. Gần như cô đã làm một mạch liên tục.

Hạ Vũ lặng lẽ, miệt mài tập luyện suốt một tuần liền trong phòng tập nhỏ của một trường trung học cạnh nhà, tập đến nỗi mồ hôi ướt đầm lưng áo, lúc đó tảng đá lớn nhất đè nặng trong lòng mới được gỡ xuống. Cô cần nhảy thì sẽ nhảy, cần dùng mũi chân thì dùng mũi chân, càng không cần phải lo lắng về chuyện vết thương ở chân sẽ tái phát. Cô trân trọng những giây phút mình đang sống trong hiện tại, còn những vấn đề khác, cô không muốn tự chuốc khổ vào thân thêm nữa, Nghiêm Kế cũng không gọi điện thoại tới nữa. Giữa hai người gần như đã hình thành nên một sự ăm ỹ ngầm như thế.

Họ không nói đến tình yêu, không nói đến quá khứ, cũng không nói đến tương lai, họ chỉ nói về cuộc thi của cô, mà một khi mục tiêu của cô đã rõ ràng, anh cũng sẽ tự động rút lui, chỉ yên lặng chờ đợi một bài nhảy lột xác phải kéo dài mất ba năm.

Đó sẽ là một bài nhảy lột xác, cũng là bài nhảy của sự tái sinh.

Ngày đó cuối cùng cũng đã tới. Hạ Vũ yên lặng ngồi chờ tại khu vực của các thí sinh. Trong khu vực này toàn những thí sinh diện trang phục rực rỡ, có mấy cô gái đến phút chót còn lấy gương ra ngắm nghía, trang điểm thêm một chút để che giấu sự lo lắng trong lòng, có người lặng lẽ ôn lại động tác dưới chân, còn Hạ Vũ chỉ yên lặng ngồi đó. Cô mặc một bộ trang phục múa màu đen bó sát người. Người bạn là nhà thiết kế thời trang của Hải Lạc rất tỉ mỉ, còn đính thêm một lớp lông vũ màu đen bên ngoài trang phục khiến Hạ Vũ tựa một nàng tinh linh yêu kiều trong bóng đêm.

Sân khấu đã xa cách nhiều năm nay đang ở ngay trước mắt, đó mới là nơi thuộc về cô. Cô chỉ đứng nhìn từ xa cũng thấy cực kỳ kích động, đôi chân như đang mang đôi giày ma thuật màu đỏ đã bắt đầu muốn nhảy múa.

"Tiếp theo là thí sinh mang số báo danh hai mươi bảy, Hạ Vũ. Cô ấy sẽ mang đến cho chúng ta một màn múa ba lê đặc sắc, xin mời!"

Giờ khắc này cuối cùng đã đến.

Hạ Vũ đứng ở nơi tiêu điểm của ánh đèn, khán giả dưới khán đài không động lấm. Trong ba vị giám khảo có hai người cô biết, một người tên là Helen - người hướng dẫn vũ đạo nổi tiếng cho các bộ phim truyền hình, đã từng đến trường cô giảng dạy. Một người nữa tên là Phương Điền - giảng viên môn Giám định khiêu vũ trong trường của Hạ Vũ, một biên đạo múa nổi tiếng của đoàn kịch, từng lăn lộn nhiều năm trong giới vũ đạo, sau này cũng vì bị thương nên chuyển sang làm giảng viên, ánh mắt cực kỳ tinh tường.

Lúc này, về mặt của các vị giám khảo cực kỳ nghiêm túc. Ánh đèn tối lại, âm nhạc quen thuộc vang lên, Hạ Vũ hít sâu một hơi, thả lỏng cơ thể rồi bắt

đầu nhảy múa. Trong lòng cô rất bình thản, cô muốn tặng điệu múa của sự tái sinh này cho bản thân, cũng như cho tất cả những người đã yêu thương, ủng hộ cô lúc cô sa sút nhất.

Cô kiểng mũi chân, nhìn về phía vầng trăng tròn lạnh lạnh, để lộ cái cổ cao quý của một con thiên nga. Cô múa điệu vũ của một cô gái cô đơn, một mình lẻ loi trong rừng rậm âm u như một mê cung trong đêm tối, chỉ có chiếc bóng lẻ loi in trên tường làm bạn cùng cô. Giờ khắc này, cô gần như tuyệt vọng. Thế là cô ca hát với trời xanh, cô không muốn làm một con chim cô độc, lẻ loi chỉ nghe thấy tiếng hát bi thương của chính mình, tối nay, cô cần một người làm bạn, cho dù anh ta có là ma quỷ hay là người cô không mong muốn, nhưng cô chỉ cần có một người cùng cô trải qua đêm dài đằng đẵng.

Trên sân khấu là hình ảnh một cô gái tuyệt vọng, bước chân lao đảo sau khi do dự, giãy giụa đấu tranh, đột nhiên nội tâm cô bùng lên khát vọng vô tận. Bóng dáng ngã rạp trên mặt đất lại một lần nữa đứng lên, vũng lầy của cuộc sống khiến con người ta sụp đổ, nhưng nó không thể chặt đứt khát vọng trong tim. Cô dùng cơ thể găm lên giận dữ: Tôi không cần biết là đúng hay sai, cũng không muốn tìm hiểu, giao ngày mai cho ma quỷ. Thượng đế ơi, tôi cần một người làm bạn cùng tôi, cho tôi hơi ấm chân thật, sau đó cùng nhau chào đón ánh bình minh của ngày mai.

Bài biểu diễn kết thúc, tâm trạng tuyệt vọng trong lòng cô vẫn chưa tiêu tan, lúc ngẩng đầu lên nước mắt đã lưng tròng. Chỉ sau một thoáng sững sờ, dưới khán đài bỗng vang lên tiếng vỗ tay như sấm dậy. Dường như phải một lúc lâu sau khán giả mới định thần lại được, nhận thấy mình cũng bị những bước nhảy trên sân khấu tác động. Tâm trạng cô độc đó được một cô gái thể hiện bằng vũ đạo với những bước nhảy tao nhã, thanh thoát, thể hiện tình cảm vừa do dự lại vừa bùng lên đột ngột. Đối với khán giả mà nói, đây thật sự là một sự hưởng thụ về mặt thị giác.

Đúng thế, đây không còn là một cuộc thi nữa, mà chính là sự hưởng thụ về mặt cảm quan, thậm chí là về tâm hồn.

Ba vị giám khảo cũng không che giấu sự tán thưởng, đều đồng loạt vỗ tay, còn Hạ Vũ đã gần như kiệt sức sau khi dùng hết tất cả sức lực, tình cảm để thể hiện vũ điệu. Cô thở hồng hộc thấp thỏm chờ đợi sự đánh giá từ phía ban giám khảo, trên khuôn mặt nở nụ cười bên lên.

Về mặt của Phương Điền trước nay luôn nghiêm túc cũng giãn ra, thậm chí khóe môi còn lộ ra ý cười: "Không thể không nói rằng đây là màn vũ đạo đẹp nhất tôi được xem từ trước tới nay." Dừng lại mấy giây, anh nói tiếp: "Hạ Vũ, em nhảy rất đẹp, xem bài biểu diễn của em cũng là một sự hưởng thụ."

Cả hội trường lại một lần nữa bùng nổ những tràng pháo tay.

Vũ đạo tốt cũng giống như những chai rượu vang đỏ đậm đà có thể để lại dư vị rất lâu trong lòng người. Bài Help me make it through the night này dường như cũng làm tôi say mê rồi. "Tuyệt lắm, tuyệt lắm!"

Phương Điền liên tục nói hai lần "Tuyệt lắm". Đối với những thí sinh trước, anh dường như rất keo kiệt khi dùng những lời khen, đủ cho thấy anh đánh giá cao Hạ Vũ như thế nào.

Helen ở bên cạnh nói đùa: "Thầy Phương quả nhiên không có sức miễn dịch với người đẹp, thầy có cần uống một chút canh giải rượu không?"

Tất cả mọi người cùng cười ầm lên, Phương Điền cũng không để bụng, chỉ bình thản mỉm cười.

Helen thu lại vẻ đùa cợt, bắt đầu đánh giá một cách chuyên nghiệp: "Biểu cảm rất tốt, sự liên kết cũng rất trôi chảy, chỉ có điều động tác ở mũi chân hơi yếu. Bài nhảy này thể hiện tốt chỗ đã truyền được cảm xúc vào từng động tác, sự kiểm soát cảm xúc ở từng phần rất chuẩn xác. Tôi chỉ có thể nói, Hạ Vũ em thật sự rất xuất sắc, tiếp tục cố gắng nhé!"

Người dẫn chương trình trang điểm rất nổi bật, "Wow" lên một tiếng rồi nói đùa: "Hạ Vũ! nhìn bộ trang phục màu đen của bạn, nhất định là tối nay bạn có ý định làm một black horse phải không?"

Hạ Vũ rung rung những lông vũ trên người mình, cười xảo trá: "Tôi rõ ràng là thiên nga đen mà."

Mọi người lại cười ầm lên.

Cô nàng vũ công xinh đẹp đứng trên sân khấu dường như đã giành được tất cả sự chú ý của mọi người. Nghiêm Kế nghe câu tán dương hết lời của các vị giám khảo, bất giác khẽ mỉm cười. Lãng Lãng ngồi bên cạnh anh không an phận, tay cầm một bông hoa hồng, muốn chạy lên tặng Hạ Vũ.

Hai mắt Lãng Lãng ngó lơ như muốn hỏi: Cậu ơi, bây giờ đã có thể lên đó chưa? Con nhất định phải lên đó, rõ ràng là mua hoa cho cô thì phải tặng cô rồi!

Ghét chết đi được, ở bên ngoài cậu cứ giả bộ làm núi băng, thôi mặc kệ, im lặng chính là đồng ý, lên thôi!

Giây tiếp theo, cậu nhóc nhấc mông đứng dậy, chạy vọt lên sân khấu nhanh như tên bắn, tay cầm một bông hồng đỏ tươi còn đầm hơi sương.

Nghiêm Kế đầu đầu nhìn "quả bóng nhỏ" đang vui vẻ chạy lên sân khấu, nghĩ thầm trong bụng: Hết thuốc chữa rồi, sau này lớn lên chắc chắn sẽ là một anh chàng đào hoa.

"Ôi, có một bạn nhỏ lên tặng hoa." Người dẫn chương trình có vẻ hơi kinh ngạc với việc bất ngờ này liền hét ầm lên: "Woa, là hoa hồng, để tặng cho cô Hạ Vũ ư?"

Hạ Vũ thấy Lãng Lãng liền giật mình, nhưng sau đó lại cảm thấy cực kỳ vui vẻ.

Lãng Lãng chạy đến trước sân khấu mới phát hiện dưới khán đài có rất nhiều người. Ánh mắt cậu nhóc lúc đầu hơi sợ hãi, cảnh giác nhìn xuống, sau đó

nhìn người dẫn chương trình rồi lại nhìn Hạ Vũ. Đôi chân nhỏ bé, mập mạp đi đến bên cạnh Hạ Vũ. Hạ Vũ biết Lăng Lăng lo lắng liền vội nắm lấy cánh tay mềm mại của cậu.

Nghiêm Kí ngồi dưới khán đài hừ lạnh: Bây giờ mới biết sợ à?

"Anh bạn nhỏ, nói cho chú biết con là thân hữu của thí sinh nào được không?" Người dẫn chương trình ngồi xuống, dịu dàng hỏi Lăng Lăng.

Lăng Lăng ngẩng đầu nhìn Hạ Vũ: "Cô giáo ơi, thân hữu là gì ạ?"

Hạ Vũ tươi cười: "Con đương nhiên là thân hữu của cô rồi!"

"Ồ? Bạn nhỏ này là học sinh của cô Hạ Vũ sao?" Người dẫn chương trình ngạc nhiên hỏi.

Hạ Vũ gật đầu: "Tôi là giáo viên dạy điệu nhảy Latin của thằng bé."

Người dẫn chương trình có vẻ bắt đầu hứng thú: "Anh bạn nhỏ này biết nhảy Latin à? Vậy hôm nay con nhảy cho mọi người xem được không?"

Hạ Vũ cúi đầu dịu dàng hỏi: "Được không? Còn nhớ những gì trước đây cô dạy con không?"

Lăng Lăng gật đầu, nhưng thấy trước mặt có rất nhiều khán giả, lại ra sức lắc đầu. Cậu bé theo bản năng liền trốn ra sau người Hạ Vũ, chăm chăm nhìn về phía Nghiêm Kí, miệng dường như đang khẽ gọi một tiếng "Cậu ơi" cầu cứu.

Nghiêm Kí dờ khóc dờ cười. Giống như tất cả các phụ huynh khác anh không quá kỳ vọng cháu mình sẽ trở thành một người tài năng. Khi thấy dáng vẻ rụt đầu rụt cổ của cậu nhóc, là một người cậu, thật sự trong lòng anh rất vui vẻ.

Nhìn một lớn một nhỏ trên sân khấu, ánh mắt anh bắt gặp dịu dàng.

"Đi đi Lăng Lăng là một nam tử hán mà." Hạ Vũ nhẹ xoa đầu Lăng Lăng, tha thiết khuyên bảo: "Không phải Nicole trở về Pháp, con rất buồn sao? Nếu hôm nay Lăng Lăng khiêu vũ nói không chừng Nicole có thể nhìn thấy con trên ti vi đó."

"Thật ả?" Hai mắt Lăng Lăng sáng rực lên.

"Ừ!"

Cậu nhóc đã thật sự cắn câu, từ sau lưng Hạ Vũ bước ra. Hạ Vũ khom người, hướng dẫn cậu nhóc ngắm cảnh hoa hồng trong miệng. Một cậu nhóc đẹp trai, phong lưu, phóng khoáng đã hiện ra trước ông kính. Sau đó, cậu nhóc lắc lư cái eo tròn lẳn theo âm nhạc trong tiếng vỗ tay của tất cả mọi người. Tư thế của cậu rất chuẩn, rất có dáng, không hề làm mất mặt cô giáo, nhưng nhìn dáng vẻ chân tay mềm mại lắc lư rất buồn cười khiến trong thoáng chốc tất cả mọi người đã thích cậu nhóc này, cùng bắt nhịp giúp cậu nhưng những tràng cười cũng vang lên hết đợt này đến đợt khác.

Vốn bầu không khí cuộc thi đang căng thẳng, bỗng chốc nhờ sự xuất hiện của anh bạn nhỏ này mà trở nên cực kỳ thân tình.

Nghiêm Kí ngồi dưới khán đài, trong đôi mắt ngập tràn sự kiêu hãnh.

Lăng Lăng nhảy xong, Hạ Vũ không nhìn được, liền ôm lấy mặt cậu nhóc hôn một cái. Lăng Lăng kiêu hãnh vì được cưng chiều, chỉ cảnh hoa trong miệng, nũng nịu nói: "Cô ơi... con... miệng con... môi quá!"

"A ha, anh bạn nhỏ của chúng ta một rồi à? Được rồi, con cùng cô Hạ Vũ xuống khán đài nghỉ ngơi nhé. Kính thưa quý vị khán giả, chúng ta đã thưởng thức xong màn biểu diễn của bạn Hạ Vũ số báo danh hai bảy, sau đây thí sinh mang số báo danh hai tám sẽ mang đến cho chúng ta một tiết mục Hip-hop vui nhộn."

Lăng Lăng mập mạp thật sự rất đáng yêu, Hạ Vũ dặt tay cậu nhóc bước xuống khán đài trong ánh mắt của tất cả mọi người.

Dưới khán đài.

"Cậu con có đến không?" Hạ Vũ ngồi xuống hỏi Lăng Lăng.

Lăng Lăng gật đầu, chỉ một vị trí nào đó dưới khán đài. Thị lực của Hạ Vũ rất tốt, vừa liếc mắt đã thấy Nghiêm Kí. Người đàn ông chẳng biết chút gì về vũ đạo ấy đang rất chăm chú theo dõi màn biểu diễn trên sân khấu, trái tim anh như những đám bèo dập dềnh theo làn gió. Lúc này khi nhảy cô luôn có cảm giác anh đang ngồi ở một nơi nào đó nhìn mình, nhưng cô không biết anh ở gần mình như thế. Trong lòng Hạ Vũ bỗng thấy rất an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Dịu Dàng Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Cuộc thi cuối cùng cũng dẫn đến hồi kết. Vượt qua rất nhiều vòng loại, ngoài Hạ Vũ ra, còn có bốn thí sinh khác cũng thể hiện rất xuất sắc, tiến vào vòng trong mà không có chút bất ngờ nào. Hai mươi thí sinh còn lại, sau khi ban giám khảo thảo luận, cuối cùng đã chọn ra mười lăm thí sinh, tổng cộng sẽ có hai mươi người bước vào vòng thi dành cho những người xuất sắc nhất.

Cuộc thi tiếp theo mới thật sự quan trọng vì nội dung thi đấu rất thú vị. Để tăng tỷ lệ khán giả theo dõi chương trình lên cao nhất có thể vòng thi tiếp theo sẽ áp dụng hình thức nhảy đôi.

Hạ Vũ rút thăm, ghép đôi với một anh chàng tên là Bạch Kì Phàm, nội dung biểu diễn là: Nhảy Broadway, Jazz.

Hạ Vũ hết sức kinh ngạc vì cô chưa bao giờ nhảy loại hình này khiến trong lòng vừa hưng phấn lại vừa bất an. Anh chàng Bạch Kì Phàm lại càng lo ngay ngáy vì cậu ta nhảy Hip-hop, vốn chẳng biết chút gì về Broadway cả.

Hạ Vũ cơ bản tính trời sinh đã lạc quan, cảm lòng chẳng đành mà nghĩ: Không biết hai trang giấy trắng có thể tạo nên một bức tranh theo lối hội họa phương Tây?

Thật sự rất đáng mong đợi.

Trong chớp mắt khi cuộc thi kết thúc, Hạ Vũ đã trở thành nhân vật nổi bật số một của Đài truyền hình. Các đồng nghiệp của cô đều hưng phấn nhắc mãi không thôi. Họ coi Hạ Vũ như một ngôi sao đang bị che lấp giữa đêm đen bỗng nhiên phát sáng, sao không làm cho người ta sục sôi bầu nhiệt huyết chứ?

Hạ Vũ bị các đồng nghiệp vây lấy, còn có người nhiều chuyện hỏi Lãng Lãng là ai. Hạ Vũ cười đùa cho qua chuyện, một hồi lâu mới thoát thân được. Sau khi tẩy trang, sửa soạn xong xuôi, tham dự cuộc họp với các đạo diễn một lát, sau đó xuống tầng gặp Nghiêm Kí đã đợi cô rất lâu ở trước cửa Đài truyền hình.

Lãng Lãng lúc này đã say giấc nồng trong xe.

Nghiêm Kí yên lặng khởi động xe rồi khen một câu: "Một sự khởi đầu rất tốt!"

Sau đó anh không hề nói thêm gì nữa.

Hạ Vũ hiểu được sự lúng túng của anh. Tối qua anh đã gọi điện thoại đến, hỏi cô chuẩn bị thế nào rồi. Hạ Vũ thành thực trả lời vẫn chưa đâu vào đâu cả, tiện đó cô hỏi anh: "Anh có đến xem em thi đấu không? Em lo quá, ba năm trước trong buổi lễ kỷ niệm ngày thành lập trường cũng đã mất mặt trước anh một lần rồi!"

Nghiêm Kí ở đầu dây bên kia im lặng một lát rồi mới nói: "Anh bận lắm, hơn nữa em cũng biết rồi đó, anh chẳng hề có chút tinh thần giải trí gì đó, anh không thích mấy thứ đó lắm!"

Vậy là anh đã gián tiếp cho cô đáp án, trong lòng mặc dù cảm thấy rất nhẹ nhõm, nhưng Hạ Vũ vẫn không tránh được cảm giác hụt hẫng. Không ngờ anh vẫn âm thầm đến xem cô biểu diễn. Cũng bởi vì Lãng Lãng quá hiếu động, nên cuối cùng anh bị cô phát hiện. Hạ Vũ còn lâu mới bỏ qua một cơ hội tốt thế này cô liếc nhìn anh rồi trêu chọc: "Không ngờ chỉ qua một đêm, anh đột nhiên lại có tinh thần giải trí rồi!"

Người đàn ông ngồi sau tay lái có vẻ lúng túng mất mấy giây, ngượng nghịu nói: "Cũng phải... ờ, theo kịp trào lưu chứ!"

Hạ Vũ kéo dài giọng "Ờ" một tiếng, Nghiêm Kí càng lúng túng, liền dứt khoát mím chặt môi, sau đó đối với các câu hỏi của Hạ Vũ cũng chỉ ậm ừ "Không rồi", "Rất tốt" cho qua chuyện.

Hạ Vũ tức giận hỏi: "Này, anh chàng người sắp Nghiêm Kí kia, nói mấy câu cổ vũ khó đến thế sao?"

Người đàn ông ngồi bên cạnh nấp máy môi, mãi một lúc lâu mới thốt lên được mấy tiếng: "Lần sau hãy tiếp tục cố gắng hơn nữa."

Đầu Hạ Vũ bốc khói.

Hai người đang bế tắc thì điện thoại của Hạ Vũ bỗng đổ chuông. Cô nghĩ chắc đó là điện thoại của bạn bè gọi đến chúc mừng, liền cầm lên xem, thì ra là Hứa Nguyễn gọi tới.

Giọng nói Hứa Nguyễn trong điện thoại rất kích động, chắc hẳn anh cũng xem truyền hình trực tiếp: "A lô, Tiểu Vũ à? Em nhảy đẹp quá anh không dám tin đó là em nữa, anh không nằm mơ đấy chứ? Anh thật sự rất muốn em cho anh một bạt tai để anh tỉnh lại, anh cảm giác như đang nằm mơ vậy, người trong ống kính máy quay ấy thật sự là em sao? Em mau nói cho anh biết đi!"

Hạ Vũ hơi do dự liếc nhìn Nghiêm Kí, ngập ngừng, nhỏ giọng trả lời: "Là em, Hứa Nguyễn à, đúng là em."

"Quả nhiên em đã tham gia cuộc thi đó, lại còn nhảy đẹp như vậy nữa, không ai nhảy đẹp hơn em cả. Tiểu Vũ, em đợi nhé, vòng thi đấu tiếp theo anh sẽ đến cổ vũ cho em, anh sẽ nói với tất cả mọi người, đây chính là bạn gái của tôi, ha ha..."

Hạ Vũ ghen lời, nhìn Nghiêm Kí một chút rồi bất an dịch ra xa một chút, lấy tay che điện thoại, nhỏ tiếng nói: "Hứa Nguyễn, anh quên rồi à? Chúng ta... đã chia tay rồi!"

Đến lượt đầu dây bên kia rơi vào im lặng.

"Nhưng em rất vui vì anh có thể đến xem, lúc anh đến nhớ nói với em một tiếng nhé, bây giờ về vào xem rất khó kiếm, em sẽ giữ cho anh một tấm."

"Nhưng Tiểu Vũ à, anh... hồi hận rồi, thật đó, anh hồi hận rồi, anh nghĩ khoảng cách không phải là vấn đề, chúng ta có thể thử lại một lần nữa xem sao."

Hạ Vũ thờ dài, đầu cô như muốn nổ tung. Cô nhắm mắt lại, day day hai bên thái dương, bất đắc dĩ gọi: "Hứa Nguyễn..."

"Được không? Tiểu Vũ."

"Em mới thi xong nên rất mệt, chúng ta không nói đến chuyện này nữa được không, em cúp máy trước đây."

Cô mệt mỏi dựa vào ghế, nhìn ra màn đêm tối đen như mực ngoài cửa xe, cảm nhận sự trầm mặc của người đàn ông bên cạnh, cuối cùng cô có cảm giác cuộc sống của cô sẽ rối tung lên một lần nữa.

Vòng thi dành cho hai mươi người xuất sắc nhất sẽ diễn ra sau một tuần nữa.

Được sự đồng ý của cấp trên, Hạ Vũ cuối cùng cũng có thể tạm gác lại công việc, toàn tâm toàn ý tập trung vào vòng cạnh tranh gay gắt này.

Vòng thi hai mươi người xuất sắc nhất không giống với các vòng thi trước.

Mỗi cặp thí sinh đều có một giáo viên biên đạo chuyên môn, tiến hành đợt huấn luyện ma quỷ ngắn ngày trong phòng tập chuyên môn được Đài truyền hình cấp.

Hạ Vũ và Bạch Kì Phàm thấp thỏm đứng trước cửa phòng tập. Họ vẫn chưa biết giáo viên nào sẽ phụ trách phần biên đạo múa của mình. Đã ba năm rồi chưa được tập huấn chuyên nghiệp nên Hạ Vũ cũng không chắc chắn lắm, anh chàng nhảy Hip-hop Bạch Kì Phàm lại càng bất an hơn.

Sau khi mở cửa ra, ánh nắng ban mai êm dịu bỗng ùa vào trong phòng, một người đàn ông cao lớn, xuất chúng đang đứng trước cửa sổ, mỉm cười nhìn cô với vẻ rất lưu manh.

"Ồ! Thầy!" Hạ Vũ kinh ngạc kêu lên.

Trước cửa sổ, Cố Tây Sở nở một nụ cười quyến rũ: "Đã lâu không gặp, thiên nga nhỏ, à không, là thiên nga đen mới đúng."

Cố Tây Sở trở thành giáo viên biên đạo múa của cô, điều này làm Hạ Vũ hết sức ngạc nhiên. Bạch Kì Phàm chỉ là một anh chàng nhảy Hip-hop, không quan tâm lắm đến những nhân vật nổi tiếng trong giới khiêu vũ, bởi vậy sau khi nghe Hạ Vũ kêu lên cũng chỉ biết mơ màng đứng ở đó, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Hạ Vũ chạy đến trước mặt Cố Tây Sở, trong mắt cô là những vì sao sáng lấp lánh, liền buột miệng hỏi: "Thầy, sao lại là thầy?"

Cố Tây Sở nhướn mày, uể oải mỉm cười nhìn Hạ Vũ: "Sao không thể là tôi?"

"Quá ngoài sức tưởng tượng à!" Hạ Vũ cười tít mắt: "Thầy ơi, không phải thầy rất bận rộn cho buổi biểu diễn trong lễ tốt nghiệp sao? Làm sao... sao thầy lại đến góp vui với chương trình tìm kiếm tài năng khiêu vũ của Đài truyền hình? Không phải thầy không để mắt ư?"

Nghĩ đến đây, ánh mắt còn lấp lánh lúc nãy bỗng trở nên âm trầm. Không phải cô không vui, chỉ là cô tự trách bản thân mình không có ý chí vươn lên. Vẫn là một vũ công chuyên nghiệp xuất thân từ một trường danh tiếng, lẽ ra cô nên bước lên sân khấu kịch, nhưng vì không muốn cứ mãi chìm đắm, cuối cùng có một ngày cô đã đứng trên sân khấu truyền hình. Nhưng ai có thể hiểu được sự bất đắc dĩ của cô, cô đã chẳng còn mong ước quá xa vời, chỉ cần một sân khấu có thể khiêu vũ hết mình là cô đã mãn nguyện lắm rồi.

Cố Tây Sở thấy Hạ Vũ muốn nói rồi lại thôi, liền chớp mắt cười tinh quái: "Càng bận càng thấy vô vị, tìm chút việc mới mẻ làm cũng tốt, hơn nữa còn có thể nổi tiếng nữa."

Anh ghé sát lại gần Hạ Vũ, nụ cười càng lưu manh hơn: "Quan trọng nhất là sẽ có người đẹp nhào vào lòng mình."

Hạ Vũ cũng cười nham nhở, khẽ thì thầm vào tai anh: "Thầy ơi, thầy có tin là em cũng vì mấy anh chàng đẹp trai nên mới đăng ký không?"

"Tin chứ." Cố Tây Sở nửa thật nửa đùa nói: "Em xem anh chàng đẹp trai ngồi ngồi như tôi không phải đã tìm đến cửa rồi sao?"

"Đâu chỉ là đẹp trai ngồi ngồi thôi đâu!" Hạ Vũ chống tay làm vẻ mê trai, cười tít mắt ra vẻ nịnh nọt: "Là đẹp trai nhất thế gian này."

"Đồ nịnh hót!"

"Thầy, em đâu có, em là thiên nga mà."

Hai người vui vẻ nói chuyện khiến anh chàng non nớt Bạch Kì Phàm hoàn toàn bị lạnh nhạt, liền dè dặt đứng bên cạnh ngáy ra nhìn. Hạ Vũ cuối cùng cũng nhớ tới cậu ta, liền kéo Cổ Tây Sở lên trước giới thiệu: "Thầy, em xin giới thiệu với thầy, đây là anh chàng đẹp trai Bạch Kì Phàm, bạn nhảy của em."

"Tiểu Bạch, đây là thầy Cổ Tây Sở." Thấy Bạch Kì Phàm ngẩn ra, cô khẽ che tay ghé sát bên tai cậu ta thì thầm: "Cho tôi xin, đồ ngốc nhà cậu đừng đứng đó mà ngẩn ra nữa, thầy Cổ Tây Sở là kiện tướng khiêu vũ cấp quốc tế đó, được thầy làm biên đạo múa thì cậu phải sướng ron mà bịt miệng cười trộm chứ!"

Nghe Hạ Vũ nói xong, Bạch Kì Phàm toát hết mồ hôi tay. Anh ta lau lên quần mấy lần mới luống cuống, đưa tay ra: "Em... em... chào thầy," rồi khom người chín mươi độ: "Mong được thầy chiếu cố!"

Cổ Tây Sở thu lại nụ cười trên khuôn mặt, ánh mắt sắc bén liếc qua, khiến cậu càng cứng người lại trong nháy mắt: "Muốn được chiếu cố thì hãy thể hiện bản lĩnh của mình ra."

Hạ Vũ và Bạch Kì Phàm trao đổi bằng ánh mắt, tâm trạng nhẹ nhõm lúc nãy cuối cùng cũng tan thành mây khói.

Một tuần trôi qua, Hạ Vũ không biết các cặp thí sinh khác đã được huấn luyện ra sao, nói tóm lại, cô đã được thể nghiệm cái gọi là "huấn luyện ma quỷ."

Mỗi ngày họ nhảy mười mấy tiếng đồng hồ, từ sáng đến tối, cho tới khi thời khắc thầy giáo "ma quỷ" Cổ Tây Sở mở miệng ngọc ngà nói "Hôm nay cứ thể đã" thì cô và Bạch Kì Phàm đã mệt đến nỗi các khớp xương như muốn rời ra.

Họ cùng nằm bò trên sàn tập, chẳng còn chút sức lực nào để đứng dậy ra về.

Giao mình cho "ma quỷ," đổi lại là một Hạ Vũ và Bạch Kì Phàm đã thay da đổi thịt.

Vòng thi đấu dành cho hai mươi người xuất sắc nhất sẽ diễn ra vào cuối tuần trên sân khấu ngoài trời. Dù là những khán giả may mắn có mặt dưới khán đài, hay những khán giả đang ngồi trước màn hình ti vi đều hết sức mong chờ vòng thi này.

Một người lúc bắt đầu chỉ muốn được khiêu vũ như Hạ Vũ cũng bắt giác quan tâm đến các đối thủ cạnh tranh. Suy cho cùng, chỉ có nhảy tốt hơn người khác, cô mới có thể tiếp tục ở lại sân khấu này.

Cô tỉ mỉ đánh giá, mặc dù phần lớn các thí sinh đều không được đào tạo chính quy, chuyên nghiệp, chưa trải qua sự đào tạo một cách có hệ thống, nhưng bằng niềm đam mê cháy bỏng đối với khiêu vũ, họ như những cây cỏ dại, bùng lên một năng lượng sống không lồ. Những vũ đạo họ nhảy thể hiện sức sống nguyên thủy, vừa phải, cũng giải thích đúng mực giá trị chân chính của vũ đạo.

Hạ Vũ và Bạch Kì Phàm là cặp đôi thứ năm sẽ ra sân khấu. Bốn đôi trước có hai đôi biểu diễn bình thường, thậm chí có phần gò bó, còn một đôi phối hợp rất ấn ý, bài nhảy Jive của họ đã giành được những tràng pháo tay nhiệt liệt của tất cả mọi người.

Hít sâu một hơi, Hạ Vũ và Bạch Kì Phàm cùng làm động tác "high - five."

Khi ca khúc Latin mang đậm phong cách hải hước Me and my baby vang lên, cô người yêu bé nhỏ xinh đẹp nhảy lên theo tiết tấu nhẹ nhàng của âm nhạc, anh chàng thấp bé trở thành kẻ quỳ gối dưới chân cô. Cô gái tao nhã, quyến rũ, cầm hát lên cao rồi chạy trốn, anh chàng liền đuổi theo, cô gái ngoái đầu lại, anh chàng trao những lời nịnh nọt, cô gái e lệ, ảo não, ngoái đầu lại làm động tác như muốn đá chàng trai. Chàng trai mỉm cười né tránh. Cô gái thật ra đã phải lòng anh chàng luôn theo đuổi gắt gao phía sau từ lâu, những vẫn cố ý vờ thờ ơ để bắt. Cách thức thể hiện sự ngọt ngào của đôi oan gia này là truy đuổi, đâm đá nhau với những bước nhảy dí dỏm, làm tất cả mọi người cùng vui vẻ đến nỗi cười tít mắt.

Đây chính là sức hút của vũ điệu Broadway, có thể làm người ta khua tay múa chân, đến cả những tế bào trong cơ thể cũng không chịu an phận.

Khi tất cả mọi người vẫn chưa cảm thấy thỏa thích thì bản nhạc đã kết thúc. Những tiếng vỗ tay như sấm dậy ngay lập tức thay thế cho những nốt nhạc, lấp đầy mỗi góc ngách của sân khấu.

Hạ Vũ thở hồng hộc, nhìn xuống dưới khán đài, mỗi tế bào trên cơ thể đều như nói với bản thân cô: Sự cố gắng của cô tuần qua là không uổng phí, cô đã làm được rồi.

Khi cô quay sang trao đổi ánh mắt với Bạch Kì Phàm cũng nhìn thấy một sự cảm thán tương tự trong mắt đối phương.

Tầng đá lớn trong lòng Hạ Vũ cũng được dỡ bỏ. Xem ra cô đã nhảy không đến nỗi nào.

Vị nữ giám khảo duy nhất - Helen - cực kỳ kích động, lúc màn biểu diễn được một nửa cô đã đứng dậy lắc lư thân thể, vẻ mặt cũng hết sức hưởng thụ, nhập tâm.

"Thật sự là một bài biểu diễn đặc sắc không gì sánh kịp. Trước hết tôi muốn nói rằng biên đạo múa thật tuyệt vời!" Helen dừng lại một chút, nhìn ra xung quanh: "Giáo viên biên đạo múa là ai vậy?"

Người dẫn chương trình lập tức chỉ vào Cổ Tây Sở đang nở nụ cười đứng kiểu một thân sĩ dưới khán đài, hô to: "Là thầy Cổ Tây Sở!"

"A!!!" Helen điên cuồng hét lên, vỗ tay rồi rút, bỗng chốc từ một nữ giám khảo điên cuồng trở thành một fan hâm mộ. Dù đang đứng trước ống kính

nhưng tâm tình của cô không chút che giấu, hét lên: "Cố Tây Sở, em là fan của anh!"

Giám khảo trẻ tuổi Dylan ngồi bên cạnh bị tiếng hét chói tai của Helen làm hết hồn: "Chị Helen, bình tĩnh một chút nào!"

"Tôi làm sao có thể bình tĩnh được chứ? Từ năm mười tám tuổi tôi đã hy vọng được bỏ trốn cùng Cố Tây Sở rồi!" Helen đúng là một cô nàng phóng khoáng.

Tất cả mọi người đều cười ầm lên, tiêu điểm của mọi ánh mắt đều tập trung trên người Cố Tây Sở, người đàn ông có vẻ ngoài anh tuấn, hoang dã thoáng chốc đã cướp đi ánh hào quang của người khác. Anh vẫy tay với ban giám khảo, còn đối với sự bày tỏ trắng trợn của Helen, anh cũng chỉ nhún mày kinh ngạc, khẽ mỉm cười. Xem ra anh đã quá quen với những trường hợp như thế này.

Helen quay lại chủ đề chính, giọng nói cao vút, bắt đầu đánh giá: "Các em rất may mắn vì có biên đạo múa hàng đầu là thầy Cố. Bài nhảy này có tình tiết, tình cảm, còn có Broadway, mỗi chi tiết đều được xử lý hết sức chuẩn xác. Một bài nhảy làm người ta kinh ngạc cần phải có đầy đủ những phần sau: Độ thanh thoát, sự biểu cảm, cách xử lý kỹ thuật. Ok, tôi muốn nói rằng, tất cả các phần đều rất perfect, chúc mừng các em!"

Helen vỗ tay, tiếng vỗ tay tựa như dòng nước, vây lấy Hạ Vũ và Bạch Kỳ Phàm.

Đến lượt Phuong Điền, trên vẻ mặt thờ ơ có đôi chút không dám tin tưởng: "Bạch Kỳ Phàm, em vẫn là anh chàng nhảy Hip-hop ngốc nghếch mà tôi biết ư?"

Rồi anh xòe hai tay ra: "Nhìn tôi làm gì? Tôi đâu có biết em, một anh chàng vừa nhảy xuống từ sân khấu kịch Broadway, Tiểu Bạch, tôi nay tôi đã nhận ra sự tiến bộ của em, từ biểu cảm đến kỹ thuật, tất cả đều mang một diện mạo mới.

Em là người làm tôi ngạc nhiên nhất!"

Bạch Kỳ Phàm vui vẻ, cúi đầu nói: "Tất cả đều nhờ thầy Cố và cả bạn nhảy của em, Hạ Vũ."

Hạ Vũ cũng vui thay cho Bạch Kỳ Phàm. Phuong Điền lại chuyển sang cô, sự tán thưởng vẫn như cũ, không hề biến mất trên khuôn mặt anh: "Đúng vậy, Tiểu Bạch, không thể không nói rằng em có một bạn nhảy rất tuyệt vời."

"Hạ Vũ." Anh gọi tên của cô, khiến trong lòng cô hơi thấp thòm.

"Tôi biết em xuất thân từ múa ba lê, phải không?"

Hạ Vũ hơi ngượng ngịu gật đầu.

"Điều này cực kỳ hiếm có. Theo tôi, vũ đạo không nên giới hạn một con người. Tôi rất vui khi một diễn viên múa ba lê chuyên nghiệp có thể thoát khỏi trói buộc, phát huy được khả năng như thế. Đối với một vị giám khảo, việc được coi là hưởng thụ nhất không gì bằng nhìn thấy biểu hiện của thí sinh trên sân khấu ngày một tốt hơn. Hạ Vũ, tôi muốn nói rằng, xem bài biểu diễn của em cũng là một loại hưởng thụ."

Hạ Vũ và Bạch Kỳ Phàm đã thuận lợi tiến vào vòng trong.

Cuối buổi thi, ống kính máy quay hướng ra phía sau sân khấu. Sau khi người dẫn chương trình tuyên bố cô được lọt vào vòng trong, Hạ Vũ hưng phấn chạy vọt vào sau sân khấu, Cố Tây Sở đang đứng đợi ở đó, phút chốc liền như con gấu Koala lao đến ôm chầm lấy anh. Cố Tây Sở cũng cười rất vui vẻ, ngoài tình thầy trò ra, người đứng bên cạnh quan sát có lẽ thấy một chút gì đó khác nữa.

Tối hôm đó, Nghiêm Kế đang đi công tác, thấy cảnh được phát sóng trực tiếp trên ti vi, anh mỉm cười rất lâu không nói câu gì.

Tiếp theo là vòng mười sáu người xuất sắc nhất, Hạ Vũ vẫn nhảy cặp cùng Bạch Kỳ Phàm. Trong bài nhảy mang tên Ong trong hoa, cô hóa thân thành một bông hoa hải đường yêu kiều mà biếng nhác, vì đã mệt mỏi với cảnh mặt trời mọc rồi lặn mỗi ngày, nên khi thấy một chú ong mật bay đến lấy phấn hoa liền nổi hứng muốn trêu đùa. Đóa hoa đung đưa, trốn tới trốn lui, không cho chú ong ngây thơ kia lấy được phấn hoa. Chú ong mật sốt ruột, cuối cùng lại chìm đắm trong trò chơi ấy nên hết sức vui vẻ.

Biên đạo múa với ý tưởng cực kỳ sáng tạo này hoàn toàn là sự thể hiện của phong cách cá nhân Cố Tây Sở. Khả năng lĩnh hội của Bạch Kỳ Phàm rất cao, biểu cảm của cơ thể cũng rất tốt, nhưng dáng người của cậu quá thấp, vì vậy trong bài nhảy này, chú ong mật mà cậu hóa thân phần lớn đều phải khom người, dang rộng đôi cánh bay lượn, làm cho khuyết điểm trong mắt người khác lại trở thành điểm sáng. Chú ong mật nhanh nhẹn, sinh động, cùng Hạ Vũ thể hiện một bài nhảy lãng mạn của tự nhiên, khiến người xem mê mẩn.

Bài nhảy này hiển nhiên trở thành tiết mục đặc sắc nhất của buổi tối đó.

Tiếp theo nữa là vòng mười hai người xuất sắc nhất. Cố Tây Sở lại chuẩn bị cho hai học trò một tác phẩm tuyệt vời. Hạ Vũ và Bạch Kỳ Phàm sẽ thể hiện tình yêu giữa người và ma trong bài nhảy mang tên Khoảng cách. Hồn ma Hạ Vũ hóa thân cứ quanh quẩn bên người yêu, rất lâu cũng không chịu rời đi. Cô muốn chạm vào anh nhưng không được bởi hai người đã âm dương cách biệt, khiến vẻ mặt cô hết sức cô đơn. Còn chàng trai hồn xiêu phách lạc mà Bạch Kỳ Phàm hóa thân trong chớp mắt dường như có cảm ứng tâm linh liền ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô gái khát khao muốn được giao tiếp với người yêu, vừa thành tâm hy vọng anh có thể quên mình đi để bắt đầu một cuộc sống mới. Hai người - anh đuổi em trốn, giằng giụa trong sự giằng vò đau đớn của tình yêu, cuối cùng, những người yêu nhau mà không chạm được vào nhau ấy bị thương ôm chầm lấy nhau, cảm nhận hơi ấm tàn khốc cuối cùng của sinh mệnh.

Gần như tất cả mọi người đều quyết định tiếp tục giữ cặp đôi tỏa ánh hào quang rực rỡ này trên sân khấu, chờ đợi sự kinh ngạc tiếp theo mà họ mang đến.

Quả nhiên trong vòng mười thí sinh xuất sắc nhất, họ lại tiếp tục không phụ lòng mong đợi của mọi người. Nhưng họ không còn mang đến cho khán giả sự bi thương và tuyệt vọng nữa, lần này, chủ đề của bài nhảy là sự ấm áp.

Trong tiết trời đông giá rét, những bông hoa tuyết bay đầy trời, rơi trên người một cô gái mặc áo đỏ đang cô đơn một mình ngồi trên ghế. Bên cạnh cô chỉ có người tuyết đang mỉm cười làm bạn cùng. Cô gái lặng lẽ bước đến trước mặt người tuyết, hy vọng người tuyết có thể nói chuyện. Bà Chúa tuyết dường như đã nghe thấy nguyện vọng trong lòng cô, lúc này âm nhạc thay đổi, người tuyết vẫn luôn trầm mặc đã sống dậy, tươi cười nắm tay cô nhảy vòng quanh trong giai điệu vui vẻ, cùng cô chơi ném tuyết ngắm sao, treu đùa cô lúc cô không chú ý, mãi đến khi cô vì mệt mỏi mà dựa vào vai anh đắm mình vào giấc ngủ.

Khi tiếng chuông đồng hồ điểm mười hai giờ đêm, người tuyết lưu luyến nhìn cô gái đang ngủ say bên cạnh rồi từ từ đứng dậy. Sáng hôm sau, cô gái tỉnh dậy, nhìn thấy người tuyết đang tươi cười bất động bên cạnh mình, nghĩ rằng tối qua cô đã mơ một giấc mơ thật đẹp. Nhưng cô vẫn cảm thấy hương vị của hạnh phúc thoảng trong không khí. Cô phúi những bông tuyết đang bám trên người xuống, rồi mỉm cười bước về phía đám đông nhộn nhịp, bỏ lại người tuyết cô đơn khi hoa tuyết phủ đầy trời.

Bài biểu diễn kết thúc, tiếng vỗ tay vang lên như sấm dậy, ống kính máy quay lướt qua khuôn mặt anh tuấn của Cố Tây Sở, thấy anh cũng vỗ tay chúc mừng, khoe miệng nở nụ cười mãn nguyện, không hề che giấu sự yêu thương đối với hai học trò.

Biên đạo múa thiên tài, cộng thêm sự thể hiện hoàn mỹ của các vũ công đã làm nên những tác phẩm thành công hết lần này đến lần khác.

Hạ Vũ, Bạch Kỳ Phàm và Cố Tây Sở đều đắm chìm trong tiếng vỗ tay đó.

Phía sau sân khấu, khi vòng thi mười thí sinh xuất sắc nhất kết thúc, trước ống kính máy quay, ba thầy trò ôm lấy nhau. Hạ Vũ vừa khóc vừa cười, hai mắt Bạch Kỳ Phàm cũng đỏ hoe, Cố Tây Sở trìu mến xoa đầu hai học trò, mỉm cười liếc nhìn Hạ Vũ đang khóc lóc sụt sùi, bất đắc dĩ đành nói: "Bộ đồ Armani của thầy không phải là khăn giấy đâu nhé!"

"Em biết rồi ạ!" Hạ Vũ dường như không nhận thấy đang có ống kính máy quay chĩa vào họ, liền vui vẻ thò đầu sang, vừa khóc vừa dùng áo sơ mi hàng hiệu đắt tiền của Cố Tây Sở lau nước mắt, giọng nói cũng rất dễ thương: "Nhưng bây giờ em làm gì có thời gian mà tìm khăn giấy chứ. Em đã kiểm chế lắm rồi, có dùng để lau nước mũi đâu?"

Cố Tây Sở không nói gì, chỉ dịu dàng mỉm cười, cúi đầu nhìn cô học trò nhỏ, trước ống kính máy quay, ánh mắt anh luôn có sự cứng chiều không nói thành lời.

Cuộc thi kéo dài gần một tháng trời khiến cơ thể Hạ Vũ rõ ràng đã vô cùng mệt mỏi, nhưng sự vui sướng trong lòng lại khiến bản thân cô không thể dừng lại. Mỗi khi đêm xuống, Hạ Vũ đều mở to mắt, không tài nào ngủ được. Đó là cuộc sống mà cô mong muốn, nhưng cô chỉ sợ sau khi tỉnh lại, tất cả đều biến thành một giấc mơ hào nhoáng.

Có thể coi như cô đã chiến thắng cuộc sống không?

Hạ Vũ nhớ rất rõ rằng đã gần một tháng nay cô chưa gặp Nghiêm Kế, nhưng cô biết, anh vẫn đang đứng ở một góc nào đó trong thành phố này, lặng lẽ quan tâm đến cô. Mỗi khi vòng thi kết thúc, cô đều nhận được điện thoại của anh đầu tiên và sau đó luôn luôn là một câu nói: "Lần sau tiếp tục cố gắng hơn nhé, em có thể nhảy tốt hơn thế nữa."

Sau đó anh im lặng, cuối cùng nói thêm một câu: "Chú ý nghỉ ngơi, cũng đừng gắng sức quá." Anh vừa hy vọng cô đi xa hơn nữa, nhưng lại sợ cô quá nhập tâm mà quên mất chân mình đã từng bị thương.

Cơ thể cô đã quá mệt mỏi nên đối với Nghiêm Kế, cô không muốn phí sức để tìm hiểu thêm nữa. Cuộc sống của mình cô vẫn có thể kiểm soát được, nhưng tình yêu hư vô đó thì cô tự nhận đã chịu bó tay rồi.

Ba năm trước, cô thích anh, đây là sự thật mà họ ngầm hiểu với nhau, ba năm sau, giữa hai người họ không nói chuyện yêu đương, không nói đến yêu hận đan xen trong quá khứ, chỉ đối xử với nhau như những người bạn bình thường nhất. Cô không bài xích sự quan tâm của anh, anh cũng không xa lánh cô nữa, chỉ có điều cứ đối xử với nhau thế này khiến cô cảm thấy rất hụt hẫng.

Họ đối xử bình thân với nhau nhưng rồi cô lại cảm nhận được tâm ý của anh qua lời nói của những người xung quanh, qua cử chỉ của anh, thậm chí là qua một chút manh mối gì đó.

Tâm ý của anh, thật ra trong chiều mưa vào ba năm trước đó cô đã hiểu được ít nhiều. Chỉ có điều anh nói muốn bầu bạn cùng cô chứ không nói thích, cũng không nói yêu, bảo cô dựa vào đâu mà tin tưởng anh đây?

Anh không nói gì với cô, còn cô đã không còn là cô gái vô tri, không biết sợ của ba năm về trước. Bây giờ cô chẳng còn dũng khí để ép anh phải nói ra những lời trong lòng nữa. Nói không chừng điều cô chờ đợi lại là một nỗi thất vọng ê chề.

Sau khi vòng thi dành cho mười thí sinh xuất sắc nhất kết thúc, họ liền tiến thẳng đến vòng sáu người xuất sắc nhất. Xét đến việc các thí sinh đã xoay như chong chóng một tháng trời, ban tổ chức quyết định cho họ nghỉ ngơi một tuần, để họ có thời gian chỉnh đốn lại trạng thái.

Tròn một tháng, Hạ Vũ đã gầy đi gần bốn cân, chỗ thịt mỡ có được nhờ ba năm an nhàn nghỉ ngơi thoáng chốc đã chẳng còn lại gì. Mặc dù cô hơi gầy,

nhưng đôi mắt lại sáng lấp lánh, toát lên ánh hào quang của tuổi trẻ.

Cho dù nghỉ ngơi, cô cũng không có ý định ngừng tập luyện, nhưng Cố Tây Sở không nghĩ vậy, đến chiều tối, anh vỗ tay mấy cái rồi nói: "Được rồi, hôm nay đến đây thôi. Nghỉ ngơi hai ngày, ba ngày sau gặp lại."

Bạch Kì Phàm khó có được dịp nghỉ ngơi như thế nên lập tức cảm điện thoại hẹn bạn gái, vừa mới đó đã chạy mất tăm, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Hạ Vũ thấy cực kỳ mệt mỏi, nên cùng Cố Tây Sở khoanh chân ngồi dựa vào tường nghỉ ngơi một lát. Hai người im lặng, trong buổi hoàng hôn yên tĩnh thế này là lúc nói chuyện tốt nhất.

"Thầy ơi, em tham gia cuộc thi như thế này, thầy... có coi thường em không?"

Hạ Vũ do dự quay sang nhìn Cố Tây Sở, bất an và ngờ nghệch như một đứa trẻ trong tình huống vừa tình ý làm một số việc gì đó lại vừa lo sợ sẽ không nhận được sự chấp nhận của người lớn.

Cố Tây Sở im lặng nhìn lại cô, dáng vẻ thần bí khôn lường, đột nhiên anh bật cười: "Trong thời đại ước mơ khan hiếm thế này, không ai có quyền được coi thường những người có ước mơ, kể cả tôi cũng không ngoại lệ."

Câu nói này dường như là một liều thuốc trợ tim, khiến Hạ Vũ vốn đang tắc nghẽn trong lòng bỗng hít thở thông suốt chỉ trong nháy mắt. Bị câu nói này làm rung động, Hạ Vũ liền nhẹ nhàng nhìn Cố Tây Sở: "Thầy ơi, cảm ơn thầy..." Thời gian vừa qua, sự cảm kích và sùng bái của cô đối với Cố Tây Sở tăng lên từng ngày, Hạ Vũ không biết phải nói gì mới phải.

Ngoài "cảm ơn" ra, dường như tất cả những từ ngữ khác khó có thể biểu đạt được tâm trạng của cô vào giờ phút này.

Cố Tây Sở không nhìn Hạ Vũ, nhắm mắt dựa vào tường, khuôn mặt khô ngô tuấn tú như điều khác: "Thiên nga nhỏ, tôi không cần sự cảm ơn của em. Trên đời này không có bất kỳ ai không mang những vết thương, có thể chữa khỏi cho mình chỉ có chính bản thân em mà thôi."

Ngày hôm đó, lúc tôi nhìn bài nhảy của em trên ti vi, tôi đã rất xúc động em có biết không? Tôi đã từng kỳ vọng ở em, nhưng cuối cùng em lại khiến tôi thất vọng vì em đã từ bỏ. Nhưng thiên nga nhỏ à, sự kỳ vọng của tôi đối với em đã trở lại rồi!" Cố Tây Sở đột ngột mở mắt ra, ánh mắt nóng bỏng chăm chú nhìn Hạ Vũ: "Không phải tất cả mọi người đều thể hiện được nỗi tuyệt vọng trong bài nhảy của mình vì có những người quá hạnh phúc, cô ta không biết tuyệt vọng là gì, chỉ có những người đã từng mất đi tất cả, ví dụ như em, mới có được thứ mà tôi muốn. Tôi kỳ vọng vào em, con người ta có kỳ vọng nên mới thất vọng, nhưng lần này, cho dù em dừng bước tại vòng mười người xuất sắc nhất, tôi cũng không thấy thất vọng."

Cố Tây Sở chân thành nhìn Hạ Vũ: "Bắt đầu từ lúc em quyết định đứng trên sân khấu một lần nữa thì em đã chữa lành vết thương cho bản thân mình, điều này rất phi thường. Thiên nga nhỏ hãy mang đôi giày khiêu vũ của em, cứ tiếp tục nhảy như thế nhé."

Cố Tây Sở mỉm cười ấm áp nhìn Hạ Vũ, Hạ Vũ chớp mắt, rồi ngay lập tức hiểu ra, nở một nụ cười rạng rỡ như vầng mặt trời rồi gật đầu, nói: "Vâng ạ!"

Buổi biểu diễn của sinh viên năm cuối trong lễ tốt nghiệp đang tiến gần, thời gian của Cố Tây Sở bị chia làm hai nửa. Vì đều liên quan đến tiền đồ của đám học trò ấy nên anh không thể nào nhất bên trọng, nhất bên khinh được.

Sau khi anh nói một câu: "Dạo này tôi hơi bận, lần sau sẽ mời em đi ăn" đã vội vàng bỏ đi.

Phòng tập lớn như thế giờ chỉ còn một mình Hạ Vũ khiến cô ngồi ngẩn ra một lúc. Trước đây cô rất thích dựa lưng vào tường trong phòng tập, nhìn hình ảnh phản chiếu của bản thân đối diện trong gương, không nghĩ tới bất cứ chuyện gì hết, chỉ muốn hưởng thụ thời khắc được ở một mình.

Sau vòng thi đấu mười người, cuộc sống của Hạ Vũ đột nhiên xuất hiện vô số những cơ hội mới; có công ty vừa ý với khí chất đang ngày càng lên cao của cô và Bạch Kì Phàm đã mời đến đóng phim quảng cáo; có vị quản lý của một nhà kịch đưa ra điều kiện rất hấp dẫn rằng, nếu cô vào được vòng ba người thì họ sẽ sắp xếp cho cô đảm nhận một vai quan trọng trong vở diễn khiêu vũ hiện đại mới nhất năm nay.

Nhưng tất cả những điều đó có gì đáng vui mừng?

Hạ Vũ mệt mỏi nhắm mắt nhìn lên trần nhà. Ba năm trước cô đã hiểu ra rằng, cuộc đời là một vở kịch luôn thay đổi thất thường, một giây trước còn là thứ đang nắm chắc trong tay, một giây sau có thể đã rơi xuống đất. Mùi vị mất hết tất cả những thứ mình yêu quý cô đã khắc cốt ghi tâm, lỗi lầm tương tự cô quyết không tái phạm đến hai lần.

Sau khi day lòng bàn chân hơi mỏi đang sưng lên một lúc, cô đứng dậy và nghĩ cứ nghỉ ngơi thoải mái như lời thầy nói, cô sẽ khiêu vũ cả đời nên không thể bị ánh hào quang một lúc làm đầu óc mơ màng được.

Một mình Hạ Vũ thong dong bước đi không mục đích trên đường, có người nhận ra cô bèn chạy lại hàn huyên, động viên cô cố gắng. Hạ Vũ chỉ mỉm cười nói một tiếng "cảm ơn" rồi lại cúi đầu bước tiếp.

Giữa lúc ấy thì Hải Lạc gọi điện tới, nói là đã xem liên tục các bài biểu diễn của cô. Cô ấy đã đặt vé máy bay về nước, nhất định sẽ đến tận nơi xem vòng thi đấu tiếp theo và cổ vũ cho cô.

Sau khi cúp điện thoại, Hạ Vũ nhớ người bạn tốt đã lâu không gặp, trong lòng liền vô cùng hoan hỉ.

Thành phố đã lên đèn rực rỡ, Hạ Vũ thong thả bước đi, từng đôi nam nữ có đôi có cặp lướt qua cô, thân thiết đến nỗi trong mắt chỉ có đôi phương mà thôi.

Đường như trên trời chỉ có một vầng trăng khuyết kia là ôm nỗi cô đơn, giống như cô.

Bước chân cô dừng lại, ngẩng đầu nhìn đoạn phim quảng cáo đang tuần tự chiếu trên màn hình Led của tòa nhà trước mặt.

Chủ đề của đoạn quảng cáo là: Cuộc gặp gỡ định mệnh.

Trong công viên ma thuật, cô gái trẻ tuổi hóa trang thành Minnie, vỗ vai chàng trai và đưa cho anh ta một cây kem. Dưới ánh trăng, cô gái hóa thân thành nàng công chúa thiên nga cao quý thanh khiết, tặng một vũ điệu tình yêu cho chàng hoàng tử nơi ban công. Khi chuông đồng hồ điểm mười hai giờ đêm, cô gái bỏ chạy, chàng hoàng tử nhảy xuống đất, tìm kiếm bóng hình ấy trong bóng đêm..

Cuộc gặp gỡ định mệnh...

Những con chữ khuấy động, những cảnh tượng lãng mạn ấy đều biến thành cây kim nhỏ bé đến mất thường cũng không thể nhìn thấy được, đâm vào lòng mỗi con người cô đơn, lẻ loi.

Hạ Vũ mỉm cười, trong nụ cười có chứa cả nỗi chua chát. Đó rõ ràng là câu chuyện của cô, quá trình đó chẳng đẹp đẽ chút nào, nhưng nụ cười là hôm nay nó lại xuất hiện trước mắt mọi người theo cách như thế, vỗ về cho những đôi lứa đang chịu những vết thương nho nhỏ, tặng mơ ước cho những cặp đôi đang tha thiết yêu nhau, bầu trời sao trên cao dường như cũng nhờ tình yêu mà càng thêm lung linh tỏa sáng.

Hạ Vũ mơ hồ, cô mới là nữ nhân vật chính của câu chuyện, rõ ràng là một con thiêu thân lao đầu vào lửa rồi bị ngã rất đau đớn, nhưng những hình ảnh sau khi chỉnh sửa, thêm thắt đã trở nên đẹp đẽ này lại khiến cô có ảo giác rằng: "Đây chính là tình yêu."

Đoạn phim quảng cáo thật sự rất bắt mắt, bên cạnh cô có rất nhiều đôi tình nhân đang dừng lại thưởng thức. Hạ Vũ đứng đó một hồi rồi cúi đầu bỏ đi.

Hồi ức chung quy cũng chỉ là hồi ức mà thôi, quay về hiện thực vẫn thực tế hơn.

Hạ Vũ xuống xe, đi bộ về nhà. Đường về nhà cô phải đi qua một con dốc rất dài, Hạ Vũ đang ngẩng đầu chuẩn bị bước lên các bậc thang thì từ xa đã thấy một người đứng dưới ánh đèn đường, cúi đầu dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Bóng dáng tĩnh lặng dưới ánh đèn âm áp ấy cũng giống hệt như năm đó, khiến cô thấy rất đau đớn.

Nghiêm Kí cũng quay sang nhìn Hạ Vũ. Hai người đứng cách một quãng nhìn nhau, anh thấy cô đứng bất động ở đó liên tục bước, từng bước một bước xuống, tiến lại gần cô.

Hạ Vũ cũng mang tâm trạng phức tạp, bước từng bước lên bậc thang, tiến về phía anh.

Đoạn đường giữa hai người đứng là phải đi rất lâu. Đợi đến khi chỉ còn cách một bậc thang thì họ dừng lại. Hạ Vũ ngẩng đầu nhìn Nghiêm Kí, trong lòng cô có rất nhiều điều muốn nói nhưng không sao cất thành lời.

Cô không còn muốn là người lên tiếng trước, không muốn vui cười gượng gạo để làm anh vui lòng nữa. Thời gian trôi qua, cảnh vật đã đổi thay, cô cũng mang thương tích đầy mình, cũng khát vọng có người chủ động bước về phía cô, ôm cô vào lòng và nói với cô rằng: Trời sụp xuống cũng có anh chống đỡ rồi!

Nghiêm Kí, anh không thể cứ mãi im lặng, cũng như em sẽ không thích giải câu đố mãi được, rồi sẽ đến một ngày, chúng ta đều cảm thấy mệt mỏi.

"Anh đến thăm em. Đạo này em vẫn khỏe chứ?" Nghiêm Kí khẽ hỏi. Hạ Vũ im lặng gật đầu.

Nghiêm Kí nhìn cô: "Trên ti vi anh không phát hiện ra, bây giờ nhìn mới thấy em gầy đi rất nhiều."

Đôi mắt sáng lấp lánh của Hạ Vũ đang nhìn anh cùng với vẻ mặt chua xót nhưng cô lại không mở lời.

Nghiêm Kí từng người một lúc, có lẽ đêm đã về khuya, ánh trăng cũng quá đẹp, đôi mắt của người con gái trước mặt lại làm người ta quá đau lòng, vì vậy ma xui quỷ khiến thế nào anh lại đưa tay lên muốn chạm vào mặt cô, nhưng khi thật sự cảm nhận được nhiệt độ trên mặt cô thì anh lại rút tay về như phải bỏng.

Hạ Vũ thất vọng nhìn anh, ánh mắt anh bắt đầu né tránh: "Anh chỉ đến thăm em một lát, dường như tinh thần của em vẫn còn rất tốt."

Anh nhanh chóng trấn tĩnh lại sau sự thất thần ban nãy rồi mỉm cười: "Mỗi bài nhảy của em đều rất đặc sắc, anh còn bỏ phiếu cho em đó. Tập nhảy tuy rất quan trọng, nhưng đừng quên bảo vệ tốt mắt cá chân nhé!" Hạ Vũ, em nhất định sẽ càng tiến xa hơn nữa.

"Anh rất vui, chẳng còn gì có thể khiến em từ bỏ khiêu vũ được nữa."

Cảnh khuya tĩnh mịch. Khi nghe lời chúc phúc chân thành của anh, Hạ Vũ cảm thấy anh đang cố gắng vào vai một người bạn bình thường, nhưng cô lại nhìn thấy được rất nhiều điều trong đôi mắt anh: sự quan tâm, thương tiếc và có lẽ còn cả tình yêu.

Hạ Vũ tự hỏi mình, khi tận mắt chứng kiến sự việc thì suy cho cùng là thật hay giả? Lựa chọn tin, hay không tin đây?

Cô ai oán nhìn anh, đột nhiên gọi: "Nghiem Kí."

"Sao?"

"Anh thích bài nhảy nào của em nhất?"

Nghiem Kí nghĩ một lúc, gần như chẳng chút do dự trả lời: "Người tuyết. Hạ Vũ, bài nhảy đó làm anh rất xúc động."

Nghiem Kí đột nhiên cúi người xuống, đặt một nụ hôn lên trán Hạ Vũ rồi nói: "Anh nguyện làm người tuyết của em, bầu bạn cùng em lúc em cần nhất, mặc dù... anh không biết khiêu vũ."

Khẽ thì thầm bên tai cô câu nói ấy xong, anh sai bước, đi xuống bậc thang.

Hạ Vũ gần như nhắm mắt lắng nghe hết thấy những gì anh nói. Đến lúc cô định thần lại thì Nghiem Kí đã đứng ở những bậc thang phía dưới, ánh đèn đường kéo dài bóng cô đơn của anh.

"Người tuyết." Hạ Vũ quay lưng lại với anh, khẽ lầm bầm một mình: "Khi trời sáng em đi mất rồi, anh sẽ không sao ư?"

Sau lưng Hạ Vũ yên lặng, mãi một lúc lâu sau cô mới đợi được câu "Nghĩ ngợi cho tốt" của anh, rồi những tiếng bước chân nhẹ nhàng dần.

Hạ Vũ không hề nhúc nhích, từ từ đưa tay sờ lên trán. Nhiệt độ của anh dường như vẫn còn lưu lại đó, cô cười cay đắng, một nụ hôn chúc ngủ ngon đến bất ngờ vốn chẳng dễ chịu chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Dịu Dàng Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Ngày đầu tiên Hạ Vũ ở nhà nghỉ ngơi, ba đau lòng vì dạo gần đây cô gầy quá nên đã nấu canh hầm, thịt cá đủ loại để bù đắp cho những ngày cô vất vả.

Hạ Vũ được khiêu vũ trở lại và hơn hết còn tỏa sáng trên sân khấu, vui nhất không ai khác chính là người nhà cô. Mỗi khi vòng thi đến là cả nhà đều tạm gác tất cả những cuộc gặp gỡ xã giao qua một bên, đến tận nơi cổ vũ cho Hạ Vũ. Hạ Hâm có con mắt tinh tường, khi vòng đầu tiên kết thúc đã chạy đến hỏi Hạ Vũ: "Chỉ, em nhìn thấy anh đẹp trai đưa chị về, rồi cuộc anh ta là ai vậy?"

Hạ Vũ ậm ừ một câu cho qua chuyện, ngay lập tức đánh trống lảng sang chuyện khác.

Ngày thứ hai Hạ Vũ ở nhà nghỉ ngơi, đó cũng là ngày diễn buổi biểu diễn của các sinh viên năm cuối trong lễ tốt nghiệp trường cũ. Cổ Tây Sở gọi điện đến, mời Hạ Vũ tới trường xem buổi biểu diễn, anh đã chuẩn bị sẵn cho cô một chỗ ngồi với tầm nhìn rất tốt.

Trong lễ tốt nghiệp các năm trước, Cổ Tây Sở luôn chuẩn bị những tác phẩm nghiêng trời lệch đất, vì vậy dù đây chỉ được coi là một buổi biểu diễn có quy mô nhỏ thì vẫn thu hút rất nhiều nhân sĩ có tiếng trong giới vũ đạo đến tham gia.

Hạ Vũ hỏi hộp mong chờ, năm nay Cổ Tây Sở sẽ cho ra mắt màn biểu diễn như thế nào đây?

Trở lại trường cũ, nhìn những khuôn mặt tươi tắn, trẻ trung trong khuôn viên trường, một nỗi niềm bồi hồi dâng lên trong lòng Hạ Vũ. Cổ Tây Sở đã sắp xếp cho cô một chỗ ngồi ở hàng ghế đầu nhưng Hạ Vũ không qua đó, cô đến hội trường từ rất sớm, tìm một vị trí trong góc rồi lặng lẽ ngồi xuống.

Cô sợ phải gặp lại các thầy cô giáo cũ, sợ ánh mắt tiếc nuối của họ lúc nhìn cô, bởi vậy cô dứt khoát trốn tránh, dự định lặng lẽ đến rồi lặng lẽ ra về.

Quả nhiên cô đã thấy rất nhiều gương mặt quen thuộc, các thầy cô giáo cũ, thậm chí, còn có cả những bạn học cùng khoa ở lại trường làm giảng viên. Hạ Vũ nhìn họ tươi cười hân huyên, một nỗi buồn vô cớ dâng lên trong lòng.

Đúng lúc này, một bóng dáng xinh đẹp, tươi tắn xuất hiện trong tầm mắt Hạ Vũ. Vừa bước chân nhìn vào hội trường, người ấy đã tự nhiên chào hỏi, bắt chuyện với các vị quan khách, nụ cười vô cùng sáng chói. Hạ Vũ giật mình, thì ra là Tạ Nhất Mạn.

Tạ Nhất Mạn dường như đã thân thiện, gần gũi hơn ba năm về trước. Sự nghiệp khiêu vũ của chị ta mấy năm nay cũng có thể coi là thuận buồm xuôi gió. Khi vừa tới Anh, chị ta đã làm quen với một anh bạn trai là người quản lý rất có tiếng nói trong giới nghệ thuật, trở thành vũ công chính thứ hai của một sân khấu kịch nổi tiếng. Suốt một thời gian dài, chị ta trở thành đối tượng của giới truyền thông.

Trong giới vũ đạo đầy rẫy những nhân tài của châu Âu, Tạ Nhất Mạn chẳng qua cũng chỉ là một vũ công khá được quan tâm, bởi vậy năm nay chị ta có ý định về nước phát triển sự nghiệp. Đã có rất nhiều người quản lý của các sân khấu kịch đưa ra lời đề nghị hấp dẫn, nhưng xem ra, chị ta muốn tặng vai

diễn đầu tiên trong nước cho tác phẩm khiêu vũ hiện đại quy mô lớn mà Cổ Tây Sở đang trù bị - vở Trò chơi cấm kỵ.

Buổi biểu diễn có sự tham gia của Cổ Tây Sở sẽ hoàn toàn không phải lo đến chuyện bán vé. Trò chơi cấm kỵ vẫn đang trong giai đoạn chuẩn bị nhưng đã thu hút sự quan tâm của truyền thông và những người trong giới nghệ thuật nước nhà. Lần này, anh dứt khoát không đảm nhận vai nam diễn viên chính, anh và đội ngũ của anh chỉ đứng sau sân khấu, bởi vậy, ứng cử viên cho vị trí nam nữ diễn viên chính cũng trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người.

Mục đích của Tạ Nhất Mạn rất rõ ràng, cô ta muốn diễn vai nữ chính.

Hạ Vũ lặng lẽ nhìn Tạ Nhất Mạn vốn thành công rất dễ dàng nhờ vào quyền thế đang vui vẻ hàn huyên cùng các vị quan khách. Những hàng ghế khán giả cũng bởi sự xuất hiện của chị ta mà trở nên nhộn nhịp hơn. Các em khóa dưới nhìn mình tỉnh khóa trên đang rực rỡ tỏa sáng, nhao nhao lấy máy ảnh chụp lia lịa, có nam sinh còn chạy đến hàng ghế dành cho khách quý, hy vọng được chụp ảnh cùng chị ta. Tất cả những hành động đó của mọi người, Tạ Nhất Mạn đều tươi cười đồng ý.

Hạ Vũ chống cằm suy nghĩ. Mấy năm đã qua, có người tươi cười cũng có người sầu muộn, thời gian thật sự là một đôi tay ma thuật có thể dời non lấp bể.

Buổi biểu diễn tốt nghiệp đã mở màn trong sự chờ đợi của đông đảo mọi người. Trong hội trường chẳng còn lấy một chiếc ghế trống, có rất nhiều sinh viên phải đứng chen chúc ngoài hành lang. Trên những khuôn mặt non trẻ tràn trề sự yêu mến nồng nhiệt đối với nghệ thuật cũng như với thần tượng của mình, họ của hôm nay chính là cô của ngày hôm qua.

Buổi biểu diễn dày công chuẩn bị trong suốt nửa năm cuối cùng cũng không phụ sự kỳ vọng của tất cả mọi người. Bài biểu diễn diễn ra trong mười lăm phút được chia thành hai phần: Hiện thực và cõi mộng. Con người trong hiện thực là những con mèo đang khom lưng đi giữa rừng rậm, còn trong cõi mộng, con mèo thẳng lưng, bắt đầu đi bằng chân, lúc này, chúng mới là một con người có linh hồn.

Các diễn viên không ngừng qua lại như con thoi giữa hiện thực và cõi mộng, về mặt lúc mơ màng, lúc tê dại, có lúc lại điên cuồng. Ngôn ngữ cơ thể của tập đầu thể hiện sự kìm nén, sầu muộn trong hiện thực cũng như sự tự do, giải thoát trong cõi mộng. Sự sắp xếp vũ đạo kỳ quái, trang phục phá cách, rối loạn, những khuôn mặt hóa trang rất lộn xộn nhưng lại không hề thiếu đi mỹ cảm. Ngôn ngữ cơ thể khoa trương, tất cả đều trở thành một lễ đương nhiên, khiến một cảm giác sáng khoái cuộn cuộn chảy mãi trong dòng máu những vũ công.

Đây thật sự là một màn diễn xuất cực kỳ xuất sắc, khiến người ta không nỡ chớp mắt vì sợ sẽ bỏ qua bất kỳ một chi tiết nào đó.

Màn biểu diễn kết thúc, dưới khán đài vang lên những tràng vỗ tay như sấm dậy, rất nhiều khán giả dẫn đầu đã đứng lên cổ vũ, tiếp đó tất cả khán giả đều đứng lên. Trong lòng họ kích động không thể diễn tả bằng lời, chỉ có thể dùng những tiếng vỗ tay để bày tỏ sự tán thưởng chân thành đối với toàn thể những người đã làm nên vở diễn này.

Hạ Vũ cũng kích động vỗ tay. Mấy năm nay, những tác phẩm của Cổ Tây Sở đều khiến người ta hết lần này đến lần khác phải chấn động, nói đúng hơn đó chính là ma lực của vũ đạo.

Hạ Vũ hít thở thật sâu bầu không khí khuấy động, lồng ngực phập phồng, cô đang hét lên trong lòng rằng: Đúng vậy, chỉ có đứng trên sân khấu, thả lỏng tay chân khiêu vũ hết mình mới khiến cô cảm nhận được mình đang sung, đang hít thở. Thầy nói đúng, cô phải mang giày khiêu vũ và cứ tiếp tục nhảy như thế.

Cổ Tây Sở cũng ngồi dưới khán đài vỗ tay. Lúc các diễn viên ra sân khấu một lần nữa để chào khán giả, bỗng có một cô gái trẻ xinh đẹp trên sân khấu đột nhiên ôm bó hoa tươi bước xuống khán đài, đi đến trước mặt Cổ Tây Sở. Trong ánh mắt chăm chú của tất cả mọi người, cô gái bỗng kiễng chân lên, nhân lúc Cổ Tây Sở trở tay không kịp đã trao anh một nụ hôn.

Cô gái tươi cười rạng rỡ bước đi. Sau khi kinh ngạc, Hạ Vũ cũng bật cười, có rất nhiều cô gái muốn hôn trộm Cổ Tây Sở, nhưng đây là người đầu tiên thành công mà cô được chứng kiến.

Cổ Tây Sở đứng quay lưng lại với Hạ Vũ, cô thầm nghĩ: Chắc thầy đang vui vẻ đắm chìm vào giây phút đó đây mà.

Sau đó, Hạ Vũ nhanh chóng theo dòng người rời khỏi hội trường, lúc đang bước xuống bậc thang, vai cô bỗng bị ai đó vỗ nhẹ, Hạ Vũ ngoái đầu lại thì thấy một cô gái cao ráo, trắng trẻo đang tươi cười, thân mật gọi cô: "Chị Hạ Vũ."

Là Lâm Xuyên.

Sau khi Hạ Vũ tham gia cuộc thi nhảy, cô gái này đã gửi cho cô rất nhiều tin nhắn chúc mừng, thậm chí còn xin lỗi vì thái độ ngạo mạn lúc quay quảng cáo trước đây. Hạ Vũ coi đó là một lời xin lỗi chân thành nên một chút vướng mắc trong lòng khi đối mặt với cô gái này cũng tan thành mây khói.

Thời trẻ ai chẳng ngông nghênh chứ? Bỏ qua cho sự ngạo mạn của cô gái này cũng giống như tha thứ cho bản thân mình trong quá khứ.

"Hi!" Hạ Vũ cũng mỉm cười hòa nhã với Lâm Xuyên: "Trùng hợp thật đấy!"

Lâm Xuyên thân thiết bước sóng vai cùng cô: "Chị Hạ Vũ, lúc này em còn tưởng mình hoa mắt, không tin đó là chị. Em liền quyết định đến gần nhìn, woa, đúng là chị thật. Hôm nay chị không tập nhảy sao? Chị Hạ Vũ, vòng thi đầu nào của chị em cũng xem hết, cảm giác thật quá tuyệt vời."

"Cảm ơn sự ủng hộ của em! Hôm nay chị muốn đến xem buổi biểu diễn trong lễ tốt nghiệp."

Hạ Vũ nhả nhai mỉm cười: "Hồi còn đi học, cứ đến thời gian này, điều chị mong chờ nhất chính là buổi biểu diễn tốt nghiệp mang đậm màu sắc cá nhân của thầy Cổ Tây Sở. Năm nay cũng thế thật không uống công đến đây."

"Đúng thế, bất cứ buổi biểu diễn nào chỉ cần gắn mác của thầy Cổ Tây Sở thì chắc chắn đều rất hot." Lâm Xuyên cảm khái, đột nhiên buột miệng nói một câu: "Nhưng buổi biểu diễn năm nay đúng là quá hành hạ người ta, đã làm khó thầy ấy rồi!"

Hạ Vũ sững người một lát rồi quay sang nhìn Lâm Xuyên, hỏi: "Năm nay có chuyện gì vậy? Sao lại làm khó thầy ấy?"

Lâm Xuyên nhận ra mình đã lỡ lời, ánh mắt rồi bời. Cô nhìn Hạ Vũ rồi cúi đầu, cắn môi, âm thầm ảo não. "Chuyện đó... không có gì, thật sự không có gì đâu."

"Lâm Xuyên, có phải đã xảy ra chuyện gì không? Em nói cho chị biết đi!"

Hạ Vũ mang máng cảm thấy có chuyện gì đó liên quan đến mình. Mỗi năm đến thời điểm này, Cổ Tây Sở đều gác lại tất cả những buổi biểu diễn trong và ngoài nước, toàn tâm toàn ý tập trung cho buổi biểu diễn tốt nghiệp. Nhưng năm nay thì khác, anh chạy qua chạy lại giữa Đài truyền hình và trường học, nếu bên Hạ Vũ tập luyện không tốt, anh chỉ cần hướng dẫn cho hai người là cô và Bạch Kỳ Phàm, nhưng phía nhà trường thì rất khó nói. Nhìn khí thế của buổi biểu diễn hôm nay, có thể thấy sinh viên tham gia diễn xuất có ít nhất ba mươi người, lại đều là những người trẻ tuổi tràn trề sức sống, tâm tư linh hoạt, không biết thầy Cổ đã ứng phó ra sao.

"Lâm Xuyên không được giấu chị, hãy nói cho chị biết toàn bộ sự việc." Hạ Vũ quả quyết nói.

"Chuyện này... chị à..."

Hạ Vũ càng truy hỏi, Lâm Xuyên càng ấp úng, khi thấy Hạ Vũ quyết không chịu buông tha, cô mới ngó nghiêng trái phải, kéo Hạ Vũ: "Chị Hạ Vũ à, em cũng chỉ biết đại khái thôi, cũng chưa chắc đã là thật, nếu chị muốn biết thì chúng ta đến quán nước trong trường đi."

"Thật ra, những chuyện này em cũng nghe qua một chị khóa trên thôi. Vì được thầy Cổ Tây Sở chọn trong bài biểu diễn tốt nghiệp lần này, nên chị ấy biết khá rõ. Còn về phần chị ấy có nói lung tung hay không thì em không biết."

Lâm Xuyên nói vòng vo một hồi, rồi uống một ngụm nước mát, cuối cùng nói một câu: "Cho nên, chị đừng coi đó là thật."

Hạ Vũ hít sâu một hơi, quả nhiên là có liên quan đến cô.

"Vốn dĩ tiến trình tập luyện cũng khá thuận lợi. Mặc dù thầy Cổ Tây Sở yêu cầu rất cao và đã đòi người mấy lần, nhưng các anh chị khóa trên vẫn không oán thán gì. Nhưng khoảng một tháng trước, đột nhiên thầy giảm thời gian tập luyện, lại cử một trợ lý đến dạy thay khiến thời gian tập rất lộn xộn, lúc thì ban ngày, có lúc lại ban đêm. Có mấy người cá tính ương ngạnh, không bằng lòng phối hợp với thầy khiến thầy nổi điên và loại ra."

Mọi người đều không biết đã xảy ra chuyện gì, sau đó... xem vòng đầu tiên của Bước nhảy cuộc đời mới biết thầy đến Đài truyền hình làm giáo viên biên đạo múa." Lâm Xuyên hơi do dự liếc nhìn Hạ Vũ, thấy sắc mặt cô rất bình thản mới mạnh dạn nói tiếp: "Tình huống thế này chưa bao giờ xảy ra ở các khóa trước, mọi người lên lút bàn tán, còn nói..."

"Còn nói gì?" Hạ Vũ uống một ngụm hồng trà, ngẩng đầu hỏi.

"Họ còn nói thầy muốn được nổi tiếng, nói mặc dù thầy là kiện tướng khiêu vũ đẳng cấp thế giới, nhưng trong nước thầy cũng không nổi tiếng lắm, cho nên... thầy tham gia loại cuộc thi... không... không có chút đẳng cấp gì nhưng lại rất được chú ý..."

Lâm Xuyên cũng hiểu những lời cô nói rất khó nghe, mặc dù không phải cô đang phi báng thần tượng, nhưng những lời lẽ quá quá đó dẫu sao cũng là từ miệng cô kê lại cho nên trong lòng rất áy náy, cô đành uống nước để che giấu nỗi bất an trong lòng.

Thấy ánh mắt Hạ Vũ tối sầm, Lâm Xuyên liền hốt hoảng giải thích: "Chị Hạ Vũ, chị đừng nghĩ lung tung. Lúc đầu ai cũng sẽ hiểu lầm, kể cả em, ban đầu em cũng thấy hơi coi thường, nhưng sau khi xem các vòng thi thì em tâm phục khẩu phục, và cũng hiểu ra rằng, nghệ thuật không phân chia cái gọi là chuyên nghiệp hay không chuyên nghiệp, cao quý hay không cao quý. Em thấy các thí sinh kia, họ xuất thân từ mọi ngành nghề, nhưng họ có ước mơ, có cảm xúc, họ hoàn toàn không giống những người như bọn em, khiêu vũ vì rất nhiều mục đích khác nhau, bọn em mới là những người cần phải tự kiểm điểm lại."

Lâm Xuyên phân tích tỉ mỉ, để ý tới cảm nhận của Hạ Vũ. Một cô gái ưu tú trong tháp ngà nhưng lại hạ thấp tư thái như thế khiến Hạ Vũ hơi kinh ngạc, vội nói: "Lâm Xuyên, em thật sự không cần phải nói những lời này, cũng không cần phải để ý tới cảm nhận của chị đâu, chị chỉ muốn nghe sự thực mà thôi. Lúc khó khăn nhất chị cũng đã vượt qua được."

Cô bình thản nhìn bầu trời xanh điểm những gợn mây trắng ngoài cửa sổ, sau đó từ từ quay lại nhìn Lâm Xuyên, nở một nụ cười siêu thoát thế tục: "Những lời này đã tính là gì chứ? Không gì có thể làm tổn thương chị thêm nữa, trừ chính bản thân chị. Em cứ nói tiếp đi!"

"Ừm... nói tóm lại, lúc đó mọi người đều thấy bị tổn thương. Thầy Cổ Tây Sở lại không phải là người thích tổn thì giờ để giải thích, bởi vậy nghe chị ấy nói, quãng thời gian đó tình trạng tập luyện rất kém, gần như là một đám cát rời rạc khiến thầy nổi điên lên một trận."

Hạ Vũ gật đầu, đại khái cô cũng biết đó là khoảng thời gian nào. Thời gian đó tâm trạng của Cổ Tây Sở có vẻ rất tệ, phần lớn thời gian đều rất nghiêm túc, làm cô và Bạch Kỳ Phàm rất dè dặt sợ có chỗ nào biểu hiện không tốt sẽ khiến thầy tức giận.

"Sau đó, có mấy đàn anh tâm trạng không tốt, đã tìm trợ lý của thầy đi uống rượu, kết quả người trợ lý đó uống say, nói với bọn họ rằng thầy vốn dĩ đã từ chối lời mời của Đài truyền hình, nhưng đột nhiên có một ngày thầy gọi điện lại cho Đài, nói không làm giám khảo, mà muốn làm biên đạo múa. Hơn nữa... hơn nữa còn chỉ đích danh muốn làm giáo viên biên đạo múa của chị."

Tay Hạ Vũ nắm chặt cốc nước, cặp mắt xuống không biết đang nghĩ gì, mấy giây sau, cô mới cúi đầu lên tiếng: "Em cứ nói tiếp đi!"

Không khí càng yên tĩnh càng khiến người ta đứng ngồi không yên. Lâm Xuyên không thể nói tiếp được nữa, rất hối hận vì đã lỡ lời ngay trước mặt đương sự. Lúc đó, khi người chị kia kể cho cô nghe, cô cũng chẳng thể ngờ thầy Cố Tây Sở lại tận tâm vì một người con gái đến thế. Cố Tây Sở là thần tượng của sinh viên trong trường, đến cả Lâm Xuyên cũng không tránh khỏi thấy chưa xốt trong lòng.

Nhưng nghĩ lại, cô cũng không thấy bất ngờ. Bởi vì người con gái đó là Hạ Vũ, người chị khóa trên có duyên với cô, là ngôi sao ba lê mới nổi của năm đó, nhưng cũng là một cô gái yếu đuối. Lúc đó, chị ấy đã không màng đến sự phản đối của cô giáo, không chút do dự lựa chọn từ bỏ múa ba lê để chuyển sang khiêu vũ hiện đại, mãi đến cuối cùng khi đã bị thương rồi mới xin thôi học.

Sâu thẳm trong lòng, Lâm Xuyên rất khâm phục Hạ Vũ.

Thầy Cố Tây Sở thích chị ấy, để mắt tới chị ấy cũng không phải là không có lý.

"Cũng chẳng có gì cả." Lâm Xuyên nghĩ ngợi một lúc mới nói tiếp, "Em chỉ biết, sau đó thầy Cố Tây Sở phát hiện thấy sự việc không bình thường, có người lại thật thà khai ra nên ngày hôm đó thầy đóng cửa phòng tập, tròn một giờ sau mới trở ra. Đàn chị đó chỉ nói, thầy không tức giận mà cực kỳ bình tĩnh dạy cho họ một bài học quan trọng nhất trước lúc tốt nghiệp trong vòng một giờ đồng hồ, có lẽ đó cũng là bài học quan trọng nhất trong cuộc đời của họ."

Lâm Xuyên tay chống cằm, thần sắc mơ màng như một cô bé con: "Thầy đã nói gì nhỉ?"

Hạ Vũ trầm tĩnh, chỉ hỏi một câu: "Sau đó thì sao? Việc tập luyện có thuận lợi không?"

"Rất thuận lợi chị à. Mặc dù lúc thầy không ở đó, bọn họ đều đi sớm về khuya tập luyện, em lên đến xem mấy lần đều thấy họ tập rất nghiêm túc."

Hạ Vũ gật đầu, biết Lâm Xuyên nói đúng. Từ chất lượng của buổi biểu diễn hôm nay có thể thấy, tất cả các vũ công đều sục sôi tinh thần, ban đầu còn hơi lúng túng, không thể thả lỏng cơ thể nhưng sau đó họ đã đi dần vào điệu vũ đẹp khiến tất cả mọi người đều đắm chìm vào trong đó.

Điều Cố Tây Sở muốn hẳn là sự điên cuồng như thế.

Sau khi tạm biệt Lâm Xuyên, Hạ Vũ đứng ở con đường trước cổng trường bắt xe, vừa lên xe thì Cố Tây Sở gọi điện tới.

"Em đang ở đâu? Em không đến à? Tôi không thấy em đâu cả." Giọng Cố Tây Sở hơi khàn, hôm nay chắc chắn đã có rất nhiều người đến chào hỏi nên anh phải nói chuyện rất nhiều.

Nghe tất cả những chuyện Lâm Xuyên kể xong, tâm trạng Hạ Vũ không thể nào nhẹ nhõm nổi, dường như có gì đó đang nghẹn lại trong lồng ngực. Hiện tại, cô nghe giọng của Cố Tây Sở lại khiến cảm giác càng trở nên khó chịu hơn, liền yếu ớt nói: "Em có đi, nhưng chắc là ngồi xa quá nên thầy không nhìn thấy được giờ em đang trên xe về nhà."

"Ồ!" Đầu dây bên kia. Cố Tây Sở không chuyên tâm đáp lời, dường như đang tự nói với chính mình: "Cũng bốn giờ rồi... thiên nga nhỏ, em xuống xe đợi tôi một lát, hôm nay tâm trạng tôi rất tốt, tôi mời em đi ăn hải sản."

Hạ Vũ do dự một lát, rồi bất đắc dĩ cười nói: "Thầy không sợ bị đăng tin đào hoa à? Bây giờ em còn nổi tiếng hơn thầy đó!"

"Vậy thì càng tốt. Thầy vừa lúc có thể mượn hơi của đại minh tinh là em để nổi tiếng." Cố Tây Sở chẳng chút bận lòng đáp lời.

Buổi tối hai người ra bờ biển ăn hải sản. Sau một ngày mệt mỏi, họ chỉ chăm chú ăn, chẳng nói được mấy câu. Ăn xong, Cố Tây Sở liền lái chiếc mô tô thời thượng đưa Hạ Vũ đi hóng gió.

Hạ Vũ đã bận rộn với việc luyện tập suốt cả tháng trời nên cuối cùng đã nhận lời. Cô cỡi mũ bảo hiểm ra, trên đường quốc lộ ven biển thênh thang, gió hai tay lên vừa đón gió vừa gào thét. Mái tóc cô tung bay trong gió, hệt như bài nhảy ban sáng, tựa như chúng đang dùng ngôn ngữ của chính mình để thể hiện sự điên cuồng bị ẩn giấu.

Ba năm trước, khi Cố Tây Sở đưa cô điên cuồng chạy trốn ngày tận thế, cô không biết bám víu vào đâu nên đã ôm chặt lấy eo anh, vừa hưng phấn lại vừa sợ hãi. Ba năm sau cô đã dang hai tay ra, gào thét điên cuồng. Lần này, cô là một con chim gãy cánh đã mọc lại lớp lông vũ mới, một lòng muốn bay cao, bay xa hơn.

Cô thích sự điên cuồng này!

Cố Tây Sở cũng thích!

Họ cùng thuộc một kiểu người.

Trong đầu Hạ Vũ bỗng hiện lên một người, cô mơ màng nghĩ chuyện điên cuồng như thế này chắc anh sẽ không làm. Anh đã dập tắt tất cả ngọn lửa điên

cuồng của mình ở độ tuổi nào? Anh sống yên tĩnh, kìm nén như thế, liệu có một ngày nào đó anh sẽ bị ngạt thở hay không?

Anh cứ luôn lạnh lùng như thế, nếu có một ngày anh bị ngạt thở liệu có ai hô hấp nhân tạo giúp anh?

Cô yên tĩnh, cảm thấy bị thương cho một người. Cố Tây Sở phát giác ra sự yên tĩnh hiếm có của cô nhưng cũng không trêu chọc. Xe chạy một quãng rồi dừng lại bên bãi biển.

Sóng biển vỗ vào bờ cát, giống như những đôi tình nhân đang khẽ thì thầm bên tai những chuyện riêng tư.

Hạ Vũ cúi gầy, vứt ra xa, sau đó đi chân trần chạy đi chạy lại trên cát, rồi gọi to: "Thầy ơi, thầy nằm xuống đây, em vui thầy trong cát."

Vừa nói cô vừa ngồi xuống, vốc một nắm cát lên, sau đó xòe năm ngón tay ra, những hạt cát trơn mịn lọt xuống qua các kẽ tay, Hạ Vũ chơi đến quên cả trời đất.

Vừa chơi cô vừa ngẩng đầu dùng ánh mắt trong veo nhìn Cố Tây Sở, cảm thán: "Thầy ơi, đã mấy năm rồi em không đến bên bờ biển chơi với thầy."

"Vậy thì chơi nhiều vào. Biển có chạy mất đâu, chỉ là em không chịu tới thôi!" Cố Tây Sở đã nói thẳng vào sự thật. Anh thông thả ngồi xuống, ngắm cảnh biển ban đêm.

Hạ Vũ chơi chán rồi cũng ngồi xuống. Hai người ngồi trên bãi cát tối mịt, nhìn về phía chân trời xa xa của biển cả vô tận bằng đôi mắt kiếm tìm ánh sáng.

Hạ Vũ nghe tiếng hát trong trẻo, chậm rãi của sóng, rồi giữ tóc, nghi hoặc hỏi: "Thầy ơi, bài biểu diễn hôm nay sao thầy lại so sánh con người với mèo ạ? Sao không phải là những động vật khác? Ví như chó, hoặc là kiến, ý em là, vì sao cứ nhất định phải là mèo chứ?"

Cố Tây Sở mỉm cười, châm một điếu thuốc, đóm lửa nhảy nhót trong bóng đêm một lúc rồi rơi xuống, tắt ngấm.

"Sao không thể là mèo chứ? Mèo có chín mạng sống, là biểu tượng của sự trường thọ. Trên thế giới này, tất cả những điều con người làm đều chỉ để tranh đấu với ông trời, với tự nhiên, nói cho cùng, chỉ vì họ muốn được tiếp tục sống, sống lâu hơn một chút, sống dễ chịu hơn một chút mà thôi."

Cố Tây Sở quay đầu tươi cười nhìn Hạ Vũ: "Em không thấy, chỉ cần dựa vào điểm này thôi, con người đã có tính cách của mèo rồi ư?"

Hạ Vũ hiểu ra, gật đầu nói: "Cũng đúng, chó trung thành, nhưng người lại quá tinh ranh, kiến thì lại càng không cần phải nói, vì tất cả hành vi đều hoàn toàn xuất phát từ bản năng. Em cứ luôn hoài nghi chúng có não hay không? Mèo lười, thích ngủ, nó cũng tinh ranh, biết làm sao để lấy lòng chủ nhân. Nó cũng biết nhe nanh múa vuốt, lúc bắt chuột lại rất chăm chỉ, cẩn mẫn, cực kỳ thông minh, giống hệt con người, lúc sợ đói sẽ cố gắng hết sức để được tiếp tục sống sót. Trên một mức độ nào đó, con người quả thực có chút tính cách của mèo."

Cố Tây Sở liếc nhìn Hạ Vũ rồi mỉm cười: "Con người có tính cách của mèo, những lời này em chỉ có thể nói ở bãi biển không người thôi, nếu để người khác nghe được, nhất là cánh phóng viên, cẩn thận em sẽ bị chụp cho cái mũi phản nhân loại đó!"

Hạ Vũ dẫu môi, không phục: "Thầy có thể biên đạo vào trong điệu múa, vì sao em không thể nói chứ?"

"Có bao nhiêu người ngốc nghếch giống em chạy đến hỏi tôi rằng 'thầy ơi, sao thầy lại so sánh người với mèo' chứ?" Cố Tây Sở bắt chước giọng của Hạ Vũ, chọc cô cười mãi không thôi, rồi lập tức nghiêm mặt nói: "Phần lớn khán giả xem xong, kích động một lúc rồi cũng qua đi, ai thật thà, kẻ đó sẽ thua, một câu nói của tôi có thể làm anh ta ngạt thở."

"Câu gì ạ?" Hai mắt Hạ Vũ mở to.

Cố Tây Sở miễn cưỡng hút một hơi thuốc, tư thái ngông nghênh lộ ra trước mặt Hạ Vũ: "Tôi sẽ nói, nghệ thuật trừu tượng nên bạn sẽ không hiểu được."

"A ha, rất có phong cách." Hạ Vũ vỗ tay, không nhịn được liền trêu chọc: "Thầy cẩn thận sẽ gặp phải người hiểu học, ngày ngày theo đuổi thầy hỏi: 'Thầy ơi, vậy thầy dạy em đi, thầy dạy em đi' nhé!"

Nụ cười của Cố Tây Sở gượng gạo, ngón tay khẽ búng nhẹ lên điếu thuốc, thoáng chốc những đóm lửa lại nhảy nhót cùng làn gió.

"Mới có một người thôi mà đầu đã to lên rồi!"

Lần này đến lượt Hạ Vũ sững lại, cô cảm giác có điều gì đó khác thường, hai mắt sáng lên, chăm chú nhìn Cố Tây Sở, hỏi: "Thật hả thầy? Có phải là con gái không? Có xinh không thầy?"

Cố Tây Sở mỉm cười, tắt điếu thuốc, lấy giọng uy nghi của một thầy giáo bắt đầu dạy dỗ: "Hạ Vũ, dịch cái mũi chó săn của em ra, muốn nhiều chuyện thì đi tìm người khác mà nói."

Ra về đứng đắn của một giáo viên dạy dỗ học trò xong, ánh mắt anh quay ngoắt một trăm tám mươi độ, khóe miệng dừng dừng thốt lên hai tiếng: "Con gái..."

Hạ Vũ lúc này lại càng khẳng định chắc chắn, thầy đã bị một nữ sinh chăm chỉ nào đó trói chặt rồi. Mà cũng đúng thôi, một người đàn ông phóng khoáng, tâm tư cũng bay ra ngoài chín tầng mây như thế này, nếu không trói lại thì làm sao có thể giữ được con người và cả trái tim anh?

Hai người không nói gì, cùng im lặng ngắm biển, mỗi người theo đuổi một tâm sự riêng.

Gió biển thổi tới, trong lòng Hạ Vũ cũng hơi chua xót, đột nhiên cô khẽ hỏi: "Thầy đã làm cho em bao việc như thế, lại còn bị người khác hiểu lầm vì em, nhưng biết làm thế nào bây giờ? Em chẳng đền đáp được gì cho thầy cả, có lẽ em chẳng thể làm tốt được như thầy kỳ vọng."

Cả ngày hôm nay, Hạ Vũ bị chi phối bởi tâm trạng không làm được gì để báo đáp này. Từ trước tới nay, cô không muốn phải nợ ai bất cứ cái gì. Lúc nhỏ ba mẹ đã gửi gắm rất nhiều kỳ vọng vào cô, nên cô đành cố gắng hết sức đem những thành tích xuất sắc về để báo đáp tâm huyết của ba mẹ. Nhưng bây giờ cô đã trưởng thành và hiểu biết, trong cuộc đời cũng đã có lúc vắt kiệt sức lực nhưng lại chẳng đạt được chút gì cả, chỉ đành mở to mắt nhìn người ta tốt với mình khiến trong lòng cô rất áy náy.

Cố Tây Sở là thần tượng hoàn mỹ trong lòng cô, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày anh sẽ tốt với mình như vậy, tốt hơn rất nhiều so với khi đối xử với những người khác.

Hạ Vũ run run, cảm thấy hơi sợ hãi.

Cố Tây Sở nhìn ra vùng biển ngoài khơi xa, ánh mắt sắc bén dường như sắp xuyên qua màn đêm, không đáp mà gọi tên cô: "Hạ Vũ."

"Dạ?"

"Tôi đã từng nói, kỳ vọng là một thứ trung tính, con người ta cuối cùng có thất vọng hay không thì phải xem anh định nghĩa thế nào về kỳ vọng, em biết sự kỳ vọng của tôi đối với em là gì không?"

Hạ Vũ lắc đầu.

Cố Tây Sở mỉm cười nhìn Hạ Vũ, khoe hai hàm răng trắng đều thẳng tắp: "Sự kỳ vọng của tôi đối với em hết sức đơn giản."

Anh nhàn nhã nằm trên bãi cát, nhìn bầu trời đen kịt, dáng vẻ thư thái như đang ngồi ngắm sao trên ban công nhà mình.

"Tôi hy vọng em có thể khiêu vũ trở lại, nhảy bằng bước chân của em chứ không phải đi trên con đường của những người khác. Con gái các em thường nói, chỉ có con gái mới có giác quan thứ sáu nhưng đàn ông cũng có, chỉ là hơi yếu một chút thôi. Theo trực giác của tôi, một khi em quay trở lại sân khấu, em sẽ phá kén chui ra, trở thành một con bướm xinh đẹp... hiểu ý tôi không? Cùng một động tác, nhưng em có thể thể hiện được cảm giác mà người khác không thể làm được. Bởi vì... em có thứ mà tôi không có."

Hạ Vũ lẩm bẩm: "Thứ mà thầy không có?"

"Đúng thế." Anh kê tay ra sau đầu: "Cuộc sống của tôi quá thuận buồm xuôi gió, đây là sự trừng phạt của ông trời đối với sự nghiệp làm nghệ thuật của tôi, cũng bởi vì thế nên cùng lắm tôi chỉ hiểu thế nào là cô đơn, nhưng không hiểu thế nào là đau khổ, bơ vơ, lạc lõng, bởi vì không hiểu nên tôi chỉ có thể làm đi làm lại. Những đứa trẻ đó cũng không hiểu, chúng cũng làm đi làm lại cùng chúng tôi, còn làm một cách rất hào hứng, còn bản thân tôi, sau khi làm lại quá nhiều lần cũng không còn cảm giác gì nữa. Khán giả chỉ cần những trò chơi mới lạ, tôi chỉ là một cái máy xay sinh tố, cung cấp những thực phẩm dinh dưỡng tươi ngon nhất, nhưng tôi mãi mãi chỉ là một cái máy xay sinh tố chứ không thể là bất cứ thứ gì khác."

Tối hôm đó, khi nghe thần tượng trải hết lòng mình, Hạ Vũ thật sự rất chấn động. Một con người cực kỳ tài hoa như anh lại tự giấu mình là một cái máy xay sinh tố.

Hạ Vũ từng người không nói gì vì vẫn đang cố gắng hiểu những lời của Cố Tây Sở.

Cố Tây Sở nói liền một mạch, khiến cô không ngờ anh cũng có lúc thao thao bất tuyệt như thế. Hạ Vũ đoán, thầy đã làm thần tượng mãi thành quen rồi, bên cạnh e là chẳng ai có thể làm anh trải lòng được cả. Có lẽ anh cũng cảm thấy cực kỳ ngột ngạt, khó thở.

"Thiên nga nhỏ, tôi hỏi em, theo em, một vũ công xuất sắc cần có phẩm chất gì?"

Cố Tây Sở tràn trề hào hứng hỏi Hạ Vũ. Cô nghiêng đầu nghĩ ngợi một lúc rồi trịnh trọng đáp lời: "Em nghĩ... là sự kiên trì."

"Đáp án của em là kiên trì..." Hai mắt Cố Tây Sở sáng lấp lánh: "Rất thú vị."

Nhưng tôi nói cho em biết, đáp án của tôi là cảm xúc. Sự thật chứng minh, rất nhiều người có thể tiếp tục kiên trì, nhưng có lẽ điều đó chỉ xuất phát từ thói quen, nhưng cảm xúc thì sao? Cái thứ gọi là cảm xúc này cũng giống như tình yêu, chỉ có hạn sử dụng là ba tháng, cho dù là vũ công xuất sắc nhất cũng luôn luôn nhắc nhở bản thân rằng phải luôn giữ được cảm xúc và khát vọng, nghệ thuật không có cảm xúc thì chính là cái chết."

Anh quay sang mỉm cười với Hạ Vũ. Trong bóng tối, cô không nhìn rõ vẻ mặt anh, nhưng giọng nói của anh vẫn trầm ấm, quyến rũ: "Bởi vậy, em biết không? Tôi phải cảm ơn em."

Hạ Vũ càng ngạc nhiên hơn: "Cảm ơn em?"

"Đúng thế, tôi phải cảm ơn em vì đối với tôi, nhìn em khiêu vũ cũng giống như nhìn lại bản thân trong quá khứ. Thời còn trẻ, cái gì tôi cũng không có, chỉ có tinh thần mạnh mẽ xông lên phía trước mà thôi! Cố Tây Sở nhìn ngắm những vì sao trên cao rồi thở dài: Đó là những năm tháng cảm xúc rực cháy, đầu giống như bây giờ, trừ cảm xúc ra thì cái gì cũng không có. Tôi đã trở thành người nghèo theo một nghĩa khác."

"Thầy nói quá lên rồi!" Hạ Vũ ngập ngừng nói, thật ra trong lòng cô cũng đang do dự. Có lẽ một ngày nào đó cô cũng sẽ giống như Cố Tây Sở, khó tránh khỏi sẽ bước vào thời kỳ thoái trào của nghề nghiệp, bất giác cô thấy hơi chán nản.

Lúc trái tim Hạ Vũ đang lung lay, Cố Tây Sở nhìn cô bằng ánh mắt chân thành, ý nặng tình sâu nói một câu: "Một sự trải nghiệm quý báu sẽ là nguồn cảm hứng không bao giờ cạn trong chặng đường làm nghệ thuật. Thiên nga nhỏ, tôi may mắn có được những trải nghiệm mà rất nhiều người chưa từng có, em nhất định sẽ không đi trên một chặng đường bình thường. Hãy biết trân trọng nó!"

"Thầy..." Hạ Vũ nghẹn ngào nói không nên lời. Trong lòng cô hết sức cảm động, thật sự không biết làm thế nào để cảm tạ sự giúp đỡ của anh đã dành cho cô.

Những lời từ tâm can Cố Tây Sở đã tác động đến linh hồn của Hạ Vũ, anh đã dạy cho cô bài học quan trọng nhất trong cuộc đời.

Trong mắt Hạ Vũ, một Cố Tây Sở lúc này không còn là một thần tượng hoa lệ. Anh rất chân thật đứng trước mặt cô, dùng sự trải nghiệm của chính mình, nhắn nhủ dẫn đường cho cô khi cô lạc lối. Giờ phút này đây, anh đã không còn là thần tượng, mà chính là người dẫn dắt cuộc đời cô.

"Đi thôi!" Cố Tây Sở đứng lên, dường như anh cũng cảm thấy tối nay mình đã quá cảm tính, nên ngại ngùng khi phải đối diện với Hạ Vũ hai mắt đỏ hoe bên cạnh, liền lạnh lùng quay người bước đi.

"Thầy..." Hạ Vũ cuống quýt, gọi với theo sau: "Em vẫn chưa nói hết."

"Tôi biết em muốn nói gì. Chỉ toàn những thứ đó, tôi không muốn nghe."

Lúc này anh còn là một người đàn ông cảm tính, thoát cái đã bày ra về lạnh lùng.

"Thầy không nghe thì tối nay em làm sao ngủ được đây?" Hạ Vũ hét lên: "Thầy làm cho em bao nhiêu việc như thế thì cũng phải để em được cảm ơn thầy chứ!"

Cố Tây Sở nhanh chóng xoay người, thu lại nụ cười nhếch nhác trên môi.

Dưới bầu trời đầy sao, vẻ mặt anh hết sức nghiêm túc: "Không cần phải nói gì cả, hãy đem những lời em muốn nói thể hiện trên sân khấu cho tôi xem là được rồi!"

Hạ Vũ sững ra một lúc, cô thấy sự nghiêm túc trong mắt Cố Tây Sở, anh không hề đùa cợt. Trong làn gió biển, cô trịnh trọng gật đầu hứa với anh. Làn gió thổi tung mái tóc cô, cô gái áo trắng đứng trong làn gió như một bông hoa sắp nở rộ vào ngày mai.

Trên đường về nhà, trong lòng Hạ Vũ vẫn rất kích động. Cô cảm nhận rõ ràng sự tỉ mỉ, dụng tâm của Cố Tây Sở. Nếu cô là một đóa hoa vốn dĩ đã héo khô thì anh chính là một người làm vườn kiên trì, tưới nước rồi bón đất ẩm cho cô, giúp cô che chắn ánh mặt trời gay gắt, dùng tình yêu thương của mình che chở cho cô trưởng thành.

Nếu đã chẳng có gì để đền đáp, vậy thì hãy nhảy thật tốt như anh đã kỳ vọng. Đã gần mười một giờ đêm, Hạ Vũ xuống xe nơi con dốc gần nhà trong thời khắc còi mũi bảo hiểm ra, cô có một quyết định.

Cô tươi cười nhìn Cố Tây Sở, anh đã rất mệt mỏi sau suốt chặng đường gió bụi. Cô bước lên, nói: "Thầy, em có thể ôm thầy một lát được không?"

Cô thực lòng muốn trao cho anh một cái ôm cảm kích, không hề liên quan đến ái tình, mà nó chỉ chứa đựng ân tình của cô dành cho anh mà thôi.

Cố Tây Sở hào phóng dang tay ra: "Có người đàn ông nào lại từ chối chuyện này chứ?"

Hai người mỉm cười ôm lấy nhau, một thứ tình cảm ấm áp đang lặng lẽ chảy trong tim. Hạ Vũ nghịch ngợm ghé sát tai anh thì thầm: "Thầy ơi, chuyện thầy là cái máy xay sinh tố ấy, thầy cứ yên tâm đi, em sẽ giữ bí mật giúp thầy."

Nói xong, cô tinh nghịch chớp mắt phải, mỉm cười vẫy tay chào tạm biệt anh.

Cố Tây Sở cũng trao cô một nụ cười ấm áp rồi nhàn nhã khởi động xe. Tiếng nổ máy ầm ầm của chiếc mô tô e là đã làm không ít người giật mình tỉnh giấc. Hạ Vũ đưa mắt tiễn ông thầy đẹp trai cười mô tô biến mất nơi góc phố, chân thành nói một tiếng: "Thầy ơi, cảm ơn thầy!"

Xoay người lại, cô bước lên những bậc thang dài dằng dặc đến tận trước cửa nhà. Khi đi được mấy bước, theo bản năng cô mệt mỏi ngược mắt nhìn lên, không ngờ lại thấy một bóng dáng quen thuộc dưới ánh đèn.

Cô sững lại, cứ đứng từ xa nhìn anh. Ánh đèn màu vàng tươi chói mắt, sau lưng anh lại là một vùng sáng nhờ nhờ, bởi vậy cô không nhìn rõ khuôn mặt anh.

Nhưng Hạ Vũ nhớ rất rõ từng đường nét trên khuôn mặt anh. Trên lông mày của anh có một vết sẹo rất mờ, nếu không nhìn kỹ sẽ khó phát hiện ra. Tuy nhiên vết sẹo này không hề làm giảm đi vẻ anh tuấn trên khuôn mặt anh.

Cô có thể thân nhiên ôm thầy, nhưng lại không có dũng khí đến gần anh, bởi vì cô không biết phải giải thích với anh thế nào.

Hạ Vũ nhớ đến cái đêm của rất nhiều năm trước đó. Lúc đó cô tràn trề hy vọng chờ đợi lần hẹn hò đầu tiên với anh, nhưng thứ cô đợi được lại là sự tổn

thương một cách tàn nhẫn. Cô không có dũng khí ngoái đầu lại nhìn cảnh tượng hạnh phúc trên sân khấu thêm một lần nào nữa vì nó khiến cô khó chịu như bị dao cắt.

Nếu Nghiêm Kế yêu cô, nếu trong lòng anh có cô thì bây giờ anh cũng rất khó chịu phải không? Nhưng trong lòng anh có cô ư?

Nếu có, vì sao anh lại không nói? Nếu yêu mà không chịu nói ra thì cô làm sao biết được? Cô cũng đâu có khả năng đọc được tâm sự của người khác.

Hạ Vũ đột nhiên rất tức giận, vì sao cô lại muốn trao trái tim cho một người đàn ông lấp lửng thế này chứ? Thời còn trẻ có lẽ cô rất thích cảm giác trầm mặc này và luôn cảm thấy đó là một chuyện hết sức lãng mạn, nhưng năm tháng là biển khổ vô biên, cô đã bị giầy vò đến nỗi không còn sức lực suy đoán nữa.

Thần nói rất đúng, cảm xúc cũng giống như tình yêu, đều có hạn sử dụng.

Nếu tối nay anh vẫn cứ im lặng không nói gì thì dù anh có đứng mãi như thế cho đến khi trời sáng, dù tuyết tháng Bảy có rơi xuống biến anh thành người tuyết đi chẳng nữa, Hạ Vũ cũng sẽ không cho anh thêm một cơ hội nào nữa.

Nhất định cô phải giải quyết nhanh chóng và dứt khoát chuyện này, Hạ Vũ đưa ra quyết định trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Dịu Dàng Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Hạ Vũ cúi đầu bước từng bước đến gần người đàn ông đó. Nhưng lúc đi ngang qua anh, cô không hề do dự, cũng không dừng bước mà cúi đầu đi về phía trước như hai người xa lạ, dường như cô còn không muốn nói chuyện với anh.

Ngay lập tức, tay cô bị giữ lại.

Trong chớp mắt khi cánh tay bị kéo, Hạ Vũ khẽ thở phào một hơi.

Trong lòng cô rất sợ hãi, dù biết hy vọng không phải là thứ gì tốt đẹp nhưng sâu thẳm nơi đáy lòng cô vẫn ôm một chút hy vọng về anh. Mỗi lần gặp anh, niềm hy vọng đó lại bất giác nhiều thêm một chút, hết một thứ vì rút, không cách nào ngăn chặn nổi. Cô sợ sẽ có một ngày hy vọng trở thành thất vọng, cô không muốn phải trải qua thêm một lần nào nữa.

Hai người lặng lẽ đứng sững ra đó một lúc. Hạ Vũ cũng đứng đó bất động, quay mặt về phía những nấc thang dài giữa đêm khuya. Màn đêm giúp cô dẹt nên một tấm mặt nạ lạnh lùng, chỉ khi nhìn kỹ mới có thể thấy rõ sự yếu đuối dưới lớp mặt nạ đó toát lên trong đôi mắt cô.

Ngõ nhỏ trong đêm khuya yên tĩnh đến nỗi dường như có thể nghe thấy cả hơi thở của đối phương. Giọng Nghiêm Kế khàn khàn vang bên tai cô: "Anh đến... là để trả lời câu hỏi tôi qua của em."

Lưng Hạ Vũ cứng lại, cô im lặng chờ đợi đáp án của anh.

Nghiêm Kế đột ngột ôm chầm lấy Hạ Vũ từ phía sau, dưới ánh đèn, hai bóng người một thấp một cao dính sát vào nhau, không còn chút kẽ hở.

Nghiêm Kế không thể nào bình tĩnh được nữa, vòng tay càng siết chặt lấy eo Hạ Vũ, vẻ mặt vừa đau khổ lại vừa bơ vơ, lạc lõng.

"Anh không làm được, hoàn toàn không thể làm được, anh không muốn làm người tuyệt chỉ có thể bầu bạn cùng em duy nhất một buổi tối, mở to mắt nhìn em ôm người khác, mỉm cười với người khác."

Giọng của anh rất khàn thiết, Hạ Vũ có thể cảm nhận thấy lồng ngực anh đang khẽ phập phồng.

Anh buông lỏng tay, xoay người Hạ Vũ lại đối diện với mình, hai tay anh ôm chặt lấy cơ thể nhỏ nhắn của cô, như thể sợ cô sẽ vỗ cánh bay đi mất.

"Hạ Vũ." Nghiêm Kế tha thiết gọi tên cô: "Anh... không thể nào đứng một chỗ chờ đợi thêm được nữa. Ba năm qua, mỗi ngày anh đều đi tìm em, trên đường trong công viên, trên đường quốc lộ ven biển, quán mì mà chúng ta đã từng đến ăn, anh luôn tin rằng rồi chúng ta sẽ gặp lại nhau."

Anh đã tự nhủ với bản thân, nếu ông trời bằng lòng cho chúng ta gặp lại một lần, lúc đó anh sẽ mời em khiêu vũ, anh sẽ làm tất cả những việc em đã từng làm vì anh, anh sẽ trả lại hết cho em những gì anh đã nợ em, chỉ cần... chỉ cần em xuất hiện một lần nữa trước mắt anh, chỉ cần như vậy là được rồi!"

Hạ Vũ ngẩng đầu nhìn đôi mắt sa sầm của Nghiêm Kế trong khoảng cách rất gần, nhìn đôi môi đẹp đẽ đang khép mở của anh. Khi nghe đến chuyện tìm kiếm suốt ba năm nay của anh, trái tim cô run lay bầy, nhưng giọng nói lại cực kỳ lạnh lùng: "Nhưng tối qua anh đã bỏ đi. Chúng ta đã gặp lại nhau bao lâu như thế, em hỏi anh, rốt cuộc anh đang do dự điều gì?"

Người đàn ông bị chất vấn hơi cúi đầu xuống, vẻ mặt cô đơn như một đứa trẻ phạm lỗi. Gió thổi tung mái tóc anh, sau đó anh ngẩng đầu lên chăm chú nhìn Hạ Vũ, trong mắt lấp lánh ánh sáng của sự kiên định: "Anh do dự... tình yêu của em liệu còn chỗ cho anh không? Năm đó anh đã từ chối em như thế, anh sợ em sẽ gạt anh đi, như thể đã gạt đi quá khứ của mình."

Anh cười cay đắng: "Anh đại diện cho quá khứ của em, không phải sao?"

Hạ Vũ không nói gì.

"Em biết không, khi thấy em tỏa sáng rực rỡ trên sân khấu, thấy em tìm lại được giấc mơ của mình, anh vừa vui lại vừa buồn, nhưng cuối cùng anh phát hiện ra, mình buồn nhiều hơn vui."

Sự mất mát trong đôi mắt của Nghiêm Kế khó có thể che giấu: "Anh luôn cảm thấy, em càng tiến gần đến thành công thì lại càng cách xa anh. Anh... là một kẻ hèn nhát, thậm chí anh không dám đến tận nơi xem em biểu diễn vì nơi đó sẽ nhắc nhở anh rằng, trong thế giới vũ đạo của em không có chỗ cho anh, anh sợ em sẽ không ngừng bước về phía trước, bỏ anh lại trong quá khứ."

Mỗi vòng thi, anh đều có ý nghĩ xấu xa hy vọng em bị loại, thậm chí anh đã từng hối hận vì... đã đưa em đi đăng ký, anh cũng từng hận bản thân mình vì đã phát hiện ra vẻ đẹp của em muộn như thế." Nghiêm Kế vuốt ve mái tóc dài của Hạ Vũ như nâng niu bảo vật, trong ánh mắt đan xen sự mâu thuẫn: "Nhưng dù thời gian có quay ngược trở lại, anh vẫn làm như thế, bởi vì em từ bỏ khiêu vũ khiến anh rất đau lòng."

Hai mắt Hạ Vũ rung rung nhìn anh, những giọt nước mắt lấp lánh ấy có sức mạnh làm ướt đầm trái tim con người. Nghiêm Kế ôm chặt lấy cô, bao bọc cô gái đang muốn sải cánh bay cao kia vào thế giới của mình, thì thầm bên tai cô lời thề nguyện tình yêu đến muộn mất ba năm.

Hạ Vũ, em nghe này, có mấy lời anh muốn nói với em, mặc dù nó đến muộn mất ba năm, nhưng anh không thể không nói. "Anh... muốn cảm ơn em cảm ơn em đã từng yêu một người không hoàn mỹ như anh. Khi anh không hiểu thế nào là tình yêu, chỉ muốn có một gia đình yên ổn thì em đã nói với anh rằng, nếu không có tình yêu thì dù anh có một gia đình yên ổn, anh cũng sẽ không hạnh phúc."

Hạ Vũ trốn trong lòng Nghiêm Kế, khóc sụt sùi. Cô vốn không muốn thể hiện sự yếu đuối trước mặt anh, nhưng người đàn ông mang tên Nghiêm Kế này là từ huyết của cuộc đời cô, vì anh, cô đã bị lạc giữa cuộc đời, nhưng cũng vì anh mà cô một lần nữa được sống lại. Cô luôn để ý đến mỗi câu nói của anh vì với cô điều đó đã trở thành một bản năng.

Đó chính là tình yêu, một tình yêu hồ đồ, một tình yêu bất đắc dĩ. Bởi vì yêu, cô đã thất bại thảm hại.

"Anh... là một người đàn ông rất ích kỷ, chỉ muốn giấu người mình yêu trong thế giới của riêng mình, nhưng người đó lại là em, bởi vậy, anh... buông tay, để em bay đi!" Giọng Nghiêm Kế bỗng nghẹn ngào: "Nếu có thể bay càng cao, càng xa hơn, vậy thì... em cứ bay đi, không cần phải quay lại, nhưng... anh chỉ giả sử thôi nhé, giả sử có một ngày em không thể bay nổi nữa, vậy thì hãy quay lại trong vòng tay anh, anh nguyện sẽ giấu em suốt cả đời này."

Hạ Vũ nghẹn ngào khóc không thành tiếng, Nghiêm Kế cúi xuống hôn lên những giọt nước mắt trên mặt cô, giọng nói nhẹ như gió thoảng: "Anh xin lỗi, anh không thể làm người tuyệt của em được, bởi vì... em là vàng mặt trời của anh."

Giây tiếp theo, anh buông tay ra, Hạ Vũ chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, một cảm giác trống rỗng, tối tăm áp đến như một màn sương. Cô hốt hoảng nhìn Nghiêm Kế đang xoay người rời đi, từng bước, từng bước một càng ngày càng cách xa, dường như anh đang muốn bước ra khỏi thế giới của cô vậy. Cô hoang mang, vô thức chạy như điên về phía trước, ôm chặt lấy anh từ sau lưng.

Cô biết, có lẽ trong giây phút Nghiêm Kế nói ra lời tỏ tình đã muộn mất ba năm rồi chào tạm biệt cô, anh đã nhìn rõ được tình cảm của mình, nhưng lại chưa nhìn rõ trái tim cô.

Anh trao cho cô sự tự do, cũng trao cho cô tình yêu của anh, nhưng không cần được đáp lại, chỉ mong khi cô chán nản, khi cô gãy cánh, không thể bay tiếp được nữa thì cô có thể trở về bên cạnh anh, anh nguyện sẽ sắp xếp ổn thỏa cho cuộc sống của cô.

Anh của lúc này đây cũng giống như cô của ba năm về trước, hèn mọn đứng trước mặt người mình yêu, hai tay dâng lên trái tim mình, để mặc người ta xử trí.

Những vương vãi trong lòng và oán hận, tất thảy đều được anh và cô rũ bỏ trong đêm nay, trên những bậc thang này.

Cô có thể tìm thấy hàng trăm lý do để oán anh, hận anh, nhưng chỉ có thể tìm thấy một lý do duy nhất để tha thứ cho anh, đó là vì anh yêu cô và cô cũng yêu anh, ba năm qua vẫn chưa hề thay đổi.

Hạ Vũ ôm chặt lấy Nghiêm Kế, áp mặt vào lưng anh, khẽ thút thít khóc, im lặng không nói gì.

Nghiêm Kế bất động, sau đó từ từ đưa tay lên, đặt trên tay cô. Hạ Vũ tưởng rằng anh muốn gỡ tay cô ra, cô lại vô thức ôm chặt hơn, giống như một đứa trẻ muốn nắm giữ thứ quan trọng nhất với mình.

Vì giờ khắc này cô đã đợi đến ba năm trời, cô đã sức tàn lực kiệt, chỉ còn đủ sức để khóc nữa thôi. Cô nghĩ bụng, cuối cùng anh cũng bị mình bắt lấy, mình sẽ không bao giờ buông tay nữa.

Cô chỉ nghe thấy tiếng Nghiêm Kế khẽ thở dài, sau đó từ từ xoay người lại, lau đi những vệt nước mắt đầm đìa trên mặt cô, hết như ba năm trước. Cô ngẩn người nhìn anh, anh vừa lau khô những giọt nước mắt trên má cô thì những giọt khác lại thi nhau rơi xuống, lau thế nào cũng không hết được.

Nghiêm Kí nhìn khuôn mặt vẫn như trẻ con của Hạ Vũ, trong lòng đau đớn, đang tay ôm cô vào lòng.

Anh khẽ thở dài nhận ra cô vẫn trẻ trung như trước, còn anh đã thay đổi rất nhiều.

"Em... không muốn đi... đâu cả, chỉ muốn... ở bên cạnh anh thôi!" Hạ Vũ thỏ thẻ: "Mỗi lần biểu diễn, em đều... để ý xem anh có nhìn thấy em hay không, em... chỉ để ý anh thôi!"

Hai tay cô vòng qua cổ Nghiêm Kí, kiễng mũi chân lên, chạm đôi môi non mềm lên môi anh: "Em chỉ cần một khán giả duy nhất là anh."

Giây tiếp theo, cô chỉ thấy đỉnh đầu tối sầm lại. Đáp lại cô là nụ hôn nóng bỏng của Nghiêm Kí, hai đôi môi chạm vào nhau khiến trong thoáng chốc đất trời như xoay chuyển. Mùi vị của nụ hôn đến muộn này đẹp đẽ hơn trong tưởng tượng của hai người, còn ngọt ngào hơn cả trong mơ.

Hạ Vũ thở mạnh trong lòng Nghiêm Kí, hai má đỏ ửng, tim vẫn đập thình thịch mãi không thôi.

Hai kẻ yêu nhau đồng thời nhẹ nhõm thở phào. Họ chẳng còn muốn tính toán đến những khúc mắc trong quá khứ mà chỉ muốn quý trọng, nâng niu hiện tại.

Nghiêm Kí công Hạ Vũ từ từ bước lên những bậc thang với bước chân vững vàng. Trong đêm tối, chỉ nhìn bóng lưng của anh, cô cũng có cảm giác yên tâm.

Hạ Vũ như một chú mèo con nằm bò trên lưng Nghiêm Kí, nhìn ngôi nhà ở nơi không xa kia, trong đó có người nhà của cô, dù có muộn hơn nữa, mọi người vẫn bật sáng đèn đợi cô về.

Giờ khắc này, Hạ Vũ thấy mình là người hạnh phúc nhất thế gian. Người nhà, người yêu, còn cả giấc mơ sắp trở thành hiện thực, tất cả đều ở bên cô, biến thành những đợt thủy triều hạnh phúc, nhấn chìm cô trong đó.

Cô áp mặt lên lưng anh, những sợi tóc mềm mại như thác nước màu đen đổ xuống trong con gió. Cảnh tượng này dường như rất quen thuộc.

Trong đêm mưa của ba năm trước, anh đã ôm cô về nhà. Ngày hôm đó, mưa giăng đầy trời dường như cũng đang khóc vì cô biết điều đang chờ đợi hai người là một cuộc chia ly không biết đến tận cùng.

Còn bây giờ, anh công cô bước đi trên con đường về nhà, cô chỉ muốn bên anh cho đến ngày tận cùng của sinh mệnh, không chia ly, không từ bỏ.

Nghiêm Kí hẳn cũng đang nghĩ đến chuyện đó, liền nửa đùa nửa thật nói: "Nếu ngày mai anh phát hiện ra em lại chạy trốn, thì cẩn thận anh sẽ phát lệnh truy nã em khắp cả nước."

Hạ Vũ lấy tóc làm bàn chải, nghịch ngợm khuôn mặt anh, nói: "Còn lâu em mới chạy trốn, bao nhiêu người nhận ra em như thế, sớm muộn gì cũng bị anh tóm được."

Câu trả lời mang hàm ý nũng nịu này quả thực là một viên thuốc an thần.

Nghiêm Kí xác định, lần này cuối cùng anh cũng hòa chung một nhịp với cô. Anh thanh thản nở một nụ cười rồi nói: "Ngày mai em có đến phòng tập không? Lãng Lãng cứ làm âm lên bảo nhớ em, ngày mai anh đưa thằng bé đến trường mẫu giáo tiễn thể cho nó gặp em một lát."

"Vậy anh sẽ đưa em đến Đài truyền hình?" Hạ Vũ ngọt ngào khẽ hỏi bên tai anh.

"Em không muốn sao?" Nghiêm Kí ngoái lại liếc nhìn cô.

"Muốn chứ sao không, trước đây nhìn đồng nghiệp có bạn trai đưa đón, anh không biết em đã ngưỡng mộ đến thế nào đâu."

Nghiêm Kí vui vẻ, khẽ mỉm cười nói: "Vậy thì sau này chúng mình cũng làm người ta ngưỡng mộ đi!"

Miệng Hạ Vũ cười ngoác đến tận mang tai.

Đến cổng nhà Hạ Vũ, Nghiêm Kí để cô xuống, ánh mắt hai người giao nhau, thật không nỡ nói lời tạm biệt. Mười tiếng đồng hồ nữa họ mới có thể gặp lại.

Hạ Vũ đột nhiên nhớ ra điều gì đó, liền vội giải thích: "Thầy Cổ Tây Sở đã giúp đỡ em rất nhiều, giữa em với thầy không có gì cả."

Nghiêm Kí nhìn cô với ánh mắt sâu thẳm, Hạ Vũ cuống lên lại bổ sung thêm một câu: "Thật đó, em mà nói dối thì em là con chó con. Em không phải gu của thầy đâu, thầy thích hợp với những cô gái xinh đẹp, gọi cảm ơn."

Nghiêm Kí nhìn cô, giọng nói ngập mùi ghen tuông: "Nói không chừng anh ta không nghĩ như vậy đâu!"

Hạ Vũ cuống quýt giải thích, Nghiêm Kí lại chẳng thèm nghe, chỉ ôm chặt cô rồi đặt một nụ hôn lên trán cô, sự dịu dàng đọng đầy khóe mắt, khẽ thì thầm: "Ngốc ạ! Anh biết, trừ anh ra, chẳng ai có thể lừa phỉnh được em đâu."

"Anh là đồ xảo quyệt." Cô nàng Hạ Vũ đã chắc chắn bị trói chặt trong vòng xoáy tình yêu, tức giận đánh Nghiêm Kí mấy cái rồi lại bị anh ôm chặt vào

lòng.

Trên trời hằng hà sa số những vì sao lấp lánh, ngày mai sẽ là một ngày nắng đẹp.

Cuộc thi Bước nhảy cuộc đời đã bước vào giai đoạn căng thẳng. Vòng thi mười người xuất sắc nhất đã nhận được sự quan tâm theo dõi của khán giả trong cả nước, Đài truyền hình và nhà tài trợ đều ních chặt hầu bao, những chuyện lớn nhỏ của mười thí sinh xuất sắc nhất lại càng thường xuyên xuất hiện trên trang đầu các phương tiện truyền thông, đến cả Cổ Tây Sở cũng không thoát khỏi sự săn đuổi gắt gao của báo chí. Giới truyền thông đã moi ra những mối tình trước đây của anh, cô phóng viên còn đóng giả sinh viên vào trường, chụp được mấy bức ảnh anh cùng với một nữ sinh nào đó. Lúc Bạch Kì Phàm lặng lẽ đưa tờ tạp chí cho Hạ Vũ, cô nhìn kỹ, nhận ra cô gái này chính là nữ sinh đã chạy xuống khán đài tặng hoa rồi hôn trộm Cổ Tây Sở trong buổi lễ tốt nghiệp.

Nhớ lại giọng nói bất đắc dĩ của thầy trong buổi tối bên bờ biển, trực giác của Hạ Vũ cho thấy nhất định sẽ xảy ra chuyện gì đó vô cùng đặc sắc.

Hạ Vũ sau khi được Nghiêm Kí quán quyết đưa đi đón về hai ngày, tâm trạng khá hơn rất nhiều, việc tập luyện cũng càng thêm cố gắng. Cổ Tây Sở đã lo xong buổi biểu diễn cho lễ tốt nghiệp nên cũng toàn tâm toàn ý tập trung chuẩn bị cuộc thi cho hai học trò. Trong vòng mười người chọn tám này, anh đã lựa chọn vũ khúc Samba quyến rũ mà nóng bỏng.

Buổi tối diễn ra vòng thi mười người chọn tám đã xuất hiện một số thay đổi nho nhỏ, ví dụ như Nghiêm Kí cùng Lăng Lăng đã xuất hiện trong khu vực dành cho bạn bè, người thân của Hạ Vũ, Lăng Lăng giơ tấm bảng "Cô Hạ Vũ tuyệt vời nhất" do tự tay cậu bé viết, hươu qua hươu lại. Còn Tạ Nhất Mạn ngồi trên ghế giám khảo, nở nụ cười thờ ơ, lịch sự trước ống kính.

Việc Tạ Nhất Mạn đột ngột xuất hiện trên vị trí giám khảo, Hạ Vũ cũng chỉ mới biết tối nay lúc ở sau sân khấu. Cô có linh cảm con đường phía trước của mình sẽ không còn bằng phẳng nữa, nhưng rồi ngay lập tức đã vứt bỏ suy nghĩ đó ra khỏi đầu. Cô cứ hướng thụ sân khấu là được rồi.

Trước mắt đã có ba đôi nhảy biểu hiện rất xuất sắc vì họ cũng dày công luyện tập. Trong nội bộ các thí sinh, đôi Hạ Vũ và Bạch Kì Phàm được mọi người nhận định là đối thủ mạnh nhất của các cặp đôi khác. Hạ Vũ xuất thân từ khiêu vũ chuyên nghiệp, biểu hiện và kỹ thuật của cô cực kỳ xuất sắc, Bạch Kì Phàm lại là một thiên tài vũ đạo vô tình được phát hiện ra. Một anh chàng nhảy Hip-hop đã tiến thẳng một mạch vào các vòng trong, bộc lộ sự tiến bộ và thiên phú vũ đạo phi phàm.

Cổ Tây Sở luôn quý trọng nhân tài đã rất nghiêm khắc với Bạch Kì Phàm, thậm chí gần như hà khắc để giúp cậu trưởng thành. Anh chàng bị Hạ Vũ gọi đùa là "Tiểu Bạch" cũng không phụ lòng mong đợi của tất cả mọi người, như một viên ngọc trai từ từ tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Màn biểu diễn của Hạ Vũ và Bạch Kì Phàm đã khiến cả trường quay bùng nổ.

Khi âm nhạc dạt dào cảm xúc vang lên, Hạ Vũ với bộ váy bó sát người màu tím có đính những sợi lông vũ yêu kiều chống tay đứng trên sân khấu, đôi mắt đẹp hướng về chàng thân sĩ gọi cảm đang tiến lại gần. Trước ống kính, chàng thân sĩ lắc hông đầy gợi cảm, dặt tay cô gái da trắng như tuyết đi đến trước sân khấu run rẩy buông thõng hai tay, lắc eo. Đôi giày cao gót linh hoạt của cô gái uyển chuyển bước đi, tựa như đang nhảy trong trái tim của mỗi người. Cả trường quay đột ngột vụt sáng như sao băng, thiêu đốt làn sóng nóng bỏng đầu tiên.

Trong ánh đèn chuyển động trên sân khấu, hai người áp mặt vào nhau cùng nhảy, ánh mắt say đắm, cái lắc hông tạo nên một sự quyến rũ không hề có chút giả tạo. Mỗi động tác của hai người đều thấp lùn ngọn lửa hùng hực cháy trong trường quay, dễ dàng đốt cháy sự hứng khởi trong lòng mỗi khán giả, thậm chí có mấy người trẻ tuổi dưới khán đài còn đứng lên lắc lư cơ thể, chìm đắm trong vương quốc cuồng say của vũ khúc Samba.

Nhảy xong, hai người cùng thờ hồng hộc, mặt đỏ bừng. Những khán giả trong trường quay lên tặng cho màn biểu diễn đặc sắc những tràng pháo tay, tiếng cười và cả những tiếng reo hò. Helen kích động mãi không thôi, cực kỳ hưng phấn nói: "Oh, my god, tôi biết là hai em sẽ không làm tôi thất vọng mà! Đặc sắc, quá đặc sắc! Oh, my god, đây là bài nhảy tuyệt vời nhất tôi được xem trong năm nay. Oh, my god."

Helen nói liên tục ba lần "oh, my god" rồi quay đầu xuống tìm kiếm Cổ Tây Sở dưới hàng ghế khán giả, hét lên với anh: "Thầy Cổ Tây Sở, em còn muốn thấy những màn biểu diễn càng tuyệt vời hơn thế này nữa!"

Cổ Tây Sở nho nhã mỉm cười, mấp máy môi trước ống kính, dường như đang nói "We will see."

Phương Điền cũng không tiếc lời tán dương. Lúc đến lượt Tạ Nhất Mạn đánh giá, Hạ Vũ đứng trên sân khấu bắt đầu thấy hơi khản trương. Bạch Kì Phàm phối hợp cùng cô khá lâu, giữa hai người đã có sự ăn ý ngầm, anh dường như cảm nhận được sự thay đổi tâm lý của cô nên cánh tay khoác trên vai cô càng chặt hơn. Hạ Vũ nhìn cậu ta, nở nụ cười cảm ơn.

Tạ Nhất Mạn bắt đầu nói, khuôn mặt tươi cười, giọng bình thản: "Ngoài động tác xoạc chân cuối cùng chưa được tự nhiên lắm ra, những thứ còn lại đều rất tốt, chúc mừng các em!"

Trong trường quay lại một lần nữa bùng nổ những tràng pháo tay nhiệt liệt, tất cả mọi người đều hiểu rằng hai người họ bước tiếp vào vòng sau là chuyện không còn nghi ngờ gì nữa.

Hạ Vũ thở phào một hơi nhẹ nhõm. Phía sau sân khấu, tin nhắn bình luận Nghiêm Kí gửi cho cô chỉ vồn vện mấy chữ: "Quá thiếu vải."

Hạ Vũ dờ khóc dờ cười nhìn trang phục biểu diễn chỉ che được phần nửa cô đang mặc trên người, cùng với các động tác nhảy thật sự đã lộ rất nhiều phần cơ thể, nhưng có ai lại ăn mặc nghiêm chỉnh để nhảy Samba chứ? Tưởng tượng ra vẻ mặt tối sầm của người nào đó, Hạ Vũ mỉm cười, không ngừng lắc đầu.

Vòng mười người chọn tám đã kết thúc vui vẻ. Khi vạch đích cuối cùng càng gần thêm chút nữa, Hạ Vũ lại không quá vui mừng. Cô nghĩ tới việc mỗi vòng thi tiếp theo đây có thể sẽ là lần thi cuối cùng nên tâm trạng của cô không thể khá lên được.

Cô thật sự rất lưu luyến cảm giác trên sân khấu.

Tâm trạng cô vẫn chưa bình tĩnh lại, không ngờ ngày thứ hai sau khi buổi biểu diễn kết thúc, một tờ tạp chí đã đẩy cô đến nơi đầu sóng ngọn gió.

Tờ tạp chí lá cải này cũng dụng tâm rất công phu. Vào thời điểm tiếng tăm Hạ Vũ nổi như cồn họ mới cho đăng bản tin độc quyền, nên đã nhanh chóng thu hút sự chú ý của rất nhiều fan hâm mộ. Chỉ trong thời gian ngắn, mọi người đã tranh nhau mua hết.

Tiêu đề độc quyền của tờ tạp chí lá cải có tên Tin tức ngôi sao này là: Ngôi sao khiêu vũ mới nổi bắt cả hai tay, tiết lộ độc quyền về cuộc tình tay bốn bí mật.

Tờ tạp chí đăng ảnh Hạ Vũ và Cố Tây Sở cùng ăn cơm, rồi cùng ngồi nói chuyện bên bờ biển, một cái ôm đơn giản lại bị chụp thành cực kỳ ám áp. Phóng viên của tạp chí ấy không biết đã trốn ở đâu mà chụp được rất nhiều ảnh của cô và Nghiêm Kí ở con dốc gần nhà. Nghiêm Kí ôm lấy cô, cô chạy về phía Nghiêm Kí rồi nụ hôn nóng bỏng của hai người.

Ngoài bối cảnh gia đình của hai nam nhân vật chính, tờ tạp chí này thậm chí còn bới móc cả những chuyện cũ trước đây của các nhân vật được đề cập. Cuộc tình tay ba đặc sắc được nâng cấp lên thành tay bốn, mà một nữ nhân vật chính khác là ngôi sao vũ đạo Tạ Nhất Mạn. Ngay lập tức, cả một trang chữ đã tỉ mỉ phân tích, tiết lộ bức màn bên trong chuyện tình mập mờ này.

Ba năm trước, lúc chàng công tử nhà giàu Nghiêm Kí còn là bạn trai của Tạ Nhất Mạn thì Tạ Nhất Mạn đã lén lút qua lại một năm với Cố Tây Sở, thầy giáo hướng dẫn mình. Khi Cố Tây Sở phát hiện ra Tạ Nhất Mạn bắt cả hai tay nên đã dứt khoát chia tay, đồng thời từ chối làm giáo viên biên đạo múa cho cô ta tại cuộc thi khiêu vũ quốc tế ở Thụy Sĩ, gián tiếp khiến Tạ Nhất Mạn thất bại. Đồng thời, cô em khóa dưới của Tạ Nhất Mạn là Hạ Vũ cũng chen chân vào tình yêu của Tạ Nhất Mạn và Nghiêm Kí, nhưng đã gặp phải sự từ chối vô tình của Nghiêm Kí vào buổi biểu diễn đầu tiên của Tạ Nhất Mạn sau khi về nước.

Sau đó, Hạ Vũ trở thành bạn nhảy của Tạ Nhất Mạn trong buổi biểu diễn kỷ niệm ngày thành lập trường. Tuy nhiên, Hạ Vũ lại có biểu hiện kém cỏi, làm trò cười trước mặt bao người, sau đó còn lấy lý do bị thương để xin thôi học, còn lý do thực chất là bởi tình yêu chết yểu nên đã đi khỏi thành phố A ba năm.

Ba năm sau, những vương nặc yêu hận của bốn người này lại một lần nữa diễn ra đầy kịch tính. Lần này, Hạ Vũ trở thành nữ chính duy nhất. Kịch tương khiêu vũ cấp quốc tế Cố Tây Sở và công tử nhà giàu Nghiêm Kí đều trở thành kẻ quỳ dưới chân cô. Cố Tây Sở vì cô mà lo là việc chuẩn bị cho buổi biểu diễn tốt nghiệp, còn nói với ban tổ chức cuộc thi chỉ đảm nhiệm vai trò làm giáo viên biên đạo múa của cô, rồi nhờ vào tài hoa sáng tạo hơn người đã đưa cô thăng tiến trên con đường vinh quang. Hành động của Nghiêm Kí lại khiến tất cả mọi người bất ngờ hơn. Thì ra, ông chủ đứng đằng sau nhà tài trợ của cuộc thi Bước nhảy cuộc đời chính là Nghiêm Kí. Để Hạ Vũ chịu đi đăng ký, thậm chí anh còn yêu cầu ban tổ chức cuộc thi kéo dài thời hạn đăng ký, rồi không biết đã dùng cách gì để thuyết phục được Hạ Vũ vốn dĩ đã từ bỏ khiêu vũ, đến đăng ký tham gia vào ngày cuối cùng. Việc Tạ Nhất Mạn trở thành giám khảo của cuộc thi đã đẩy mối quan hệ tay bốn phức tạp này lên đến cao trào.

Tin tức độc quyền của tờ tạp chí này như một quả bom hạng nặng, làm dậy lên một trận sóng to gió lớn trong thành phố A. Mối quan hệ tay bốn phóng khoáng, thay đổi thất thường còn hơn cả phim thần tượng này đã trở thành chủ đề thảo luận sôi nổi lúc trà dư tửu hậu của những người trẻ tuổi. Trong số đó có người ngưỡng mộ, có người ghen ghét, có người la hét rằng họ vẫn tin tưởng vào tình yêu, có người lại cảm thấy đây hoàn toàn là một vở kịch cô gái vì danh lợi mà qua lại với cả hai người đàn ông. Tuy nhiên, cũng có rất nhiều người đàm tiếu: Hạ Vũ kia dựa vào cái gì chứ? Đến người nổi bật như Tạ Nhất Mạn cũng thua cô ta, lại còn thua một bàn khó coi như thế.

Sau khi bài báo được đăng, nội bộ cuộc thi Bước nhảy cuộc đời rối như canh hẹ. Tờ tạp chí ngầm ám chỉ Hạ Vũ, một trong tám thí sinh xuất sắc nhất có ô dù lớn như thế, nhà tài trợ rõ ràng đã sắp xếp là muốn cô đoạt ngôi quán quân. Lại thêm sự giúp đỡ của Cố Tây Sở thì không còn nghi ngờ gì nữa, cô chắc chắn sẽ đoạt giải.

Tất cả các thí sinh đều phẫn nộ, bất bình. Vốn dĩ họ tưởng rằng mọi người đều đứng trên cùng một vạch xuất phát, nhưng đâu biết rằng họ đã cố gắng bao lâu như thế chẳng qua chỉ là người qua đường trong trò chơi tình ái của người khác, khiến tất cả mọi người đều đến gặp ban tổ chức hỏi cho ra nhẽ, rồi đe dọa sẽ không biểu diễn trong vòng thi tiếp theo khiến cuộc thi suýt nữa phải dừng lại.

Hạ Vũ trở thành cái gai trong mắt tất cả mọi người. Thí sinh trong nhóm tám người xuất sắc nhất có tên Mã Vân Phi tức giận hăm hăm xông vào phòng tập, ném quyền tạp chí vào người cô rồi mắng té tát: "Lấy mấy người chúng tôi làm nền, cô đắc ý lắm đúng không?"

Hạ Vũ mơ màng giờ quyền tạp chí ra, sau khi đọc xong, cô ngồi phịch xuống sàn, một hồi lâu vẫn chưa định thần lại được, mãi đến khi Bạch Kì Phàm luống cuống tìm Cố Tây Sở đến, cô mới bắt đầu có phản ứng.

Bạch Kì Phàm biết ý tránh đi, phòng tập rộng lớn chỉ còn mỗi Cố Tây Sở và Hạ Vũ.

Nghe thấy tiếng bước chân, Hạ Vũ nước mắt lưng tròng ngẩng đầu nhìn Cố Tây Sở, vẻ mặt bơ vơ, lạc lõng, nghẹn ngào gọi một tiếng: "Thầy..."

Cố Tây Sở ngồi xuống trước mặt cô, nhìn cô hết sức nghiêm túc giọng nói cũng vô cùng nghiêm khắc: "Lau nước mắt đi!"

Một giọt nước mắt uất ức lại rơi xuống! Hạ Vũ không lau đi mà chỉ hỏi: "Thích một người là sai sao? Em chỉ muốn được khiêu vũ, thế cũng là sai sao?"

"Em cảm thấy mình sai à?"

Hạ Vũ lắc đầu không chút do dự.

"Không cảm thấy mình sai, vậy tại sao lại khóc?"

Hạ Vũ liền đưa tay lau nước mắt, rồi lại nhin không được thanh minh cho mình: "Làm gì có ai gặp chuyện thế này mà không khóc chứ? Cuộc sống riêng của em, lý tưởng của em bị phơi bày ra trước mặt mọi người để người ta chỉ trỏ.

Bọn họ chẳng biết gì, vậy mà cứ lấy cái giọng 'nhất định là như thế' để xia xoi. Những người khác thấy không công bằng, nhưng chuyện này chẳng lẽ lại công bằng với em ư?"

"Sống yên ổn..." Cố Tây Sở gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu rồi thông thả ngồi xuống đối diện với Hạ Vũ: "Nhưng thiên nga nhỏ à, trong thế giới phức tạp này, chẳng có ai có thể chỉ sống vì mình được, cái gọi là sống yên ổn chỉ là một cách nghĩ ngây thơ mà thôi. Có một ngày em đứng trên sân khấu, khi tất cả mọi người trở thành khán giả của em, thì em phải ý thức được có thể sẽ có ngày này. Đây chính là cái giá phải trả của sự nổi tiếng."

Hạ Vũ giương đôi mắt vô tội, trong veo nhìn Cố Tây Sở, bắt đầu chăm chú lắng nghe.

"Em phải hiểu..." Cố Tây Sở nở nụ cười lạnh lùng "... Vì sao tất cả ánh đèn trên sân khấu đều chiếu vào người em mà không phải là những khán giả đang ngồi dưới khán đài?"

Hạ Vũ sững sờ. Cố Tây Sở ghé lại gần cô, nở nụ cười của người đã hiểu rõ nhân sinh: "Khi em cảm ơn Thượng đế đã ban cho em thiên phú mà những người khác không có, đồng thời em cũng không được quên rằng, Thượng đế sẽ lấy đi của em một số thứ gì đó, ông ta luôn thích giao dịch công bằng."

"Vì vậy lần sau đừng nhắc đến cái suy nghĩ muốn sống yên ổn kia nữa." Cố Tây Sở xoa đầu cô, rồi anh đứng lên, nói: "Từ thời khắc em đứng trên sân khấu, em đã mất đi quyền được sống yên ổn. Chuyện đã xảy ra rồi thì hãy lau khô nước mắt và học cách chấp nhận nó đi."

Tâm trạng của Hạ Vũ lúc này còn như sụp đổ nhưng bây giờ cô đã bắt đầu lau khô nước mắt, nhanh chóng lấy lại dũng khí đứng thẳng dậy, tựa một nữ chiến sĩ càng chiến đấu lại càng dũng cảm. Cố Tây Sở đi được vài bước bỗng liếc mắt nhìn quyền tạp chí trên sàn nhà. Anh nhìn nhá cúi xuống nhặt lên, lật mấy trang rồi nhướn mày ngoái lại nhìn Hạ Vũ, bốn cợt nói: "Xem ra tôi đó sau khi tôi về đã xảy ra chuyện tốt nhỉ?"

Bị anh hỏi một câu, khuôn mặt Hạ Vũ đỏ bừng lên. Cô nghĩ đến những bức ảnh hôn nhau nóng bỏng trong đó liền nhanh như cắt chạy lại cướp quyền tạp chí: "Không được xem, thầy không được xem!"

Cố Tây Sở dựa vào ưu thế chiều cao, chơi xấu, giơ lên cao không cho cô bắt lấy: "Cướp gì mà cướp? Ngoài kia có đây."

Hạ Vũ nhảy như kangaroo nhưng vẫn không cướp được quyền tạp chí: "Không được xem, dù sao thầy cũng không được xem, đó đều là những chuyện riêng tư của em mà."

Cố Tây Sở đột nhiên không trêu cô nữa, hai mắt sáng quắc chăm chú nhìn Hạ Vũ: "Thiên nga nhỏ, em có từng nghĩ tại sao chuyện riêng tư của em lại có người biết rõ đến như thế không?"

Hạ Vũ sững lại như bị điểm huyệt.

"Người biết chuyện giữa tôi và Tạ Nhất Mạn không nhiều lắm!" Anh nghiêng ngẫm, nở một nụ cười lạnh: "Em nói xem, người được hưởng lợi nhất sau khi tin này tung sẽ là ai?"

"Dù sao cũng không phải là em."

Một giọng nữ cao vút nhưng hơi khàn vang lên, phá tan bầu không khí im lặng trong căn phòng. Hai người kinh ngạc nhìn ra cửa, chỉ thấy Tạ Nhất Mạn đang tao nhã đứng đó, bên cạnh là anh chàng bạn trai người Anh của cô ta.

Tạ Nhất Mạn quay đầu khẽ thì thầm mấy câu với bạn trai, hai người hôn nhau rồi anh chàng kia xoay người rời khỏi đó.

Những người liên quan trong chuyện tình tay bốn thì có ba người đã có mặt ở đây, những vướng mắc yêu hận đã nhạt dần theo thời gian trong chốc lát bỗng càng thêm rõ ràng. Hạ Vũ không thoải mái lắm nhưng lúc này, Cố Tây Sở vẫn còn tâm trạng để nói đùa, anh quay sang nói với Hạ Vũ: "Gọi anh chàng của em tới đây nốt đi, ngày mai lại được lên trang nhất rồi!"

"Thầy..." Hạ Vũ thật hết cách với anh.

"Thầy à, thầy vẫn không thay đổi gì nhỉ?" Tạ Nhất Mạn ung dung bước vào, không hề che giấu sự tán thưởng trong mắt: "Trời dù sập cũng coi như không có chuyện gì."

Cố Tây Sở nhún vai: "Nhất Mạn, em thì lại thay đổi rất nhiều, càng xinh đẹp hơn, cũng biết cách nói thẳng rồi!"

Những lời khen này cũng chỉ Cố Tây Sở mới có thể nói một cách tự nhiên như thế. Nét mặt Tạ Nhất Mạn có vẻ bức bối, nhưng lại không phản bác gì, cô ta chỉ cười lạnh nói: "Xem ra em đoán không sai, thầy đồ mọi nghi ngờ lên đầu em."

Cố Tây Sở nhướn mày nhưng không phủ nhận.

Về mặt Tạ Nhất Mạn trở nên nghiêm túc, cô ta nhìn Hạ Vũ rồi nói: "Tôi không cần phải tuyên bố với cả thế giới về chiến thắng của cô. Hạ Vũ, cô nói có phải không?"

Hạ Vũ cũng trả lời rất bình thản: "Chị Nhất Mạn, chị đánh giá tôi quá cao rồi! Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ tranh cái gì với chị."

Tạ Nhất Mạn cười nhạt: "Cô không nghĩ nhưng vẫn làm như thế này, không phải sao?"

Hạ Vũ nhú mày.

"Nhất Mạn, tôi không có hứng với đề tài của con gái các em." Cố Tây Sở lạnh lùng nói chen vào: "Tôi nghĩ hôm nay em đến đây không phải chỉ để tìm Hạ Vũ hàn huyên chứ?"

Tạ Nhất Mạn đỡ ra, gạt đầu rồi bất mãn nói: "Ba năm không gặp đến thời gian hàn huyên thầy cũng không dành cho em, thầy vô tình thật đó!"

"Là Quách Nhã Kỳ." Cô ta đứng thẳng, cao ngạo như đóa mai trong tuyết.

"Quách Nhã Kỳ..." Cố Tây Sở lẩm bầm cái tên này rồi cố nhớ lại: "Tôi đã từng nghe qua cái tên này."

Hạ Vũ đứng một bên không nói gì, đương nhiên không quên sự tổn thương mà người này đã gây ra cho cô.

"Cô ta là một người bạn trước đây của em nhưng sau này bọn em không chơi với nhau nữa. Sau khi tốt nghiệp, cô ta sang châu Âu, nhờ em tìm cách cho cô ta được nhận vai nữ chính thứ hai trong nhà hát kịch nhưng đã bị em từ chối. Sau đó cô ta dụ dỗ bạn trai em, bị em phát hiện, bọn em coi như đoạn tuyệt quan hệ."

Hạ Vũ lên quan sát Tạ Nhất Mạn, bắt đầu hiểu ra rằng cũng chẳng ai sống dễ dàng gì. Chỉ có điều, đối mặt với sự thay đổi của cuộc sống, Tạ Nhất Mạn cứng rắn mà quả quyết, không như cô có lúc nghĩ không thông, chỉ biết khóc lóc.

"Sau khi về nước, cô ta không khiêu vũ nữa mà vào làm trong tập đoàn truyền thông của gia đình, tờ báo kia là của gia đình cô ta."

Tạ Nhất Mạn cười nói: "Những chuyện trước đây, còn ai có thể hiểu rõ hơn cô ta nữa?"

Tầm lưng của Tạ Nhất Mạn rất thẳng, vẻ mặt lạnh lùng đến thần thánh cũng không thể xâm phạm: "Cô ta đã đợi ba năm cuối cùng cũng tìm được cơ hội báo thù em."

Tạ Nhất Mạn liếc nhìn Hạ Vũ rồi nói: "Tôi nghĩ cô ta cũng phải cảm ơn cô đó, Hạ Vũ."

Hạ Vũ mím môi không nói gì.

Cố Tây Sở nhú mày, hỏi với giọng sắc bén: "Sao lại nói chuyện này với chúng tôi?"

"Thầy muốn hỏi là tại sao em lại hảo tâm như vậy phải không?" Tạ Nhất Mạn thẳng thắn đối diện với ánh mắt của Cố Tây Sở: "Em đương nhiên chỉ vì bản thân thôi!"

Cô ta đi đến cửa, nói như một lẽ đương nhiên: "Em rất thích kịch bản trong vở kịch mới của thầy, em không thể vì bị hiểu lầm mà đến cơ hội được phỏng vấn cũng không có."

Tạ Nhất Mạn đang định bỏ đi, bỗng ngoái đầu lại liếc nhìn Hạ Vũ, nụ cười khiêu khích rất chói mắt: "À, phải rồi, Hạ Vũ, tối qua tôi có gặp bạn trai cũ, không ngờ trên đời này lại có người đàn ông chung thủy đến như thế. Cô... cũng cao tay thật đó."

Tạ Nhất Mạn nhanh chóng bỏ đi. Người con gái này luôn khiến người ta có cảm giác rằng cô ta đi đến đâu thì chiến trường sẽ theo đến đó, hẳn đây là thứ người ta gọi là khí chất của nữ hoàng.

Nhưng một nữ hoàng kiêu ngạo như thế đến phút cuối lại bất ngờ lộ ra sự thần phục. Có lẽ cô ta hiểu rằng, trong tình yêu không có ai là nữ hoàng mãi mãi, nếu không đủ chân thành thì bất kỳ ai cũng có thể thất bại.

Cố Tây Sở mỉm cười: "Tôi càng ngày càng thích cô ấy rồi!"

"Thầy à, người ta có bạn trai rồi!" Hạ Vũ nói như tạt một gáo nước lạnh.

"Đúng thế, mỗi lần tôi thích cô ấy thì cô ấy đều có bạn trai." Hai người nhìn nhau rồi cùng bật cười ha hả.

Chín giờ tối, việc tập luyện kết thúc, Hạ Vũ chạy ra khỏi phòng tập còn nhanh hơn cả Bạch Kỳ Phàm. Lúc đứng bên ngoài trụ sở của Đài truyền hình, nhắc thấy người con trai ấy ở bên ngoài, cô lao ra như một chú chim nhỏ sải cánh sà vào lòng anh. Hôm nay là một ngày rất khó khăn với cô, vì đi đến đâu cô cũng bị người ta chỉ trích, mặc dù không thẹn với lương tâm, trong lòng cũng rất thần nhiên, nhưng vẫn khó có thể thích ứng được với những lời đơm đặt đó. Càng không nói đến chuyện các thí sinh khác đã tỏ thái độ thù địch ra mặt với cô làm cô có cảm giác như gai đâm vào lưng. Chỉ ở trong vòng tay anh cô mới được an toàn.

Hạ Vũ ôm chặt lấy Nghiênm Kí, vùi đầu vào lòng anh, hít thở mùi đặc trưng trên cơ thể anh. Mỗi lần ngửi thấy nó, cô đều có cảm giác yên tâm.

Nghiênm Kí đương nhiên cũng đã biết chuyện, anh vỗ nhẹ vào lưng cô, dịu dàng dỗ dành: "Không sao đâu, có anh đây rồi!"

Giờ khắc này, Hạ Vũ thật sự rất cảm ơn ông trời đã cho cô được gặp người đàn ông này. Anh không phải là người hoàn mỹ, nhưng anh luôn có thể xuất hiện trước mặt cô lúc cô khó khăn nhất cho cô một cái ôm đáng tin cậy. Anh nói không nhiều, chỉ vồn vện mấy tiếng, nhưng như thế cũng giúp cô có đủ dũng khí đối diện với tất cả sóng gió.

Không sao đâu, có anh đây rồi. Cô còn sợ gì nữa chứ?

Hai người tay trong tay bước trên đường, thỉnh thoảng có người nhận ra Hạ Vũ, nhìn cô với vẻ kinh ngạc. Hạ Vũ coi như không thấy, đi lướt qua họ, ngẩng cao đầu khẳng khái sống một cuộc sống yên ổn mà mình muốn.

Nhưng cô cũng hiểu rằng, cô không thể thoát khỏi cái thế giới phức tạp này, cô do dự liếc nhìn Nghiênm Kí, rồi cúi đầu áp ứng hỏi: "Anh... đã tài trợ cho cuộc thi bao nhiêu tiền?"

Muốn trở thành nhà tài trợ thì chắc chắn phải bỏ ra một con số cực lớn. Trong lòng Hạ Vũ rất hồ thẹn nhưng lại không thể không cảm động. Người đàn ông trầm mặc, ít nói này đã lặng lẽ làm cho cô rất nhiều việc, một lòng muốn giúp cô quay trở lại sân khấu. Anh đã làm biết bao nhiêu việc như thế, còn cô lại chẳng hay biết gì.

Nghiênm Kí mỉm cười: "Yên tâm đi, anh là người kinh doanh, sẽ không làm những vụ lỗ vốn đâu."

Hạ Vũ nửa tin nửa ngờ hỏi: "Thật không?"

"Thật mà, mức độ sôi động của chương trình này vượt xa với dự kiến của mọi người. Hiệu ứng quảng cáo đã có tác dụng, việc mở rộng thị trường của sản phẩm mới rất thuận lợi, càng không cần nói đến mức độ chú ý đối với nhãn hiệu của người tiêu dùng."

Có người đi đường vội vã, suýt chút nữa đâm vào Hạ Vũ, Nghiênm Kí nhanh tay nhanh mắt kéo cô vào lòng, tiếp tục nói: "Đạt được kết quả thế này, anh cũng rất bất ngờ. Trước đây anh chưa bao giờ thử dùng phương pháp quảng cáo này. Lúc Đài truyền hình tìm đến, bởi vì họ đưa ra giá quá cao nên đã bị các công ty khác từ chối, anh cũng chỉ là vô tâm cảm hiếu, liêu lên xanh mà thôi!"

Hạ Vũ chăm chú nhìn anh với vẻ treu ghẹo, mỉm cười như một chú mèo mẫn nguyện. Nghiênm Kí cuối cùng cũng thừa nhận: "Được rồi, anh chính là vị công tử ném tiền qua cửa sổ chỉ vì một nụ cười của người đẹp trong truyền thuyết."

Anh cúi đầu nâng cằm người đẹp lên, hỏi: "Người đẹp, em hài lòng chứ?"

"Rất hài lòng!" Hạ Vũ nở một nụ cười rạng rỡ, chỉ vào hai má mình: "Anh nhìn thấy nụ cười của người đẹp chưa?"

Nghiênm Kí yêu chiều búng má cô: "Cười khó coi quá đi mất. Mất tiền oan rồi!"

"Này!"

Mười giờ đêm, hai người đứng tựa vào nhau ở một góc quảng trường thương thức đoạn phim quảng cáo ở công viên ma thuật. Nhìn cảnh tượng lãng mạn trên màn hình, những hồi ức xám xịt dường như cũng được tăng thêm chút ấm áp, bây giờ khi họ nhớ đến, chỉ còn lại cảm giác ngọt ngào.

Nghiênm Kí chăm chú nhìn lên màn hình rất lâu, ánh mắt thâm trầm: "Có một chuyện anh vẫn luôn muốn hỏi em."

"Chuyện gì vậy?"

"Anh vẫn nghĩ mãi không hiểu tại sao chân của em lại đột nhiên bị thương nghiêm trọng như thế."

Anh ngoái đầu lại, trong con ngươi đen láy hiện lên nỗi đau: "Là do tối hôm đó phải không? Anh nhớ là em đã bị ngã, lúc anh đuổi theo em, hình như em chạy rất khó khăn."

"Cũng... không sao rồi mà." Hạ Vũ nghẹn ngào cúi đầu xuống, hơi xấu hổ: "Là do em ngốc thôi!"

Nói như vậy là cô đã thừa nhận. Nghiênm Kí cũng không nói gì chỉ ôm chặt lấy cô gái đang xấu hổ trong lòng mình, cúi đầu xuống, nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn của sự hồ thẹn, day dứt. Những mong con gió đêm này sẽ thổi bay tất cả quá khứ sau đó để họ bắt đầu lại từ đầu.

Qua sự cố gắng dàn xếp của ban tổ chức cuộc thi, tâm trạng của các thí sinh đã dịu lại, vòng tám người chọn sáu đã diễn ra theo đúng dự kiến. Đến vòng này, thể lệ cuộc thi có chút thay đổi ngoài việc vẫn giữ phần nhảy đôi ra còn tăng thêm phần nhảy solo cá nhân của mỗi thí sinh. Phần nhảy solo trong vòng hơn một phút sẽ càng khảo nghiệm khả năng biểu hiện và lý giải của vũ công đối với bản thân vũ đạo nên không ai dám xem thường.

Gần như đã không còn bất kỳ lời dị nghị nào, Hạ Vũ và Bạch Kì Phàm lại nắm tay nhau bước vào vòng sáu người xuất sắc nhất.

Phần nhảy đôi vẫn thu hút tất cả các khán giả như trước. Hai người hóa thân thành một đôi tình nhân đang cãi nhau, cô gái ngậy thơ với mái tóc dài rủ xuống cực kỳ tức giận, hai người cách một cánh cửa xô xô đẩy đẩy, không ai chịu yếu thế. Trên sân khấu, những đóm lửa tỏa ra bốn phía.

Trong phần nhảy solo, Bạch Kì Phạm biểu diễn theo sở trường của mình -

nhảy Hip-hop khiến cả trường quay như muốn vỡ tung, những tiếng reo hò vang lên không ngớt. Phần nhảy solo của Hạ Vũ lại mang đến cho người xem một cảm giác khác. Cô lựa chọn múa ba lê hiện đại, đứng trên sân khấu, thon thả mềm mại, tươi mát tựa gió, khiến trước mắt người ta sáng bừng lên.

Họ cùng nghe tiếng âm nhạc du dương, nhìn cô gái như hoa sen trên sân khấu, tâm tĩnh lặng như mặt nước hồ.

Rõ ràng là một cô gái đang phải chịu những tai tiếng đào hoa, nhưng khi nhìn cô ấy, người ta liền cảm nhận rằng đôi mắt ấy rất trong sáng, dường như những tiếng ồn ào huyên náo của thế tục chẳng ảnh hưởng gì đến cô. Cô vẫn đứng hiên ngang trên sân khấu, khẽ mỉm cười.

Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, cô được nhiều người yêu mến như thế, có lẽ cũng không phải không có lý do.

Bạn đang đọc truyện *Dịu Dàng Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Luyện tập không kể ngày đêm suốt một tuần khiến cơ thể mệt mỏi của Hạ Vũ cuối cùng cũng không chịu được nữa, cô ngủ quên ngay trên xe Nghiêm Kí. Nghiêm Kí biết giấc ngủ của cô rất quý giá nên khi về đến cổng nhà, anh cũng không dám đánh thức cô dậy. Anh ôm lấy cô rồi gõ cửa, khi vào nhà liền cẩn thận đặt cô lên giường, rón rén đắp chăn cho cô.

Ba mẹ Hạ Vũ đã từng nói chuyện cùng anh và họ đều rất hài lòng.

Sau khi quyển tạp chí đó được tung ra, người nhà Hạ Vũ cũng đã chuyển tay nhau đọc. Ba mẹ cô im lặng không nói gì, Hạ Hâm chỉ vào ảnh Nghiêm Kí và là người đầu tiên kêu lên: "Là anh ấy, anh ấy đã đưa chị hai về nhà mấy lần rồi!"

Ba Hạ Vũ thở dài nói: "Cái con bé này thật là, sao về nhà lại chẳng nhắc đến một tiếng nào."

Bà Tân Hân tức giận trừng mắt nhìn chồng: "Còn không phải nó giống anh sao? Năm đó bị thương nặng như thế, vậy mà đến khi khỏi hoàn toàn rồi mới cho em biết, người làm vợ như em là để làm cảnh à?"

Ba mẹ Hạ Vũ tức giận vì từ tạp chí mới biết được chuyện của con gái. Hạ Vũ về nhà cũng tự kiểm điểm một hồi, cô sợ ba mẹ theo tin tức đó mà hiểu sai, lúc này mới kể hết những chuyện trước đây, bao gồm cả việc quen Nghiêm Kí thế nào, rồi lại thích anh ra sao. Nghiêm Kí còn dắt theo Lăng Lăng đến nhà chào hỏi, cử chỉ nho nhã, lịch sự, lại là một nhân tài khiến ba mẹ Hạ Vũ vừa nhìn đã thấy thích, nhưng vẫn chưa yên tâm. Họ cùng đến tìm Nghiêm Kí nói chuyện riêng, sau khi xác định chắc chắn tâm ý của anh rồi mới tạm yên lòng, thờ phào nhẹ nhõm.

Lăng Lăng cũng biểu hiện rất tốt, miệng cậu nhóc khi nói chuyện với người lớn cứ như bôi mật. Nhà Hạ Vũ đã nhiều năm nay không có trẻ con chạy nhảy khắp nơi, Lăng Lăng lại rất ngoan đáng yêu nên ba mẹ cô đều rất thích thằng bé. Họ đem hết đồ ăn vặt trong nhà ra cho thằng bé, ba cô cũng thể hiện tay nghề nấu bếp tuyệt vời của mình khiến tối đó Lăng Lăng được một bữa no nê.

Chỉ có mình Nghiêm Kí đau đầu, bao nhiêu người lớn cưng chiều Lăng Lăng như thế thì anh còn biết làm thế nào được nữa?

Giảm béo, từ bây giờ đó chính là nhiệm vụ bất khả thi.

Vòng thi sáu người chọn bốn nhanh chóng diễn ra. Tối hôm đó bầu trời sao sáng lấp lánh, Đài truyền hình mời rất nhiều vị khách quan trọng để tăng thêm sức hấp dẫn, thậm chí còn mời các siêu sao đến biểu diễn và phân tích kỹ thuật xem ai sẽ được lọt vào vòng bốn người xuất sắc nhất. Trên trang tieba.baidu.com đã có rất nhiều ý kiến khác nhau.

Không ai biết được rằng, trước lúc bắt đầu cuộc thi, trong phòng hóa trang của Bước nhảy cuộc đời đã xảy ra một vụ lộn xộn.

Nguyên nhân là lúc Hạ Vũ đang kiễng chân lên lấy trang phục biểu diễn của mình đã không cẩn thận giẫm lên chân của một nữ thí sinh khác tên là Ngô Nhị. Ngô Nhị kêu lên thất thanh, cô nàng chơi thân với cô ta là Mã Văn Phi xông đến, không thèm nói một tiếng, tát Hạ Vũ đánh bốp một tiếng khiến cả căn phòng lặng ngắt như tờ.

Hạ Vũ ôm lấy má phải đang bóng rát, thất thần đứng ngẩn người ra đó, một hồi lâu sau cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Một lát sau, cuối cùng Hạ Vũ cũng nhớ ra vì sao cô lại thất thần giẫm lên chân người khác.

Hôm qua, trong phòng tập chỉ còn lại hai người là cô và Cố Tây Sở, anh đột nhiên bật một bài dạ khúc nhẹ nhàng, sau đó cúi người như một thân sĩ, mời cô cùng nhảy một bản.

Hạ Vũ ít nhiều hiểu được thầy lãng mạn hơn những người khác nên vui vẻ đưa tay ra cùng nhảy. Trên một ý nghĩa nào đó, hai người họ rất giống nhau, đều đã làm một số việc xa rời tư tưởng đạo đức truyền thống dưới danh nghĩa của sự lãng mạn.

Hai người nắm tay nhau chậm chậm xoay tròn, Cố Tây Sở nhìn cô như có điều gì đó muốn nói, khiến tim Hạ Vũ đột nhiên đập thành thịch, trực giác mách bảo cô hôm nay Cố Tây Sở có gì đó bất thường.

Trong khi cô đang thấp thòm bất an, Cố Tây Sở cuối cùng cũng lên tiếng: "Thiên nga nhỏ, em còn nhớ một câu em từng nói không?"

"Dạ?" Hạ Vũ chẳng hiểu gì cả.

"Vốn dĩ tôi dự định sau khi cuộc thi kết thúc sẽ đưa em ra biển một lần nữa, rồi đốt một vòng tròn những cây nến, nhảy một bản giữa những ngọn nến ấy. Đáng tiếc..." Nụ cười của Cố Tây Sở pha lẫn chút nuối tiếc: "Cho nên tôi sẽ không đưa em đi nữa, chỉ nhảy một bản ở đây thôi... Còn em, hãy chúc phúc cho tôi lần sau sẽ gặp được một cô gái mà người cô ấy yêu đầu tiên là tôi."

Cố Tây Sở nói không đầu không cuối, Hạ Vũ chớp mắt mơ màng lắng nghe, mang máng hiểu được ý của anh, nhưng vì chẳng thể lấy gì để báo đáp anh, nên cô cứ giả bộ như chẳng biết gì.

Lúc này khi đang lấy trang phục biểu diễn, câu nói mà cô đã vô tình nói nhiều năm trước bỗng hiện ra trong đầu.

"Thầy ơi, sau này nếu thầy thích một cô gái nào đó thì hãy đưa cô ấy ra bãi biển khiêu vũ nhé! Chiều này tuyệt lắm đó, cô ấy nhất định sẽ không từ chối thầy đâu."

Trong đầu Hạ Vũ kêu ồ ồ, tất cả những tiếng ồn ào náo nhiệt trong phòng hóa trang đều bị chặn lại. Bấy giờ trong tâm trí cô chỉ văng vẳng câu nói của mình nhiều năm về trước, cùng với tiếng sóng biển như có như không, khiến cô mơ mơ màng màng.

Trong lúc mơ màng, cô đã không cẩn thận giẫm lên chân người bên cạnh, sau đó nghe một tiếng hét chói tai. Sau đó nữa, mắt cô hoa lên rồi má phải rất đau.

Bạch Kì Phàm xông ra đầu tiên, che trước người Hạ Vũ, nghiêm mặt trách mắng: "Này, sao cô lại đánh cô ấy?"

Mã Vân Phi hơi ừ ừ, nhưng Ngô Nhị lại chỉ vào chân mình, hung hăng đáp lời: "Cô ta giẫm lên chân tôi đó! Bà đây đã mua bảo hiểm cho chân rồi, không bắt cô ta bồi thường, thưởng cho cô ta một cái tát là còn may đó!"

Bạch Kì Phàm tức điên người, mặt đỏ gay: "Đồ nhiều chuyện, cô nói có lý một chút có được không?"

"Cậu nói ai là đồ nhiều chuyện?" Lúc này, Mã Vân Phi đã lấy lại can đảm, chằm chọc cạnh khoe phụ họa: "Hừ, sao? Anh hùng cứu mỹ nhân hả? Chẳng trách cậu bảo vệ cô ta như thế, trong tất cả các thí sinh cũng chỉ có cậu dựa hơi cô ta. Đồ nịnh hót, nhắc cho cậu biết nhé, người ta là quán quân đã được định sẵn, sau này chưa chắc đã nhớ tới Bạch Kì Phàm cậu đâu, hãy tỉnh ngộ đi!"

"Đồ điên, cô nói gì thế? Giữ miệng sạch sẽ chút đi!"

"Tôi muốn nói rằng, cô ta giả bộ thanh cao, vô tội, nhưng không biết đã dùng thủ đoạn gì để lấy lòng đàn ông nữa."

"Cô đừng ăn nói lung tung, cô ấy không phải là người như thế."

"Ồi, thật không ngờ đó, lại có thêm một kẻ quỳ dưới váy cô ta, nhưng tôi khuyên cậu một câu, cậu không bị nổi với hai người kia đâu!"

"Cô..."

Tất cả mọi người đều dừng lại, có mấy người sợ phiền phức, nhỏ giọng khuyên bảo: "Đừng cãi nhau nữa, bình tĩnh chút đi, cuộc thi sắp bắt đầu rồi!"

Bên trong cái nậu long trời lở đất, lúc này Hải Lạc vừa lúc lại bước vào phòng hóa trang. Sau khi về nước, cô chưa ở lại thành phố A ngày nào, khó khăn lắm mới có chút thời gian đến xem buổi biểu diễn của cô bạn thân. Vừa đến Đài truyền hình cô liền vội vàng chạy vào phòng hóa trang, nghĩ bụng không giúp được gì thì đứng một bên góp vui cũng được.

Khi cô thấy mọi người đang quây lại cãi nhau không dứt ra được, cảm thấy hơi tò mò, liền kéo anh chàng trợ lý đạo diễn lại hỏi: "Này, trong đó có chuyện gì thế?"

Anh chàng trợ lý trẻ sơ đến toát mồ hôi, trả lời: "Các thí sinh tranh chấp nội bộ, cô Hạ Vũ bị đánh."

Người đẹp nóng nảy làm sao có thể chịu được việc cô bạn thân yếu đuối của mình bị bắt nạt. Hải Lạc không nói tiếng nào liền tiến lên phía trước, tách đám đông ra, nhìn Hạ Vũ đang đứng sững người sau lưng Bạch Kì Phàm, trên mặt là dấu năm ngón tay đỏ ửng.

Hạ Vũ nhìn thấy bạn, tủi thân kêu một tiếng: "Hải Lạc..." Rồi một giọt nước mắt lăn xuống.

Hải Lạc đi đến đứng trước mặt Hạ Vũ, ánh mắt lạnh lùng đảo qua: "Ai đã đánh cô ấy?"

Khí chất của người đẹp vừa đến quá mạnh mẽ, mọi người cũng không rõ lai lịch của cô nên không dám lên tiếng. Mã Vân Phi đang bùng bùng lửa giận, vênh cồm nói: "Tôi đánh đấy, thì sao nào?"

Hải Lạc không đáp, nhanh như cắt vọt lên phía trước, một bạt tai đã đặt xuống mặt Mã Vân Phi. Mã Vân Phi sững sờ, sau đó cực kỳ tức giận, chưa kịp thấy đau đã lao lên phía trước quần chặt lấy Hải Lạc ầu đầu.

"Đồ nhiều chuyện, cô dám đánh tôi..." Mã Vân Phi túm tóc Hải Lạc, vừa túm vừa kêu.

"Đánh cô thì sao, cho cô chừa thói hung hăng." Hải Lạc đương nhiên cũng không chịu yếu thế, cô vốn có lợi thế về chiều cao, sức lực lại không yếu, đánh nhau đối với cô mà nói cũng chẳng phải chuyện khó khăn gì. Ngay lập tức cô túm lấy cổ áo Mã Vân Phi, muốn đẩy cô ta vào tường.

Cả căn phòng loạn hết lên. Hạ Vũ thấy cô bạn thân đã mang thai một tháng vẫn không màng hết thảy mà ra tay giúp mình, liền lao như điên về phía trước, kéo Hải Lạc ra: "Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa."

Tất cả mọi người đều xông vào muốn tách hai người ra, nhưng hai cô gái đang đánh nhau rất hăng, đến mấy người con trai trong phòng cũng đành bó tay, làm thế nào cũng không tách hai người ra được.

Hạ Vũ nước mắt như mưa, cố gắng xông vào giữa hai người, lấy hết sức hét lên với Mã Vân Phi: "Mã Vân Phi, cô ấy đang mang thai. Cô tức giận thì cứ nhắm vào tôi đây này!"

Hải Lạc đột nhiên sực tỉnh, ý thức được mình trong lúc xúc động đã làm việc nguy hiểm như thế nào nên động tác ngừng lại lui người về phía sau. Mã Vân Phi này giờ chịu thiệt thòi, thấy cơ hội đã đến liền giơ chân lên đá thật mạnh lên eo của Hạ Vũ vốn đang chắn trước người Hải Lạc.

Một cơn đau nhói từ trên eo gần như làm đầu gối cô khuỵu xuống. Trước mắt Hạ Vũ tối sầm nhưng vẫn đứng chắn trước mặt Hải Lạc, ôm lấy Hải Lạc đang định ra tay lần nữa, sợ cô ấy sẽ xảy ra chuyện: "Bình tĩnh một chút nào, Hải Lạc, bình tĩnh một chút."

Hải Lạc không thể nào bình tĩnh lại được nữa. Hạ Vũ bị đá khiến cô hoàn toàn mất đi lý trí, chửi bới đòi xông lên. Mã Vân Phi cũng chẳng phải kẻ vừa, mặt kệ mọi người có kéo thế nào cũng lao như điên về phía trước muốn đánh tiếp.

Hạ Vũ nhỏ bé đứng chắn trước Hải Lạc, sợ cô ấy gặp rủi ro nên tất cả chút sức lực nhỏ bé của cô đều được dùng hết.

Trong cảnh xô đẩy hỗn loạn đó, bàn chân đang kiễ lên của Hạ Vũ đã bị giày cao gót của ai đó giẫm mạnh lên. Dường như cô nghe thấy tiếng thứ gì đó đang nứt ra, cơn đau như xé rách tâm can từ chân truyền đến tất cả các giác quan trên người, cô kêu lên thảm thiết: "A, chân của tôi..."

Ký ức đáng sợ trong quá khứ như một thước phim quay chậm đang chiếu lại trong đầu. Hai đầu gối cô khuỵu xuống, ngã xuống sàn, ôm lấy mắt cá chân bị thương không ngừng run rẩy.

Tất cả mọi người đều bị dọa hết hồn, người nào người nấy mắt tròn ra, lưỡi lú lại, bất giác lùi ra sau. Hải Lạc định thần lại đầu tiên, nhìn thấy bạn mình ôm chân đang không ngừng run rẩy, không nhìn được đã rơi nước mắt: "Tiểu Vũ, Tiểu Vũ, cậu làm sao thế."

Hạ Vũ vẫn run lấy bầy không ngừng. Cô biết rõ đã xảy ra chuyện gì, mắt cá chân của cô lại bị thương lần nữa.

Bác sỹ đã dặn đi dặn lại không biết bao nhiêu lần rằng mắt cá chân của cô không thể bị giẫm lên, nhất thiết không được để vết thương cũ tái phát, nếu không, rất khả năng nó đồng nghĩa với việc cô sẽ phải nói lời tạm biệt với sân khấu mãi mãi.

Nhưng việc tồi tệ nhất đã xảy ra.

Hạ Vũ liếc nhìn Hải Lạc, sau đó ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào Mã Vân Phi và Ngô Nhị bằng ánh mắt căm hận lạnh lùng, hai mắt nhòa lệ, bình thản nói: "Nếu cô thấy tất cả những điều này là không công bằng với cô, thì bây giờ cô có thể yên tâm được rồi, bởi vì tôi đã bị trừng phạt."

Có lẽ cô sẽ không thể nào khiếu vũ được nữa, không thể nữa rồi.

Nghĩ đến đó, Hạ Vũ chỉ cảm thấy trái tim của mình đau đớn như bị xé vụn. Sự tuyệt vọng khác cốt ghi tâm ba năm trước lại một lần nữa ập đến, ngoài đau đớn ra cũng chỉ còn lại sự đau đớn mà thôi. Cánh cửa của cuộc đời cô có lẽ đã khép lại.

Anh chàng trợ lý cuối cùng cũng kéo được viện binh đến, mấy vị lãnh đạo của Đài truyền hình lục tục xông vào, theo sau là Cố Tây Sở.

Cảnh nhếch nhác trong phòng hóa trang đã làm rõ vụ lộn xộn xảy ra lúc nãy. Trang phục, đầu tóc của mọi người đều bị rối tung, trên sàn vương vãi không ít đồ trang điểm, tổng đạo diễn cuộc thi tức đến tái mặt, nổi trận lôi đình: "Tất cả điên hết rồi phải không?"

Thấy Hạ Vũ ngồi trên sàn, sắc mặt xám xịt, ôm lấy mắt cá chân... đạo diễn chớp mắt, thấy rõ mắt cá chân của cô đã hơi sưng lên, liền hỏi: "Hạ Vũ, chân cô làm sao thế?"

Hạ Vũ cắn môi, cúi gằm mặt xuống không nói gì. Cố Tây Sở bước đến, im lặng kéo bàn tay cô ra, sau khi nhìn kỹ, mày anh cau lại, nói với tất cả mọi người: "Hôm nay cô ấy không thể lên sân khấu."

Mọi người đều giật mình, im thin thít đứng đó, tổng đạo diễn không dám tin vào tai mình nữa, lông mày dựng ngược lên, hỏi: "Sao cơ?"

Trong lòng mọi người đều hiểu rõ sức nặng trong câu nói của Cố Tây Sở và cả một giờ truyền hình trực tiếp sắp diễn ra. Tên đã lên dây nên không thể không bắn.

Đổi mặt với tình huống bất ngờ này, không ai có thể gánh vác được hậu quả có thể xảy ra.

Đạo diễn buồn bực vò đầu bứt tai, hét lên với những người khác: "Còn đứng sững ra đó làm gì? Không mau hóa trang đi? Sau khi kết thúc buổi thi hôm nay tôi sẽ tính sổ với các cô các cậu!"

Tất cả mọi người đều chạy đi sửa soạn, Mã Vân Phi và Ngô Nhị mặt mày xám ngoét trốn vào một góc, đến lúc này mới biết sợ.

Bạch Kì Phàm đứng một mình lạc lõng ở đó. Hạ Vũ không thể lên sân khấu cũng có nghĩa là bài nhảy đôi của hai người không thể hoàn thành.

Lúc này Hạ Vũ vốn đang cúi gằm mặt xuống bỗng từ từ ngẩng đầu lên, sắc mặt vẫn xám xịt như trước, nhưng trong ánh mắt lại toát lên ánh sáng của sự kiên cường, cô nói chắc như đinh đóng cột: "Đạo diễn à, tôi sẽ lên sân khấu."

Động tác của tất cả mọi người đều dừng lại rồi đồng loạt quay đầu nhìn cô, hai mắt Cố Tây Sở tối lại: "Đừng có hiểu nhầm nữa."

Hải Lạc cũng bật khóc, cô hiểu rất rõ sự bướng bỉnh của Hạ Vũ: "Tiểu Vũ, cậu quên rồi ư? Ba năm trước..."

Hạ Vũ mỉm cười, như một chiếc lá trong gió bị cơn mưa làm ướt đầm. Sao cô có thể quên được chứ? Dù cho tất cả thế giới này có quên đi ba năm trước đã xảy ra chuyện gì thì cô cũng sẽ không quên. Cô nhớ rất rõ từng cảm xúc trong giây phút ấy, nhớ mỗi lần giãy giụa đấu tranh, nhớ mỗi lần cắn răng chịu đựng.

Hôm nay, lịch sử lại tái diễn, một sự lựa chọn tàn khốc đang đặt ra trước mắt cô: "Nhảy hay không nhảy?"

Hạ Vũ dờ dẫm vỗ vào tay Hải Lạc, an ủi cô ấy, gắng gượng nở một nụ cười: "Hải Lạc, tớ nhớ chứ, tớ nhớ hết thấy." Cô gần như tự lẩm bẩm với mình: "Sao tớ có thể quên được chứ?"

Đúng thế, cô muốn nhớ kỹ mỗi thời khắc mình đứng trên sân khấu cất giữ những kỷ ức cuối cùng đó ở trong đầu, để nó làm bạn cùng cô cho đến cuối đời.

Hãy để cô nhảy xong vũ điệu cuối cùng!

Vào thời khắc đưa ra quyết định đó, tâm trạng sa sút của Hạ Vũ bỗng trở nên thoải mái hơn rất nhiều. Được quay trở lại sân khấu một lần nữa khiến cô cảm thấy mình đã hồi rồi, nghĩ như thế, cô thấy hoàn toàn thanh thản.

Cô nhìn Cố Tây Sở, vẫn ánh mắt long lanh, bướng bỉnh đó: "Thầy ơi, xin thầy hãy tha thứ cho sự ngu xuẩn của em, cho dù là lần cuối cùng, em cũng muốn xuống sân khấu trong tiếng vỗ tay của khán giả."

Cố Tây Sở không nói gì, nhưng một tiếng "không được" chắc nịch vang lên nơi cửa phòng đã thay anh trả lời.

Nghiêm Kí đứng cạnh cửa thờ đốc, khuôn mặt tuần tú đang chăm chú nhìn cô vừa u ám lại đan xen giữa đau lòng và phẫn nộ.

Vào thời khắc Hạ Vũ nhìn thấy Nghiêm Kí, phòng tuyến tâm lý mà cô vừa xây xong đã hoàn toàn sụp đổ. Hai mắt lại đỏ hoe, cô lau nước mắt, nói với Hải Lạc: "Hải Lạc, cậu dịu tớ một lát, chúng ta ra ngoài nói chuyện."

Đến bước đi cũng phải có người dìu, vậy mà cô còn kiên định muốn lên sân khấu biểu diễn...

Hải Lạc lau hai mắt đã ướt đầm, hối hận đến nỗi chỉ muốn cho mình một bạt tai, nếu như cô không xông lên tát cô ta một cái, nếu...

Trên đời này không có thuốc hồi hận. Bản thân của cô lại giẫm lên vết xe đổ của ba năm về trước, từ trên trời rơi xuống vực sâu. Nghĩ đến đó Hải Lạc lại đau đốn bụng mặt khóc.

"Không sao đâu, tin tớ đi, với tớ đây chưa là gì cả." Hạ Vũ ôm lấy cô bạn thân đang khóc sụt sùi, vỗ nhẹ lên vai cô ấy. Đây là vận mệnh của cô, cô đã quyết định sẽ thân nhiên đổi mặt, dù sao cô cũng đã từng đứng ở nơi giao điểm của ánh đèn tỏa sáng, cô đã có hai mươi mấy năm oanh liệt, tất cả những điều này cũng đủ cho cô nhớ lại trong suốt nửa đời còn lại.

Tất cả mọi người có mặt ở đó đều cực kì xúc động, họ không biết khi việc như thế này xảy ra với mình, liệu họ có thể kiên cường được như Hạ Vũ hay không.

Hạ Vũ cười ra nước mắt, sau đó cô ngược nhìn Cố Tây Sở đang trầm mặc không nói năng gì: "Thầy, em muốn xin thầy một việc, được không ạ?"

Cố Tây Sở chăm chú nhìn cô, giọng nói hơi trầm: "Em nói đi!"

"Em muốn đổi bài nhảy solo vì có một bài nhảy mà em đã lên tập rất nhiều năm rồi. Nếu hôm nay có thể sẽ là lần khiêu vũ cuối cùng, vậy thì cũng nên nhảy để mọi người xem."

Hạ Vũ thản nhiên mỉm cười, tất cả mọi người đều cảm nhận được nỗi chua xót trong nụ cười của cô.

"Anh nói rồi, hôm nay em không được nhảy."

Đáp lại Hạ Vũ là tiếng gầm kèm theo sự giận dữ của Nghiêm Kí. Hạ Vũ chăm chú nhìn anh, trong ánh mắt ấy chứa đựng rất nhiều thứ, cô hy vọng anh có thể hiểu được.

Sau đó cô ngoái đầu lại, gần như kiên quyết đến cố chấp, nói: "Thầy, em đã làm phiền thầy rồi. Bài It's my life của Bon Jovi ạ!"

Cổ Tây Sở hiểu ý, chăm chú nhìn Hạ Vũ thêm một lúc nữa, rồi xoay người rời đi, lúc ngang qua Nghiêm Kí, anh đưa tay vỗ lên vai người đàn ông đang trầm mặc đó rồi sải bước.

Hải Lạc dìu Hạ Vũ đi được mấy bước, đến lúc đặt chân xuống đất, cô cảm thấy đau đớn liền hít sâu một hơi. Nghiêm Kí bước lên phía trước, ôm lấy cô trước mặt tất cả mọi người. Hai người bốn mắt nhìn nhau, Nghiêm Kí liếc mắt về phía Hải Lạc, hỏi: "Không sao chứ?"

Hải Lạc mắt đỏ hoe, xấu hổ gật đầu.

"Đứng đó đừng có động đấy, Liêu Hà đang tìm em khắp nơi. Em cũng chẳng còn là trẻ con nữa đâu." Nghiêm Kí nghiêm khắc rồi sau đó bình thản ôm Hạ Vũ ra ngoài.

Trong phòng họp nhỏ, Nghiêm Kí ôm chặt lấy Hạ Vũ, giọng nói nghiêm túc hiếm có: "Hôm nay không được lên sân khấu, em nghe rõ chưa? Tâm nguyện ban đầu của anh từ trước đến giờ đều hy vọng em có thể khiêu vũ, nhưng không phải là bị thương một lần nữa. Anh chỉ muốn nhìn em cười, anh không muốn nhìn thấy nước mắt của em, em hiểu không?"

Hạ Vũ trịnh trọng gật đầu: "Em hiểu, em hiểu cả. Nhưng em không thể đồng ý với anh được."

Nghiêm Kí quả thực hết cách với sự bướng bỉnh của Hạ Vũ, nhưng vẫn cố nhẫn nại nói: "Đây không phải là lần cuối cùng của em, em sẽ không rời xa sân khấu, về nhà nghỉ ngơi dưỡng thương cho tốt, chân khỏi rồi em lại có thể tiếp tục nhảy, nhưng em không thể mạo hiểm thêm một lần nữa, em lên sân khấu chỉ làm cho vết thương thêm xấu đi mà thôi, nghe lời anh đi!"

Anh dỗ dành cô như dỗ trẻ con, hy vọng cô sẽ thỏa hiệp, nhưng cô bé con năm đó nay đã là một cô gái trưởng thành. Hạ Vũ biết mình đang làm gì, nếu năm đó trở lại chỉ vì lòng hiếu thắng, thì hiện tại cô rất tỉnh táo, cô đã cân nhắc rất kỹ tất cả lợi hại, được mất rồi.

Cái lắc đầu từ từ của cô đối lại là vẻ mặt thất vọng của Nghiêm Kí. Đôi mắt long lanh của cô chăm chú nhìn anh, lộ vẻ xúc động, nói: "Nghiêm Kí, em xin lỗi, sau này chuyện gì em cũng nghe anh hết, nhưng lần này anh hãy để em tự quyết định."

Cô mỉm cười nói: "Anh nói không sai, có thể sau này em sẽ tiếp tục khiêu vũ nhưng... cũng có thể sẽ không bao giờ khiêu vũ được nữa. Nếu hôm nay em không lên sân khấu thì nửa đời còn lại em sẽ sống trong tiếc nuối, hận bản thân mình đã làm một kẻ đào ngũ một lần nữa. Anh biết không, ba năm trước lúc em đến trường làm thủ tục thôi học, em đã quay lại phòng học cũ, lúc đó em rất hận bản thân mình, em hận anh, cũng hận tất cả những người đang mỉm cười. Em hối hận, không biết phải tiếp tục đi như thế nào trên con đường của mình, nhưng bây giờ nhìn em xem, em có tất thấy mọi thứ, em vô cùng hạnh phúc."

Nghiêm Kí mỉm cười môi không nói gì.

Hạ Vũ kiễng chân hôn nhẹ lên môi anh: "Em không thông minh, luôn làm những chuyện ngốc nghếch nhưng em rất vui vì anh thích một Hạ Vũ như thế này."

Cô rời ra khỏi cái ôm của anh, trong đáy mắt lại cháy lên một ngọn đuốc sáng: "Bây giờ anh hãy để cho em đi, sân khấu là chiến trường của em, hãy để em được đánh cho xong trận cuối cùng. Hơn nữa... em không thể đã hủy đi tương lai của mình đồng thời còn hủy luôn cả tương lai của Tiểu Bạch."

Cô mỉm cười rạng rỡ: "Anh biết đấy, thời đại này, kiên trì với giấc mơ của mình thật sự rất khó."

Tất cả những lời của Nghiêm Kí đều mắc nghẹn nơi cổ họng, không thể thốt nên lời, cuối cùng anh chỉ có thể ôm chặt Hạ Vũ, rầu rĩ nói: "Đi đi, cô bé hư của anh."

Hạ Vũ mỉm cười, ngẩng đầu hôn lên môi anh, hai mắt sáng lấp lánh. Lịch sử tái diễn thì đã sao chứ, ít nhất lần này em đã có anh bên cạnh.

Tối hôm đó, những vì sao lấp lánh rọi sáng bầu trời đêm của thành phố A, hầu hết các thí sinh đều biểu hiện rất xuất sắc, chỉ trừ một Hạ Vũ trước nay vẫn luôn có phong độ ổn định.

Trong bài nhảy đôi, cô mắc phải hai lỗi, động tác chân cũng không dứt khoát, ban giám khảo chỉ ra lỗi của cô, Hạ Vũ đều mỉm cười khiêm tốn tiếp nhận. Trong tất cả các khán giả tại trường quay, chỉ có ít người biết rằng giờ phút này cô đang phải chịu bao nhiêu đau đớn, trong nụ cười của cô chứa đựng bao nhiêu nước mắt.

Hải Lạc không nỡ nhìn, sà vào lòng Liêu Hà khóc nức nở.

Nghiêm Kí phải mất rất nhiều thời gian mới có thể bình tĩnh lại ngồi xuống khán đài, đôi mắt dõi theo bóng dáng xinh đẹp trên sân khấu. Đó là báu vật của anh, anh từng đánh mất cô, anh đã mất bao nhiêu thời gian mới có thể tìm lại cô trong biển người mê mông. Anh biết cô rất xinh đẹp, nhưng lúc này anh mới phát hiện ra rằng Hạ Vũ ở trên sân khấu như một con bướm đang sải cánh bay lượn, ra sức bay bằng đôi cánh đã bị ngã đến vỡ vụn của mình. Cho đến nay, đây là thời khắc cô xinh đẹp nhất anh được thấy.

Cô đang nhảy bài It's my life của Bon Jovi.

It's my life

It's now or never

I ain't gonna live forever

I just want to live While I'm alive

It's my life

My heart is like an open highway

Like Frankie said

I did it my way

I just want to live While I'm alive

It's my life

This is for the ones who stood their ground

For Tommy and Gina who never backed down

Tomorrow's getting harder make no mistake

Luck ain't even lucky

Got to make your own breaks

It's my life

And it's now or never

Hạ Vũ đứng trên sân khấu tỏa ra vẻ đẹp làm người ta khiếp sợ. Cô dốc hết sức xoay tròn, những bước nhảy vững chãi mà khỏe khoắn, vẻ kiên nghị trên khuôn mặt cực kỳ thanh khiết, cô hoàn toàn quên đi con đau dưới lòng bàn chân, nhảy múa không biết mệt mỏi, kiểu hành ngẩng cao đầu. Đây là vũ điệu sục sôi nhất trong cuộc đời cô, cô đã từng cả người ướt đầm mồ hôi nhảy bài này trong phòng tập giữa lúc nửa đêm, thể hiện sự không khuất phục của mình bằng ý chí chiến đấu sục sôi với những bước chân kiên định.

Cô đã từng hỏi thầy Cố Tây Sở rằng, bước nhảy như thế nào mới có thể thể hiện được khoái cảm của cái chết. Lúc đó thầy không trả lời cô, nhưng giờ phút này, tự cô đã tìm ra câu trả lời.

Chính là những bước nhảy của cô trong lúc này, mỗi bước chân đều là những bước nhảy cuối cùng trong sự nghiệp khiêu vũ. Có thể ngay tiếp theo đây cô sẽ ngã xuống, nhưng dù như thế cô cũng không thể nào cẩn thận, dè dặt được. Bước nhảy cuối cùng ấy hãy để nó được tỏa sáng giữa đêm tối.

Cuộc đời là do chính những bước nhảy của mình tạo ra, cô luôn tin tưởng chắc chắn vào triết lý đó.

Nữ thần may mắn sẽ không chiếu cố mãi, giống như khi ban cho bạn tình yêu thì nhất định sẽ lấy đi của bạn một số thứ gì đó ví dụ như giấc mơ chẳng hạn. Nhưng nữ thần không thể lấy đi giấc mơ của Hạ Vũ vì giấc mơ ấy vẫn tồn tại trong cơ thể cô, nó đang rục rịch muốn chuyển động, cô nguyện đưa tay ra đoạt lại thứ thuộc về mình từ tay nữ thần. Cô muốn có tình yêu và cả giấc mơ, dù cho có phải thương tích đầy mình.

Đây chính là cuộc đời của cô, cuộc đời với những trắc trở gập ghềnh, những nụ cười và cả những giọt nước mắt. Nhưng thế thì đã sao, trái tim cô vẫn đang hằng say đập trong lồng ngực, cô sẽ nghiêm túc đi hết cuộc đời này mà không hề có chút sợ hãi.

Bài nhảy kết thúc nhưng dường như giấc mộng đẹp của nhân sinh vẫn chưa tỉnh. Tất cả mọi người định thần lại, nhìn thấy cô gái trên sân khấu đang thờ dốc, sau đó từ từ rơi nước mắt, những giọt nước mắt như những hạt ngọc lăn dài trên gò má. Hầu hết mọi người đều không hiểu tại sao cô lại khóc đến thế lương, tuyệt vọng như thế nhưng vẫn cảm thấy cực kỳ xúc động, bất giác tặng cô những tràng pháo tay nồng nhiệt nhất của đêm nay.

Hạ Vũ mơ màng đứng giữa sân khấu, lưu luyến nhìn ngọn đèn kia và cả những đôi mắt đang dõi theo dưới khán đài, trước mắt cô bỗng hiện ra vô số cảnh tượng đan xen giữa nước mắt và nụ cười: Năm tám tuổi, lần đầu tiên cô đứng trên sân khấu, đến bước đi cũng run rẩy bầy; năm mười một tuổi, cô đoạt giải quán quân đầu tiên trong đời; năm mười lăm tuổi, cô hưởng thụ vinh quang trên sân khấu, trong lòng thấy chán ngán; năm hai mươi hai tuổi, cô gặp được tình yêu của cuộc đời mình, sau đó lần đầu tiên ngã xuống sân khấu, rồi như một kẻ hèn nhất làm thế nào cũng không thể gượng dậy nổi. Còn bây giờ, một Hạ Vũ hai mươi lăm tuổi quay trở lại sân khấu, khóc lóc sụt sùi trên sân khấu, những đợt sóng thủy triều của sự đau đớn đã nhấn chìm cô, không ai có thể hiểu được sự nuối tiếc trong lòng cô. Sân khấu đã trở thành một phần cuộc sống, một khi tách ra, nỗi đau đớn khiến cô không thể hít thở.

Những giọt nước mắt trong suốt cứ chảy xuống như thế, muốn ngăn cũng không ngăn nổi, trong tiếng vỗ tay như sóng triều, Hạ Vũ lưu luyến nhìn khắp xung quanh một lượt rồi cúi người chào khán giả dưới khán đài, hạ màn một cách hoàn mỹ cho vũ điệu của cuộc đời.

Dù cuộc đời cô còn tồn tại nhưng thiếu sót, nhưng cô đã không còn gì phải nuối tiếc.

Trong thời khắc bước xuống sân khấu, cô đã ngã vào lòng Nghiêm Kế, roi nước mắt nói với anh mà cũng là nói với chính bản thân mình: "Em sẽ còn quay trở lại."

Nghiêm Kế ôm chặt cô vào lòng, "Đừng vậy, anh biết mà."

***

Một tháng sau, sau khi ăn xong, Hạ Vũ với một chân bó thạch cao dày cộm đang thư thái ngồi trên sàn nhà Nghiêm Kế, cầm quyển sách tiếng Anh đọc cho Lăng Lăng tập viết. Sau khi bị thương, Hạ Vũ đã tìm ra niềm vui mới, đó là giảm béo giúp Lăng Lăng.

Thằng bé có thêm người nhà cô cưng chiều nên Hạ Vũ yêu cầu ba chỉ thỉnh thoảng mới được làm những món ăn có nhiệt lượng cao cho thằng bé. Ba cô ngoài mặt thì đồng ý, nhưng Hạ Vũ biết rằng một lớn một bé ấy hoàn toàn không làm được.

"Vegetable - phiên âm sai rồi!" Để trừng phạt, cô lại ăn một miếng sô cô la Lăng Lăng đã để dành từ rất lâu. Cậu nhóc hai mắt mong chờ chăm chú nhìn cô, đau lòng sắp phát khóc.

Sợ tất cả bảo bối của mình sẽ vào bụng cô hết, "quả bóng nhỏ" vùi đầu vào học thuộc các từ đơn, gấp gấp đến nỗi mồ hôi mồ kê nhễ nhại, Hạ Vũ ngồi bên nhìn cười đến đau bụng.

Nghiêm Ký cầm tờ báo đi đến, cúi xuống tiện tay lấy một miếng sô cô la cho vào miệng, hỏi: "Sai mất mấy từ?"

Lăng Lăng thần thờ nhìn chằm chằm vào cái miệng đang nhai của Nghiêm Kế, khóe mắt rung rung sắp khóc: "Cậu..."

"Sao?" Nghiêm Kế lại nhón thêm một miếng nữa cho vào miệng, nhồm nhoàm nhai sô cô la, mỉm cười rất thoải mái.

Cậu nhóc tham ăn bị hai người lớn chinh đến sắp phát khóc, miệng méo xệch, Nghiêm Kế cười an ủi: "Nào, chăm chỉ học thuộc đi nếu con biểu hiện tốt, tối nay có thể ăn một..."

Nghiêm Kế cố ý kéo dài giọng, hai mắt "quả bóng nhỏ" híp lại, sáng lên.

"Quả táo." Một thứ tiêu mỡ rất tốt.

"Quả bóng nhỏ" lại mang về mặt muốn khóc mà không khóc được có ăn còn hơn bị đói bụng, liền bấu môi tiếp tục học thuộc. Nghiêm Kế nháy mắt phải với Hạ Vũ, xấu xa chẳng khác lão ngoan đồng*. Hạ Vũ bật cười, trong thời gian ở chung này, Hạ Vũ có một phát hiện rất quan trọng: Nghiêm Kế ở nhà và ở bên ngoài là hai người hoàn toàn khác nhau.

*Lão ngoan đồng: Biệt danh của Hồng Thất Công trong phim Anh hùng xạ điêu, còn để chỉ những người đã lớn tuổi mà tính cách vẫn như trẻ con.

Ở ngoài anh là một người đàn ông ba mươi tuổi chín chắn, lạnh lùng, không tùy tiện nói cười, nhưng khi ở nhà lại hoàn toàn khác, anh mặc bộ quần bò áo phông, chơi xấu, trêu chọc, chọc cháu, không gì là không làm.

Lúc tâm trạng tốt thì anh đuổi theo chó khắp nhà, còn gọi với cái tên mỹ miều là đang vận động cùng với chó. Lúc tâm trạng không tốt thì nằm gác lên chân Hạ Vũ, cô ý ăn mấy thứ đồ ăn vặt của Lăng Lăng, bắt thằng bé nằm xuống làm động tác gập bụng, vừa đếm: "Hai sáu, hai bảy... hai mươi, hai mốt..."

"Cậu rõ ràng lúc này cậu đếm đến hai lăm mà... sao giờ lại hai mươi rồi..." Cậu nhóc khó nhọc thối mác, thừa cơ nằm bẹp trên sàn thờ đóc.

"Sao? Đâu có sai, cậu sao lại đếm sai được chứ? Đây, sao con dừng lại? Con muốn ăn roi phải không?" Người nào đó giả bộ gãi da lên: "Để trừng phạt, hai mươi cái lúc này không tính, làm lại từ đầu."

"Quả bóng nhỏ" tức giận lăn lộn trên sàn mấy vòng, cuối cùng đành ngậm ngùi khóc không ra nước mắt, tiếp tục vận động dưới sự lạm dụng quyền uy của cậu, bởi vì bị cậu dọa rằng nếu không làm thì mấy ngày tiếp theo không được ăn bữa tối.

Hạ Vũ thật sự không thể nhìn tiếp được nữa, liền lên tiếng giáo huấn anh: "Đây, có ai bắt nạt trẻ con như anh không?"

Nghiêm Ký đáp rất hùng hồn: "Tuổi thơ không bị bắt nạt là một tuổi thơ không hoàn chỉnh, điều này làm sao em có thể biết được chứ?"

"Hồi còn bé em chưa bao giờ bị bắt nạt cả."

Nghiêm Ký cười hệt như một con cáo già: "Không sao, vẫn còn kịp, anh giúp em hoàn chỉnh nó."

Vừa nói anh vừa nhảy bổ đến như một con sói đói vồ chú linh dương, trêu ghẹo, bắt nạt cô.

Lúc Hạ Vũ cười híp mắt nhớ lại quãng thời gian vui vẻ đó thì trận chung kết của cuộc thi Bước nhảy cuộc đời cũng chính thức bắt đầu. Cô dựa vào vai Nghiêm Kí, còn Lăng Lăng đang chuyên chú nằm bò trên sàn chơi tàu hỏa đồ chơi. Cậu bé còn bắt Nicole nằm giữa đường ray, Nicole chắc hẳn đã quen với trò chơi tàu hỏa này nên bình thản cuộn mình lại nằm ngủ.

Bạch Kì Phàm trở thành một trong ba người xuất sắc nhất bước vào trận chung kết cuối cùng. Cũng không ai ngờ rằng chàng trai nhảy Hip-hop khờ khạo lúc đầu lại đi đến vòng cuối cùng, bộc lộ tài năng vũ đạo tuyệt vời với những bước nhảy lạnh lùng, khỏe khoắn, làm rực sáng cả sân khấu. Cảm xúc sôi sục đã gần như khiến các khán giả dưới khán đài mất đi lý trí, chỉ hận một nỗi không thể nhảy lên.

Cố Tây Sở cũng rất thích anh chàng trẻ tuổi này, đã có ý định mời cậu vào vở kịch mới của mình, rất có khả năng sẽ sắp xếp cho Tiểu Bạch đảm nhận vai nam diễn viên chính.

Nghiêm Kí vò nhẹ mái tóc mềm mại của Hạ Vũ, nhìn những bước nhảy khỏe khoắn tràn trề sức lực của Bạch Kì Phàm trên ti vi uể oải nói: "Rất có tướng của một quán quân."

"Ừm, em cũng thấy vậy. Thầy nói thời gian này cậu ấy có tiến bộ rất rõ rệt. Chắc chắc... cậu nhóc này quả thực là người ngoài hành tinh, anh nhìn khí chất tự tin như muốn nói ngoài tôi ra thì còn ai có thể làm được đây của cậu ấy bây giờ mà xem. Lúc bọn em gặp nhau lần đầu, cậu ta lúng túng không biết để tay vào đâu, chạm vào eo con gái là mặt đỏ bừng mãi, còn lắp bắp, xin... xin...quan... quan... tâm... nhiều... nhiều hơn."

Hạ Vũ cực kỳ vui vẻ, Nghiêm Kí cũng mỉm cười, nhìn một người một chỗ đang chơi trên sàn nhà, lặng lẽ cảm nhận hơi ấm chân thật của cô gái trong lòng mình, thầm than: Cuối cùng cũng được sống cuộc sống mà mình đã theo đuổi cả trong những giấc mơ.

Anh phấn đấu bao lâu, chẳng qua cũng chỉ để có được những đêm như thế này mà thôi.

Đến cuối cuộc thi, lúc người dẫn chương trình tuyên bố Bạch Kì Phàm trở thành quán quân của Bước nhảy cuộc đời, Hạ Vũ đã nhảy căng lên ôm chặt lấy Nghiêm Kí, hưng phấn chủ động hôn anh. Hai mắt Nghiêm Kí sâu thẳm, mỉm cười nhìn cô một lúc lâu rồi khẽ nói: "Ngày mai mình kết hôn nhé, tranh thủ lúc còn sống."

Hạ Vũ từng người nhìn anh, đôi mắt to tròn sáng lấp lánh, cô im lặng một hồi lâu, tựa hàng thế kỷ. Sau đó, khi Nghiêm Kí đang nín thở chờ đợi, một tiếng "vâng" đã nhẹ nhàng vang lên.

***

Lời dịch bài It's my life của Bon Jovi:

Đó là cuộc sống của tôi

Bây giờ hoặc là không bao giờ

Tôi đâu thể sống mãi

Tôi chỉ muốn sống khi tôi còn tồn tại.

Đó là cuộc sống của tôi

Trái tim tôi tựa đường cao tốc mở

Như Frankie đã nói

Tôi đã làm bằng cách của tôi

Tôi chỉ muốn sống khi tôi còn tồn tại.

Đó là cuộc sống của tôi

Cho những ai đang đứng trên đất mẹ

Cho Tommy, Gina - những người không bao giờ chùn bước

Rồi ngày mai sẽ khó khăn hơn để không mắc phải sai lầm

Và may mắn cũng chẳng thể bên ta mãi

Hãy làm nên kỳ tích của riêng mình.

Đó là cuộc sống của tôi

Và bây giờ hoặc chẳng bao giờ nữa.

***

Lời dịch bài Help me make it through the night:

Hãy gỡ sợi ruy băng trên mái tóc em

Rồi để nó rơi xuống

Chạm khê lên da anh

Tựa cái bóng trên tường kia.

Đến và nằm xuống bên cạnh em nào,

Cho đến khi ánh bình minh ló rạng

Em chỉ cần thời gian của anh

Giúp em qua đêm dài đằng đẵng.

Em không quan tâm là sai hay là đúng

Hãy cứ trao ngày mai cho ma quỷ

Bởi vì em chỉ cần một người bầu bạn đêm nay

Ngày hôm qua đã chết đi rồi

Và ngày mai lại mịt mù sương ảnh.

Thật buồn bã khi phải lẻ loi

Hãy giúp em vượt qua đêm dài

Em không muốn cô đơn một mình nữa

Hãy giúp em vượt qua đêm dài.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Dịu Dàng Đến Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.